

Khi Tình Yêu Đến Lần Nữa

Contents

Khi Tình Yêu Đến Lần Nữa	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	10
3. Chương 05-06	20
4. Chương 07-08	30
5. Chương 09-10	39
6. Chương 11-12	48
7. Chương 13-14	57
8. Chương 15-16	66
9. Chương 17-18	74
10. Chương 19-20	84
11. Chương 21-22	93
12. Chương 23-24	103
13. Chương 25-26	112
14. Chương 27-28	122
15. Chương 29-30	130
16. Chương 31-32	139
17. Chương 33-34	149
18. Chương 35-36-37-38	158
19. Chương 39-40	175
20. Chương Kết + Phiên Ngoại	185
21. Chương Phiên Ngoại	199

Khi Tình Yêu Đến Lần Nữa

Giới thiệu

“Trong cuộc đời luôn luôn có những cuộc gặp gỡ rồi đi qua nhau, không phải cuộc gặp gỡ nào cũng t

1. Chương 01-02

Chương 1

Lần đầu gặp mặt

Hứa Chí Hằng không thích kiểu thời tiết như thế này, bầu trời vừa âm u xám xịt vừa lạnh lẽo ẩm ướt, đôi lúc lại rắc xuống những bông tuyết nhỏ. Cứ thế kéo dài đến tận chục ngày, thậm chí nửa tháng cũng chẳng có một ngày nắng. Trên phố, người đi lại ai cũng so vai rụt cổ rảo bước về nhà. Nếu anh được quyền chọn lựa, anh ước ao lúc này đang ở phương Nam chan hòa ánh nắng, hoặc ở hẻo lánh tuyết phủ dày bất kể ngày đêm ở phương Bắc.

Anh đem tâm sự trên kể với bạn làm ăn của mình là Vu Mục Thành. Vu Mục Thành cười lớn: “Xin đừng, cậu đừng kêu ca những cái đó với tôi, tôi thích nơi này, tôi đã quen với kiểu khí hậu như thế này rồi. Đợi khi nào cậu thực hiện được mơ ước của mình, cứ ở những nơi đó lâu lâu một chút, trải qua một mùa đông rét cắt da cắt thịt dài đằng đặc và một mùa hè nóng như đổ lửa, lúc đó đưa ra kết luận cũng chưa muộn”.

Hứa Chí Hằng “Hừ” một tiếng, trả lời: “Cậu đâu có thích nơi này, chẳng qua cậu thích ngôi nhà thì thích luôn cả con quạ đen đậu trên nóc nhà thôi”.

Hai năm trước, Vu Mục Thành đến nơi này đầu tư khai thác, mở một công ty chuyên về các thiết bị kiểm tra điện với quy mô khá lớn. Bây giờ anh ta đã lập gia đình, vợ anh tên Tạ Nam, cũng là người tỉnh này, lời nói và cử chỉ tình cảm của họ với nhau cho thấy đây là một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Thỉnh thoảng họ lại cùng về Chiết Giang để thăm bố mẹ và coi như đó là chuyến đi nghỉ ngơi thư giãn. Khi nói về nơi đây, họ lại dùng một từ ngữ thân thiết là “về nhà”, đúng là đã hoàn toàn thích ứng với nơi này rồi.

Hứa Chí Hằng hoàn toàn có thể lý giải được điều này. Vì gia đình nhà Vu Mục Thành và gia đình anh có mối quan hệ thân thiết từ lâu. Nhưng tổ tiên của Vu Mục Thành từ xa xưa sinh sống ở tỉnh Sơn Đông nên coi như là người phương Bắc. Còn anh đích thị là người phương Nam chính gốc. Khi lớn lên, anh đến Bắc Kinh học đại học, rồi đến Đại học Stanford của Mỹ để học thạc sĩ. Nếu không phải vì hai gia đình hợp tác đầu tư mở một công ty chuyên về linh kiện ô tô ở đây, anh sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến một nơi như thế này.

“Cậu đã tìm được căn nhà như ý chưa?”

“Cô thư ký đã tìm giúp tôi một căn hộ, tối nay tôi đi xem. Nghe cô ấy khen địa thế chỗ đó đẹp lắm, gần sông, mà nhà đã chỉnh trang nội thất ngon lành rồi.”

Vu Mục Thành cười vui vẻ: “Cậu mà ở chỗ tôi thì hay biết mấy, được ngắm hồ, lại vừa yên tĩnh, thế mà cứ ương bướng đòi chuyển đi bằng được”.

Hứa Chí Hằng cũng cười theo, anh hiện đang ở nhờ trong phòng khách của căn hộ nhiều phòng mà Vu Mục Thành mua trước khi cưới ở ngoại ô thành phố. Nhưng anh thật sự cảm thấy ở chỗ đó không tiện lợi tẹo nào: “Sau này tôi sẽ chọn khu ngoại ô đó để dưỡng già, chứ bây giờ tôi còn tham lam với chốn phồn hoa đô hội lắm”.

Lúc này hai người đứng cạnh cửa sổ, quan sát cảnh công nhân trong khu công nghiệp đang tiến hành những công đoạn cuối cùng của một ngày lao động.

“Sau này phải trông cậy cả vào cậu đấy, Chí Hằng à, chắc tôi sẽ phải bỏ thời gian nhiều hơn để quản lý Công ty Thiết bị kiểm tra điện Thành Đạt bên đó.”

“Yên tâm đi, với công việc tôi không bao giờ tắc trách. Khỏi phải xem đồng hồ nữa, chắc cũng đến giờ cậu đi đón bà xã rồi chứ gì?”

“Tuyệt rồi đây thế này, tôi không dám để cô ấy tự lái xe. Đợi lúc nữa đón cô ấy về rồi cả bọn cùng đi ăn nhé!”

Hứa Chí Hằng lắc đầu mỉm cười. Anh không biết anh chàng Vu Mục Thành lớn hơn anh hai tuổi này, tính tình vốn rất phóng khoáng mà từ lúc nào bỗng trở nên áp a áp úng như đàn bà ấy. Có lẽ tình yêu thật sự có ma lực cải tạo con người. Mà với Tạ Nam, anh cũng vô cùng quý mến tính cách dịu dàng và khéo léo của cô. Những lúc rảnh rỗi, anh hay hỏi thư ký của mình, “Liệu có phải các cô gái vùng này tính tình đều nét na hiền hậu không?”. Cô thư ký của anh tên là Lý Tinh, đích thực là người vùng này, đã lập gia đình, làm việc rất tháo vát và quyết đoán. Khi nghe anh hỏi vậy, cô phá lên cười sau đó nghiêm túc trả lời:

“Thực ra con gái vùng này nổi tiếng khắp nước là tính tình ghê gớm.”

Anh nghĩ ngợi, vậy chỉ có thể cho rằng Vu Mục Thành đã gặp may. Còn với chính mình, anh cũng tự nhủ: Với loại con gái tính tình hung dữ thì chỉ có nước tránh xa.

Hai người đi xuống, mỗi người lên một chiếc xe. Vu Mục Thành đi xe BMW X5, Hứa Chí Hằng đi chiếc Porsche Cayenne mà gia đình mua cho khi anh đồng ý quản lý việc làm ăn của công ty, là loại xe việt dã rất phù hợp với kiểu thời tiết ở đây.

Trong bữa ăn, anh kể lại lời của thư ký Lý Tinh cho vợ chồng Vu Mục Thành nghe, hai người đều phá lên cười. Tạ Nam cười nói: “Lý Tinh nói đúng một nửa, ý cô ấy muốn nói về con gái lớn lên ở thị trấn, rất tháo vát, nhưng về tính tình đúng là có nhiều người ghê gớm lắm”.

Buổi tối, khi đi xem căn hộ, Hứa Chí Hằng đã hiểu ra rằng những lời mà cô thư ký nói quả là không ngoa tí nào.

Anh lái xe đến chỗ hẹn với Lý Tinh, đây là khu chung cư bên đại lộ Tân Giang, gồm nhiều tòa nhà cao tầng hợp thành, ở tầng dưới có dựng tấm biển Khu một – Tân Giang Hoa Viên. Người bảo vệ viết biển số xe của anh vào sổ rồi mở cửa. Anh đỗ xe và đi vào trong sảnh, không gian của sảnh thật rộng rãi, trần cao, trông cứ như sảnh lớn của khách sạn. Nhà của Lý Tinh cũng gần đây, nên cô đã đến đây đợi anh. Hai người vào thang máy lên tầng mười sáu, nhấn chuông căn hộ 1601, lập tức có một cô gái trẻ ra mở cửa cho họ.

“Cô Diệp, tôi đưa sếp đến xem phòng.”

“Cô Lý, mời vào”, cô Diệp lịch sự cúi người mời.

Hứa Chí Hằng từ nhỏ đã sống trong giàu sang, nên anh cũng không quá ngạc nhiên với những đồ nội thất đắt tiền, nhưng vào trong căn phòng, anh vẫn có cảm giác choáng ngợp.

Căn phòng đang mở điều hòa, không khí thật ấm áp dễ chịu, diện tích không rộng lắm, chỉ khoảng gần một trăm mét vuông, gồm một phòng ngủ, một phòng đọc sách, một phòng khách, một nhà bếp, hai nhà vệ sinh và thêm một ban công xinh xắn ở phía Nam, hướng về dòng sông.

Cách trang trí và bày biện đồ đạc cho thấy chủ nhân của căn phòng là người có gu thẩm mỹ tinh tế: nền nhà lát gỗ thẫm màu; giữa phòng khách là bộ ghế sofa màu xám, đẹp dễ và thư thái; trên tường, phía sau bộ ghế sofa treo mấy bức tranh màu nước, tuy không phải là kiệt tác hội họa nhưng thoát nhìn cũng biết đó không phải là những bức tranh vớ vẩn bán đầy ngoài đường, màu sắc cũng rất ăn nhập với đồ nội thất còn lại trong phòng. Bên khung cửa sổ mở rộng đến tận nền nhà đặt một chiếc ghế mây với kiểu dáng trang nhã và mềm mại. Tường không trang trí cầu kỳ lộng lẫy mà chỉ dùng giấy dán tường với những họa tiết cây cối dưới ánh trăng mờ, tông màu vàng nhạt, trên đó có treo một chiếc ti vi tinh thể lỏng. Bên cạnh là chiếc kệ với kiểu dáng độc đáo, trên kệ bày vài đồ trang trí nhỏ xinh.

Phòng ăn nho nhỏ nối liền phòng khách, trong đó có kê một bàn ăn với kích thước vừa phải, khăn trải bàn màu đỏ bắt mắt, phía trên đặt một lọ hoa thủy tinh. Lúc này lọ không cắm hoa nhưng dưới ánh đèn vẫn ánh lên vẻ đẹp lung linh huyền ảo.

Bước thêm vài bước là phòng ngủ, cũng một kiểu bài trí nhẹ nhàng như vậy. Tường được quét lớp sơn vàng nhạt, chiếc giường ngủ rộng có chạm hoa, bộ ga đệm phối hai tông màu: hồng phấn và cà phê. Phía bên này bức tường là chiếc tủ quần áo, còn đối diện bên kia là bệ cửa thoáng mát, trên bệ cửa có đặt sẵn những tấm đệm ngồi bằng lông cừu trắng muốt, hai chiếc gối ôm được làm bằng lụa Thái Lan màu đỏ.

Phòng đọc sách được thiết kế khá đặc biệt, ngăn ra một không gian nhỏ để làm kho trữ đồ. Giá sách cũng được thiết kế rất kỳ công, sử dụng nguyên liệu thép vuông màu đen làm trụ, phối với những bản gỗ màu

nhật. Bàn đọc sách kê ngay cạnh cửa sổ, ngồi từ đây nhìn ra có thể thấy nhánh sông Trường Giang trong màn đêm.

Hai phòng vệ sinh được bố trí lắp đặt rất hợp lý, còn căn bếp có thiết kế theo lối mở, rất tiện nghi và xinh xắn.

Ban công được che chắn bởi kính thủy tinh không có khung ngoài, nền lát bằng gỗ chống mọt, kê một chiếc bàn nhỏ xinh và hai cái ghế, khăn trải bàn kẻ ca rô, trên bàn đặt một giỏ hoa lụa mô phỏng những bông hoa cỏ dại.

Cả căn hộ được bài trí tuy không thể nói là xa hoa lộng lẫy nhưng với lối thiết kế cùng tông màu hài hòa, tạo nên cảm giác nhẹ nhàng thư thái. Mỗi một góc nhỏ đều thấy bao tâm huyết của gia chủ. Tất cả đồ nội thất và đồ điện gia dụng trong nhà đều mới tinh. Hứa Chí Hằng vừa nhìn ngắm một lượt đã thấy vô cùng hài lòng, Lý Tinh quan sát ánh mắt của anh, rồi đánh mắt sang cô Diệp, từ nãy đến giờ cô ấy chỉ ngồi trong phòng khách bận rộn với chiếc di động, để hai người họ tự do xem xét, không hề giống với những người chủ khác cứ theo chân khách đi khắp nơi mà giới thiệu, trông bộ dạng cô thật ung dung điềm tĩnh.

“Cô Diệp này, cô xem nếu chấp nhận được thì chúng ta trao đổi thêm về giá tiền thuê nhà, được chứ?”

Tiểu Diệp nghe tiếng ngẩng đầu lên, Hứa Chí Hằng lúc này mới chú ý đến vẻ ngoài của cô. Trông cô chỉ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc chiếc áo dạ phối với quần bò và đôi bốt cao cổ đế bằng, tất cả trang phục đều màu đen làm nổi bật làn da trắng muốt, dáng người gọn gàng với đôi mắt to tròn và chiếc mũi thẳng. Trên khuôn mặt hầu như không trang điểm ấy lộ vẻ mệt mỏi, làn da dưới vùng mắt hơi thâm, hình như do thiếu ngủ. Thấy Hứa Chí Hằng đang chăm chú nhìn mình, cô cũng rất thẳng thắn nhìn đáp trả, ánh mắt cô nhìn anh từ đầu đến chân một lượt rồi rời đi, kiểu đó tuy không phải là vô lễ song cũng không thể nói là lịch thiệp.

Cô Diệp lấy trong túi ra hai tờ hợp đồng thuê nhà có cùng nội dung và nói: “Giá tiền thuê nhà tôi nghĩ không cần trao đổi thêm nữa. Nếu phía cô đồng ý thuê thì xem qua bản hợp đồng này, đây là bản hợp đồng mẫu mà tôi tải trên mạng xuống, chỉ thêm vào đó danh sách những đồ đạc trong nhà thôi”.

Lý Tinh cảm thấy và chăm chú đọc, Hứa Chí Hằng không muốn mất thêm thời gian nữa nên giục cô: “Lý Tinh, cô ký đi nhé! Tôi về trước đây”.

“Đợi một lát!”, cô Diệp quay sang anh, “Nếu anh là người thuê căn hộ này thì xin anh đích thân ký tên và đưa cho tôi một bản phô tô chứng minh thư của anh. Như vậy hai bên sẽ có trách nhiệm với nhau hơn”.

Hứa Chí Hằng chưa bao giờ phải thuê nhà ở trong nước như thế này nên anh không rõ những thủ tục kia có nhất thiết phải làm không. Đúng lúc đó, di động của cô Diệp lại đổ chuông, cô nói xin lỗi và đi vào bếp trả lời điện thoại.

Lý Tinh hạ giọng nói: “Tổng giám đốc, hợp đồng thì không có vấn đề gì, có điều cái cô Diệp này tính tình rất chặt chẽ, điều khoản nào cũng ghi rất cụ thể, rất khắt khe, tiền thuê nhà cũng kiên quyết không bớt một đồng nào”.

“Thôi ký đi!” Hứa Chí Hằng đâu để ý gì đến tiền, hơn nữa căn hộ này anh rất hài lòng, có điều anh không thoải mái với cái kiểu ra vẻ lịch sự nhưng thực ra lại chặt chẽ của cô chủ nhà, có lẽ cả Lý Tinh cũng chẳng ưa gì điều đó.

Cô Diệp trả lời xong điện thoại quay trở lại, Lý Tinh đang xem xét tờ phô tô bản hợp đồng mua nhà do chủ nhà cung cấp, ngẩng đầu lên hỏi: “Nhà chưa có giấy chứng nhận quyền sở hữu à?”.

“Đợi chủ đầu tư gửi thông báo xong, chúng tôi sẽ làm.”

“Trên hợp đồng phía chủ nhà có những hai người cơ à? Ông Phạm An Dân này là ai vậy?”

“Là bạn trai tôi, chúng tôi cùng ghi tên mua căn hộ này, hiện giờ anh ấy không ở đây, nên căn hộ do tôi toàn quyền quyết định”, cô Diệp trả lời ngắn gọn.

Lý Tinh cũng đã xem xong toàn bộ bản hợp đồng, thời hạn thuê nhà là một năm, tiền thuê nhà trả theo từng quý, tiền đặt cọc trước là hai phần ba số tiền phải trả, hai bên cùng ký tên, thỏa thuận ngày mai bên thuê nhà sẽ chuyển khoản vào số tài khoản ngân hàng của cô Diệp. Từ lúc này, hợp đồng chính thức có hiệu lực. Lý Tinh quan sát lại khắp nơi một lần nữa, bỗng chỉ lên trên trần: “Ồ chỗ kia có một cái bóng đèn cháy rồi, mai cô Diệp có thể đến thay cho chúng tôi cái bóng mới không?”.

Cô Diệp ngẩng đầu lên nhìn cái bóng đèn đã hỏng, trầm ngâm một lúc: “Mai tôi phải đi công tác rồi, nhưng... hai người đợi một chút”. Cô Diệp mở cửa bước ra ngoài, bấm chuông căn hộ 1602 phía đối diện, cánh cửa mở ra rất nhanh, một chàng trai khoảng hơn hai mươi tuổi, nét mặt vẫn còn vẻ trẻ con thò đầu ra: “Thu Thu, chị đến rồi đấy à?”.

“Tây Môn à, kiếm cho chị một bóng đèn Philip với.”

Cùng lúc đó lại có một cô gái khác với mái tóc uốn xoắn lượn sóng, thò đầu ra nói: “Thu Thu à, mời chị vào nhà!”.

“Thôi khi khác đi, bây giờ chị bận.”

“Bóng đèn mới đã dùng hết rồi”, anh chàng Tây Môn đó đi vào nhà tìm một vòng, trở ra báo cáo.

Không ngờ, cô Diệp hất cằm một cái: “Cậu vào tháo một cái đang dùng rồi sang lắp cho chị, cẩn thận không bóng tay đấy!”.

Quả nhiên Tây Môn đi kiếm ngay một cái ghế bắc lên, dùng khăn lót tay tháo cái bóng đèn đang dùng xuống, nhanh chóng chạy sang phòng của cô Diệp, bắc ghế lên lắp thay cái bóng hỏng. Công tác bật lên, ánh sáng lại chói lòa.

“Cảm ơn hai em nhé! Thôi hai em về bên nhà đi, trời lạnh lắm, chị sẽ gọi điện cho các em sau.”

Tây Môn nhìn Hứa Chí Hằng và Lý Tinh đang đứng trong phòng khách thì quay ra hỏi nhỏ: “Chị định cho thuê nhà này thật à?”.

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Chị không để mà ở, tiếc quá, không chừng sẽ bị người ta phá hỏng hết đấy!”, cô gái kia chu mỏ để thêm.

“Nếu bố chị mà giàu có như bố các em thì chị còn phải lo lắng gì nữa? Thôi vào nhà đi, đừng nói lung tung nữa, đứng mãi ngoài này lạnh cóng bây giờ.”

Cô Diệp trở về phòng, khóa cửa lại, cười xòa nói với Lý Tinh: “Cô xem còn vấn đề gì nữa không?”.

Lý Tinh có vẻ hết nhiệt tình với việc đó rồi, quay đầu nhìn Hứa Chí Hằng, anh ta cũng ngán ngẩm, cầm luôn hợp đồng ký cái roẹt, cô Diệp cũng ký tên vào chỗ chủ nhà, hai người trao đổi cho nhau rồi mỗi người giữ một bản. Hứa Chí Hằng thấy chữ ký của cô thật hoa mỹ và bay bướm: Diệp Tri Thu.

Diệp Tri Thu giữ một bản, sau đó chỉ cho anh một mẫu giấy nhỏ được dính trên tủ lạnh bằng miếng gán hình quả dâu tây: “Ồ đó ghi toàn bộ số điện thoại của ban quản lý chung cư, người giúp việc theo giờ và cả số điện thoại của tôi. Nếu anh có việc gì thì cứ gọi cho họ, còn tôi hay đi công tác lắm nên ít khi gặp được. Thẻ dùng ga anh tự đi nạp tiền, chi phí quản lý, tiền điện nước đều được thông báo hằng tháng, anh chú ý kiểm tra những hóa đơn được gửi vào thùng thư. Và anh nhớ chuyển khoản vào số tài khoản được ghi trên hợp đồng đúng hạn nhé!”. Sau đó cô đưa cho anh thẻ từ vào cửa và một chùm chìa khóa, “Đây là năm chìa khóa các phòng và một chìa khóa thùng thư, anh cất đi, chìa khóa nhà tôi sẽ giữ một chiếc, anh cứ yên tâm, không phải trường hợp bất đắc dĩ thì tôi sẽ không về đâu”.

Cô với tay lấy cái áo khoác lông màu đỏ mắc trên chiếc ghế để trong phòng ăn, nhìn khắp căn nhà một lượt, dưới ánh đèn trông ánh mắt cô trầm lắng: “Nếu không còn vấn đề gì nữa, tôi xin phép đi trước”.

Cô mở cửa đi thẳng và không quay đầu lại. Hứa Chí Hằng lúc này quay sang Lý Tinh: “Đây chính là mẫu người con gái của vùng này sao?”.

Lý Tinh trề môi: “Rất tháo vát đấy chứ?”.

Đúng là rất tháo vát, Hứa Chí Hằng không thể không công nhận điều đó, chỉ có điều phong cách ấy khiến người khác không thể ưa nổi.

Thế nhưng căn hộ này thì đúng là tuyệt vời, chưa cần bàn tới nội thất, chỉ cần bước ra ban công ngắm nhìn dòng sông rộng lớn đang êm đềm chảy trong đêm, hai dãy đèn sáng trưng tôn thêm vẻ đẹp của bến tàu, những con tàu nối đuôi nhau trên sông với đủ ánh đèn màu, thi thoảng có hồi còi vọng lại, thật sự làm tâm hồn con người trở nên lắng đọng.

Quán ăn, quán cà phê, nhà hàng, khách sạn mọc lên san sát ở hai bên đường rộng rãi cạnh bờ sông, thật hợp với tính cách “ham hố chốn phồn hoa đô hội” của Hứa Chí Hằng. Từ khi chính thức chuyển tới đây ở, anh cảm thấy vô cùng hài lòng.

Chương 2

Tổn thương tình cảm

Diệp Tri Thu một mình trở về phòng trọ, kỳ thực nơi này cách Tân Giang Hoa Viên không xa lắm, từng là một nơi rất thu hút khách trong thời kỳ rộ lên nhu cầu mua chung cư cao tầng quy mô vừa và nhỏ cách đây mấy năm. Chủ đầu tư khu chung cư này quảng cáo rùm beng rằng đây là “Bến đỗ đầu tiên của dân công sở trẻ trung”, hay “Trạm đầu của con tàu tuổi thanh xuân”, còn những người mua bị lừa thì không khách khí gì gọi đây là “Nhà ống hiện đại”.

Quả đúng như vậy, hơn hai mươi hộ mà chỉ được sử dụng một diện tích chung chật hẹp, lại không được lắp đặt đường ống dẫn ga, chỉ có thể dùng bếp điện, bếp từ để đun nấu, nói là nhà ống cũng chẳng oan tẹo nào. Đến giờ đi làm hoặc tan ca, thang máy cứ gọi là chật cứng còn hơn cả tàu hỏa bên Ấn Độ nữa. Nhưng hồi đó, những điều trên không hề cản trở đến việc khu chung cư được bán hết nhanh vì hai ưu điểm, đó là giá cả vừa tầm và vị trí gần với trung tâm thành phố. Hơn nữa, đối với hầu hết khách mua, đây chính là một món đầu tư có hơi lớn. Ở đây giao thông tiện lợi, mọi nhu cầu cuộc sống được đáp ứng, nếu ở độc thân thì rất phù hợp, mà đem cho thuê lại càng đắt khách.

Căn hộ mà Diệp Tri Thu thuê rộng khoảng bốn mươi lăm mét vuông, nói một cách đơn giản thì đây chỉ là một căn hộ mà phòng khách vừa làm phòng ngủ, thêm một phòng bếp và một nhà vệ sinh, ngoài ra còn một ban công nhỏ nối liền với nhà bếp, nhỏ tới mức chỉ đủ ột người đứng. Hầu như tất cả những người đã từng nhìn thấy cái ban công này đều không nhận được mà phá lên cười, cứ như nó là mẩu chuyện tiếu lâm vậy. Thế nhưng nếu không có mẩu chuyện tiếu lâm đó, cô Diệp không biết mình nên phơi phóng quần áo ở đâu nữa.

Cô cởi chiếc áo lông, thả mình xuống giường, mệt mỏi đến mức không còn sức mà động đậy tay chân nữa. Nghĩ đến việc sáng mai phải đi công tác, cô càng thêm chán ngán, chỉ mong cứ thế này làm một giấc không bao giờ tỉnh lại cho xong.

Di động đổ chuông không đúng lúc chút nào, cô phải cố bò dậy cầm điện thoại lên xem, là số điện thoại của gia đình, cô trả lời: “Mẹ à, có chuyện gì vậy ạ?”.

“Có chuyện mới được gọi điện cho con à? Mỗi lần con đi công tác là đến mười ngày hay nửa tháng chẳng về qua nhà lấy một lần, con còn nhớ bố mẹ đang tồn tại trên đời này không đấy?”

“Con vừa mới về đến nơi mà mẹ, mệt hết cả hơi, không kịp về thăm bố mẹ được.” Chiều nay cô đến căn nhà mà trước đó đã quảng cáo cho thuê trên mạng. Vừa đi công tác về, cô đã phải đến công ty trước để bàn giao công việc nhưng giám đốc đi công tác chưa về. Cô vội vàng về lo đón tiếp mấy đám muốn thuê nhà, may mà cuối cùng mọi việc cũng hoàn tất, nhà đã có người thuê, nhưng cô chẳng kịp đảo qua thăm bố mẹ, mà thực ra cô không muốn nghe mẹ lâu bầu hỏi chuyện căn hộ ấy.

“Vậy mai con về nhà nhé, mẹ sẽ hầm gà nấu canh cho con bồi bổ, con cứ ăn ở bên ngoài mãi thì sao đủ chất được.”

Diệp Tri Thu đành phải cố cười mà trả lời mẹ: “Mẹ à, mai con lại phải đi công tác nữa rồi, lần này con đi gần, ở tỉnh Hồ Nam, khoảng ba ngày là về thôi”.

“Sao con chưa bàn bạc với ai tiếng nào mà đổi việc ngay thế hả, Thu Thu?” Mẹ cô lại bắt đầu bài ca muôn thuở: “Công việc trước đây con làm đang ổn định, thu nhập cao, mà cũng chẳng phải đi công tác liên tục như thế này. Bây giờ thì sao? Bố mẹ muốn gặp con một lần mà còn khó hơn gặp lãnh đạo nhà nước ấy chứ”.

“Mẹ đừng trách con gái mẹ nữa, khi đã đi làm rồi thì mình đâu có quyền tự quyết định. Con cần tiền của sếp, còn sếp chỉ mong lấy mạng của con. Đợi con đi Hồ Nam về, con sẽ ăn món canh gà mẹ nấu. Nhờ mẹ nói với bố là con sẽ mang món thịt khô thượng hạng về cho bố nhắm rượu.”

Phải vất vả lắm cô mới dỗ dành được mẹ để mẹ vui vẻ mà cúp điện thoại, cô thở dài một hơi, cảm thấy mặt mình cười lâu đến mức giờ trở nên đờ ra. Hóa ra để phối hợp với giọng nói vui vẻ, khuôn mặt cũng phải cố nặn ra nụ cười rạng rỡ mới đạt được hiệu quả cao. Cô phải đi công tác liên tục nửa tháng ròng, gần như là đi khắp các thành phố chính của vùng Đông Bắc. Ngày nào cũng như ngày nào, công việc chính của cô là gặp gỡ, tươi cười với giám đốc các siêu thị lớn và chủ các đại lý, nếu gương mặt ấy không có thêm mấy nếp nhăn vì cười mới là điều lạ.

Cô tự khuyên mình: Không thể thờ ơ với việc giữ gìn dáng vóc, không được để ỉn còn trẻ mà da đã nhăn nhoe như bà già, không thể xuất hiện trước mọi người với tư cách người phụ nữ bị bỏ rơi – vừa nghĩ đến điều thứ ba, nước mắt cô đã chực trào ra, bất giác cô mắng mình là ngu. Cô gắng dậy, đi tắm gội và thực hiện đầy đủ các công đoạn chăm sóc da.

Nửa tháng trước, Diệp Tri Thu nhảy việc sang làm tổng phụ trách mảng kinh doanh của Công ty Thời trang Tín Hòa, chức danh nghe cũng oách nhưng công việc vô cùng vất vả. Từ lúc nhận việc, cô chỉ kịp tổ chức một cuộc họp với các nhân viên kinh doanh trong công ty. Trong cuộc họp, sếp bà đã giới thiệu cô với mọi người bằng thái độ đầy tín nhiệm và kỳ vọng, rồi sau đó là những chuyến công tác liên miên. Những chuyến đi đó khiến lòng cô nguội dần, không ngờ mảng việc mà cô phụ trách quả thực có không gian rộng lớn để phát triển. Có thể thấy sếp bà – Lưu Ngọc Bình – đối xử với cô chẳng khác nào Lưu Bị ba lần mưu lược mời được Gia Cát Lượng. Nhiều lần bà ta hẹn gặp riêng cô, nói với cô những lời tâm huyết, kiên quyết bỏ ra số tiền hai mươi vạn tệ để mời hẳn cô về bên này. Thật đúng như những lời cô vừa nói với mẹ: “Con cần tiền của sếp, còn sếp chỉ mong lấy mạng của con”.

Cô sấy cho tóc gần khô rồi cẩn thận đắp mặt nạ, sau đó đến bên cửa kính mở rộng xuống tận nền nhà. Trên khoảng nền nhà cạnh cửa sổ ấy, cô trải tấm thảm lông dê được làm thủ công mà cô cố gắng mang từ tận Tân Cương về, đặt thêm hai cái gối dựa thêu hoa nữa. Lúc này cô ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn ra xa xuyên qua lớp kính, ngoài kia là dãy phố chính náo nhiệt nhất của thành phố này, đèn đường và ánh đèn xe cộ chạy qua lại sáng chói, đèn hậu đỏ mờ, rồi những ánh đèn nhấp nháy trên các cao ốc xung quanh lấp lánh như sao, hai bên đường là ánh sáng cầu vồng như đang theo nhau nhảy múa của các tấm biển quảng cáo, tất cả kết hợp tạo nên một thành phố không màn đêm. Lúc này cô đang ở trên tầng hai mươi bảy, tuy nhìn xuống cách hai lớp kính dày nhưng vẫn cảm nhận được sự hồi hả sôi động ở phía dưới.

Hiện giờ cô đâu có tâm trí nào mà ngắm nghía cảnh thành phố vào đêm, trong lòng cô đang suy nghĩ, không biết thị trường trang phục ở tỉnh Hồ Nam còn có niềm vui bất ngờ nào đang chờ mình?

Ngành công nghiệp may mặc có hướng phát triển trong thị trường nội địa. Cả thành phố có đến hơn hai nghìn xí nghiệp may mặc, sự cạnh tranh đương nhiên là rất quyết liệt. Diệp Tri Thu tốt nghiệp chuyên ngành Thiết kế thời trang ở Học viện Mỹ thuật, thế nhưng tài năng của cô về mặt này mà nói thì chỉ ở mức trung bình, nếu cứ quyết tâm theo ngành Thiết kế thì đến bây giờ cô cũng chỉ là nhà thiết kế hạng hai hoặc thậm chí là hạng ba mà thôi.

Cũng may, gần lúc tốt nghiệp, cô có làm một số công việc nhưng không thấy hứng thú gì, vất vả lắm cô mới chen vào được một chân thực tập ở Tập đoàn May mặc Tổ Mỹ lớn nhất nhì thành phố này. Thế nhưng sau một thời gian, những người vào cùng đợt với cô đều có thành tích cao hơn cô rõ rệt. Đến lúc đang tuyệt vọng nghĩ mình không còn cơ hội nữa thì cô lại chứng tỏ được tài năng thiết kế nội thất và trưng bày cửa hàng. Gian hàng mà cô trưng bày rất vừa ý Tổng giám đốc Tăng Thành, vì vậy ông lập tức điều cô sang bộ phận Kinh doanh.

Vậy là trừ bộ trang phục cô phải hoàn thành khi tốt nghiệp, cô chẳng còn thiết kế bất kỳ bộ trang phục nào nữa, vĩnh viễn rời bỏ con đường trở thành một nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp mà cô còn chưa kịp bắt đầu. Từ một nhân viên kinh doanh bình thường, trong vòng sáu năm cô đã làm đến chức Quản lý

Kinh doanh của Tập đoàn Thời trang Tổ Mỹ, quản lý việc tiêu thụ sản phẩm có thương hiệu hàng đầu của tập đoàn.

Tập đoàn Tổ Mỹ ở thành phố này có địa vị độc tôn như Học viện Quân sự Hoàng Phố ở Thượng Hải. Những công ty thời trang khác muốn tìm kiếm nhân tài cũng chẳng cần tìm đến các công ty môi giới làm gì, bởi trong giới thời trang nói rộng thì rộng chứ nghĩ hẹp thì cũng rất hẹp, tài năng của tất cả mọi người đều được bày ra một cách rõ ràng, tầm quan trọng của từng người như thế nào hay bao nhiêu thì hầu như trong lòng ai cũng có lời giải. Bởi vậy những người đã trưởng thành từ Tập đoàn Tổ Mỹ nếu không tự mình ra mở công ty riêng thì cũng sang một công ty thời trang khác đảm nhiệm chức vụ cao hơn.

Diệp Tri Thu nghỉ lại, lúc đó số tiền hai mươi vạn chuyển vào tài khoản ngân hàng, chỉ trong vòng bảy ngày đã được chuyển thành tài khoản tiết kiệm mà cười đau khổ, bất chấp khuôn mặt vẫn đang được đắp mặt nạ.

Cô chẳng bao giờ quên được vẻ mặt của Tổng Giám đốc Tăng Thành khi cô đưa đề nghị xin thôi việc: sự ngạc nhiên, không thể tin nổi.

Tăng Thành năm nay ba mươi bảy tuổi, là một nhà quản lý mà giới thời trang đều thừa nhận là khó ứng phó nhất. Ông ta đáng người vừa phải, tuần nào cũng kiên trì tập quần vợt, đi bơi nên cơ thể rất rắn chắc, không bị phát tướng như những người tầm tuổi trung niên khác. Khuôn mặt hơi gầy và xanh có nét thư sinh, không bao giờ thể hiện tâm trạng vui buồn qua nét mặt, nhưng lúc này ông không giấu nổi sự bất ngờ tột độ. Ông ngả người dựa vào thành ghế, ánh mắt sắc nhọn chiếu thẳng vào cô, cô đành ngồi nghiêm chỉnh nhìn ông với ánh mắt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Một lúc lâu, ông mới mở miệng: “Cô biết rằng tôi không bao giờ nín giữ ai cả, Tri Thu, dù ai muốn đi, chỉ cần phù hợp với các điều khoản hợp đồng, tôi đều chúc cho họ có một tương lai tươi sáng. Nhưng riêng với cô, tôi thật sự không ngờ”.

Hợp đồng của cô đến cuối năm mới hết hạn, với những thành tích mà cô đạt được trong công việc thì việc ký tiếp hợp đồng, tăng lương hay chia tiền thưởng cuối năm là điều chắc chắn. Đương nhiên không ai hiểu nổi tại sao cô lại xin nghỉ việc trong khi còn chưa đầy hai tháng nữa. Nhưng nghĩ sâu thêm chút nữa thì ai cũng hiểu ra, đây là kết quả của việc cô được người khác dùng một món tiền hậu hĩnh mời chào.

Diệp Tri Thu từ một nhà thiết kế kém cỏi đã trưởng thành như ngày hôm nay, có thể nói công lao lớn là của Tăng Thành, ở cái nhìn sáng suốt và công lao bồi dưỡng nhân tài của ông. Hai năm lại đây, cô có chút tiếng tăm, cũng có rất nhiều người ngó ý muốn hợp tác nhưng cô không hề dao động. Tăng Thành càng ngày càng tin tưởng cô, thậm chí đã có ý định đề bạt cô lên chức Phó quản lý kinh doanh, để cô quản lý mảng bán hàng trực tiếp. Vậy mà giờ đây cô lại đột ngột xin nghỉ việc.

“Cô có biết tình hình kinh doanh hiện nay của Tín Hòa không?”

“Tôi có biết tổng thể”, vì đã quyết tâm dứt áo ra đi nên cô cần phải tỏ thái độ cứng rắn một chút.

Tăng Thành còn cả nui câu hỏi muốn đặt ra với cô, nhưng cuối cùng chẳng hỏi thêm câu nào nữa, chỉ cầm bút lên ký tên vào đơn xin nghỉ việc của cô và nói thêm: “Cô hãy phối hợp với các đồng sự làm tốt các công đoạn bàn giao”.

Công ty Thời trang Tín Hòa có quy mô khá lớn trong thành phố này, tính tuổi đời còn lớn hơn cả Tổ Mỹ. Những gì Diệp Tri Thu hiểu về nó thì cũng đại để như những điều mà cả giới đều biết. Công ty này do hai vợ chồng Thẩm Gia Hưng và Lưu Ngọc Bình lập nên, doanh thu theo năm của họ kém xa Tổ Mỹ nhưng cũng là một con số khả quan. Các thiết kế tập trung vào phụ nữ công sở tầm tuổi thanh niên và trung niên, rất được ưa chuộng ở thị trường phương Bắc. Mạng lưới tiêu thụ qua bao nhiêu năm xây dựng bây giờ tương đối hoàn thiện. Mấy năm lại đây, tình hình kinh doanh không khởi sắc lắm, sự phát triển thì cứ giậm chân tại chỗ.

Chỉ đến khi chính thức bắt tay vào công việc, cô mới phát hiện mạng lưới tiêu thụ nhìn bề ngoài được vận hành nhịp nhàng không sai sót, nhưng thực ra bên trong đang rất mong manh. Các đại lý tự quyết định chiến lược riêng, các cửa hàng bán lẻ không có mối liên hệ với tổng công ty, quản lý kinh doanh quá quan liêu và tự quyền, tiêu chuẩn để đổi lại mặt hàng không quy định rõ ràng dẫn đến lượng hàng tồn kho quá lớn, đối với ngành thời trang, nếu không xử lý nhanh chóng số lượng hàng tồn kho thì đó sẽ là đòn chí mạng với doanh nghiệp.

Diệp Tri Thu đã lặn lội bao nhiêu năm trong lĩnh vực này, đương nhiên cô hiểu rằng phía sau của món lễ vật hậu hĩnh kia chắc chắn là một mưu đồ. Cô không bị những lời hứa hẹn của Lưu Ngọc Bình mê hoặc, ngay từ đầu cô đã giữ thái độ lịch thiệp, không cự tuyệt thẳng thừng, cũng không vội vàng đồng ý. Nhưng cuối cùng, số tiền hai mươi vạn tệ đã làm cô dao động, đúng lúc cô đang cần tiền, thậm chí có thể nói là rất cần.

Cô bóc mặt nạ ra, đi rửa sạch sẽ, sau đó xoa lên mặt nước hoa hồng và kem dưỡng da buổi tối. Rồi cô bật máy tính xách tay lên, sắp xếp lại những bản ghi chép của chuyến công tác vừa rồi. Dù mệt đến đâu nhưng một khi đã cầm tiền của người ta thì cũng phải tuân thủ nguyên tắc, càng không nói đến việc đó lại liên quan đến sự thành bại trên con đường sự nghiệp của mình, chỉ có thể dốc hết sức để kịp thời thay đổi cục diện kinh doanh.

Cô toàn tâm toàn ý với các con số, thời gian trôi qua nhanh chóng, đến khi di động đổ chuông lần nữa thì đã sắp mười một giờ đêm rồi, nhìn số gọi đến cô bất giác chau mày, nghĩ đi nghĩ lại rồi cũng ấn nút nghe.

“Chào anh.”

“Thu Thu đây à, em về chưa?”

“Về thì em về đây rồi, nhưng có điều mai em lại phải đi. Đợi em về mình liên lạc lại nhé!”

“Cứ kéo dài thế này mãi sao được, chúng ta nên cùng nhau ngồi bàn bạc em à.”

“Bàn bạc gì đây? Thông báo ngày cưới của anh chứ gì? Anh không cần gửi thiệp mời cho em đâu. Vợ anh chắc chắn không hoan nghênh em đến dự. Hơn nữa em cũng không định chuẩn bị tiền mừng cho anh.”

“Thu Thu, em cứ trốn tránh mãi như thế này có giải quyết được gì đâu...”

“Phạm An Dân, anh buồn cười thật đấy.” Diệp Tri Thu cười phá lên, “Anh mà nói những câu đùa đó để làm em vui vẻ thì thật vất vả cho anh quá. Em chẳng nghĩ ra mình có lý do gì phải trốn tránh anh cả, em chỉ không muốn mình thành vật hi sinh, thành chướng ngại để cản đường ai đó. Nếu anh thật sự muốn gặp mặt em như vậy thì em hoàn toàn có thể đáp ứng. Tiền em cũng chuẩn bị đầy đủ rồi, thế nhưng anh phải ghi tên xếp hàng mới hẹn gặp em được, hiện giờ danh sách đang dài dằng dặc rồi. Nhưng thôi anh cứ yên tâm, xét thái độ của anh thành khẩn như vậy, nhất định em sẽ bỏ chút thời gian đến gặp anh”.

“Đã bao giờ anh đề cập đến chuyện tiền nong với em chưa?”

“Thế này vậy, đó là do em muốn nói chuyện tiền nong với anh, để mình chia tay, không ai nợ ai càng tốt chứ sao?”

“Chúng mình nhất thiết phải đối xử với nhau như thế này sao? Em gói hết đồ đạc của anh gửi chuyển phát nhanh đến thẳng công ty, làm vậy tuyệt tình quá...”

“Em đã mất thời gian gửi chuyển phát nhanh đến cho anh chứ không vứt thẳng chúng vào thùng rác, điều đó cho thấy con người em rất hiểu đạo lý. Anh còn tưởng em sẽ lưu giữ chúng làm kỷ niệm sao? Xin lỗi nhé, em chẳng có nhã hứng đó. Bây giờ em đang bận việc, anh chịu khó đợi em đi công tác về mình nói chuyện tiếp.”

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi bỗng đổi giọng mềm mỏng: “Thu Thu, em đừng làm quá sức như vậy, phải để ý đến sức khỏe một chút, anh thật sự rất lo cho em...”

Diệp Tri Thu không đợi anh ta nói hết câu, cô quả quyết cúp máy rồi nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, nhưng cô không còn tâm tư nào mà làm tiếp được nữa.

Hóa ra, đối phó với người bạn trai cũ không dễ dàng như với mẹ mình. Khi nghĩ đến điều này, cô lại không thương tiếc chữ mình là “đồ ngốc”.

Khi gói những món đồ của Phạm An Dân, trong lòng Diệp Tri Thu cũng có những ý nghĩ trả thù. Những CD anh ta yêu thích, những quyển sách gối đầu giường, những poster về các câu lạc bộ bóng đá châu Âu, lại còn chiếc ca vát nhân hiệu Hugo Boss mà cô mua tặng, đó là chiếc anh ta thích đeo nhất... cô gói tất cả thành một mớ định vứt vào sọt rác, coi đó là cách xả bực tốt nhất. Đối xử với một kẻ phụ tình như vậy

chẳng có gì là quá đáng. Nhưng cuối cùng, cô cũng tìm một chiếc va li to khá chắc chắn, bỏ mọi thứ vào đó, gọi điện ột hãng chuyển phát nhanh, viết rõ địa chỉ gửi đến để họ mang đi cho khuất mắt.

Nhưng cô cũng ném đi vô khối thứ.

Khi cô được cất nhắc ở Tổ Mỹ, công việc của cô càng ngày càng bận rộn. Thi thoảng mới có lúc rỗi cùng Phạm An Dân đi dạo phố. Hôm đi qua ảnh viện có chương trình khuyến mãi, nhân viên tiếp thị ngọt ngào mời gọi: “Hai anh chị trông thật đẹp đôi, nếu anh chị mà chụp bộ ảnh cưới mới của chúng em có tên Tình khúc mùa thu thì thật tuyệt. Bối cảnh là lá ngân hạnh vàng trải đầy khắp cánh đồng và ngọn núi, dòng suối nhỏ róc rách chảy qua, những làn khói bay nhẹ nhàng, hai người ôm nhau đắm đuối, thật là một bức tranh tuyệt mỹ”.

Diệp Tri Thu là dân kinh doanh. Mỗi năm ít nhất một lần cô phải đích thân làm công tác bồi dưỡng nghiệp vụ cho các chủ đại lý. Cô tin mình hoàn toàn miễn dịch với chiêu thức dùng lời nói ngọt ngào để khiến cô mở ví, thế nhưng sau khi xem quyển album mẫu, đôi chân cô lại không muốn rời đi. Phạm An Dân ôm cô, hôn nhẹ lên mái tóc: “Tình khúc mùa thu, cái tên này thật ý nghĩa, anh rất thích”.

“Nhưng bây giờ mới đầu xuân mà anh.” Cô cố gắng dùng lý trí nhắc nhở mình không nên phung phí.

“Anh chị để lịch hẹn cũng được, tiền đặt cọc là năm trăm tệ, anh chị thích chụp lúc nào tùy ý, ảnh viện chúng em sắp đưa ra đủ bộ ảnh Tình khúc bốn mùa”, cô nhân viên tiếp thị tình ý nhận ra Diệp Tri Thu đang dao động liền hồ hởi giới thiệu.

Không đợi Diệp Tri Thu nói thêm, Phạm An Dân móc ví ra: “Tôi đặt tiền trước cho bộ ảnh Tình khúc mùa thu”. Sau đó anh quay lại nói với cô: “Đằng nào chúng mình cũng phải đi chụp ảnh cưới em nhỉ”.

Căn hộ mà họ cùng góp tiền mua đang trong giai đoạn trang trí nội thất, họ dự định sau Tết sẽ cưới, như vậy đợi đến mùa thu đi chụp ảnh là phù hợp nhất. Cô ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười. Nhưng trong lúc đó, cô vẫn rất tỉnh táo quay ra nói với nhân viên tiếp thị đang loay hoay viết hóa đơn: “Cô viết thành tiền ứng trước giúp tôi, hai trăm tệ thôi, kiểu gì chúng tôi cũng chụp mà”.

Đến mùa thu, Phạm An Dân bỗng mở lời một cách khó khăn: “Xin lỗi em, Thu Thu, chúng ta chia tay thôi”.

Lễ cưới vẫn được tổ chức, chỉ có điều cô dâu không phải là cô nữa. Hóa đơn chụp ảnh vẫn đang để ở chỗ cô, lúc đó cô đã nhanh ý sửa thành tiền ứng trước chứ không phải là tiền đặt cọc. Về lý mà nói, cô có thể ra lấy lại tiền nhưng cô còn tâm trạng nào mà đi làm việc đó nữa. Cô vò nát nó cùng với tờ hóa đơn chuyển phát nhanh, vứt hết vào thùng giấy lộn. Cái thùng đó đã đầy ắp lên rồi, nếu bỏ các bức ảnh vào đó thì không tiện, cô liền đến công ty từ sớm, vứt chúng vào máy hủy tài liệu. Nhìn những mảnh giấy vụn, cô nghĩ rằng để trấn áp nỗi đau đang giày xéo trong lòng.

Nhưng hành động vứt bỏ dứt khoát đó vẫn không thể xóa sạch hình ảnh người đàn ông ấy trong cuộc sống của cô.

2. Chương 03-04

Chương 3

Cự tuyệt tình yêu

Hứa Chí Hằng bận đến tối tăm mặt mũi, may mà khâu xây dựng cơ sở hạ tầng cũng đã hoàn tất vào dịp cuối năm. Anh bắt đầu công tác tuyển dụng nhân sự, những ứng viên phụ trách sản xuất và kỹ thuật đều

do công ty tuyển dụng tìm giúp, sau đó anh cùng Vu Mục Thành tổ chức phỏng vấn và đưa ra quyết định tuyển dụng cuối cùng. Giám đốc kinh doanh được điều từ công ty mẹ bên Chiết Giang, về năng lực thì khỏi phải bàn. Giám đốc phụ trách nhân sự kiêm công tác hành chính do Vu Mục Thành tiến cử, vị trí này nhất thiết phải có nhiều mối quan hệ trong thành phố. Còn các vị trí cấp dưới sẽ do chính hai giám đốc này tự tuyển dụng và quyết định.

Sau khi Hứa Chí Hằng tốt nghiệp đại học, anh đến Mỹ du học. Đạt được học vị, anh quay về Trung Quốc nhưng không muốn tiếp quản công ty của gia đình. Anh đến Thượng Hải làm ột công ty có vốn đầu tư nước ngoài, sống cuộc đời công sở mấy năm nhàn tản. Dù gì bố anh vẫn còn minh mẫn lắm, anh trai anh trong chốn thương trường lại càng nổi tiếng thông minh. Chỉ đến năm ngoái khi chia tay bạn gái, anh bỗng cảm thấy chán nản với cuộc sống tẻ nhạt hiện tại.

Khi gia đình anh đề cập đến dự án hợp tác làm ăn với Vu gia, anh rất hứng thú, anh nghĩ đây đúng là cơ hội để mình thay đổi nếp sống. Ở đại học, anh học ngành Cơ điện, còn khi học thạc sĩ ở Mỹ anh lại đổi sang Quản lý. Học xong, anh lại đi làm về mảng thị trường. Anh với Vu Mục Thành vốn là bạn thân từ thời đại học. Thế nên khi mẹ cần nhân chuyện anh không giúp gì cho gia đình và tỏ ý muốn anh cộng tác với Vu Mục Thành, anh vui vẻ đồng ý khiến cả gia đình hết sức mừng rỡ.

Khi bắt tay vào công việc, Hứa Chí Hằng luôn nói không có gì phải nuối tiếc, việc gì anh cũng làm tận tâm tận lực. Tuy rất mệt nhưng công việc luôn mang lại cho ta niềm vui và cảm giác thành công. Nhìn khu công nghiệp ngày một hoàn thiện, anh mừng vui khôn xiết. Có điều đã lâu rồi anh không có thời gian để nói về chuyện yêu đương. Nhìn vợ chồng Vu Mục Thành tình cảm mặn nồng, trong lòng anh lại dấy lên nỗi buồn tủi.

Khi anh bày tỏ tâm sự của mình với Tạ Nam, cô lập tức giới thiệu với anh cô gái tên là A May vốn làm tiếp tân ở công ty cô. A May năm nay mới hai mươi ba tuổi, đang độ xuân thì, dung nhan xinh đẹp, tính tình vui vẻ chan hòa, lái chiếc xe QQ màu vàng, biết rõ mọi chốn ăn uống chơi bời ở thành phố này, có thể nói là một cô gái rất dễ gần.

Có điều Tạ Nam không nghĩ tới, đó là Hứa Chí Hằng đã từng ăn chơi nhảy múa hai ba năm ở Thượng Hải, mà bạn gái trước đây của anh cũng là típ người giống cô May, nên anh chẳng có chút hứng thú nào với A May.

Nhìn thấy Hứa Chí Hằng, A May cũng có chút rung động. Anh ột mét bảy mươi tám không phải là kiểu người cao to vạm vỡ nhưng đó cũng là chiều cao lý tưởng rồi. Dáng người cân đối, phong thái hiên ngang. Đến khi nhìn thấy chiếc xe Cayenne mà anh đi thì cô càng xao xuyến. Cô không phải là loại phụ nữ quá tham tiền hám bạc, nhưng một cô gái trẻ ai chẳng muốn người bạn trai lái chiếc xe thật oách đến đưa đón mình.

Hẹn hò nhau hai lần rồi, Hứa Chí Hằng luôn thể hiện một phong cách lịch thiệp chu đáo. Anh mở cửa xe giúp cô lên, kéo ghế cho cô ngồi, gọi món ăn bao giờ cũng hỏi cô thích món gì, lái xe đưa cô về tận nhà. Nhưng chẳng bao giờ anh nói đến cuộc hẹn tiếp theo sẽ vào thời gian nào, nếu A May gọi điện thoại hẹn thì dù anh ấy đang rảnh rỗi cũng không có hứng đi ra ngoài cùng cô. Thái độ hồ hững của Hứa Chí Hằng khiến A May cảm thấy như mình bị anh ta gọi ột gáo nước lạnh vậy. Cô quay ra than thở với Tạ Nam: “Chị Tạ à, em nhờ chị giới thiệu bạn trai cho em nhưng không phải kiểu người đàn ông ba không này đâu”.

Tạ Nam không hiểu hỏi lại: “Ba không là cái gì cơ?”.

“Là không chủ động, không từ chối và không chịu trách nhiệm. Anh ấy cứ muốn em chủ động lao vào, đến khi anh ấy no xôi chán chè thì thanh thần rũ áo bỏ đi không chịu trách nhiệm gì hết.”

Tạ Nam cười: “Chí Hằng không phải loại người như thế đâu, nhưng thôi vậy, tôi cũng không thể đảm bảo được chuyện đó. Xem ra lần đầu tiên tôi làm ông tơ bà nguyệt đã thất bại thảm hại, sau này chắc chẳng bao giờ làm việc này nữa”.

“Đừng thế mà chị Tạ Nam, em sẽ không bị mắc lừa đâu, em có trúng phải viên đạn nào thì cũng tìm cách bắn nó lại. Hi hi. Em đợi chị tìm cho em một người đàn ông tốt như ông xã của chị ấy.”

Nói đến ông xã, mặt Tạ Nam tự nhiên đỏ bừng lên, A May cười lớn, thật không hiểu nổi bà chị Tạ Nam năm nay đã hai mươi chín tuổi, lại lấy chồng vài tháng nay rồi mà hơi tí lại đỏ mặt lên như thế.

Bữa ăn chỉ có ba người, Tạ Nam thuật lại ngắn gọn những lời nói của A May với Vu Mục Thành và Hứa Chí Hằng làm hai người đó phá lên cười, Hứa Chí Hằng lắc đầu lia lịa: “Tôi không đến nỗi mất tư cách thế đâu, chỉ là cảm thấy ở bên cô ấy không có hứng và cũng chẳng có tiếng nói chung. Nếu không phải vì nể cô thì tôi chẳng muốn tiếp tục hẹn hò cùng cô ấy nữa. Thời gian của chúng ta nên dùng vào những việc có ích hơn”.

Tạ Nam hận là không thể cười được nữa, anh chàng này lại tuyên bố tiếp tục hò hẹn là do nể mặt cô lắm, nhìn cái bộ dạng kiêu căng ngạo mạn thường thấy của anh ta, cô nói một câu châm chọc: “Thật không thể hiểu nổi các anh nghĩ gì nữa. Tôi thấy cô May rất được, tính tình vui vẻ hài hước, nếu là đàn ông tôi cũng muốn hẹn hò với cô gái như thế”.

“Này, em đang gián tiếp nghi ngờ gu thẩm mỹ của chồng em đấy ư?”, Vu Mục Thành cười nói để vào.

Tạ Nam ngớ người ra mắt một lúc mới hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của chồng. Cô lườm anh một cái: “Dù sao em cũng chẳng bao giờ nghi ngờ gu thẩm mỹ của mình”.

Hứa Chí Hằng nhìn vẻ mặt lúng túng của Vu Mục Thành, thở dài mà than rằng: “Thôi đi thôi đi, sau này tôi không dám ăn cơm cùng hai người nữa đâu, thật phiền phức quá, tôi cứ ở một mình cho khỏe”.

Sắp đến Tết rồi, trên đường về, Hứa Chí Hằng tính toán những vấn đề của công ty và thấy rằng mọi việc đều tiến triển thuận lợi. Đến Tết về thăm nhà rồi báo cáo tình hình công việc cho bố và anh trai, chắc chắn sẽ được khen ngợi. Sau Tết là lúc bắt đầu sản xuất, e rằng sẽ bận hơn bây giờ rất nhiều. Nghĩ thế, anh càng cảm thấy mình không có thời gian hẹn hò với bạn gái, nhất là với những cô ham chơi bời như cô May kia.

Anh bước vào nhà, thấy thời gian vẫn còn sớm. Anh pha một tách cà phê, ngồi thư thái trên ghế sofa vừa uống vừa xem Tạp chí Kinh tế. Bỗng anh nghe có tiếng chìa khóa tra vào ổ lạch cạch ở cánh cửa nhà mình, nhưng cánh cửa không mở. Anh cũng có chút lo sợ, ở đây đã gần nửa tháng rồi, anh thấy Ban quản lý khu chung cư làm việc rất có trách nhiệm, có thể nói an ninh rất tốt. Hơn nữa giờ này kẻ trộm cũng chẳng dám ngang nhiên bẻ khóa vào chung cư được.

Anh bước đến cạnh cửa, nhìn ra ngoài theo lỗ mắt mèo. Anh thấy một người con trai đang đứng dưới ánh đèn tra chìa khóa vào ổ, xoay đi xoay lại rồi lại lúi ra xem, rồi lại tra vào có vẻ bực bội. Trông anh ta ăn vận tử tế, nét mặt cũng đàng hoàng, Hứa Chí Hằng đoán có lẽ anh ta đi nhầm tầng, anh mở cửa ra, người kia không kịp đề phòng trừng mắt nhìn anh.

“Chào anh, đây là phòng 1601, xin hỏi có phải anh đi nhầm phòng không vậy?”, Hứa Chí Hằng hỏi một cách lịch sự.

Người đàn ông trước mặt khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú nhưng thần sắc có chút bất an, anh ta cứ nhìn chằm chằm Hứa Chí Hằng, trong mắt đã vằn lên những tia máu đỏ: “Anh là ai?”.

Hứa Chí Hằng tỏ vẻ bực bội, lạnh lùng nói: “Tôi ở phòng này, anh đừng lấy chìa khóa mà chọc ngoáy lung tung nữa”. Nói xong anh định đóng cửa, không ngờ người kia đã nhanh hơn một bước, lấy thân mình chặn cánh cửa lại.

“Ở nhà của người khác anh thích thú lắm sao? Dù anh đổi ổ khóa cũng không thể thay đổi sự thật là tôi mới là chủ ngôi nhà này.” Rồi anh ta ghé mắt nhìn một lượt vào phía trong, “Thu Thu đâu rồi, anh gọi cô ấy ra đây”.

Hứa Chí Hằng hoàn toàn không hiểu gì, anh tức tối: “Tôi không hiểu anh đang nói gì, anh muốn tôi gọi điện cho chủ nhà hay gọi cảnh sát đến lôi cổ anh đi?”.

Người đàn ông kia cười nhạt: “Tùy anh, anh gọi hết cả đến đây tôi cũng không phản đối”. Anh ta còn lúi ngay điện thoại ra bấm số, nói với giọng hằn học tức tối: “Thu Thu, cô ra ngay đây, chẳng phải cô nói là sẽ không trốn tránh nữa sao? Hà tất gì phải kiếm một thằng đàn ông ra chặn cửa”.

Diệp Tri Thu lúc đó đang đi vào căn hộ của mình, cô bấm nút nghe: “Anh nói gì đấy Phạm An Dân? Anh uống say rồi à? Tôi đang mệt muốn chết đây, chẳng có thời gian đâu mà nghe anh say sưa lải nhải”.

“Cô cũng ghê gớm thật đấy, hóa ra không phải dọa suông tôi. Vừa tuyên bố sẽ kiếm thằng khác là kiếm ngay được rồi, mà nhất định phải ở căn phòng này sao?”

Diệp Tri Thu hầm hầm tức giận nhưng cô kịp trấn tĩnh lại: “Anh hiện giờ đang ở đâu?”

“Cô đừng đóng kịch nữa, tôi đang đứng ngay trước cửa căn hộ của chúng ta đây này, cô ra đi.”

“Anh có bị thần kinh không đấy, đừng đứng đó làm ầm lên nữa, tôi sẽ đến ngay.” Diệp Tri Thu vừa đi công tác về, lại họp với bộ phận kinh doanh xong rồi mới trở về nhà, người mệt nhừ. Nhưng cô vẫn cầm áo khoác vội vàng xuống đường gọi taxi, cũng may mà không xa lắm, đi một lúc là đến.

Vừa lên đến nơi, thấy trước cửa nhà mình thật ảm ỉ. Một người trong Ban quản lý chung cư mặc áo vét và một bảo vệ đang giải thích gì đó với Phạm An Dân. Hứa Chí Hằng lạnh lùng đứng dựa vào cánh cửa, khoanh tay trước ngực chẳng nói chẳng rằng. Bực hơn nữa là cái cậu Tây Môn và cô bạn gái Tiểu Phán ở phòng 1602 đang ở trong phòng ngó ra xem với vẻ mặt háo hức. Tụi nó biết rõ Phạm An Dân là ai, thế mà chẳng giải thích cho Ban quản lý chung cư một câu.

Diệp Tri Thu lườm Tây Môn một cái, cậu ta chu mỏ: “Chị Thu Thu, em có nói gì đâu”.

Diệp Tri Thu mặc kệ cậu ta, cô giải thích với Ban quản lý: “Thật sơ suất quá, tôi là chủ nhà này, đây chỉ là sự hiểu nhầm thôi, không có việc gì đâu, các anh cứ về đi ạ”.

Khi cho thuê căn hộ này, cô từng đến gặp Ban quản lý làm một số thủ tục, anh quản lý nhận ra cô, gật đầu nói: “Vây thì ổn rồi, xin các vị đừng làm ồn ở nơi công cộng, những chủ hộ khác phàn nàn khiến chúng tôi cũng khó xử”.

Nhân viên Ban quản lý đi xuống, Diệp Tri Thu quay lại nhìn Tây Môn, Tiểu Phán cướp lời trước: “Chị Thu Thu, chị cứ mặc loại đàn ông đề tiện này đi, để anh ta chết cũng đừng chết trước mặt mình”.

“Hai cô cậu thôi đi, đã không giúp tôi giải thích rõ ràng còn ở đây để góp thêm rắc rối à? Vào phòng đi, tôi sẽ nói chuyện với cô cậu sau.”

Hai người đành miễn cưỡng vào nhà đóng cửa lại. Diệp Tri Thu đang định nói lời xin lỗi với Hứa Chí Hằng thì Phạm An Dân đã lên tiếng trước: “Xin lỗi em, Thu Thu, anh không biết em cho người khác thuê nhà nên đã nói nhiều lời không đúng”.

Diệp Tri Thu cười nhạt: “Lần này anh nói sao dễ nghe thế? Vây em hỏi anh, chúng ta đã thỏa thuận rõ ràng rồi, rằng anh sẽ không bao giờ trở lại đây nữa, căn hộ do em toàn quyền quyết định. Hôm nay anh chẳng nói chẳng rằng chạy đến đây là có ý gì? Anh định bắt quả tang à? Em nói rõ cho anh biết, em chưa thực hiện được lời tuyên bố sẽ kiếm một người con trai khác cùng vào sống ở căn nhà này, anh phải cảm ơn vì em quá bận chẳng có thời gian đâu mà làm việc đó. Hơn nữa nếu em làm như thế thật thì anh cũng chẳng có quyền ngăn cản”.

Phạm An Dân đuối lý, chần chờ một lát rồi nói: “Anh đi qua, thấy điện trên phòng vẫn sáng, anh muốn xem em có ở đó không, chúng ta đã nói là sẽ cùng nhau ngồi nói chuyện cho rõ ràng mà”.

“Em cũng nói rõ với anh rồi, hiện giờ em rất bận, khi nào có thời gian em nhất định sẽ cùng anh tính toán rõ ràng. Em sẽ trả lại tiền cho anh, thế mà anh không đợi nổi sao? Được thôi, bây giờ chúng ta tính toán luôn.”

“Tiền tiền tiền, nói đi nói lại em chỉ có mỗi chuyện tiền để nói với anh sao? Em biết thừa là anh không có ý đó.”

“Nếu không là chuyện tiền thì chúng ta còn chuyện gì để nói nữa đây? Ôn lại chuyện cũ ư? Thôi đi anh ạ!” Diệp Tri Thu vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt nhẽo trên môi, dưới ánh đèn trông nụ cười đó thật ảm đạm. “Hay anh muốn chúng ta diễn những chuyện tình cảm suốt mướn? Nhưng muốn làm việc đó cũng phải có người xem mới hấp dẫn chứ?”

Nói đến người xem, hai người mới nhớ đến bên cạnh vẫn còn một người, họ cùng lúc quay ra nhìn Hứa Chí Hằng.

Hứa Chí Hằng bắt giắc đỏ mặt, bởi càng lúc anh càng chăm chú xem câu chuyện đang diễn ra trước mắt. Thoáng nhìn thì thấy cô Diệp lạnh lùng quả quyết nhưng khi nở nụ cười, ánh mắt cô toát lên một vẻ nhún nhin và yếu đuối không thể che giấu nổi, anh bắt giắc dấy lên niềm thương cảm. Có điều, khi đang làm một khán giả công khai như thế này anh không thể để lộ tình cảm cá nhân được, đành tỏ vẻ công tâm: “Cô Diệp, tôi hy vọng những việc như thế này sẽ không lặp lại nữa”.

Diệp Tri Thu nhìn Hứa Chí Hằng, đành xuống nước: “Thật xin lỗi anh Hứa vì đã làm phiền, chuyện này nhất định không bao giờ xảy ra nữa, chào anh”.

Cô quay người bước đi và nhún nút chờ thang máy. Hứa Chí Hằng đóng cửa lại, anh nhún vai, nhìn vào ly cà phê đã nguội ngắt của mình, bắt giắc mỉm cười. Từ trước đến nay, anh không bao giờ xem những phim tâm lý tình cảm sướt mướt, mà những cuộc tình trước đây của anh đều chia tay rất nhẹ nhàng, có gặp lại cũng là bạn tốt. Lần đầu chứng kiến cảnh hai người đã từng là người yêu mà lại cãi nhau đến tận mức này, anh vừa tò mò vừa thấy kỳ lạ.

Diệp Tri Thu và Phạm An Dân đi thang máy xuống tầng một mà không ai mở lời. Diệp Tri Thu rảo bước đi ra cổng khu chung cư, Phạm An Dân kéo tay cô lại: “Lên xe đi, anh đưa em về”. Ở bãi đỗ xe gần đó là một chiếc Mercedes SLK 280 mới tinh. Nước sơn màu gris bạc ánh lên những tia lấp lánh dưới ánh đèn đường. Diệp Tri Thu nhìn chiếc xe rồi chậm chậm quay đầu nhìn Phạm An Dân, Phạm An Dân buồn bã nhìn cô, nhẹ nhàng buông tay.

“Anh đến quán cà phê ở tầng một toà nhà Thanh Niên đợi em. Em sẽ mang hóa đơn chứng từ ra đó cho anh xem.” Cô bước ra cổng và không hề quay đầu nhìn lại, gọi taxi về khu trọ của mình. Tất cả hóa đơn cô đã sắp xếp gọn gàng để trong cặp tài liệu. Cô cầm máy tính xách tay và chiếc cặp tài liệu đó vội vàng đi đến quán cà phê đã hẹn. Chiếc xe Mercedes mới coong đã đậu ở ngoài quán rồi.

Cô đẩy cửa vào, Phạm An Dân đang ngồi bên một chiếc bàn trong góc phòng. Cô đi đến ngồi xuống, gọi một tách trà hoa quả. Sau đó cô bật máy tính xách tay, mở một bảng kê khai đã đánh máy rõ ràng, cô xoay máy tính sang phía Phạm An Dân, nói: “Anh xem đi, nếu thấy em liệt kê sai sót hay có ý kiến gì khác thì chúng ta có thể sửa lại”.

Đây là bảng kê khai rất rõ ràng:

Căn chung cư số 1601 tòa nhà B khu Tân Giang Hoa Viên, diện tích 97m², tổng giá tiền 698400 tệ.

Trả tiền đợt một: 288400 tệ (Phạm An Dân góp vốn 150000 tệ, Diệp Tri Thu góp vốn 138400 tệ).

Đã trả góp các đợt: 3905.19 tệ/tháng x 14 tháng = 54672.66 tệ (Diệp Tri Thu trả).

Tiền trang trí nội thất, đồ gia dụng và đồ điện: 162731 tệ (có danh sách cụ thể kèm theo, Phạm An Dân góp 20000 tệ, Diệp Tri Thu góp vốn 142731 tệ).

Phạm An Dân tái mặt, đẩy máy tính ra: “Em làm như thế này là có ý gì? Định làm nhục anh à?”.

Diệp Tri Thu quay máy tính ngay ngắn, nói: “Em không có thời gian làm việc đó đâu. Nếu anh phải đi công tác liên miên như em thì sẽ biết, vừa xuống máy bay là lên tàu hỏa, vừa ra khỏi ga tàu hỏa lại đến bến ô tô đường dài, em chẳng còn sức lực nào để đi làm nhục người khác nữa. Chỉ mong mau chóng kết thúc chuyện bực mình này thôi”.

Phạm An Dân bỗng im lặng, anh ngừng một lát rồi nói: “Thu Thu, em gầy đi nhiều quá, khí sắc cũng nhợt nhạt. Em cứ làm việc như thiêu thân vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Cuối năm nay Tập đoàn Tố Mỹ lại bận như vậy à? Trước đây anh có thấy em đi công tác liên tục như vậy đâu?”.

Diệp Tri Thu không muốn cho bạn trai cũ biết chuyện mình đã đổi chỗ làm, cô nói: “Chúng ta bàn vào việc chính đi được không, em muốn về sớm để nghỉ ngơi. Nếu anh không có thắc mắc gì thì chúng ta bàn bạc xem nên giải quyết như thế nào. Em định thế này, anh đã góp vào mười bảy vạn tệ, em sẽ đưa lại cho anh hai mươi vạn tệ. Anh cùng em đi làm thủ tục sang tên hợp đồng, phí thủ tục do em chịu, để một mình em đứng tên hợp đồng mua nhà. Đương nhiên như vậy hơi thiệt thòi cho anh, bây giờ giá chung cư đã tăng hơn 30% rồi. Nhưng phải tính đến một điều là hồi đó em chớp được căn hộ này với giá ưu đãi, sau khi trang trí nội thất cũng sử dụng một thời gian nên có nhiều khấu hao rồi, em thấy đề nghị của mình hợp lý”.

Phạm An Dân nghiêng răng nhìn cô: “Anh không có ý định lấy lại số tiền này”.

Diệp Tri Thu cười ha hả, trong tiếng cười có chút hả hê: “Cứ cho như anh không muốn lấy lại thì mẹ anh cũng sẽ tìm đến tận nhà em để đòi. Em không muốn lâm vào tình huống đó chứ chưa nói đến bố mẹ em. Hơn nữa em cầm món tiền này với danh nghĩa gì? Là tiền bù đắp tuổi thanh xuân của em ư? Tuổi thanh xuân của em không thể chỉ đáng giá bằng ấy tiền”.

“Là anh có lỗi với em.”

“Thôi được rồi, chúng ta đừng như cái băng cát xét tua đi tua lại câu nói này nữa. Quay lại chủ đề chính đi, nếu anh đồng ý thì chúng ta hẹn thời gian. Em sẽ báo trước cho chủ đầu tư để đặt lịch hẹn làm thủ tục, giải quyết xong thì ai đi đường nấy. Nếu anh cảm thấy cái giá em đưa ra không hợp lý thì bây giờ ta có thể trao đổi lại. Em có thể cân nhắc trong phạm vi thích hợp, nhưng không được quá tham lam, không thì quyết định bán căn hộ đó đi rồi chia tiền theo tỉ lệ góp vốn, mà nếu thế anh phải trả một nửa tiền trang trí nội thất trước cho em.”

“Chúng ta nhất định phải nói với nhau những câu tuyệt tình như thế này sao? Em coi anh là hạng người nào vậy? Em nghĩ anh là kẻ quá tham lam ư? Chúng ta đã chia tay nhưng dù sao cũng có thời gian yêu nhau mà.”

Diệp Tri Thu lại nở nụ cười đau khổ: “Anh đã nói lời chia tay nên giữa chúng ta chẳng còn chút tình cảm nào rồi, còn gì mà tuyệt tình. Đừng ép em phải tốn thêm hơi sức để hận anh nữa, em quá mệt rồi”.

“Em lấy đâu ra tiền? Năm kia mua nhà, năm ngoái thì trang trí nội thất đã tiêu tốn toàn bộ số tiền tiết kiệm của em rồi mà, bây giờ lấy tiền đâu để đưa cho anh?”

“Em không ký cho anh những phiếu trắng đâu. Em đưa tiền mặt, anh yên tâm đi. Anh đừng nhìn em như thế, không phải em bán thân lấy tiền đâu, em dựa vào chính thực lực của bản thân. Tiền của em có nguồn gốc堂堂 hoàng.”

Phạm An Dân tái mặt, anh nhìn Diệp Tri Thu chăm chú: “Cuối cùng em cũng chịu nói ra những lời tự đáy lòng, em coi thường anh, khinh bỉ anh, em coi anh là kẻ bán thân đúng không?”.

Diệp Tri Thu nhìn chiếc xe Mercedes để ngoài cửa, xoa xoa khuôn mặt mình: “Em không giả cười với anh được nữa, mệt mỏi lắm. Phương án của em, anh có đồng ý không? Nếu đồng ý, mai em sẽ hẹn chủ đầu tư luôn, làm càng sớm càng tốt. Cuối cùng em nhờ anh một việc, sau khi anh nhận tiền, chúng ta xem như chưa bao giờ biết nhau, có gặp nhau trên đường cũng không cần chào hỏi. Yêu cầu này của em cũng không có gì quá đáng, phải không?”.

Chương 4

Khó lòng đoạn tuyệt

Diệp Tri Thu xách máy tính và cặp tài liệu lê bước trở về phòng trọ. Các đợt công tác liên miên, lại thêm những vấn đề đầu đầu này nữa khiến cô dường như đã sức cùng lực kiệt. Cô đứng dựa vào tường, nhắm mắt lại điều hòa hơi thở. Cô nghĩ, nếu mình chết đi thì cũng phải trở về nhà nằm dài trên giường mà chết cho thoải mái. Bỗng có một cánh tay vỗ vào vai, cô mở mắt nhìn, thở hắt ra một hơi, người đứng trước mặt cô là Đới Duy Phàm, anh bạn cùng trường ngày xưa.

Đới Duy Phàm tốt nghiệp chuyên ngành Thiết bị môi trường của Học viện Mỹ thuật, trên cô hai khóa. Anh có dáng người cao lớn khỏe mạnh, tướng mạo khôi ngô, từ khi học đại học đã được mệnh danh là hot boy. Anh được chọn vào đội người mẫu của Học viện Mỹ thuật nên có quen biết với Diệp Tri Thu khi cô đang theo học ngành Thiết kế thời trang. Hai người khá thân thiết, sau khi tốt nghiệp, Đới Duy Phàm cùng người bạn tên là Trương Tân mở một công ty quảng cáo. Được Diệp Tri Thu giới thiệu nên ký được không ít hợp đồng quảng cáo thời trang.

Lúc đó, Đới Duy Phàm và Trương Tân cũng kiếm được khoản tiền nho nhỏ, nghe những lời giới thiệu êm tai của chủ đầu tư nên hai người quyết định mua hai căn hộ đơn ở chung cư này làm hàng xóm của nhau. Năm ngoái, thời gian Diệp Tri Thu đang cuống lên tìm nhà thì vừa hay Trương Tân chuyển đến ở cùng bạn gái, nên đã cho Diệp Tri Thu thuê lại căn hộ với giá tiền rất hữu nghị.

“Em sao vậy, đứng đây để hứng gió lạnh à? Sao sắc mặt tái nhợt thế?”

“Anh Đới, anh chính là ân nhân của em, dìu em với, em không thể đi nổi nữa.”

Đới Duy Phàm cầm giúp cô máy tính xách tay và cặp tài liệu, dìu cô đi: “Em muốn chết à? Sao để ra nông nổi này, anh đưa em đi bệnh viện nhé!”

Cô mệt mỏi lắc đầu: “Không sao đâu, do mệt quá thôi, em ngủ một giấc là khỏe ngay mà. Mình lên đi”.

Đới Duy Phàm biết cô đã chuyển chỗ làm, công việc rất vất vả. Anh vừa dìu cô vào nhà vừa cười đùa: “Sao lúc ở công ty thì lên mặt hết ra lửa như Kinh Kong mà bây giờ lại hiền lành thế này?”.

“Anh định nhân lúc em sa cơ lỡ vận mà cười nhạo em đấy hả?” Diệp Tri Thu cởi áo khoác, tháo giày rồi nằm dài lên giường, “Anh làm ơn tắt đèn và đóng cửa hộ em luôn cái, chúc anh ngủ ngon!”.

Đới Duy Phàm đóng cửa ra về. Trong màn đêm, Diệp Tri Thu nhắm mắt lại, cô biết mình chưa tẩy trang và cũng chưa tắm, cứ thế này thì nhan sắc sẽ nhanh tàn tạ, nhưng cô lấy đâu ra sức lực mà dậy nữa. Sau hai tháng với những chuyến công tác dày đặc, lại thêm cái đầu không ngừng tính toán tiến hành bước tiếp theo của chiến lược kinh doanh như thế nào khiến cô tàn sức, cộng thêm chuyện lằng nhằng với Phạm An Dân cứ như thêm sương vào trời tuyết.

Lúc này trong quán cà phê, cô còn cứng rắn tuyên bố là kiếm tiền bằng chính thực lực của mình, nhưng cái kiểu vắt hết sức lực và tâm huyết ra cho công việc thế này thì cũng coi như bán cả thân xác rồi còn gì. Nghĩ vậy cô cảm thấy thật thê lương. Nhưng lao tâm khổ tứ như thế cũng có ưu điểm, nó không khiến cô than thân trách phận được lâu, loáng một cái cô đã chìm vào giấc ngủ.

Đúng là đương tuổi thanh niên, chỉ cần ngủ một giấc sâu, khi tỉnh dậy thì con người lại tràn trề sức lực. Buổi sáng, Diệp Tri Thu tỉnh dậy, vội vàng chỉnh trang lại mình và đi đến công ty. Cô đã nắm được một cách cơ bản tình hình các thị trường chính của Tín Hòa. Trên đường đi, cô tranh thủ vạch ra hướng quản lý cho các thị trường đó.

Quy mô của Tín Hòa nhỏ hơn Tổ Mỹ nhưng điều đó cũng có ưu điểm của nó, muốn gặp mặt tổng giám đốc cũng không phải hẹn trước. Diệp Tri Thu vừa ngồi xuống ghế trong phòng làm việc thì bà chủ công ty là Lưu Ngọc Bình dẫn theo một cô gái trẻ đáng người cao ráo đi vào.

“Cô Diệp, đây là con gái tôi – Thẩm Tiểu Na – vừa đi du học ở Pháp về, con bé cũng học Thiết kế. Trước đây tốt nghiệp khoa Thiết kế thời trang ở Học viện Mỹ thuật của cô đấy.”

Diệp Tri Thu đứng dậy làm quen Thẩm Tiểu Na. Cô cười thầm đau khổ. Các doanh nghiệp tư nhân đưa toàn con ông cháu cha vào làm việc, mà ở ngành Thời trang thì càng nhiều như nấm sau mưa. Công ty Tín Hòa này là một ví dụ điển hình: ông chủ Thẩm Gia Hưng trước đây phụ trách mảng thị trường bây giờ quay ra đầu tư khai thác địa ốc; bà chủ Lưu Ngọc Bình thì phụ trách sản xuất, thiết kế và khai thác thị trường; em trai ông chủ là Thẩm Kiến Thiết phụ trách cung ứng vật tư. Bây giờ lại xuất hiện cô con gái học Thiết kế, chắc chắn lại chiếm một vị trí quan trọng trong công ty. Nhưng nếu điều đó không liên quan gì đến cô là được rồi.

Quả nhiên Lưu Ngọc Bình nói: “Tôi định để Tiểu Na phụ trách quản lý mảng thiết kế của công ty, sau này hai người hợp tác tốt nhé!”.

Thẩm Tiểu Na khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, đáng người cao ráo chắc phải hơn một mét bảy mươi, làn da nâu khỏe mạnh, khuôn mặt cân đối được trang điểm kỹ lưỡng. Nhìn cô có nhiều nét giống bố. Giữa thời tiết lạnh thế này mà cô chỉ mặc chiếc áo len cổ chữ V khoét sâu màu trắng, không hề để ý đến phần da thịt tiếp xúc với gió lạnh. Cô đang rất hiếu kỳ quan sát Diệp Tri Thu, nghĩ đến những lời mẹ nói lúc này, cảm thấy Tri Thu chẳng có gì đặc biệt đáng phải bỏ ra những hai mươi vạn tệ để kéo về cho được.

Diệp Tri Thu lịch sự gật đầu với Tiểu Na, sau đó mời hai mẹ con họ ngồi và đưa cho Lưu Ngọc Bình xem phương pháp quản lý, kế hoạch kinh doanh, phương án khuyến mãi vào dịp nghỉ, cách giải quyết hàng tồn đọng mà mình đã vạch sẵn. Lưu Ngọc Bình xem qua hài lòng gật đầu, nói: “Dù sao thì cô cũng đã từng làm ở Tổ Mỹ, vừa xem kế hoạch đã thấy rất chi tiết và khả thi”.

Diệp Tri Thu đỏ khốc đỏ cười: “Tình hình của Tổ Mỹ và Tín Hòa hoàn toàn khác nhau, không thể đưa mô hình kinh doanh của bên này áp dụng vào bên kia được. Bác nên xem kỹ vì dù sao bác cũng là người hiểu rõ tình hình của công ty ta nhất”.

Sau khi tiễn hai mẹ con họ, Diệp Tri Thu nghĩ đến cách quản lý chuyên nghiệp của Tổ Mỹ rồi so sánh với một mớ bong bóng của bên này, thật đúng là một trời một vực. Nhưng dù với trình độ quản lý tầm thường như vậy cũng không gây trở ngại cho việc xây dựng cơ ngơi lớn như thế này của hai vợ chồng Thẩm – Lưu. Thảo nào mọi người đều nói bậc cửa của ngành thời trang là rất thấp, thế nên những nhân tài rời bỏ Tổ Mỹ đều lựa chọn tự mình lập nghiệp. Chứ như cô, chỉ vì hai mươi vạn tệ mà dày vò thân mình đến kiệt sức, nói ra có khi còn khiến kẻ khác cười cho.

Hiện tại, Lưu Ngọc Bình rất kỳ vọng Diệp Tri Thu. Ngày hôm sau, bà ta cùng cô tổ chức cuộc họp toàn bộ phận Kinh doanh. Phương án quản lý của cô về cơ bản đã được thông qua, có điều bà ta đúng là rất hiểu về tình hình thực tế của Tín Hòa, đã đề nghị riêng với cô việc tạm hoãn thi hành một số phương án quản lý tương đối nghiêm khắc đối với các đại lý bán hàng đến sau Tết. Đề nghị này có lý riêng của nó, Diệp Tri Thu đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Giám đốc kinh doanh vốn không hề nề phục gì Diệp Tri Thu, trông cô còn quá trẻ, cách nói chuyện từ tốn hòa nhã, luôn nghĩ rằng dù cô là một lính nhảy dù từ bên Tổ Mỹ sang cũng chưa chắc làm nên cơn bão giông. Nhưng từ lúc đảm nhiệm vị trí, liên tục đi công tác, khi về cô lại thuyết trình rõ ràng về tình hình kinh doanh của từng khu vực do cá nhân nào phụ trách; khu vực nào kinh doanh ứ đọng; khu vực nào các đại lý làm chưa tốt; khu vực nào tình hình trao đổi hàng hóa có vấn đề... Tất cả đều rõ ràng khiến người nghe toát mồ hôi hột. Nếu cơ chế quản lý không sát sao thì nhân viên chắc chắn sẽ có chỗ lơ là. Thêm vào đó là cách thức quản lý của bà chủ khiến họ không dám làm điều gì đột phá. Bởi họ tự nghĩ mình là nhân viên cũ, bao năm đi theo hai vợ chồng Thẩm – Lưu rồi, giờ chỉ cần tốn chút hơi sức để thanh thoi cười ngửa xem hoa thôi. Thẩm Tiểu Na chăm chú nghe Diệp Tri Thu trình bày, rồi nhìn một lượt về mặt của những người ngồi dưới, cô không thể không khâm phục. Cô vốn quen với lối sống tự do, không chịu sự gò ép của bố mẹ, bố mẹ cô cũng chẳng còn cách nào khác mới đưa cô sang Pháp học Thiết kế, nhưng chỉ có cô mới rõ nhất mình đã học được những gì.

Khi cô trở về, bố mẹ đã thu xếp sẵn cho cô chức Giám đốc Thiết kế. Nghe thì rất oai nhưng cô chẳng được can thiệp vào mảng sản xuất. Ba nhà thiết kế của Tín Hòa đã có thâm niên, đến mẹ cô cũng phải vì nể mà nhỏ nhẹ với họ. Nên khi nghe những kiến nghị của cô thì họ hoặc là bỏ ngoài tai, hoặc thẳng thắn: “Thế thì cô cứ thiết kế ra vài mẫu cho chúng tôi xem là được”. Điều này khiến cô nằng như muốn ngã ngựa, thế mới biết không phải cứ cầm được thanh thượng phương bảo kiếm mà có thể hống hách vậy vùng.

Cô đoán Diệp Tri Thu chỉ hơn mình hai, ba tuổi, chiều cao trung bình, nhìn sức khỏe có vẻ kém, sắc mặt xanh xao, thế nhưng lời nói và cử chỉ thật sự lão luyện, tự tin. Quản lý tiêu thụ ở bộ phận Thị trường xem ra ghê gớm hơn nhiều so với mấy vị thiết kế lăm lăm nhô nhô, vậy mà bị cô ta dồn cho im một phép. Thẩm Tiểu Na liếc mắt nhìn về phía mẹ mình, quả nhiên khuôn mặt bà không giấu được sự mừng rỡ, hiện rõ vẻ đắc ý vì số tiền hai mươi vạn tệ của mình chi rất đúng chỗ.

Thẩm Tiểu Na hơi tủi thân, cô biết mẹ rất yêu thương mình, nhưng chắc chắn trong lòng bà đang ước: Giá như cô gái đang đứng thuyết trình trước ánh mắt bao người kia là con gái mình thì tốt.

Bố mẹ cô làm kinh doanh từ khi cô còn rất nhỏ. Bắt đầu từ việc đi xuống phương Nam nhập hàng mở tiệm bán quần áo. Khi tích lũy được số vốn nhất định thì mở xưởng sản xuất, cũng coi như là bắt đầu từ đôi bàn tay trắng, không thể nói là không gian khổ nên việc chăm sóc cô cũng có chút lơ là. Rất nhiều lần họ phải gửi cô đến nhà chú Trần là đồng nghiệp cũ của họ, nên cô còn thân thiết với gia đình chú Trần hơn bố mẹ đẻ. Khó khăn lắm mới ổn định được cuộc sống, bố mẹ cô lại sinh thêm cho cô một người em trai. Thế là họ lại chẳng có thời gian để lo lắng cho cô nữa. Trong hoàn cảnh như thế mà lớn lên cô vẫn ngoan ngoãn cũng là một kỳ tích rồi.

Thẩm Tiểu Na không gây ra những chuyện tày trời, có điều cô không thích đi học, bướng bỉnh và ham chơi, chẳng coi bố mẹ ra gì. Bố mẹ luôn nhìn cô với ánh mắt mâu thuẫn, vừa tự trách mình không làm tròn trách nhiệm, vừa bực tức vì thép nay chẳng tối được thành gang. Cô nghĩ thế nên thấy nhúc nhích trong lòng, dứt khoát đứng dậy bỏ đi ra ngoài, không muốn nghe thêm gì nữa.

Diệp Tri Thu không hề để tâm đến việc Thẩm Tiểu Na bỏ ra ngoài, cô hiểu rõ chức Giám đốc Thiết kế trên danh nghĩa của Thẩm Tiểu Na không thể bằng được cái ghế Tổng quản lý Kinh doanh của mình, mắng thiết kế vẫn do bà Lưu Ngọc Bình quản lý và quyết định.

Cô có nghe chuyện Thẩm Tiểu Na bị mất uy tín trước mặt các nhà thiết kế, nhưng cô cũng đồng ý với nhận xét của Tiểu Na là sản phẩm của công ty khá “quê mùa”. Nhưng bao năm nay, những sản phẩm thời trang tạo dáng đứng đắn của Tín Hòa đã tạo dựng được thị trường tiêu thụ rộng lớn và ổn định. Trước mắt, kế hoạch kinh doanh của Diệp Tri Thu hoàn toàn căn cứ vào dòng sản phẩm này. Cô không muốn khi chưa đứng vững trên thị trường đã lao vào cải tiến sản phẩm, như thế chỉ khiến cô càng mệt mỏi.

Họp xong trở về văn phòng, cô thở dài nhẹ nhõm. Cô gọi điện cho Tây Môn. Cậu ta chính là cháu của Tổng giám đốc Tần – chủ đầu tư khu Tân Giang Hoa Viên. Cô muốn nhờ cậu ta giới thiệu cô với Tổng giám đốc Tần để hoàn tất thủ tục sang tên hợp đồng. Nghe đầu tình hình ngày càng căng, Ủy ban Bất động sản càng ngày càng thẩm tra kỹ các hồ sơ xin sang tên hợp đồng để ngăn cản những hành vi đầu cơ gây rủi ro trên thị trường, thế nên cô nhất định phải nhờ đến sự giúp đỡ của Tây Môn.

Thực ra trước đây, nhờ công ông Tăng Thành – sếp cũ của cô – mà cô mua được căn chung cư này với giá ưu đãi. Ông ta có quan hệ thân thiết với chủ đầu tư, nhưng bây giờ Diệp Tri Thu sao dám đến nhờ cậy ông ta thêm nữa.

Còn việc cô quen biết với cái cậu Tây Môn xem ra cũng thật buồn cười. Cả gia đình cậu ta đều làm về kiến trúc hoặc kinh doanh bất động sản nên rất giàu có. Tây Môn trước đây được bố gửi ra nước ngoài du học. Sau khi về nước, cậu vào làm luôn cho công ty bất động sản của gia đình, đương nhiên là ngồi ở vị trí giám đốc và được chọn một căn chung cư theo ý thích để ở riêng.

Khi Diệp Tri Thu tiến hành trang trí nội thất thì phòng cậu ta cũng đang trong công đoạn đó. Có điều Diệp Tri Thu hoàn toàn tự mình thiết kế, vì cô có kiến thức nền vững chắc về mỹ thuật, hơn nữa mấy năm gần đây chuyên phụ trách mảng kinh doanh tủ bếp gia dụng và bài trí phòng trưng bày cho công ty nên cô tích lũy rất nhiều kinh nghiệm. Hai điều đó cộng lại đương nhiên là đạt đến sự hoàn hảo về thiết kế. Đến khi việc trang trí nội thất sắp hoàn thiện thì Tây Môn và cô bạn gái Tiểu Phán đều kinh ngạc và hoàn toàn thất vọng với thiết kế nội thất mà mình phải thuê với giá rất cao. Đến lúc căn nhà của Diệp Tri Thu hoàn thiện, hai người họ ngại ngùng đi sang hỏi han thỉnh giáo. Được cái Diệp Tri Thu tính tình thoải mái, cứ lúc nào rảnh rỗi là sẵn sàng góp ý cho họ. Tây Môn rất thích, cậu ta đưa danh thiếp cho cô. Diệp Tri Thu thấy tên tiếng Anh của cậu ta được ghi đường hoàng ở sau danh thiếp – Simon Qin – cô cười vui vẻ và đọc luôn thành “Tây Môn... Khánh[1]”.

Người bản địa phát âm âm mũi không chuẩn lắm, nếu lấy tiếng Anh để đọc tên tiếng Hán như thế thì rất hay bị nhầm âm và nghe rất buồn cười. Tiểu Phán cũng cười sảng khoái. Anh chàng Simon Qin vốn có tên tự là Tần Trầm khốc dở mếu dở, nhưng nhìn hai cô gái cười thoải mái như vậy, anh ta đành cười theo và không quên dọ Tiểu Phán: “Em có muốn làm Phan Kim Liên không?”.

Tiểu Phán vốn không phải người có thể giấu kín chuyện trong lòng, thế là vài ngày sau, bạn bè đều gọi cậu ta bằng biệt hiệu Tây Môn Khánh, lâu dần thành quen, cậu ta cũng chấp nhận. Hai người tuổi tác cũng tương đương Diệp Tri Thu và Phạm An Dân nên rất nhanh họ đã trở thành bạn bè thân thiết, đã nhiều lần hẹn nhau đi ăn hoặc hát hò. Đến khi Phạm An Dân cặp kè với một cô gái khác khi Diệp Tri Thu đi công tác xa thì bị Tiểu Phán phát hiện. Cô lập tức gọi điện thoại thông báo tình hình cho Tri Thu.

Chú thích:

[1] Tây Môn Khánh là nhân vật trong tiểu thuyết Thủy Hử của Thi Nại Am trong tình tiết nổi tiếng Võ Tòng sát tẩu (Võ Tòng giết chị dâu). Tây Môn Khánh là nhân vật hoang dã vô độ, tư thông với Phan Kim Liên, vợ của Võ Đại Lang – anh trai Võ Tòng. Y đã cùng Phan Kim Liên đầu độc Võ Đại Lang khi Võ Tòng đi vắng. Đến khi Võ Tòng trở về, lo chuyện mai táng xong, liền giết chết cả Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên để lấy đầu tể anh trai mình

Sau này Diệp Tri Thu không hay liên hệ với hội Tây Môn nữa. Bởi thứ nhất là cô đã chuyển công tác, bận rộn đến mức không có thời gian rảnh; thứ hai, không muốn nghe Tiểu Phán chê trách Phạm An Dân trước mặt mình. Nghĩ đến đây, cô trở nên ưu tư hẳn. Cô nhớ hồi đó cô tức tối vội vàng chạy về, chỉ mong đó là chuyện hiểu nhầm, là do Tiểu Phán quá đa nghi. Rồi sắc thái không thể tin nổi của cô khi nghe Phạm

An Dân nói câu “Xin lỗi em”... Cô thật sự không thể chịu đựng nổi khi bây giờ có người nhắc lại chuyện đó trước mặt cô.

Tây Môn dương dương tự đắc nói với cô rằng việc đó mười phần đã chắc chín rồi. Ông chú của cậu ta có ấn tượng rất tốt với Diệp Tri Thu, vẫn nhớ cô là một khách hàng do ông Tăng Thành giới thiệu đến mua nhà nên đồng ý ngay, nói khi nào cô tiện thì cứ ghé qua.

Diệp Tri Thu hơi xấu hổ, không ngờ cô vẫn phải nhờ đến bóng sếp cũ, cứ nghĩ đến Tăng Thành cô lại thấy căng thẳng. Nhân lúc này đang rỗi, cô nhắc di động gọi điện cho Phạm An Dân.

Phạm An Dân vội vàng nhắc máy: “Thu Thu, chào em!”

“Chào anh, anh xem hai ngày gần đây lúc nào rảnh rỗi thì chúng ta hẹn nhau đến công ty giao dịch bất động sản sang tên hợp đồng.”

Phạm An Dân yên lặng hồi lâu rồi nói: “Được thôi, nếu em nhất định muốn vậy thì anh cũng chẳng có gì để nói. Có điều anh chỉ lấy lại đúng số tiền mười bảy vạn tệ mà anh đã bỏ ra, mà em không đồng ý thế anh sẽ không đi”.

Thêm hay bớt đi khoản tiền ba vạn tệ này đối với Diệp Tri Thu cũng chẳng to tát gì. Cô biết Phạm An Dân kiên quyết làm như vậy là muốn để lòng anh ta thanh thản hơn. Nhưng cô không thể bỏ qua dễ dàng như thế, nhất định cô phải để anh ta cảm thấy hổ thẹn suốt đời: “Tùy anh, em thế nào cũng được, chỉ cần mẹ anh đừng vin chuyện này để gây chuyện với gia đình em là được”.

Phạm An Dân cười khở: “Thu Thu, hiện giờ anh không có nhiều tiền đến như vậy, ý của anh là muốn em đợi một thời gian, khi nào gom đủ tiền anh sẽ đưa ẹ anh để bà không gây chuyện nữa. Em cần gì phải vội vàng đi sang tên hợp đồng như thế?”

“Bởi em không muốn dính dáng bất cứ thứ gì đến anh hoặc gia đình anh nữa, em đã nói rõ rồi đó. Em cảm thấy chuyện này đã đủ làm người ta mất hết tự tôn rồi.”

Phạm An Dân lại im lặng hồi lâu, Diệp Tri Thu sốt ruột định nói gì đó thì anh ta lại tiếp lời: “Anh bị thế này cũng không thể nói được gì. Em nói thời gian đi, anh sẽ đúng hẹn”.

Diệp Tri Thu mở cuốn sổ tay ghi kế hoạch công việc, chỉ chiều mai là đi thị sát mấy siêu thị trong thành phố, có thể bớt chút thời gian làm việc riêng: “Ba giờ chiều mai nhé, chúng ta gặp nhau ở cổng công ty, được không?”.

Phạm An Dân gật đầu đồng ý.

Hôm sau, Diệp Tri Thu đến rất đúng giờ đã thấy Phạm An Dân đang đợi ở cửa. Anh đứng dựa vào chiếc Mercedes hút thuốc. Anh hút thuốc từ hồi còn học đại học, sau đó do Diệp Chi Thu gay gắt phản đối, anh đã bỏ thuốc được một thời gian dài. Bây giờ nhìn dáng anh cầm thuốc đứng trong gió lạnh, Diệp Tri Thu bất giác thở dài, đương nhiên cô sẽ không bao giờ can thiệp việc đó nữa. Phạm An Dân thấy cô đến liền dụi điếu thuốc, cùng cô đi vào trong.

Cô gái tiếp tân vừa thông báo thì Tây Môn đã ra đón ngay rồi. Cậu ta hồ hững gật đầu với Phạm An Dân, ân cần chào hỏi Diệp Tri Thu rồi đưa họ vào phòng làm việc của chú cậu ta. Trước đây, Diệp Tri Thu được Tăng Thành giới thiệu nên ông Tần rất lịch sự: “Chị là người quen của Tổng giám đốc Tăng, tôi nhất định sẽ giúp”. Ông ta gọi người phụ trách bộ phận Kinh doanh lại và dặn dò: “Anh giúp cô Diệp làm thủ tục sang tên hợp đồng nhé! Còn khoản phí sang tên thì không thu”.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, trước đó cô đã hỏi thăm kỹ rồi, tiền phí sang tên hợp đồng ở mỗi công ty giao dịch có quy định riêng, chỉ ít thì một vạn còn nếu nhiều thì phải từ ba đến năm vạn. Nhưng làm thủ tục sang tên hợp đồng vẫn tiết kiệm hơn là sau này đi làm giấy chuyển quyền sở hữu nhà, vì làm cái đó phải đóng thuế khá cao cho nhà nước. Cô chỉ muốn Tây Môn giúp đỡ để bớt được chút nào hay chút ấy, không ngờ uy tín của Tăng Thành lớn đến như vậy, trong lòng cô càng thêm bối rối. Cô tiếc những đồng tiền mà mình vất vả lắm mới kiếm được nên cũng chẳng đại gì mở miệng nói ra chuyện mình đã nghỉ việc và bây giờ không còn liên quan gì đến Tăng Thành nữa, cô mỉm cười bắt tay cảm ơn Tổng giám đốc Tần.

Cùng giám đốc kinh doanh đi ra, nghe anh ta giải thích tỉ mỉ về các bước làm thủ tục sang tên hợp đồng, Diệp Tri Thu mới thấy công việc này chẳng đơn giản tí nào. Ngoài việc chủ đầu tư làm lại hợp đồng mua bán nhà, còn phải làm giấy xin được đổi tên hợp đồng, xin được mở khóa tài khoản đặt cọc, xin được trả góp lại từ đầu. Cô phải đến ngân hàng mở khóa tài khoản, lấy giấy xác nhận đến Ủy ban Bất động sản làm thủ tục hủy bỏ giấy tờ chứng minh tài chính cũ, rồi xin chứng nhận mới, xong lại đến ngân hàng mở tài khoản để đặt cọc. Sau đó ngân hàng sẽ chuyển khoản cho người chủ cũ là Phạm An Dân. Hầu như mỗi công đoạn đều yêu cầu cô và Phạm An Dân cùng có mặt.

Diệp Tri Thu thấy thật phiền phức, thứ nhất vì công việc của cô rất bận, thứ hai vì cô không muốn dính dáng gì đến Phạm An Dân nữa. Nhưng việc đã đến nước này, dù đứt ruột bán căn hộ đi coi như mất đứt khoản tiền bài trí nội thất cũng vẫn phải chạm mặt Phạm An Dân. Cô đành cười buồn với Tây Môn và giám đốc kinh doanh, hẹn ngày giờ cụ thể đi làm các thủ tục tiếp theo rồi cáo từ.

Bên ngoài trời âm u lạnh lẽo, Phạm An Dân rất muốn đưa Tri Thu về nhưng không dám mở lời, chỉ chăm chú nhìn cô. Diệp Tri Thu lúc này chẳng có bụng dạ nào để tâm đến anh ta, cô nói câu tạm biệt rồi vẫy taxi định tiếp tục đi thị sát các siêu thị. Nghĩ đi nghĩ lại, cô rút di động ra, ngần ngừ một lát rồi bấm số điện thoại của sếp cũ – Tăng Thành.

3. Chương 05-06

Chương 5

Gặp lại

Tăng Thành nhắc điện thoại, cất giọng nói nhẹ nhàng: “Chào cô, Tri Thu”.

Diệp Tri Thu nói có chút ngần ngừ: “Tổng giám đốc Tăng, chào ông, có việc này tôi muốn nói với ông. Tôi vừa gặp Tổng giám đốc Tần của Công ty Vạn Phong để làm thủ tục sang tên hợp đồng mua nhà. Ông ta rất nề ông nên không thu lệ phí. Tôi đã không nói gì với ông ấy chuyện tôi không còn làm việc ở Tổ Mỹ nữa, xin lỗi ông”.

Tăng Thành ngó người, sau đó không nhận được liên bật cười: “Tri Thu, khi cô đi khỏi chỗ tôi có nói với tôi một tiếng xin lỗi nào đâu. Bây giờ lại cảm thấy áy náy về chuyện này sao?”.

Diệp Tri Thu cứng họng, không biết phải nói gì nữa.

“Tôi nói đùa thôi, không có gì đâu. Nếu uy tín của tôi còn có thể giúp cô tiết kiệm được chút tiền thì cũng là giúp đỡ bạn bè, cô đừng áy náy. Có điều, trước đây cô định mua căn nhà đó để chuẩn bị kết hôn cơ mà? Sao lại muốn sang tên? Cô định bán nó à?”

Ở Tổ Mỹ, Diệp Tri Thu chỉ tâm sự chuyện tình cảm của mình với cô bạn học cũ đang làm thiết kế có tên là Tân Định, mà Tân Định vốn là một người kín miệng. Lúc này cô có cảm giác không biết nên bắt đầu từ đâu, đành phải tóm tắt vài câu ngắn gọn: “Tôi định chuyển tên bên mua là mình tôi nên tôi phải làm thủ tục chứ không định bán. Xin lỗi Tổng giám đốc Tăng, làm phiền ông quá!”.

Tắt điện thoại, Diệp Tri Thu thở dài, taxi đã dừng lại trước cửa một trung tâm thương mại lớn của thành phố. Cô xuống xe, lên thang tầng hai là nơi chuyên bán trang phục phụ nữ. Cô nhìn lướt qua tất cả các quầy hàng, rồi quan sát gian hàng của Tín Hòa. Trước đây, khi còn làm việc ở Tổ Mỹ cô cũng từng quan sát Tín Hòa, nhưng lúc đó cũng chỉ là cuội ngựa xem hoa chứ chẳng để tâm gì. Bởi theo đánh giá của cô, sản phẩm của Tín Hòa không có nhiều đặc sắc, cách bài trí quá tầm thường, chẳng có gì đáng học hỏi cả. Bây giờ khi đã là người của Tín Hòa rồi thì góc độ quan sát cũng khác, cô quan sát rất kỹ và thấy thật thất

vọng. Cô nghĩ, sau này chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian cho việc bài trí lại gian hàng và tập huấn nhân viên về công tác quản lý cửa hàng.

Cô còn đang đắm chiêu suy nghĩ thì đột nhiên có người vỗ vai, quay lại nhìn thì ra đó là bạn học cũ rất thân của cô – Tân Định. Năm đó họ cùng thực tập thiết kế ở Tập đoàn Tổ Mỹ, có điều năng lực thiết kế của Tân Định khá hơn hẳn cô nên được giữ lại ở bộ phận Thiết kế. Sau vài năm, cô ấy đã thiết kế những sản phẩm quan trọng cho Tổ Mỹ. Tăng Thành cũng rót vốn giúp cô tổ chức các cuộc trình diễn thời trang để giới thiệu sản phẩm, cô đã có chút thành công và tiếng tăm trong giới.

Diệp Tri Thu không ngạc nhiên khi gặp cô ấy ở đây. Bởi một người làm kinh doanh hay thiết kế đều có một nhiệm vụ quan trọng là phải đi thị sát các siêu thị và đại lý. Hai người thân thiết từ từ hồi còn đi học đến tận giờ. Tân Định có khuôn mặt đáng yêu nhưng cô thấy bất mãn với chiều cao khiêm tốn của mình. Cô nói thời gian cuối cùng của một buổi trình diễn thời trang bao giờ cũng là nhà thiết kế ra chào khán giả, cảm giác lọt thỏm giữa hai hàng người mẫu đối với cô cứ như một cơn ác mộng vậy.

Diệp Tri Thu thấy điều đó chẳng có gì phải phàn nàn: “Nếu có khả năng thiết kế như cậu thì tớ sẵn sàng nhận chiều ột mét năm mươi tám”.

Cô nói điều đó không phải để an ủi Tân Định mà cô thực lòng nghĩ vậy. Những người theo học ngành Thiết kế của Học viện Mỹ thuật đa số là con em trong thành phố, gia cảnh giàu sang cũng có, xinh đẹp cũng có, tài năng hơn người cũng có, người mạnh mẽ cũng có, người có tính cách lập dị điên cuồng cũng có, chiều cao nổi bật cũng không thiếu.

Đời học sinh của Diệp Tri Thu bình lặng, gia cảnh trung bình, dáng vẻ thanh tú của cô không có gì là quá nổi bật trong đội ngũ trai thanh nữ tú của khóa; chiều cao trung bình là một mét sáu mươi lăm nên không được vào đội người mẫu; khả năng thiết kế bình thường, không thể bì được với Tân Định ngay từ khi đi học đã thường xuyên đoạt giải các cuộc thi; cách cư xử của cô thì chịu sự giáo dục khắt khe của bố mẹ nên lúc nào cũng nghiêm túc bảo thủ.

Sau khi tốt nghiệp, Diệp Tri Thu có đi tìm việc và cũng thất bại mấy lần, cảm thấy tương lai của mình mờ mịt nên lúc nào cũng ngưỡng mộ Tân Định. May mà gặp được Tăng Thành có đôi mắt nhìn xa trông rộng nên mới giúp cô tìm được chỗ đứng trong công việc của mình.

Cứ nghĩ đến Tăng Thành cô lại có cảm giác buồn bã. Tân Định trách khéo cô: “Thái độ của cậu là sao đấy? Lẽ nào nghĩ việc rồi nên không thèm nhìn ngó gì đến tớ nữa à?”.

Diệp Tri Thu cười nói: “Bọn mình đi xuống kiểm chỗ nào ngồi với nhau một lúc đi. Có ai nhìn thấy chúng ta đứng đây nói chuyện thì họ lại nói này nói nọ”.

Dù trong thành phố có đến hơn hai nghìn công ty may mặc nhưng những người làm trong giới thời trang thì biết nhau hết. Hai người đều có chút tiếng tăm, bây giờ mỗi người làm một nơi nếu cứ công khai nói chuyện ở trung tâm mua sắm này, nhất định dư luận sẽ bàn tán xôn xao.

Ra khỏi trung tâm thương mại đến một quán cà phê, Tân Định nhìn Diệp Tri Thu và nói: “Cậu đang giảm béo đấy à? Nếu cứ thế này cậu sẽ giống như cô người mẫu mắc bệnh chán ăn đấy!”.

Diệp Tri Thu gọi một ly cà phê, gọi thêm một suất Tiramisu[1] nữa: “Để tớ ăn chứng minh cho cậu thấy tớ không có vấn đề gì về ăn uống cả”.

Khi bánh ngọt được mang đến, Tân Định nhìn Diệp Tri Thu ăn ngon lành từng miếng to cũng cảm thấy yên tâm. Cô cười và đùa Diệp Tri Thu: “Nhìn bộ quần áo mà cậu đang mặc trên người xem! Chẹp chẹp, xấu quá! Trông cậu phải già đi năm tuổi ý, chắc không phải là sản phẩm của Công ty Tín Hòa nhỉ?”.

Diệp Tri Thu cười và cũng không thấy bức bối. Hôm nay cô mặc bộ váy liền thân kẻ ca rô nhỏ màu tối, khoác áo dài có thắt lưng đen bên ngoài, quả thực thì nhìn bộ dạng cô rất đứng đắn. Nhưng đây không phải là sản phẩm của Tín Hòa mà của một nhãn hiệu khác. Dù sao công ty thời trang đối với vấn đề trang phục của nhân viên cũng không quá khắt khe như các doanh nghiệp nước ngoài.

Thường thì nhân viên văn phòng chỉ cần ăn mặc chỉnh tề là được, còn các nhà thiết kế có thể hoa hòe hoa sồi một tí, người làm mảng thị trường như cô thì càng thoải mái lựa chọn trang phục theo ý thích. Nhưng vì cô mới vào Tín Hoà nên rất hạn chế sự tùy ý, cố gắng không động đến những bộ trang phục mang nhãn

mác của Tổ Mỹ mà trước đây cô rất hay mặc, mà càng phải ăn mặc làm sao cho phù hợp với vị trí Tổng quản lý Kinh doanh của mình. Trong khi Tân Định hoàn toàn ăn vận theo phong cách cá nhân nên đương nhiên không coi kiểu ăn mặc công sở của cô ra gì.

“Mình sắp trở thành nhân vật tầm cỡ ở Tín Hòa rồi, mà còn là một phụ nữ sắp ba mươi tuổi nữa nên mặc sản phẩm của công ty mình sản xuất cũng là hợp lẽ thôi.”

“Thôi đi nhé, đừng nhắc đến tuổi tác với tớ nữa, tớ còn chưa yêu đương lần nào mà sắp thành bà già rồi.” Tân Định cùng tuổi với Diệp Tri Thu, chỉ kém cô một tháng.

“Yêu đương cũng chẳng có gì hay ho mà còn khiến người ta già đi.”

Chú thích:

[1] Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý. (BV)

Tân Định không cười nữa mà nhìn Diệp Tri Thu với ánh mắt thương cảm, Diệp Tri Thu phải cười to lên và nói: “Haizzz, đừng nhìn tớ với ánh mắt bi thương như thế. Tất cả đã qua rồi, bây giờ ngay cả với cậu, tớ cũng chẳng muốn bộc bạch sự tủi khổ của mình nữa, nghĩ nhiều quá bây giờ nỗi buồn thấm vào trong rồi”.

“Lúc nào cần đến tớ thì cứ gọi nhé, tớ sẵn sàng giúp đỡ.”

“Đợi khi nào cậu mặc Chanel[2] dạo phố thì hãy nói, còn bây giờ chưa cần.”

Tân Định cười lớn: “Thôi nói chuyện nghiêm túc nhé, tớ thấy cậu rời khỏi công ty không đúng lúc”.

“Nếu chờ đến cuối năm lĩnh tiền thưởng rồi mới nghỉ việc thì tớ càng cảm thấy có lỗi với sếp hơn.”

“Cậu nói thật những điều đó với tớ thì được cái tích sự gì chứ.” Tân Định có khuôn mặt đáng yêu nhưng nói chuyện rất ngẫu hứng: “Mà tớ cũng chẳng hiểu được thái độ của cậu đối với sếp là sao nữa. Ông ấy đối đãi với bọn mình không đến nỗi nhưng cậu cũng tận tâm tận sức với công việc, sao phải cảm thấy có lỗi? Ý tớ chỉ là trong lúc này mà cậu bỏ Tổ Mỹ theo Tín Hòa thì thật không nên”.

“Tớ đang cần tiền, tiền có thể đẩy cả anh hùng đến bước đường cùng đấy, huống hồ tớ không vĩ đại như thế.” Đối với Tân Định, từ trước đến nay cô không giấu giếm chuyện gì.

“Sau khi cậu nghỉ việc, ông Tăng đến hỏi tớ có biết tại sao cậu nghỉ việc không, tớ đành nhin miệng bảo là không rõ. Có điều là rõ ràng ông ấy không tin và nhìn tớ với cặp mắt khiến tớ sờn cả gai ốc. Haizzz, thực ra tớ cảm thấy cậu nói thẳng với ông ấy, kiểu gì ông ấy cũng cho cậu vay tiền để giải quyết chuyện này. Với thu nhập hiện nay thì chỉ trong một, hai năm cậu sẽ trả hết nợ, việc gì phải đến cái nơi làm ăn bê bối như Tín Hòa.”

Diệp Tri Thu trừng mắt với Tân Định: “Tiểu Định, cậu còn cảm thấy tớ chưa đủ việc để lo sao? Gặp lãnh đạo nhờ vả chuyện đó chỉ khiến mình càng thêm rắc rối. Nếu để mọi người biết chuyện thì không biết dư luận sẽ thế nào chứ đừng nói đến sếp bà, nếu bà ta biết chuyện có khi lấy luôn cả cái đầu tớ ấy chứ”.

Vợ Tăng Thành tên là Trương Dị Hân nổi tiếng với tính đa nghi. Bà ta không làm gì được ông chồng khôn ngoan quyền thế của mình, đành chọn cách thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, bà tỏ thái độ với tất cả các cô gái mà Tăng Thành thường tiếp xúc. Trước đây, Diệp Tri Thu cũng từng lọt vào tầm ngắm của đôi mắt sắc như cú vọ của bà, khiến cô khốn đốn mất một thời gian.

Được cái tính cô ngoan ngoãn, tự giác giữ khoảng cách hợp lý với ông chủ. Cô còn chọn một dịp liên hoan cuối năm toàn công ty đưa Phạm An Dân đến ra mắt mọi người với thái độ rất tình tứ. Nhìn tướng mạo khôi ngô tuấn tú của Phạm An Dân, lại thêm cách cư xử ân cần dịu dàng của anh với Diệp Tri Thu không những làm tan biến sự nghi ngờ của Trương Dị Hân mà bà ta còn nói với vẻ ngưỡng mộ: “Tiểu Diệp, cô phải biết trân trọng tình cảm, quý trọng người tốt đấy!”.

Nhưng người tốt đâu phải bạn cứ biết trân trọng là giữ được. Lúc đó cô buồn bã suy nghĩ, không biết câu nói này là cô nói cho bản thân mình hay là sự đáp lại lời dằn dò của bà chủ.

Thời gian Tân Định làm ở Tổ Mỹ cũng bằng Diệp Tri Thu nên cô ấy rất hiểu tính tình của bà chủ. Có điều, cô không sợ bà Trương Dị Hân, thứ nhất vì khuôn mặt như búp bê của cô không làm người ta có cảm giác phải dè chừng, thứ hai là năng lực thiết kế thời trang của cô cũng khiến người khác vì nể mà không dám động đến.

“Nói chuyện ngoài lề này cho cậu nghe nhé, nghe đầu ông Tăng và vợ đang làm thủ tục ly dị đấy.”

Suýt nữa Diệp Tri Thu bị nghẹn miếng bánh ngọt Tiramisu, cô vội vàng uống một ngụm to cà phê, nuốt từ từ vào rồi nói: “Thời buổi bây giờ chẳng có lấy một tình yêu chung thủy nữa hay sao?”

Tân Định cười nói: “Sau này tớ nhất định sẽ không yêu các anh đại gia lắm tiền...” Cô nói nửa chừng thì bỗng nhiên dừng lại, bởi người yêu cũ của Diệp Tri Thu – Phạm An Dân – cũng chẳng giàu sang gì. Nhưng khi tình cảm đã thay đổi thì tiền bạc không phải vấn đề lớn.

Diệp Tri Thu gượng cười đáp lại: “Cậu không phải áp a áp úng thế đâu, đằng nào tớ cũng mất niềm tin vào đàn ông rồi, cũng chẳng còn bản khoăn suy nghĩ khi chứng kiến cảnh ly hôn”.

“Tớ đoán bà chủ làm thế chứ làm nữa cũng chẳng ăn thua, bà ta đâu phải là đối thủ của ông Tăng.”

“Để người vợ đầu áp tay gối đòi ly hôn thì thật buồn thảm, đã thế bà ta còn làm âm ỉ lên nữa, đúng là chẳng còn mặt mũi nào.”

“Việc gì cậu phải buồn thay cho ông ta chứ. Nhưng cậu thôi việc cũng có cái hay, đỡ phải dây dưa vào cái vụ này.” Tân Định vốn không ưa gì bà chủ, lúc này bỗng cười đắc ý: “Cũng khó trách trước đây bà chủ ghen ghét cậu, ông Tăng đối xử với cậu thật sự là quá tốt ấy chứ. Người khác nghỉ việc, ông ta có bao giờ hỏi han nguyên nhân đâu. Như cái anh Lộ Dịch ấy, cố tình dọa thôi việc để ép ông ta tăng lương nhưng ông ta mặc kệ. Chỉ có mình cậu là ông ta hỏi đi hỏi lại nguyên nhân cậu rời bỏ Tổ Mỹ”.

Lộ Dịch là nhà thiết kế do Tổ Mỹ đào tạo, khi đã có chút tiếng tăm liền đòi tăng đãi ngộ, không ngờ Tăng Thành không thèm để ý đến, còn tỏ thái độ lạnh nhạt làm anh ta tự ái mà bỏ đi liên hệ với các công ty khác. Lúc đó Tăng Thành mới nhờ luật sư đem hợp đồng đến nói với anh ta là anh ta phải đền bù tiền theo hợp đồng rồi mới có thể ra đi. Anh chàng Lộ Dịch đáng thương đó vẫn còn tính hiếu thắng trẻ con, chưa bao giờ tiếp xúc với những chuyện này, chỉ còn cách ngoan ngoãn quay lại làm. Đến lúc hết hạn hợp đồng, không đợi anh ta mở miệng, Tăng Thành đã lên tiếng trước nói anh ta có thể đi tìm chủ khác. Sau này Lộ Dịch chỉ kiếm được việc ở những công ty quy mô nhỏ hơn rất nhiều so với Tổ Mỹ, sự nghiệp đang lên như điều gặp gió bỗng đứt đoạn giữa chừng.

Diệp Tri Thu ưu tư chuyện này, tạm thời quên đi tấm lòng trắc ẩn đối với cuộc hôn nhân không hạnh phúc của người khác, cũng quên không trách cứ Tân Định đối xử khác biệt với ông chủ khiến người khác hiểu lầm. Trong suy nghĩ của cô lúc này đang trầm mồi tơ vò. Tăng Thành đúng là đã không làm khó cô, chứ nếu ông ta lật mặt thì cô có thể dễ dàng rũ áo ra đi thế được không? Hơn nữa, cô cũng nhắc nhở mình không giẫm lên vết xe đổ của Lộ Dịch. Nhưng cứ nghĩ đến bộ phận Kinh doanh của Tín Hòa đang rối như mớ bòng bong thì cô lại rầu rĩ.

“Tớ đang mệt sắp chết đây, Tiểu Định à, bây giờ mới biết trước đây áp lực khi làm việc ở Tổ Mỹ chẳng thấm vào đâu.”

Tân Định vỗ nhẹ tay cô: “Cậu đừng nản chí vậy, cũng chẳng việc gì vì một ít tiền mà phải bán cả mạng sống của mình. Gần đây, tớ cũng có để ý đến Tín Hòa, tuy sản phẩm khá đơn điệu nhưng cũng chỉ có một mình Tín Hòa làm về mảng quần áo phụ nữ trung niên, chỉ cần làm tốt công việc thiết kế và sản xuất, cộng thêm chính sách kinh doanh hợp lý của cậu, mình nghĩ sẽ ổn”.

Điều này rất giống với suy nghĩ của Diệp Tri Thu: “Ừ, bây giờ tớ chỉ mong mau đến đợt nghỉ Tết dài ngày, tớ sẽ nghỉ ngơi thư giãn. Chứ không, tớ e rằng sẽ đứt gánh giữa đường mất”.

Hai người ngồi hàn huyên thêm vài câu, uống hết cốc cà phê, sau đó tạm biệt nhau và lại vội vàng đi làm việc.

Công nhân của các công ty may mặc đa phần là người ngoài tỉnh, sắp đến Tết nên họ cũng không tập trung vào công việc mấy, chỉ mong đến ngày nghỉ Tết về quê. Ngay cả ông chủ có tăng tiền làm tăng ca lên nhiều lần cũng đừng hòng giữ chân họ dù chỉ một ngày. Ông chủ cũng hiểu điều này nên thường cố gắng vào

ngày Hai mươi sáu, Hai mươi bảy Tết là tổ chức liên hoan tất niên kết thúc một năm làm việc và phát tiền thưởng. Đó lại là lúc bộ phận Kinh doanh bận rộn nhất, Diệp Tri Thu cố gắng lên dây cót ỉnh để còn đứng ở tuyến đầu, việc riêng của cô đành phải tạm thời gác lại.

Chú thích:

[2] Chanel là một nhãn hiệu thời trang cao cấp đáng tự hào nhất của ngành công nghiệp thời trang nước Pháp. (BV)

Đến ngày Ba mươi Tết, cô mới được nghỉ. Hai vợ chồng ông bà chủ còn rất long trọng mời toàn bộ nhân viên quản lý một bữa tiệc ở khách sạn. Bọn họ đều uống được rượu, mà bộ phận Kinh doanh lại càng nổi tiếng với khẩu hiệu Không rượu không thành tiệc.

Dù Diệp Tri Thu làm kinh doanh nhưng cô không có thói quen uống rượu với đối tác. Phụ nữ về mặt này, ngoài những người có thiên bẩm đặc biệt là biết giữ mình, còn lại cứ rượu vào là lành ít dữ nhiều. Có điều lần này ngoại lệ, thứ nhất là cô mới đến Tín Hòa chưa được bao lâu, thứ hai đây là căn phòng lớn, mấy bàn ăn đều là đồng nghiệp và ông bà chủ. Bà chủ Lưu Ngọc Bình có tử lượng thật đáng nể, nếu cô nhất định không uống chút nào thì có lẽ hơi lạc điệu, cô đành có vài lời cáo lỗi trước: “Dạo này thật sự tôi quá mệt vì công việc lu bù, tôi xin không uống rượu trắng mà chỉ làm một chút rượu vang với mọi người nhé!”.

Cũng may mọi người đều biết đến sự vất vả của cô, lại thêm sắc mặt mệt mỏi tiêu tụy cũng rất có sức thuyết phục. Không ai nỡ ép nhưng cô cũng phải uống đến mấy ly rượu vang. Theo thường lệ, ông chủ có vài lời khen ngợi và cảm ơn nhân viên, tin tưởng năm mới sẽ có nhiều triển vọng, thêm vào đó là những lời hứa như đinh đóng cột. Cứ như vậy, bữa ăn tất niên kéo dài lê thê chẳng có hồi kết.

Diệp Tri Thu mượn cơ ra ngoài nghe điện thoại, nhân tiện đi đến bên cửa sổ cuối hành lang hít thở bầu không khí trong lành. Làn gió lạnh khê thổi qua, cô cảm thấy đầu văng vất vì men rượu. Cô vội vàng kết thúc cuộc gọi rồi cứ cầm điện thoại thế mà ngắm cảnh đường phố bên ngoài.

Một năm đã kết thúc, trước đây làm việc ở Tổ Mỹ, cứ cuối năm lại liên hoan chia tay thế này. Nhưng khác là Tăng Thành không có thói quen uống rượu với nhân viên mà chỉ nói vài lời đơn giản tiễn năm cũ mừng năm mới, cùng nhân viên cùng một ly rồi lui gót, ai ai cũng cảm thấy thoải mái. Hai công ty có hai phong cách lãnh đạo, hai phong văn hóa khác hẳn nhau. Cô tự nhắc nhở mình bỏ bớt thói quen so sánh không cần thiết mà cố gắng thích nghi. Đang trong lúc suy tư, bỗng có người gọi: “Cô Diệp, chào cô!”.

Cô quay đầu nhìn, hóa ra là người thuê nhà của cô, anh Hứa Chí Hằng. Hôm nay anh mặc sơ mi trắng phối với chiếc quần dài tối màu, rất hợp với dáng người dong cao. Anh đang đứng không cách xa cô lắm và mỉm cười. Nhìn thấy anh, cô bất giác nhớ đến hôm cãi nhau với Phạm An Dân ngay trước cửa nhà mình khiến cô cảm thấy có phần bối rối. Nhưng người ta đã lịch sự chào hỏi, cô đành cười nói: “Chào anh!”.

Hứa Chí Hằng cũng dự tiệc với giám đốc các bộ phận ở khách sạn này, còn Vu Mục Thành đã về Hàng Châu với Tạ Nam rồi. Anh làm như không để ý đến sự lúng túng của cô mà bước chậm lại phía cửa sổ rồi nói: “Cô Diệp à, tôi trông cô có vẻ mệt mỏi lắm”.

Diệp Tri Thu xoa xoa khuôn mặt, tự cười giễu mình: “Cũng may sự mệt mỏi hiện ngay lên mặt chứ không hôm nay tôi còn phải uống thêm nhiều nữa. Thật sự tôi không hiểu các ông sếp nghĩ gì nữa, nhất định bắt nhân viên phải uống đến say mới cảm thấy một năm kết thúc mỹ mãn. Anh Hứa nhà ở tỉnh khác phải không? Anh không định về nhà ăn Tết sao?”.

“Tôi muốn dự xong bữa tiệc liên hoan cuối năm với nhân viên rồi ra sân bay.”

Diệp Tri Thu cười nói: “Tôi nói với tư cách là một nhân viên nhé, đầu tiên là rất cảm ơn sếp đã chiêu đãi, sau đó nếu sếp mà lên đường về nhà sớm chừng nào thì hay chừng ấy”.

Hứa Chí Hằng có chút hoang mang. Từ khi về nước, anh làm trong công ty nước ngoài ngay nên đúng là chưa có kinh nghiệm tham dự buổi liên hoan cuối năm của các công ty bản địa. Anh nghĩ đến lúc trước, thái độ của các nhân viên không tập trung lắm, bất giác lẩm bầm: “Hóa ra là như vậy”.

Diệp Tri Thu nhân cơ hội rút lui: “Tôi xin phép vào trong kia”.

Sau khi tàn cuộc, Diệp Tri Thu ra đứng trước cổng khách sạn vẫy taxi. Nhưng ngày Ba mươi thế này, hầu như không có chiếc xe nào muốn dừng lại cả. Từng chiếc từng chiếc vút qua trước mặt, cô đành nhíu mày bậm môi kiên trì chờ đợi. Bỗng có một chiếc Cayenne màu gris từ từ dừng lại trước mặt cô, Hứa Chí Hằng mở cửa xe đi xuống và nói: “Cô Diệp về đâu, để tôi đưa cô về”.

Thực sự dạo này Diệp Tri Thu rất mệt mỏi, lại đứng đợi trước cổng khách sạn khá lâu, gió lạnh khiến cho đầu cô đau nhức, hơn nữa cũng chẳng vẫy được chiếc xe nào, cô chân chừ một lát rồi quyết định không khách sáo nữa: “Cảm ơn anh Hứa, chỗ tôi ở cách chỗ anh không xa lắm đâu”.

Cô lên xe rồi nói cho anh địa chỉ, Hứa Chí Hằng mới đến đây khoảng ba tháng, đường xá trong thành phố này khá ngoắt ngoéo, được cái trên xe anh có gắn thiết bị định vị GPS nên anh nhập tên địa chỉ vào định hướng đường rồi chuyên tâm lái xe.

Hệ thống sưởi trong xe lan toả, thêm nữa vì đã uống mấy ly rượu nên Diệp Tri Thu cảm thấy lơ mơ ngủ. Cô không muốn mình ngủ gật trên xe của người lạ nên đành lờ đi động ra nghịch ngợm. Trong điện thoại có một danh sách các tin nhắn chúc Tết, cô không muốn suy nghĩ gì hết, cứ chuyển tiếp tin của người này sang chúc người khác. Cứ thế một hồi, bỗng điện thoại đổ chuông, cô xem số hóa ra là của ông Tăng Thành.

“Tri Thu, cô không có thành ý với tôi rồi, cô gửi cho tôi một tin nhắn chúc Tết, thế mà trong đó còn có cả tên người khác.”

Diệp Tri Thu toát mồ hôi hột, trong lòng nghĩ đúng là say rượu hỏng việc, cô chỉ chú ý nội dung sao cho nghiêm túc đúng đắn mà quên mất không xóa tên người gửi. Cô lại nhắn: “Xin lỗi Tổng giám đốc Tăng, vừa rồi tôi không cẩn thận nên ấn nhầm. Bây giờ tôi đang ngồi suy nghĩ để nhắn cho ông một tin thật đặc biệt mà không đụng hàng đây”.

“Vây cô cứ nhắn đi nhé. Tôi cũng vừa nhắn chúc cô, cô đọc đi và đừng tiện tay gửi cho người khác đấy. Chúc mừng năm mới nhé! Tạm biệt.”

Tiếng máy tí tí báo hiệu có tin nhắn mới, cô vội mở ra xem: “Bắt được một bộ bài tốt không khó, phải đánh thắng với một bộ bài xấu mới là trí tuệ hơn người; đừng buồn vì đã mất đi người ấy, cô xứng đáng với người hơn hẳn người ấy”.

Cứ cảm điện thoại mà lặng đi, cô biết hoàn cảnh của mình ở Tín Hòa và cả việc mình chia tay bạn trai, ông Tăng Thành cũng biết rõ mồn một rồi. Nhưng sự động viên này của ông ta cũng khiến cô vô cùng cảm động, nước mắt chực trào ra, cô đành nhắc nhở mình phải kiềm chế lại.

“Cô Diệp, đến rồi đấy.”

Diệp Tri Thu cất di động, cầm túi lên và cười nói với Hứa Chí Hằng: “Cảm ơn anh Hứa! Chúc anh năm mới vui vẻ, tạm biệt”.

Hứa Chí Hằng nhiều lần nhìn thấy cô cười, lúc thì cười lịch sự, khi lại là một nụ cười thiếu não, nhưng lúc này cô cười với đôi mắt ấm áp và linh động. Thật ấm áp, nụ cười khiến khuôn mặt thanh tú của cô trở nên tươi tắn, Hứa Chí Hằng cảm thấy xúc động, anh cười đáp trả: “Cũng chúc cô như vậy, tạm biệt”.

Chương 6

Về nhà nghỉ ngơi

Diệp Tri Thu chỉ lên nhà thu xếp ít đồ, thay bộ quần áo. Mẹ đã gọi điện cho cô về nhà ăn bữa cơm đoàn viên cuối năm từ rất sớm, cô cũng hy vọng sớm về nhà để có thể ngủ một giấc ngon lành, lại càng không dám đêm Ba mươi mà phải ngủ ở ngoài.

Sau khi thu xếp xong đồ, cô xuống nhà đứng trong gió lạnh một lúc mới bắt được taxi. Xe đi lên phía cầu, tốc độ tương đối chậm. Ngồi trên xe, cô ngủ mê mệt cho tới khi người lái xe gọi báo đến nơi cô mới tỉnh dậy.

Nhà bố mẹ cô nằm trong khu tập thể chung cư cũ nhìn ra phía bờ sông của một xí nghiệp quốc doanh. Xí nghiệp này vì một số nguyên nhân như chính sách, quản lý... nên đã ngừng sản xuất, các công nhân nghỉ

việc và hầu hết đều chuyển đi chỗ khác. Quy mô kiến trúc năm đó thực sự làm người ta kinh ngạc. Khu tập thể nằm ở vị trí rất đẹp ở khu vực bên này Giang Nam, nhưng cũng tồn tại một số vấn đề giống các khu tập thể cũ thiếu quy hoạch khác, như khoảng cách gian phòng hẹp, phong cách kiến trúc không đồng đều, có tòa xây mô phỏng theo kiến trúc của Liên Xô những năm năm mươi bao gồm ba tầng, nền gạch đỏ với cầu thang tối om om, có tòa lại được xây theo kiểu kiến trúc những năm chín mươi của thế kỷ trước, vuông chẵn chẵn, chẳng có gì đặc sắc, sử dụng nhiều loại gạch, mỗi cầu thang lên có hai hộ, nhà tất cả có bảy tầng.

Bố mẹ Diệp Tri Thu đều đã làm thủ tục về hưu non, mỗi tháng lương hưu của hai người cộng lại không đến hai nghìn nhân dân tệ. Ngay cả khi mức tiêu dùng ở thành phố này tương đối thấp thì đây cũng là một con số rất khiêm tốn, nhất là đối với việc chi phí cho thuốc thang. Từ khoảng bốn năm trở lại đây, Diệp Tri Thu đảm nhiệm một phần chi tiêu trong gia đình, món tiền đầu tiên kiếm được vừa đủ để đưa bố mẹ cô dùng vào việc giải quyết vấn đề chuyển quyền sử dụng căn hộ tập thể.

Thu nhập của cô so với độ tuổi và mức tiêu dùng của thành phố này có thể nói là rất ổn. Cô có thói quen đi lại bằng taxi cho tiết kiệm thời gian và sức lực, nhưng cô không dám gọi xe vào thẳng khu tập thể đưa đón vì sợ nếu để bố mẹ nhìn thấy thì cô sẽ không tránh khỏi một buổi thuyết giáo về tiết kiệm.

Nhưng xuống xe, mới đi được mấy bước, cô chạm mặt ngay một người khiến cô lập tức hối hận vì đã xuống xe quá sớm, chẳng thà để taxi đi thẳng vào khu tập thể rồi nghe bố mẹ thuyết giáo còn hơn.

Người xuất hiện trước mặt cô là mẹ của Phạm An Dân, bà ta tay xách một túi đồ siêu thị rất lớn, rõ ràng là vừa mới đi mua sắm về. Nhìn thấy Diệp Tri Thu, bà liền đi tới, bộ dạng như sắp nói chuyện thân tình.

Đây là một xí nghiệp lớn với hàng vạn nhân viên, Phạm An Dân vốn là bạn cùng lớn lên trong khu tập thể với cô, bố mẹ họ trước kia là đồng nghiệp. Cô không thể vì đã chia tay với anh ta mà tỏ ra không quen biết với bà. Dù gì thì ngoài việc cô và anh ta cùng mua một căn hộ chung cư giờ đang chờ giải quyết kia thì cũng phải nghĩ đến việc hai bên bố mẹ là hàng xóm của nhau.

Diệp Tri Thu nhìn người phụ nữ suýt nữa cô đã gọi là mẹ kia mà cảm thấy chán nản. Cô gượng cười, “Cháu chào cô!”, rồi bước tiếp về phía trong khu tập thể.

Mẹ của Phạm An Dân vội vàng đi sau cô, miệng nhanh nhẩu: “Tiểu Diệp à, độ này bận lắm hả?”.

Cô chỉ “Vâng” một tiếng toan đi nhưng nghĩ ngay rằng một tiếng “Vâng” này chắc gì đã chặn được nhu cầu nói chuyện của đối phương. Nếu không để bà ta cảm thấy hài lòng, e rằng bà ta còn đi quấy nhiễu bố mẹ cô thêm nữa. Nghĩ vậy, cô dừng chân nhìn thẳng bà ta, hỏi: “Cô có việc gì không ạ?”.

Mẹ Phạm An Dân cũng vội vàng đứng lại, lúng túng nhìn cô rồi nói: “Tiểu Diệp à, trước đây cô coi cháu như con gái trong nhà...”.

Diệp Tri Thu cười hiền: “Việc đã qua, cô không nên nhắc lại nữa”.

“Vậy cô nói thẳng nhé, An Dân dự định khoảng trung tuần tháng Tư sẽ cưới vợ. Tuy nhà gái gia cảnh rất tốt nhưng An Dân kiên quyết không chịu cái gì cũng phụ thuộc nhà vợ vì sợ rằng sau này khó ngóc đầu lên được. Cô và bố mẹ cháu là đồng nghiệp, mọi người đều hiểu nhau. Ban đầu các cháu cùng chung tiền mua nhà, cô đã đem toàn bộ số tiền tiết kiệm của gia đình để giúp đỡ các cháu...” Bà ta nói cứ lộn xộn như vậy khiến Diệp Tri Thu không muốn nghe tiếp nữa. Cô ngắt lời:

“Cô à, anh Phạm An Dân không nói cho cô biết sao? Cháu định sẽ bỏ tiền mua lại căn hộ, ăn Tết xong là tiến hành làm thủ tục cụ thể, nhất định sẽ không làm ảnh hưởng đến đám cưới của anh ấy đâu ạ.”

“Nói vậy là cháu có tiền rồi ư? Haizzz, An Dân cứ nói với cô là cháu đã tiêu hết tiền vào việc trang trí nội thất cho căn hộ rồi. Nó còn bảo cô không được nói tới việc này nữa. Cô chú cứ bắt đầu nói đến chuyện này là nó linh mất. Cháu cũng biết đấy, nó là đứa có trước có sau, lúc nào cũng nghĩ đã không phải với cháu. Thực ra, những người trẻ tuổi như các cháu yêu nhau rồi chia tay cũng là chuyện thường. Về điểm này thì cháu có vẻ thoáng hơn nó. Căn hộ ở bên sông đó, bây giờ giá cả cũng tăng đáng kể rồi ấy nhỉ?”

Diệp Tri Thu im lặng nhìn thẳng bà ta, cho đến khi ánh mắt bà ta tránh đi hướng khác, cô mới nói: “Cháu và Phạm An Dân đã bàn việc này từ mấy hôm trước. Cháu tự thấy rằng những điều cháu đưa ra là thỏa đáng, cụ thể thế nào thì cô cứ về hỏi anh ấy. Nếu gia đình cô chú bàn bạc mà vẫn thấy chưa ổn thỏa thì cứ

bảo anh ấy đến chỗ cháu thỏa thuận lại. Anh ấy được quyền phản đối nhưng sự nhẫn nại của cháu có giới hạn. Cháu hy vọng sau này sẽ không phải nói chuyện với cô về vấn đề này nữa, càng không muốn cô tìm bố mẹ cháu để nói về việc này”.

“Nếu các cháu có thể thương lượng thì tốt quá. Cô về nấu cơm tất niên đây. Tiểu Diệp à, rồi rảnh đến nhà cô chơi nhé. Cô vẫn rất quý cháu.”

Nói rồi bà ta xách túi tong tả đi, Diệp Tri Thu dở khóc dở cười lắc đầu ngao ngán, đi thẳng về hướng nhà mình.

Dù đây là một khu tập thể kiến trúc tân cổ đan xen còn tồn tại nhiều điều không hợp lý nhưng nó lại có một điểm rất tuyệt, đó là tất cả các khu đất trống đều đã được trồng cây, hầu hết là giống ngô đồng của Pháp. Qua mấy chục năm rồi, những cây này đã cao lớn, cứ đến hè là xanh um cành lá, che rợp bóng mát, tạo cho người ta cảm giác mát mẻ thư thái. Giờ đang là giữa đông, những cành cây to lớn khẳng khiu hướng về tứ phía, che bớt sự thiếu hụt về mỹ quan của các tòa nhà trong khu.

Nhà Diệp Tri Thu ở tầng sáu, là một căn hộ xây kiểu nửa mới nửa cũ, có hai phòng ngủ, một phòng khách, cả hướng lẫn bố cục đều hợp lý. So với những căn hộ kiểu cũ vẫn phải dùng chung nhà bếp và nhà vệ sinh, các phòng lúc nào cũng tối om om thì điều kiện ở đây quả thật là tốt hơn rất nhiều.

Bố mẹ thấy cô về đều tỏ ra rất vui mừng. Họ thương con gái phải làm việc bên ngoài vất vả, càng thương cô thiệt thòi chuyện tình cảm nên đặc biệt làm một bữa cơm thịnh soạn, vui vẻ chờ cô về ăn.

Diệp Tri Thu vui nên ăn rất nhiều. Khi đi làm, thường là nếu không ăn cơm hộp thì cô lại đi ăn xã giao, thực sự có thể nói là không đủ dinh dưỡng. Bây giờ trên bàn toàn những món ăn cô yêu thích, lại thêm một nồi canh gà đầy, ngoài việc nghe điện thoại và tin nhắn không ngớt ra thì cô có thể rất thoải mái rồi.

Buổi tối, cô cũng chẳng muốn đón giao thừa nên tắt máy, tắm rửa rồi đi ngủ. Thành phố này cứ mỗi khi xuân về Tết đến đều đốt pháo tưng bừng nhưng tiếng pháo đêm nay ở khu tập thể cũng không thể đánh thức cô dậy được. Cô ngủ mãi tới mười giờ sáng hôm sau mới dậy đánh răng rửa mặt ăn sáng rồi lại tiếp tục về giường làm thêm giấc nữa.

Bố mẹ cô không hiểu sao con gái mình lại ngủ triền miên như vậy, hai ông bà chỉ buồn phiền ngồi nhìn nhau trong phòng khách. Họ đều cho rằng cô không chịu nổi việc chia tay với Phạm An Dân nên mới không muốn ra ngoài gặp gỡ ai.

Cũng không trách họ nghĩ như vậy được. Năm ngoái khi Diệp Tri Thu buồn rầu thông báo cho họ là cô với Phạm An Dân đã chia tay, sự chấn động của họ còn lớn hơn cô khi biết Phạm An Dân đã có người khác.

“Sao có thể như thế được? Chung tiền mua căn hộ, lại mất thêm bao nhiêu tiền để trang trí nội thất, anh em, bạn bè, đồng nghiệp hầu như đều biết hai đứa sắp kết hôn, bây giờ làm thế nào đây?”, người bố cả đời làm kỹ sư cơ khí buồn rầu than vãn.

Diệp Tri Thu lặng yên không nói gì.

Người mẹ hiểu con gái mình ngoài mặt thì nhu mì nhưng trong lòng rất cứng cỏi, bà cũng có một chút ầm ỹ nhưng chỉ nhẹ nhàng an ủi cô: “Thu Thu, việc này không được đổ hờn đâu con, hai người muốn chung sống với nhau cả đời thì phải biết nhường nhịn nhau, không được hơi một tí là nói chia tay làm sút mẻ tình cảm”.

“Phạm An Dân đã thích người khác rồi, chúng con không thể tiếp tục nữa. Bố mẹ nên nghĩ thoáng một chút, việc này xảy ra trước khi kết hôn sẽ tốt hơn cho con. Nếu người khác có hỏi thì bố mẹ cứ nói bọn con không hợp nhau, thế là được rồi”, Diệp Tri Thu chỉ có thể nói hợp tình hợp lý như vậy.

“Con nói cứ nhẹ như không có gì xảy ra vậy, nói chia tay là chia tay, thế nhà cửa thì làm thế nào? Tiền bỏ ra bài trí nội thất cho căn nhà toàn là của con, chả lẽ lại chia thành hai phần à?”, bố cô nói trong giận dữ, làm sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra với con gái ông được.

“Để con nghĩ cách, bố đừng nghĩ ngợi nhiều về việc này nữa. Ngày mai còn phải đi làm, con đi đây.”

Cô đi làm xa nhà nên mấy năm trước đã thuê một căn hộ ở bên kia Giang Bắc. Bố mẹ cô cũng đoán biết cô ở cùng Phạm An Dân, lúc đó tình cảm hai người còn tốt, nhà cửa cũng đã mua chung, chỉ thiếu mỗi việc bàn bạc thời gian cưới xin nên bố mẹ cô cũng lơ đi coi như không biết chuyện. Nhưng ai ngờ cơ sự lại đến nông nổi này.

Sau thấy con gái mình công việc bận rộn, thường thì cả tuần mới về một lần, khi về cũng chả bao giờ thấy nhắc đến chuyện cưới xin. Nhìn cô tiêu tụy xanh xao, ông bà mới bắt cô nói nguyên nhân.

Nhưng sau đó không lâu, mẹ của Phạm An Dân tìm tới nhà, rất thận trọng nói về việc chia căn hộ, cứ nói bóng nói gió mãi nhưng chung quy lại cũng chỉ có mấy điểm: chưa kết hôn mà chia tay là chuyện thường; lũ trẻ có sự lựa chọn của mình cũng là chuyện dễ hiểu; không nên lấy việc nhà cửa ra để gây khó dễ cho nhau; nhà họ cũng đã bỏ ra một số tiền tương đối lớn là hơn mười vạn nhân dân tệ, nếu nói đến việc phân chia sớm thì sẽ tốt hơn, tránh ảnh hưởng đến hôn sự cả đời của các cháu.

Thương cho bố mẹ Diệp Tri Thu cả đời làm kỹ sư ở xí nghiệp, đâu có kinh nghiệm đối mặt với những chuyện tương tự như thế. Lần này họ vì những lời nói của bà Phạm mà phải đổ mất tía tai hết cả. Cứ như con gái họ bám lấy người ta rồi làm những việc đáng hổ thẹn không bằng. Tiễn bà Phạm về rồi, ông bố gọi điện ngay cho Diệp Tri Thu, mắng cô té tát, yêu cầu cô xử lý ngay vấn đề căn hộ, đừng để bố mẹ phải mất mặt với mọi người xung quanh.

Diệp Tri Thu nghe điện thoại đúng lúc đang cải tạo một khu mua sắm tại khu thương mại lớn ở tỉnh lân cận. Nghe bố nói vậy, cô tức giận đến nỗi tay lạnh cóng, cảm giác như bị cái gì đó chèn vào cổ họng, mắt tối sầm lại, liêu xiêu đi tới bên cầu thang an toàn ngồi xuống, bỗng cảm thấy tuyệt vọng khôn cùng.

Một lúc sau điện thoại lại đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại nhà mình, cô không muốn nghe nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ bố mẹ ở nhà cũng đang giận dữ không kém mình, nói gì thì nói cũng phải tự trách bản thân kém cỏi làm bố mẹ phải chịu tủi nhục, tức giận, cô làm sao có tư cách mà hờn dỗi được? Thôi thì nghe điện thoại mà chịu trận vậy, lần này là mẹ cô gọi đến, bà thương con gái mình đã bị bố quật ột trận nên gọi để an ủi: “Con đừng để tâm đến lời nói của bố trong lúc giận dữ, ông ấy tức quá thành ra hồ đồ. Con thiếu bao nhiêu tiền, bố mẹ gom góp để con trả cho nó. Phải quyết không dây dưa gì với nhà họ, người đàn bà ghê gớm đó không trở thành mẹ chồng của con đâu cũng là may mắn”.

Diệp Tri Thu không nhịn nổi nữa, khóc òa lên. Ngay cả khi nói chuyện với Phạm An Dân trong tuyệt vọng, cô cũng cố gắng chịu đựng không để một giọt nước mắt nào rơi, nỗi khổ đau âm ỉ suốt mấy tháng trời giờ òa lên trong góc cầu thang lạnh lẽo. Cô khóc nức nở, mẹ cô ở đầu dãy bên kia cũng khóc theo. Bà vừa khóc vừa mắng bố cô: “Nếu Thu Thu của tôi có làm sao, tôi sẽ không tha cho ông. Làm gì có người bố nào ép buộc con gái mình như ông”.

Cuối cùng, Diệp Tri Thu cũng kìm nén được cảm xúc của mình, giọng nói khàn khàn an ủi mẹ: “Con không sao. Mẹ, mẹ đừng cãi nhau với bố nữa. Vài ngày nữa về, con sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này, quyết không lằng nhằng với gia đình nhà họ nữa”.

Diệp Tri Thu vẫn ngồi chỗ đó cho tới khi thấm lạnh mới vào nhà vệ sinh rửa mặt, tiếp tục làm việc với đôi mắt đỏ hoe. Ban đầu cô chỉ cảm thấy đau đầu do bị kích động quá mức nhưng đến tối khi trở về khách sạn thì bắt đầu sốt. Cô gắng gượng đến bệnh viện kiểm tra và truyền dịch. Cô chăm chăm nhìn vào chai truyền dịch nhỏ từng giọt xuống rồi không ngừng nghe các cuộc gọi đến, đầu tiên là Tăng Thành hỏi về tiến độ cải tạo, cô mới sực nhớ mình chưa làm báo cáo thường lệ nên đành thành thực xin lỗi.

“Tại sao giọng cô khàn vậy, không khỏe à?”

“Không sao ạ, vừa rồi tôi ăn cay quá, không quen.” Cô vội vàng báo cáo tiến độ cải tạo tu sửa bên này, Tăng Thành dặn dò và nhắc nhở cô chú ý giữ gìn sức khỏe.

Vừa đặt điện thoại xuống không lâu lại có cuộc gọi khác, lần này là Phạm An Dân. “Thu Thu, xin lỗi, anh vừa về nhà mới biết việc mẹ đến nhà em. Anh đã nói với mẹ rồi, em đừng giận nữa nhé!”

“Phạm An Dân, giết người cũng chỉ là rơi đầu xuống đất mà thôi, chúng ta chỉ chia tay chứ có gì ghê gớm đâu, tôi đã đồng ý xoay sở tiền trả anh, hà cớ gì anh phải làm như vậy?”

“Thu Thu, anh nói rồi, đây không phải là ý muốn của anh. Giờ em ở đâu, anh tới giải thích cho em.”

“Không cần giải thích, tôi chẳng có gì để nói với anh cả. Dù là phải bán căn hộ ấy hay bán thân, tôi cũng sẽ giải quyết triệt để vấn đề nhà cửa với anh. Còn anh hay bố mẹ anh dám tới làm phiền bố mẹ tôi nữa, đừng trách tôi tuyệt tình, đến lúc đó ai cũng bị bẽ mặt đấy.”

“Anh rất xin lỗi, anh sẽ tới nhà em để xin lỗi.”

“Anh không phải uống công vô ích, Phạm An Dân, tôi đã nói rõ ràng với anh rằng, anh và gia đình anh không được bước nửa bước vào nhà tôi. Nếu không, có hậu quả gì thì anh tự liệu.”

Diệp Tri Thu tắt điện thoại đi không để cho anh ta nói thêm lời nào, cô gọi y tá đến tiêm thuốc. Sau đó, bắt chập gió lạnh, cô bắt xe về khách sạn và lập tức gọi điện cho bà chủ Lưu Ngọc Bình của Tín Hòa đã mấy lần tiếp xúc với cô, đồng ý điều kiện của bà ta là về đến công ty sẽ làm thủ tục thôi việc rồi qua đó làm.

Vừa về đến nơi, cô làm ngay đơn xin thôi việc một cách nhanh nhất có thể, hoàn thành công tác bàn giao rồi đến Tín Hòa nhậm chức. Sau đó là bắt đầu những chuyến công tác triền miên, cô chỉ kịp dành một thời gian ngắn ngủi giữa các lần đi công tác để thay chìa khóa cho căn phòng bên Tân Giang Hoa Viên và lên mạng đăng quảng cáo cho thuê nhà, đồng thời gọi cho Phạm An Dân nói với anh ta rằng mình đang bận bù đầu nhưng sẽ cố gắng giải quyết vấn đề nhà cửa một cách triệt để trước Tết.

Phạm An Dân ngần ngại một lúc rồi hỏi: “Em tính thế nào? Bán nhà ư?”

Cô cười lớn: “Không, tôi tiếc công sức mình bỏ ra để tu sửa căn hộ và sẽ suy nghĩ về việc ột người đàn ông khác chuyển vào ở, cùng nhau hưởng thụ một thời gian rồi mới tính tiếp xem có nên bán hay không”.

“Thu Thu, em đừng hờn dỗi anh như vậy. Anh biết anh không phải với em. Chuyện tiền nong em không phải vội, anh sẽ tìm biện pháp. Em đừng làm việc ngốc nghếch đấy.”

“Có lúc làm việc ngốc nghếch lại có thú vui riêng của nó, biết làm sao được.” Cô nói pha một chút ác ý: “Thôi nhé, không nói nữa, anh sau này cũng đừng đến căn hộ đó nữa. Tôi về sẽ liên lạc sau”.

Cứ coi như làm việc ngốc nghếch đôi khi có niềm vui của nó nhưng cô không có thời gian làm những việc như vậy. Bỏ điện thoại xuống, cô mỉm cười một cách đau khổ, công việc với cường độ cao như thế này đã chiếm hết tâm trí và sức lực của cô rồi.

Cô cố gắng dành ra chút thời gian để về nhà thông báo cho bố mẹ hai việc: thứ nhất, cô đã thay đổi công việc, gần đây rất bận; thứ hai là việc nhà cửa không cần bàn đến nữa, khẳng định mình đã có cách giải quyết.

Bố cô sau khi bị mẹ cô nói như vậy cũng đã ý thức được con gái còn đau khổ hơn ông bà nên cảm thấy rất ân hận. Trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, ông mới nói: “Mẹ con đã chuyển sổ tiền tiết kiệm sang diện vô thời hạn rồi, con có thể lấy lúc nào cũng được. Nếu không thì bán căn hộ của chúng ta đi chắc cũng đủ. Đây là nhà ở theo diện trả góp, không phải nộp thuế”.

Diệp Tri Thu cười: “Nói gì vậy bố, làm gì đến mức bố mẹ phải bán nhà, con có tiền rồi, hết thời gian bận rộn này con sẽ đi làm thủ tục, việc này sắp giải quyết xong rồi”.

Có thể xong được không? Lúc này mẹ cô đi tới phòng ngủ của con gái, nhìn con ngủ say, bà lắc đầu than thở. Bố cô thì ngần ngại nói: “Lát nữa bà khuyên nó một câu, bảo nó đi ra ngoài chơi với các bạn học cũ”.

“Thôi, Thu Thu tự biết liệu việc, chúng ta đừng làm nó mất tự do thêm nữa, ông xem con chúng ta gầy đến thế rồi.”

Diệp Tri Thu không biết đến nỗi lo lắng của bố mẹ nên cứ ngủ ngon lành, cho đến khi không thể tiếp tục ngủ được nữa cô mới nhồm dậy. Cảm thấy mình đã ngủ đủ cho cả thời gian dài thiếu ngủ, cô mở điện thoại chuẩn bị tinh thần tiếp tục nhận những cuộc điện thoại liên tiếp.

Quả nhiên vừa mở máy, tin nhắn đã tới tấp đến. Trừ những tin nhắn hỏi thăm chúc mừng năm mới, đều là các tin nhắn thông báo tình hình bán hàng của các quản lý kinh doanh, tin nhắn yêu cầu bổ sung hàng, đổi hàng của các đại lý bên ngoài. Rất nhiều việc thực chất trợ lý bán hàng có thể xử lý được nhưng đến Tín Hòa thì tất cả lại biến thành công việc của riêng mình cô. Cô vừa ứng phó với công việc vừa nghĩ đến chuyện ăn Tết xong sẽ nói với Lưu Ngọc Bình việc sắp xếp inh một trợ lý, nếu không cô sẽ chết vì kiệt sức mất.

Bố mẹ thấy cô nói điện thoại với nét mặt rất hăng hái mới tạm bỏ nỗi lo sang một bên.

4. Chương 07-08

Chương 7

Gặp lại lần nữa

Buổi chiều, Hứa Chí Hằng và Vu Mục Thành cùng giám đốc một số bộ phận họp sắp xếp xong công việc rồi cả nhóm đến ngã ba xem việc hoàn thành biển quảng cáo của công ty. Vốn dĩ, một xí nghiệp sản xuất như của họ không cần phương thức quảng cáo khoa trương đến vậy, nhưng Ban quản lý khu công nghiệp đã thống nhất sắp xếp nên đành phải làm một biển quảng cáo treo ngay gần ngã ba hẻm lách này.

Phụ trách làm biển quảng cáo là công ty quảng cáo của Trương Tân - một sư huynh kiêm đồng hương của Tạ Nam - do chính cô giới thiệu. Phương án thiết kế của Trương Tân vừa không khoa trương lại bắt mắt nên Hứa Chí Hằng và Vu Mục Thành hết sức ưng ý. Mọi người tới đúng lúc Trương Tân đang đứng trong gió lạnh, ngẩng đầu nhìn những người công nhân làm việc, biển quảng cáo cũng sắp hoàn thành.

Vu Mục Thành đã quen biết Trương Tân từ trước, anh cười nói: “Vất vả cho anh rồi, hôm nay ngày lễ Tình nhân, anh không hẹn với bạn gái sao?”.

“Cô ấy làm việc ở tòa báo, tan ca muộn, lúc nào xong việc tôi mới đi đón cô ấy.”

Hứa Chí Hằng cười nói: “Mục Thành, rõ ràng là anh muốn nghỉ trước để đi đón bà xã rồi đúng không?”.

Vu Mục Thành cười không đáp, Hứa Chí Hằng thở dài than vãn: “Mình rất muốn đến nhà cậu dùng cơm, xem ra không có hy vọng rồi. Hôm nay ngoài đường chắc chắn toàn người có đôi có lứa, tôi lại phải một thân một mình về nhà ăn, thật lạnh lẽo”.

“Đủ rồi đấy Chí Hằng, khoa trương vừa vừa thôi, Tạ Nam làm mối cho cậu mà cậu có ưng đâu.”

Trương Tân cũng cười: “Nếu không có chỗ nào đi thật thì có thể đi Dạ Sắc, tôi nghe anh Đới nói là quán bar đó vào dịp lễ Tình nhân hằng năm đều tổ chức một buổi dành riêng cho người độc thân, không cho những người có đôi có cặp vào đâu”.

Anh Đới mà anh ta nói chính là người bạn làm ăn và cũng là bạn tốt của anh tên là Đới Duy Phàm, Vu Mục Thành và Hứa Chí Hằng nghe thế đều cười lớn. Hứa Chí Hằng nói: “Đấy là mảnh khốc quảng cáo gì thế, lẽ nào cả đám thất tình tập trung để thương cảm nhau à?”.

Trương Tân biết tính Đới Duy Phàm, đối với anh ta mà nói, sự thất tình chỉ là chuyện tầm phào nên chỉ cười nói rằng: “Anh Đới nói, không khí và chủ đề bên ấy rất được. Anh ấy năm nay thất tình nên mới có tư cách tham dự, có Trời mới biết sự thể thế nào”.

Hứa Chí Hằng ăn cơm một mình rồi về nhà nghỉ ngơi một lúc, anh cảm thấy thực sự buồn chán nên mới thay quần áo, lấy chìa khóa xe xuống lầu đi đến bar Dạ Sắc nằm ở trung tâm thành phố. Thấy tấm biển lớn POP treo trên cái cây trước quán với dòng chữ: “Tết Tình nhân dành cho người không có bạn tình”, suýt nữa anh bật cười thành tiếng.

Dạ Sắc là một tòa nhà nhỏ có ba tầng, mặt chính là phong cách châu Âu thường thấy. Hứa Chí Hằng đi vào trong thì thấy quả thật nơi đây không nhỏ chút nào. Không gian cao ráo phối hợp với phong cách trang trí dùng chất liệu kim loại kết hợp với gỗ nguyên bản. Trong bar lúc này đã khá đông người, DJ[1] mở đĩa,

hồ lớn: “Hôm nay cậu chia tay bạn tình phải không?”. Cả đám đang hân hoan nhảy nhót ở giữa bar xem vẻ mặt chẳng giống kẻ thất tình chút nào, đồng loạt reo hò hưởng ứng.

Anh lại nhìn xung quanh, quả thật không thấy những đôi trai gái như các quán bar khác, ở đây ngoài đám người ngồi quây với nhau thành nhóm ra thì dường như ai cũng đang trong tình trạng cô đơn như anh vậy. Có người nhảy theo tiếng nhạc, có người uống rượu. Anh gọi một chai soda đá hiệu Chivas nhỏ, ngồi ngay bên quầy bar chính. Chỉ một lúc sau, một cô gái trang điểm đậm mặc áo yếm khá xinh xắn đến ngồi bên cạnh anh bắt chuyện. Nhưng trong hoàn cảnh này, nói chuyện rất khó khăn, anh cũng không có hứng nên gọi cho cô ta một ly cocktail trái cây. Cô gái uống rượu rất tự nhiên, uống một hợp già nửa ly cứ như uống sinh tố vậy. Sau đó cô ta xích lại gần anh, mắt nhấp nháy nhìn anh hỏi: “Anh uống thử Chivas pha trà xanh đá nhé, mùi vị rất tuyệt”.

Anh thấy buồn cười, anh đương nhiên biết cái kiểu uống gia tăng sự hưng phấn ấy nhưng lại không thích: “Không, tôi thích soda đá hơn”.

“Mình khiêu vũ đi, ngồi đây thật vô vị.”

Anh cười lắc đầu, cô gái cũng không nói nhiều, “Một lúc nữa em sẽ tìm anh”, rồi nhập vào toán người đang nhảy.

Hứa Chí Hằng đến đây chỉ để giết thời gian chứ không có ý định tìm bạn gái. Anh nhìn kết cấu của bar thấy còn có tầng hai nên lên trên đó xem sao. Quả nhiên phía trên là quầy nhạc Jazz, được trang trí theo phong cách khác hẳn, bày những ghế sofa cùng với gối ôm, rèm cửa màu rượu vang đỏ buông lơi trong gió. Kiểu cách khác biệt, người cũng ít hơn tầng dưới. Anh tìm một chỗ ngồi xuống, chậm chậm thưởng thức rượu, cảm giác rất thoải mái, nghĩ đúng là mình rời Thượng Hải rồi nên không quen với thứ âm nhạc kích động như vậy nữa. Sau ba mươi tuổi, tinh thần và sở thích cũng đã khác xưa rất nhiều. Lại nhớ lần đón lễ Tình nhân cùng người yêu ở Thượng Hải, ăn cơm Ý rồi đi nghe nhạc kịch. Thoáng một cái giờ đã đến một thành phố xa lạ, bạn gái giờ đã thành người yêu cũ, chỉ có thể gọi điện hỏi thăm nhân ngày lễ tết mà bất giác thấy u sầu.

Anh vô thức uống chai Chivas đến quá nửa, chỗ ngồi bên cạnh phả ra mùi thuốc, anh không hút thuốc nên cảm thấy hơi khó chịu, bèn đứng dậy đi về phía rèm cửa buông rủ xuống tận nền nhà. Bên ngoài là một hồ nhỏ mù sương đối diện sân thượng. Anh trộm nghĩ, nếu đến đây vào mùa hè thì thật thoải mái, có điều giờ đang là giữa đông. Nhìn chiếc ô che nắng đã được gấp lại, anh thấy một cô gái dáng người thon thả đang đứng dựa vào lan can, ánh sáng đèn mờ ảo phả lên mặt cô, Hứa Chí Hằng nhận ra đó là Diệp Tri Thu. Cô cột tóc phía sau, mặc sơ mi cổ chữ V màu sẫm, quàng một chiếc khăn có tua rua dài bị gió thổi bay phất phơ về phía sau, xem ra cô đang rất cô đơn buồn chán.

Trời lạnh giá thế này mà lại đứng ở ban công hóng gió thì rõ ràng là đang có tâm trạng rồi. Nhớ đến chủ đề của bar hôm nay, Hứa Chí Hằng không cần nhìn nét mặt cũng đoán được người con gái này đang buồn. Anh ngần ngại một lúc rồi kéo cửa ra, có ý muốn khuyên cô đi vào.

Diệp Tri Thu nghe tiếng kéo cửa và tiếng bước chân, cô không ngoảnh đầu lại mà nói: “Thôi mà anh Đới, anh cứ đi vui chơi đi, không cần khuyên tôi, rượu cũng không làm tôi dừng cảm hơn đâu. Dù sao cũng đã là phụ nữ hai mươi tám tuổi rồi, bây giờ chắc tôi không thay vai thành yêu nữ được nữa đâu. Nếu bảo tôi tối nay tìm người đàn ông ưng mắt để lên giường thì tôi cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa”.

Giọng cô khàn khàn và mang chút mỉa mai, thì thầm trong bóng đêm còn tang thương nào nề hơn cả tiếng nhạc từ tầng dưới vọng lên. Hứa Chí Hằng đứng lại, cảm thấy giờ đi vào cũng không tiện và đi ra cũng không nên, không ngờ trong phút không cẩn trọng mình lại là một khán giả bất đắc dĩ, e rằng anh còn là khán giả cô không mong đợi nữa. Diệp Tri Thu không nghe thấy câu trả lời đột nhiên quay lại, thấy Hứa Chí Hằng cô liền lấy tay che miệng, trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Chú thích:

[1] DJ là viết tắt của từ “disc jockey”, nghĩa là người chọn và chơi thu âm trong buổi tiệc. (BV)Thực ra Diệp Tri Thu bị Đới Duy Phàm lôi đến quán bar.

Buổi chiều, cô tranh thủ thời gian cùng Phạm An Dân đến Cục Nhà đất làm hợp đồng mới. Việc thay tên hợp đồng diễn ra hết sức thuận lợi, một mặt là vì Tổng giám đốc Tần và Tây Môn đã mở lời nhờ cậy nên

giám đốc kinh doanh của Vạn Phong rất lưu tâm, Phạm An Dân chỉ cần đến đúng thời gian cô hẹn. Giám đốc kinh doanh đã nói với cô, trên phương diện lý thuyết thì căn hộ đã đứng dưới tên cô hợp pháp, giờ chỉ cần đến ngân hàng làm thủ tục thay đổi tên, chuyển tiền cho Phạm An Dân rồi đợi thông báo bên chủ đầu tư là có thể giúp cô hoàn thành thủ tục quyền sở hữu căn hộ rồi.

Ra khỏi Cục Nhà đất, cảm ơn giám đốc kinh doanh, Diệp Tri Thu thấy cũng không vui hơn là mấy, chỉ cảm giác đã thành công trong việc kiếm ình một gánh nợ bốn nghìn tệ một tháng. Hơn một năm trước, lương của Phạm An Dân không cao bằng lương của cô, hơn nữa anh ta cũng muốn giữ một ít tiền để lo đám cưới để huê cho nên tiền lãi vay vốn mua nhà hằng tháng đều do cô trả. Nhưng lúc đó tình yêu và cái viễn cảnh đám cưới ấy rất thơ mộng nên việc trả lãi ngân hàng tuyệt nhiên không phải gánh nặng. Còn bây giờ, người yêu cũ sắp kết hôn với người khác, nhìn căn phòng mà mình đã bỏ ra bao tâm huyết và tiền bạc để tu sửa, trang trí nội thất, cô thấy náo lòng. Có lẽ, căn nhà đó sau này cô chỉ cho người khác thuê thôi.

Tệ hơn thế, cô đã đánh cược vào đó cả nghề nghiệp và tiền đồ của mình để đổi lấy hai mươi vạn tệ mới trả được món nợ này. Nghĩ thế cô không khỏi chán nản.

Nét mặt Phạm An Dân cũng ảm đạm không kém, anh ta nhìn Diệp Tri Thu, muốn nói nhưng lại không cất nổi lời. Chưa kịp đợi đến lúc cô nói lời chào tạm biệt, một chiếc Audi TT màu đỏ từ phía sau vượt lên rồi dừng ngay trước mặt họ. Một cô gái thân hình mảnh dẻ bước xuống, đi vòng qua đầu xe kéo tay Phạm An Dân và ngọt ngào nói: “An Dân, xong việc chưa anh?”.

Diệp Tri Thu không ngờ lại thêm có tiết mục này. Trước đây cô chưa từng gặp người yêu mới của Phạm An Dân, chỉ nghe Tiểu Phán miêu tả rất tỉ mỉ và khất khe qua điện thoại: “Người nhỏ bé, ngực lép kẹp, dung mạo không có gì đáng nói, mặc áo trắng thêu hoa kiểu dân tộc thiểu số và quần bò, đeo túi nhãn hiệu PRADA, nói năng thì ồm à ồm ồm”.

Cô gái nhìn cô thăm dò, cô cũng đảo mắt nhìn cô ta một lượt. Quả thực là một cô gái không xinh lắm, rất trẻ, xem ra chỉ tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ăn mặc ngay ngắn, trang điểm nhẹ nhàng, nước da mịn màng, người nhỏ nhắn, đang đứng đối diện và mỉm cười nhìn cô.

Diệp Tri Thu cũng không có hứng làm ra vẻ đại lượng, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Phạm An Dân. Anh ta ngượng ngùng và rầu rĩ tránh tia nhìn của cô, nói với cô gái kia: “Tiểu Tĩnh, em đến đây làm gì?”.

“Hôm nay là lễ Tình nhân mà, em muốn anh đến với em sớm hơn một chút”, cô gái nũng nịu nói.

Diệp Tri Thu nhếch mép cười, giơ tay vẫy taxi thì cô gái kia nói: “Chị Diệp, để chúng tôi tiễn chị”.

Cô không quay đầu lại mà nói: “Cảm ơn, tôi không cần”.

Cuối cùng cũng có chiếc taxi dừng lại, Diệp Tri Thu mở cửa ngồi vào trong, nói với lái xe địa chỉ công ty rồi ngã người vào thành ghế. Sau Tết, cô vừa đi làm mà công việc đã rất bận rộn, chỉ nhớ hôm nay là thứ Sáu, quên cả ngày lễ Tình nhân, giờ lại bị người ta nhắc nhở theo kiểu này.

Cô nhìn đăm đăm lên trần xe, chợt nhớ lại lễ Tình nhân năm trước, khi đó cô và anh ta mới lấy căn hộ chưa lâu. Cô đã rất tỉ mỉ vạch ra phương án trang trí căn nhà. Sau khi tan tầm, hai người đến Tân Giang Hoa Viên, nhìn sang khu nhà thô chưa được vào và phần khởi bàn luận với nhau. Nhớ khi họ đứng trên ban công nhìn ra phía bờ sông. Khi gió lạnh từ phía bờ sông thổi vào, Phạm An Dân đứng phía sau và ôm cô rất chặt, hai người cùng nhìn về phía Trường Giang cuộn sóng, bàn bạc về việc có nên giữ lại cái ban công lại hay không.

Phạm An Dân nói: “Ở đây đặt một cái bàn nhỏ, sau này mỗi khi hoàng hôn xuống được ngồi đây uống trà sẽ rất thoải mái”.

Cô vốn vẫn thích giữ ban công để lưu lại chút không gian cho cây cảnh, hoa lá nhưng sau rồi cũng phải chiều theo ý anh ta mà bỏ cái ban công đi để làm nền gỗ, đặt một bàn nhỏ, hai cái ghế, tạo một không gian nghỉ ngơi thư giãn.

Chỉ trong một năm, căn phòng đã được sửa sang trang trí theo ý tưởng của cô mà ai nhìn thấy cũng phải tấm tắc khen ngợi, bên cạnh đó còn có phần ghen tị và rủi rỏ vào tai cô rằng cái người nói muốn mãi mãi ở bên cô giờ đã là vị hôn phu của người khác rồi.

Sau khi chia tay, cô cố gắng không để mình nghĩ về điều này, hy vọng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Lúc đó, cô chỉ có thể đau khổ nhắm chặt mắt, không ngờ lại bị đưa trở về hồi ức đau buồn như thế.

Diệp Tri Thu gắng gượng lấy lại tinh thần làm việc, xử lý xong các việc rồi mới chán nản đi về. Cô vừa đến đại sảnh thì gặp Đối Duy Phàm từ thang máy đi ra, anh vội vàng gọi: “Đợi chút, Thu Thu, anh đang có việc muốn hỏi em đây”.

Cô trả lời vội vẻ không mặn mà cho lắm: “Anh nói đi”.

“Thẩm Tiểu Na là Giám đốc Thiết kế của công ty em à?”.

Cô gật đầu: “Vâng, cô ấy còn là con gái của ông chủ”.

“Hôm qua cô ấy tìm anh, muốn mời công ty anh làm thiết kế hình ảnh sản phẩm cho công ty em. Anh còn tự hỏi chẳng phải đó là việc của bộ phận Kinh doanh các em sao? Tại sao lại để cô ta liên hệ với bọn anh?”

Diệp Tri Thu cũng ngạc nhiên nhưng ngay lập tức cô không chế được mình. Thiết kế hình ảnh sản phẩm là một phần trong kế hoạch kinh doanh của cô nhưng Lưu Ngọc Bình cứ lần lần chưa phê duyệt. Cô cũng đang bận rộn với việc thị sát thị trường nên chưa có thời gian thúc giục, không ngờ Thẩm Tiểu Na lại chủ động đi tìm Đối Duy Phàm.

“Anh cứ bàn bạc cụ thể với cô ấy đi, những việc của Tín Hòa em cũng không rõ lắm.”

“Này, sao bộ dạng em lại mệt mỏi thế, tối nay đã có kế hoạch gì chưa? Nếu chưa thì đi uống rượu với anh.”

“Hôm nay là ngày lễ Tình nhân đấy anh ạ.” Diệp Tri Thu bối rối, “Bạn gái anh chắc đã đến nơi hẹn rồi ấy chứ, em có chết cũng không dám lôi anh đi uống rượu ngày hôm nay đâu”.

“Anh và em đều thất tình như nhau cả, đều là hai kẻ lang thang cô độc.”

Diệp Tri Thu liếc xéo Đối Duy Phàm một cái. Anh ta thừa biết cô đang thất tình, hơn nữa năm ngoái còn tích cực giúp đỡ cô chuyển nhà, có điều anh ta xưa nay không quá coi trọng việc thất bại trong tình cảm. Cô và Đối Duy Phàm quen biết nhau bao nhiêu năm nay, biết thừa cái thói của anh chàng nên cũng chẳng hơi đâu mà chấp làm gì: “Anh mà cũng thất tình ư? Thật sự em không dám tin vào tai mình nữa”.

Anh chàng vờ vờ cười nói: “Em tin tưởng anh quá đấy nhưng biết làm sao được, anh đang thất tình lắm đấy. Lão Trương đáng ghét có được cô nàng La Âm là không thèm đoái hoài đến anh nữa, hai chúng ta đi uống rượu giải sầu đi”.

Nhìn bộ mặt chẳng có gì là nghiêm túc của anh ta, Diệp Tri Thu nghĩ đi nghĩ lại ngày này nếu một mình ở nhà cũng chỉ đắm chìm trong sầu khổ, chi bằng nhận lời với anh chàng vốn thờ ơ với mọi thứ này, đi thư giãn một chút, thế là cô gật đầu lên nhà thay quần áo.

Đến quán bar, nhìn cái tiêu đề Ngày lễ Tình nhân của những kẻ đơn thân, Diệp Tri Thu bất giác cười khổ sở: “Khá khen cho ý tưởng này của họ”.

Hai người tìm một vị trí dưới lầu ngồi xuống, nghe những ca khúc thất tình mà quán bar đang mở như Chia tay hạnh phúc, Tình đơn côi, Sự tuyệt diệu của cô đơn... đều là những bài hát không làm người ta có tình thần để khiêu vũ nhảy múa. Thế là, họ lại lên tầng hai, gọi chút rượu rồi ngồi tán chuyện trên trời dưới bể.

“Anh Đối này, em vẫn không tin anh thất tình.”

“Còn thể thảm hơn em cơ, người anh thầm yêu đã lên xe hoa với người khác rồi. Ngay cả việc thổ lộ tấm chân tình của mình, anh cũng không có cơ hội”, Đối Duy Phàm uể oải nói.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, nghe giọng thì rõ ràng là có cái buồn hiếm thấy nhưng cô vẫn thấy không thể tin nổi: “Anh mà cũng yêu đơn phương ư? Không giống phong cách của anh lắm nhỉ”.

“Đời người lắm khi éo le vậy mà. Anh nghĩ thông rồi, có lẽ sự tồn tại của cô ấy là để nhắc nhở anh rằng thế giới này rất cuộc cũng có một số người hoặc một vài việc mà anh muốn cũng không có được. Vì thế không nên buồn khổ.”

“Anh nghĩ thoáng thật đấy.” Diệp Tri Thu thở dài, thực sự cô không còn hơi sức nào để an ủi người khác nữa.

“Thu Thu à, em cũng đừng mang bộ mặt như thế đến ngày tận thế của Trái đất vậy, thất tình chả có gì là ghê gớm cả.”

“Đương nhiên em biết thất tình là chuyện thường nhưng cũng phải từ từ mới quên được. Trước mắt, em còn đang khốn đốn với cái căn hộ xui xẻo kia, ngay cả việc muốn tránh mặt nhau cũng khó.”

“Việc nhà cửa kiểu gì cũng giải quyết được. Tại em ngoan cố quá, từ sáng đến tối chỉ biết đến công việc, chẳng để mình có thời gian tìm hiểu người đàn ông khác. Cách tốt nhất để quên đi tình cũ chính là bắt đầu tình mới.”

“Đó là kinh nghiệm của anh sao?” Diệp Tri Thu tò mò hỏi, “Anh nói thì khá đơn giản nhưng tại sao anh không dùng cách này để quên mối tình đơn phương của anh thế?”

“Bởi trước mắt anh vẫn chưa muốn rũ bỏ những hồi ức về cô ấy. Đây là lần đầu tiên trái tim anh rung động như vậy nhưng chưa bắt đầu thì đã kết thúc rồi, anh muốn giữ lại một chút cảm giác đó.”

Diệp Tri Thu đành tâm phục khẩu phục nói: “Thế anh đi mà đóng vai vị thánh tình yêu của mình, thật lắm chuyện”.

Đới Duy Phàm cười to: “Chẳng phải em cũng đang đóng vai thánh tình đó sao Thu Thu? Nếu không sớm thoát khỏi những hồi ức không hay ho gì kia thì nghĩa là em đang lãng phí cuộc đời của mình, không đáng đâu em”.

“Bây giờ em chả còn niềm tin vào đàn ông và cũng không có thời gian cho tình yêu, chẳng lẽ lại đi tìm kiếm tình một đêm sao?”, Diệp Tri Thu nhìn thẳng anh Đới, nghiêm túc hỏi.

“Thu Thu, không phải anh coi thường em nhưng em mới có một lần không may mắn trong tình yêu đã nói mất niềm tin vào cánh đàn ông thì thật chẳng ra sao cả. Nay, những người đến đây hôm nay toàn là thất tình cô đơn cả đấy. Em uống thêm ít rượu ạnh mẽ lên đi, xem có làm quen được với anh chàng nào cũng thất tình như em không, có khi lại tìm được người vừa ý em đấy.”

Diệp Tri Thu bối rối, hai má lại ửng đỏ.

Đới Duy Phàm cười hì hì nói: “Haizzz, tiếc là anh với em quá thân thiết, có thể coi như anh em một nhà, nếu không anh cũng chấp nhận hy sinh thân mình để giúp em rồi”.

Diệp Tri Thu trừng mắt nhìn anh: “Là em chán không buồn để ý đến anh đấy chứ, em ra ngoài đứng một lúc, không khí ở đây ngột ngạt quá”.

Vừa hay điện thoại của Đới Duy Phàm đổ chuông, anh chàng nhìn số gọi đến, chau mày rồi ngần ngừ nghe máy: “Được, tí nữa tôi mang rượu đến chén tạc chén thù cùng anh”.

Diệp Tri Thu lên sân thượng, cười buồn bã nhìn xuống mặt hồ với những ánh đèn điện đang phản chiếu xung quanh. Cô biết Đới Duy Phàm nói thế chỉ để làm cô vui nhưng anh cũng rất thành thật khuyên nhủ. Phạm An Dân là mối tình đầu của cô, ngoài anh ta ra, cô chưa từng có cảm tình với bất kỳ người đàn ông nào khác. Giờ bảo cô bắt chuyện với đàn ông trong quán rượu, ngay cả khi đã uống nhiều đi nữa thì cũng phải dọa lấy mạng cô may ra mới được.

Nhưng Đới Duy Phàm nói đúng, cô đã hai mươi chín tuổi mà mang cái bộ dạng này thì thật chẳng ra sao. Tại sao anh ta có thể dễ dàng vứt bỏ mối tình mấy năm trời, thoát cái đã nói chuyện cưới xin với người con gái khác? Còn mình, chẳng lẽ chỉ vì bị người đàn ông mình yêu thương phụ bạc mà tuyệt vọng không thể nghĩ đến mối tình khác sao?

Nghe tiếng bước chân phía sau, cô cứ nghĩ là Đới Duy Phàm mang rượu ra nhưng vừa quay đầu lại, cô lập tức lấy tay bịt miệng, ngại ngùng vì không thể thu lại những lời vừa nói trong hơi men ban nãy.

Hứa Chí Hằng cười nhẹ, hàm răng trắng lộ ra trong ánh sáng chập chờn, anh nói: “Được rồi, coi như tôi chưa nghe thấy gì cả. Tuy rất muốn nói rằng thực ra tôi thích kiểu phụ nữ đứng đắn hơn cơ”.

Chương 8

Nụ hôn đầu

Diệp Tri Thu mặt đỏ rần lên, không rõ là do hơi men bốc lên hay đang lâm vào thế bí. Cô không ngờ lại trùng hợp đến vậy, người đàn ông này một lần nữa lại là khán giả, nghe được những điều mà cô không hề muốn anh ta nghe thấy. Cô cố gắng nhớ lại, hình như vừa rồi mình còn nói đến chuyện tình một đêm, cảm giác xấu hổ không có lỗi nể nào để chui xuống.

Nhưng nhìn nét mặt thoải mái của Hứa Chí Hằng, cô nghĩ mình không cần quá nghiêm túc, cứ coi như đó chỉ là câu nói bông đùa không rõ đối tượng mà thôi.

“Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau.” Cô nói một cách ngượng ngịu rồi toan quay đi chỗ khác nhưng anh ta đã đứng chặn trước mặt, cười và nhìn thẳng vào cô.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp, xem ra chúng ta có duyên đấy, toàn là những kẻ trong ngày lễ Tình nhân không có người yêu, cô đơn mượn rượu giải sầu.”

Cô cũng gượng cười, nói: “Cũng hay đấy!”.

Hứa Chí Hằng cởi chiếc áo vét khoác cho cô, anh nói: “Trời lạnh thật, đi vào thôi, ở đây gió to lắm”.

Diệp Tri Thu vốn dĩ muốn tránh đi nhưng cô uống khá nhiều, đã thấy choáng váng một lúc rồi, giờ đi đứng cũng loạng choạng nên ngã vào lòng anh. Anh túm lấy chiếc áo choàng và đỡ cô dậy. Diệp Tri Thu đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt hai người áp sát, hơi thở nóng hổi như cùng một nhịp. Hứa Chí Hằng nhìn thấy trong mắt cô đầy sâu đau khổ nào, anh lập tức bỏ ý định trêu chọc, đỡ cô đứng vững.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ đùa thôi, cô đừng để ý nhé.” Anh nhìn cô khẽ nói, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng.

Diệp Tri Thu thở dài, gượng cười: “Xin lỗi, tôi uống hơi nhiều...”.

Cô còn chưa nói hết thì nghe có tiếng kéo rèm cửa. Hai người quay đầu lại thấy Đới Duy Phàm tay cầm chai rượu đi ra. Thấy hai người, anh chàng vội dừng bước làm bộ rất kinh ngạc, nhìn thẳng họ, giơ chai rượu lên tỏ ý giải thích. Không đợi Diệp Tri Thu nói lời nào, anh chàng liền đi ngay vào, thậm chí còn tiện tay kéo cánh cửa lại.

Diệp Tri Thu dở khóc dở cười thầm nghĩ rằng tư thế ám muội như thế này lọt vào mắt của anh chàng Đới kia thì không biết anh ta sẽ nghĩ đến đâu nữa. Cô quay đầu định nói vài câu thì cũng vừa lúc Hứa Chí Hằng quay lại nhìn cô. Bờ môi anh chạm nhẹ vào trán cô, cảm giác ấm áp làm cô kinh ngạc. Cô nghiêng đầu về phía sau, không ngờ đôi môi anh lại thuận thế trượt nhẹ xuống môi cô. Hai đôi môi chạm vào nhau, là sự giao hòa của hơi ấm của anh và cái lạnh cóng của cô. Diệp Tri Thu nhất thời chưa kịp phản ứng thì đã bị môi anh siết chặt.

Anh cũng như cô, hơi thở phả ra đầy mùi rượu, len lỏi vào đó còn có chút hơi lạnh của đêm. Nụ hôn từ dịu dàng đến nóng bỏng, cô ý thức được môi mình cũng đang bắt giắc hé mở đáp lại nụ hôn của anh. Cô hoảng sợ tới mức gần như tỉnh rượu, nghiêng đầu về phía sau, thoát khỏi đôi môi anh, dùng hết sức mình đẩy anh ra mà không để ý đến chiếc áo khoác rơi xuống đất, cô vội vàng nói: “Tôi đi trước đây, tạm biệt!”.

Diệp Tri Thu bước vội, kéo cánh cửa và vào bên trong. Nhìn vào chỗ ngồi vừa nãy, cô không thấy bóng dáng của Đới Duy Phàm đâu nữa. Cô cũng chẳng buồn tìm mà đi thẳng xuống lầu, ra khỏi quán bar. Từng cơn gió lạnh mơn man gò má, cô ngồi xe của Đới Duy Phàm đến đây nên không mang theo áo khoác, giờ chỉ có cách là đi nhanh lên vỉa hè để vẫy xe thôi.

Hứa Chí Hằng vội vàng đi theo cô, anh lại tiếp tục khoác chiếc áo của mình cho cô và nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về nhà”.

Diệp Tri Thu đột nhiên quay đầu nhìn anh buồn bã: “Không cần đâu, tôi đợi taxi”.

“Cô uống nhiều rồi, gọi xe không an toàn đâu, hơn nữa bây giờ gọi xe cũng không tiện.” Hứa Chí Hằng cười nói: “Tôi tiễn cô về, đảm bảo không dám làm gì bậy bạ”.

Diệp Tri Thu nhìn về phía vỉa hè, quả nhiên toàn là những cặp đôi đang đứng đó đợi xe. Cô lúc này vẫn còn men rượu nên không thấy lạnh nhưng vẫn ý thức được rằng, nếu cứ đứng trong gió lạnh thế này thì kiểu gì cũng bị cảm, mà lúc này cô không được phép ốm đau. Thế là cô đành chờ dài đồng ý, đi theo Hứa Chí Hằng đến chỗ đỗ xe của anh ta.

Hứa Chí Hằng dùng điều khiển mở xe rồi tự tay mở cửa cho Diệp Tri Thu, sau đó anh ngồi vào ghế lái. Anh khởi động động cơ trước để bắt điều hòa, đặt thiết bị định vị GPS. Địa chỉ khu chung cư của Diệp Tri Thu anh vẫn lưu vào máy, cứ tìm lại là thấy. Anh quay người rồi rướn về phía Diệp Tri Thu, cô co người lại nhìn anh kinh ngạc, anh cười bí hiểm và thắt dây an toàn cho cô. Khuôn mặt cô lại đỏ ửng.

Xe vừa khởi động, điều hòa vừa mới ấm lên thì Diệp Tri Thu đã muốn ngủ. Cô cố gắng mở to mắt nhìn về phía trước. Hứa Chí Hằng liếc cô một cái, thấy bộ dạng cô lúc này thật buồn cười liền nói: “Cô cứ thoải mái chút đi, tôi là người tốt, có nghề nghiệp đàng hoàng, ngay cả bản phô tô chứng minh thư cũng để ở chỗ cô rồi, đừng quá căng thẳng như thế”.

Diệp Tri Thu cũng liếc sang anh một cái, đoạn hỏi: “Nghề nghiệp chính đáng sao? Anh là người Chiết Giang đúng không?”.

Hứa Chí Hằng gật đầu. Cô tiếp:

“Khi tôi đi công tác ở Chiết Giang cũng đã gặp rất nhiều người giống anh.”

“Tôi còn không biết mình như thế nào, cô nói tôi nghe xem nào”, Hứa Chí Hằng tò mò hỏi.

“Mặc áo tây hiệu Armani, quần hàng hiệu, chân đi giày thể thao hàng độc, lưng khoác ba lô hiệu LV, lái xe Cayenne, nghe nói đó là tiêu chuẩn mà những kẻ chuyên cho vay nặng lãi muốn thể hiện đẳng cấp thường dùng. Xem ra anh chỉ thiếu mỗi ba lô LV thôi.”

Hứa Chí Hằng nghe mà buồn nôn. Anh biết ở quê mình đúng là có một số kẻ cho vay nặng lãi kiếm tiền bất hợp pháp nhưng lại hay khoa trương. Nhưng anh đường đường là một thạc sĩ tốt nghiệp Đại học Stanford, lại có mấy năm lăn lộn ở Thượng Hải làm quản lý cho những công ty có tiếng tăm, không ngờ giờ lại bị người ta xếp chung với loại người kia.

Nhưng nhìn lại, anh cũng thấy cách ăn mặc của mình hôm nay quả thật không sai với kiểu ví von của Diệp Tri Thu. Chiếc áo khoác Armani là do người yêu cũ trong thời gian ở Thượng Hải đã kiên quyết bắt anh mua bằng được chứ thực ra anh là người khá thoải mái trong chuyện ăn mặc, cũng không hâm mộ hàng hiệu châu Âu lắm, khi nào ra khỏi nhà là lấy đại một cái mặc vào. Cái quần bò hiệu GAP thì mua từ hồi còn du học bên Mỹ, cũng chỉ là một nhãn hiệu bình thường ở bên đó, anh đã mặc mấy năm nay rồi, cảm thấy mặc rất thoải mái nên nó thường xuyên được anh lựa chọn. Đôi giày thể thao thì đích thực là hàng độc nhưng hoàn toàn chỉ là sở thích. Ngay cả với chiếc xe Cayenne này cũng là quà người nhà mua tặng anh, hơn nữa anh cũng không có sở thích đặc biệt gì về xe cộ nên nhận nó dùng luôn. Không ngờ sự kết hợp ấy lại có hiệu quả như vậy.

Diệp Tri Thu nhìn vẻ mặt anh thần thờ không nói nên lời thì cảm thấy thoải mái trong lòng, nở một nụ cười khe khẽ, cô cố gắng mím môi để nụ cười đó không bật thành tiếng.

Hứa Chí Hằng liếc một cái rồi cười phá lên: “Cô cứ cười thoải mái đi”.

Diệp Tri Thu được thể vừa cười vừa nói: “Cũng hay, con người anh xem ra cũng biết đùa”.

Hứa Chí Hằng nhìn cô cười tươi, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy niềm vui, nét buồn ban nãy đã hoàn toàn biến mất, bản thân anh cũng chẳng bận tâm đến trò đùa vô hại này.

Xe dừng trước khu chung cư của Diệp Tri Thu, cô quay đầu nói: “Cảm ơn anh, hẹn gặp lại”.

Hứa Chí Hằng thắt dây an toàn cho cô, nhìn cô và nghiêm túc nói: “Tôi không phải dạng cho vay nặng lãi đâu nhé. Tôi có công việc đàng hoàng”.

“Ôi, anh vẫn bận tâm vì câu nói đó à, xin lỗi nhé, tôi đùa thôi, hi hi.”

“Không, tôi không bận tâm vì câu nói đó nhưng vẫn phải giải thích cho rõ ràng”, Hứa Chí Hằng vẫn nhìn vào mắt cô nói tiếp, “Bởi sau này, nếu tôi muốn cô cùng đi đâu đấy, tôi đoán cô chắc chắn không muốn hẹn hò với những kẻ cho vay nặng lãi”.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, cô ngây ra một lúc rồi mới nói: “Tôi hình như cũng chưa từng nghĩ sẽ hẹn hò với khách thuê phòng của mình”.

Hứa Chí Hằng cười nói: “Được đấy, nếu cô cứ kiên quyết như vậy thì tôi sẽ chuyển nhà rồi hẹn hò với cô”.

“Ồi đừng, tìm khách khác thuê phòng phiền lắm, tôi không có thời gian đó đâu.” Diệp Tri Thu giơ tay chấp nhận thua cuộc, “Chắc anh đã hiểu lầm những lời tôi nói ở trên sân thượng rồi. Tôi không có ý định tìm tình một đêm đâu, hôm nay đi uống rượu chẳng qua là cho bớt buồn chán thôi”.

“Tôi cũng không có ý đó. Ý tôi là hẹn hò, cùng ăn cơm, xem phim, nếu cô thích dạo phố thì tôi cũng có thể đi cùng cô, xem chúng ta có phát triển tiếp được không.”

Diệp Tri Thu nghi hoặc nhìn anh: “Tại sao anh phải hẹn hò với tôi? Không phải là vì... nụ hôn đó chứ, chẳng qua là môi của hai người không cẩn thận chạm vào nhau thôi, tính làm gì? Vả lại hôm nay tôi uống nhiều, anh không cần chịu trách nhiệm vì điều đó đâu”.

“Nhưng đó là nụ hôn đầu tiên của tôi gần nửa năm nay tính từ ngày tôi tới đây, cô phải có trách nhiệm với tôi.”

Diệp Tri Thu sững sờ, chỉ có thể hoài nghi quan sát anh ta. Anh ta mặc sơ mi màu gris, cổ áo có đính một cúc, đôi mày cao, bờ môi thấp thoáng nụ cười. Nhìn bộ dạng quá cao ngạo, có vẻ như đang khẳng định chắc chắn rằng cô không thể từ chối, làm cô nổi nóng. Nhìn khoe môi với các đường nét rõ ràng của anh ta, Diệp Tri Thu lại nhớ tới nụ hôn ban nãy, tuy cự tuyệt nhưng cô không thể phủ nhận nó thật tuyệt vời, sự ấm áp đã làm cô dao động. Nếu cô lúc đó thả lỏng mình ra, cứ cuốn theo nụ hôn của anh ta thì có thể coi đó là một sự hưởng thụ ngọt ngào. Nghĩ thế, mặt cô lại đỏ lên, lập tức tự dặn mình trấn tĩnh lại.

“Ừm, xem ra tôi đã uống nhiều rồi, hình như anh cũng uống không ít, chúng ta nói tạm biệt thôi, anh lái xe cẩn thận nhé!” Cô xuống xe, sải bước đi vào đại sảnh.

Hứa Chí Hằng nhìn bóng cô khuất dần sau cửa lớn mới nở mày. Anh đương nhiên không suy nghĩ nông nổi, nụ hôn vội đó thực sự đã in dấu trong lòng anh. Anh nhếch môi mỉm cười. Về đến nhà, anh đi vào thư phòng, mở cái ngăn kéo dưới cùng của bàn đọc sách lấy một túi hồ sơ ra.

Đó là giấy tờ mà Diệp Tri Thu đã để quên ở đây. Sau khi anh đến đây ở, việc đầu tiên là sắp xếp đồ đạc của mình. Một buổi chiều Chủ nhật trước Tết, anh vô tình mở ngăn kéo và nhìn thấy túi hồ sơ, anh tiện tay mở ra thì thấy một tệp dày các bức phác thảo trang trí căn hộ.

Có thể nhìn ra những bức phác họa đó không phải có thể hoàn thành trong một, hai ngày, chất liệu và kích cỡ các bức cũng không đồng đều, có bức dùng bút chì, có bức dùng bút dầu và bút chì màu, đôi bức lại dùng bút mực, lại thêm mấy bức cuộn lại với nhau, mở ra xem hóa ra là tranh màu nước. Anh xem kỹ từng bức thì phát hiện những bức vẽ bằng bút chì thường được vẽ rất vội, chủ yếu ghi lại ý tưởng của tác giả, trong khi những bức vẽ bằng bút dầu và bút mực thì nhiều hơn, lại rất tỉ mỉ tinh tế. Đường như mỗi góc trong căn hộ đều có vài ý tưởng trang trí. Từ những cây xanh ở một không gian thư giãn cho đến kết cấu giá sách; hình dáng của giá đựng đồ trong gian bếp; cách bố trí bàn ăn, sofa, xích đu, rèm cửa; đến cả hiệu quả khi nhìn các phòng, nhà tắm, bếp ở các góc độ khác nhau; còn có phác họa về sân thượng... có thể nói, tất cả đều cực kỳ chi tiết. Xem các phác họa trang trí, căn phòng như hiển hiện trước mắt, một số góc còn có ghi chú, nét chữ đẹp thanh tú, xem ra rất chuyên nghiệp.

Mấy bức tranh màu nước thì đều là phong cảnh hoa lá, rõ ràng cùng một hệ thống với các bức tranh đang được treo trên tường ở phòng khách, đều do một người vẽ. Không thể kết luận về tính nghệ thuật của nó như thế nào, nhưng hình tượng rõ ràng, màu sắc hài hòa bắt mắt, chỉ tiếc là chúng bị cuộn lại như thế.

Hứa Chí Hằng mở từng bức ra xem, anh thích nhất là một bức tranh mùa thu và một bức vẽ cảnh sông nước.

Bức tranh mùa thu, hình ảnh chính là những cây ngô đồng Pháp, cành cây đua nhau xòe rộng tán, lá hơi nhuộm vàng, phía sau ẩn hiện bờ tường và ngói đỏ của những căn hộ tập thể, trên con đường quanh co có vài bóng người đi lại, ánh nắng xuyên qua các kẽ lá như rải ánh hào quang, phía dưới ngập lá vàng rơi, có vài chiếc đang bay bay trong gió.

Hứa Chí Hằng trước đó cũng để ý thấy hai ven đường của thành phố này trồng rất nhiều ngô đồng cao lớn, cành lá xum xuê. Anh đến đúng vào mùa thu, lá cây đã ngả vàng nhưng giờ đây đã toàn là những cành to trơ trụi.

Bức tranh còn lại là dòng sông với một chiếc phà đang cố gắng sang bờ bên kia, bên đó thấp thoáng những

ngôi nhà cao tầng san sát. Trên dòng sông, mây phủ từng lớp dày đặc, ánh nắng chiếu rọi qua những đám mây tạo nên hai lớp ánh sáng rực rỡ, tất cả cảnh vật đều lấp lánh ánh sáng.

Thời tiết hôm đó rất đẹp, anh cầm bức họa đi ra ban công. Buổi chiều mùa đông, ánh mặt trời chiếu những vệt nhỏ. Anh ngồi xuống, tay cầm bức tranh trải rộng trước mặt, phát hiện ánh chiều tà và góc độ của cây cầu hoàn toàn tương phản với bức vẽ, những tòa nhà cao tầng phía bên kia sông cũng không mọc lên san sát. Ngẫm nghĩ một lát, anh mới nghĩ ra đây là bức tranh được vẽ từ phía bên kia bờ sông. Căn phòng anh đang đứng chính là một căn phòng trong các tòa nhà cao tầng san sát mờ tỏ trong tranh.

Nhìn kỹ mới thấy góc dưới bên phải của mỗi bức tranh đều ký hai chữ “Tri Thu” nho nhỏ nên có thể khẳng định đây là những tác phẩm của cô chủ nhà. Hứa Chí Hằng có vẻ kinh ngạc, một cô gái có khuôn mặt thông minh lạnh lợi, đánh giá mọi việc rất chín chắn, giao tiếp khôn khéo, không nhân nhượng khi tranh cãi với bạn trai cũ lại có một góc tâm hồn đẹp đến vậy.

Anh cẩn thận trải rộng bức tranh ra trước mặt, cất các bức chuyên về hiệu quả trang trí căn hộ vào túi hồ sơ để vào ngăn kéo rồi nhìn căn phòng một lượt. Anh phát hiện cách thức trang trí trong phòng giống hệt trong những bức phác họa, tỉ mỉ đến tinh tế. Sự phối hợp ở mỗi góc đều được nghiên cứu kỹ lưỡng, tất cả nói lên bao công sức và tâm huyết mà chủ nhân đã dành cho nó.

Mấy hôm sau là đến Ba mươi Tết, Hứa Chí Hằng mời mấy vị giám đốc trong công ty ăn cơm thì lại gặp Diệp Tri Thu ở trong khách sạn. Lúc sau ra ngoài, anh lại nhìn thấy cô. Cô mặc áo khoác đen, trên vai khoác một chiếc túi da màu đỏ, đang khẽ nhíu mày, khuôn mặt xanh xao hơi gầy, mái tóc dài bị gió lạnh thổi bạt về phía sau, bộ dạng chán chường nhìn từng chiếc xe lướt qua trước mặt. Dáng vẻ hơi buồn rầu, ảm đạm và chấp nhận số phận ấy khiến anh chạnh lòng, vội vàng lái xe lại đó mời cô đi cùng.

Diệp Tri Thu rất thoải mái nhưng sau khi lên xe vẫn không có ý bắt chuyện với anh, chỉ chăm chăm nghịch điện thoại. Sau khi nghe một cuộc điện thoại thì thần thờ, mãi đến khi xuống xe cô mới định thần lại và mỉm cười với anh. Nụ cười đó ấm áp và vui vẻ, cả khuôn mặt bỗng chốc như bừng sáng khiến người khác phải vui lây.

Hứa Chí Hằng thừa nhận chủ nhà của mình càng gặp càng thấy dễ mến. Anh cũng không biết suy nghĩ đó bắt nguồn từ những bức họa tinh tế hay từ nụ cười ấm áp của cô.

Đứng trong quán bar ồn ào náo nhiệt, nhìn thấy dáng hình mỏng manh của cô trên sân thượng, ánh đèn hắt vào khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ nhàng không giấu nổi sự cô đơn. Trái tim anh bỗng nhiên dao động. Anh đi đến phía sau cô, nghe giọng nhỏ nhẹ tự mĩa mai của cô, lúc đó dường như anh không ngăn ngại mà hôn lên đôi môi mềm mại ấy.

Cô đã đáp lại nụ hôn của anh bằng vẻ dịu dàng yếu đuối đó. Anh ngửi thấy mùi thơm dịu nhẹ từ cô, cảm nhận sự yếu ớt khi cơ thể thon gầy của cô dựa vào vai anh, và cả cái rung mình khe khẽ. Cô dường như đắm chìm trong nụ hôn của anh, thế mà đột nhiên đẩy anh ra.

Thật là một người phụ nữ có năng lực tự kiểm chế bản thân mạnh mẽ. Hứa Chí Hằng biết rằng trái tim mình đã rung động.

Lúc này, anh ngồi trong thư phòng, xem kỹ lại những bức họa và quyết định một ngày nào đó sẽ đóng khung treo chúng lên. Tường của thư phòng còn một khoảng trống. Nhìn các bức phác họa trang trí phòng, anh biết chỗ đó là nơi sẽ treo những bức tranh lưu niệm. Rõ ràng chủ nhân chưa kịp hoàn thành ý tưởng trang trí của mình đã đổi ý cho thuê. Nếu đem treo những bức tranh này lên đó thì thật tuyệt.

Anh cẩn thận cất các bức tranh đi rồi ra ngoài chuẩn bị đồ tắm, nhìn chiếc áo khoác Armani mà mình tiện tay vứt trên sofa, nhớ lại lời Diệp Tri Thu vừa này suy đoán về công việc của mình, anh bất giác bật cười.

5. Chương 09-10

Chương 9

Cuốn theo tình cảm

Diệp Tri Thu đi vào đại sảnh, nghĩ ngợi một lúc rồi dừng bước. Đứng trước cửa lớn nhìn chiếc xe Cayenne khởi động chuyển bánh, cô hơi choáng váng, không biết là do hơi men phát tác hay do nụ hôn vội vàng ấy. Nhưng quả thật, cảm giác đó cũng không đến nỗi nào. Cô lắc đầu, quyết định không nghĩ ngợi lung tung nữa, ngủ một giấc là đúng đắn nhất. Cô gấp một cái, đi đến ấn nút cầu thang máy, bỗng phía sau có tiếng gọi: “Thu Thu”.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, thấy trên chiếc sofa ở góc đại sảnh có người đứng lên, phía đó ánh sáng mờ mờ nhưng vừa nhìn, cô đã nhận ra ngay đó là Phạm An Dân. Anh ta khom người dụi điều thuốc vào gạt tàn rồi đi đến phía cô.

“Anh đến đây làm gì?” Diệp Tri Thu cau mày nhìn anh ta. Nhìn nét mặt anh ta có vẻ thất vọng, mái tóc bù xù, trong mắt có những tia đỏ.

“Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi. Thu Thu, anh muốn nói chuyện với em.”

Diệp Tri Thu gượng cười: “Còn gì để nói nữa đây? Mong rằng anh đừng vì chuyện ban sáng bạn gái anh thị uy với tôi mà đến xin lỗi. Tôi không thích cảnh ấy nhưng cũng bỏ qua. Tuần sau tranh thủ đến ngân hàng làm nốt thủ tục, sau này các người muốn tìm tôi ra oai cũng không có cơ hội đâu”.

“Thực sự anh đến để xin lỗi em, nhưng ngồi ở đây hai tiếng đồng hồ mà không đủ dũng khí để gọi điện cho em. Anh đã xin lỗi em quá nhiều và em cũng đã nói câu ‘Thôi được rồi, được rồi’ ấy rất nhiều lần rồi. Anh nghĩ, chẳng lẽ tất cả đã hết thật rồi sao?”

“Nếu không thì làm sao?”, Diệp Tri Thu cười phá lên, “Anh đừng giả thần giả thánh trước mặt tôi như thế nữa. Hôm nay tôi uống nhiều rồi, nếu anh cứ cố lời tôi lại để nói về những việc cũ thì đừng trách tôi mượn rượu làm càn”.

“Thu Thu...”

Diệp Tri Thu làm động tác khoát tay: “Thực sự là hai từ ‘được rồi’, tôi cũng không muốn nghe. Yêu nhau gần sáu năm, chia tay đúng lúc chuẩn bị kết hôn, kỷ niệm không phải là ít nhưng tôi đã chọn con đường sống ỉnh rồi. Sau này tôi sẽ sống thật tốt, anh thích theo đuổi những hoài ức cũ thì tùy anh, đừng ngăn cản tôi, cũng đừng có hy vọng tôi chịu trách nhiệm với những tâm sự của riêng anh. Tốt nhất là chúng ta ai đi tìm hạnh phúc của người đó”.

Cửa thang máy mở ra, cô định bước vào thì nghe thấy có tiếng cô gái ở phía sau: “An Dân!”.

Cô và Phạm An Dân cùng quay đầu lại, bạn gái của anh ta đang đứng trước cửa lớn, trừng mắt nhìn hai người. Diệp Tri Thu bực bội cười lớn: “Hai người biết đùa thật, chắc đã sắp xếp trước rồi nên mới xuất hiện đúng lúc thế?”.

Cánh cửa thang máy đóng lại, cô vội vàng giơ tay ấn nút nhưng không kịp. Không nén nổi sự bực tức, cô quay đầu lại nhìn họ.

Phạm An Dân quay đầu về phía cô gái kia nói với giọng mệt mỏi: “Tiểu Tĩnh, em đến đây làm gì? Thực sự anh không thích lúc nào em cũng theo sát anh như thế”.

Cô gái kia đi đến gần, níu cánh tay của Phạm An Dân, chân thành nói với Tri Thu: “Xin lỗi chị Diệp. Hôm nay tại tôi không phải, chị đừng trách An Dân, anh ấy đã quở trách tôi rồi. Tôi quyết định tự mình đến xin lỗi chị, xin chị thứ lỗi cho tôi”.

“Trong chốc lát, cả hai người đều đến cầu xin tôi tha thứ.” Diệp Tri Thu cười mỉa mai: “Sự tha thứ của tôi quan trọng với các người như thế sao? Nếu tôi không tha thứ thì các người có hạnh phúc không?”.

Cô gái kia chịu không nổi ánh mắt của Diệp Tri Thu vội nhìn tránh đi nhưng vẫn nói nhỏ: “Chị trách tôi cũng được nhưng đừng trách An Dân, anh ấy đã rất buồn khổ rồi. Với lại, nếu hai người đã từng yêu thương nhau thì giờ chia tay cũng nên chúc phúc cho người kia chứ đừng làm cho họ phải dằn vặt”.

Diệp Tri Thu nhìn cô ta rồi quay sang Phạm An Dân cười nhẹ: “Sự từ bi đại lượng và ngây thơ trong sáng của cô rất có ấn tượng với tôi, nhưng thực sự cô quá sai rồi. Tôi không thích màn kịch này nên đừng dụ tôi tham gia cùng. Có gì thì cứ nói thẳng, tôi không muốn xen vào và cũng không có ý định chúc mừng hạnh phúc của hai người. Cuộc sống của các người chẳng có can hệ gì tới tôi cả, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”.

Cánh cửa thang máy khác lại mở, hai người bên trong đi ra, Diệp Tri Thu đi vào. Cô ấn nút đóng cửa rồi ấn số tầng hai mươi bảy. Cửa cầu thang đóng lại, ánh đèn trắng trên trần hắt xuống phản chiếu khuôn mặt lên gương thang máy, một khuôn mặt buồn rầu đến thảm hại với nụ cười như mếu làm cô không dám nhìn.

Dường như cả quãng thời gian này cô đều cười như vậy, cô cố nhếch mép nhưng chỉ lên đến một nửa đã trễ nải bỏ xuống, vì thế thành nụ cười treo nửa miệng, trông thật mỉa mai. Chỉ mình cô mới biết, thực ra cô không có ý cười mỉa mai ai cả mà chỉ đang cố gắng biểu hiện như không có gì. Nhưng việc đó quá khó so với tưởng tượng của cô.

Diệp Tri Thu đi về phía căn phòng nhỏ mà mình thuê, đây vốn là căn phòng của Trương Tân. Bên bán bài trí sơ sài thế nào anh ta cũng không buồn tu sửa thêm nên gian phòng hết sức đơn điệu. Vào đó sống, cô cố gắng bố trí lại theo sở thích của mình, trên giường trải một bộ ga màu vàng cam, bộ sofa nho nhỏ trải những tấm vải lanh trắng, bệ cửa sổ để một tấm thảm da dê màu hoa sắc sỡ, nhìn như vậy trông ra đáng một căn nhà hơn.

Cô ném túi xách xuống, tháo bớt ra, ngồi phịch xuống sofa, gác chân lên kệ để trà, nhìn chăm chăm vào tivi chưa mở, một suy nghĩ chợt thoáng qua: Thà làm cái vụ tình một đêm với tên khách thuê nhà của mình còn hơn là về chứng kiến màn kịch vừa rồi.

Cô cũng không có sức lực nào để tự kiểm điểm những suy nghĩ quái gở như thế trong đầu mình nữa, dù sao giấc mộng đẹp vừa rồi do rượu mang đến cũng không còn.

Cô và người đàn ông đứng ở đại sảnh dưới kia đã yêu nhau gần sáu năm.

Hai người cùng tuổi, lớn lên trong cùng khu tập thể, có thể nói là một cặp thanh mai trúc mã. Có điều khu tập thể đó quá lớn, nếu nói đúng hơn thì họ chỉ là bạn học với nhau thời mẫu giáo. Phạm An Dân và cô học ở hai trường tiểu học khác nhau, lên trung học anh ta thi đỗ vào trường điểm của thành phố, sau đó lại thi vào một trường đại học ở tỉnh khác cho nên chỉ có thể nói là họ biết mặt nhau mà thôi.

Họ thực sự đến với nhau trong những ngày cô còn bỏ ngõ sau khi tốt nghiệp. Cô thực tập ở một công ty thời trang nhưng công việc cũng chưa ra sao. Phần lớn các doanh nghiệp may mặc trong thành phố đều tập trung ở phía bắc, còn nhà cô ở phía nam bờ sông, cô lựa chọn phương thức đi lại tối ưu nhất là ngồi phà để qua lại hai bên bờ sông.

Gần đến mùa thu nhưng thời tiết vẫn rất nóng. Sẩm tối, ánh chiều tà vẫn chưa tắt hẳn. Cô bước qua những bậc đá dài, vượt qua những xà lan để lên phà, chỉ nghe thấy còi thổi “tu... tu... tu...” một hồi dài. Cô ngồi dựa vào lan can, nhìn xuống dòng sông màu vàng đục đang tung lên những đợt sóng trắng. Những làn gió mang theo hơi thở của dòng sông, từng đợt mơn trớn da mặt du khách trên phà khiến người ta có cảm giác thư thái thay vì cái lạnh buốt. Cô sâu nảo nhìn về phía bờ bên kia đang gần dần, nghĩ tới công việc của mình, nếu lần này Tố Mỹ vẫn chưa vào được quỹ đạo, e rằng cô cũng nên bỏ cái ý tưởng làm thiết kế thời trang đi.

Bố của Diệp Tri Thu thích mỹ thuật, từ nhỏ ông đã hướng cho cô học vẽ nhưng cô cũng không chắc mình ham mê lĩnh vực này. Chỉ sau khi vào Học viện Mỹ thuật, xem tác phẩm của các thầy giáo, rồi tham khảo thêm một số bạn học tài năng, cô mới cảm thấy mình thật may mắn khi thi vào chuyên ngành Thiết kế thời trang. Bởi chỉ cần so sánh là biết dù kỹ năng của cô ổn nhưng tố chất và linh cảm nghệ thuật cũng chỉ dừng lại ở mức bình thường.

Ngành Thiết kế thời trang cần có linh cảm, cô cũng phải thất vọng mà thừa nhận rằng mình biết cách cảm nhận nhưng những tác phẩm của mình vẫn chưa nhận được sự đón nhận của mọi người. So sánh phương

diện này với Tân Định, cô không thể không phục cô nàng.

Thuyền cập bến, cô đứng dậy theo dòng người bước lên các bậc thang. Bỗng cô không đứng vững, hóa ra gót xăng đan bị tụt xuống một cái lỗ trên ván cầu, đột nhiên phía sau có hai cánh tay vươn ra đỡ cô dậy. Cô không kịp quay đầu, chỉ dựa người vào lan can nói tiếng “Cảm ơn” rồi cố gắng rút chân lên. Chân rút được ra nhưng xăng đan thì vẫn bị kẹt lại. Trong lúc cô đang lúng túng thì người phía sau đã quỳ xuống lôi chiếc xăng đan lên, sau đó để bên cạnh chân cô. Anh ta ngẩng đầu nhìn cô cười, đó là một khuôn mặt trẻ, khôi ngô.

Diệp Tri Thu đỏ mặt, chân xỏ vào xăng đan rồi nói cảm ơn lần nữa. Anh ta đứng dậy, cao hơn cô nửa cái đầu. Anh cười nói: “Đừng khách sáo, đi thôi!”.

Hai người bước lên những bậc thang để lên bờ rồi lại cùng đi về một hướng. Lúc này Diệp Tri Thu phát hiện họ cùng đường, cùng ở một khu tập thể, không chừng bố mẹ họ cũng là đồng nghiệp, thậm chí họ có thể chung một số bạn bè.

Phạm An Dân sau khi tốt nghiệp đại học thì về bên này, anh ta học ngành Cơ điện, được nhận vào làm ở một công ty có vốn đầu tư nước ngoài. Đầu tiên anh là nhân viên kỹ thuật, ngày ngày đi phà qua lại giữa hai bên bờ sông. Hai người thường xuyên gặp nhau trên phà, dần dần quen biết rồi trở nên thân thiết. Diệp Tri Thu nói cô không muốn tâm sự với mẹ về những khó khăn trong công việc của mình. Về điểm này, Phạm An Dân có thể hiểu và dùng cách nói chuyện dí dỏm để cô phần chần mà giải tỏa phiền muộn.

Tâm trạng của cô dần dần thoải mái hơn, không ngần ngại phát huy tài năng của mình, từ việc bố trí các cửa hàng, cách trưng bày sản phẩm để ông chủ hài lòng. Cuối cùng cô cũng ký được hợp đồng chính thức.

Trên một chuyến phà, cô đã thông báo tin vui đó cho Phạm An Dân, anh ta cũng chân thành chia vui cùng cô.

Đến lúc hai người yêu nhau, mọi chuyện đều diễn ra êm đẹp.

Cô không thể quên được quãng thời gian hai người hạnh phúc bên nhau. Thời gian đi làm của Phạm An Dân rất ổn định, ngày nào anh cũng chờ cô ở bến phà rồi hai người cùng đi về. Đến mùa đông, khi gió trên phà thổi lạnh buốt sống lưng, Phạm An Dân còn mở rộng áo khoác để cô đứng sát lại, lấy thân mình chắn gió cho cô.

Khi được nghỉ, họ cùng đi chơi, có lúc cô còn mang theo cả đồ nghề vẽ, anh nói anh thích được thấy vẽ chuyên tâm khi cô vẽ. Mỗi khi cô bất giác quay đầu lại, anh đều cảm nhận được ánh mắt chất chứa yêu thương của cô.

Hai người bên nhau có biết bao điều để nói, đến khi vào đến sân chung của khu tập thể mới bịn rịn chia tay. Khi bố mẹ hai bên biết chuyện, họ đều ủng hộ tích cực, hai đứa trẻ trông rất xứng đôi, có thể nói là sự lựa chọn tuyệt vời.

Sau này, Diệp Tri Thu không ngừng thăng chức, công việc càng ngày càng bận rộn, cũng chẳng có thời gian ra ngoài vẽ nữa. Để tiết kiệm thời gian đi lại, cô thuê một phòng ở Giang Bắc, thỉnh thoảng Phạm An Dân đi làm về đến đón cô cùng đi ăn cơm. Lần đầu tiên anh qua đêm ở phòng cô, cả hai người đều căng thẳng. Bởi họ đều là người đầu tiên của nhau. Cô đã từng cho rằng, họ sẽ là của nhau mãi mãi.

Nghĩ thế, cô nhắm nghiền mắt, cố không rơi lệ. Từ lần bật khóc khi nghe điện thoại của bố cô ở cầu thang khu thương mại đó, cô đã tự dặn mình sẽ không bao giờ khóc vì việc này nữa. Đợi cơn xúc động qua đi, cô đứng dậy đi lấy quần áo ngủ và đồ tắm. Châm chú nhìn khuôn mặt mình trong gương, thấy khuôn mặt vẫn rất trẻ trung và sáng mịn. Nhưng cô cũng tự biết mình không còn là cô gái đáng yêu được Phạm An Dân thích mê mọt như ngày nào nữa rồi.

Càng ngày cô càng trở nên lạnh lùng, nụ cười giờ đây chỉ mang tính thủ tục, ngay cả việc nhổ đòn cũng chẳng có chút e dè, lời lẽ cũng trở nên sâu cay sắc nhọn. Công bằng mà nói, những điều này đều không thể đổ tội cho việc thất tình. Trải qua mấy năm kiếm kế sinh nhai, phải giao lưu với bao nhiêu đối tượng, tính cách cô đương nhiên có sự thay đổi, con người cô cũng không thể không trưởng thành hơn.

Thực ra trước khi thất bại trong tình yêu, Phạm An Dân đã nhiều lần nói đùa rằng cô đã trưởng thành hơn rất nhiều chứ không còn ngây thơ như trước nữa. Cô không cho điều đó là quan trọng, chỉ cảm thấy ở độ

tuổi này còn nói những lời ngây thơ trong sáng có khi lại hơi xấu hổ. Hơn nữa, cô nghĩ chỉ ít thì trước mặt Phạm An Dân, mình không nên giả bộ. Vì thế lúc An Dân nói vậy, cô đã sà vào lòng anh, cười hì hì mà hỏi rằng cô đã già, đã xấu đi chưa. Anh ôm cô nhìn chăm chú rồi lắc đầu: “Trong mắt anh, em lúc nào cũng là người đẹp nhất”.

Những lời yêu thương ấy, chắc giờ anh đang nói với cô gái ngây thơ khác.

Diệp Tri Thu giơ tay lau những hơi nước đọng trên mặt gương, nhìn kỹ mặt mình lần nữa. Cô nghĩ nếu cứ ngây thơ mãi đến mức phải hổ thẹn thì mới hạnh phúc chăng. Nếu như có thể, cô cũng muốn được như cô gái dưới lầu kia, giữ mãi nụ cười trong sáng cùng ánh mắt luôn dựa dẫm vào người yêu. Nhưng cô đâu được lựa chọn nữa?

Có lẽ trước khi cô gái kia xuất hiện, giữa họ đã có vấn đề, chỉ là cô không nhận thấy. Cô đặt quá nhiều niềm tin vào mối tình này. Lần đầu nghĩ như thế, cô đã tự cười mỉa mai: Được một cô nàng trẻ trung hiền dịu, gia cảnh lại tốt theo đuổi, nếu là con trai thế nào mình cũng rung động.

Ngược lại, một mối tình kéo dài gần sáu năm, đã đi vào thời kỳ mệt mỏi thì có đáng gì?

Hơi nước trên mặt gương đã tan hết, khóe môi cô lại nhếch một nụ cười khổ sở. Kiểu cười đau khổ được coi là dấu tích rõ nét nhất của lần thất bại trong tình cảm này. Cô biết, không thể thay đổi được gì nữa, chỉ còn cách duy nhất là chấp nhận hiện thực thôi.

Sau khi Diệp Tri Thu sang Tín Hòa làm việc, điều làm cô phiền nhất là một tuần chỉ được nghỉ một ngày. Cô biết đó là chuyện thường trong ngành thời trang may mặc. Ở thành phố này, chỉ có một vài doanh nghiệp như Tổ Mỹ là thực hiện cho nhân viên một tuần nghỉ hai ngày. Hơn thế, ở Tổ Mỹ cô cũng thường làm thêm giờ. Nhưng giờ cái cảm giác bị tước đi một ngày nghỉ cuối tuần làm cô không thoải mái lắm.

Không thoải mái là việc của không thoải mái, sáng hôm sau ngày lễ Tình nhân, cô vẫn phải lọ mọ dậy đi làm đúng giờ sau một đêm thiếu ngủ. Việc bên bộ phận Kinh doanh vừa nhiều vừa phức tạp, ngay sau khi đàm phán với một đại lý tiêu thụ ngoài tỉnh về việc đổi hàng đến nỗi rạc cổ họng, tê cả đầu lưỡi, mới uống được ngụm nước thì Lưu Ngọc Bình đã gọi điện đến mời cô qua chỗ bà ta. Cô vừa ngồi xuống, bà ta đã nói: “Tiểu Diệp à, tập bản vẽ hình ảnh sản phẩm lần trước cô đưa, tôi thấy rất ổn, Tiểu Na cũng rất tán thành. Con bé vừa mời một công ty quảng cáo đến làm việc với tôi, có thể xem qua bản kế hoạch mà họ đưa đến”.

Diệp Tri Thu nhận lấy bản kế hoạch nhưng cô không mở ra: “Tổng giám đốc Lưu, mỗi bộ phận đều có chức trách và nhiệm vụ riêng của mình, nếu bà giao việc này cho bộ phận Thiết kế thì chúng tôi không cần phải thêm ý kiến gì nữa”.

“Đừng giận dữ thế Tiểu Diệp. Tôi biết đây là một phần công việc của bộ phận Kinh doanh các cô, theo lý mà nói thì tôi nên bàn với cô trước, có điều tôi cũng có chút tư tình trong đó. Tiểu Na là con gái tôi, từ trước tới nay nó chưa bao giờ chuyên tâm làm việc như cô. Hiếm hoi lắm mới thấy nó chủ động như vậy, tôi cũng hy vọng có thể cho nó một cơ hội rèn luyện.”

Diệp Tri Thu không ngờ bà ta lại thẳng thắn như vậy, cô cười: “Tổng giám đốc Lưu, tôi không có thói quen dùng tình cảm trong công việc. Nhưng tôi đã viết toàn bộ ý tưởng vào tập phác thảo trong bản báo cáo kế hoạch trình lên bà rồi. Vấn đề tập phác thảo thuộc phạm vi công việc của bộ phận Kế hoạch, nhưng Tín Hòa không có bộ phận Kế hoạch riêng mà chỉ có một chuyên viên về kế hoạch làm việc ở bộ phận Kinh doanh. Vì thế tôi mới làm bản kế hoạch đó. Thực ra bà có thể thấy, công việc của tôi cũng đang tụt lùi, nếu không có trợ lý kinh doanh thì e rằng có thể ảnh hưởng đến tiến độ công việc, càng không cần nói đến việc phải bỏ thời gian đi quản các tập phác thảo”.

Lưu Ngọc Bình cũng cười: “Yên tâm đi Tiểu Diệp, tôi đã bảo bên nhân sự cố gắng tìm cho cô một trợ lý kinh doanh. Nhưng bản phác thảo kế hoạch tôi đã nói với Tiểu Na rồi, nhất định phải lấy bản kế hoạch của cô làm hướng đi chính và đề ra các kế hoạch cụ thể tiếp theo. Thế cho nên tôi phải nhờ cô xem qua rồi mới bắt đầu chụp ảnh. Con bé này vốn dĩ không có cảm hứng về mảng thị trường, tôi bỏ tiền ra làm bản phác thảo này là để hỗ trợ cho việc tiêu thụ hàng hóa chứ không thể giao những bản phác thảo ấy cho con bé để nó làm cho vui được”.

Bà chủ đã nói đến nước này, Diệp Tri Thu gật đầu chấp nhận. Cô không thích can thiệp vào việc riêng của gia đình bà chủ. Bà ta vốn dĩ không có ý phân biệt rõ ràng việc công và việc tư. Trong quan niệm của bà

ta thì việc của gia đình và công ty là một, và khi cần thiết cô cũng phải phối hợp với bà ta trong việc dạy dỗ con cái.

Ra khỏi phòng bà chủ, điện thoại đổ chuông, Diệp Tri Thu lấy ra xem thì thấy số lạ: “Xin chào!”.

“Cô Diệp, tôi là Hứa Chí Hằng, khách thuê nhà của cô”.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, cô vừa đi về phòng làm việc của mình vừa nói: “Hình như vẫn chưa đến kỳ nộp tiền nhà lần sau mà?”.

Hứa Chí Hằng cười thành tiếng: “Biết ngay là cô sẽ nói như vậy. Tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm, cô thấy thế nào? Cô đừng từ chối nhé! Bởi nếu từ chối, có thể ngày mai tôi lại gọi đến đây. Ai bảo cô dán số điện thoại của mình lên tủ lạnh, chỉ cần tôi đi vào bếp là thấy ngay”.

Giọng anh rất thoải mái, Diệp Tri Thu không có cách nào từ chối đành phải mỉm cười đồng ý. Hứa Chí Hằng nói sẽ đến đón cô nhưng Diệp Tri Thu nói mình còn phải đi thị trường một chuyến, chỉ bằng cứ hẹn thời gian và địa điểm cho tiện.

Chương 10

Hẹn hò

Hôm nay Diệp Tri Thu đến cửa hàng trung tâm. Đây là tên mà những người trong giới thường gọi tắt cho cửa hàng bách hóa có lượng khách lớn nhất thành phố này. Dưới sự phụ trách của Diệp Tri Thu, năm ngoái Tín Hòa đã chi một số vốn lớn để đầu tư vào việc trang trí quầy bán hàng của công ty ở đây nhưng việc tiêu thụ vẫn chưa khởi sắc. Diệp Tri Thu đã đến tham quan nơi đây hai lần, đó là vào một ngày bình thường và một ngày trước Tết. Hôm nay là ngày cuối xuân, cô định đến để xem tình hình bán hàng ở đây như thế nào.

Quả đúng như cô dự đoán, trong buổi chiều ngày cuối tuần, khách hàng đến trung tâm đông như mắc cửi nhưng khu vực bán hàng của Tín Hòa vẫn giậm chân tại chỗ. Cửa hàng trưởng ầm ừ báo cáo: Ngay cả ngày lễ Tình nhân hôm qua được xem như ngày mua sắm của phụ nữ mà doanh số bán hàng vẫn không tăng.

Diệp Tri Thu vừa chỉ cho cô ta cách trưng bày quần áo vừa nói: “Em đừng thể hiện tâm trạng đó ra mặt, mục tiêu hướng tới của Tín Hòa là khách lớn tuổi, những món đồ lãng mạn trong ngày Tình nhân ở đây sẽ không nhiều, vì vậy không nên quá kỳ vọng vào nó. Bán hàng thì có thể điều chỉnh từ từ nhưng những việc cần làm thì phải nghiêm túc”.

Cô lui vài bước, ngược mắt lên nhìn khu bán hàng, trong lòng thấy buồn bực. Phong cách trang trí của Tín Hòa ở các cửa hàng không thống nhất, mấy năm trước mời người đến thiết kế hình ảnh thương hiệu công ty thì thôi không nói làm gì, nhưng từ đó đến nay chẳng có bộ phận Kế hoạch nào chuyên nghiệp để duy trì thường xuyên, cứ người ra người vào rồi làm hỏng hết cả. Nếu muốn thống nhất lại cách trang trí của tất cả các cửa hàng, lại phải đầu tư vào đó một khoản lớn. Cô không định tìm rắc rối ỉn nhưng huấn luyện đội ngũ cửa hàng trưởng hiện là một việc vô cùng cấp bách. Hiện tại, cửa hàng trưởng của cửa hàng trung tâm so với các cửa hàng khác dù hoạt bát hơn rất nhiều nhưng vẫn tồn tại những điểm chưa thỏa đáng.

Về việc bán hàng không hiệu quả ở cửa hàng trung tâm, cô sớm đã có phương án cải thiện nhưng để làm được còn phải liên quan đến một loạt vấn đề như việc điều chỉnh vị trí bán hàng... Hơn nữa, nói bao giờ cũng dễ hơn làm.

Nhìn đồng hồ, Diệp Tri Thu đang định đi thì di động bỗng đổ chuông. Cô lấy ra xem, hóa ra đó là số của ông chủ cũ Tăng Thành nên vội vàng nghe máy: “Tổng giám đốc Tăng, chào ông!”.

“Tri Thu, tôi đang ở chỗ đỗ xe số 57 dưới tầng hầm của cửa hàng trung tâm, cô xuống đây một lát, tôi có chuyện muốn nói.”

Diệp Tri Thu vội vàng xuống ga ra. Việc sử dụng Mercedes Benz và BMW đã trở thành xu hướng chung của các ông chủ thời trang nơi đây, nhưng ông chủ Tăng Thành của một tập đoàn thời trang hàng đầu chỉ đi chiếc Audi màu đen, lúc này xe đỗ ở mãi vị trí số 57. Diệp Tri Thu có vẻ khó xử, gấp nhau thế này thật

ra rất vô tư nhưng nghĩ đi nghĩ lại, một nhân viên vừa mới chuyển công tác như cô và ông chủ cũ đang lục đục chuyện gia đình lại gặp nhau ở chốn đông người này chỉ dễ gây điều tiếng thị phi mà thôi.

Cô mở cửa xe ngồi vào, Tăng Thành đang mở cửa kính xe và điều hòa để hút thuốc. Trong xe không có mùi thuốc lá nhưng ông ta vội vàng dụi điếu thuốc đi, cười giấu mình: “Gọi cô ra để gặp thế này, chắc lạ lắm hả?”.

“Tổng giám đốc Tăng đi xem xét cửa hàng ạ?” Thói quen đi thăm thú cửa hàng rồi làm phân tích thị trường của Diệp Tri Thu vốn do ông ta huấn luyện nên. Tuy đó là trách nhiệm của bộ phận Kinh doanh nhưng ông ta vẫn giữ thói quen tự mình làm công việc này, vì thế gặp ông ta ở đây không phải là điều bất ngờ.

“Tổng giám đốc Hồ của cửa hàng trung tâm có hẹn tôi bàn công việc, tiện thể tới xem thế nào, vừa hay thấy cô đang đứng chầu mày ở khu bán hàng của Tín Hòa. Công việc thuận lợi chứ?”

Diệp Tri Thu cười buồn: “Cũng ổn, dần dần cũng sẽ thích ứng được với nhịp độ bên này”.

Tăng Thành quay đầu nhìn cô, ánh mắt ông ta từ trước tới giờ đều sắc lạnh, nhân viên dưới quyền thường sợ hãi khi ông nhìn kiểu này. Diệp Tri Thu có chút bất an, sẵn sàng tâm lý bị ông ta phê bình do một lỗi nào đó từ hồi còn làm ở Tổ Mỹ. Nhưng Tăng Thành chỉ nói: “Tri Thu, tôi nghe nói hình như cửa hàng trung tâm đang có ý định mở rộng quy mô đúng không?”.

Diệp Tri Thu tim đập “thình thịch”, toàn bộ thành tích bán hàng thời trang trong cửa hàng trung tâm có thể xếp hạng quốc gia, luôn là mảnh đất màu mỡ để các hãng thời trang nổi tiếng tranh giành. Ở đây, hằng năm người ta đều căn cứ vào tình hình tiêu thụ mà điều chỉnh các khu vực mua bán. Tín Hòa đã bị điều đến một khu vực tương đối xa trung tâm, nếu giờ trung tâm lại điều chỉnh quy mô lớn hơn nữa, chưa nói đến việc sẽ lãng phí số tiền năm ngoái vừa bỏ ra tập trung cho việc trang trí lại cửa hàng mà nó còn ảnh hưởng đến cả việc hoàn thành nhiệm vụ tiêu thụ hàng hóa của cô. Cô cố gắng trấn tĩnh nói: “Tôi vẫn chưa nghe thấy tin này nhưng lời nói của Tổng giám đốc Tăng chắc chắn là đáng tin cậy”.

“Tri Thu, xem ra cô thực sự đã thích ứng với nhịp độ bên Tín Hòa rồi. Có điều tôi nói thẳng, đây không phải là việc tốt với cô đâu.”

Diệp Tri Thu hiểu ngay ý phê bình trong lời nói của ông ta nên lập tức im lặng. Quả thật, toàn bộ mục tiêu của cô đặt vào con số cuối năm chứ chưa vạch kế hoạch sau đó mình sẽ phát triển thế nào. Một mặt, đó là do chỉ thị mà Lưu Ngọc Bình thông báo cho cô, mặt khác là với tình hình của Tín Hòa hiện nay, cô chỉ có thể ưu tiên giải quyết những việc trước mắt.

“Tri Thu, tôi không phê bình mà chỉ muốn nhắc nhở cô một chút. Trước đây, nghề nghiệp của cô không bị dụi tắt ở Tổ Mỹ, nhưng có khả năng tương lai sẽ bị Tín Hòa trói buộc thôi. Mở rộng tầm nhìn ra một chút, cho dù khi bà chủ không nghĩ xa được như cô thì cô cũng không nên hạn chế những suy nghĩ của mình.” Diệp Tri Thu mỉm môi gật đầu, cô biết ý tốt của ông Tăng Thành khi đã bỏ công gọi cô xuống đây khuyên nhủ, cô nói: “Cảm ơn Tổng giám đốc Tăng, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc về những điều ông nói”.

Tăng Thành mỉm cười, khuôn mặt nhả nhặn của ông bình thường lạnh lùng, nhưng khi cười thì rất ấm áp, ông nói: “Dù gì cô vẫn xem tôi là người ngoài, làm nhân viên của tôi sáu năm, sao lại giữ khoảng cách rõ ràng như vậy? Lẽ nào mở miệng nói tôi giúp đỡ hai mươi vạn nhân dân tệ lại khó đến thế sao?”.

Diệp Tri Thu đỏ mặt, cô biết thực ra trong ngành thì không gì có thể giữ kín mãi, việc cô nhận hai mươi vạn tệ của Tín Hòa để nhảy sang đó làm vốn dĩ không thể giấu mãi được. Nhưng giờ ông chủ cũ đã nói như vậy thì thật xấu hổ cho cô quá, cô gượng nói: “Xin lỗi Tổng giám đốc Tăng!”.

“Không cần nói xin lỗi với tôi, tôi phải kiểm điểm lại bản thân vì chưa gây dựng được lòng tin cho nhân viên, vì thế mới có việc cô đánh cược cả tương lai và tiền đồ của mình mà không nói với tôi một lời.”

“Tôi không muốn gây phiền phức cho ông, cũng không muốn bản thân phải chuốc thêm phiền phức”, Diệp Tri Thu buột miệng nói nhưng cô lập tức thấy hối hận vì lời nói thẳng của mình.

Quả nhiên Tăng Thành im lặng, trầm tư một lát rồi mới nói: “Điều này đối với tôi mà nói thì chẳng phiền hà gì. Có điều, tôi muốn để cô ra ngoài rèn luyện một thời gian, cũng tốt cho sự trưởng thành của cô. Tôi đưa cô về nhé!”.

Diệp Tri Thu liền nói cho Tăng Thành biết nơi cô sẽ đến, Tăng Thành khởi động xe rồi đi thẳng ra đường lớn. Trên đường, cả hai người đều trầm tư. Xe đi đến đường ven sông, Tăng Thành mới nói: “Tri Thu, tôi đang nghĩ, vừa rồi tôi đã làm nghiêm trọng vấn đề hơn một chút, chắc giờ trọng trách của cô cũng không nhỏ. Cô trước giờ vẫn không ngại áp lực nhưng cũng nên học cách tự mình giải tỏa áp lực, sống vui vẻ hơn một chút”.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Tăng, tôi sẽ ghi nhớ lời ông, tạm biệt.” Diệp Tri Thu bước xuống nhìn Tăng Thành lái xe đi xa rồi mới đi đến địa điểm đã hẹn Hứa Chí Hằng.

Nơi đây là Long Cung Các, một nhà hàng sang trọng trên sông, ở bến tàu cũ đã không còn hoạt động. Nhà hàng được cải tạo và trang trí lại từ một con tàu viễn đông của Liên Xô trước đây, dài khoảng hơn trăm mét, cao bảy tầng, tổng diện tích khoảng hơn năm nghìn mét vuông, phía trên là khách sạn, phía dưới là khu dịch vụ giải trí gồm có: hàng ăn, quán cà phê, quán trà lộ thiên, khu hát karaoke. Phong cách trang trí ở đây toàn bộ là kiến trúc cung đình của Trung Quốc, đèn lồng đỏ treo dọc các lối đi, đứng từ khoảng cách rất xa cũng có thể thấy một chiếc thuyền lớn neo đậu bên sông với đèn đuốc sáng trưng, thật là lộng lẫy.

Gió bên bờ sông thổi rất mạnh, Diệp Tri Thu kéo kín áo khoác, đi theo đường thảm đỏ lên thuyền. Cô nói tên người đã đặt bàn và được cô gái phục vụ dẫn đến một căn phòng nhỏ có cửa hướng ra ngoài sông. Hứa Chí Hằng đã đợi ở đó, điều hòa trong phòng cũng đã được chỉnh đủ ấm, anh chỉ mặc một chiếc sơ mi màu ghi, đang dựa vào thành cửa sổ ngắm cảnh sông. Thấy cô vào, anh vội vàng đến giúp cô treo áo khoác, sau đó kéo ghế ra cho cô, hai người ngồi đối diện nhau.

Diệp Tri Thu đẩy thực đơn do nhân viên phục vụ mang đến về phía Chí Hằng, nói: “Tôi ghét nhất phải chọn món, tôi chẳng có kiêng kỵ gì đặc biệt cả, ăn gì cũng được, hầu hết các món ở đây là của Chiết Giang, anh quen thuộc hơn tôi, anh chọn đi”.

Hứa Chí Hằng bật cười, giở thực đơn ra chọn vài món vừa đơn giản vừa đặc sắc: “Khung cảnh ở đây có vẻ đặc biệt hơn cả, cảm giác được ngắm sông thật tuyệt”.

Diệp Tri Thu cười, cố ra vẻ ranh ma một tí: “Anh thích ngắm cảnh sông nước thế cơ à? Có lẽ tôi nên nghĩ lại việc tăng giá thuê nhà”.

“Vấn đề này thì cô cứ nói với thư ký của tôi nhé! Cô ấy rất cừ đấy, là một chuyên gia đàm phán, tôi đoán chắc là cô ấy không dễ để cho cô dắt mũi đâu.” Hứa Chí Hằng cười lớn: “Ít ra hôm nay cô đừng cố tỏ vẻ chủ nhà với tôi được không?”.

Diệp Tri Thu khá ấn tượng với cô nàng thư ký kỹ tính Lý Tinh đó nên chỉ cười lắc đầu mà chuyển chủ đề: “Nhà hàng này lúc mới mở rất nhộn nhịp, buổi chiều mùa hè ngồi ở quán trà lộ thiên trên tầng hai hóng gió, ngắm mặt trời lặn, phía dưới lại có người bơi lội, cực kỳ thoải mái”.

“Hy vọng mùa hè, chúng ta có thể cùng nhau đến đây.”

Diệp Tri Thu cười không nói, cô chỉ nghĩ không muốn tiếp tục gặp mặt kiểu này vào tuần kế tiếp chứ nói gì đến mùa hè, nhưng đương nhiên cô không thể nói thẳng ra như vậy được.

Đèn trong phòng lúc này rất ấm cúng, ngoài cửa sổ là cảnh sông nước mỹ lệ trong ánh đèn loang loáng. Ngồi đối diện cô lúc này là một chàng trai tuấn tú với những lời nói hóm hỉnh, nhân viên phục vụ lịch sự và chuyên nghiệp, món ăn ngon, vừa miệng, lại thêm rượu vang đỏ, khung cảnh này rất đáng để hưởng thụ. Đã lâu lắm rồi cô mới có một buổi tối nhẹ nhàng đến thế.

“Nói như vậy thì một phần công việc của cô là đi thị sát các cửa hàng sao? Thật tốt, đó là giấc mơ của nhiều cô gái.”

“Không thể nói như thế được, cái mà tôi phải chú ý là lượng khách, cách trưng bày sản phẩm, ưu đãi khách hàng, thực ra chẳng thú vị chút nào, bạn bè tôi không ai thích đi thị trường cùng tôi vì không tìm được tiếng nói chung.”

Hứa Chí Hằng cười nói: “Nếu đây không phải là giấc mơ của phụ nữ thì chắc chắn là mộng tưởng của nam giới rồi: Một bạn gái sẵn sàng đi mua sắm một mình”.

Diệp Tri Thu mỉm cười không tiếp lời.

Thời tiết mùa đông lạnh như vậy, không thể đi dạo được nên ăn cơm xong Hứa Chí Hằng rủ cô đi xem phim. Cô cười “khì khì”, chính xác là mô thức hẹn hò của phía đàn ông nhưng đã lâu lắm rồi cô không vào rạp chiếu phim nên gật đầu đồng ý.

Hai người lên bờ, leo lên những bậc cầu thang đá để đi đến chỗ đỗ xe và tới rạp chiếu phim. Hứa Chí Hằng hỏi cô thích xem phim gì, cô ngẩng lên đọc quảng cáo các loại phim, chỉ vào áp phích phim Mạng che mặt[1] nói: “Edward Norton[2], Hoàng Thu Sinh[3] là thần tượng của tôi, cứ xem những bộ phim có diễn viên ấy đóng là được”.

Nói như vậy nhưng vào đến rạp, Diệp Tri Thu chỉ để ý đến cảnh đầu của phim là phong cảnh Ly Giang mà khẽ xuýt xoa: “Thật giống một bức tranh sơn thủy!”.

Chú thích:

[1] Tên tiếng Trung là (mian sha). (BV)

[2] Edward Norton (tên thật Edward James Norton Jr.) là một diễn viên kiêm đạo diễn và nhà sản xuất phim người Mỹ. (BV)

[3] Hoàng Thu Sinh () thường được báo chí Việt Nam viết là Huỳnh Thu Sinh, tên tiếng anh Anthony Wong Chau Sang, là một diễn viên của điện ảnh Hồng Kông. (BV)Ngồi trong rạp, cô lìm dim mắt nhìn Edward Norton mà không biểu lộ cảm kích hay vui vẻ gì cả. Không đợi đến đoạn Hoàng Thu Sinh xuất hiện, cô đã dựa vào thành ghế ngủ ngon lành. Hứa Chí Hằng nghiêng đầu nhìn cô dựa vào thành ghế, đầu nghẹo về phía anh, thiếu chút nữa thì ngã lên vai anh, nếu là tư thế ngủ thoải mái nhất thì chắc anh không thể đánh thức cô dậy được.

Hứa Chí Hằng nhìn cô nhờ ánh sáng phản chiếu của màn hình, thấy thần thái của cô bình thản. Cho dù lúc này trong bữa ăn, cô cười cười nói nói như thế nhưng anh vẫn thấy cô đang giữ một khoảng cách hợp lý với mình, dí dỏm tiếp chuyện theo chủ đề của anh, rất lịch sự và có sự điều chỉnh thích hợp. Thế mà giờ đây, cô đang ngủ như một đứa trẻ vô tư hồn nhiên. Hứa Chí Hằng nghĩ, không biết cô mệt đến mức nào mà lại ngủ say sưa như vậy.

Trên màn hình đang chiếu phim nói về dục vọng, phản bội, đổ kỵ, chiến tranh, bệnh tật, tha thứ. Anh xem từng phân đoạn một nhưng không chú ý lắm, mà cũng không suy nghĩ để sâu chuỗi các tình tiết lại với nhau. Từ trước tới giờ anh cũng không quá say mê văn nghệ, và lúc này điều anh quan tâm chính là cô gái yếu đuối đang dựa vào mình ngủ ngon lành kia.

Đầu cô ngã vào vai anh nên anh khẽ nghiêng đầu là chạm mặt vào tóc cô, cảm nhận được mùi nước hoa rất nhẹ. Trong những khoảng lặng của phim, anh còn nghe thấy cả tiếng thở sâu, nhẹ nhàng của cô. Nếu có thể, anh thực sự muốn bộ phim tắt tiếng để cô ngủ được ngon hơn. Nhưng nhìn lại, thấy cô không có động tĩnh gì, rõ ràng âm nhạc và lời thoại phim chẳng hề ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô.

Hết phim, đèn trong rạp bật sáng, những khán giả khác ùn ùn đứng dậy. Hứa Chí Hằng lay nhẹ cánh tay cô, Diệp Tri Thu giờ mới tỉnh, mơ hồ nhìn xung quanh, phát hiện mình đã dựa vào người Hứa Chí Hằng mà ngủ gục như trong cả thời gian chiếu bộ phim, cô vội vàng ngồi thẳng dậy rồi cười ngượng nghịu: “Xin lỗi anh, anh chắc chưa bao giờ đi xem phim cùng một cô gái khó chịu như vậy nhỉ?”.

Hứa Chí Hằng nhìn cô cười, giơ tay giúp cô vuốt lại mớ tóc lòa xòa trước trán, động tác của anh rất tự nhiên, cô cũng không kháng cự gì. Hai người đứng lên đi ra khỏi rạp, bên ngoài trời mưa lất phất, thấp thoáng vài bóng người đi lại. Những cơn gió lạnh lùa qua trước mặt, anh giúp cô mặc áo khoác, quàng vai rồi đưa cô tới chỗ đỗ xe của tòa nhà đối diện. Lúc này cô mới tỉnh hẳn ngủ, cảm giác hai người đã thân mật hơn, thực sự không giống kiểu lần đầu hò hẹn.

Tuy lúc ăn cơm nói chuyện rất vui vẻ, biết rõ về nghề nghiệp của nhau nhưng cô và anh vẫn là người xa lạ. Không tính việc cô dựa vào anh ngủ say gần hai tiếng đồng hồ, lúc đó cô còn tự nhiên để anh khoác vai, thật giống như đôi tình nhân.

Nhưng cô cũng phát hiện mình không hề có ý kháng cự, trái lại còn thấy lưu luyến cái cảm giác ấm áp khi dựa vào anh. Không lẽ, nửa năm thất tình làm cho người ta tham lam tiếp xúc thân mật với người khác đến vậy sao? Suy nghĩ này khiến lòng cô dấy lên nỗi sợ hãi mơ hồ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vừa hay anh cũng cúi đầu xuống, nhìn cô dưới ánh đèn vàng của bãi đỗ xe và mỉm cười nói: “Em nhìn anh cứ như nhìn một người xa lạ ấy”.

“Tôi thực sự đang ngạc nhiên về điểm này đây, chúng ta vẫn chỉ được coi là những người xa lạ.” Diệp Tri Thu cười buồn: “Hóa ra, buông thả bản thân còn dễ hơn tưởng tượng”.

“Em coi hưởng thụ cuộc sống là một sự buông thả sao?” Hai người đã đi đến bên chiếc Cayenne của anh nhưng anh không vội lên xe mà thật lòng hỏi cô.

Diệp Tri Thu ngây ra, nghiêng đầu nhìn về phía xa, không biết trả lời thế nào. Cô chưa bao giờ buông thả mình một cách tùy tiện, cũng không phân biệt nổi cái gọi là buông thả và hưởng thụ. Nhất là mấy năm gần đây, áp lực công việc dồn lên vai cô ngày càng nhiều, cô thường có cảm giác mệt mỏi, thở không ra hơi, càng không thể biết đến mùi vị của buông thả và hưởng thụ. Sự bối rối của cô lọt vào mắt anh, anh khoắc mạnh vai và ôm cô vào lòng, bắt đầu nụ hôn mà không để cô kịp phản ứng.

Đầu tiên, môi anh chạm nhẹ vào môi cô, rồi nụ hôn ngày càng mạnh và sâu. Cô vốn dĩ có thể lui lại để phòng ngự nhưng một tay anh đã vòng qua eo cô, tay khác giữ chặt đầu cô, không để cô kịp né tránh. Nhưng lúc đó, cô cũng bỏ ngay ý định tránh né, hai tay bất giác ôm lấy vai anh, ngược lên đón nhận nụ hôn dài nóng bỏng.

Phía không xa có tiếng khởi động xe nhưng cả hai người đều không cảm nhận được. Một lúc sau, có ánh đèn xe quét qua, một người mở cửa kính xe huyết sắc, bấm còi trên chóc rồi lái xe lướt ngang qua họ. Lúc này Diệp Tri Thu mới sực tỉnh, vội đẩy anh ra và cố gắng thoát khỏi vòng tay anh.

Cuối cùng thì đôi môi anh cũng rời khỏi môi cô nhưng tay anh vẫn ôm chặt cô trong lồng ngực. Cô nghe thấy tiếng trái tim anh cũng đang đập loạn xạ, cô liền trấn tĩnh lại. Dừng một lúc lâu, cô ngược lên nhìn anh, khàn khàn mở miệng nói: “Hừm, giờ thì em thật sự không hiểu thế nào là buông thả và thế nào là hưởng thụ nữa rồi”.

Anh cười, cúi đầu hôn nhẹ lên mũi cô: “Nếu vẫn còn lẫn lộn như vậy thì xem ra nụ hôn của anh chưa đủ để em cảm thấy thế nào là hưởng thụ”.

Diệp Tri Thu biết phản ứng của mình vừa rồi, đương nhiên cô thừa biết, người đàn ông này hiểu phản ứng của cô. Anh cũng rất tự tin với biểu hiện của mình nên cô chỉ mỉm cười: “Không còn sớm nữa, đưa em về nhà đi”.

“Chẳng lẽ mai vẫn phải đi làm sao?”

“Không phải, nhưng mai em phải đi công tác, chuyến bay sáng.”

Hứa Chí Hằng nhướn mày: “Anh đúng là đại ngốc, suýt nữa thì tưởng rằng em muốn trốn tránh anh”.

Diệp Tri Thu không nhịn được nên cười thành tiếng, giờ tay chạm nhẹ vào cặp môi mỏng với đường viền môi rất rõ của anh: “Không, em không muốn thì em sẽ nói thẳng, không trốn tránh”.

“Nhưng khi em cần thì em lại không nói gì.” Anh hôn vào ngón tay cô, “Yên tâm, anh rất nhẫn nại và thành tâm, anh sẽ đợi”.

Một tay anh ôm cô, một tay lấy chìa khóa nhấn nút mở khóa, mở cánh cửa bên phải rồi bế cô đặt vào chỗ ngồi.

Anh lên xe khởi động máy, Diệp Tri Thu không dám nhìn anh nữa, cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa xe. Lúc này cô mới cảm thấy mặt mình nóng rực cứ như đang phát sốt vậy. Nghĩ lại, vừa rồi cô cố làm ra vẻ cứng cỏi trước mắt anh nhưng thực ra chẳng có tí sức thuyết phục nào cả.

6. Chương 11-12

Chương 11

Nói lời yêu

Diệp Tri Thu đi công tác ba ngày, cô ngồi máy bay chuyển sáng trở về rồi đến thẳng công ty tiếp tục làm việc, thấy công ty có hai người mới. Một người là trợ lý kinh doanh do bà Lưu Ngọc Bình chuẩn bị cho cô, một cô gái hai mươi một tuổi, quần áo, trang sức đều không mang phong cách cụ thể nào, điều càng tồi tệ hơn nữa là cô ta mang họ Lưu. Bà ta có sự sắp xếp trước nên thì thầm với cô: “Đây là con gái của em trai Tổng giám đốc Lưu”. Rồi ngừng lại như có ý muốn chờ xem ý kiến gì của cô về cô bé này.

Diệp Tri Thu đương nhiên là không vui nhưng cô có thói quen không bao giờ thể hiện nét mặt không hài lòng của mình trong công việc mà chỉ vâng một tiếng, không phát biểu gì thêm. Cô yêu cầu một trợ lý kinh doanh phải nghiêm túc chứ không quan tâm cô ta người nhà của ai. Nhưng khi xem qua hồ sơ của cô ta thì thấy từ sau khi tốt nghiệp một trường kỹ thuật ra, cô ta chưa làm một công việc nào hẳn hoi, lại trang điểm thiếu thẩm mỹ, cô ta không mang lại rắc rối cho cô là tốt lắm rồi. Mà cô cũng không thể nói gì, chỉ khẽ than thầm một tiếng rồi đưa hóa đơn thanh toán công tác cho cô ta tự đi đến phòng tài vụ học cách xử lý.

Còn một người mới nữa thì cô đã biết, đó là nhân viên thiết kế trước đây cũng làm ở Tổ Mỹ tên là Lộ Dịch. Lộ Dịch làm ở Tổ Mỹ trước cô một năm. Lúc đầu biểu hiện rất tháo vát, Tăng Thành rất coi trọng anh ta. Sau khi được giải thưởng về thiết kế, Lộ Dịch bắt đầu bị bóng hào quang làm ẽ muội, bộ phận Thiết kế giậm chân tại chỗ, anh ta cũng không màng đến mà chỉ thích nâng cao thanh thế.

Đó vốn dĩ cũng là một việc thường trong giới thời trang nhưng không may cho anh ta là gặp phải một ông chủ ghê gớm không kém – Tăng Thành, người không có thói quen mặc cả với người khác. Đầu tiên Tăng Thành dùng các điều khoản trong hợp đồng lao động để ép chặt anh ta, sau đó đẩy anh ta sang một bên, không cho tham gia vào các cơ hội thiết kế, và cuối cùng là không ký tiếp hợp đồng lao động. Anh ta đành phải tìm công việc khác, sau khi nghỉ việc ở Tổ Mỹ, anh ta mới phát hiện không những điều kiện của các công ty khác không bằng Tổ Mỹ, mà hơn nữa phong cách của anh ta thiên về sáng tác tự do nên không thích ứng được với hầu hết các doanh nghiệp mang tính thực tế ở khu vực này. Sau khi chuyển đi chuyển lại vài công ty, thấy tiền đồ của bản thân có vẻ ảm đạm, mới hồi hận về hành động của mình trước đây ở Tổ Mỹ.

Việc gặp đồng nghiệp cũ ở công ty mới khiến cho cả hai người đều không khỏi bối rối. Đối với Diệp Tri Thu thì Lộ Dịch chẳng qua chỉ là anh chàng chưa đến ba mươi, tuy cũng được xem là mặt mũi sáng sủa, cột tóc đuôi ngựa, kiểu ăn mặc đậm chất nghệ sĩ khác hẳn với những người khác. Có điều thần thái lại hoàn toàn trái ngược với phong cách ăn mặc của anh ta, điều này tạo nên cảm giác khiếm nhã với người gặp.

Diệp Tri Thu chào hỏi trước: “Lộ Dịch, lâu rồi chưa gặp”.

Lộ Dịch cũng cười nói: “Xin chào, Tiểu Diệp, tôi phải gọi cô là Tổng quản lý Diệp chứ. Đi công tác về rồi à? Chúng ta lại trở thành đồng nghiệp rồi”.

Diệp Tri Thu mỉm cười: “Khiếp quá cơ, gọi tôi là Tiểu Diệp thôi”.

“Tôi nay rồi không, đi ăn tối cùng đồng nghiệp nhé.”

“Hôm nay tôi có hẹn rồi, ngại quá, Lộ Dịch à sau này là đồng nghiệp rồi, ngày nào cũng gặp nhau, còn nhiều cơ hội lắm.”

Lộ Dịch cười và gật đầu, hai người chào hỏi nhau rồi ai làm việc nấy, không nói chuyện thêm nữa.

Quả thực, Diệp Tri Thu đã có hẹn trước, tối đó cô cùng bà chủ Lưu Ngọc Bình mời giám đốc cửa hàng trung tâm ăn cơm, nói chuyện về việc điều chỉnh khu bán hàng. Hơn thế, cho dù chưa có hẹn, cô cũng không hàn huyên chuyện cũ với Lộ Dịch. Lộ Dịch trước ở Tổ Mỹ là một nhân vật có tiếng, không thân thiết với cô. Lần này anh ta muốn mời cô ăn cơm thì chắc chắn là do mới vào nên muốn tạo quan hệ xã giao hoặc nghe ngóng tin tức. Cô không muốn dây dưa đến anh ta trong tình hình rối bời hiện tại. Diệp Tri Thu về

văn phòng, một mặt chỉnh lý các bản báo cáo kinh doanh trong thời gian gần đây, mặt khác suy nghĩ về hai nhân viên mới vào. Một cô gái họ Lưu ăn mặc chẳng có chủ điểm gì thì cũng không cần phải suy nghĩ nhiều lắm, thể hiện khá rõ ý đồ của bà chủ, vị trí nào cũng thu xếp người của mình vào để yên tâm, còn người đó có làm việc hay không là chuyện thứ yếu.

Nói ra hầu hết các doanh nghiệp thời trang ở thành phố này đều là các doanh nghiệp gia đình, tình trạng này thực sự rất phổ biến. Cô biết hình như chỉ có ông chủ cũ – Tăng Thành – từ khi tiếp nhận công ty vốn không lớn lắm của bố ông ta, không những làm công ty trở nên lớn mạnh mà còn thay đổi hẳn cách làm, sử dụng toàn bộ các giám đốc có chuyên môn, không để người nhà làm tại công ty mà đưa đi làm các nơi khác.

Lộ Dịch vào được Tín Hòa là quá tốt rồi, phong cách thiết kế của anh ta hoàn toàn khác Tín Hòa, mà Lưu Ngọc Bình lại là người theo chủ nghĩa thực dụng một cách triệt để, có thể tầm mắt của bà ta không xa nhưng độ nhạy cảm thì quả thật rất khá. Tại sao lại có thể đặc tội với ba nhà thiết kế hiện tại để đưa anh ta vào nhỉ? Diệp Tri Thu suy đi nghĩ lại, đoán đây chỉ có thể là chủ ý của Thẩm Tiểu Na nhưng bà Lưu Ngọc Bình cũng có ý ủng hộ. Cô rất đau đầu về việc sắp xếp nhân sự thiên lệch trong công ty, dù sao nó cũng liên quan đến mục tiêu bán hàng của mình nên cô không thể không nghĩ ngợi được.

Xem đồng hồ, cô cầm điện thoại gọi cho Phạm An Dân, chuông reo một hồi dài, anh ta mới nhấc máy, giọng nói không khỏe lắm.

“Chào em, Thu Thu.”

“Chào anh, tôi đi công tác về rồi, anh xem chiều nay có tiện đi ngân hàng không? Chúng ta làm nốt thủ tục cuối, tôi chuyển tiền cho anh.”

Bên phía Phạm An Dân im lặng một lát rồi mới nói: “Được, em nói thời gian cụ thể đi, anh sẽ đến đúng giờ”.

Diệp Tri Thu nói thời gian rồi tắt máy, tiếp tục xử lý công việc của mình. Sắp đến giờ ăn trưa, di động của cô lại đổ chuông, số máy lạ, cô nghe máy thì thấy một giọng nói nhỏ nhẹ pha chút do dự: “Chào chị, xin hỏi đây có phải là số của chị Diệp không?”.

“Tôi là Diệp Tri Thu đây, xin hỏi cô là ai?”

Đầu bên kia mãi không nói gì, Diệp Tri Thu hết nhẫn nại đang định nói thì cô ta cắt lời: “Chị Diệp à, tôi là bạn gái của Phạm An Dân, Phương Văn Tĩnh”.

“Có việc gì không, cô Phương?”

“Chị hẹn An Dân bốn giờ chiều nay gặp mặt à?”

“Đúng rồi, ở ngân hàng, cô có thể đi cùng, dù sao thì đây cũng không phải lần đầu tiên”, Diệp Tri Thu nói không có chút gì mỉa mai cả.

“Chị đừng quá đáng như vậy, chị Diệp, An Dân giờ đang bị bệnh nằm viện mà chị chẳng quan tâm anh ấy một tí nào. Chị toàn làm theo ý mình, chị muốn khiến anh ấy luôn có cảm giác tội lỗi cũng được nhưng phải có chừng mực thôi chứ.”

“Anh ấy làm sao?”, Diệp Tri Thu ngạc nhiên.

“Viêm phổi cấp, tiêm vài ngày nay mới vừa hết sốt.”

Giọng điệu của cô ta trong điện thoại khác hẳn với biểu hiện bên cạnh Phạm An Dân trong lần gặp mặt trước. Diệp Tri Thu không buồn để ý, cô nói: “Nếu như ốm thì có thể để lúc khác, bảo anh ta chú ý nghỉ ngơi, bao giờ ra viện tôi lại gọi điện thoại hẹn thời gian. Tạm biệt!”.

“Này...”

Diệp Tri Thu tắt điện thoại tiếp tục làm việc, ngay sau đó chừng một phút, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là số điện thoại đó. Cô bắt máy nói bằng giọng lạnh lùng: “Cô Phương, tôi đang làm việc, không muốn tiếp tục nghe điện thoại như thế này nữa”.

“Tôi muốn mời chị ra ngoài nói chuyện. Bây giờ đã là giờ nghỉ trưa rồi!”

“Tôi nghĩ chẳng có gì để nói với cô cả, cô ở bệnh viện chăm sóc người ốm không phải tốt hơn sao?”

“Chị Diệp, làm người đờng ịch kỷ quá như vậy, tôi nghi ngờ không biết có phải chị đã từng yêu An Dân hay không, đờng lãnh đạm như thế, thậm chí chị còn không đề cập đến việc đi thăm anh ấy sao?”

Diệp Tri Thu thực sự đau đầu, cô nói: “Cô nên cảm ơn tôi ích kỷ như thế mới đúng chứ? Nếu tôi vừa nghe anh ta bệnh đã vội vàng lao đến bệnh viện, nắm tay nhìn anh ta, nước mắt rơi mà không nói nên lời thì cô mới vui à?”

“Chị... chị đến thăm anh ấy đi, lúc anh ấy sốt toàn gọi tên chị. Tôi nghĩ nếu chị đến, anh ấy sẽ vui, sẽ khá hơn một chút.”

“Xin lỗi, dù tâm trạng cô bây giờ không được ổn lắm nhưng cũng không cần lôi tôi vào cùng. Nếu tôi đi, tôi sẽ không vui. Bây giờ y học phát triển, viêm phổi cấp không phải là bệnh nguy hại lắm, cố gắng phối hợp điều trị với bác sĩ là được. Cô chăm sóc anh ta tốt nhé. Còn việc anh ta gọi tên ai thì cô không nên để ý như thế, chỉ là thói quen thôi. Dù sao tôi và anh ta đã từng yêu nhau sáu năm trời, tôi đoán nếu cô và anh ta tiếp tục duy trì khoảng sáu năm nữa thì khi nào sốt, anh ta sẽ gọi tên cô thôi. Tạm biệt, cảm ơn nếu cô không gọi điện thoại đến nữa.”

Diệp Tri Thu bỏ điện thoại xuống, cô không thấy mình lạnh lùng vô cảm. Cô hy vọng Phạm An Dân không sao nhưng chắc chắn sẽ không đến bệnh viện thăm anh ta.

Cô nhớ rõ lần trước mình ốm trong khi đi công tác ở tỉnh xa, chỉ có một mình gồng gượng đến bệnh viện truyền dịch, còn phải không ngừng nghe điện thoại làm việc, trong lòng rõ ràng rất buồn phiền. Lúc đó cô chỉ mong có thể tìm được một nơi nào đó không có người để ngủ một giấc mãi mãi, nhưng làm gì hơn ngoài việc cố gắng ngồi thẳng, mắt nhìn ống truyền dịch để gọi y tá đến giúp.

Một người đàn ông nằm viện ở gần nhà, lại có bạn gái bên cạnh, tình hình đâu đến nỗi tệ hại như cô. Người yêu cũ như cô mà vốn vã, e rằng nếu vào thăm còn khiến mình thành trò cười cho thiên hạ.

Cô cũng từng gọi tên bạn trai trong lúc sốt nhưng đó là chuyện đã lâu rồi. Bây giờ nghĩ lại, cảm giác như đã cách xa hàng thế kỷ.

Hứa Chí Hằng gọi điện tới lúc sắp tan tầm, thấy tên anh trên màn hình di động, Diệp Tri Thu vẫn không tránh khỏi cảm giác khác lạ.

Chủ nhật đó, ngay từ sớm tinh mơ Hứa Chí Hằng đã lái xe đến đưa cô ra sân bay. Anh mặc chiếc áo len có cổ màu sữa kèm một chiếc quần bò và đi giày thể thao nom rất trẻ và đầy sức sống. Tuy cô biết phong cách ăn vận, trang điểm của mình khá đơn giản và trang nhã, phù hợp với đi du lịch, nhưng cô cũng biết, nếu ra ngoài mà trang điểm sơ sơ thế nào cũng là một sắc mặt tái mét, không có sức sống, thực sự cô thấy hơi xấu hổ.

Anh muốn đưa cô đi ăn sáng trước nhưng cô phản đối: “Đi bây giờ, máy bay có đồ ăn sáng mà”.

“Chả nhẽ em thích ăn sáng trên máy bay à?”

Diệp Tri Thu không biết mình có thích bữa sáng trên máy bay không nhưng từ trước tới giờ, đối với vấn đề ăn uống, cô không kỹ tính lắm. Cô coi đó chỉ là việc lấp đầy dạ dày. Vì thế cô đương nhiên thừa nhận bữa ăn nhẹ kiểu Tây kèm với trà có vẻ hợp với mình hơn một chút.

Ăn sáng xong, anh lái xe đưa cô đến sân bay, giúp cô lấy hành lý, mua bảo hiểm, đổi thẻ lên máy bay. Cô đã quen tự mình đi về, lần đầu tiên đi nhân rồi để người khác làm hộ tất cả các thủ tục, tự nhiên thấy hơi choáng ngợp.

“Em mang chút hành lý đơn giản vậy thôi sao?”

Từ trước đến nay, mỗi khi đi công tác cô chỉ mang theo những đồ thiết yếu. Lần này, ngoài một túi hành lý, cô khoác thêm một cái túi đựng máy tính xách tay, ngay cả va li kéo cũng không mang theo. Cô trả lời: “Em đi có ba ngày thôi, có dùng bao nhiêu đồ đâu”.

Anh tiễn cô đến tận cửa an ninh, thái độ chu đáo đúng như một người bạn trai. Cô đi được vài bước thì dừng chân quay lại, anh đang mỉm cười nhìn cô, cô cũng cười theo, vẫy vẫy tay với anh rồi mới sải bước về

phía cầu thang cuốn đi lên cửa máy bay.

Làm về mảng thị trường gần sáu năm, hình như chỉ ngoài Tây Tạng và Đài Loan ra, tất cả các tỉnh đều in dấu chân cô. Cô thực sự đã mệt mỏi với những chuyến đi công tác, nhưng quả thật phải cảm ơn lần đi công tác này. Nếu không, cô quả thật không biết phải đối diện với anh như thế nào. Xông pha ra ngoài tỉnh, ít ra có thể yên tĩnh một chút mà ngẫm nghĩ về lần mạo hiểm đáng kinh ngạc vừa rồi.

Thái độ rất chần chừ của Hứa Chí Hằng chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là anh rất đàng hoàng khi khái, nam nhi có chí khí quả thật là được tính thêm rất nhiều điểm. Đi xe Cayenne, giá cả cũng bày cả ra đây. Tuy anh rất khiêm tốn nói rằng mới chỉ quản lý một công xưởng đang phát triển nhưng không cần thông minh lắm cũng có thể thấy điều kiện của anh ta rất ổn. Diệp Tri Thu không muốn thăm dò về thân thế người khác, nhưng cô thực sự không hiểu nổi tại sao một anh chàng điều kiện tốt như thế lại theo đuổi mình.

Không phải cô tự ti, chỉ cảm thấy đàn ông điều kiện tốt mà để ý đến mình là điều không thể. Nhưng cô đã hai mươi chín tuổi, đã một lần thất bại trong tình yêu và cũng đã qua cái tuổi tin vào những gì gọi là kỳ tích. Lại thêm việc làm bên kinh doanh mấy năm, việc phân tích kỹ càng các việc xảy ra đã thành một thói quen. Nhưng lúc này cô không phân tích được động cơ của Chí Hằng, cô chưa thể thuyết phục mình yên tâm đón nhận tình cảm ấy. Sau khi công việc đã thảnh thơi, cô nằm một mình trong phòng khách sạn, hồi tưởng lại toàn bộ quá trình hai người quen biết. Ngoài sự tiếp xúc của hai cặp môi ngoài ý muốn trên sân thượng quán bar hôm đó, có thể nói không còn điều gì khác có thể dẫn đến ý muốn thân thiết với cô hơn của Chí Hằng. Cô không tin rằng chỉ một tiếp xúc đơn giản như vậy lại làm nên cả một tấm lòng nhiệt tình theo đuổi, nhưng cách anh ôm và hôn cô như vậy cũng khiến trái tim cô loạn nhịp. Nghĩ tới đây, tự nhiên mặt cô nóng ran và tim cũng đập mạnh. Biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, sự quyến rũ giữa hai cơ thể sẽ đến sớm hơn sự rung động của hai trái tim. Cô có nên thả mình để hưởng thụ cuộc tình này không? Cô không thể đưa ra một đáp án chính xác.

”Em về rồi đấy à? Đáng lẽ anh nên đến sân bay đón em nhưng quả thực mấy hôm nay bận quá.” Tiếng phổ thông của Hứa Chí Hằng ít nhiều có mang âm đuôi của bên Giang Nam, rất ôn hòa dễ nghe, “Tối nay em có kế hoạch gì không?”.

“Lúc nữa công ty em có buổi tiếp khách, không biết đến mấy giờ.”

Anh cũng không nói thêm nhiều: “Anh cũng phải họp, tan họp anh sẽ điện cho em ngay, em chú ý nghỉ ngơi nhé!”.

Diệp Tri Thu sau khi tan ca thì lập tức đưa hành lý về nhà, vội vàng thay quần áo rồi đến nhà hàng mà bà chủ đã hẹn trước. Khách mời là giám đốc phụ trách các khu mua sắm của cửa hàng trung tâm họ Lý, một quý bà độ tuổi trung niên. Tuy bà đã nhận lời Diệp Tri Thu đi ăn cơm nhưng rất kín miệng, cứ nói đến chuyện mở rộng quy mô khu bán hàng là bắt đầu nói vòng quanh.

Lưu Ngọc Bình chán nản, chỉ còn cách cố gắng sẵn đón, trước khi bà ta về thì tặng bà ta một túi xách tay. Bà Lý là người biết hàng, chỉ nhìn hình thức túi đã biết ngay bên trong có gì. Hai người cứ đùn đẩy nhau hai, ba lần, cuối cùng bà cũng rỉ tai điều gì đó với Lưu Ngọc Bình, sau đó xách túi đi trước.

Lưu Ngọc Bình quay người ngồi xuống, nhìn nét mặt của bà ta, Diệp Tri Thu đoán tình hình không được khả quan cho lắm. Cô lắc đầu, tự mình dự tính khả năng của kế hoạch điều chỉnh bán hàng như thế nào.

“Xem ra chính sách phát triển của công ty chúng ta cũng đến lúc phải điều chỉnh rồi, Tiểu Diệp, cô suy nghĩ về vấn đề này đi nhé!”, bà Lưu Ngọc Bình quả nhiên mở miệng ra nói với cô điều này. Diệp Tri Thu đành gật đầu và nghĩ: Muộn thì hơi muộn thật nhưng bà chủ đã ý thức được điểm này thì không phải việc xấu, không biết sự điều chỉnh chiến lược phát triển một cách bị động như thế này mang đến ỉn bao nhiêu khó khăn.

Di động của Diệp Tri Thu đổ chuông, là Hứa Chí Hằng gọi, cô nói lời xin lỗi với bà chủ rồi ra khỏi phòng nghe điện thoại.

“Em tiếp khách xong chưa?”

“Vừa mới kết thúc”, nghe giọng anh, đột nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm, nói tiếp: “Cũng coi như là xong rồi”.

“Anh cũng vừa họp xong, đang ngồi nhìn bộ dạng mệt mỏi, hai mắt thất thần của giám đốc các bộ phận. Anh đoán em cũng vậy, trong lòng đang oán thán bà chủ ác độc.”

Diệp Tri Thu chậm rãi bước về phía xa, cô khẽ cười thành tiếng: “Không, em không oán thán. Chả còn cách nào, bà chủ là con quỷ mà em chẳng rời xa được. Em hận bà chủ ức hiếp em, lấy tiền ép em làm việc quên cả mạng sống, làm em chạy đi chạy lại như con thoi, bận túi bụi. Nhưng nếu bà ấy để cho em nhàn rỗi một tí, em sẽ bất an, thấy mình bất hạnh”.

“May sếp em là phụ nữ, chứ nếu là đàn ông thì anh sẽ suy nghĩ lung tung đấy.” Cô nghe thấy tiếng cười và tiếng khởi động xe của anh, anh tiếp: “Đợi ở đó, anh sẽ đến đón em”.

“Anh chắc cũng mệt rồi mà, hay anh về nghỉ sớm đi.”

“Nhưng anh muốn gặp em.”

Tắt di động, cô nhìn vào chiếc ti vi màn hình phẳng mỉm cười, tâm trạng bỗng nhẹ nhàng thoải mái, đồng thời cảm thấy quả thật mấy ngày vừa rồi mình đã suy nghĩ nhiều quá. Có lẽ chỉ là những cô nam quả nữ ở thành phố này lúc nhàn rỗi thì làm bạn với nhau thôi. Cô thầm nói với chính mình, mỗi người đều bận rộn với công việc riêng của mình, ai cũng mong muốn có một người không gây phiền ỉn những lúc nhàn rỗi. Lý do này đã nhanh chóng thuyết phục cô, làm cô thấy yên lòng.

Diệp Tri Thu chỉ nói cô có hẹn với bạn rồi để bà chủ và một giám đốc kinh doanh khác ngồi lại, còn mình đi trước. Cô ngồi một mình, xem đồng hồ thấy sắp đến lúc hẹn mới đi ra khỏi nhà hàng. Đây là một con đường tương đối yên tĩnh ở trung tâm thành phố, tuy trời vẫn rét nhưng dù sao cũng đã là cuối đông, cô muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Khi Hứa Chí Hằng tới, thấy cô đang ngửa mặt chăm chú nhìn bầu trời, anh xuống xe ôm cô từ phía sau: “Hi, em đang nhìn gì đấy?”.

“Anh xem tòa nhà này kết hợp với bầu trời tạo thành hình cái kéo, lại thêm cả ánh trăng khuyết, cảm giác rất đặc biệt.”

Hứa Chí Hằng nhìn theo ánh mắt cô, nhưng chẳng thấy điều đặc biệt đó nên anh nói: “Dù sao thì em học Mỹ thuật, góc nhìn không giống anh”.

“Sao anh biết em học Mỹ thuật?”

“Đừng nói với anh rằng những bức tranh phong cảnh treo trong phòng khách là của người khác vẽ nhé!”

Diệp Tri Thu cười nói: “Đó là em vẽ từ vài năm trước, mấy năm nay không có thời gian nên cũng hết cảm hứng rồi”.

Hứa Chí Hằng chuyển đề tài: “Chúng ta đi đâu ngồi chút nhé?”.

“Đâu cũng được, chỉ đừng đưa em đi xem phim, chắc chắn em lại ngủ đấy. Mất mặt lắm.”

Hứa Chí Hằng cười lớn, siết chặt vai cô thêm nữa: “Nhưng nói thật, nhìn em ngủ rất thoải mái, không còn sự cảnh giác vẫn ngủ trị hằng ngày, cái đó lấy lại điểm cho em đấy”.

Chương 12

Say đắm yêu đương

Diệp Tri Thu có chút kinh ngạc. Cô hơi khom người, soi mình vào gương hậu của chiếc Cayenne nhờ ánh sáng của đèn đường. Cô phải nắn lòng thừa nhận rằng, trạng thái biểu cảm của khuôn mặt mình rất trầm tĩnh nhưng trong ánh mắt luôn có sự cảnh giác. Nếu Hứa Chí Hằng không nói, cô cũng không chú ý đến điều này.

Sự cảnh giác ấy xuất hiện trên mặt cô tự bao giờ, cô cũng không rõ. Đại khái như kiểu cười mỉm có nét mỉa mai kia, không biết từ lúc nào cũng trở thành một phần biểu cảm của cô.

Hứa Chí Hằng kéo cô vào lòng nói: “Anh không có ý phê bình em đâu, chỉ là cảm thấy bộ dạng luôn cảnh giác của em rất hay thôi”.

“Quái lạ, ai chẳng thích đối diện với một khuôn mặt trong sáng như ánh trăng.” Diệp Tri Thu giơ hai tay xoa lên mặt mình, cô đột nhiên nhớ ra bạn gái của Phạm An Dân cũng có khuôn mặt như vậy. Cô ta nhìn cô bằng nét mặt thẳng thắn mà trong sáng, dường như trước mặt cô ta không phải là bạn gái cũ đáng ghét của người yêu mình vậy. Liên tưởng này làm cô không tránh khỏi nụ cười đau khổ.

Hứa Chí Hằng kéo tay cô: “Này này, anh không thích những khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy dầu. Em nói ý thích của anh đặc biệt cũng không sao, nhưng anh thích em với bộ dạng này hơn. Hơn nữa, anh đột nhiên theo đuổi em như thế, nếu em không chút phòng bị, đang rộng vòng tay đón nhận anh thì anh mới cảm thấy kinh ngạc”.

Diệp Tri Thu thừa hiểu sự phòng bị của mình không phải do anh nhưng cô cũng không muốn tiếp tục nói về đề tài này, cô mỉm cười nói: “Đúng vậy, muốn giả dạng thiếu nữ ngây thơ giờ cũng khó rồi. Chúng mình đến công viên bên kia đi dạo được không?”.

Hứa Chí Hằng cảm thấy hơi buồn cười, từ khi về nước, anh chưa bao giờ vào công viên. Nếu xét kỹ ra thì ngay cả thời học sinh với những tình yêu trong sáng thì anh cũng chưa bao giờ bước vào đó. Nhưng nhìn Diệp Tri Thu đang vịn vào cánh tay mình, anh đành chấp nhận chiều cô làm cái việc ngốc nghếch trong thời tiết giá lạnh thế này.

Trung tâm thành phố có những công viên lớn, cây cao chót vót lại mở cửa miễn phí như thế này. Đây là địa điểm hẹn hò lý tưởng cho các cặp đôi, may mà là mùa đông, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, cảnh vật khá yên tĩnh, những đôi tình nhân đang âu yếm trong các chỗ tối của công viên không nhiều lắm.

“Hồ sen này vào mùa hè rất đẹp, ngày trước em đã từng đến đây để lấy cảm hứng vẽ về cuộc sống.”

Hai người đứng ở một góc bên bờ hồ, dưới ánh trăng, những lá sen khô phủ trên mặt nước tạo nên những hình thù đặc biệt. Hứa Chí Hằng nắm lấy bàn tay đeo gang của cô, cười nói: “Nếu lúc đó, anh ở đây thì tốt biết bao”.

Diệp Tri Thu cũng cười: “Thế thì anh sẽ không bỏ lỡ cô thiếu nữ ngây thơ rồi nhưng em đoán lúc đó anh sẽ thất vọng. Lúc đó nhìn em rất tệ, em luôn thiếu linh cảm và tố chất thiên tài đối với việc vẽ vời, học tập bình thường, bận rộn suốt ngày, tinh thần không tập trung, đại khái là ngoài khuôn mặt trẻ ra thì không có điểm gì đáng để yêu cả”.

“Nghe giống như là đáng vẽ của các thiếu nữ mang chất nghệ sĩ ý nhỉ?”

“Lúc đó đúng là có chút nghệ sĩ thật nhưng so với các bạn có tài năng về nghệ thuật, em chỉ là dạng bình thường không có gì đặc biệt cả.” Điều mà Học viện Mỹ thuật không thiếu chính là những kẻ đặc biệt trông rất nghệ sĩ nhưng thực chất thì còn phải xem xét lại, nghĩ về việc cũ, Diệp Tri Thu bất giác cười.

“Anh chưa nghe ai lại tự phê bình bản thân như vậy, có điều anh nghĩ, nếu cho anh lựa chọn, anh càng muốn được gặp em khi ấy.”

Diệp Tri Thu ngược nhìn anh, nụ cười sâu sắc: “Giờ nếu như em hỏi là tại sao thì khiên cưỡng quá. Nhưng Chí Hằng à, có một điểm rất đáng ghét là nếu phụ nữ một khi không tỏ ra là thiếu nữ ngây thơ thì không thể cảm thấy mọi thứ là lẽ tự nhiên được.”

Dưới ánh trăng âm đạm, sắc mặt cô xanh xao nhưng nụ cười lại rất láu lỉnh đáng yêu khiến anh rung động. Hứa Chí Hằng không cầm lòng được, kéo cô lại gần, hai tay ôm lấy eo cô và nói: “Ngày đông lạnh thế này, em lôi anh ra công viên dạo bộ là muốn nói rõ vấn đề này ư?”.

“Không, em vẫn chưa có được đáp án chuẩn xác, cũng giống như em không thể giải thích được tại sao mình có thể dựa vào anh mà ngủ say như thế, không phải đối với ai em cũng dễ dàng làm người đẹp ngủ trong rừng như thế đâu.” Diệp Tri Thu lắc đầu cười: “Em chỉ muốn nói, em đại khái không phải là người dễ dàng với chuyện yêu đương, em sẽ luôn cân nhắc kỹ lưỡng. Hơn nữa, em rất bận, rất có thể sẽ có lúc anh muốn hẹn hò nhưng em chỉ trả lời em bận. Chỉ có Trời mới biết em thật sự không có thời gian rảnh và không thể dồn đẩy công việc cho ai được”.

“Thời gian là điều quan trọng nhưng cũng không thành vấn đề. Mà anh độ này cũng rất bận, nhưng sau khi điều chỉnh các thiết bị xong thì thời gian làm việc của anh sẽ ổn định hơn. Trong việc này, anh đồng ý phối

hợp với em. Em đừng nói câu cảm ơn với anh nhé, thời gian của anh từ trước tới nay chỉ dành cho việc nào mà anh cho rằng có giá trị thôi.”

Diệp Tri Thu bị anh đùa cho cười thành tiếng. Người đàn ông trước mặt cô quả thật hơi ngạo mạn nhưng cô không khó chịu về điều này. Không để cô nghĩ lâu hơn, anh ôm chặt cô vào lòng, cúi sát mặt cô, mỉm cười nói: “Có thể một ngày nào đó, em sẽ thấy anh quan trọng hơn công việc và tự nguyện dành thời gian cho anh đấy”. Có thật vậy không? Từ trước tới giờ, cô dù không phải là kẻ ham mê công việc quá mức nhưng thừa hiểu rằng công việc không phản bội cô. Thời gian cô dành cho nơi khác có thể chỉ lưu lại cho cô hồi ức về một giai đoạn mà cô không muốn quay lại; sự nỗ lực của cô ở nơi khác cũng không có kết quả tốt đẹp mà toàn những khổ đau. Chỉ có công việc mới mang cho cô cảm giác thỏa mãn cả về vật chất lẫn tinh thần.

Nhưng lúc này, khi đôi môi nóng bỏng của anh đặt lên môi cô, cô không ngần ngại đáp lại, cô nghĩ chỉ ít thì lúc này không có gì quan trọng hơn điều ấy.

Giai đoạn này, Hứa Chí Hằng bận cũng không kém Diệp Tri Thu. Tất cả các nhân viên và thiết bị đã được chuẩn bị đầy đủ để khẩn trương bắt đầu giai đoạn lắp ráp và vận hành thử. Vu Mục Thành sau khi xong xuôi công việc của mình ở Công ty Thiết bị máy móc xong cũng dành thời gian đến giúp anh tăng ca, xử lý tất cả những việc phức tạp trước khi chính thức bắt đầu công việc.

Buổi tối, Tạ Namlái xe tới, cô mang theo cả một bình canh gà nóng, gọi hai người tới bàn làm việc ăn. Hứa Chí Hằng vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon, Vu Mục Thành âu yếm nhìn Tạ Nam: “Thời tiết xấu, em đến muộn thế này làm gì, ngày mai còn phải đi làm mà”.

Tạ Nam cười hi hi nói: “Em đến kiểm tra xem có đúng là anh đang làm thêm giờ không”.

Hứa Chí Hằng ngưỡng mộ nói: “Tôi ăn canh xong sẽ đi ngay, các vị đợi tôi đi rồi tiếp tục âu yếm cũng chưa muộn”.

Tạ Nam hơi đỏ mặt, cô nói: “Chí Hằng, A May hôm nay hỏi anh đấy!”.

“Cảm ơn cô ấy đã nhớ tới, nhưng tôi đã có bạn gái rồi.” Anh vừa ngẩng đầu lên đã thấy cả Vu Mục Thành và Tạ Nam đều nhìn anh đầy hứng thú: “Tin này bất ngờ lắm sao? Mục Thành tôi nói cho anh biết, đều là do anh chị cứ luôn miệng nói những lời âu yếm trước mặt tôi khiến tôi phải tốc hành yêu đương đấy”.

Vu Mục Thành cười lớn: “Không phải chứ, thời gian này bận thế mà cậu có thời gian ra ngoài hẹn hò bạn gái sao, thật lợi hại!”.

Bận, quả thật rất bận, hơn thế, cả hai người đều bận rộn như nhau, mối tình này đến là vất vả. Nhưng điều làm Hứa Chí Hằng bận tâm là Diệp Tri Thu có thể chấp nhận dành khoảng thời gian rảnh rỗi ít ỏi của cô để đi ăn cùng nhau.

Hứa Chí Hằng mỉm cười nhìn bát canh gà, anh nghĩ đến người con gái thông minh lúc nào cũng dịu dàng quyến rũ, hài hước và thông minh, có lúc rất lạnh lùng ý chí, có lúc lại nhiệt tình đến mức làm anh vui mừng vì kinh ngạc. Có lẽ chỉ có thể đợi khi công việc xong xuôi, phải dạy cho nàng một bài học, nói cho nàng hiểu thế nào là yêu nhau theo cách bình thường.

Tạ Nam quay sang Vu Mục Thành, hai người nhìn nhau cười.

Không giống Hứa Chí Hằng, Diệp Tri Thu vẫn bận rộn như vậy, hơn nữa cô không ôm hy vọng mình có thể được thành thoi hơn một chút.

Bốn giờ chiều thứ Sáu, cô đi đến phòng họp đúng giờ để họp thường kỳ. Kiểu họp thường kỳ của Tín Hòa thường là một chuỗi lải nhải, đến thời gian ăn cơm thì gọi quán cơm bên cạnh đưa cơm đến, mọi người ăn rồi mới chính thức vào cuộc họp. Diệp Tri Thu mới đầu không quen với cách thức họp kiểu gia đình như thế này nhưng vẫn phải tuân theo.

Lưu Ngọc Bình lần lượt nghe báo cáo của quản đốc phân xưởng, giám sát thiết kế, sau đó đến báo cáo tổng kết giám sát kinh doanh của cô. Quản đốc phân xưởng sản xuất họ Trương khoảng bốn mươi tuổi, đã theo vợ chồng Lưu Ngọc Bình trong nhiều năm, là một người có tài trong việc quản lý công xưởng, mỗi tội nói dài dòng, cứ diễn đi diễn lại mãi việc giờ khó tìm công nhân, nhu cầu về công nhân ngày càng nhiều, các công ty khác thì nhau lôi kéo người làm cho ông ta một mối với việc ứng phó.

Đến lượt Giám đốc Thiết kế Thẩm Tiểu Na phát biểu. Ban đầu, cô ta giới thiệu về những ý tưởng thiết kế của mình trong thời gian gần đây: “Tôi và Lộ Dịch gần đây tập trung làm một điều tra thị trường, anh ấy cũng có một số sản phẩm thiết kế mới. Tôi cảm thấy khá xuất sắc, có phong cách cá nhân, cảm giác thị trường tốt, chưa đến nỗi trở thành trò cười cho các bà nội trợ thời trang”.

Tham gia cuộc họp còn có một tổng thiết kế họ Ngô, cũng có thể coi bà là nội trợ thời trang, nghe câu này không lọt tai nên bà không khách khí nhìn cô ta, nói: “Doanh số bán hàng hàng trăm nghìn nhân dân tệ hàng năm của công ty này chủ yếu dựa vào sản phẩm thiết kế của những bà nội trợ thời trang chúng tôi đấy!”.

Thẩm Tiểu Na lần này đã có định liệu trước nên không quan tâm đến sự tức giận đó, cô ta nói: “Công ty muốn phát triển thì phải mở rộng các dòng sản phẩm, đáp ứng nhu cầu của người tiêu dùng. Kế hoạch của tôi là chú ý tới dòng sản phẩm mới do Lộ Dịch bỏ công thiết kế và không ảnh hưởng tới mẫu sản phẩm đang có. Tôi không cần lấy ví dụ đâu xa, mọi người cứ nhìn Tổ Mỹ đó, công ty họ sản xuất mấy dòng sản phẩm và đều thành công cả, con số tiêu thụ mỗi năm lên tới gần bảy mươi vạn. Tổng quản lý Diệp đối với điều này thì chắc rõ hơn chứ?”.

Diệp Tri Thu sớm biết trận chiến nảy lửa này cuối cùng sẽ bén đến mình. Cô không để tâm đến những ý tưởng kỳ lạ của Thẩm Tiểu Na. Nhưng Lộ Dịch đã được đưa vào đây, Lưu Ngọc Bình trong vấn đề này chỉ ít cũng có sự đồng cảm nhất định với cách nhìn của con gái. Có điều chưa có các hạng mục kế hoạch, kế hoạch công tác cụ thể cũng chưa có, lại không có sự bàn bạc trước với cô. Lúc đầu cô và Lưu Ngọc Bình trao đổi không có nhiệm vụ tiêu thụ mẫu hàng mới. Lúc này cô chỉ mỉm cười không nói.

Thẩm Tiểu Na quả nhiên là có sự chuẩn bị trước, cô ta bắt đầu phân tích một vài mẫu hàng hóa của Tổ Mỹ và sức tiêu thụ của chúng trên thị trường. Điều này chỉ ít cũng áp đảo Thiết kế Ngô về mặt khí thế, cô ta không bóng gió thêm nữa. Quản đốc Trương chỉ nói nếu đưa ra thị trường mặt hàng mới, e rằng phải thêm vài tổ công nhân cùng với sự chuẩn bị về thiết bị, trong tình hình hiện tại rất khó tìm công nhân, rồi ông lại tiếp tục không ngừng lải nhải. Đến lượt Diệp Tri Thu báo cáo, cô không nói tiếp chủ đề đó mà chỉ đưa ra những phân tích tỉ mỉ về tình hình tiêu thụ hàng hóa trong thời gian gần đây, rồi nộp cho Lưu Ngọc Bình bản đánh giá các đại lý tiêu thụ, các cửa hàng và các quản lý kinh doanh. Sau đó cô nói sơ qua về kế hoạch huấn luyện, bồi dưỡng các cửa hàng trưởng.

Lưu Ngọc Bình không thể soi mói được gì về công việc của cô, bà ta tương đối hài lòng. Từ khi cô tiếp nhận công việc, tình hình tiêu thụ hàng hóa không ngừng được cải thiện. Lưu Ngọc Bình làm trong ngành nhiều năm, tuy trình độ quản lý không tốt lắm nhưng bà hiểu sâu sắc về sự quan trọng của vận hành doanh nghiệp, đương nhiên bà ta có thể nhìn thấy toàn bộ công việc tiêu thụ hàng hóa nhờ bàn tay của Diệp Tri Thu đã đi vào quỹ đạo, bắt đầu có luật lệ, có thưởng phạt, không giống như bà ta trước kia luôn có cảm giác bị một mớ bòng bong làm cho dập đầu mẻ trán. Bà ta biết chỉ cần thêm một chút thời gian, Diệp Tri Thu còn có thể mang đến cho bà ta những niềm vui bất ngờ lớn hơn nữa. Cô nàng phụ trách kinh doanh này cũng thật thông minh, con gái bà đã làm nhiều điều qua mặt cô nên bà quyết định đứng ra chịu trận.

“Việc đưa ra mặt hàng mới, Tiểu Na đã đưa ra ý tưởng sơ bộ ban đầu để tất cả mọi người cùng thảo luận. Sản phẩm của Tín Hòa đã có lượng người tiêu dùng ổn định và có danh tiếng nhất định trên thị trường. Đương nhiên chúng ta cũng không thể đứng yên mãi, nhất là làm trong ngành thời trang đầy biến động này, không thể không có sự đột phá. Suy cho cùng, chiến lược phát triển của công ty chúng ta đã đến lúc cần điều chỉnh. Mọi người có thể đề xuất ý kiến, phát biểu xem cách nhìn của mọi người như thế nào, đặc biệt là bên phía Tổng quản lý Diệp đây, làm quản lý về mảng thị trường, lại đã từng làm quản lý mảng tiêu thụ sản phẩm phụ của Tổ Mỹ, cô ấy là người có quyền được phát biểu hơn cả.”

Diệp Tri Thu đã chuẩn bị trước tất cả lý do từ chối nên cô chỉ mỉm cười, nói: “Điều chỉnh chiến lược phát triển doanh nghiệp là một vấn đề tương đối lớn, cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng. Trước mắt, nói về mặt hàng mới do Giám đốc Thiết kế Thẩm Tiểu Na thiết kế. Mọi người đều làm trong nghề lâu rồi, không cần nói thì ai cũng rõ ràng, khi muốn đưa một mẫu quần áo mới vào thị trường không phải dễ dàng như chỉ là nhận một nhà thiết kế vào làm, hay cứ cho ra đời một loạt sản phẩm quần áo mới trước rồi mới gắn nhãn hiệu sản phẩm vào. Mà trước đó phải có sự chuẩn bị đầy đủ về định vị sản phẩm, phân tích thị trường, phong cách thiết kế, đội thiết kế thích hợp, sau đó mới nói tới việc điều hành sản xuất, đưa ra chiến lược bán hàng. Ít nhất phải vạch ra những hạng mục hoàn chỉnh, rồi mới bàn đến phân kế hoạch bán hàng của bên thị trường

chúng tôi. Vì thế e rằng trước mắt chỉ có thể đánh giá tiến độ công việc của Giám đốc Thiết kế Thẩm thời”.

Mọi người nghe cô nói đều gật đầu tán thành, còn Thẩm Tiểu Na thì có chút bối rối. Cô ta chỉ có sự nhiệt tình và quá tự tin vào bản thân. Nhìn những bộ quần áo kiểu cũ lâu nay vẫn được sản xuất ở công ty dưới sự chỉ đạo của mẹ mình, cô ta cảm thấy mình có thể tạo nên một mẫu sản phẩm mới có phong cách thời trang, chắc chắn sẽ được thị trường chấp nhận. Cô ta có lý thuyết nhưng lại thiếu hẳn kinh nghiệm thực tế. Lúc này nghe những điều Diệp Tri Thu nói, cô ta mới phát hiện những điều mình chuẩn bị vẫn còn thiếu quá nhiều, đành ngồi nín thinh.

Diệp Tri Thu nói tiếp, không hề có ý đả kích cô ta: “Ý tưởng tốt là sự bắt đầu của thành công, Giám đốc Thiết kế Thẩm cần tiếp tục vạch rõ các hạng mục trong kế hoạch và hoạch định những hoạt động sau này. Việc trước mắt tôi muốn nói với mọi người là thời trang mùa xuân đã bắt đầu khởi động, trang phục mùa hè cũng đã định xong xuôi, bộ phận Thiết kế nên chuẩn bị sản phẩm ủa đông, không thể chỉ dựa vào những album sản phẩm mẫu mãi được, nếu chậm trễ thì sẽ không kịp đặt hàng”.

Cuộc họp tan lúc tám giờ tối. Diệp Tri Thu về văn phòng mình, mệt mỏi ngồi xuống. Cô gác cả hai chân lên bàn làm việc trước mặt, dù nhìn có vẻ không được nhả nhặn cho lắm nhưng đây lại là tư thế thoải mái nhất. Cô ngửa người về phía sau, mắt nhắm lại thư giãn nhưng lòng dạ rối như tơ vò.

Trong cuộc họp, cô không ủng hộ bà chủ và con gái bà ta vì không muốn thêm gánh nặng ình, nhưng cái chính vẫn là do thiếu lòng tin với cách làm việc của hai mẹ con bà.

Lưu Ngọc Bình ngoài miệng vẫn nói điều chỉnh chiến lược phát triển công ty nhưng cũng chưa nhìn thấy ý tưởng nào cụ thể cả. Đối với cấp dưới, bà cũng chỉ dừng ở mức động viên giơ tay phát biểu ý kiến. Điều này chứng tỏ là bà ta chưa thực sự muốn bắt tay vào việc. Mà Thẩm Tiểu Na còn buồn cười hơn, tự nhiên nhận vào một nhà thiết kế, chưa nói đến việc đắc tội với cả đội thiết kế cũ, nhưng đối với sản phẩm mới cũng chỉ mới dừng lại ở phần ý tưởng, những việc cần làm thì chưa chuẩn bị khâu nào nên hồn.

Đưa ra mẫu sản phẩm mới, có thể nói là một bước chuyển lớn của doanh nghiệp, nhưng có khi lại tự mình giẫm lên chân mình, thậm chí còn ảnh hưởng tới tiêu thụ của cả nhãn hàng Tín Hòa. Nếu chỉ tính theo nhiệm vụ thì cách làm ích kỷ của cô ta là gáo nước lạnh dìm chết ngay ý tưởng của chính cô ta ngay cả khi Diệp Tri Thu không có ác ý gì. Cô quản lý về mặt tiêu thụ sản phẩm, nếu cứ bàng quan với việc này cũng chẳng ai nói gì được cô.

Nhưng những lời phê bình của ông chủ cũ Tăng Thành chợt thoáng qua trong đầu, cô lại mỉm cười đau khổ.

Nghĩ xa hơn bà chủ của mình, cô có thể làm được, nhưng làm như vậy trong khoảng thời gian ngắn thì không thể biết rõ được đó là phúc hay là họa với cô. Cô luôn cảm thấy, với một doanh nghiệp như Tín Hòa, cô nên làm tốt phần việc của mình mới là thông minh. Nhưng dù sao thì cô cũng không bàng quan ngồi giương mắt ếch ra được, mà ông Tăng Thành có ảnh hưởng rất lớn đối với cô, cô quyết định làm ngược lại ý nghĩ của mình, ngày mai viết một bản báo cáo, nói ra cách nhìn cụ thể của mình về việc điều chỉnh chiến lược phát triển công ty.

Thế này thì cô còn thời gian dành cho yêu đương không? Vừa nghĩ thế, cô mở to mắt, bỗng thấy rùng mình. Vì công việc mà cô bỏ qua việc tận hưởng tình yêu trong những lúc rảnh rỗi, có đáng không? Mà Hứa Chí Hằng lại là mẫu đàn ông tự tin, sao anh có thể chấp nhận xếp mình sau công việc của cô?

Có cảm giác yêu, ngay cả việc tranh thủ những lúc rảnh hiếm hoi như thế này để gặp nhau dường như đã mở ra một cánh cửa lớn cho cuộc sống đơn điệu đến cực điểm của cô, cô không nén nổi những tiếng thở dài.

Diệp Tri Thu mặc áo khoác, đi ra khỏi công ty, gọi một chiếc taxi, nói cho lái xe địa chỉ rồi lấy di động gọi cho Hứa Chí Hằng. Hôm nay anh đi công tác Quảng Châu để xem một triển lãm ô tô, đồng thời tham gia đấu thầu một hợp đồng cung ứng, ít nhất phải ở đó nửa tháng, chắc lúc này anh cũng sắp nghỉ rồi.

“Thu Thu, không phải là em vẫn đang ở công ty chứ?” Không biết từ lúc nào, anh cũng gọi cô là Thu Thu theo cách của người thân và bạn bè cô vẫn gọi. Có điều, dường như anh gọi có vẻ gần gũi hơn.

“Em vừa họp xong, đang ở trên xe về nhà. Thế anh thì sao? Thời tiết ở Quảng Châu có tốt không?”

“Rất tốt, nhiệt độ trung bình. Anh cảm thấy hai chúng mình ai cũng bận việc mãi như thế này thật uống phí. Hy vọng lần này có thể ký hợp đồng thuận lợi, sau đó anh về sẽ dành thời gian cho em nhiều hơn.”

Cô vừa nghe về thời gian đã có vẻ do dự khiến Hứa Chí Hằng bật cười nói, “Sợ rồi hả, ừ, đợi đấy, sau khi anh về anh sẽ quấy rầy em, lấy hết thời gian rảnh của em, bà chủ của em đừng hòng mà tranh giành với anh”.

Một nụ cười bất chợt trên khóe môi, cô nói: “Anh chiều em thành quen đấy, Chí Hằng”. Cô ngáp ngừng một chút rồi khẽ nói: “Em đợi anh về”.

7. Chương 13-14

Chương 13

Mùa Xuân đến sớm

Chiều chủ nhật, khi Diệp Tri Thu vào thăm mỹ viện trên tầng tám của khu thương mại thì Tân Định đã ở đó. Hai người cùng làm thẻ ở đây, khi còn là đồng nghiệp, tuần nào họ cũng hẹn đến đây để mát xa mặt và thư giãn. Từ khi Diệp Tri Thu đổi việc, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau tại thẩm mỹ viện này.

Thay áo tắm xong, hai người nằm sấp trên giường mát xa, mặt để lọt vào một chiếc lỗ có sẵn trên giường cho nhân viên mát xa làm động tác mát xa lưng tuần hoàn khí huyết, thật ra đó chỉ là cách gọi khác của việc xoa tinh dầu thôi. Cô nhân viên vừa mát xa vừa khẽ nhắc: “Chị ơi! Cơ lưng của chị hơi căng, phải thả lỏng cơ thể một chút!”.

Diệp Tri Thu nhìn xuống nền nhà cười, không căng thẳng mới lạ, nhưng bỏ chút thời gian như thế này còn lạ hơn. Vốn dĩ công việc quá bận rộn, báo cáo của cô nộp lên được Lưu Ngọc Bích đánh giá rất cao, bà ta còn gọi Thẩm Tiểu Na vào đọc và nghiên cứu kỹ, đồng thời nói nếu cô ta có bất cứ vấn đề gì thì hãy gặp chị Diệp để xin chỉ giáo. Thẩm Tiểu Na lúc đó miễn cưỡng đồng ý nhưng chỉ một ngày sau đó, cô ta đến tìm cô thật. Cô đành chỉ bảo cho cô ta hết khả năng có thể, đúng là lại mua thêm một việc nữa vào mình.

Giọng nói của Tân Định vọng sang từ bên phải: “Cô phải chăm sóc tốt cho Thu Thu, cứu vãn chút thanh xuân còn sót lại cho cô ấy đấy”.

“Có chăm sóc hay không cũng như nhau thôi, chú chim thanh xuân đã bay đi rồi thì không trở lại đâu.”

Hai cô nhân viên lập tức biểu tình, mỗi người một câu, tuyên truyền cho cô tính quan trọng của việc chăm sóc cơ thể. Tân Định cười thâm rồi nói: “Thôi thôi, đừng để ý đến cô ấy nữa, cô nàng này hết thuốc chữa rồi. Năm nay cậu có đi triển lãm hội chợ tại Bắc Kinh không?”

Hội chợ triển lãm Bắc Kinh là hội chợ triển lãm thời trang lớn nhất châu Á, được tổ chức vào cuối tháng Ba hàng năm, hầu như năm nào Tổ Mỹ cũng tham gia triển lãm nhưng Tín Hòa thì mới chỉ được một lần vào mấy năm trước.

“Phải đi để mở mang tầm mắt chứ.” Diệp Tri Thu đương nhiên sẽ đi, tuy mấy năm trước đây, cô chỉ đi một lần với tư cách người xem, nhưng dù sao thì đó cũng là những vấn đề mới nhất trong ngành. Ở đó tập chung nhiều du khách, làm bên tiêu thụ hàng hóa mà không nắm cơ hội này để giao tiếp với họ thì không thể được. “Vội lại, tớ phải đi để cổ vũ cho cậu chứ. Giờ chắc khỏe, chuẩn bị đã ổn cả rồi nhỉ?”

“Tớ căng thẳng lắm Thu Thu ạ, đây là lần đầu tiên tớ tham gia triển lãm. Nếu có phản ánh tốt thì nửa năm sau, ông Tăng mới để tớ làm chương trình Tuần lễ Thời trang.”

“Cậu mà cũng căng thẳng sao?” Diệp Tri Thu cười chán nản, cô nhân viên đúng lúc đó ấn vào một huyệt trên sống lưng cô, cô đau đớn kêu lên: “Nhẹ tay chút cô gái”.

“Tôi sắp ba mươi tuổi rồi, có cơ hội mà không nắm chặt lấy, e rằng sau này sẽ phải hối hận.”

Diệp Tri Thu biết khả năng và tầm nhìn của cô và Tân Dịch về thiết kế thời trang là như nhau. Có điều ở đây không thể so sánh được với Bắc Kinh, Thượng Hải hoặc các vùng duyên hải có ngành công nghiệp thời trang phát triển, vì vậy các nhân viên thiết kế muốn phát triển ở đây phải gặp khá nhiều khó khăn. Như Tổ Mỹ, vừa có thực lực vừa tạo nhiều cơ hội cho các thiết kế viên phát triển, chứ như Tín Hòa và các doanh nghiệp khác cơ bản đều giấu những thiết kế đi, không cho bộ phận Thiết kế có cơ hội phát triển vì sợ sẽ khó quản lý. Đến các doanh nghiệp nhỏ hơn thì không cần phải nói, chấp nhận bỏ tiền nuôi vài tên chế bản, trực tiếp sao chép vài kiểu mới đang thịnh hành để tiết kiệm tiền.

“Cậu được đấy Tiểu Dịch, kể cả cậu không tin tớ, không tin vào bản thân thì cũng phải tin con mắt của sếp Tăng chứ. Ông ta mấy khi nhìn sai điều gì đâu. Ông ấy đồng ý đầu tư cho cậu làm chương trình thì đương nhiên là tin vào năng lực của cậu.”

Tân Dịch dù lòng phấp phỏng không yên nhưng cũng phải thừa nhận rằng lời an ủi của Diệp Tri Thu lúc này rất có giá trị. Con mắt của Tăng Thành trong nghề từ trước đến nay có tiếng là sáng suốt. cô đã yên tâm một chút, nói phỏng đoán : “Haizzz, hình như họ đã đặt hợp đồng trước, không nhờ vấn đề được giải quyết hòa bình đến thế, mọi người đều rất ngạc nhiên”.

Diệp Tri Thu mơ hồ hỏi : “Ai ? Hợp đồng gì ? » nhưng cô lập tức hiểu ra, đây là vấn đề riêng của sếp cũ nên khẽ thở dài nói : « Haizzz, rốt cuộc cũng đến bước này rồi !”

Việc nhân viên thường nói xấu sau lưng sếp đã trở thành một quyền lợi, đương nhiên Diệp Tri Thu không có ác ý gì khi kể tội người khác sau lưng họ nhưng không biết vì sao trong lòng cô không muốn nói nhiều về Tăng Thành. Lúc này khâu mát xa lưng đã xong, hai người nằm nghỉ ngơi để nhân viên mát xa chuẩn bị mặt nạ. Cô vội chuyển đề tài : “Tiểu Dịch, giờ Lộ Dịch lại là đồng nghiệp của tớ đấy !”

“Đáng tiếc cho anh ta, trước kia cũng mẫn cảm lắm. Nhìn anh ta mà tớ thấy đau lòng, trừ khi muốn chết gì ở cái đất này, nếu không, thật không dám đắc tội với ông Tăng”.

Tân Dịch cũng thở dài :” Nhưng phong cách thiết kế của Lộ Dịch không hợp với Tín Hòa, đến đó thì làm được gì ?”.

“Có thể Tín Hòa sẽ tung ra mặt hàng mới.” Đây không phải là bí mật nghề nghiệp, khoảng vài năm gần đây, việc ra sản phẩm mới đã trở thành xu hướng chung của hầu hết các doanh nghiệp có thực lực, cứ án binh bất động như Tín Hòa mới là ít thấy.

“Thế cậu lại bận thêm rồi. Nhưng mà nói thật, cậu xem xem, khu vực này giờ đua nhau ra sản phẩm mới nhưng thành công thì không nhiều, chẳng qua vì ghen tị với Tổ Mỹ mà làm vậy thôi.”

“Theo tớ nghĩ thì mục tiêu trước mắt của Tín Hòa là điều chỉnh con đường kinh doanh tiêu thụ cho ổn định trước rồi mới nghĩ đến việc tiếp theo. Có điều ý tưởng tung ra sản phẩm mới là của con gái sếp, sếp cũng ủng hộ. Điều tớ làm được chẳng qua chỉ là viết một báo cáo, kiến nghị họ làm kế hoạch chi tiết và chu đáo hơn một chút mà thôi”.

“Cậu ngốc vừa chứ, viết báo cáo ấy, hóa ra việc này lại đổ lên đầu cậu à ? Việc khác tớ không nói làm gì chứ bà sếp của cậu chắc chắn không bao giờ chịu bỏ tiền ra mời công ty chuyên nghiệp. Nếu bà ta mở mồm bảo cậu tiện đi làm điều tra thị trường kỹ trước, cậu có thể từ chối không ?”.

“Tớ cũng phải có thời gian chứ, bà ấy có mắt nhìn để biết tớ bận thế nào. Yên tâm, tớ sẽ không để mình nặng gánh hơn đâu. Hơn thế... ” Diệp Tri Thu do dự một chút rồi nói : “Tớ đang quen một người, tớ muốn dành chút thời gian cho anh ấy, xem chúng tớ có khả năng đi xa hơn được không.”

Tân Dịch ngay lập tức nhồm dấy : “Ái chà, người phụ nữ cứng đầu kia đang có cuộc phiên lưu mới, thế mà giờ mới chịu nói cho tớ biết.”

Đúng lúc đó nhân viên mát xa đẩy chiếc xe nhỏ vào. Diệp Tri Thu khẽ đưa ngón trỏ lên miệng : “Suyt !” ra hiệu “Nằm xuống, chút nữa tớ nói cho nghe.”

Tân Dịch không cam lòng nhìn Tri Thu, nhưng cô biết bạn mình không như người khác, có thể nói chuyện cá nhân khi có người lạ nên ngoan ngoãn nằm xuống.

Hai người chăm sóc xong da mặt cảm thấy rất thỏa mái liền đi xuống quán cà phê dưới lầu. Diệp Tri Thu không muốn nghe điện thoại khi đắp mặt nên cô đã tắt máy. Giờ cô bật máy lên thì tin nhắn tới tấp đến. Cô không thích phải nói chuyện điện thoại với quản lý kinh doanh ngay trong quán cà phê yên lặng nên chỉ còn cách khẽ lay Tân Định : “Tớ ra ngoài nói chuyện điện thoại một chút rồi vào.”

Cô gọi cho quản lý kinh doanh và các đại lý, khó khăn lắm mới giải quyết được việc của họ, rồi cô lại gọi cho Hứa Chí Hằng ban này cũng nhắn tin đến.

“Xong việc bên này rồi, anh đặt vé máy bay ngày mai về.” Hứa Chí Hằng vui vẻ nói tiếp : “Thu Thu, dành thời gian tối mai cho anh nhé!”

“Để em xem thời gian biểu của em đã.” Cô cũng vui không kém, đang định nói thì nghe Hứa Chí Hằng ở đầu bên kia bật cười vui vẻ, cô nói tiếp : “Vâng, được rồi, sáu giờ chiều mai em rảnh.”

Vào trong quán cà phê, thấy một cô gái đang ngồi đối diện với Tân Định, cô đoán Tân Định vừa gặp bạn. Nào nhờ đến nơi ngồi xuống, cô mới ngẩng người khi nhận ra đó là bạn gái hiện tại của Phạm An Dân - Phương Văn Tĩnh. Phương Văn Tĩnh cũng kinh ngạc như cô, mỉm cười chào: “Chị Diệp, trùng hợp quá, chào chị”.

“Chào cô!” Diệp Tri Thu do dự một lát rồi hỏi: “Anh ấy đã khỏe hơn rồi chứ?”

“Cám ơn chị, anh ấy đỡ nhiều rồi, hôm qua đã ra viện. Các chị nói chuyện đi, em sang kia đợi mẹ. Tân Định, nhờ cả chị đấy ạ!”

Tân Định cười gật đầu: ” Đừng khách sáo, tuần sau tôi đi công tác Bắc Kinh, đã cẩn thận giao việc cho người ở nhà rồi. Lúc tôi về chắc là đã gần hoàn thành, đến lúc đó tôi sẽ gọi cô tới mặc thử, không lỡ thời gian cưới của cô đâu. Chào cô!”

Phương Văn Tĩnh lịch sự gật đầu chào hai người rồi đứng dậy đi đến ngồi ở một góc khác trong quán.

“Cậu cũng quen cô ta sao? Còn trẻ thế mà sắp kết hôn rồi, tự nhiên biến chúng mình thành những cô nàng độc thân lớn tuổi”. Tân Định lắc đầu cười rồi sau đó quay người về phía Diệp Tri Thu: “Nhanh kên, cậu kể cho tớ về cuộc phiên lưu của cậu đi, nét mặt cậu làm sao vậy?”

“Cậu quen cô gái đó lâu rồi à?”

“Đâu có, là năm ngoái mẹ cô ta đến tìm tớ thông qua vợ sếp, nói con gái sắp kết hôn, người bé quá, lại rất thích sản phẩm thiết kế của tớ, nói chung là khen ngợi nức nở rồi nhờ tớ thiết kế ột chiếc áo cưới, Tớ vốn nghĩ suốt ngày lo lắng, chuẩn bị cho chương trình có khi còn không kịp nên không muốn làm việc khác nữa. Nhưng vợ sếp đã có lời, lại bảo bà ta đã nói với ông Tăng chuẩn bị khâu mời khách và mọi thứ rất tốt nên tớ đã nhận lời. Cô gái này lịch sự và rất biết tạo cảm tình với người khác.”

“Vị hôn phu của cô ấy là Phạm An Dân”.

Tân Định trợn tròn mắt kinh ngạc mãi mới nói nên lời, Diệp Tri Thu đành phải vỗ vỗ tay cô nói : “May mà tớ nói không phải lúc cậu đang uống cà phê đấy.”

“Tớ không biết thật mà, tớ thề. Thu Thu, nếu tớ biết thì có bị đánh chết tớ cũng không nhận lời. Tớ sẽ lập tức đi gặp và trả lại tiền cho cô ta. Tớ không làm nữa.”

“Cậu thật là trẻ con.” Diệp Tri Thu giữ tay cô lại, cười nói : “Việc nào đi việc ấy, cậu có oán thù gì với tiền đâu. Yên tâm, tớ không để ý đâu, việc qua rồi mà”.

Tân Định dùng dùng giận dữ nói : “Nhưng tớ để ý, tớ đã nói là sẽ làm áo cưới cho cậu”.

Diệp tri Thu chỉ trầm tư nhìn vào cốc cà phê một lát rồi đưa lên miệng uống.

Đầu năm ngoái, sau khi Diệp Tri Thu và Phạm An Dân lấy được nhà đã bàn bạc định sau một năm nữa sẽ kết hôn. Khi nghe cô báo tin này, Tân Định đã rất vui mừng.

“Tiểu Định, tới lúc đó cậu sẽ thiết kế áo cưới cho tớ nhé ! Không được mặc trang phục do Vera Wang * thiết kế. Không mua được nhẫn kim cương Tiffany sáu carat ** cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Tương lai tớ sẽ có một nhà thiết kế riêng ình, thật lợi hại!”

Tân Định cười lớn, nói chắc chắn : “Yên tâm, nhất định tớ sẽ trang điểm cho cậu xinh hơn mình tỉnh, đẹp hơn cả hoa khôi nữa kia. Tớ còn thiết kế một chiếc váy phù dâu cho riêng mình. Hi hi, sẽ cùng cậu xuất hiện trên sân khấu rực rỡ ánh đèn”.

Chú thích:

* Vera Wang tên tiếng trung là Vương Vy Vy, sinh ngày 27 tháng 6 năm 1949, là một nhà thiết kế thời trang sống tại NewYork. Cô đặc biệt nổi tiếng với những trang phục cưới. (BV)

**Carat : đơn vị đo khối lượng đá quý và ngọc trai. 1 carat=200 milligrammes. (BV)

Sau đó, cứ lúc nào rảnh rỗi là Tân Định lại phác họa các mẫu áo cưới tranh thủ đưa cho Diệp Tri Thu xem, Diệp Tri Thu cũng đã đem các bức phác họa trang trí nhà cho cô xem, hai người vừa xem vừa rì rầm bàn luận, có lúc còn cười lớn.

Đến khi Tân Định đã phác họa được một bản phác thảo hoàn chỉnh, chuẩn bị đưa ra làm thành phẩm thì Diệp Tri Thu và Phạm An Dân đột nhiên chia tay. Tân Định lúc đó chỉ còn cách an ủi bạn và giấu bản phác thảo đi. Cô không ngờ người được cô làm thiết kế áo cưới lần này lại chính là người thứ ba của bạn thân. Nhìn tri Thu trầm ngâm không nói, cô tự trách mình vì đã động chạm đến chuyện thương tâm của bạn.

“Tớ xin lỗi Thu Thu.”

“Haizzz, Tiểu Định, cậu đâu cần phải xin lỗi tớ, cậu không có lỗi gì cả.” Diệp Tri Thu cười miễn cưỡng: “Thật sự là tất cả đã qua rồi!”

Tân Định cười đau khổ nói: “ Thôi, bọn mình đi đi, không có lát nữa bà Phượng cũng đến chào hỏi tớ, nhìn mà đau lòng. Tớ đen đủi thật, tại sao lại ôm cái việc này chứ?”

Nhưng họ vừa ra đến cửa thì gặp ngay bà Phượng đang khoác một túi hiệu LV và tay xách mấy túi đồ mua sắm đi vào. Bà ta khác con gái mình, người đầy đặn và có chút uy lực, ra dáng một quý bà sang trọng. Thấy Tân Định, bà ta nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu Định, trùng hợp quá, bác đang đi sắm nữ trang cho con gái. Đồ hiệu bên này ít quá, bác định mai đi Hồng Kông một chuyến, thuận tiện xem hàng trang sức. Cháu cố gắng hoàn thành sớm cho bác áo cưới nhé, Tiểu Tĩnh cứ nói mãi là hài lòng với thiết kế của cháu nhất đấy.”

Tân Định đành miễn cưỡng gật đầu: “Vâng vâng, cô Phượng, cháu vội nên đi trước, chào cô!”

Ra khỏi quán cà phê, hai người đều không còn thấy hứng thú nữa.

“Thôi không đi dạo nữa, tớ về nhà hỏi thăm bố mẹ đây, cũng phải nửa tháng rồi chưa về.”

“Tớ cũng về phòng Thiết kế.” Tân Định có thói quen làm qua đêm, cô thường ở phòng Thiết kế công ty những lúc rỗi. Tầng Thành cũng đặc biệt phê chuẩn cho các nhân viên thiết kế chính không cần phải đi làm đúng giờ quy định. ‘Tớ phải sắp xếp lại các trang phục trong chương trình sắp tới, mai gửi đi Bắc Kinh rồi, ngày kia tớ cũng đi phối hợp với bên công ty diễn xuất’.

“Được, chúng mình gặp nhau ở Bắc Kinh, cậu đừng có làm việc kiệt sức, đến lúc đó mà xuất hiện với cặp mắt thâm quầng thì khó coi lắm.”

Hai người mỗi người bắt một chiếc taxi, Diệp Tri Thu nói cho bác tài biết địa chỉ rồi ngồi suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ. Đến một đoạn đèn đỏ thì xe dừng lại, cô giật mình ngẩng đầu, trước mắt cô là một biển quảng cáo lớn phía trước, trên phông nền mùa thu lá vàng rơi, chú rể mặc đồ Tây màu đen quay đầu nhìn về phía cô dâu đang cười duyên dáng trong chiếc váy cưới màu trắng, bên cạnh là dòng chữ to đẹp: Bản tình ca mùa Thu. Cô đành lòng nhắm mắt lại mãi cho tới khi chiếc xe tiếp tục chuyển bánh.

Vốn dĩ cô và bạn trai đã định đi chụp ảnh cưới nhưng cái đơn đặt hàng đó đã bị cô vo vụn ném vào trong thùng rác, thiết kế áo cưới mà người bạn thân thiết kế riêng cho cô giờ lại thành một phác thảo không thực hiện được. Hơn nữa, giờ đây có một cô gái khác muốn mặc áo cưới do Tân Định thiết kế và kết hôn với người đàn ông trước đây vốn thuộc về cô.

Điện thoại đổ chuông, cô lấy ra xem, là số của Phạm An Dân.

“Chào anh, anh đã khỏe hơn chưa?” Cô giờ thực sự không biết nên xưng hô như thế nào với người đàn ông này cho hợp lý.

“Anh không sao, thật ngại vì đã làm lỡ việc đi ngân hàng”. Phạm An Dân nói giọng uể oải: “Thu Thu à, em xem lúc nào tiện cho em.”

“Thế chiều mai nhé, bốn giờ.”

“Được.” Anh đồng ý, dừng một chút rồi lại nói: “Thu Thu, giờ anh đang ở trên phà, chuẩn bị qua sông về nhà.” Quả nhiên, cô nghe thấy tiếng còi dài quen thuộc “tu tu...”, xe của cô lúc đó cũng đang đi lên cầu, quay đầu nhìn qua cửa sổ, sông nước mênh mang, ánh chiều buông xuống, những điều cô không muốn nhớ lại dường như cũng giống hệt ánh hoàng hôn lúc này.

Cô không biết tại sao anh không lái xe về trong khi bệnh mới đỡ mà lại ngồi phà trong tiết trời đang lúc giao mùa giữa nóng và lạnh. Nhưng cô không muốn hỏi nguyên do, cũng không muốn cùng anh trở về những hồi ức kiểu đó.

“Mai gặp lại.” Cô tắt máy.

Đối với sự quan tâm đồng cảm của người khác, cô có thể bình tĩnh nói: “Tất cả đã qua rồi.” Nhưng chỉ có cô mới biết mọi chuyện đâu dễ qua như thế. Cô chỉ cố gắng hết sức để duy trì bộ mặt lạnh lùng, duy trì tới mức đau khổ.

May mà thời gian của cô đã bị sắp bót lột, suốt ngày chỉ công việc, hiện tại lại có người theo đuổi, nếu không, cô không biết làm thế nào mới thoát khỏi những ngày tháng đau khổ như vậy.

Nhớ đến Hứa Chí Hằng, cô mới sực tỉnh, để di động vào túi và ngó đầu ra cửa xe. Những cơn gió cuối Đông đã bớt đi chút lạnh, nhường chỗ ủa Xuân đến với thành phố này.

Chương 14

Bê Bàng

“Kiến nghị của tôi rất đơn giản, người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp, phải mời công ty chuyên về kế hoạch định vị chính xác về sản phẩm mới mà cô muốn làm.” Diệp Tri Thu thu xếp giấy tờ trên bàn, tỏ ý muốn dừng cuộc nói chuyện ở đó nhưng Thẩm Tiểu Na không dễ bị đuổi đi, hoặc cô ta không hiểu người khác đang muốn nói gì.

“Tổng quản lý Diệp, rõ ràng chị biết Tổng giám đốc Lưu sẽ không phê chuẩn cho tôi tiền mời công ty chuyên về kế hoạch. Bà ấy và Tổng giám đốc Thẩm lúc đầu gây dựng Tín Hòa hoàn toàn dựa vào bản thân, không mượn ai tư vấn chuyên nghiệp cả.” Thẩm Tiểu Na gọi bố mẹ cô ta bằng tên chức danh thể hiện sự phân biệt rõ ràng giữa việc công và việc tư. “Bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào nguồn tài nguyên nhân lực mà công ty có. Chị có thể cho tôi tham khảo bản kế hoạch mới nhất ở Tổ Mỹ được chứ?”

“Tiểu Tổng giám đốc Thẩm, ở Tín Hòa và Tổ Mỹ tôi đều làm một việc. Kinh doanh chứ không phải kế hoạch. Hơn nữa, tôi cũng không cho rằng mình có phương án để cô có thể rập khuôn theo. Nếu không mời công ty chuyên nghiệp thì chỉ còn cách, cô tự đi điều tra thị trường, tự làm công tác thiết lập định vị sản phẩm mới và thuyết phục Tổng giám đốc Lưu ủng hộ.”

Thẩm Tiểu Na nói: “Cám ơn chị gọi tôi là Tiểu Tổng giám đốc Thẩm, nghe lạ tai lắm, gọi tôi là Tiểu Na hoặc là Yvonne cũng được. Tôi gọi chị là Thu Thu nhé, hình như anh Duy Phạm cũng gọi chị như vậy.”

Tiểu Tổng giám đốc là cách gọi mà nhân viên trong công ty gọi cô ta để phân biệt với Tổng giám đốc Thẩm. Ba Tổng giám đốc nhà họ nghe cũng buồn cười thật, cũng may là em cô ta mới mười ba tuổi, không thì chẳng biết xưng hô thế nào cho phải. Diệp Tri Thu cũng cười nói: “Tiểu Na, lúc nữa tôi có hẹn đi ngân hàng, chúng ta nói chuyện sau được không?”

“Để tôi đưa chị đi, mẹ tôi cũng đã dặn anh Viễn mở tài khoản cho chị, tôi cũng đang có việc phải đi tìm anh ấy.”

Anh Viễn đó tên là Trần Hương Viễn, là chú quản lý tài khoản vay liên quan đến mua bán bất động sản của ngân hàng. Lần trước Diệp Tri Thu đã gặp anh ta khi làm thủ tục. Cô ta nói rồi đứng dậy khiến Diệp Tri Thu không còn cách nào khác, phải theo cô ta lên chiếc VRV Nhật màu trắng.

“Hôm nay chị ăn mặc rất đẹp, không nên mặc những bộ quần áo đáng ghét trước kia nữa. Kiểu chị nói đã đủ uy làm người ta sợ rồi, đừng cố tình trang điểm già như vậy.” Thẩm Tiểu Na vừa khởi động xe vừa liếc xéo Diệp Tri Thu.

Hôm nay thời tiết đẹp, ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp, Diệp Tri Thu mặc áo dệt cổ chữ V phối với quần bò, bên ngoài là áo khoác da màu nâu, quàng chiếc khăn dài phối hai tông màu đỏ đậm và cà phê. Cô chỉ muốn tối nay xuất hiện trước Hứa Chí Hằng với bộ đồ trẻ trung một chút. Không ngờ lại được Thẩm Tiểu Na khen ngợi, cô chỉ mỉm cười không nói.

“Quần bò của chị hình như là sản phẩm của DIESEL từ mùa trước à?” Quả nhiên Thẩm Tiểu Na tiếp tục: “Áo da và áo dệt kim thì tôi không nhận được nhãn hiệu, chị nên phối hợp với túi PRADA nữa”.

” Bắt đầu điều tra thị trường từ trên người tôi là một ý không tốt lắm đâu. Cái quần DIESEL này là lần trước đi công tác ở Hồng Kông mua nhân dịp giảm giá Noel, áo da thì là áo mẫu mặt hàng phụ của công ty Tổ Mỹ, chỉ có một chiếc, tôi mua bằng phúc lợi của nhân viên công ty. Tôi biết lợi nhuận của ngành thời trang nên thường không mua hàng có nhãn hiệu lớn và những sản phẩm xa xỉ. Hơn nữa mẹ cô trả lương cho tôi cũng chỉ đủ dùng, đủ trả tiền nợ nhà chứ không đủ để mua túi PRADA đâu.”

“Tôi biết cách chi tiêu của mẹ tôi, có thể Tín Hòa chỉ có lương của chị là cao hơn chút thôi, hiếm thấy người hẹp hòi như bà ấy lại cảm thấy chị phù hợp với mức lương ấy.”

Diệp Tri Thu cảm thấy vui hơn khi nghe Tiểu Na nói, nghĩ cô nàng Thẩm Tiểu Na này thật trực tính, cô ta nói những lời này đương nhiên là cũng có ý kết giao với mình, cô nói: “Xem ra những ngày này, quần áo của cô, tôi không thể nhìn thấy nhãn hiệu nữa rồi, xem ra cô không hổ là đã học Thiết kế chứ không phải dạng chuyên đem tiền bố mẹ để phục vụ cho việc ăn chơi hưởng lạc”.

Thẩm Tiểu Na đắc ý nói: “Đúng vậy, mẹ tôi rất nghiêm khắc, bỏ ra mấy vạn mua đồng hồ Longines để đeo mà bà đã tiếc đứt ruột rồi, lấy đâu ra mà chơi bởi hưởng lạc. Trước tới giờ, tôi mua quần áo có chọn nhãn hiệu đầu, chỉ đơn giản chọn cái mình ưng. Hồi còn ở Châu Âu, tôi cũng thường mua hàng ở các cửa hàng nhỏ. nhìn những kẻ có tiền trong nước dựa vào các tạp chí thời trang để phối hợp quần áo mà cảm thấy nực cười.” Cô bé này đúng là có tính hơi ngạo mạn, Diệp Tri Thu cười thầm, nói: “Không phải ai cũng được học thiết kế như cô, có không gian lựa chọn riêng. Đây cũng là vấn đề của người chuyên nghiệp làm việc chuyên việc, cách phối hợp nhãn hiệu vẫn luôn là an toàn nhất”.

“Trong mắt em, chị là người chuyên nghiệp, thế nên em muốn được nghe ý kiến của chị”.

Quả nhiên lại quay về chủ đề này, có điều Diệp Tri Thu đã có chút cảm tình với cô bé Thẩm Tiểu Na này, cô nói: “Không phải chị quấy quả cho xong với em nhưng chuyên ngành của chị là bên kinh doanh chứ không phải bên kế hoạch. Nhưng chị có một kiến nghị là đừng cho rằng mình đã được xem Tuần lễ Thời trang ở Milan, Paris mà coi thường Hội chợ Triển lãm Bắc Kinh. Em nên đến đó xem xem, có thể cảm nhận được một chút về xu thế phát triển thời trang trong nước. Cũng có khi xu thế đó không giống con mắt đánh giá của em, hay một số nhãn hiệu đang bán chạy, thậm chí còn rất đơn giản mộc mạc nhưng họ đã nắm bắt được thị hiếu của thị trường trong nước. Ít ra đối với việc định vị đối tượng khách hàng của sản phẩm mà nói thì đó là sự lựa chọn tốt nhất. Nếu em nhất quyết muốn làm nên một việc gì đó, tốt nhất hãy làm tốt bước đầu là cảm nhận thị trường.”

Thẩm Tiểu Na nghe rất chăm chú, lúc lâu cũng không nói gì. Khi Diệp Tri Thu trả lời tin nhắn nhanh của Hứa Thế Hằng, cô chỉ nghe được Tiểu Na hỏi khẽ: “Duy Phàm và chị quan hệ tốt chứ?”.

Diệp Tri Thu phải nghĩ một lúc mới biết cô ta nói đến ai. “Anh Đới hả? Đúng thế, anh ấy là khóa trên của chị và đương nhiên cũng là khóa trên của em mà.”

“Em thích anh ấy từ khi còn học Đại học.”

Diệp Tri Thu vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, nói: “Nếu chị nhớ không nhầm khi anh ấy tốt nghiệp thì em mới vào trường”.

“Vâng, anh ấy được thầy giáo của đội người mẫu xếp đi phía trước đoàn khi biểu diễn trên khán đài. Em thích anh ấy từ ánh mắt đầu tiên, tiếc là lúc đó em còn nhỏ nên anh ấy không thèm để ý đến em.”

“Rất nhiều người đã biểu lộ tình cảm với anh ấy, thật đáng thương cho anh chàng sinh ra với một khuôn mặt đẹp”, Diệp Tri Thu cười. Đến ngân hàng, cô quyết định giải thoát những ưu tư ỉn. Còn Đới Duy Phàm, dù gì thì từ trước tới nay anh ta cũng có cả rừng hoa vây quanh nên chẳng đến lượt cô phải lo ỉn, cô nói: “Anh Đới với chị là anh em tốt, chỉ là quan hệ bạn bè thôi chứ không phải quan hệ yêu đương nam nữ. Hình như anh ấy vẫn chưa có bạn gái, nhưng bị con gái chiều quen hư rồi, không dễ theo đuổi đâu, em tự cầu phúc ỉn đi.”

Thẩm Tiểu Na cũng cười nói: “ Có khó mới đáng để ra tay chứ.”

Tự mãn như vậy thì Diệp Tri Thu cảm thấy mình cũng chẳng phải bận tâm làm gì nữa.

Ngân hàng cho vay ở gần bờ sông, là chi nhánh ngân hàng thành phố, đặt trong một kiến trúc cho thuê cũ với những bậc thềm đá cao cao, nhìn rất trang nghiêm. Vừa xuống xe đã thấy chiếc Mercedes Benz của Phạm An Dân đỗ ở một bên góc của ngân hàng. Hai người cùng bước vào ngân hàng, quả nhiên anh ta đang ngồi hút thuốc trong đại sảnh. Xem ra anh ta gầy đi nhiều, khuôn mặt lẫn trong khói thuốc lộ vẻ nghiêm trang.

Diệp Tri Thu chau mày nghĩ ngợi một lúc rồi mới đi đến đó, nói: “Bệnh viêm phổi mới đỡ mà đã hút thuốc như thế này, không tốt đâu.”

Mãi lúc sau, Phạm An Dân mới dụi điếu thuốc vào gạt tàn, anh nói: “Anh khỏe rồi”. Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt phức tạp. Diệp Tri Thu hơi bối rối, cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Tiểu Na, cô nàng đang nhìn hai người bằng cặp mắt hiếu kỳ, đồng thời gọi điện cho Trần Hướng Viễn, giọng nói rất hồn nhiên.

Mấy phút sau, Trần Hướng Viễn xuống lầu, đó là một chàng trai trẻ, dáng cao và có khí chất rất tao nhã. Anh ta lịch sự chào hỏi mọi người, dẫn họ đến quầy giao dịch làm thủ tục lập tài khoản, thay tên và chuyển tiền.

Thẩm Tiểu Na và Trần Hướng Viễn nói chuyện với nhau một lúc rồi Tiểu Na đến bên Diệp Tri Thu nói: “ Anh Hướng Viễn nói rồi, có thể sẽ làm xong trong ngày hôm nay. Giờ em có việc, em xin phép đi trước.”

” Cảm ơn em, tạm biệt!” Diệp Tri Thu nói, trong lòng chỉ mong sao bớt đi một khán giả bên cạnh.

Cuối cùng Thẩm Tiểu Na cũng đã đi, Trần Hướng Viễn đang gọi một nhân viên giao dịch tới giúp họ làm thủ tục. Diệp Tri Thu vừa ngẩng đầu thì thấy bà Phương và Phương Văn Tĩnh cùng đi vào. Cô chẳng biết có nên ngẩng đầu mà cười không, chỉ quay đầu về phía Phạm An Dân nói: “Anh bị đặt thiết bị định vị trên người đấy à?”

Anh ta cũng tỏ ra ngạc nhiên và bối rối không kém. “Cô, chẳng phải năm giờ chiều nay cô bay đi Hồng Kông ợ. Sao hai người lại đến đây?”

Bà Phương cười nhạt một tiếng, nói: “Cô đến hỏi xem bạn gái cũ của cháu làm việc tốt gì đấy”.

Phương Văn Tĩnh ở bên cạnh kéo bà ta: “Mẹ, có gì thì chúng ta thương lượng”. Rồi quay sang Diệp Tri Thu: “Chị Diệp, tôi biết chị hận tôi và An Dân nhưng ngày kết hôn của chúng tôi đã định rồi, mọi người phải biết chấp nhận sự thực chứ. Chị bảo Tân Định đột nhiên từ chối làm vậy cưới cho tôi đúng lúc này là có ý gì?”.

Diệp Tri Thu lạnh lùng nói: “Việc này chẳng liên quan gì đến tôi cả”。“Trùng hợp vậy sao ? Hôm qua gặp các cô ở quán cà phê mà vừa rồi Tân Định đã sai ngay người trả lại tiền đặt cọc cho tôi. Thậm chí cô ta còn nói những lời khó nghe, bại hoại hoàn toàn thanh danh của con gái tôi.” Bà Phương nhìn cô chằm chằm, hùng hổ đe dọa : “Cô bị bạn trai bỏ rơi thì phải tự kiểm điểm lại mình tại sao không giữ được anh ta chứ ? Cô cho rằng không làm vậy cưới thì có thể ngăn chúng nó kết hôn sao?”

Phạm An Dân và Phương Văn Tĩnh cùng lúc hét lên: “Mẹ”. “Cô”. Diệp Tri Thu nén giận, lấy khăn giấy lau mặt, nói: “Đây là nơi công cộng, xin cô nói năng đừng bắn nước bọt linh tinh. Người đàn ông đã thay lòng thì cháu cũng không cần nữa. Anh ta muốn cưới ai là việc của anh ta, cháu ngăn cản làm gì. Còn việc áo cưới, không sai, Tân Định là bạn của cháu nhưng cháu không tham gia ý kiến gì khi cô ấy thiết kế áo cưới

cho con gái cô. Quyết định của cô ấy không liên quan đến cháu. ” Cô quay lại nói với Trần Hường Viễn: “Giám đốc Trần, giúp tôi làm tiếp thủ tục.”

Trần Hường Viễn này giờ vẫn lặng yên không muốn can thiệp vào việc trước mắt, anh mỉm cười gật đầu, giao việc cho nhân viên giao dịch xong xuôi rồi đi lên lầu.

Diệp Tri Thu lại nhìn Phạm An Dân, nói: “Làm thủ tục tiếp đi, sau khi làm xong chúng ta đường ai nấy đi.”

Phương Văn Tĩnh ngăn người mẹ đang chực mở miệng lại, nói: “Chị Diệp, chị và anh An Dân đã chia tay, chị cũng nói không để ý đến anh ấy nữa, vậy tôi nhờ chị gọi cho Tân Định cuộc điện thoại để cô ấy đổi ý mà hoàn thành chiếc váy cưới cho tôi. Tôi có thể không chấp nhận những điều cô ấy nói, mẹ tôi cũng đã tạm thông qua bà chủ của cô ấy. Nếu cứ làm ầm lên như vậy, tất cả đều khó xử.”

Phạm An Dân nói: “Đủ rồi Tiểu Tĩnh, Thu Thu nói là không liên quan gì đến cô ấy, cô ấy cũng không để tâm tới chuyện này, Tân Định không muốn làm thì thôi, đi đặt chỗ khác là được.”

“Nhưng An Dân, đó là thiết kế mà em rất thích, mà cũng sắp hoàn thành rồi, nếu đặt chỗ khác thì sao kịp đám cưới được.”

Bà Phương nôn nóng nói: “Tiểu Phạm, cậu sắp kết hôn với con gái tôi đến nơi rồi, tại sao lại nói hộ ột người ngoài như thế ? Để tôi gọi điện cho bà chủ của Tân Định, rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, xem cô ta xử lý thế nào.”

Diệp Tri Thu thực sự tức giận, nhưng nghĩ lại bà chủ cũ Trương Di Hân quả thực không phải tay vừa, không biết ông Tăng Thành đã ly hôn với bà ta chưa, nếu như bà ta thực sự tìm Tân Định gây khó dễ cho cô ấy thì thật phiền phức. Cô tránh sang một bên, lấy di động gọi cho Tân Định, Tân Định bắt máy ngay :

“Tân Định, cậu hoàn thành váy cưới cho họ nhé. Việc này không đáng để lãng nhăng với họ đâu.”

“Sao cậu biết ? Hôm qua tớ càng nghĩ càng giận nên quyết định không hoàn thành nữa. Nếu làm thiết kế cho công ty thì tớ đành chịu, không quan tâm người bỏ tiền thuê thiết kế là ai. Nhưng nếu là khách hàng riêng của tớ thì có thiết kế hay không là quyền của tớ.” Cô không khách khí nói tiếp : “Tớ không thích nhận tiền của họ.”

Diệp Tri Thu cảm động, cô khẽ nói: “Bà Phương đang làm ầm lên rằng sẽ tìm bà chủ của cậu, mà tớ sợ bà chủ ghê gớm ấy sẽ gây khó dễ cho cậu khiến cậu không vui. Cậu cần gì phải thế ? Đẳng nào cũng sắp xong rồi, cứ đưa cho họ là được thôi mà.”Cái gì? Bà Phương còn dám tìm cậu. Tớ đã nói rõ ràng rằng tớ không muốn làm, không quan hệ gì tới cậu. Bà ta ép người qua đáng!” Tân Định phát hỏa :“Cậu ở đâu? Nói đi, tớ sẽ đến ngay.”

“Cậu cứ đi Bắc Kinh công tác đi, đến đây làm gì ? Là chuyến tàu chín giờ đúng không ? Cậu về nhà chuẩn bị hành lý đi cho kịp.”

“Mau nói cậu ở đâu đi, nếu không tớ sẽ cắt đứt mọi quan hệ với cậu. Cô đây mang váy cưới đến đập vào mặt bà ta.”

Diệp Tri Thu gượng cười nói : “Thôi đi thôi đi, đến thì được tích sự gì, một mình tớ cũng có thể chống đối lại họ”.

“Cậu ngăn tớ vừa thôi, chẳng lẽ tớ lại không hiểu cậu sao. Nói mau, cậu đang ở đâu?” Tân Định có vóc dáng nhỏ con nhưng tính cách thì mạnh mẽ, dễ nóng giận. Diệp Tri Thu biết nếu cô nằng đến thì không cãi nhau mới lạ. Cô cũng không muốn làm chuyện này trở nên xấu đi, đang định khuyên cô thì trong điện thoại vang lên giọng nam giới: “Tri Thu, cô đang ở đâu?”

Là sếp cũ Tăng Thành, Diệp Tri Thu kinh ngạc, cô sững sờ một lát rồi nói: “Tổng giám đốc Tăng, đây là việc riêng của tôi, đừng trách cô ấy”.

“Nói ngay cho tôi biết cô đang ở đâu?”

Dưới sức ép của ông ta, cô đành phải nói tên ngân hàng mình đang ở. Cô tắt máy, cảm thấy hơi kỳ lạ, quay đầu lại thì thấy bà Phương đang đặc ý nhìn cô: “Chỉ là một nhân viên làm thuê thôi, tưởng biết thiết kế

vài bộ trang phục là giỏi sao? Còn dám ra oai với tôi, tôi đã nói với bà chủ của cô ta rồi, xem cô ta đến xin lỗi tôi như thế nào?”

“Mẹ ơi, thôi đi, nếu Tân Định đồng ý làm cho con thì cũng đừng nói nữa. Dù sao cô ấy cũng là bạn của chị Diệp, mình không nên so đo làm gì”, Phương Văn Tĩnh vẫn nói hết sức nhỏ nhẹ. Sau đó, cô ta quay sang Phạm An Dân nói : “An Dân à, anh chị tiếp tục làm thủ tục đi. Thực ra như em nói, số tiền này có thể không đòi chị Diệp phải trả, bởi thường cho chị ấy ít tiền để cho chị ấy bình tĩnh lại cũng là điều nên làm”.

Diệp Tri Thu nghe vậy thực sự phẫn nộ, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng Phương Văn Tĩnh, cô ta cố né tránh tia mắt ấy đi. Phạm An Dân nghiêm khắc nói : “Đừng nói nữa Tiểu Tĩnh, việc này không liên quan đến em, em và mẹ ra đằng kia ngồi đi.”

Phương Văn Tĩnh rơm rớm nước mắt, bà Phương lập tức chen ngang vào : “Tiểu Phạm, cậu chưa kết hôn với con gái tôi mà đã có thái độ như vậy rồi. Lời nó nói không đủ đại lượng bao dung sao ? May mà con bé tính tình tốt, tất cả đều do cậu và cô gái kia cứ dằng dằng không dứt chứ nếu là người khác, liệu có để cậu như vậy không?”.

Phạm An Dân bình tĩnh lại, anh ta rút từ trong túi ra chiếc chìa khóa xe đưa cho Phương Văn Tĩnh nói: “Xem ra tôi không cần phải tiếp tục đám cưới này nữa, trả lại chìa khóa cho cô, mai tôi sẽ đến công ty bố cô từ chức.” Rồi anh ta quay đầu lại nói với Diệp Tri Thu : “Xin lỗi, chúng ta làm thủ tục tiếp nhé!”.

Diệp Tri Thu ngậy người ra, nhưng cô không quên mình đến để làm gì, lập tức đến bên quầy giao dịch, điền vào các hóa đơn chứng từ theo sự hướng dẫn của nhân viên.

Bà Phương nổi cơn thịnh nộ nhưng Phương Văn Tĩnh cố gắng lời bà ta lại: “Mẹ, đừng nói nữa, An Dân đang giận nên nói vậy, mẹ đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa”.

“Làm gì có người như con, chiều đàn ông rồi thành hư, bây giờ đã thế thì sau này sẽ ra sao?”

Phương Văn Tĩnh mắt rơm rớm nhìn Phạm An Dân, nói: “An Dân, anh đừng giận, đi làm thủ tục đi, em ra kia đợi anh, có chuyện gì thì lát nữa nói”.

Diệp Tri Thu và Phạm An Dân đứng trước quầy giao dịch, không ngừng ký tên và xác nhận mật mã, trình tự thật nghiêm ngặt và phức tạp. Cuối cùng tiền từ tài khoản của cô cũng được chuyển sang cho Phạm An Dân theo đúng ý anh ta là mười bảy vạn tệ. Bỏ số cũ đi, cô cầm một tập giấy tờ chuyển khoản và quyển sổ ghi nợ mới do nhân viên ngân hàng đưa. Diệp Tri Thu giở ra xem, bên trong tên chủ tài khoản nợ là cô. Căn hộ này cuối cùng cũng đã hoàn toàn thuộc về cô rồi. Cô bỏ hết tài liệu vào trong túi, hít một hơi thật sâu.

Phạm An Dân nhìn cô khẽ nói: “Xin lỗi, thời gian này anh đã nói quá nhiều từ xin lỗi với em nhưng em không cần phải tha thứ cho anh, bản thân anh cũng không thể tha thứ ỉnh”.

Khuôn mặt thanh tú của anh ta trắng xanh và hơi gầy. Diệp Tri Thu cười đau khổ nói: “Chẳng có gì tha thứ hay không tha thứ ở đây cả. Cám ơn anh, vừa khỏi bệnh đã đến làm thủ tục. Anh chịu khó nghỉ ngơi, chú ý giữ gìn sức khỏe, tạm biệt”.

Diệp Tri Thu đang định quay người ra khỏi ngân hàng, thì thấy Tăng Thành và Tân Định cùng đi vào. Đôi mắt sắc lạnh của Tăng Thành quét qua Phạm An Dân, rồi không để ý đến anh ta, ông quay sang nhìn Diệp Tri Thu hỏi: ” Tri Thu, không sao chứ?”.

Diệp Tri Thu bối rối, cười khổ: “Không sao, Tổng giám đốc, mọi người đến đây làm gì?”.

“Lẽ nào tôi cứ đứng nhìn cô bị người ta bắt nạt sao?” Tân Định chăm chăm nhìn Phạm An Dân nói: “Phạm An Dân, anh có phải đàn ông không? Anh có người khác không nói làm gì, sao lại hại Thu Thu phải đổi công việc khổ sở để kiếm tiền trả anh? Còn mang kẻ thứ ba đến thị uy, vậy cưới tôi không đưa cho anh, các người muốn thế nào, tôi chiều”.

Bà Phương đi tới, nói: “Tổng giám đốc Tăng, việc nhỏ thế này cũng để ông phải tới sao? Vợ ông khách khí quá, bảo Tân Định đưa váy cưới cho con gái tôi là được, tôi không thiếu cặn như cô ta đâu”.

Tăng Thành lạnh lùng nói: “Bà xã tôi không nắm được luật lệ công ty mới làm ra việc này. Theo lý công mà nói, Tân Định không được tự mình làm váy cưới cho con gái bà, còn nói theo việc tư, Tri Thu trước là

nhân viên của tôi, bây giờ chúng tôi là bạn, tôi sẽ không cho nhân viên thiết kế của mình làm cái việc mà Tri Thu không vui”.

8. Chương 15-16

Chương 15

Tình yêu đến

Bà Phương ngây người, tròn mắt nhìn nhưng Diệp Tri Thu cũng ngạc nhiên không kém. Vốn dĩ cô không sợ bà Phương ngạo mạn này, chỉ nghĩ làm sao cho khỏi liên lụy đến Tân Dịch thôi. Nhưng cô không ngờ Tăng Thành lại tự mình đến nói giúp ột nhân viên cũ của mình như vậy.

“Tổng giám đốc Tăng, e rằng không thể nói như vậy được. Tôi và bà nhà đã kết giao nhiều năm nên tôi mới trực tiếp trả tiền đặt cọc, cũng không làm hợp đồng với Tân Dịch, giờ sắp đến ngày cưới của con gái tôi rồi, ông cảm thấy làm vậy thỏa đáng không?”

Tăng Thành không bao giờ bộc lộ cảm xúc trên gương mặt, bây giờ cũng không ngoại lệ, ông ta nói: “Bà Phương, bà muốn bồi thường sao? Nói giá đi, nếu vợ tôi đã trót nhận lời với bà thì tôi chấp nhận bồi thường”.

Bà Phương cứng miệng không nói được gì, Phương Văn Tĩnh lên tiếng: “Thôi mẹ, chúng ta đi”. cô ta quay đầu nhìn Phạm An Dân. Phạm An Dân ngập ngừng giây lát rồi gật đầu, không nhìn ai mà đi thẳng ra ngoài.

Bà Phương tức giận nhìn Diệp Tri Thu nói: “Cô Diệp, cô được lắm. Tôi nể mặt Tổng giám đốc Tăng thôi”. Bà ta kéo tay Phương Văn Tĩnh rồi phăm phăm đi ra.

Chuyện ầm ĩ như thế, Diệp Tri Thu cảm thấy mệt mỏi và chán nản nghĩ vì việc này đã làm mất mặt bố mẹ, giờ cả ông chủ cũ cũng phải ra mặt giúp cô, nhưng cô chỉ có thể cố gắng lấy tinh thần cười nói: “Tổng giám đốc Tăng, cảm ơn ông đã có ý tốt đến đây. Chúng ta đi thôi”.

Ba người ra khỏi ngân hàng, Tăng Thành thấy vẻ gượng gạo của cô, mỉm cười nói: “Hai cô nói chuyện đi nhé! Tôi có chuyện phải đi trước”.

Diệp Tri Thu và Tân Dịch đều thở dài nhẹ nhõm và cùng nói lời tạm biệt. Nhìn ông ta lái chiếc Audi đi rồi, Diệp Tri Thu mới quay sang Tân Dịch, Tân Dịch làm điệu bộ đáng thương, cầu xin: “Thu Thu, đừng trách tớ. Khi tớ nghe điện thoại của cậu, ông Tăng cũng đang ở phòng Thiết kế cùng với bọn tớ họp lần cuối về khâu tổ chức chương trình. Tớ đâu biết là ông ấy nghe được rồi nghiêm mặt lại hỏi có phải cậu gọi tớ không? Sau đó ông ấy nghe điện thoại của cậu, gọi tớ xuống lầu. Trên đường, ông ta còn nghe một cuộc điện thoại của bà chủ nữa, rồi lại hỏi tớ. Tớ đành khai hết. Những việc của cậu hình như ông ta biết lâu rồi”.

Diệp Tri Thu thở dài than vãn: ” Đúng vậy, hình như cả thế giới này đều biết việc tớ bị đàn ông đá rồi, giờ tớ cũng chẳng mất công mà che với dẫu nữa. Đi thôi, chúng ta tìm chỗ nào uống chút gì đó. Cậu đi chuyển chín giờ, chắc là kịp”.

Hai người đi đến một quán cà phê cách đó không xa, trên dãy hành lang hình vòng cung trước cửa quán có đặt những chiếc ô che nắng. Xem ra thời tiết đã ấm lên, dưới những tàn ô đã bắt đầu có mấy người ngồi. Hai người tìm một chỗ, gọi phục vụ bưng hai ly cà phê.

” Ông Tăng có nói gì cậu không?”.

“Nói gì được!” Tân Định hồn nhiên nói: “Tớ nghe thấy ông ấy còn mắng vợ trong điện thoại cơ, bảo bà ấy sau đừng làm những chuyện như thế này nữa”.

Diệp Tri Thu yên lòng, thờ ơ ngồi dựa vào thành ghế. Tân Định nhìn cô: “Hôm nay coi như đã trút được cục tức anh ách, tại sao cậu chẳng thêm nói năng gì thế?”

“Tớ không vui lên được, chứng kiến cảnh đó mà thấy tuyệt vọng. Tự mình chịu đã đành lại còn lôi cả cậu vào nữa, giờ ngay cả giám đốc Tăng cũng phải vào cuộc. Việc này mà truyền ra ngoài, e rằng lại thêm nhiều điều tiếng”.

“Cậu nghĩ nhiều quá đấy, tớ có gì mà phải phiền với phức. Lời Tổng giám đốc Tăng nói cũng đường đường chính chính, có gì mà thị phi”. Tân Định không cho rằng suy nghĩ của Tri Thu là đúng, cô nói tiếp: “Mà cậu tuyệt vọng mới là lạ, chẳng lẽ cậu lo cho Phạm An Dân, tớ thấy anh ta có bà mẹ vợ như vậy thì chỉ muốn cười lớn, đáng đời anh ta. Tham tiền của người ta thì kiểu gì cũng phải trả giá”.

Diệp Tri Thu lắc đầu, thực sự cô không thể vui lên được, cô nói: “Trước đây thực sự tớ không nhận thấy anh ấy có ham muốn đặc biệt với tiền tài. Haizzz, thôi không nhắc đến anh ta nữa. Càng nói tiếp về đề tài này càng thấy sáu năm của mình chẳng có giá trị gì cả. Có lúc tớ tự hỏi, không biết anh ta có phải người mà tớ đã từng muốn lấy làm chồng không nữa”.

Tân Định im lặng giây lát rồi đổi đề tài: “Nói đi nói lại ,việc ông Tăng đến đây tớ cũng ngạc nhiên. Cậu có thấy ông ấy đối xử với cậu có chút khác biệt không?”

Nếu là người khác nói thì Diệp Tri Thu đã lập tức phủ nhận rồi, nhưng là Tân Định nên cô không cần giả bộ. Cô không phải kẻ ngốc, cũng không muốn chơi trò làm kẻ ngốc. Trước kia ở Tổ Mỹ, Tăng Thành là ông chủ đã có gia đình, còn cô là nhân viên đã có bạn trai. Mặc dù ông ta không bao giờ dây dưa với nhân viên của mình và cô cũng chưa bao giờ có ý tưởng với người đàn ông nào khác ngoài Phạm An Dân. Nhưng từ khi thôi việc tới giờ, cô dần nhận ra, có vẻ Tăng Thành đối xử với cô không giống những nhân viên khác. Không gây khó dễ cho cô thì đã đành, lại còn rất nhiều lần an ủi, nhắc nhở cô, thậm chí hôm nay còn đến giải vây cho cô nữa. Cô không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này, thánh chúc thêm phiền hà ỉn.

“Vấn đề đó chúng ta chỉ nói vậy thôi nhé ! Tiểu Định, chuyện tình cảm của tớ đã rắc rối như vậy rồi, sức đâu mà dây với một ông đang đòi bỏ vợ nữa”. Cô cười khổ rồi nói tiếp : “Với lại, người như Tổng giám đốc Tăng, tốt nhất là đừng vì một chút quan tâm lúc có lúc không ấy mà có ý tưởng gì với ông ta”.

“Ồ đúng vậy, tâm tư ông ta quá kín đáo, chẳng ai đoán được ông ta đang nghĩ gì. Loại đàn ông này tốt nhất là nên giữ khoảng cách xa xa chút. Ý, hôm qua cậu bảo có tình yêu mới mà, mau kể cho tớ nghe đi”.

Diệp Tri Thu vẫn chưa lấy lại tinh thần, cô nói : “Anh ấy đến giờ đấy, tí nữa chúng ta cùng ăn cơm nhé, lúc đó cậu sẽ biết thôi”.

Tân Định hồ hởi nói : “Không cần ăn cơm, tớ chẳng muốn làm người thứ ba phá đám đâu, chỉ muốn xem anh ta thế nào thôi. Tối nay còn ra ga nữa, bao giờ cậu tới đó?”

“Ba ngày nữa tớ đi, còn phải xem thị trường bên đó thế nào nữa. Tín Hòa mấy năm nay đã hoàn toàn rút khỏi thị trường Bắc Kinh rồi, thật thảm hại.” Diệp Tri Thu lại thở dài, chán nản nghĩ mình thật đen đủi, toàn gặp những chuyện không may. “Để tớ xem có tiện đi xem show của cậu không, tớ sợ đi rồi lại có người nói lằng nhằng. Nếu không đến được, tớ cũng sẽ đặt một bó hoa rồi nhờ một anh đẹp trai lên sân khấu tặng cậu, đảm bảo cậu sẽ vô cùng rạng rỡ”.

“Haizzz, cậu thật là... Trước đây tớ cảm thấy cậu làm gì cũng suy nghĩ thái quá, đến giờ cái tật ấy vẫn phát tác. Cậu xem một show của tớ thì đã làm sao, chẳng lẽ có người nói cậu đi sao chép ư?”

Diệp Tri Thu cũng không biết nói làm sao với Tân Định nên đành cười trừ. Tân Định vẫn là người có tố chất nghệ thuật mạnh mẽ, từ trước đến nay không bao giờ để ý đến sự nhạy cảm trong các mối quan hệ hay những chuyện vụn vặt. Những cạnh tranh, phòng thủ của các doanh nghiệp thời trang ở đất này rất nhiều, đã cấm show nhiều năm nay, các công nghiệp thường chỉ có công ty tiêu thụ và đại lý bán hàng. Tân Định thẳng thắn vô tư, lần này cô phối hợp với bên triển lãm để làm chương trình biểu diễn. Nhưng với thân

phận là một nhân viên đã nhảy việc của Tri Thu, thực sự ngay cả việc chỉ đến cổ vũ góp vui cho bạn mình cũng không tiện.

Hứa Chí Hằng xuống xe đứng gọi điện cho Tri Thu. Anh mặc áo sơ mi sọc chéo màu gris, quần xẫm. Ánh mặt trời sắp xuống núi chiếu sáng khuôn mặt đang rất vui vẻ của anh. Thấy Diệp Tri Thu vẫy tay, anh liền đi tới.

Diệp Tri Thu giới thiệu hai người với nhau. Anh lịch sự gật đầu, sau đó ngồi xuống, nhìn Diệp Tri Thu, nói : “Nửa tháng nay em làm việc vất vả lắm hả ? Nhìn em có vẻ rất mệt mỏi”.

Diệp Tri Thu xoa mắt, thừa hiểu mình lúc này không thể giả bộ hân hoan phấn khởi với anh được. “Vâng, em mệt quá, hy vọng hết giai đoạn bận rộn này sức khỏe sẽ tốt hơn.”

“Làm thời trang thì bốn mùa đều bận”, Tân Định cười nói: “Nhưng Thu Thu, cậu không nên bận hơn cả sắp mới phải”.

Diệp Tri Thu nghĩ điều đó cũng đúng, từ khi cô vào Tín Hòa làm việc, Lưu Ngọc Bình rõ ràng đã nhàn hơn nhiều. Hơn thế, bà ta còn không khách khí mà đổ cả gánh nặng trên vai mình cho cô. Nếu theo cách của cô, bất chấp mệt mỏi, bán mạng kiếm tiền thì cũng chỉ để cho người khác hưởng mà thôi. “Đúng vậy, không thể bỏ công nhiều hơn chủ được, cái này để tớ nghĩ lại”.

Tân Định cầm ly cà phê lên uống một ngụm, cô nói :” Tớ đi trước đây. Thu Thu, đến Bắc Kinh thì gọi cho tớ nhé ;Diệp tri Thu đối với Tân Định thì không cần khách khí nữa, cô gật đầu : ”Đừng có xuống xe mà quên hành lý”.

Tân Định cười lớn, đứng dậy gật đầu chào Hứa Chí Hằng rồi đi. Hứa Chí Hằng cười nói : “Bạn em làm thiết kế à ?”

“Cô ấy là bạn học của em, cùng làm thiết kế thời trang. Có điều cô ấy có tài, giờ đã là một thiết kế có tên tuổi rồi, chứ không như em, tiên học văn hậu học võ, văn không thành mà võ cũng chẳng tài, chỉ làm được chân bán hàng thôi”.

Hứa Chí Hằng nắm tay cô, nói : “Lúc tự mĩa mai mình thì đừng có chọc luôn sang cả anh nhé. Trước đây anh cũng làm bên bán hàng của liên doanh đấy, không chịu được áp lực lớn mới chuyển sang bên đầu thầu, cũng làm đủ cái loại bài đến như cả cổ để chờ kết quả. Nhiều lúc cũng phải hạ quyết tâm rằng, sau này kiểu gì cũng trở thành nhà thầu cao cấp để cho người khác đứng trước cửa đợi mình phát hàng mới được, ha ha”.

“Nếu kết quả như ý muốn thì thật không bỏ công vất vả”.

“Đúng vậy, đủ để anh dành thời gian theo đuổi em.”

Diệp tri Thu chững lại, cách biểu đạt trực tiếp và mạnh mẽ ấy làm cô không có cách nào rút lui, nhưng thực sự cô không biết mình có nên đáp lại sự nhiệt tình ấy không. Cô cúi đầu nhìn bàn tay anh, ngón tay thon dài, móng tay cắt gọn gàng, lòng bàn tay khô và ấm áp đang giữ chặt tay cô. Hơi ấm và xúc cảm ấy làm cô dễ chịu. Thế thì được, cô tự nói với mình và ngẩng mặt nhìn anh, cười nói: “Hy vọng sau này anh cảm thấy thời gian anh dành cho em là có ý nghĩa.”

Hứa Chí Hằng cười lớn, gọi nhân viên phục vụ tính tiền, sau đó kéo tay cô đứng dậy: “Đi thôi, anh đưa em đi ăn cơm, bạn anh vừa giới thiệu cho chỗ này hay lắm”.

Hứa Chí Hằng lái xe đến con đường lớn ven sông, trời đã mờ mờ tối. Anh đưa cô đến một nhà hàng nằm ở ven thành phố, ở đây chuyên bán các món ăn về cá. Hai người ngồi trong một phòng riêng ở trên lầu, gọi món đặc sản cá Sa hấp - món canh cá trong chiếc nồi đang sôi, nước canh màu trắng sữa, những miếng cá viên lúc lặn lúc nổi trong nồi canh, trông rất ngon mắt. Nhưng Diệp Tri Thu không thấy ngon miệng, cô chỉ cảm thấy tâm trí đang bồn loạn, các suy nghĩ cứ thấp thỏm trong lòng như những viên cá trong nồi canh kia vậy.

“Em lại đi công tác Bắc Kinh à? Mấy ngày?”.

” Ba ngày nữa em đi, có khả năng đi đến chủ nhật luôn. Nhưng sau chuyến đi này, có thể em sẽ rảnh hơn. Tất cả những nơi cần đi em đều đi rồi. Công việc tiếp theo là thu xếp việc tiêu thụ hàng hóa cho các bộ phận, chuẩn bị kế hoạch bán hàng ủa hạ và mùa thu.”

“Nghe có vẻ như em đi trước cả thời gian, bây giờ mới là đầu xuân mà”. Hứa Chí Hằng cười.

Diệp Tri Thu cũng cười: “Đúng thế, lúc này Tiểu Dịch cũng nói làm thời trang là vậy, lúc nào cũng có cảm giác không được dừng chân, bốn mùa đều tất bật. Luôn phải nghĩ sao ôi khi đổi mùa không phải xếp quần áo cũ vào kho”.

Nói đến kho, đây cũng là việc đau đầu của cô, Tín Hòa lúc nào cũng tồn tại vấn đề quần áo sau khi giao mùa, rất nhiều tình huống là do bà chủ Lưu Ngọc Bình giải quyết dựa vào cảm giác. Bao nhiêu năm nay, bà ta rất tự tin vào cảm giác của mình nhưng vài năm gần đây hàng tồn kho nhiều nên mới bắt đầu ảnh hưởng tới bà ta. Diệp Tri Thu đã từng nghĩ sẽ bàn bạc với bà ta về chuyện này, nhưng cô không cần phải suy tính cũng biết rằng Lưu Ngọc Bình thế nào cũng yêu cầu cô làm báo cáo phương án giải quyết và công việc giải quyết ấy kiểu gì cũng rơi vào tay cô. Cứ tiếp tục như thế này thì phạm vi công việc của cô sẽ không dừng ở quản lý bán hàng nữa mà chính xác là quản lý thường vụ của công ty mới phải. Lương không tăng nhưng gánh nặng công việc ngày thêm chồng chất, làm việc kiểu hý sinh cả bản thân và tính mạng thế thì chẳng có lý do gì phải làm vậy cả. Vả lại, nếu cô quá tận tụy những công việc đó thì trong nội bộ sẽ xì xèo rằng cô tiếm quyền.

Cô đột nhiên ý thức được cuộc nói chuyện đang nguội dần, ngẩng đầu lên, quả nhiên Hứa Chí Hằng đang đắm chiêu nhìn cô, cô đành cười xòa xin lỗi anh: “Xin lỗi anh, hôm nay thực sự em có điều cần suy nghĩ.”

“Anh sẽ tự kiểm điểm lại mình, tại sao trước em, anh không thể làm cho em tạm thời quên công việc và chỉ nghĩ đến anh mỗi khi gặp mặt.”

Diệp Tri Thu cười đau khổ và nói: “Điều này chỉ nói lên là em không ra gì. Anh xem, ngoài việc gần đây em bận tới mất tới mũi thì thực sự hôm nay em còn gặp một chuyện không vui. Em đã tự dặn mình, trong tâm trạng này có lẽ nên ở một mình sẽ tốt hơn, đi hẹn với anh có khi lại làm anh mất hứng. Nhưng em lại không thể cự tuyệt sự cảm dỗ của anh. Hứa Chí Hằng không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, nói: “Có Trời mới biết ai cảm dỗ ai”, rồi hôn nhẹ lên bàn tay ấy anh nói tiếp: “Nếu em không vui mà muốn trốn tránh anh thì cần bạn trai như anh làm gì.”

Cô mỉm cười nói: “Anh đã làm em vui rồi.”

“Nhưng anh đâu biết em không vui vì điều gì, chỉ biết em không cần anh dỗ cũng đã cố gắng vui. Thu Thu, em gồng mình quá, anh hy vọng em có thể chấp nhận sự đeo đuổi của anh mà không phải cố gượng tinh thần để trò chuyện cùng anh.”

Bỗng Diệp Tri Thu im lặng, rất lâu sau cô mới cười thua cuộc và trầm nghĩ, thì ra sự che giấu tâm sự của mình bấy lâu đã thất bại, thì ra niềm vui đơn thuần lại không dễ tìm như thế. Nhưng cũng đúng thôi, chàng trai như anh nếu chỉ cần một tình yêu cho vui thì không khó, đâu phải tìm đến một người luôn phải cố gắng gồng mình lên như cô. Cô nói: “Chúng mình ra ngoài đi dạo đi, có một số chuyện đáng lẽ em phải nói với anh từ lâu rồi.”

Hứa Chí Hằng thanh toán rồi hai người sang phía bờ sông đi dạo. Đây là đoạn cuối của công viên dọc bờ sông, yên tĩnh hơn đầu gần trung tâm thành phố rất nhiều. Trên sông, thuyền bè tấp nập qua lại, có nửa vầng trăng vàng treo bóng, ánh trăng lấp lánh du dương cung sống nước.

Hai người ngồi trên một chiếc ghế nhìn ra bờ sông, Hứa Chí Hằng vẫn nắm chặt tay Diệp Tri Thu, nói: “Này, em không được hiểu lầm đâu nhé! Không phải anh nói tâm trạng em không đúng mà chỉ muốn nếu em buồn thì có thể tự nhiên biểu hiện trước mặt anh, đừng che giấu làm gì”.

Diệp Tri Thu dựa đầu vào vai anh nói: “Anh còn nhớ lần anh gặp em đang cãi nhau gay gắt với một người con trai khác không?”

Hứa Chí Hằng bật tiếng cười nhẹ: “Đương nhiên là anh nhớ. Đó là lần đầu tiên trong đời anh được làm khán giả bất đắc dĩ như vậy. Cái giọng đánh đá của em rất ấn tượng!”

“Em làm anh sợ hãi? Thế mà anh còn hẹn hò với em. Như vậy cũng có thể coi là anh thích vị đắng rồi.” Diệp Tri Thu cười khổ, nói tiếp: “Đó là bạn trai trước của em. Chúng em cùng vay tiền mua nhà và đã dự định kết hôn. Nhưng năm ngoái, sau một lần đi công tác về, anh ấy nói đã thích người con gái khác.”

Hứa Chí Hằng nắm chặt tay cô nói: “Anh không cần em phải thắng thắn về chuyện này, em từng có bạn trai, anh rất rõ, và bây giờ em đã chia tay anh ta, anh chỉ cần biết thế là đủ rồi.”

“Hôm nay bọn em mới đi ngân hàng, thủ tục đã làm rõ ràng rồi, căn nhà đó từ giờ sẽ là tài sản của riêng em. Nhưng đây là một cuộc chia tay dài, suốt từ năm ngoái đến tận bây giờ, lại thêm chuyện em chuyển việc nữa. Áp lực của hai việc đó đè nặng lên em, có lẽ em đã chọn không đúng thời gian để bắt đầu với anh, như thế là không công bằng với anh.”

“Nếu thấy như thế là không công bằng với anh thì em làm anh mất mặt quá. Em quên anh mới là người chủ động hẹn hò với em sao?” Anh ôm cô, nhìn cô chăm chú: “Thu Thu, anh thích em! Nếu ai rung động với ai trước thì người đó phải chịu thiệt thòi mà bỏ ra chút công sức trước thôi. Dù là thời gian hay chuyện tình cảm, anh chấp nhận dành cho người anh nghĩ là đáng được như vậy. Vì thế, về điểm này em không cần lo lắng”.

Chương 16

Hành trình cuộc đời

Hứa Chí Hằng và Vu Mục Thành đang ngồi uống rượu trong bar của một khách sạn năm sao, vì ở đây mới giống với những bar rượu mà khi du học ở Mỹ họ vẫn thường uống với mục đích đơn thuần là giải sầu, chẳng có thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc, chẳng có cảnh chen vai như vũ trường, cũng chẳng có những đôi trai gái tay trong tay kẻ vai đi lại. Ánh đèn ấm áp vừa đủ, ghế sofa rộng rãi. Hai người gọi rượu vang rồi cùng ngồi nhâm nhi.

” Cậu đã bị vợ huấn luyện thành một người đàn ông có gia đình thật sự rồi. Cô ấy chỉ đi công tác có một ngày, mai đã về rồi mà hai người cứ gọi điện thoại liên tục cho nhau”.

Vợ của Vu Mục Thành làm công tác tài chính ột xí nghiệp nước ngoài, mỗi tháng cô phải lái xe đi vài ngày trong thành phố để kiểm tra tình hình. Trước khi cưới, cô lái một chiếc xe Citroen đã qua sử dụng. Sau khi cưới, Vu Mục Thành cương quyết bắt cô mỗi khi đi đường dài phải lái chiếc BMW X5 của anh ta. Tạ Nam không muốn lái chiếc xe sang trọng đó của chồng làm gì vì chỉ khiến cho đồng nghiệp và các cơ sở kinh doanh đề ý bàn tán, nhưng trước đến nay cô không bao giờ thắng được năng lực thuyết phục của Vu Mục Thành nên đành nghe theo. Hai vợ chồng vừa nói chuyện điện thoại xong, Vu Mục Thành dặn cô nên đi ngủ sớm, mai phải lái xe cẩn thận, còn báo cáo mình đang uống rượu cùng Hứa Chí Hằng và ngoan ngoãn nghe lời cô không uống quá nhiều. Hứa Chí Hằng nghe mà lắc đầu cười.

“Chí Hằng, cậu đừng mạnh miệng, rõ ràng là vừa tiễn bạn gái ra ga tàu hỏa, còn lên mặt nói tở à?”

Hứa Chí Hằng tiễn Diệp Tri Thu ra ga tàu hỏa, về đến nhà anh thấy buồn chán bèn gọi điện cho Vu Mục Thành đi uống rượu. Nghe Vu Mục Thành nói thế, anh cũng cười: “Yêu một cô gái còn bận rộn công việc hơn cả mình, đúng là cũng có cảm giác là lạ”.

“Hôm nào đó cậu hẹn cô ấy, chúng mình cùng ăn bữa cơm đi, để tớ và Tạ Nam gặp mặt cô ấy nữa chứ. Vợ tớ cứ nói cậu kén chọn ghê lắm, chẳng biết mẫu người con gái nào mới lọt vào mắt xanh của cậu đây.”

“Rất phức tạp, cũng rất đặc biệt. Nếu cậu mới gặp sẽ thấy đây là mẫu con gái điển hình của thành phố này, tháo vát lanh lợi, mồm miệng sắc sảo, mạnh mẽ và biết mình cần gì.”

Vu Mục Thành nghi ngờ nhìn anh bạn: “Nghe thì có vẻ không giống mẫu người mà cậu thích.”

“Cứ gặp vài lần, cậu sẽ có nhiều cảm nhận khác nhau. Khi cô ấy cười có chút điệu kỳ, giống như bao dung người khác, lại cứ như khuyên bản thân mình hãy vui vẻ lên một chút. Khi cô ấy ở một mình, đáng vẻ rất cô đơn nhưng khi gặp gỡ mọi người thì rất thỏa mái vui vẻ. Thông minh, thẳng thắn, độc lập.”

“Vừa mới quen người ta mà đã có sự quan sát tỉ mỉ thế hả? Cậu tiêu đời rồi Chí Hằng ơi!” Vu Mục Thành lắc đầu cười, nâng ly rượu lên nhấp một ngụm: “Lần trước tớ gặp anh trai cậu, anh ấy cũng nói tốt nhất là tìm một cô gái nào đó để giữ chân cậu lại để cậu khỏi bay nhảy mà chuyên tâm làm việc cho tốt.”

” Câu nói này không công bằng rồi, nửa năm nay chẳng phải tớ sống như một con trâu đó sao? Có cậu làm chứng đây, như thế còn chưa là chuyên tâm làm việc à?”

“Cậu cũng biết anh trai cậu yêu cầu bản thân anh ấy ở mức độ nào rồi đấy.”

Anh trai Hứa Chí Hằng hơn anh bảy tuổi, Hứa Chí Hằng chỉ có thể thừa nhận, anh trai anh chính là ví dụ điển hình về một tín đồ của công việc. Nói như vợ của anh ấy thì anh ấy đúng là người nghiện việc kiếm tiền chứ không phải nghiện tiền. Còn anh thì từ trước đến nay, vẫn coi trọng việc hưởng thụ cuộc sống, bị anh trai phê bình là chuyện thường xuyên.

” Có điều, anh ấy vẫn vừa ý với công việc trong nửa năm nay của cậu, mình cũng không ngờ cậu bắt tay vào nhanh như vậy. Công việc xây dựng về cơ bản tiến hành rất thuận lợi, lại còn nhận được đơn đặt hàng của Quảng Châu nữa. Tuy khối lượng đặt hàng không lớn lắm nhưng như thế đã là một sự khởi đầu hoàn hảo rồi.”

“Công việc cũng có niềm vui của nó nhưng nếu cứ như anh trai mình coi công việc là cả cuộc sống thì mình không theo được đâu, cũng may chị dâu mình chịu được anh ấy.” Hứa Chí Hằng cười nói: “Mục Thành, nếu cậu cũng như vậy thì Tạ Nam có chịu được không?”

“Cái này khó nói lắm, vì Tạ Nam tính cách khá nhẫn nhục, nhưng không phải kiểu nhẫn nhịn vô nguyên tắc đâu.” Nhắc đến Tạ Nam, Vu Mục Thành nở nụ cười: “Hơn nữa, có phải ai cũng làm được như anh trai của cậu đâu, mấy năm nay anh ấy tiến nhanh thật đấy”.

“Anh ấy dành phần lớn thời gian vào công việc nên cảm thấy công việc là quan trọng nhất. Mình không thể làm được như anh ấy, mình muốn dành thời gian và tình cảm của mình để tìm nguồn vui bên người mình yêu.”

Hai người đang nói chuyện thì có một cô gái dáng cao ráo và xinh đẹp đi đến chào: “Ôi, thật bất ngờ lại gặp Tổng giám đốc Hứa ở đây”.

Hứa Chí Hằng vội đứng dậy: “Chào cô Lý! Đây là bạn tôi, Vu Mục Thành. Còn đây là cô Lý Tư Bích, MC của đài truyền hình. Lần trước cô ấy đã đến phỏng vấn để thực hiện bản tin tổng hợp về khu công nghiệp của chúng ta”.

Hai người lịch sự gật đầu chào nhau, Lý tư Bích tiện thể ngồi xuống: “Tổng giám đốc Hứa, tuần trước tôi có gọi điện cho anh đúng lúc anh đang đi công tác nên chưa nói chuyện kỹ được. Chương trình được quay hôm đó chắc sẽ phát sóng trong vài ngày tới, khi thời gian được ấn định, tôi sẽ gọi điện cho anh. Đài Truyền hình của chúng tôi rất muốn làm một chùm tin về các thương gia Chiết Giang đến làm ăn ở thành phố, đó cũng là một cơ hội tốt để tuyên truyền cho các anh. Tôi rất muốn hẹn anh dịp nào đó để bàn bạc kỹ với anh về khung chương trình phỏng vấn.”

“Cô Lý à, chúng tôi là loại hình doanh nghiệp sản xuất quy mô nhỏ, hơn nữa cũng mới bắt tay vào đầu tư nên chúng tôi chưa có ý định quảng cáo rầm rộ. Lần trước, đúng là chúng tôi không tiện từ chối ý tốt của quý đài về việc quảng cáo cho toàn khu công nghiệp, vì thế e rằng lần này tôi phải từ chối phỏng vấn thôi.”

Lý Tư Bích vấp phải sự từ chối rất thẳng thắn nhưng cô không hề tỏ ra không vui, ánh mắt vẫn thân thiện, tươi cười nói: “Tổng giám đốc Hứa thật khiêm tốn, xí nghiệp của anh đã trở thành trọng điểm thu hút vốn đầu tư của toàn khu công nghiệp với tổng vốn đầu tư lên đến gần hai trăm triệu nhân dân tệ, đã được đưa vào Quy hoạch Phát triển công nghiệp linh kiện ô tô của toàn tỉnh. Thế mà anh vẫn nói là doanh nghiệp quy mô nhỏ, lãnh đạo ủy viên nhân dân tỉnh đã có lời dặn dò là phải làm thành chương trình trọng điểm nên đài truyền hình chúng tôi thực sự coi trọng.”

“Cô Lý đúng là một phóng viên chuyên nghiệp.” Hứa Chí Hằng mỉm cười: “Nhưng chúng ta sẽ không phát triển tiếp đề tài đó nữa cô muốn uống gì không?”

“Xin phép không làm phiền hai vị nữa, bạn tôi đang chờ ở bên kia. Tôi vẫn mong Tổng giám đốc Hứa bỏ chút thời gian xem qua khung chương trình của chúng tôi. Bây giờ tôi đang thử kiêm nhiệm thêm chức năng biên tập chương trình, mong Tổng giám đốc Hứa hết sức giúp đỡ.” Cô đứng dậy, Hứa Chí Hằng và Vu Mục Thành cũng đứng dậy theo, cô bắt tay từng người rồi nhẹ nhàng bước đi.

Vu Mục Thành cười nói: “Chí Hằng này, xem ra cô Lý vẫn muốn phỏng vấn cậu bằng được đấy!”

“Tớ chắc chắn không tham dự vào cái vụ phỏng vấn này nữa đâu, chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúng ta đầu tư rồi nhưng còn chưa biết bao giờ sẽ thu lợi nhuận, nếu chưa gì đã làm quảng cáo rùm beng lên thì sẽ làm cho

người cùng ngành cười cho thối mũi. Hơn nữa chỉ có tớ là Tổng giám đốc, bố tớ mới là Chủ tịch hội đồng quản trị, còn cậu là Phó chủ tịch hội đồng quản trị, nếu có phỏng vấn thì nên phỏng vấn cậu mới đúng.”

Vu Mục Thành kính cẩn từ chối: “Cái chỗ đó cậu đừng đẩy tớ vào chứ, tớ cũng chẳng thấy có ý nghĩa gì. Mà cậu cũng đừng nóng ruột, trong trường hợp bình thường thì đầu tư ở quy mô này khoảng hai năm là thu được lợi nhuận. Còn nếu phát triển tốt mà sau một năm đã có lợi nhuận thì thật là một thành tích đáng nể đấy. Chắc chắn anh trai cậu sẽ không đưa ra những yêu cầu không thực tiễn với cậu đâu”.

“Nhưng bản thân tớ cũng có những yêu cầu riêng với mình chứ!”

“Cậu và anh trai cậu ít nhất cũng có một điểm tương đồng đấy, đó là yêu cầu đối với bản thân rất khắc khe.”

“Nếu cuộc sống của con người mà không có những yêu cầu thì thật quá vô nghĩa.”

Vu Mục Thành cười lớn: “Thế nên tớ vẫn có chút lo lắng thay cho bạn gái của cậu, những kẻ yêu cầu bản thân khắc khe thì yêu cầu người khác cũng không thấp đâu”.

Hai người cứ thế vừa chậm rãi uống vừa nói chuyện rất tâm đắc. Khi họ xuống lầu, không ngờ lại gặp Lý Tư Bích cũng đang đi xuống. Cô nói: ” Tổng giám đốc Hứa có tiện đưa tôi về nhà không? Bạn tôi còn có một chút việc nên giờ chưa về được”.

Hứa Chí Hằng cười nói: “Tôi ở gần đây nên đi bộ đến, hay là tôi nhờ Vu Mục Thành đưa cô về vậy”.

Vu Mục Thành đi chiếc xe Citroen cũ của Tạ Nam, lúc này anh đang mở cửa xe định vào. Lý Tư Bích liếc nhìn chiếc xe anh một cái, cười nói: “Thôi không phiền anh Vu nữa. Tổng giám đốc Hứa này, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta cùng đi bộ nhé! Tiện thể bàn một chút về khung chương trình phỏng vấn được không?” Hứa Chí Hằng chẳng có cách nào từ chối nữa, đành gật đầu. Nhìn sang bên kia chỉ thấy Vu Mục Thành cười và nháy mắt với anh: “Vậy nhé, tôi xin phép về trước, chào hai người”. Anh lên xe vút đi êm như một làn gió.

Hai người chậm rãi đi ra khỏi khách sạn, đi trên phần đường dành cho người đi bộ của đại lộ lớn ven sông Tần Giang, con đường này khi đêm về không còn ồn ào náo nhiệt như ban ngày, gió cuốn hơi nước trên sông thổi lên mát rượi, thời tiết thật mát mẻ, rất phù hợp để đi tản bộ.

Lý Tư Bích không đá động gì đến chuyện phỏng vấn: ” Tổng giám đốc Hứa đã quen với thời tiết và môi trường ở đây chưa?”.

“Cũng quen rồi, có điều chưa thể nghiệm được cái nóng khủng khiếp của mùa hè nơi đây.”

“Đúng đấy, mùa hè ở đây thực sự rất nóng. Khi còn nhỏ, tôi cứ mơ ước được đến sống một nơi mà thời tiết bốn mùa đều là mùa Xuân, tốt nhất là có cả mùi cá biển, chỉ cần mở cửa sổ ra là nhìn thấy mặt trời lên, để chân trần chạy ra ngoài là giẫm lên bãi cát dài màu trắng bạc, cứ đến cuối ngày sẽ có tiếng thủy triều ru mình vào giấc ngủ.” Lý Tư Bích thật là một MC đúng nghĩa, giọng nói ngọt ngào trong trẻo, ngữ điệu nhịp nhàng, êm tai, rất dễ đi vào lòng người.

Hứa Chí Hằng cười đáp lại: “Một cuộc sống thật nên thơ, đó cũng là mơ ước của rất nhiều người”.

“Nói như vậy thì Tổng giám đốc Hứa cũng có suy nghĩ giống như tôi à?” Dưới ánh đèn, nụ cười của cô đẹp mê hồn: “Haizzz, trước đây mỗi lần tôi nhắc đến mơ ước đó thì người khác đều nói tôi trẻ con quá.”

“Trẻ con một chút cũng có gì là không tốt đâu”.

“Đúng thế, tôi cũng cảm thấy mình còn giữ chút tính trẻ con là điều hay.”

Hứa Chí Hằng mỉm cười, anh đứng lại và nói: “Nếu cứ đi tiếp thế này thì thành ra cô Lý lại là người đưa tôi về rồi. Hôm nay tôi đã uống chút rượu nên không tiện lấy xe đưa cô về. Tốt nhất là bây giờ tôi gọi giúp cô một chiếc taxi nhé?”

Lý Tư Bích tỏ ra rất thỏa mái: ”Tôi thấy anh cứ gọi tôi là Tư Bích, còn tôi sẽ gọi anh là Chí Hằng, chứ gọi thế này khách sáo quá.

Mình nói chuyện vui vẻ thì có kể ai tiền ai đâu, Nhưng bây giờ cũng không còn sớm nữa, để hôm khác tôi gọi cho anh để hẹn thời gian mình nói chuyện phỏng vấn, được không anh Chí Hằng?”

Hứa Chí Hằng cười và gật đầu, anh giơ tay vẫy một chiếc taxi, rồi mở cửa xe cho cô: “Mình liên lạc sau nhé. Chúc cô ngủ ngon!”

Taxi lướt đi êm ru, Hứa Chí Hằng nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi. Anh nghĩ chắc lúc này Diệp Tri Thu đã ngủ nhưng anh vẫn rút điện thoại nhắn tin cho cô. Không ngờ Tri Thu gọi điện lại ngay.

“Em chưa ngủ à?”

“Chuẩn bị rồi!” Nghe trong máy có tiếng tàu hỏa ầm ầm, giọng nói của cô có vẻ mệt mỏi: “Anh cũng đi ngủ sớm đi nhé!”

“Ngủ đi em, chúc em ngủ ngon! Mai anh sẽ điện lại cho em.”

Sáng nay, trợ lý Tiểu Lưu đưa vé tàu cho Diệp Tri Thu và nói với cô rằng Thẩm Tiểu Na cương quyết muốn cùng cô đi đợt này. Theo kế hoạch của Lưu Ngọc Bình, Thẩm Tiểu Na cùng nhà thiết kế sẽ đi vào sáng hôm sau, vừa đủ thời gian để tham gia lễ khai mạc triển lãm, còn cô sẽ đến trước để thị sát thị trường. Cô không rõ tại sao Thẩm Tiểu Na cứ muốn đi cùng mình nhưng cô cũng mặc kệ. Hứa Chí Hằng đưa cô đến ga, cô không cho anh đi vào trong để khỏi phải chạm mặt Thẩm Tiểu Na.

Chuyến tàu này xuất phát lúc chín giờ hai mươi phút tối. Diệp Tri Thu đã làm mọi công tác vệ sinh ở nhà rồi, cô leo lên giường tầng giữa nằm nhắm mắt thư thái, chỉ đợi đèn tắt là chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng, Thẩm Tiểu Na nằm tầng dưới lại quen đi ngủ muộn nên cứ muốn bắt chuyện với cô, Diệp Tri Thu đành ậm ừ cho qua. Đến khi không cưỡng được cơn buồn ngủ, cô đành nói thẳng để Thẩm Tiểu Na xoay ra chơi PSP”.

Điện thoại đổ chuông, cô giơ lên xem thì thấy số gọi đến lạ hoắc, tiện tay ấn nút nghe.

“Xin chào, xin hỏi ai đó?”

“Chào cô Diệp, tôi là Phương Văn Tĩnh.”

Diệp Tri Thu chán ngán, hạ thấp giọng: “Thực sự tôi không muốn nói, vậy mà cứ phải nói. Tại sao lại là cô? Cô lại nói với tôi chuyện váy cưới phải không? Mặc dù tôi không để ý đến chuyện cô mặc váy do ai thiết kế và làm đám cưới với ai, nhưng bạn của tôi đã đưa ra quyết định, tôi chỉ có thể ủng hộ. Tôi không thể đóng vai Đức Mẹ Maria để khuyên cô ấy may váy cưới cho cô được.”

“Tôi không nói chuyện váy cưới. Cô Diệp, tôi rất muốn gặp cô nói một chuyện khác”.

“Tôi phải nói bao nhiêu lần là không cần thiết nhỉ”.

“Vậy cô cảm thấy tôi có cần thiết phải đi gặp vợ của Tổng giám đốc Tăng để nói chuyện về quan hệ của cô với ông ta không?” Diệp Tri Thu nổi giận, cô ngồi hằn dầy: “Cô đợi tôi một chút” rồi cô xuống nền, đi đến đoạn tiếp giáp giữa hai toa, cười lạnh lùng và nói: “Cô Phương, cô đóng vai một người con gái ngây thơ hiền hậu trước mặt Phạm An Dân chắc là vất vả lắm nhỉ? Bây giờ cô cảm thấy có thể bỏ mặt nạ ra để lộ rõ con người thật với tôi rồi chứ gì?”

Phương Văn Tĩnh cũng cười: “Như thế là cô đồng ý gặp mặt tôi rồi, đúng không?”

” Tôi ghét nhất là bị người khác điều khiển, nếu như cô thấy mình có nghĩa vụ phải tận tâm tận lực với vợ ông Tăng thì cô cứ việc”.

“Ồ, tôi không ngờ đấy, cô đang đợi để ngồi vào chiếc ghế Tăng phụ nhân ư? Ha ha, như thế cũng tốt, tôi sẽ đến nói chuyện với bà Tăng. Như thế có khi sẽ giúp cô sớm đạt được ý nguyện mà An Dân cũng bình tâm không phải lúc nào cũng áy náy trong lòng. Anh ấy thật lương thiện, lúc nào cũng nghĩ cô đang đau khổ vì anh ấy lắm.”

“Phạm An Dân hủy bỏ hôn ước nên đã làm cô bị kích động sao? Cô nghĩ thoáng chút đi, anh ta làm việc đó đâu phải lần đầu”. Rồi Diệp Tri Thu nghĩ đến Tổng giám đốc Tăng và bà vợ của ông ta, bỗng cảm thấy buồn bã, quyết định để một thời gian nữa hẵng bàn đến những chuyện này. Cô đưa di động gần chỗ tiếp giáp hai toa tàu đang kêu xình xịch, sau đó nói: “Cô nghe thấy chưa, tôi đang ở trên tàu hỏa đi Bắc Kinh công tác, nếu cô thật sự có thành ý muốn nói chuyện với tôi thì cứ đến.”

“Giờ cô không còn tình cảm với An Dân nữa nhưng tôi rất yêu anh ấy. Chắc cô cảm thấy mình đang có ưu thế về mặt tâm lý đúng không? Có điều cô có bao giờ tự hỏi, tại sao cuộc tình những sáu năm của hai người lại dễ dàng bị anh ấy vứt bỏ đến vậy, anh ấy trong mắt cô chỉ là người đàn ông vì tiền mà phải bán mình ư?”

Diệp Tri Thu nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Như vậy là cô muốn bàn bạc với tôi về chuyện nhân cách của đàn ông sao? Nhưng tôi không hiểu, tại sao tôi lại phải dằn vặt mình về chuyện này? Chỉ là anh ấy không yêu tôi nữa mà đã chuyển sang yêu cô, cô có thứ mà anh ấy cần trong khi tôi lại không có. Còn chuyện đó là tiền của nhà cô hay là đạo đức cao thượng của chính cô thì tôi không để tâm.”

“Thực sự cô nhìn vấn đề rất thấu đáo, thảo nào trước đây An Dân đã từng nói với tôi, anh ấy cảm thấy bị áp lực khi ở bên cô.”

“Tôi cảnh tỉnh cô nốt lần này thôi nhé, anh ấy đã hủy hôn ngay tại ngân hàng, cô hãy tìm nguyên nhân ở ngay chính gia đình và bản thân mình. Cô giả vờ khéo lắm, lúc đầu tôi cũng tin đấy. Nhưng khéo quá lại thành ra vụng, tôi đoán rằng ở bên người khéo giả bộ quá thì áp lực cũng không nhỏ chút nào. Có lẽ Phạm An Dân rất lương thiện nhưng anh ta cũng không ngốc. Cô có vấn đề quan trọng nào cần nói với tôi mà phải dùng đến cả thủ đoạn đe dọa qua điện thoại vậy?”

Phương Văn Tĩnh im lặng một lát, Diệp Tri Thu đang định tắt điện thoại thì cô ta bỗng trả lời: “Cô nói đúng một phần cô Diệp ạ. Nhưng cô nghĩ tại sao tôi cứ phải giả vờ như vậy, nếu như Phạm An Dân không có khúc mắc trong lòng. Tại sao tôi cứ phải bám lấy cô mà nói chuyện chứ?”

“Đợi tôi trở về ta sẽ nói chuyện sau. Cô nhớ rằng tôi không quen bị người khác uy hiếp đâu, mà ông Tăng và bà vợ của ông ta còn cứng rắn hơn tôi nữa đấy, cô liệu mà xử lý nhé!”

Diệp Tri Thu tắt điện thoại, cô dựa vào thành cửa, cơ thể lắc lư theo chuyển động của tàu hỏa, nhìn ra ngoài thấy từng dãy đèn bị đẩy lại phía sau, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô nghĩ, cuối cùng vẫn bị cô gái đó bắt chẹt, lại phải nói những lời từ chối chẳng thú vị gì mà chỉ làm mình thêm khổ tâm.

Cô mệt mỏi lê bước tới khoang cửa mình và leo lên giường nằm xuống. Thẩm Tiểu Na than vãn: “Làm sao mà nhủ nổi đây, ầm ỹ quá”.

Diệp Tri Thu không muốn đáp lại. Từ lúc chuyển sang làm kinh doanh, cô đã đi khắp nơi trên cả nước, máy bay, tàu hỏa, xe đường dài, làm gì được quyền chọn lựa. Khổ nhất là một lần cô đi từ Tây Nam về, không mua được vé nằm, cứ thế phải ngồi ba mươi tiếng đồng hồ. Khi xuống tàu hỏa, xách hành lý ra ngoài ga, cô đã thấy Phạm An Dân đến đón mình. Cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa, cô đã ngã vào vòng tay anh rất lâu.

Cô bỗng giật mình, không hiểu tại sao giờ cô lại nhớ đến cảnh đó. Lúc đó, trong cô hoàn toàn là sự tin tưởng, là cái ôm siết chặt, nhưng bây giờ ánh mây đẹp đó đã tan đi mất, chỉ còn chút hoài niệm này thôi. Thế mà nó luôn day dứt trong tâm trí cô không đúng lúc, làm cô buồn bã.

Lúc đó, điện thoại lại kêu lên “tít tít”, cô cầm lên xem, hóa ra là nhắn tin của Hứa Chí Hằng, anh chúc cô ngủ ngon và có giấc mơ đẹp. Cô bấm luôn nút gọi lại cho anh, giọng nói dịu dàng êm ái của anh làm cô bình tâm trở lại. Sau khi nói với nhau vài câu ngắn gọn, cô tắt máy và kéo chăn phủ kên người, rồi cứ thế chìm vào giấc ngủ trong tiếng “xình xịch” đơn điệu của đoàn tàu.

9. Chương 17-18

Chương 17

Nhớ về dĩ vãng

Khi đến ga tàu Bắc Bình Tây đã là bảy giờ sáng. Vừa mới xuống tàu, dù đã có sự chuẩn bị về tâm lý, Diệp Tri Thu vẫn cảm thấy lạnh đến thấu xương. Thắm Tiểu Na ăn mặc còn mỏng manh hơn cô, vì lạnh quá mà kêu than oai oái. Hai người đi vội vào chỗ chờ xe, phải chờ một lúc lâu mới đến lượt lên taxi. Bắc Kinh vào sáng sớm mà xe cộ vẫn tắc ùn ùn. Khách sạn mà Diệp Tri Thu đặt phòng gần Triển lãm Quốc tế, cô nhắm mắt tĩnh tâm một lúc, còn Thắm Tiểu Na thì ảo não kêu ca: “Đi máy bay có phải hay hơn không, việc gì phải đi tàu hỏa chứ, thật ảm ỉ, cả đêm chẳng ngủ được mấy, còn bây giờ thì đường sá tắc thế này đây.”

“Ngày mai mẹ cô đến cũng đi tàu hỏa đấy, tiết kiệm một chút đi cô ạ. Nếu cô đi công tác quen rồi thì cũng thấy bình thường thôi.”

“Thấy bình thường sao được, nếu mua giá giường mềm thì còn khá một chút”.

“Nếu thế phải ở chung với hai gã đàn ông lớn đùng trong một khoang giường mềm thì cô tính sao?” Diệp Tri Thu chán ngán, nghĩ đi cùng cô gái này thật là tự kiếm dây buộc mình.

Quả nhiên Thắm Tiểu Na tiếp tục than vãn: “Sau này nếu đi công tác, nhất định tôi sẽ đi máy bay, không bao giờ đi tàu hỏa nữa”.

Diệp Tri Thu không thèm đáp lời, chỉ nhìn dòng xe đang chạy bên ngoài cửa.

“Ấy, thật là không đến Bắc Kinh thì không biết người Trung Quốc có tiền đến độ này.” Thắm Tiểu Na nhìn chiếc xe Audi Q8 đi ngay cạnh sườn chiếc taxi mà than thở, “Chị Thu Thu, kế hoạch hôm nay như thế nào?”

“Chúng ta nhận phòng, cất đồ đạc, rồi cô đến trung tâm thương mại và khu triển lãm nguyên liệu bên đó, còn đi gặp chủ các đại lý trước đây.”

“Thế á, tôi tưởng tôi sẽ đi cùng chị chứ? Đi một mình thì chán chết!”

“Thế cô tưởng đến đây để vui chơi hả?” Diệp Tri Thu khóc dở mếu dở: “Có muốn đi với tôi cũng được nhưng tôi nói trước, cô không được kêu mệt, không được lèo nhà lèo nhèo.”

Thế nhưng, mệt mỏi lắm mới đến được khách sạn thì Thắm Tiểu Na đã bắt đầu lèo nhà lèo nhèo: “Khách sạn kiểu gì thế này? Chắc chỉ được hai sao, phong cảnh bên ngoài rõ xấu, sảnh thì vừa nhỏ vừa tối, kiểu này nhất định là phòng ốc tệ lắm, sao lại phải ở đây chứ?”

Nhân viên lễ tân nhìn cô với ánh mắt khó chịu. Diệp Tri Thu vừa đưa chứng minh thư cho lễ tân vừa nói với Thắm Tiểu Na: “Phải tiết kiệm một chút, Đại tiểu thư ạ!”

“Tại sao phải tiết kiệm chứ, đi công tác mệt thế này, ở thoải mái một chút chẳng phải là điều cần thiết sao? Mẹ tôi chắc không buồn xin đến mức này chứ? Với vị trí của tôi phải được ở một chỗ tốt hơn chứ?”

“Tôi bảo cô là tiết kiệm chút nước bọt ấy. Mai là lễ khai mạc Triển lãm Thời trang, chắc chắn trung tâm triển lãm sẽ chật cứng người, khách sạn ở gần đó, mình đi bộ vài phút là đến, cũng phải nhờ vả và mãi mới đặt được phòng đấy cô ạ.”

Thắm Tiểu Na lúc này mới im miệng. Làm thủ tục xong, Diệp Tri Thu vào phòng lập tức tắm gội thay quần áo. “Tôi đã hẹn với người ta rồi, hai mươi phút sau phải xuất phát đấy, cô muốn đi cùng tôi thì khẩn trương lên.”

Thắm Tiểu Na tay chân luống cuống mở va ly hành lý, trong nháy mắt đã bày quần áo đầy giường, Diệp Tri Thu lúc này mới biết tại sao cô ta lại mang một cái va ly to đùng như vậy, bất giác than thở: “Đi gặp khách hàng, chỉ cần ăn mặc bình thường thôi, đi giày đế bằng mới đi bộ được lâu.” Cô dừng lại để câu nói tiếp theo không buột ra miệng, chỉ nghĩ trong lòng “Tôi sắp thành mẹ cô rồi!”

Sau một ngày chạy đôn chạy đáo khắp nơi, gặp mặt bàn bạc với một số khách hàng cũ, rồi đến thăm một siêu thị nằm ở nơi hẻo lánh cùng ngõ hẻm nhưng cũng có gian hàng của Tín Hòa, Thắm Tiểu Na mệt đến mức hai con mắt thất thần, kéo lê từng bước, đến bữa không ăn nổi cơm, tâm phục khẩu phục Diệp Tri Thu. “Bắc Kinh rộng thật đấy! Trời ơi, hóa ra công việc của chị vất vả đến thế”.

“Khi mẹ cô đến, nhớ nói câu đấy với bà ấy nhé! À mà thôi, chẳng phải nói đâu. Tôi đoán bà ấy biết rất rõ, bà ấy cũng phải trải qua những công việc đó mới được như ngày hôm nay chứ.” Diệp Tri Thu cười nói với cô ta: “Tốt rồi, bây giờ công việc coi như đã hoàn tất, cô muốn đi đâu tùy ý.”

Thẩm Tiểu Na “hứ” một tiếng rồi trả lời: “Tôi làm gì còn sức mà chơi nữa? Chỉ muốn về phòng ngủ thôi. Chị thấy tôi thật vô tích sự đúng không?”

“Cô nhện đến bây giờ mới kêu một thì chứng tỏ không phải thế”.

Hai người về khách sạn, nằm dài trên giường của mình để nghỉ ngơi. Nhưng Thẩm Tiểu Na đúng là còn trẻ, nằm được một lúc đã bật người lên, nói rằng muốn đến quán rượu Hậu Hải. Diệp Tri Thu xoa tay: “Tôi thì hết sức rồi”.

Thẩm Tiểu Na tắm xong thay quần áo và trang điểm, cách ăn mặc của cô ấy đúng là kiểu điển hình để đi bar - chiếc áo dệt dài tay để hở vai, quần soóc và đôi giày boots cao. Diệp Tri Thu phải công nhận là nhìn cô ta thật gợi cảm. Cô nghĩ rằng nếu mình cứ dấn dò nhiều quá thì đúng là thành mẹ người ta mất. Nhưng cô không thể không nói: “Cô là con gái, đi một mình chú ý an toàn nhé, tối đừng về muộn quá!”

Thẩm Tiểu Na tỏ ra ngoan ngoãn gật gật đầu rồi đi ra. Diệp Tri Thu sau khi nghe xong cú điện thoại của Hứa Chí Hằng, cô dựa vào thành giường, mở máy tính xách tay ra tóm tắt tình hình công việc đi gặp khách hàng trong ngày. Lúc còn chưa đi công tác, cô thấy thái độ của Lưu Ngọc Bình có vẻ không muốn phát triển thị trường ở Bắc Kinh nữa, tuy nhiên công việc của cô vẫn phải hoàn thành đúng hẹn.

Nhìn đồng hồ, đã sắp tám giờ rồi, Diệp tri Thu lấy điện thoại gọi cho Tân Định.

“Thu Thu, đến bắc Kinh chưa?”

“Đến rồi, đang ở khách sạn. cậu chuẩn bị cho cuộc trình diễn thế nào rồi? Chắc công việc cung hướn hướn rồi nhỉ?”

“Haizzz, tớ còn chẳng có thời gian đi xem địa điểm trình diễn bài trí đến đâu rồi cơ. Vừa mới làm việc với các người mẫu, bây giờ tớ đang ở phòng sửa sang lại các bộ trang phục sẽ trình diễn vào ngày mai. Trước đây toàn là cậu đốc thúc chuyện bài trí sân khấu và kết hợp trang phục, còn giúp tớ về khâu quyết định của phần trình diễn, bây giờ tớ phải tự làm hết. Thu Thu này, nếu cậu rảnh rồi thì qua giúp tớ một chút nhé.”

Diệp Tri Thu có vẻ hơi ngần ngại, giúp đỡ tân Định thì không nề hà gì nhưng cô rất ngại chạm mặt Tổng giám đốc Tăng. Nhưng nghĩ lại, Tăng Thành vốn có cách quản lý rất độc lập, không bao giờ can thiệp vào những việc đã giao cho cấp dưới toàn quyền quyết định. Trước đây bài trí các địa điểm trình diễn, ông ta luôn đến sau cùng quan sát tình hình. Cô nói: “Thế cậu ở phòng bao nhiêu để tớ qua.”

Tân Định ở một khách sạn năm sao ngay cạnh Tiễn lâm Quốc tế, Diệp Tri Thu mặc một chiếc áo khoác thể thao dày, cầm túi và đi bộ qua đó. lên tầng gỗ cửa, người ra mở cửa là Tiểu Vương - cô trợ lý của Tân Định. Tiểu Vương vừa nhìn thấy cô đã thân mật: “Chị Thu Thu.” Cô bước vào trong, đây là một căn hộ lớn, trên ba giá treo đầy các bộ trang phục, phần lớn là trang phục mùa hè. Trên ghế sofa bày đầy các loại phụ kiện như túi da, giày, khăn quàng cổ. Tân Định đang cùng các trợ lý thiết kế phối hợp từng bộ trang phục lại với nhau.

Diệp Tri Thu bỏ túi xuống, cởi áo khoác, lập tức bắt tay vào phân loại từng bộ trang phục theo màu sắc rồi chia các phụ kiện ra từng loại. Cô quan sát bản đồ sân khấu trình diễn rồi sắp xếp các bộ trang phục sao cho hợp lý, lại nhờ các trợ lý tiến hành phối hợp, sau đó cô lấy bút và giấy ra đánh dấu thứ tự trang phục sẽ lên sân khấu.

Tân Định thở phào: “Cậu cứu mạng tớ rồi đấy, tớ không ngờ công việc sắp xếp trang phục lại phiền phức đến vậy.”

“Hôm nay sắp xếp sơ bộ thế đã, mai các công ty tham gia triển lãm sẽ được vào trước, lúc đó mình sẽ treo trang phục theo đúng thứ tự, sau đó chỉnh trang là lượt lại một lần, nhắc các trợ lý làm nhanh tay nhanh chân một lúc là được.”

Bận rộn mất cả tiếng đồng hồ, cuối cùng mọi việc chỉnh trang lại cũng xong xuôi. Tân Định cho các trợ lý về phòng nghỉ ngơi, bảo cô trợ lý thiết kế của mình đi ra phòng khác ngồi một chút, cô nói: “Hôm nay tốt

nhất là mọi người không nên ra ngoài thăm thú chơi bởi vì mai phải dậy sớm. Ngày mai xong xuôi công việc, đến tối các bạn sẽ được tự do đi chơi.”

Căn phòng trở nên im ắng, hai người ngồi dựa vào ghế sofa, họ cùng gác chân lên bàn uống nước, Tân Định ngửa cổ nhìn lên trần nhà than thở: “Thu Thu này, giờ tớ mới biết trước đây cậu đã vất vả vì tớ thế nào.”

“Với bạn bè phải khách sáo thế sao?”

Tân Định từ trước đến nay chuyên tâm vào việc thiết kế thời trang, không thích tham dự vào những chuyện không liên quan đến mình, cũng chẳng đi lại giao lưu gì với những bộ phận chuyên trách bài trí sân khấu hay là bộ phận quy hoạch. Trước đây, khi Diệp Tri Thu còn là đồng nghiệp, vẫn thường tranh thủ giúp đỡ cô xử lý những việc đại loại như vậy. Lần này đến đây triển lãm, cô mới ý thức được điều này, cô nói: “Có phải tớ khách sáo với cậu đâu, tớ đang tự kiểm điểm lại mình, thật đấy. Tài năng thì không biết được bao nhiêu mà lại lảm lặt thế này.” “Những việc này đáng ra là của trợ lý chứ, khi nào rảnh, cậu huấn luyện họ một chút là được thôi mà.”

“Những cô cậu này tiểu thư công tử lắm, chỉ muốn một lần trình diễn là mình có tiếng tăm và có chỗ đứng ngay mà thôi không nghĩ là tớ phải rèn luyện những sáu năm trời mới có được cơ hội trình diễn.”

Diệp Tri Thu cười động viên: “Chúc cậu ngày mai thành công, tớ biết là cậu làm được mà”.

“Năm giờ nhé, ở khách sạn Kempinski, sau buổi trình diễn có tiệc rượu tự chọn.” Tân Định nhìn vẻ mặt của Diệp Tri Thu bỗng cô nổi nóng: “Đừng có nói với tớ là cậu sẽ không đến đấy nhé, trước đây bọn mình đã giao ước là sẽ có mặt trong thành công của người kia cơ mà”.

Nghĩ đến những lời động viên lẫn nhau của thời trẻ, Diệp Tri Thu cười nói: “Cậu nhất định sẽ thành công, tớ luôn tin vào điều đó. Tớ sẽ bảo người đến tặng hoa thay, vì tớ thật sự không đến được. Tân Định à, nhất định tớ sẽ mời cậu đi ăn để chúc mừng, cho cậu chọn địa điểm.”

Tân Định lừ mắt nhìn cô, cô chỉ cười rồi vỗ vỗ vai bạn. Tân Định biết Diệp Tri Thu đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được, chỉ biết “hừ” một tiếng rồi tiện tay đưa cho Diệp Tri Thu một tấm thẻ nhân viên để có thể vào triển lãm. “Cậu cầm lấy cái này, đỡ mất công sáng mai phải xếp hàng đổi thẻ.”

Diệp Tri Thu vẫn lắc đầu: “Sáng mai tớ phải đi cùng sếp, nếu đeo một tấm thẻ của Tổ Mỹ mà đi vào trước thì bà ấy sẽ nghĩ thế nào”.

Tân Định nghiêng đầu nhìn bạn, Diệp Tri Thu vẫn rất điềm đạm, không thể hiện chút tâm trạng nào, Tân Định hỏi: “Thu Thu, cậu cái gì cũng nghĩ thấu đáo vậy thì cuộc sống sẽ mệt mỏi lắm đấy”.

“Nếu mình mà không nghĩ trước, đến khi lại phải giải quyết phiền phức của chính mình và cả của người khác nữa thì càng mệt hơn.” Diệp Tri Thu xem đồng hồ, sắp mười giờ rồi: “Tớ về ngủ đây, cậu cũng ngủ sớm đi.”

Diệp Tri Thu cầm áo khoác, xuống thang máy rồi đi ngang qua sảnh lớn, bỗng cô thấy Tăng Thành đang đi lại, trong thoáng chốc cô định quay mặt đi xem như không trông thấy nhưng rồi cô lại nghĩ làm điều đó là ngốc nghếch, cô đành phải cười: “Chào Tổng giám đốc Tăng.”

“Chào cô, Tri Thu! Cô cùng ở khách sạn này à?”

“Không, tôi ở gần đây, tôi qua thăm Tiểu Định, giờ tôi xin phép. Tạm biệt Tổng giám đốc Tăng nhé.”

Cô không đợi Tăng Thành trả lời đã sải bước đi. Không ngờ Tăng Thành cười nói: “Tri Thu này, tôi cứ cảm thấy hình như cô muốn tránh mặt tôi”.

Diệp Tri Thu lúng túng không biết nói gì, đứng sững lại: “Tổng giám đốc Tăng, làm gì có chuyện đó ạ”.

Tăng Thành càng cười tươi hơn: “Bây giờ cũng muộn rồi, để tôi tiễn cô sang đó”. Không đợi cô nói gì, ông ta đã quay lại đi lên phía trước mở cửa cho cô. Diệp Tri Thu đành phải bước qua cửa ra ngoài. Buổi tối đầu xuân ở Bắc Kinh rét căm căm, bước ra ngoài, Diệp Tri Thu kéo khóa áo khoác thể thao lên tận cằm. Tăng Thành mặc bộ plet, áo chemise phía trong còn mở cả khuy cổ. Ông ta bước bên cạnh cô, không quá gần nhưng Diệp Tri Thu vẫn cảm thấy một nỗi bối rối mơ hồ.

Khi vào làm ở Tổ Mỹ, cô cũng có cảm giác giống như các nhân viên khác, đó là một cảm giác căng thẳng không rõ nguyên nhân khi đối diện với vẻ uy nghiêm lạnh lùng của Tăng Thành. Theo lời nói của Tân Định

thì đó là: “Khi cặp mắt ông ta lướt qua mình một cái thì tâm trí của mình đã bay lên tám tầng mây rồi”. Ngay cả khi đã rời bỏ công ty mà cô vẫn không thể nói cười tự nhiên với ông được chứ đừng nói đến chuyện đã nghe cuộc điện thoại đó của Phương văn Tĩnh. Nghĩ đến nội dung cuộc điện thoại hôm đó, cô chỉ có thể âm thầm than thở, chẳng hiểu sao mình lại mắc vào trò đùa lố bịch đó để bây giờ rút chân chẳng được.

Tang Thành bỗng chỉ vào bên đường: “Cô có nhớ chỗ này không?”

Đây là khu bệnh xá nhỏ của khu dân cư, trước cửa có đèn báo hiệu nơi khám chữa bệnh. Diệp Tri Thu dừng lại, tất nhiên là cô vẫn nhớ. Mấy năm trước, khi cô còn đang làm ở Tổ Mỹ, cô cũng đến Bắc Kinh để tham dự show diễn, vì không thích ứng được với sự thay đổi thời tiết nên cô bị cảm. Khi đó cô cũng chẳng buồn để ý, vẫn cố gắng làm thêm ca cho đến sáng để hoàn thành công việc.

Về đến khách sạn ngủ được mấy tiếng đồng hồ thì cô bắt đầu sốt. Khi đó Tân Định ở cùng phòng với cô đã hoảng sợ rồi cứ thế chở cô đến bệnh viện. Hai người đi ra khỏi khách sạn một đoạn thì nhìn thấy khu bệnh xá này. Diệp Tri Thu một mình vào tiêm, bảo Tân Định mau chóng trở lại trung tâm triển lãm tiếp tục công việc. Bác sĩ cấp nhiệt độ cho cô, thân nhiệt đã lên đến 38°7, vội vàng lấy một cái khẩu trang bịt vào mặt cô và nghiêm khắc nói là cô phải chuyển ngay đến bệnh viện thành phố. Lúc đó Diệp Tri Thu mới nhớ ra đó là năm thứ hai đang có dịch Sars*. Vào dịp triển lãm mùa xuân năm trước cô đã được chứng kiến. May mà năm đó, khi mọi người đã xong việc và đáp tàu về nhà thì bệnh dịch mới bùng phát trên quy mô lớn. Mọi người tham gia lần đó đều cảm thấy may mắn, nếu về muộn chỉ một tuần thì chắc chắn sẽ bị đưa đến bệnh viện cách ly.

*SARS là viết tắt của từ tiếng Anh: Severe acute respiratory syndrome, nghĩa là hội chứng hô hấp cấp tính nặng.

Mặt cô chợt nhợt nhạt: “Bác định cách ly cháu đến núi Thang Sơn ư? Đừng mà bác”.

Người bác sĩ tầm tuổi trung niên vẫn nghiêm nét mặt: “Chưa chắc đã phải đến núi Thang Sơn nhưng chắc chắn là phải chuyển viện. Đây là quy định, năm nay tuy đại dịch không bùng phát nhưng chúng tôi vẫn phải chấp hành quy định.

Hồi đó cô đâu được bình tĩnh để xử lý mọi việc như bây giờ, nghe bác sĩ nói vậy cô sợ thót cả tim, hai mắt nhòa lệ nghẹn ngào nói: “Nhưng cháu đến đây là để công tác, cháu sắp được về rồi, bác truyền dịch cho cháu được không? Cháu chắc chỉ do cảm cúm rồi phát sốt thôi, thật sự là chẳng có vấn đề gì đâu”.

Cô gái trẻ nước mắt đầm đìa đã khiến vị bác sĩ mềm lòng: “Vậy tôi truyền dịch cho cô để theo dõi, nếu không hạ sốt thì nhất định phải chuyển viện”.

Cô cứ đeo khẩu trang như thế ngồi trong phòng truyền dịch, càng nghĩ cô càng thấy đau xót, nước mắt cứ thế rơi. Cô lấy điện thoại ra bấm số gọi Phạm An Dân. Vừa gọi tên anh mà cô đã nức nở không nói lên lời. Phạm An Dân quá lo lắng cứ hỏi dồn: “”Thu Thu, em sao vậy?”

Cố gắng kiềm chế lắm cô mới nói được mấy câu trong tiếng nấc: “Em không sao, em bị cảm nên trong người rất mệt.”

Phạm An Dân dần bình tâm lại, vội dặn dò cô phải uống thuốc ngay, nếu trong người vẫn thấy mệt thì phải đi bệnh viện.

Cô hít một hơi dài, dường như những lời động viên của anh đã giúp cô cứng rắn lên rất nhiều, cô nhớ ra Phạm An Dân đang ở cơ quan nên vội nói: “Không sao đâu, em tắt máy đây, anh làm việc đi.”

Sau đó khoảng hơn nửa tiếng, Phạm An Dân tranh thủ ra cầu thang bộ gọi điện cho cô hỏi han tình hình. Tuy hai người chỉ nói được vài câu ngắn gọn nhưng cũng đủ làm Diệp Tri Thu thoải mái hơn rất nhiều.

Cô đang nghe điện thoại thì thấy Tăng Thành và Tân Định vào thăm. Tuy đeo khẩu trang nhưng cô cũng cảm thấy mặt mình đang ửng đỏ. Thời gian đó, cô đang trong bước đầu của sự phấn đấu nên chuyên tâm thể hiện cho thật tốt. Bây giờ để sắp nhìn thấy mình ốm đau, tự nhiên cô cảm thấy căng thẳng mà không hề có cảm giác oan ức vì công việc đã khiến mình mệt đến phát bệnh. Tăng Thành hỏi han tình hình rồi

dặn dò Tân Dịch ở lại chăm sóc cô. Lúc nào truyền dịch xong thì về khách sạn nghỉ ngơi, sau đó ông ta quay người đi ra.

“Hôm đó tôi bước vào phòng truyền dịch, thấy cô mệt mỏi dựa lưng vào tường để truyền dịch, hai mắt thì đỏ hoe vì khóc, thế mà trong điện thoại vẫn cười bảo mình không sao. Có lẽ từ lúc ấy tôi mới để ý đến cô bé làm về mảng thị trường này, nhìn qua thì thấy yếu ớt nhưng thật sự lại rất kiên cường.”

Giọng nói của Tăng Thành dịu dàng ấm áp, chậm rãi vừa nghe khiến căng thẳng trong lòng Diệp Tri Thu như được giãn ra đôi chút. Cô cười: “Đây là lần đầu tiên tôi bị ốm khi một mình ở tỉnh ngoài nên hơi yếu đuối, Từ đó trở đi tôi dần dần học được cách tự chăm sóc mình. Cứ thấy người không khỏe là tôi uống thuốc hoặc đi khám ngay chứ không phải phiền đến người khác nữa.”

“Đúng là cô đã trưởng thành rất nhanh, hơn cả sự tưởng tượng của tôi.”

Nghe vị sếp cũ vốn không quen khen nhân viên tự đứng khen ngợi mình, cô không hề cảm thấy vui mừng. Trưởng thành ư? Đương nhiên là trưởng thành rồi nhưng sự trưởng thành thật là một việc bất đắc dĩ. Huống hồ trưởng thành đến tận ngày hôm nay, cô không còn người mà mình có thể gọi tên trong lúc mình bị ốm, trong lúc mình cảm thấy con tim mềm yếu. Nghĩ thế, cô trầm lặng.

Nhìn bảng hiệu với ánh sáng trắng yếu ớt trong đêm tối, cô cố gắng mỉm cười nhưng nụ cười nghe chua chát. Tăng Thành quan sát cô, khe khẽ nói: “Có lẽ phương pháp mà tôi ép buộc nhân viên phải trưởng thành thật thấm khốc, để một cô gái còn trẻ mà đã phải gánh vác trách nhiệm quá lớn. Đặc biệt là cô, Tri Thu, chứng kiến cô dần dần trở nên vững vàng độc lập, giống như vị tướng thống lĩnh mặt trận, tôi lại có cảm giác đau lòng.”

Diệp Tri Thu sững sờ, cô nhìn ông ta, ông ta hoàn toàn bình tĩnh cứ như mình chỉ nói một câu hết sức bình thường. Cô ấp úng không biết nói gì, Tăng Thành lại nói: “Đi thôi! Ở đây gió mạnh quá, cẩn thận không lại cảm lạnh.”

Chương 18

Niềm vui

Chín giờ sáng, hệ thống đường giao thông trước Triển lãm Quốc tế Bắc Kinh gần như là tắc cứng, Lưu Ngọc Bình, Lộ Dịch và ba nhà thiết kế khác cùng với hai vị giám đốc bộ phận kinh doanh mới từ ga Bắc Kinh Tây về đến khách sạn. Họ làm thủ tục nhận phòng, cất hành lý rồi sang phòng Diệp Tri Thu và Thẩm Tiểu Na, cùng nhau đi bộ tới trước Triển lãm Quốc tế đợi để đổi thẻ vào trong.

Trước cổng Triển lãm Quốc tế người đông như kiến, còn có rất nhiều cò vé đang công khai rao bán vé vào cửa. Họ đã đặt vé trên mạng trước nên vé thì có nhưng vẫn phải đi đổi lấy thẻ tham quan. Tại cửa đổi vé nào người cũng chật cứng, xếp thành những hàng dài. Hàng năm, mọi người đều trải qua cảnh này rồi nên không lấy gì làm lạ. Chỉ có Thẩm Tiểu Na là mất hết kiên nhẫn: “Những cuộc triển lãm ở nước ngoài đâu có như đi chợ phiên thế này, khâu tổ chức thiếu chuyên nghiệp quá”.

Lưu Ngọc Bình giải thích cho cô về tầm quan trọng của triển lãm: “Đây là triển lãm thời trang, quy mô lớn nhất cả nước đấy, mà có lẽ là lớn nhất châu Á nữa. Nếu con làm thiết kế mà không đến đây tham quan thì không thể mở rộng tầm mắt đâu, huống hồ con còn tham vọng tung ra nhãn hàng thời trang mới. Hàng năm có rất nhiều nhãn hiệu mới được giới thiệu ở đây, chắc chắn con sẽ học hỏi được rất nhiều.”

Diệp Tri Thu lặng lẽ quan sát phía trước mình, không tham gia vào cuộc nói chuyện. Tối qua cô không ngủ được nên hôm nay người cô bải hoải, mà có lẽ còn vì một lý do khó nghĩ khác nữa. Từ khi làm cho Tổ Mỹ, năm nào cô cũng tham gia triển lãm, lần nào cũng đến trước phụ trách việc bài trí gian hàng của công ty. Vì thế mỗi khi triển lãm khai mạc xong là cô đều được đeo thẻ nhân viên vào trước, chưa lần nào phải làm khách xếp hàng thế này.

“Ngày mai thì đỡ hơn, nghe nói các gian hàng sẽ chuyển đến trung tâm triển lãm mới mở, ở đó diện tích rộng mà không nằm ở trung tâm thành phố, những khách tham quan không chuyên sẽ ít đi nhiều.”

Thẩm Tiểu Na liếc sang mẹ: “Tổng giám đốc Lưu, nếu bà phê duyệt cho tôi mở nhãn hàng thời trang mới sớm hơn thì có lẽ chúng ta sẽ kịp tham gia vào năm sau.”

Lưu Ngọc Bình cười “ha ha”, thấy con gái đã trưởng thành không còn ham chơi nữa mà chú tâm vào công việc, điều đó khiến bà rất vui. Nhưng không có nghĩa là bà sẽ dễ dàng đồng ý với các yêu cầu của con gái mình: “Tôi muốn xem trước bản kế hoạch chi tiết về nhân hàng mới của cô, bởi muốn tham gia triển lãm phải đầu tư một khoản tiền rất lớn.”

Thắm Tiểu Na lại nín bặt, Diệp Tri Thu thì vẫn lặng lẽ lắc đầu như thường lệ. Cô nghĩ, với cung cách làm việc hiện giờ của Thắm Tiểu Na thì có lẽ bà Lưu Ngọc Bình sẽ không bỏ ra khoản tiền để đầu tư vào đó.

Sau khi vào trong, mọi người đi tách ra để tham quan. Diệp Tri Thu tuy học thiết kế nhưng bây giờ đang làm công tác thị trường, nên góc độ quan sát của cô chắc chắn không giống với một nhà thiết kế. Về một mức độ nào đó, cô đồng ý với quan điểm của Thắm Tiểu Na. Cô đã từng đi xem những triển lãm thời trang của Nhật Bản và Hàn Quốc, các gian hàng đều khá yên tĩnh, chỉ thấy những người làm bên lãnh vực này, các gian hàng bài trí cũng đơn giản tiện lợi, quy cách tương đối đạt tiêu chuẩn. Thế nhưng buổi triển lãm ở Trung Quốc này thì lại như đang trong thời kỳ quá độ, coi trọng bao bì mẫu mã, những công ty tham gia triển lãm muốn thể hiện thực lực của bản thân, triển lãm có ba ngày nhưng vẫn đầu tư một món tiền lớn vào khoản trưng bày bài trí, còn tổ chức cả show diễn thời trang có mời người mẫu và ban nhạc biểu diễn để thu hút công chúng. Vì thế, đối tượng bị thu hút nhất là những người ngoài ngành hiếu kỳ ham vui, thành ra mục tiêu triển lãm bị đảo ngược.

Đi thăm triển lãm thật ra là một công việc rất mệt mỏi, nhất là ở đây có quá nhiều gian hàng triển lãm, mà chốc chốc lại gặp những nhà kinh doanh, chủ đại lý hay giám đốc quản lý hoặc khách hàng, thế là họ lại dừng lại nói dăm ba câu chuyện. Diệp Tri Thu bước chậm chậm, thi thoảng cô còn phải nhận điện thoại. Bỗng từ xa cô thấy bóng Tăng Thành, cô lập tức dừng bước.

Tăng Thành khoanh tay đứng trước gian triển lãm của Tổ Mỹ. Ông ta đang nói chuyện gì đó với một giám đốc kinh doanh. Ông ta mặc áo chemise màu gris phối với chiếc quần Âu tối màu, sắc mặt gầy và xanh, dáng người thẳng, vẻ rất chăm chú. Ông ta đứng trước một hàng các cô người mẫu ăn vận xinh đẹp trông cũng rất hợp. Trước đây, chưa bao giờ ông ta nói chuyện riêng với cô. Những lời nói của ông ta tối qua cũng chỉ để lộ một chút tâm trạng riêng tư có vẻ cảm tình mà thôi, và sau đó ông ấy chuyển ngay sang đề tài khác. Sau khi tiễn cô về khách sạn, ông ta lập tức ra về. Nếu không có cú điện thoại do Phương Văn Tĩnh gọi đến thì làm gì cô cảm thấy bất an và đi lảng sang đường khác khi nhìn thấy ông ta như ngày hôm nay. Nghĩ thế, cô thấy bản thân mình thật vô dụng.

Cô tránh gian hàng triển lãm của Tổ Mỹ nhưng chỉ đi hết các gian hàng khác cũng đã đến trưa rồi. Diệp Tri Thu gặp lại Lưu Ngọc Bình, cùng nhau hẹn địa điểm để gặp một đại lý lớn chuyên lo xử lý hàng tồn kho lỗi mốt và mời Tổng giám đốc Lý ăn cơm. Đó là người có đôi mắt sắc sảo nhìn xa trông rộng, ông ta gần như là người đầu tiên đã nhìn ra được cơ hội làm ăn: Giải quyết các mối hàng tồn kho cho các công ty thời trang. Hai năm nay, ông ta làm ăn phát đạt và quy mô ngày càng mở rộng.

Kho hàng tồn của Tín Hòa đã nhiều đến mức không thể không tìm cách xử lý. Mà chỉ dựa vào các hoạt động khuyến mãi bán hàng hết vụ của các siêu thị thì số lượng rất hạn chế. Lưu Ngọc Bình cứ dùng dằng không quyết khi tính đi tính lại giá thành sản xuất của số hàng đó so với giá cả hiện thời. Lần trước đi công tác, Diệp Tri Thu đã khảo sát qua về thị trường hàng quá vụ ở phương Bắc này, cô chắc chắn rằng nếu chỉ dựa vào bản thân để giải quyết số hàng tồn kho hiện tại là điều không thể thực hiện được, mà lại phải tăng thêm nhân lực. Qua người môi giới, cô gặp được Tổng giám đốc Lý và đã có thương thảo trước, sau đó còn đưa người của bên đó đến tận công ty Tín Hòa để nắm bắt tình hình hàng tồn kho thực tế.

Cô viết báo cáo gửi cho Lưu Ngọc Bình, bà ta xem xong và lắc đầu: “Bọn họ nhập hàng quá vụ của mình với cái giá thật bèo bọt. Nếu là hàng hè thì còn được, chứ đám hàng vụ đông năm ngoái giá thành cao do làm cả cổ lông mà mình bán với giá này thì tổn thất lớn quá.”

“Tổng giám đốc Lưu, nếu bà vẫn giữ quan điểm đã bán phải có lợi nhuận thì tôi chẳng còn lời nào để nói nữa. Có điều bà đã làm trong ngành bao nhiêu năm rồi, bà phải hiểu hơn tôi rằng dù là áo làm bằng da thật, lông thật thế nào đi chăng nữa, một khi kiểu dáng đã cũ rồi thì chẳng còn đáng giá đến một xu”.

Lưu Ngọc Bình không thể không thừa nhận điều đó, dù là bán được với giá mớ rau đi chăng nữa cũng hơn nhiều so với việc cứ cất chúng vào kho. Bà ta do dự tính toán hồi lâu, cuối cùng vẫn phải đồng ý phương án xử lý của Diệp Tri Thu.

Tổng giám đốc Lý là người phương Bắc, dáng người to cao, mặt mũi tươi vui, cách cư xử có vẻ hào phóng, không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt, cách xưng hô cứ chị em em thật thân mật, nhưng thực chất ông ta là người rất tinh nhanh lẹ loi. Con người này gặp đối thủ xứng đáng là Lưu Ngọc Bình thì cuộc thương thảo sẽ rất cam go, gay cấn. Diệp Tri Thu không xen vào cuộc mặc cả của hai người, cô chỉ cung cấp cho Lưu Ngọc Bình kết quả phân tích của mình về tỷ lệ các mặt hàng quá vụ trong kho để bà ta tham khảo, đồng thời nhắc nhở bà ta nên chú ý đến các chi tiết nhỏ.

Xử lý hàng thời trang quá vụ không giống như làm đại lý cho các sản phẩm thời trang đang lưu hành, người ta phải xem xét cẩn thận từ kiểu dáng đến màu sắc và size có hợp lý không, dù là sẽ bán cả mớ cả bao nhưng vẫn phải tính toán tỷ lệ về giá thành quần áo của từng mùa. Đàm phán từng chi tiết nhỏ như vậy thật sự tốn hao tâm sức, thêm vào đó là vừa đàm phán vừa ăn cơm uống rượu thì còn tốn hao cả dạ dày nữa.

Cứ như vậy, bữa cơm kéo dài đến tận hai giờ chiều, Về cơ bản thì mọi việc coi như đã xong. Ra về, Lưu Ngọc Bình còn phải chạy qua một hội chợ nguyên liệu vải vóc khác. Diệp Tri Thu nói với bà ta về kế hoạch của mình: “Tổng giám đốc Lưu, chiều nay tôi sẽ đi nghe một diễn đàn thị trường do Ban tổ chức triển lãm này tiến hành. Ngày mai ngày kia sẽ đi liên lạc vài đại lý lớn nữa, sau đó sẽ đi gặp những người chuyên về mảng thị trường cấp hai, nhân cơ hội đặt hàng ở đây thì mình có thể mở rộng thị trường thêm một tuyến nữa”.

Lưu Ngọc Bình gật đầu: “Tiểu Diệp, cô vất vả quá, hôm qua Tiểu Na không gây phiền phức cho cô chứ?”

Đúng là không ai hiểu con gái bằng mẹ, Diệp Tri Thu im lặng không biết nói gì. Thấm Tiểu Na tối qua đi bar tới tận nửa đêm mới về, người nồng nặc mùi rượu nhưng tinh thần thì rất hưng phấn. Cô ta bật đèn phong tắm sáng choang và vừa hát vừa tắm. Diệp Tri Thu vừa mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ thì bị cô ta làm cho thức giấc, đương nhiên là cô rất bực mình, cô nói với cô ta là nếu cứ như vậy thì hoặc là ngày mai cô ta phải sang ở chung với mẹ, hoặc là đặt một mình một phòng.

Thấm Tiểu Na cười to nói rằng, cô ta sẽ ở một mình, chứ ở chung với mẹ nếu không phải mẹ cô điên lên thì chính cô cũng sẽ phát điên lên mất. Sau đó, cô ta háo hức kể với Diệp Tri Thu là đã đi quán rượu cùng với Đới Duy Phàm: “Đi vui lắm chị ạ, anh Duy Phàm còn lên sân khấu biểu diễn nữa, cả quán phải trầm trồ khen ngợi. Anh ấy hấp dẫn đến mức các cô gái đều huyết sáo với anh ấy. Em thấy anh ấy vừa đẹp trai vừa hát hay hơn hẳn anh ca sĩ chính ở quán đó. Người như anh ấy mà phải làm ột công ty quảng cáo tẹt nhệp nào đó thì thật lãng phí”.

Diệp Tri Thu cảm thấy hết cách với cô gái này, cũng chỉ biết chửi thầm anh chàng Duy Phàm cứ giăng câu bủa lưới lung tung. Cô biết công ty quảng cáo mà Duy Phàm làm chung với Trương Tân có một mảng lớn đơn đặt hàng là đến từ các công ty thời trang. Quảng cáo, biểu diễn, làm áp phích và các sản phẩm in logo để tuyên truyền. Năm nào anh chàng cũng đến Bắc Kinh tham gia triển lãm thời trang, thế mà chẳng ngờ mới đến đây, hai người họ đã hẹn hò rồi. Thế nhưng Diệp Tri Thu cũng phải tự nhắc nhở mình. “Mình có phải mẹ cô ta đâu”, nên cô không đưa ra lời bình luận nào cả. Cô chỉ nói: “Được rồi, cảm ơn nếu cô tắt đèn và đi ngủ, cảm ơn cô nếu ngày mai cô chuyển sang phòng mới, tôi thì buồn ngủ lắm rồi”.

Dù cô buồn ngủ và chán nghe những chuyện đầu đầu lảm rồi nhưng khi đã tỉnh dậy thì khó lòng mà ngủ lại được. Đèn tắt đi rồi mà cô vẫn nằm trần trọc mãi một lúc lâu mới lơ mơ ngủ. Có điều nói một câu thật lòng, thấy Thấm Tiểu Na có một buổi tối đi chơi vui vẻ hết mình như vậy, trong lòng cô cũng có chút thêm muốn.

Vì thế, nghe bà Lưu Ngọc Bình hỏi, cô chỉ cười mà không muốn kể lại chuyện tối qua, cô nói ngắn gọn: “Không có gì đâu ạ, hôm qua cô ấy đã đi tìm hiểu thị trường cả ngày với tôi rất chăm chỉ”.

“Nó rất phục cô đấy, nó chủ động xin đi theo cô đến đây trước để học hỏi thêm. Haizzz, con bé này làm gì cũng chỉ nhiệt tình được trong chốc lát, mà lại ham chơi, nếu nó phụ trách được cả mảng công việc như cô thì tốt biết bao. Cô cứ bảo ban dạy dỗ nó nhé! Như vậy cũng là giúp đỡ tôi rồi đấy”.

Diệp Tri Thu cũng cười, nghĩ thầm cả ngày hôm qua chạy hùng hục vậy, Thấm Tiểu Na đã không hề nhắc đến việc sẽ đi theo cô nữa rồi, cô nói: “Chỉ cần cô ấy muốn thì tôi sẽ cố gắng. Tạm biệt bà Lưu nhé!”

Diệp Tri Thu gọi taxi đến thẳng khách sạn Côn Lôn. Ban tổ chức triển lãm tiến hành các hoạt động kèm

theo đều đặn tại các khách sạn lớn quanh đó. Có lúc là khách sạn Kempinski, lúc thì khách sạn Trường Thành, đôi khi lại ở chính khách sạn này.

Khách mời của diễn đàn này chủ yếu là các chuyên gia và nhân vật trong giới, các vấn đề đưa ra thảo luận đều khá gay gắt và bức thiết khiến người nghe học hỏi được rất nhiều. Diệp Tri Thu đến hơi muộn, buổi thảo luận đã bắt đầu, cô tìm một chỗ ngồi phía sau, ngẩng đầu lên đã thấy ông Tăng Thành đang ngồi trên sân khấu ở hàng ghế khách mời. Ông ta mặc một bộ lễ màu sẫm và thắt cà vạt. Từ chỗ ngồi của mình, cô có thể nhìn thấy ông ta từ mặt bên nhưng rất rõ. Cô cũng sợ, nhưng nghĩ kỹ hơn một chút, mấy năm nay Tập đoàn Tổ Mỹ dưới sự quản lý của ông ta đã phát triển rất nhanh và có tiếng tăm trên thị trường, ông ta được mời vào đây cũng là lẽ đương nhiên.

Người dẫn chương trình của diễn đàn lần này là một biên tập viên nam của chuyên mục Kinh tế của Đài truyền hình Trung ương, chủ đề của cuộc thảo luận là *Thực trạng và phương hướng phát triển của ngành thời trang trong nước*. Danh sách khách mời ngoài Tăng Thành ra còn có hai ông chủ của ngành thời trang khác cũng rất nổi tiếng trong mấy năm gần đây, sau đó đến hai chuyên gia marketing. Người dẫn chương trình sẽ chủ động nêu vấn đề, khách mời sẽ phát biểu những kinh nghiệm và hiểu biết của bản thân. Tăng Thành vẫn đưa ra những lập luận chặt chẽ và rõ ràng, đi thẳng vào nội dung chính. Cuộc thảo luận của các chuyên gia marketing cũng rất chuyên nghiệp, còn khán giả ở dưới đều là người trong giới nên nghe cực kỳ chăm chú.

Khi người dẫn chương trình nhắc đến các hãng thời trang nước ngoài nổi tiếng như H&M hay Zara, giá cả không đến nỗi quá à phong cách vẫn rất thời thượng, đã thâm nhập vào thị trường nội địa khiến ngành thời trang trong nước gặp phải sự cạnh tranh trực tiếp, thì cuộc thảo luận lại càng hăng hái. Khán giả ngồi dưới cũng thi nhau giơ tay tham gia, tất nhiên quan điểm của mỗi người mỗi khác.

Một ông chủ nhà máy vốn đi lên từ một nhà thiết kế mạnh miệng tuyên bố, những sản phẩm do mình thiết kế luôn đặc sắc và trung thành với đối tượng khách hàng, mục tiêu của mình. Vì thế, các nhãn hàng nước ngoài xâm nhập vào Trung Quốc dù làm ăn rất thành công nhưng thực ra là họ đã hy sinh điểm đặc sắc cá nhân của nhà thiết kế để chú tâm duy trì phong cách đang thịnh hành. Có thể họ muốn đi theo cái gu của đại chúng nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến những mặt hàng của những nhà thiết kế như ông ta.

Một chuyên gia về marketing lại nhắc nhở mọi người về điểm đáng học hỏi trong sách lược kinh doanh mà các nhãn hàng nước ngoài đang áp dụng tại Trung Quốc. Ví dụ hãng Zara luôn thay mẫu mã sản phẩm, áp dụng thiết kế một thể thống nhất ba yếu tố với việc quản lý các đơn đặt hàng, sử dụng thông tin có tính tiêu chuẩn về các sản phẩm theo hướng đại chúng hóa để duy trì sự quản lý sản xuất tổng hợp và thống nhất, còn H&M lại mạnh về ba yếu tố xác định giá trị là tính thịnh hành, chất lượng và giá cả, rồi sau đó là sách lược khuyến khích và mở rộng.

Tăng Thành phát ngôn thường là lời ít ý nhiều, đầu tiên ông khẳng định các nhãn hàng nước ngoài đã đem đến cho thị trường trong nước các cơ hội và thử thách. Sau đó ông nhấn mạnh về các đặc điểm nội tại như nguồn vốn, mặt bằng văn hóa thịnh hành và hoàn cảnh phát triển cụ thể của các xí nghiệp địa phương. Rồi ông ta rút ra kết luận các nhãn hàng trong nước không thể cứ sao y bản chính những kinh nghiệm thành công của họ. Mà cách làm bền vững nhất là nên nghiên cứu kỹ tâm lý của người tiêu dùng, lấy yếu tố thịnh hành đưa vào sản phẩm có thể là cách tốt nhất để thu hút đối tượng khách hàng mục tiêu, để từ đó lan sang các đối tượng khác, cố gắng mở rộng thị trường của mình, chỉ ít là trước mắt không được để mình lỡ.

Trên sân khấu và dưới khán phòng tranh luận rất sôi nổi, có cả những khán giả đứng lên nêu câu hỏi cho đích danh khách mời. Còn Diệp Tri Thu lúc đó đầu óc đang nghĩ đầu đầu, cô nghĩ đến việc mình chuyển sang Tín Hòa rồi bị vắt kiệt sức lực ra sao nên chẳng để ý đến việc mọi người đang bàn bạc chủ đề phát triển các thương hiệu trong nước thế nào.

Hiện trạng hiện nay của Tín Hòa không giống như các doanh nghiệp đang trong thế trận cạnh tranh gay gắt, nhưng có một điểm giống nhau là không gian phát triển bị các nước ngoài lấn lướt thành ra nhỏ hẹp. Hai vợ chồng ông bà chủ gây dựng công ty từ đôi bàn tay trắng, thành ra quá tự tin vào vốn kinh nghiệm đã có của mình, quan điểm kinh doanh lỗi thời không theo kịp thời đại. Trước mắt vẫn đang gỡ rối từng thứ một nhưng cái này chưa xong cái khác đã lại đến, cô cứ ứng phó dần dần như dập lửa. Cứ kéo dài như thế này thì năng lực giải quyết những vấn đề nhỏ nhất phát sinh đúng là đã nâng cao hẳn, nhưng tầm nhìn có lẽ càng ngày càng nhỏ hẹp. Hợp đồng làm việc mà cô ký với Lưu Ngọc Bình có kỳ hạn hai năm, bây giờ

đã được bốn tháng rồi, thành tích đương nhiên là nổi trội, mục tiêu cuối năm xem ra không khó hoàn thành. Nhưng cô càng làm càng thấy chán nản, không hề có hưng phấn và niềm đam mê như hồi ở Tổ Mỹ, không biết rằng đây là do hội chứng mất hứng với công việc hay là do sự thay đổi cuộc sống dẫn đến thay đổi tâm lý.

Các luồng suy nghĩ cứ quay cuồng trong đầu óc, Diệp Tri Thu lúc đó không hề chú ý đến những người trên khán đài đang nói gì, chỉ khi di động trong túi rung lên thì cô mới quay về với thực tại. Cô lôi điện thoại ra xem, hóa ra là số của Hứa Chí Hằng. Cô bước ra khỏi phòng hội nghị để nghe điện thoại, giọng nói phấn chấn của Hứa Chí Hằng vọng đến: “Thu Thu, em đang ở đâu đấy? Em đã xong việc chưa?”

“Em đang ở phòng hội nghị của khách sạn Côn Lôn, hôm nay công việc đỡ hơn rồi”.

Hứa Chí Hằng cười sung sướng: “Thật thế không em? Lúc này ngồi trên xe anh còn đang nghĩ xem mình có nên đến nghỉ ở khách sạn Côn Lôn hay không, nhưng anh nghĩ khách sạn Kempinski còn gần với Triển lãm Quốc tế hơn nên anh vừa mới nhận phòng ở đây.”

Cô ngạc nhiên: “Anh đến Bắc Kinh rồi à?”

Hứa Chí Hằng nói số phòng của mình, cô nghe xong không còn tâm trí đâu mà nghe đám chuyên gia ngồi tán hươu tán vượn nữa, cô chạy xuống lầu một bắt taxi đến khách sạn Kempinski, lên thang máy đến trước phòng anh và gõ cửa, Hứa Chí Hằng lập tức mở cửa, ôm trọn cô vào lòng cùng với nụ cười mãn nguyện.

Trong phòng ánh sáng chan hòa, ánh nắng chiếu chếch sau lưng làm nổi bật chiếc áo chemise trắng, mái tóc động những tia nắng lung linh, nét mặt hồng hào. Cô quăng chiếc túi xuống và vòng qua cổ anh, trong lòng bỗng tự dưng nhẹ nhõm: “Anh đừng có nói với em là anh đến đây chỉ vì em thôi đấy, nếu thế thật uổng phí thời gian, anh không phải đi làm à?”

“Thế nếu anh nói là anh đến đây chỉ vì em thôi, em có tin không?”

“Em sẽ rất cảm động, có người lại tiêu tốn tâm sức đến thế chỉ để em vui mừng, đâu cần suy nghĩ xem đó là thật hay dối”.

“Công ty gửi người đến Bắc Kinh để nhận tài liệu chứng nhận, có điều hôm nay không nhất thiết phải có mặt và cũng không nhất thiết là đích thân anh phải đi. Anh cứ nhân danh việc công để mưu cầu việc tư nên tự nhận trách nhiệm đến đây”. Hứa Chí Hằng cười và giải thích, “Anh đang chuẩn bị sang bên triển lãm tìm em, chúng mình cùng đi ăn tối. Đây coi như là một niềm vui bất ngờ. Em có vui không?”

Cô gật đầu thật mạnh: “Rất vui!”

Cô thật sự rất vui, từ lúc trên tàu nhận được cú điện thoại đáng ghét kia thần kinh cô cứ căng thẳng như dây đàn, chẳng lúc nào được thỏa mái cả. Trong đầu toàn là những chuyện lật vặt bực bội cứ phải suy nghĩ. Lúc này nằm gọn trong đôi tay vững chắc của Hứa Chí Hằng, nép mặt vào ngực anh, cô cảm thấy thân mình như nhẹ bẫng, cô cảm giác nhẹ nhàng như bộ nhớ vừa được xóa hết những dữ liệu khô khan.

Hôm nay cô mặc áo chemise trắng ngà, áo vét nhỏ gọn màu cà phê sẫm, tóc búi gọn sau gáy, trang điểm nhẹ nhàng, đây là trang phục rất điển hình của dân thành đạt chốn công sở. Nhưng lúc này đôi tay của anh cùng với cái gật đầu thật mạnh để tán thưởng lời anh, đôi mắt đánh màu nâu nhạt lấp lánh, trông cô như một bé gái có niềm vui thâm kín. Hứa Chí Hằng bất giác ngạc nhiên nghĩ rằng người con gái trước mặt đúng là có những thay đổi nằm ngoài dự đoán của anh.

Hứa Chí Hằng cúi xuống tận hưởng làn môi mềm mại của cô, đưa đầu lưỡi vào khoang miệng, quần quýt đầu lưỡi cô mà không thể rời, từ nhẹ nhàng trở nên mãnh liệt, cứ say đắm mãi đến khi cô thấy hơi thở mình trở nên dồn dập. Cô ôm anh chặt hơn nữa, hòa quyện vào nụ hôn mê say của anh. Mỗi lần anh hôn đều khiến cô mê mẩn và lần này cũng vậy. Nụ hôn càng lúc càng nồng nàn, mạnh mẽ chiếm đoạt hơn tất cả mọi lần trước đây. Cả thân người anh áp vào người cô, hơi thở của anh ấm nóng phả vào mặt cô cứ thế khiến cô dường như ngạt thở. Cô mơ màng trong vòng tay nồng nàn của anh, bám chắc vào bờ vai vững chãi. Hai cơ thể áp vào nhau như có luồng điện truyền qua đã đánh thức những xúc cảm thâm kín từ trong nội tâm sâu thẳm mà cô luôn dùng ý chí để kiềm chế. Các đầu mối thần kinh như cùng lúc được kích hoạt, một mặt cảm nhận những đợt sóng nóng bỏng dồn dập từ đôi môi anh, một mặt làm cô mất hết sức kháng cự, cô ôm chặt anh hơn nữa, mong mỗi sự tiếp xúc gần hơn nữa, nóng bỏng hơn nữa.

Anh cứ thế, nụ hôn nóng bỏng đã tiến xuống in dấu trên cổ cô, đôi tay anh dịu dàng vuốt ve âu yếm thân thể cô, trái tim cô đập dồn dập, đôi mắt khép lại gần như bất lực đón nhận sự âu yếm nhiệt tình mà nóng bỏng đó.

Nụ hôn của anh càng tham lam và da diết hơn nữa, không để cho đầu óc cô kịp suy tính điều gì. Mái tóc búi gọn của cô cũng xổ tung ra, bông bênh cuộn sóng, đôi mắt tươi sáng của cô giờ như bao phủ một lớp sương mù mờ ảo, mê mê và hiền dịu, thân thể cô trong vòng tay siết chặt của anh cũng đang run run như trả lời anh một cách ngọt ngào.

Cô vốn có một nguyên tắc sống bất di bất dịch, đó là luôn suy tính trước tất cả mọi khả năng có thể xảy ra, điều đó khiến cô luôn chủ động và không phiền hà đến người khác. Thế nhưng chỉ đối với mình Hứa Chí Hằng, cô quyết định sẽ không tham lam suy nghĩ. Người con trai mới quen cô chưa lâu nhưng rất mạnh mẽ tuyên bố sẽ theo đuổi cô, cô chẳng có ý định tìm ra nguyên nhân của điều đó, chỉ có mình anh là không có liên quan gì đến cuộc sống trước đây cũng như công việc hiện nay của cô. Bên anh, lúc nào cô cũng có những phút thư giãn vui vẻ. Cô đã bị mê hoặc trước sự nhiệt tình của anh và cũng tự nguyện chìm đắm trong sự nhiệt tình đó, tạm thời quẳng hết mọi lo toan khiến cô cảm thấy nghẹt thở đến mức tưởng rằng không chịu nổi.

10. Chương 19-20

Chương 19

Buông thả tình cảm

Chiếc di động của Hứa Chí Hằng nằm im ở kệ đầu giường bỗng rung lên, anh mặc kệ, thế nhưng vì trong phòng rất yên tĩnh, chiếc máy cứ rung lên liên hồi trên mặt tủ cứng tạo ra thứ âm thanh khó chịu làm Diệp Tri Thu đang trong cơn mê trở nên tỉnh táo trở lại. Cô quay mặt ra nhìn rồi cứ thế cười tươi núp vào lòng anh. Hứa Chí Hằng trừng mắt nhìn cô nhưng lại chẳng biết làm thế nào, anh bỗng ôm lấy cô mà lùi về phía thành giường, cả hai êm ái ngã xuống trong vòng tay xiết chặt, anh tiện tay với chiếc di động bấm phím nghe.

“Chào anh Chí Hằng, tôi là Lý Tư Bích”.

“Cô Lý đây à, chào cô.”

Diệp Tri Thu không có ý định nghe điện thoại của anh, thế nhưng cô vừa cử động, Hứa Chí Hằng đã ôm chặt kéo cô trở lại, lật người khiến mặt cô úp vào ngực anh. Cô nằm sát vào anh quá nên nghe thấy rõ giọng nói dịu dàng của Lý Tư Bích từ đầu dây bên kia: “Em đã nói anh chỉ cần gọi em là Tư Bích rồi cơ mà. Chí Hằng, hôm nay là cuối tuần rồi, em muốn cùng anh đi ăn bữa cơm tối rồi nhân tiện chúng ta bàn bạc kỹ thêm về khung chương trình phỏng vấn mà lần trước em đã nói với anh, anh có thời gian không?”

“Thật ngại quá, tôi lại đang đi Bắc Kinh công tác,” Diệp Tri Thu bị anh ôm chặt đến mức không thể nhúc nhích được. Bỗng nghĩ ra một trò trêu anh, cô ngẩng đầu lên nhẹ thổi vào bên tai của anh, không ngờ Hứa Chí Hằng không có ý chịu đựng mà bỏ điện thoại xuống quay lại cười nói khẽ: “Để yên nào cưng”. Giọng nói của anh thật dịu dàng khiến cô đỏ mặt, vội núp vào vai anh không dám cử động nữa. Lúc đó anh mới quay ra tiếp tục cuộc điện thoại: “Xin lỗi nhé, Tư Bích, đợi tôi về chúng ta bàn tiếp. Nhưng tôi phải nói trước là e rằng tôi không thể tham gia cuộc phỏng vấn đó được, lại khiến cô vất vả mà không được việc thôi”.

Lý Tư Bích trong lòng như sát muối khi nghe thấy giọng anh nhỏ nhẹ từ đầu dây bên kia vọng lại: “Ê yên nào cưng”. Cô đã mượn cớ là làm chương trình phỏng vấn phải có những tài liệu bằng văn bản để tiếp cận với thư ký Lý Tịnh của Hứa Thế Hằng mấy lần rồi. Cô tỏ ra rất dễ mến khiến cho Lý Tịnh cũng thẳng thắn thân mật và hai người trở nên thân thiết. Cô đã khéo léo tìm hiểu về cuộc sống của Hứa Chí Hằng nửa năm lại đây. Biết anh rất bận rộn trong công việc, chưa có bạn gái nên cô mới có ý định tiến sâu hơn trong mối quan hệ với anh. Lúc này cô vội vàng bình tĩnh lại, giọng nói không hề luống cuống, chỉ cười đáp lại: “Không cần nói một cách dứt khoát thế đâu anh Chí Hằng, khi nào anh quay về nhớ gọi điện cho tôi được không? Chúng ta cứ bàn bạc đã rồi anh quyết định có tham gia chương trình hay không cũng chưa muộn. Hơn nữa, dù anh không tham gia chương trình thì chúng ta vẫn là bạn mà.”

Hứa Chí Hằng nói lời tạm biệt rồi đặt điện thoại xuống, thấy Diệp Tri Thu ngẩng đầu lên tựa cằm vào ngực anh và nhìn anh với khuôn mặt khó hiểu, anh bật cười, kéo cô lên để mặt cô gần mình thêm chút nữa mà bảo: “Bây giờ em thích làm gì thì làm cưng à, anh chiều hết.”

Diệp Tri Thu lắc đầu cười: “Anh từ chối người ta nhưng đầu đầu lại hở đuôi, vừa mở miệng nói là đi công tác, thế mà câu sau đã Để yên nào cưng, bây giờ không biết cô ấy sẽ nghĩ về anh thế nào nữa!”

“Những người không liên quan gì đến mình, muốn nghĩ gì cũng mặc kệ họ thôi.” Hứa Chí Hằng thở mái nói “Nếu như cô ấy biết thế mà đừng có quấy rầy anh nữa chẳng phải là tốt hơn sao?”

Diệp Tri Thu gục vào vai anh cười khúc khích, cô không còn cảm giác căng thẳng như lúc trước nữa, thả lỏng cơ thể hơn, cười nói: “Thế đấy không phải là một tổn thất của anh sao?”

“Quan trọng là anh luôn nghĩ về em, nghĩ rất nhiều, rất nhiều”. Những ngón tay thon dài của anh luồn vào mái tóc cô, vuốt vuốt những lọn mềm mại, “Hơn nữa, anh cũng muốn thấy em nghĩ về anh như vậy!”

Diệp Tri Thu bối rối, cô vẫn không thể xác định rõ rốt cuộc tình cảm của mình đối với anh là gì. Nếu như không có cuộc điện thoại kia chen ngang thì có lẽ cô và anh đã nằm cùng nhau trong tư thế không mảnh vải che thân rồi. Nghĩ thế mặt cô bỗng đỏ ửng, cô thầm trách mình, lẽ nào thân xác mình đã thèm khát đến mức ấy rồi sao? Rõ ràng không muốn xác định rõ mối quan hệ với anh mà đã quyết định lên giường rồi. Nhưng bây giờ thì cô có thể xác định được điều gì đây?

Nếu như nói công việc làm cô kiệt sức và mệt mỏi thì tình yêu lại khiến cô như được thăng hoa. Cái mà cô xác định được rõ nhất chỉ là sự nhiệt tình của con người này đã giúp cô quên đi phiền muộn, sự tiếp xúc của thân xác có thể khiến cô xao động. Nhưng cô tự nhận thấy suy nghĩ đó của mình quá đỗi tầm thường, chẳng lẽ đó là điều mà anh ấy chờ đợi ở cô ư?

Cô không biết anh cần ở cô điều gì và cũng chẳng thể biết được cô sẽ cho anh được những gì.

Cô đã thực sự sẵn sàng ột mối tình mới chưa? Hay đó chính là niềm vui trước mắt mà bỏ đi suy nghĩ cho tương lai lâu dài.

Nhưng ai dám đảm bảo cho tương lai của ai đây, có thể nắm chặt được niềm vui trước mắt đã là xa xỉ lắm rồi.

Cô cứ miên man suy nghĩ, tự hỏi mình rồi lại tự trả lời, sự mệt mỏi của việc đi công tác xa nhà cộng với cả đêm qua mất ngủ, khiến cô thỏa mái chìm vào giấc ngủ mơ màng trong vòng tay rắn chắc của anh.

Hứa Chí Hằng thấy cô mãi chẳng nói câu gì, cảm thấy đầu cô gối vào tay anh càng lúc càng nặng, anh bắt giấc lắc đầu mỉm cười. Đây là lần thứ hai anh thấy cô lặng lẽ chìm vào giấc ngủ nhanh đến thế. Anh không muốn quấy rầy cô, chỉ cố gắng thả lỏng cơ thể mình để cô nằm được thoải mái hơn. Anh vốn không có thói quen ngủ trưa nên lúc này cũng không hề buồn ngủ. Anh chợt nghĩ từ khi anh về nước đến giờ, lâu lắm rồi anh không được tận hưởng một buổi trưa thanh thoi đến thế.

Khi anh còn làm về mảng thị trường trong doanh nghiệp nước ngoài ở Thượng Hải, thực ra áp lực không lớn lắm nhưng thời gian mỗi ngày đều bị công việc và những trò tiêu khiển lấp kín, có lúc hội họp cùng bạn bè và đồng nghiệp, có lúc đi chơi cùng bạn gái theo những cuộc hẹn đã định, rất ít khi có phút giây chỉ hai người lặng lẽ bên nhau. Từ khi tiếp nhận nhà máy này, anh lại bước vào một cuộc sống hoàn toàn khác, buộc phải đầu tắt mặt tối hệt như ông anh trai mẫn cán mà anh không hề muốn rập khuôn. Một nhà máy

mà ngay sau khi hoàn thiện phần cơ bản đã chính thức đi vào vận hành, bao nhiêu việc không tên rắc rối đã chiếm gần hết thời gian của anh.

Người con gái trong vòng tay anh lại còn bận rộn hơn cả anh, mà rõ ràng là phải kham một công việc quá cả sức mình, nên chỉ cần có giây phút thanh thoi là cô ấy chìm ngay vào giấc ngủ say sưa. Ánh nắng buổi chiều chiếu chếch phía sau cửa sổ lớn khiến không gian trong phòng tối dần. Anh ôm tấm thân mềm mại của cô, cảm thấy khoảng khắc này hai người họ đang tận hưởng sự thư thái theo hai cách khác nhau.

Khi Diệp Tri Thu tỉnh ngủ thì ánh hoàng hôn đã len lỏi vào gian phòng. Trong không gian mờ tối, cô nhận ra mình đang gối đầu lên một cánh tay rắn chắc, một nửa cơ thể mình đang tiếp xúc với một cơ thể nóng ấm khác. Cô ngạc nhiên tới mức mồm lắp ba lắp bắp, đầu óc tỉnh táo hẳn lại, cô hổ thẹn lắm bầm: “Mình đúng là đồ con heo, đúng là đồ con heo. Trời ơi! Tại sao mình lại ngủ được chứ?”

Hứa Chí Hằng vận động cơ duỗi cánh tay, cười nói: “Không sao đâu, chỉ cần bù đắp lại cho anh như thế là được, hay bây giờ mình đi ăn cơm trước đã?”

Cô ngượng đến mức không biết nên nói gì, nhìn đồng hồ để trên chiếc tủ ở đầu giường đã sắp đến sáu giờ tối rồi, bỗng cô nhớ ra show diễn của Tân Định chắc là sắp kết thúc rồi, cô vội đổi ý: “Cô bạn Tân Định của em có buổi biểu diễn ở buổi triển lãm đấy, hay chúng mình qua đó chúc mừng cô ấy một tiếng đã nhé!”

Hứa Chí Hằng đương nhiên đồng ý: “Show diễn thời trang phải không? Có cần tặng hoa chúc mừng không em?”

“Em đã cho người mang đến tặng rồi”.

Diệp Tri Thu ngồi dậy, bới tóc gọn gàng rồi soi gương tô thêm chút son bóng. Hai người cùng nhau xuống lầu hai đến phòng biểu diễn thời trang. Khi họ vào thì buổi trình diễn đang vào hồi kết thúc, cả đoàn người mẫu nối đuôi nhau đi ra thành hai hàng dọc sân khấu hình chữ T, khán giả đứng hẳn dậy vỗ tay, ánh sáng quét vào phía cuối khán đài, Tân Định bước ra, cô mặc một chiếc áo phong màu gris với những đường vải chéo, chiếc quần nhung da gà ngắn màu cà phê, khuôn mặt rạng rỡ đi giữa hai hàng người mẫu đến trước sân khấu chữ T. Cô cúi đầu chào khán giả, ánh sáng flash từ các máy ảnh của đám phóng viên bốn phía cứ lấp lóe liên hồi.

Lúc đó chỉ thấy Đối Duy Phàm đang sải từng bước dài lên sân khấu đi đến trước mặt Tân Định. Anh lúc nào cũng giữ phong cách bóng bẩy, mặc áo chemise xanh vừa với khổ người và một chiếc quần sẫm màu, dáng vẻ tuấn tú của anh đã thu hút mọi ánh nhìn cả trên và dưới sân khấu. Anh cúi xuống ôm nhẹ Tân Định, sau đó tặng cô một bó hoa bách hợp rất to, rồi lùi lại một chút cùng vỗ tay cùng khán giả, thật là một người chuẩn mực không thể chê vào đâu được.

Ánh đèn trong phòng đồng loạt bật sáng, mọi người đã bắt đầu ra về. Diệp Tri Thu nhìn thấy Tăng Thành đứng dậy tiễn một vài vị khách quý đi ra, cô và Hứa Chí Hằng tiến đến gần sân khấu, Tân Định vừa nhìn thấy cô thì mừng mừng rỡ rỡ: “Thu Thu, tớ cứ tưởng là cậu không đến được cơ!” Cô ấy chạy xuống ôm chầm lấy Diệp Tri Thu.

“Tớ cũng vừa mới đến, kịp chứng kiến cảnh cuối cùng, chúc mừng cậu nhé, Tân Định. Tớ đã được nhìn thấy giây phút thành công của cậu rồi”.

Tân Định vui mừng dựa vào Tri Thu: “Thu Thu, mình quả vui mừng”. cô ấy nhìn thấy Hứa Chí Hằng, hơi ngạc nhiên rồi gật đầu chào anh, sau đó ghé tai nói với Diệp Tri Thu: “Không phải chứ, không rời nhau ra được à, đi công tác mà cũng bám theo đến tận đây.”

Diệp Tri Thu bỗng đỏ mặt, cô lắc đầu cười nói: “Đừng nói linh tinh nhé, anh ấy cũng đi công tác mà.”

Tân Định cười đầy ẩn ý, rõ ràng là chẳng tin lời cô: “À, đúng rồi, sao cậu lại để anh chàng Đối Duy Phàm ấy đến tặng hoa cho tớ, làm tớ sợ chết khiếp”.

“Anh ta rõ ràng chỉ ngoan ngoãn tặng hoa cho cậu thôi, có làm trò gì hư đốn đâu, biểu hiện rất tốt”.

“Tặng gì mà tặng bó hoa rõ to, che hết cả người tớ.” Tân Định nói với chút hờn dỗi nhưng rồi cô cũng không chịu nổi mà phải bật cười, cô cũng cảm thấy lấy lý do đó mà trách người khác thì hơi vô lý.

Sáng nay Diệp Tri Thu gặp Đới Duy Phàm ở triển lãm, cô vội kéo anh lại nhờ anh chiều đến tặng hoa cho Tân Định, Đới Duy Phàm bĩu môi kêu ầm ỹ: “Em cũng biết thừa rồi đấy, Tân Định đâu có ưa gì anh.”

Đúng như vậy, từ hồi còn đi học Tân Định đã rất ghét anh chàng Đới Duy Phàm thường đứng vị trí đầu tiên trong đội người mẫu nam của trường, Diệp Tri Thu hỏi nguyên nhân tại sao, cô chớp mắt trả lời: “Mình ghét cái kiểu lên mặt của anh ta lắm, cứ giống như một con công đực ấy, dựa vào chút tướng mạo của mình mà vênh vênh vào vào.”

Cho rằng Đới Duy Phàm vênh vênh vào vào cũng chẳng có gì oan uổng cả. Anh vốn là dân thể thao nên dáng đi đương nhiên là có vẻ kiêu hùng hãnh diện. Nghĩ đến Tân Định ví anh ta như con công đực, Diệp Tri Thu phải cố nhịn cười. Nhưng những chuyện ngoài lề từ thời Đại học đó, theo cô thì chẳng có gì là to tát cả. Cô thân với Đới Duy Phàm đến mức chẳng bao giờ để tâm đến hình dáng bên ngoài của anh ta, vì vậy cô cảm thấy Đới Duy Phàm là thích hợp nhất: “Tân Định cũng là bạn học cùng trường với anh mà, cô ấy có show diễn, anh đến cổ vũ cũng là việc nên làm thôi. Hơn nữa em tính kỹ cả rồi, chỉ có anh lên tặng hoa mới làm cho sân khấu rực rỡ.”

Đới Duy Phàm cười nói: “Em đừng cho anh đi tàu bay giấy nữa, nhớ đấy, là em bảo anh đi đấy nhé, đến lúc cô nàng kiêu ngạo ấy trách cứ thì đừng đổ thừa tại anh”.

Bây giờ xem ra Đới Duy Phàm đúng là rất hiểu phản ứng của Tân Định, Diệp Tri Thu bất giác cười thầm. Đúng lúc đó Đới Duy Phàm tiến tới, Tân Định lập tức im bặt. Diệp Tri Thu giới thiệu anh ấy với Hứa Chí Hằng một cách ngắn gọn, rồi nói: “Cám ơn anh nhé Duy Phàm, hôm nay trông đáng anh tặng hoa đúng là rất đẳng cấp.”

Đới Duy Phàm bật cười, nhìn Tân Định và nói: “Chỉ cần nhà thiết kế lừng danh không trách anh đã làm hỏng sân khấu của cô ấy là được rồi!”

Tân Định lườm anh ta một cái rồi vẫn giữ nét mặt vênh vênh đó mà dài giọng trả lời: “Cám ơn anh đã đến cổ vũ cho tôi.”

Lần đầu tiên Đới Duy Phàm thấy cô khách khí như vậy cũng ngạc nhiên, anh nghiêm túc nói, khác hẳn kiểu bông lơn thường ngày: “Sự bố trí của show diễn này rất sáng tạo, có ba khâu được xử lý rất hay rất hợp với nhạc nền. Người mẫu cũng được trang điểm kỹ lưỡng, chỉ có điều trang phục hơi thực dụng quá. Cần đưa vào nhiều hơn những bộ trang phục có chi tiết cách điệu để thể hiện được phong cách của nhà thiết kế.”

“Đây mới chỉ là một buổi trình diễn giới thiệu các nhãn hàng chủ đạo của công ty, không mang nhiều phong cách cá nhân của nhà thiết kế nên chỉ dừng lại ở mức độ này thôi. Tôi thích buổi trình diễn vào tuần thời trang năm ngoái hơn, người thiết kế được thỏa mái phát huy sở trường độc đáo của mình”. Tân Định không ngờ lời nhận xét của Đới Duy Phàm lại chính xác đến vậy nên cô cũng rất thẳng thắn đáp lời.

Đúng lúc đó Diệp Tri Thu nhìn thấy Tăng Thành đang đưa một cô gái trẻ đi sang bên này, cô kéo nhẹ tay Tân Định ra hiệu cho cô ấy dừng lại. Để ông chủ biết được ý tứ của bản thân chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Tân Định, đây là cô Triệu, phóng viên của tờ báo Thời trang, cô ấy muốn phỏng vấn cô.”

Tân Định lập tức lấy lại điệu bộ nghiêm túc, gật nhẹ đầu chào phóng viên rồi nháy mắt với Diệp Tri Thu, cùng cô phóng viên lại gần sân diễn.

Tăng Thành đã biết Đới Duy Phàm nên ông gật đầu với anh, sau đó ông quay sang nhìn Diệp Tri Thu. Diệp Tri Thu đành ra vẻ tự nhiên mà đối mặt với ông ta: “Xin chào Tổng giám đốc Tăng, buổi trình diễn thật thành công, chúc mừng ông. Xin phép để tôi giới thiệu, đây là bạn tôi, Hứa Chí Hằng. Chí Hằng, đây là Tổng giám đốc Tăng, là... sếp cũ của em.”

Tăng Thành chăm chăm nhìn Hứa Chí Hằng, hai người mắt chạm mắt một lúc rồi cũng bắt tay. Tăng Thành nói: “Chào anh Hứa, tôi là Tăng Thành”. Rồi ông ta lại mỉm cười nhìn Diệp Tri Thu: “Tri Thu, cô đừng lúc nào cũng xưng với tôi là sếp cũ nữa, tôi cứ áy náy không yên vì cách xưng hô ấy đấy, khi giới thiệu cô cứ coi tôi là bạn thôi.” Giọng nói của ông ta cũng như lúc bình thường, ôn hòa điềm đạm, nhưng ánh mắt lại thâm trầm lạnh lẽo quan sát hai người.

Diệp Tri Thu cười bối rối. Cũng may lúc đó, một nhân viên của Tổ Mỹ chạy qua tìm Tăng Thành, nói rằng một kênh truyền hình thời trang của đài truyền hình nào đó muốn phỏng vấn ông. Tăng Thành quay lại

nói: “Thật tiếc quá, Tri Thu, cô nhớ đưa cả anh bạn này tham gia vào buổi tiệc rượu của công ty tối nay nhé! Tôi phải đi qua đây một lát”

Tăng Thành quay người đi, Diệp Tri Thu mới lặng lẽ thở phào. Cô cảm thấy áp lực mà Tăng Thành tạo ra cho cô bây giờ còn lớn hơn cả hồi cô làm việc dưới quyền của ông ta. Đợi Duy Phạm lúc đó lại có bạn gọi nên anh cũng nói tạm biệt rồi rời đi.

Hứa Chí Hằng nghiêng đầu nhìn cô: “Nhìn ông sếp cũ của em không hề đơn giản.”

Diệp Tri Thu không muốn tiếp tục chủ đề về ông ta nên cười nói: “Đương nhiên rồi, chẳng ai cho rằng ông ta đơn giản cả.”

“Nghe cách giới thiệu của em thì ông ta cũng có tính chất như là ”Đề yên nào cũng” của anh nhỉ?” Hứa Chí Hằng nói bằng giọng.

Diệp Tri Thu giật thót mình, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Chí Hằng, anh đang nhìn cô với ánh mắt có phần trêu người. Cô thật không ngờ người đàn ông này lại có năng lực quan sát tinh tường đến vậy. Cô cười đau khổ: “Bây giờ em có chút hối hận vì đã trêu người anh trước, đàn ông có giác quan thật nhạy bén làm phụ nữ lúc nào cũng phải chịu áp lực.”

“Em đừng lo lắng, anh không ngại phải giả vờ ngốc nghếch trong những tình huống cần thiết đâu” Hứa Chí Hằng cười rồi đưa tay khoác vai cô, ghé sát mặt nhìn thẳng vào mắt cô rồi anh nói khẽ: “Hơn nữa em không hề để cơ hội cho những người đàn ông khác, điều đó khiến anh rất vui mừng. Mà anh cũng rất thích cách giới thiệu của em, so với câu ”Đề yên nào cũng” của anh, hàm ý còn sâu sắc hơn nhiều.”

Diệp tri Thu dở cười dở khóc, có phần chịu thua: “Thôi được, em cũng sẽ dùng câu này với anh. Đề yên nào cũng. Chúng mình đi ăn thôi, chẳng cần tham dự buổi tiệc đó đâu.”

“Nhưng em mặc phong phanh quá, mình đừng ra ngoài nữa, ở tầng một khách sạn có bar riêng, trong đó có loại bia tự ủ và các món ăn Đức ngon tuyệt đấy.”

Hai người đi xuống tầng một, vào quầy bia Paulaner Bräuhaus. Diệp Tri Thu không ngờ không gian ở đây lại rộng lớn như vậy. Bàn ghế đều bằng gỗ cứng, ngồi lên không được dễ chịu lắm nhưng được cái hôm nay là cuối tuần nên không khí rất náo nhiệt. Ở đây làm món ăn theo đúng phong cách Đức nên số khách đến ăn một nửa là người Trung Quốc, một nửa là người nước ngoài. Hứa Chí Hằng hỏi cô thích món gì rồi quyết định chọn món sườn bò non hầm nấm, xúc xích hun khói, sà lách và bia tự ủ.

Các món ăn thật ngon và giàu dinh dưỡng, bia tự ủ gợn những lớp bọt mịn dậy mùi quyến rũ, không khí xung quanh nhộn nhịp khác hẳn sự yên tĩnh của những quán ăn Tây khác, cộng thêm những cuộc nói chuyện vui vẻ bằng đủ thứ ngôn ngữ khác nhau, thật thỏa mái. Vì không phải lo lái xe nên hai người uống bia thỏa thích, nói chuyện vô tư, Hứa Chí Hằng kể cho cô nghe những chuyện vui hồi anh còn đi du học ở nước ngoài: “Năm đó Ban quản lý ký túc xá đã điều tra ra một vụ học sinh giả mạo, cô bé đó hai mươi tuổi, thể mà trà trộn được vào ký túc trường đại học gần nửa năm. Cô ta cũng lên lớp, đến phòng thí nghiệm, đến quán cà phê, rồi cũng tranh luận với giáo sư, còn hẹn hò với một anh bạn trong lớp anh nữa, chẳng ai mấy may nghi ngờ thân phận của cô ta cả”.

“Em thấy cô gái này thông minh đấy chứ”.

“Đương nhiên là thông minh rồi, khi cô ta bị áp giải ra khỏi trường, có rất nhiều giáo sư và sinh viên lên tiếng đề nghị nên đặc cách mà nhận cô ấy vào học.”

Ngay lúc ấy Thẩm Tiểu Na gọi điện thoại cho cô: “Chị Thu Thu, em đã hỏi quầy lễ tân rồi, không còn phòng trống, mà em chẳng muốn ở chung với mẹ em đâu. Tối nay em đảm bảo sẽ không làm âm ỹ ảnh hưởng đến chị, được không chị?”

Diệp Tri Thu ngần ngừ một lát rồi trả lời: “Em cứ ở đó đi, tối nay chị ở chỗ bạn, không về phòng đâu.” Cô đặt máy xuống, cúi đầu chăm chú với đĩa sườn non của mình. Một bàn tay với những ngón thon dài dịu dàng đặt lên tay cô, cô ngẩng đầu thấy Hứa Chí Hằng đang nhìn mình với ánh mắt như có đốm lửa, khẽ gọi tên cô bằng giọng nói khàn khàn: “Thu Thu!”

Khuôn mặt cô đã đỏ lên vì mem bia, giờ lại còn nóng đỏ hơn nữa, cô cúi đầu không dám nhìn anh. Anh cứ nắm chặt tay cô, gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, sau đó vội vàng kéo cô đứng dậy đi ra khỏi quầy bia.

Hai người mở cửa vào phòng, không bật đèn, ôm chầm lấy nhau.

Vòng ôm siết nóng bỏng tưởng như trên thế gian không có gì có thể chia cách được họ. Diệp Tri Thu không nhớ mình đã ngã xuống chiếc giường êm ái như thế nào, từng đợt sóng yêu đương bao trùm lên cơ thể cô. Hứa Chí Hằng tiếp tục hôn, bàn tay anh mơn trớn lùa vào trong áo, vuốt ve cơ thể cô. Sự tiếp xúc diệu kỳ lại lần nữa khiến cơ thể cô khẽ run rẩy. Trong bóng tối, cô căng thẳng nhìn khuôn mặt anh tuần đang kẻ sát. Anh cũng nhìn như thế. Ngọn lửa nhiệt tình và ấm áp trong đôi mắt anh làm cô say đắm. Cô khép hờ mắt, khuôn mặt xanh xao trở nên tươi tắn ửng hồng, cô quyết định đắm chìm trong ân ái dạt dào mà anh mang lại

Chương 20

Quên đi lý trí

Căn phòng của anh có thể nhìn ra giòng sông Lương Mã, Diệp Tri Thu thường đến Bắc Kinh công tác, nhiều lần ngồi xe qua cầu trên giòng sông này nhưng cô chẳng có ấn tượng mấy. Bây giờ cô đứng cạnh cửa sổ trên tầng mười hai nhìn xuống, buổi sáng sớm trên mặt sông có lớp sương mờ mờ bao phủ, rồi sau đó bốc hơi nhanh chóng, mặt sông phản chiếu ánh mặt trời buổi sáng, mặt nước lặn tấp ánh sáng xanh trong. Mấy tháng nay, đây là lần đầu tiên cô hoàn toàn được nghỉ ngơi, thả lỏng cơ thể, trong lòng bình yên và vui vẻ, cô cứ đứng nhìn mãi về phía xa, không muốn nghĩ đến những vấn đề mà cô vẫn phải đau đầu bực bội.

Hứa Chí Thành từ sau ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Khi làm thủ tục nhận phòng, anh đã cố tình chọn căn này đấy. Ở căn nhà của em anh mới sinh ra cái tính này, phòng ở phải trông ra sông chứ đừng có trông ra thành phố thị trấn, thế mới nên thơ. Nhưng cảnh sông từ phòng em nhìn ra vẫn hùng vĩ lộng lẫy hơn ở đây.”

Nhắc đến căn nhà đó, Diệp Tri Thu chợt nhận ra người đàn ông đã cùng cô có một đêm nồng ấm hôm qua chính là người khách thuê nhà của mình. Sự nhận thức muộn màng này lại mang đến cho cô cảm giác bất ổn. Thế nhưng ở đây có một vòng tay rắn chắc đang ôm chặt cô như thế, nụ cười của anh trong nắng sớm cởi mở như thế, cô quyết định không suy nghĩ đến những vấn đề làm mình thấy mệt mỏi nữa.

Hai người xuống lầu ăn buffet sáng của khách sạn và nói về kế hoạch làm việc trong ngày. Diệp tri Thu nói với Hứa Chí Hằng, sáng nay cô phải đi đến Triển lãm Quốc tế, chiều lại lên ô tô đi Thiên Tân, tối mai sẽ từ Thiên Tân bay thẳng về nhà.

“Có phải em đang nhắc khéo anh là tự đến thì hãy tự đi không?” Hứa Chí Hằng cười nói.

Diệp Tri Thu bật cười: “Chẳng lẽ em lại bắt anh vác đồ hộ tống em tới Thiên Tân?”

“Từ khi sân bay Thiên Tân mở rộng, anh cũng chưa ghé qua đó đâu.”

Diệp Tri Thu nói lý do của anh thật hài hước: “Nếu anh nói với em là anh chỉ muốn đến Thiên Tân để ăn bánh quai chèo* thì có lẽ em sẽ cảm động hơn đấy!”

Nụ cười của anh càng mang hàm ý sâu sắc: “Không đâu, em đừng lo lắng, Thu Thu, anh đâu định sử dụng sự cảm động của em một cách phung phí thế. Hôm nay anh sẽ về nhà trước, ngày mai, lúc nào em đặt được vé thì nhắn cho anh số chuyến bay, anh sẽ ra sân bay đón em.”

Dưới ánh mắt nồng nàn đắm đuối của Hứa Chí Hằng, Diệp Tri Thu cảm thấy lâng lâng. Trạng thái đó cứ theo cô đến tận lúc cô vào Triển lãm Quốc tế, cô chen chúc trong dòng người đông đúc gấp vội của ngày cuối tuần để vào từng gian hàng xem triển lãm. Chỉ đến lúc gặp khách hàng, cô mới định thần lại mà tập trung vào công việc.

Cô gặp vài khách hàng ở thị trường phương Bắc, gặp cả những giám đốc thị trường và nhân viên bán hàng của thành phố cấp hai. Bàn bạc công việc trong một khung cảnh ồn ào như vậy thật không bình thường cho lắm. Nhưng lạ hơn nữa là mọi người đều thấy thoải mái mà không hề mệt nhọc, cứ cất giọng sang sảng vừa đi vừa nói chuyện, lúc lúc lại dừng bước để bình luận về các nhãn hàng đang bày trước mắt, như kiểu

làm việc thế này thực sự là không khí giao lưu. Diệp Tri Thu đành phải theo số đông, không biết thế nào mà lại đi với Giám đốc Tiến của một siêu thị nào đó qua gian hàng của Tổ Mỹ. Cô ngập ngừng bước chân nhưng cũng không thể tự nhiên mà quay ngoắt ra được.

Giám đốc Tiến chỉ gian hàng của Tổ Mỹ nói: “Riêng với tập đoàn của Tổ Mỹ, tôi phải đến tận nơi, gặp trực tiếp để mời họ vào bán hàng trong siêu thị của tôi. Cô Diệp này, nếu cô vẫn còn làm ở Tổ Mỹ thì đâu phải vất vả nhiều lời với tôi đến thế.”

Diệp Tri Thu cười nói: “Giám đốc Tiến nói khách sáo quá. Bên ông là siêu thị mới mở, lại ở vị trí đắc địa trong trung tâm, dù cho tập đoàn hay công ty nào thì cũng cứ phải có lời với ông chứ!”

Cô liếc nhìn gian hàng bài trí theo lối mở của Tổ Mỹ, phải đến gần một trăm mét vuông, sắp xếp đơn giản mà phóng khoáng. Tầng Thành không ở đó, cô thấy yên tâm hơn. Gặp những đồng nghiệp cũ, cô cười và gật đầu chào, không ngờ Giám đốc Tiến lại niềm nở chào hỏi họ, sau đó hỏi thăm tường tận về kế hoạch giai đoạn sau của Tổ Mỹ đối với các thị trường cấp hai như thế nào. Cô cũng chẳng cảm thấy sao, đằng nào cô cũng đã bàn bạc hết các điều khoản với ông Tiến rồi, cô chào ông ta và định rời đi thì Tân Định bất ngờ xuất hiện, từ phía sau kéo cánh tay cô lại.

“Thu Thu, hôm nay trông sắc mặt cậu tươi tắn lắm!” Tân Định cười trêu ghẹo rồi ghé sát vào mặt cô sàm soi.

Chỉ là một lời nói bình thường nhưng Diệp Tri Thu lại thấy có chút hổ thẹn trong lòng, đôi má ửng đỏ, cô nói: “Cùng tớ đi uống gì đã, cả sáng nay tớ phải thuyết minh chuyện trò đến mức khản cả cổ rồi.”

Khu vực nghỉ ngơi của triển lãm khá nhỏ hẹp, hiện giờ đã chật cứng người. Rất nhiều khách tham quan mỗi nhứ chân chỉ còn cách tìm một chỗ trống trên sàn nhà mà ngồi bệt xuống tạm nghỉ. Hai người mua nước xong cũng chẳng có chỗ nào mà ngồi nữa, bèn quyết định lên lầu ba của khu triển lãm số một, đây là khu triển lãm các loại máy móc truyền thông nên người đi lại cũng ít hơn nhiều. Hai cô gái tìm một góc ngồi xuống, thỏa mái duỗi đôi chân đã mỏi rời. Diệp Tri Thu đã phải đi đi lại lại suốt buổi sáng, Tân Định càng chẳng phải nói, cô phải dẫn đám trợ lý chạy đi chạy lại khắp triển lãm phải đến mấy vòng rồi.

“Buổi trình diễn hôm qua có phản ứng tốt chứ?”

“Haizzz, phản ứng khả quan. Có điều khi cơn phấn khích qua đi, mình nhìn lại cũng thấy chỉ đến thế, ngay cả cái anh Đơn Duy Phàm cũng nhận ra show diễn này có khuynh hướng thực dụng quá. Mình cứ như đang khiêu vũ với đôi còng sắt trong tay ấy, rất gò bó.”

“Cậu để ý đến lời nói anh ta làm gì. Môi trường ở đây làm sao so được với khu kinh tế duyên hải. Cũng chỉ có Tổ Mỹ mới chịu quảng tiền ra làm show, một biểu diễn hoành tráng như vậy cũng phải tốn đến mười mấy, có khi lên tới hai mươi vạn tệ chứ không ít. Hiệu ứng thương hiệu mới là vấn đề lớn, sao có thể nói tất cả điều đó hoàn toàn thể hiện hết sự tích lũy kinh nghiệm của cá nhân cậu được.”

“Cũng đành phải nghĩ thế thôi, ông Tăng là người lọc lõi, không bao giờ để nhà thiết kế lẩn lút tự do thể hiện ý muốn của mình.”

Diệp Tri Thu biết Tân Định còn nhiều tham vọng trong ngành thiết kế, nhưng để một nhà thiết kế đưa những ý tưởng cá nhân vào một nhãn hàng đã được ông chủ định vị và vạch ra khuynh hướng phát triển của nó thì đó là điều hầu như không dễ dàng. mà ông Tăng Thành này đâu phải chỉ có tiếng tinh ranh, cô nói: “Tiểu Định, mọi việc đừng quá nóng ruột, cậu đã có một sự khởi đầu rất tốt rồi.”

“Tớ lo lắm Thu Thu ạ, tớ đã hai mươi chín tuổi rồi!”

“Cậu đừng có nói đi nói lại điều đó với tớ nữa, cậu định nhắc nhở tớ phải không? Tớ còn hơn cậu đến nửa năm ấy.” Diệp Tri Thu muốn nói đùa để không khí trở nên thoải mái hơn nhưng nét mặt Tân Định vẫn nghiêm túc.

“Chúng ta đều ở sâu trong nội địa quá, mà như vậy thì cách xa vùng trung tâm của thời trang. Tất cả những thông tin về thời trang mới nhất đều đến muộn hơn rất nhiều so với vùng duyên hải và các thành phố lớn, mà môi trường thì lại càng tệ hơn nữa. Điều tệ hại nhất là luôn phải gượng ép mình thích ứng với những xu hướng của sếp. Tuy tớ thừa nhận xu hướng đó có lý của nó, nhưng cứ như thế mãi tớ lo rằng óc sáng tạo của mình sẽ bị hao mòn hết mất.”

Diệp Tri Thu không ngờ chỉ trong ngày hôm sau của một buổi biểu diễn thành công, cô bạn tốt của mình lại có những lo nghĩ như thế. Mới hai mươi chín tuổi đã có show diễn độc lập trong một triển lãm quy mô lớn nhất nước, đối với nhà thiết kế mà nói, đây là một thành công đáng kể rồi, nhưng rõ ràng Tân Định không hề thỏa mãn với thành công ấy.

“Tiểu Định, mối quan hệ giữa nhà thiết kế và công ty luôn luôn có tính hai mặt. Điều này cả cậu và tớ đều rõ. Cho dù nói rằng thiết kế thời trang là làm nghệ thuật, nhưng phải chuyển thể nó bằng hàng hóa thì mới được sự công nhận của công chúng chứ. Dù là một thương hiệu lớn đến đâu chẳng nữa, hay là một nhà thiết kế có tính cá biệt thế nào đi nữa cũng phải suy nghĩ đến phản ứng của thị trường. Về điểm này thì tớ thấy Tổng giám đốc Tăng rộng rãi, vẫn cho cậu một khoảng không gian riêng để phát triển và thừa nhận những thành quả của cậu. Rất nhiều ông chủ khác chỉ muốn mình là người xuất hiện sau cùng đón nhận vinh quang, chẳng để cho nhà thiết kế được lộ mặt hoặc khá hơn là chỉ coi nhà thiết kế đó như một vai phụ thôi.”

Tân Định gật đầu: ”Haizzz, cậu không cần phải nói đỡ cho ông ta đâu. Tớ thừa nhận về phương diện này, ông Tăng đã chơi rất đẹp, nên tớ hài lòng. Sự bất mãn và bất an lại đến từ chính bản thân tớ. Tớ luôn cảm thấy, nếu như mình không nhân lúc đầu óc vẫn còn sức sáng tạo, tranh thủ thời gian thực hiện những giấc mơ của mình dù có vấp ngã cũng không sao. Chứ nếu không sau này, chắc chắn tớ sẽ ân hận vì mình đã chẳng cố gắng theo đuổi mơ ước đến cùng.”

Diệp Tri Thu từ bé đã chịu ảnh hưởng của bố mẹ, không muốn mạo hiểm mà chỉ muốn bước trên con đường bằng phẳng. Vì thế cô là người khá thực tế tuy rằng lúc tuổi trẻ phơi phới cũng có nhiều mộng tưởng. Chỉ có điều cô đã rẽ ngang ngã khác, dù làm việc vẫn là để thực hiện ước mơ nhưng công việc hiện giờ lại chẳng có chút liên quan gì đến nghệ thuật cả. Cô biết rõ công việc nào cũng có vất vả riêng nhưng cô không oán trách số phận, ngược lại cô luôn ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của nó. Cô thừa nhận với tư chất của mình thì con đường này có lẽ đã là sự lựa chọn tương đối tối ưu rồi. Nhưng khi nhắc đến lý tưởng thì cô không thể không tránh khỏi hụt hẫng. Chẳng cần nói đến mấy năm về trước, mà ngay bây giờ, khi nhắc đến lý tưởng cô càng cảm thấy nó quá xa vời trong khi cô đang mệt mỏi ép buộc bản thân phải làm việc.

“Tiểu Định, hay là cậu đã có kế hoạch gì rồi?”

“Tớ vẫn chưa nghĩ kỹ, nhưng đúng là tớ có một kế hoạch, có thể mình không chôn chân mãi ở Tổ Mỹ đâu.”

Diệp Tri Thu im lặng.

“Chắc cậu đang nghĩ tớ đã phụ sự trông cậy của ông Tăng phải không? Thu Thu, trong con người cậu có gì đó hơi cổ điển, khi bỏ việc cậu cứ áy náy không yên, nên cậu lại nghĩ tớ vừa mới làm show thành công đã nghĩ ngay tới đường đi riêng thì thật là vong ơn bội nghĩa chứ gì?”

”Ái chà, cậu coi tớ cứ như là một trung thần không thờ hai chủ vậy. Tớ áy náy là vì tớ có lý do riêng, bởi tớ chẳng có chút tài năng gì về thiết kế cả, nếu không phải là ông Tăng đã huấn luyện, thì tớ thật khó mà tìm được đường đi thích hợp ỉnh. Còn cậu thì khác, tài hoa thiên bẩm của cậu ai cũng phải chấp thừa nhận, từ khi ở trường, cậu đã dành được mấy giải thưởng rồi cơ mà. Nếu như hồi tốt nghiệp gia đình cậu mà thoáng hơn một chút, cho cậu đến miền đặc khu duyên hải, thì bây giờ cậu đã nổi tiếng như cồn rồi. Mình chỉ là nghĩ trước khi cậu quyết định thì nên suy nghĩ cho thật kỹ chứ đừng vội vàng.”

”Tớ biết chứ. Có điều cậu cũng đừng tự trách mình quá, ông Tăng đúng là đã cho cậu có hội nhưng sự cố gắng của cậu mấy năm liền ở bên Tổ Mỹ ai mà chẳng thấy. Tuy là cơ hội do người khác đưa đến, nhưng có nắm bắt và phát huy được hay không lại là ở bản thân mình chứ. Thế cậu thì sao, sau này có ý định gì không? Chẳng lẽ cứ làm đến kiệt sức ở Tìn Hòa như thế à?”

”Không thể thì phải làm thế nào? Cầm tiền của người ta thì phải biết tận lực cho người ta chứ, trong thời hạn hợp đồng tớ vẫn muốn làm việc thật tốt. Còn sau này tớ chắc chắn không thể quay về Tổ Mỹ, mà cũng không thể tạm thời gởi thân ở một chỗ nào đó kém hơn Tìn Hòa. Có lẽ đường đi tốt nhất là nhân lúc còn đang có sức thì cố làm thêm một chút, dành dụm chút tiền, sau này xem nhân hàng nào ăn khách và phát triển được thì mình nhận làm đại lý, cũng nhàn tản một chút.”

”Làm đại lý bán hàng cũng được đấy, khá tự do, chẳng đến nỗi khổ như thế này. Đúng rồi, hôm qua cậu đưa bạn trai đến ra mắt có phải là cố tình để cho ông Tăng nhìn thấy không đấy? Tân Định cười tinh nghịch.

Một chút ý đồ nhỏ nhen của mình mà đã khiến cho Hứa Chí Hằng và Tân Định đồng thời nhận ra, huống hồ Tăng Thành là một người còn nhậy bén hơn nhiều, chắc chắn ông ta còn rõ hơn ai hết. Diệp Tri Thu đành thở dài trả lời: “Coi như là thế vậy, mình nghĩ mọi người càng đỡ phải nghĩ này nghĩ nọ sẽ tốt hơn.”

”Chuyện của cậu với anh chàng Hứa Chí Hằng đó là nghiêm túc chứ?”

“Chúng tớ không phải loại tình một đêm, không có ý định chơi bời lãng nhăng đâu, coi như là nghiêm túc cũng được.”

Tân Định nhìn cô với ánh mắt hoài nghi: “Câu nói này không giống cách nói của cậu chút nào, tính cậu vốn chưa cân nhắc thấu đáo sẽ không đưa ra quyết định. Cái gì gọi là ”coi như nghiêm túc” chứ?”

“Suy nghĩ thấu đáo để làm gì? Những việc khác tớ đều có thể vạch trước kế hoạch tính trước nước đi, chỉ có chuyện tình cảm thì tớ đã thất vọng với nó rồi. Người mà tớ đã có kế hoạch sẽ kết hôn và sống trọn đời thì...” Diệp Tri Thu nhìn đám người đi lại dọc hành lang mà cười xa xăm: “Thôi, chẳng nói những chuyện đó nữa. Việc gì cũng có biến số, còn chuyện tình cảm lại càng như thứ đồ dễ vỡ, Tớ chẳng dám kỳ vọng hay có kế hoạch dài hạn gì với nó cả, Bây giờ đối với tớ, mỗi ngày là một chuỗi dài mệt mỏi, tớ ở bên cạnh anh ấy thì vô cùng vui vẻ, tớ coi đó như là một phần thưởng cho bản thân vậy. Còn chuyện sau này, tớ chẳng nghĩ nữa”.

Tân Định nhìn cô bạn có thói quen giữ kín những nỗi đau của mình hôm nay lại không ngại ngần phô bày nó ra giữa chốn triển lãm âm ỹ này, Ánh nắng buổi trưa chiếu qua cửa kính trắng thật ấm áp nhưng ánh mắt Tri Thu lại lạnh lẽo vô hồn khiến Tân Định cảm thấy ngậm ngùi. Cô cũng từng trải qua vài mối tình hời hợt rồi nhẹ nhàng chia tay, hầu như mọi tâm sức cô đều dồn hết vào niềm đam mê thiết kế những bộ trang phục mới. Có lúc cô còn nghi ngờ bản thân sinh ra đã lãnh cảm, luôn cảm thấy mình sẽ chẳng bao giờ sốc nổi mà guen bản thân vì một người đàn ông nào đó.

Nếu một người khác tâm sự với cô như vậy, đương nhiên cô sẽ hân hoan tán thành, cảm thấy sống ở trên đời này nên có một thái độ thoáng như vậy. Nhưng Diệp Tri Thu thì khác, bởi cô biết cô ấy là người có thái độ sống nghiêm túc, một mối tình đầu kéo dài sáu năm với bao cung bậc tình cảm sâu đậm mà cuối cùng tan vỡ, thật là một cú sốc quá lớn. Bây giờ cô ấy lại có thể phát ngôn những tư tưởng được chẳng hay chớ như vậy có thể tưởng tượng được cuộc đấu tranh nội tâm của cô ấy đến mức nào

Tân Định nắm một tay của Diệp Tri Thu đang định nói gì đó thì Tri Thu lại cười và nói trước: “Không sao, không sao, tất cả đã qua rồi mà”. Rồi cô nắm chặt lấy tay Tân Định: “Chúng mình nói chuyện gì cho vui một chút đi, đừng tự nhiên chuốc buồn vào người, lát nữa còn ối việc để làm đấy”.

Tân Định lườm bạn một cái rồi đành lắc đầu cười: “Cậu ấy à, cậu là người chịu đựng đau khổ số một đấy, mình không thể không phục. Chiều nay có một buổi trình diễn của một nhãn hàng Hồng Kông, mình có vé đấy, cậu có muốn đi xem không?”

Diệp Tri Thu lắc đầu: “Cậu đi một mình đi, chiều nay tớ còn phải đi gặp khách hàng, sau đó đi thẳng đến Thiên Tân luôn.”

Ba giờ chiều, Diệp Tri Thu trở về khách sạn thu dọn hành lý, cô gọi điện cho Lưu Ngọc Bình rồi bắt xe đi thẳng đến Thiên Tân để gặp mặt một chủ đại lý trước. Ngày hôm sau, cô tranh thủ thời gian đi đến những khu thương mại lớn trong trung tâm thành phố, góp ý cho chiến lược huấn luyện các nhân viên bán hàng và nhân viên quản lý cửa hàng, buổi tối cô lên máy bay trở về.

Khi xuống sân bay, cô bỗng cảm thấy hình như chỉ trong mấy ngày thôi mà nhiệt độ vụt lên cao nhanh thế, cảm nhận rõ sự ấm áp của mùa Xuân. Cô ngồi lên chiếc xe của Hứa Chí Hằng đã đợi sẵn từ lâu, trở về căn hộ mà cô thuê trọ. Hứa Chí hằng đặt hành lý xuống rồi quan sát căn phòng nhỏ ấy.

Nơi đây thật đối nghịch với sự tươi mới và thoáng đãng của khu chung cư Tân Giang Hoa Viên. Căn phòng chỉ có những đồ gia dụng thật cần thiết nên cách bố trí rất đơn giản. Anh có thể nhận ra Diệp Tri Thu đã bỏ ra chút công sức để bài trí lại, bọc bộ ghế sofa bằng vải trắng chấm bi, chiếc giường được cô phủ tấm ga màu vàng nâu nên trông thật mới mẻ và sạch sẽ, chỗ ngồi cạnh cửa sổ kính rộng đến mặt sàn cô trải một tấm thảm da dê phối màu hài hòa với những chiếc gối dựa, tất cả đồ đạc trong nhà đều được sắp xếp gọn ghẽ nhưng vẫn toát lên sự gò bó chật hẹp.

Diệp Tri Thu mở toang cửa sổ và cánh cửa mở ra ban công cho thoáng gió. Nhìn thấy ban công nhỏ đến mức không thể tưởng tượng được, Hứa Chí Hằng bật cười ha ha, anh nói: “Em có chắc đây là ban công không? Hình như nó là chỗ để điều hòa thì phải.”

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Tri Thu nghe được lời nhận xét này nên cô cũng cười: “Chỗ có bồn hoa bách hợp che khuất bên cạnh mới là nơi để điều hòa anh ạ!”

Hứa Chí Hằng cũng đi đến chỗ đó, hai người cùng đứng trên ban công siêu nhỏ đó, cảm giác thật chật chội. Hứa Chí Hằng kéo cô vào lòng mình mà nói: “Anh thích thế này, chiếc ban công nhỏ xinh này rất hợp để mình đứng ôm nhau, chắc chắn nhà thiết kế đã tính đến điều này.”

Cách giải thích đó làm cô bật cười.

“Trước đây một người bạn của anh nói rằng anh ấy thích nơi đây, anh còn cười nhạo anh ấy. Hóa ra đúng là ta có thể vì một người mà có thể thích ứng với một nơi nào đó, cho dù nơi ấy nhìn ra sông hay quay ra đường phố đông người”, anh ghé sát vào tai cô nói khẽ.

Vòng ôm siết chặt, lời nói dịu dàng khiến Diệp Tri Thu có cảm giác lâng lâng, nhưng cùng với cảm giác hạnh phúc đó lại là nỗi sợ hãi mơ hồ. Cô buông thả mình tận hưởng tình yêu như vậy sẽ có ngày lún sâu không rút ra được, nhấm nháp những niềm vui từng chút một liệu có ngày thành nghiện không? Quen với việc đón nhận những phần thưởng ngọt ngào như thế này sau mỗi ngày làm việc mệt nhọc, liệu có càng ngày càng tham lam, càng ngày càng muốn nhận nhiều hơn nữa?

“Em đang nghĩ gì thế?”

“Mùa Xuân ở đây nổi tiếng là rất ngắn ngủi, chỉ qua vài ngày ấm áp là đã có cảm giác nóng nực của mùa hè rồi, Vì thế các công ty may mặc thường không bao giờ cung ứng hàng xuân cho nơi này. Bởi thế kế hoạch bán hàng của em cũng luôn bỏ qua tiết trời mùa Xuân.” Diệp Tri Thu ngẩng đầu, nhìn anh chăm chú: “Bây giờ em đang nghĩ, có lẽ em sẽ vì một người mà nhớ về mùa này đấy!”

“Bây giờ em mới nói đến từ ”nhớ“, xem ra anh chưa thực sự mang lại cho em cảm giác bình yên. Có phải anh qua nóng vội, theo đến tận Bắc Kinh khiến em cảm thấy có chút gì không thỏa mái?”

“Không, Chí Hằng, thật ra có một câu mà anh đã nói rất đúng, em là típ người con gái dù biết bản thân mình rất cần nhưng nhất định không chịu nói thẳng ra điều đó ra” Diệp Tri Thu tự cười mình, nói: “Nếu để em quyết định, có lẽ em thà để mất anh còn hơn phải nói thẳng ra là thích anh. Anh theo đuổi em quyết liệt như vậy, em cảm thấy vừa tự hào vừa hạnh phúc.”

Cô ngược đầu nhìn anh, trên khuôn mặt thanh tú là ánh nhìn dịu dàng thẳng thắn, hai người ở gần nhau quá, hơi thở ấm áp của cô kề sát đôi môi anh, làm rung động trái tim anh. Anh ôm cô chặt hơn nữa: “Em nói những lời đó đã quá đủ để thỏa mãn lòng ham muốn chinh phục của một người đàn ông rồi đấy”.

Cơn gió của một ngày cuối tháng Ba vừa êm ái vừa ấm áp, mơn man trên khuôn mặt. Còn ở dưới hạ mười bảy tầng lầu là con đường huyết mạch của cả thành phố đang đông đúc xe cộ. Muôn vạn ánh đèn nối đuôi nhau chạy mãi đến tận đường chân trời, nơi đây chỉ có hai con người đang xiết chặt lấy nhau trong nụ hôn nồng thắm, lại có cảm giác như đã thoát khỏi thế gian ồn ào và náo nhiệt kia

11. Chương 21-22

Chương 21

Vết thương lòng

Khi Diệp Tri Thu nhận được cú điện thoại của Phương Văn Tĩnh thì cô cũng chẳng còn hơi sức đâu mà giận dữ nữa. Cô trở về đã hai tuần rồi, chuyện đó với cô đã thành quá khứ. Nhưng rõ ràng Phương Văn Tĩnh không hề nghĩ như vậy, cô ta vẫn cứ muốn gặp cô bằng được.

Đương nhiên có thể không thèm để ý nhưng cô không muốn chính trong thời điểm ông Tăng Thành đang làm thủ tục ly hôn vợ mà mình lại bị dây dưa vào, như thế không những khiến ông ta thêm rắc rối mà còn

khiến mình thêm phần bức bối. Cô biết trước rằng cái trò nói chuyện tay đôi này chỉ khiến mình thêm chán nản, nhưng cũng đành ôn hòa nhận lời sau khi tan ca sẽ gặp cô ta ở một quán cà phê gần công ty.

Buổi chiều hôm đó, chỗ làm của cô lại xảy ra một việc đột xuất, trợ lý bộ phận kinh doanh là Tiểu Lưu đã gây ra một sự cố lớn. Trong thời gian Diệp Tri Thu đi công tác, có một số đơn đặt hàng do cô ta giao nhưng hàng hóa giao đến bốn địa điểm A, B, C, D đã bị giao lẫn lộn hết. Bốn đại lý ở bốn nơi đó nhận hàng thấy không giống như giao kết đã đồng loạt khiếu nại lên tổng công ty khiến Diệp Tri Thu phải mất cả một buổi chiều mới giải quyết ổn thỏa.

Khi xong việc của mình, Diệp tri Thu vội vã chạy đến quán cà phê đã hẹn thì thấy Phương Văn Tĩnh ngồi chờ sẵn bên một chiếc bàn kê sát cửa sổ. cô ta đang cầm chiếc thìa nhỏ chậm chậm khuấy cốc cà phê, hình như đã chờ cô khá lâu rồi. Cô ngồi đối diện, gọi một tách cà phê Ý, rồi nhìn đồng hồ: “Thật ngại quá, tôi đến muộn. Xin lỗi nhé!”

“Không sao đâu, tôi luôn là người biết chờ đợi”. Phương Văn Tĩnh nói giọng nhỏ nhẹ, điệu bộ khiêm nhường lịch sự.

“Chúng ta nói thẳng vào việc chính nhé, hy vọng hôm nay có thể nói rõ ràng mọi chuyện để sau này khỏi phải dây dưa gì nữa.”

“Thật ra hôm nay không cần phải phiền đến chị nữa, tôi và An Dân đã hòa giải với nhau và quyết định tổ chức lễ cưới vào thứ Bảy tuần sau. Chúng tôi sẽ tổ chức trên du thuyền ở sông Trường Giang, đến lúc đó sẽ đốt pháo hoa, đứng ở hai bên bờ sông đều có thể nhìn thấy.”

Diệp Tri Thu nở nụ cười mệt mỏi: “Cám ơn cô đã có ý thông báo, tuy rằng tôi chẳng biết tại sao phải đặc biệt đến thông báo với tôi như vậy.”

“Bởi tôi thấy rất rõ, An Dân vẫn còn áy náy đối với chị. Vì thế tôi mới hẹn chị ra nói chuyện, xin chị hãy nói với anh ấy, chị đã tha thứ cho anh ấy, để anh ấy cảm thấy thoải mái mà sống, làm như vậy bản thân chị cũng thấy nhẹ nhõm, không phải sao?”

Diệp Tri Thu bật cười khi nghe những lời lạ kỳ đó, cô thật sự không biết cô gái ngồi trước mặt mình ngày thơ quá mức hay là ích kỷ quá đáng nữa, cô nói: “Việc này không phiền đến tôi nữa đâu, tôi và anh ấy đã hoàn toàn chia tay rồi, bây giờ gặp nhau cũng không còn là bạn nữa, dù anh ấy có áy náy thì cũng không liên quan đến tôi, Còn việc tôi có được nhẹ nhõm hay không thì càng không cần cô phải bận tâm như thế.”

“Không phải ai cũng có thể tuyệt tình như chị đâu, chị Diệp ạ. Chị cho rằng tôi giả bộ hiền thực hay giả bộ hào phóng cũng được, tôi thực lòng quan tâm đến An Dân chứ không giống như chị, chia tay nhau rồi chỉ mong cho anh ấy cả đời không hạnh phúc thì mới thấy vui mừng. Nếu như anh ấy muốn chia tay với tôi, tôi sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy và thành tâm chúc phúc.”

“Xin lỗi nhé, tính tôi vốn không quan tâm đến cuộc sống của những người không liên quan đến mình và cũng chẳng hiểu kỳ điều gì cả. Vì thế sự vui mừng của tôi cũng không có liên quan gì đến cuộc sống của họ. Nhưng nể sự nhiệt tình của cô, tôi nhờ cô chuyển lời của tôi đến anh ta là sự áy náy lương tâm của anh ta chẳng có ý nghĩa gì với tôi. Còn về việc anh ta và cô có hạnh phúc hay không cũng không nằm trong phạm vi quan tâm của tôi.”

“Thế trong mắt chị Phạm An Dân là người đàn ông như thế nào? Dù sao thì chị cũng đã từng yêu anh ấy, bất kể là bây giờ chị nói rất lạnh lùng nhưng chị nghĩ mình đã hiểu hết về anh ấy chưa? Sao chị có thể quá lý trí không hề muốn tha thứ cho anh ấy như vậy?”

“Cô Phương à, tôi đoán chắc rằng cô quá rồi rồi, nhiều thời gian đến mức không biết dùng nó vào việc gì nữa. Vì thế cô coi cuộc sống thực như một cuốn phim Hàn quốc dài tập vậy. Minh cô diễn xuất còn thấy chưa đã nên muốn kéo người khác vào diễn cùng sao? Nhưng tôi rất bận, tôi không thể đảm nhận được những vai diễn ấy đâu. Đối với tôi, người đàn ông đó đã phản bội tôi và đi theo sự lựa chọn khác thì tôi cũng phải có sự lựa chọn của riêng mình. Tôi đã từng yêu anh ta, chúng tôi cũng từng lên kế hoạch cho đám cưới, nhưng những điều đó chẳng ngăn được cô chen vào khiến anh ấy thay đổi, Vì thế, anh ta là người như thế nào thì tôi đã có sự kết luận của riêng mình.”

Khuôn mặt Phương Văn Tĩnh nhợt nhạt đi đôi chút: “Chị cho rằng một mối quan hệ bền vững như vậy thì

người khác có thể dễ dàng phá hủy nó sao? Chị có biết An Dân nói với tôi về chị thế nào không? Công việc của chị rất bận, chị chẳng có chút thời gian rỗi nào cho anh ấy, chị quyết định mua bằng được căn nhà ở một nơi đắt đỏ mà anh ấy không thể trả nổi, chị đã bỏ ra hơn nửa tiền nhà, chị còn đi vay tiền và chi trả cả khoản tiền lãi nội thất, chị không hề để ý đến tâm tư của anh ấy. Hàng xóm ở đó toàn là kẻ giàu có, cũng trẻ như anh ấy nhưng có xe có nhà, ở chung với họ anh ấy thật sự cảm thấy rất áp lực nhưng chị không hề quan tâm đến cảm giác của anh ấy.”

Diệp Tri Thu vừa ngạc nhiên vừa tức giận, cô hít một hơi dài giữ lấy bình tĩnh: “Lại nữa rồi, có lẽ điều cô rất muốn làm chẳng qua là tôi phải kiểm điểm lại mình chẳng? Xem mình đã thật sự hiểu Phạm An Dân chưa? Có phải mình đã đặt lên vai anh ấy quá nhiều áp lực? Có phải không điều hòa được mối quan hệ giữa chúng tôi hay không chứ gì? Cô Phương ạ, tôi thật lấy làm lạ quá, quan hệ của hai người đã đặt dấu chấm hết, tất nhiên là phải có nguyên nhân của nó. Tôi đã chấp nhận cái kết cục chia tay này rồi thì còn quan tâm đến nguyên do của nó làm gì nữa. Dù tôi có dằn vặt bản thân mình đến đâu thì có ý nghĩa gì với quan hệ của hai người đâu. Bàn tay Phương Văn Tĩnh cầm cốc cà phê hơi run run, cặp môi mỏng vừa hé ra lại mím chặt, cô ta không thể giữ bình tĩnh được nữa: “Nếu anh ấy cứ day dứt như vậy thì tôi làm sao mà hạnh phúc được? Tôi đã quyết định lấy anh ấy nên tôi muốn có được trọn vẹn cả con người và tâm hồn người đàn ông đó”.

“Cô thật thẳng thắn, tôi không thể không khâm phục. Tôi đoán rằng bây giờ người day dứt trong lòng có lẽ chính là bản thân cô. Nhưng tôi không thể giúp được gì, dù rằng cô còn muốn đi tìm bà Tăng mà mách cái chuyện đáng buồn cười kia thì cũng thế thôi. Cái thế giới này đâu phải đang chuyển động vì bản thân cô, vấn đề của cô thì cô phải tự đối mặt mà giải quyết lấy.”

Phương Văn Tĩnh cười lạnh lùng: “Chị Diệp, chị lý luận nghe sắc bén lắm. Tôi cũng muốn đoán một chút, có lẽ chị đang nhắc nhở mình rằng, chị thất bại bởi An Dân là kẻ ham tiền, còn tôi chẳng qua là cây vào tài sản của gia đình mà quyến rũ được anh ấy. Vì suy nghĩ tự an ủi của chị như là phép thắng lợi tinh thần của AQ ấy có thể giúp chị dễ chịu đi một chút chẳng?”

Diệp Tri Thu chán nản nhìn cô ta: “Thật xin lỗi cô Phương, trông cô cũng là người có giáo dục, nhưng nhìn hành động của cô tôi cảm thấy nó thiếu suy nghĩ. Con người ta khi đã thất tình, nếu không muốn tự tử thì chắc chắn phải nghĩ ra cách gì để giúp mình sống tiếp chứ. Tôi tự an ủi mình như thế nào là việc của tôi, điều đó quan trọng với cô đến thế sao? Cô muốn tôi thừa nhận thắng lợi tuyệt đối của cô à? Được thôi, cô thắng rồi đó, người đàn ông đó đã là của cô, thế đã được chưa?”

“Chị quả lợi hại thiệt, đặt mình ở vị trí cao như thế, tự rút lui không chút vướng bận để An Dân luôn cảm thấy có lỗi với chị, để tôi luôn do dự không biết liệu hạnh phúc của mình có được toàn vẹn không?”

“Chúng ta chấm dứt chuyện này thôi. Cô Phương, cô cứ tổ chức đám cưới của mình, thật sự chẳng cần tôi phải xuất hiện mà hát điệu ‘Xin anh hãy sống hạnh phúc hơn em’ đâu. Như thế hạnh phúc của hai người mới tròn vẹn. Hôm nay tôi đồng ý đến đây là muốn nói rõ với cô rằng, tôi đã có người yêu rồi, mà Tổng giám đốc Tăng cũng đã gặp mặt anh ấy, còn nếu cô cứ muốn gặp bà Tăng mà hót lèo thì cô sẽ tự chuốc lấy hậu quả thôi.”

Diệp Tri Thu vẫy tay ra hiệu người phục vụ đến trả tiền. Phương Văn Tĩnh bỗng nắm lấy bàn tay kia của cô. Lòng bàn tay cô ta có mồ hôi ướt lạnh, theo bản năng, Diệp Tri Thu vội rút tay lại, rồi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt Phương Văn Tĩnh đỏ ửng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô và nói: “Chị Diệp, chị có tin hay không tùy chị, thực ra tôi không hề cứng rắn, càng gần đến ngày cưới, tôi càng lo lắng, tôi không biết sự lựa chọn của mình có đúng đắn hay không?”

“Vậy cô cũng chọn lầm đối tượng để giải bày rồi, chuyện này cô nên tâm sự với mẹ cô hoặc bạn bè thân thiết của cô. Tôi và cô chỉ là những người qua đường thôi, tôi không thể giúp đỡ cô bất cứ điều gì”.

Phương Văn Tĩnh thở dài: “Người bạn duy nhất của tôi đã cùng gia đình đến Canada mấy năm trước rồi. Còn mẹ tôi thì chị đã gặp rồi đấy, bà ấy không phải là người thích hợp để tôi dốc bầu tâm sự. Chị Diệp, thật sự tôi rất ngưỡng mộ chị, hôm đó thấy Tân Dịch và sếp cũ của chị bảo vệ chị như vậy, ngay cả An Dân cũng không hoàn toàn quên được chị, tôi nghĩ trong cuộc sống chị đã thành công hơn tôi rất nhiều.”

Diệp Tri Thu đợi nhân viên phục vụ đến trả lại tiền thừa, cô không nói gì nhưng Phương Văn Tĩnh lại tiếp tục: “Chị biết tại sao tôi lại thích An Dân không? Anh ấy rất giống người mà tôi đã thầm yêu, nhất là khi

anh ấy cười, trông thật phóng khoáng khôi ngô, Người con trai đó, bây giờ ở tận Canada xa xôi. Nhưng trước khi đi, anh ấy cũng chưa từng nhìn thẳng tôi, tôi chắc chắn mình chẳng bao giờ có được anh ấy. Thế nên lần đầu nhìn thấy Phạm An Dân, tôi đã tự nói với mình rằng, tôi không thể để mất An Dân, cho dù tôi phải cướp anh ấy từ tay người khác.”

Nhận lại tiền thừa từ tay người phục vụ, Diệp Tri Thu đứng dậy nói: “Cô Phương, tôi thật sự không muốn chia sẻ những kỷ niệm trong quá khứ của cô. Còn An Dân, bây giờ đối với tôi, anh ấy cũng như người qua đường thôi, tôi không để tâm đến việc anh ta được ai yêu và vì sao được người ta yêu. Còn số của cô tôi đã đặt ở chế độ từ chối cuộc gọi rồi, vì thế tôi sẽ không nói lời hẹn gặp lại với cô nữa.”

Diệp Tri Thu bước ra khỏi quán cà phê thì trời đã nhá nhem tối. cô giơ tay vẫy một chiếc taxi, bác tài hỏi cô muốn đi đâu, cô bất giác buột miệng nói “Tân Giang Hoa Viên”. Từ khi cho Hứa Chí Hằng thuê căn hộ đó, cô hầu như không bao giờ trở lại. Cô và Hứa Chí Hằng ai cũng bận việc của riêng mình nên không thể ngày nào cũng gặp nhau. Lần trước Hứa Chí Hằng đã ở lại căn hộ thuê của cô và kêu ca là chật chội quá, cô chẳng nói gì. Thế là Hứa Chí Hằng vội ôm chặt lấy cô mà cười nói: “Cái giường này thế mà hay, giống như cái ban công kia vậy, thật thích hợp cho hai người ôm chặt lấy nhau”.

Cô đương nhiên biết rõ căn hộ của mình ở Tân Giang Hoa Viên rất rộng rãi và tiện nghi, mỗi một đồ dùng trong đó được lựa chọn tỉ mỉ. Chiếc giường đôi dài hai mét một, rộng hai mét, đệm giường làm từ cao su tự nhiên, giá cả của nó làm cô phải do dự khi mua rồi đành phải an ủi mình rằng đầu tư để có một giấc ngủ chất lượng tốt là cần thiết. Đúng vào đầu mùa hè năm ngoái, khi các đồ nội thất lớn vừa được bài trí xong xuôi nhưng những chi tiết trang trí nhỏ vẫn chưa hoàn thiện thì An Dân đã đến trước nghiệm thu. Cô tan ca xong cũng qua luôn bên đó, Phạm An Dân khi ấy đã ôm chầm lấy cô, cả hai cười lớn mà lăn lộn trên giường luôn miệng nói thỏa mái quá.

Kỷ niệm như vậy cứ vây bám lấy cô, làm sao cô có thể thản nhiên nằm trên giường đó với một người đàn ông khác. Lúc này xuống khỏi taxi, Diệp Tri Thu đứng trước chung cư Tân Giang Hoa Viên, ngẩng đầu nhìn lên những tòa nhà cao ngất với kiến trúc hài hòa, những lời trách cứ của Phạm An Dân về cô mà Phạm Văn Tĩnh vừa truyền đạt lại cứ vang vọng bên tai, cô cười đau khổ, những lời nói đó như mũi kim đâm vào trái tim cô đau nhói.

Khi cô còn làm ở Tổ Mỹ, thực sự là thời gian ổn định hơn bây giờ nhiều nhưng việc đi công tác là không tránh khỏi. Yêu nhau đến năm thứ sáu, chỉ ít cũng phải công nhận là giữa hai người đã hiểu biết khá sâu sắc về nhau và có những tính toán chung rồi. Thế mà không ngờ Phạm An Dân lại đi nói với người con gái khác rằng bạn gái gây áp lực ỉn.

Còn nói về căn hộ trước mặt, cô không biết nên tức giận hay buồn bã. Sai khi cô và Phạm An Dân quyết định tổ chức lễ cưới thì bắt đầu đôn đáo khắp nơi để tìm nhà. Hai người đều thống nhất mua nhà ở bên này sông sẽ tiện cho công việc hơn nhưng đến khi quyết định là khu nào thì không thống nhất được nữa. Phạm An Dân thích một khu dân cư rộng rãi ở gần ngoại ô, theo như lời anh nói thì nơi đó không khí trong lành, môi trường tốt, mà quan trọng nhất là giá cả căn nhà và số tiền giao đót đầu khá thấp, có thể tiết kiệm được một ít tiền để mua xe giải quyết vấn đề đi lại. Đàn ông dường như có bản năng là đam mê ngồi sau tay lái. Diệp Tri Thu thì không đồng ý ở xa quá, công việc của cô hay phải tăng ca nên muốn ở trong trung tâm để tiện đi lại.

Khi hai người đi dạo bên bờ sông, nhìn thấy Tân Giang Hoa Viên đã ở giai đoạn hoàn thành, Diệp Tri Thu rất thích vì nó gần sông. Nhưng đến khi nhìn giá cả, cô lại không muốn Phạm An Dân phải lo lắng nên không biểu lộ sự thích thú của mình.

Vừa đúng dịp Tổ Mỹ tổ chức buổi giới thiệu sản phẩm ở một khách sạn ngay bên sông, buổi trưa đó cô và Tân Định ngồi dựa vào cửa sổ trong phòng hội nghị, cô chỉ tay về phía Tân Giang Hoa Viên nằm cách đó không xa lắm, than thở với bạn rằng mình rất thích nhưng không đủ tiền mua. Đúng lúc Tăng Thành đi ngang qua, ông ta đột nhiên dừng lại và nói: “Tôi rất thân Tổng giám đốc Tân là chủ đầu tư khu Tân Giang Hoa Viên đó, ông ta nói nếu tôi muốn mua thì sẽ để lại cho tôi một căn hộ với giá nội bộ. Tri Thu, nếu cô thật sự muốn mua thì cứ tìm ông ta nói chuyện xem thế nào.”

Ngay lúc đó, Tăng Thành rút di động ra gọi cho Tổng giám đốc Tân. Diệp Tri Thu đương nhiên chỉ có thể cảm ơn ý tốt của sếp, đến khi gặp được ông Tân để tìm hiểu giá cả thì thật đúng là hơn cả hy vọng. Giá

cả ông ta đưa ra đúng là ưu đãi quá nhiều, cô nghĩ chỉ cần chịu khó một chút là có thể mua được theo cách trả góp.

Bây giờ cô đang cố gắng nhớ lại cảnh tượng cô đã thuyết phục Phạm An Dân thế nào, cô muốn nhớ xem có phải lúc đó mình đã quá áp đặt với anh, bắt buộc anh phải nghe theo sự quyết định của mình không. Nhưng trong đầu cô giờ toàn là những kỷ niệm lặt vặt về chuyện hai người tranh thủ chạy đơn chạy đảo lo thủ tục mua căn hộ đó. Khi Phạm An Dân biết được giá ưu đãi của căn nhà cũng mừng ra mặt chứ chưa cần nói đến khi hai người cầm được chìa khóa, bước vào căn hộ còn trống trơn đó mà hào hứng lên kể hoặc bài trí nội thất như thế nào.

Ít ra giữa họ đã có một quãng thời gian yêu nhau với tình yêu chân thành, nhưng chỉ nghĩ đến những kỷ ức đó thôi mà mắt cô đã như mờ đi. Sáu năm yêu nhau, thế mà trong lúc xao nhãng lại mỗi đứa một đường. Đó là lỗi tại mình ư? Có phải căn nhà này đã giết chết tình yêu? Hay chỉ là do tính cách và cách giải quyết vấn đề của cô thực sự đã gây áp lực với Phạm An Dân?

Màn đêm đã buông xuống, các tòa nhà cao tầng đã sáng trưng ánh đèn. Diệp Tri Thu ngẩng đầu nhìn, thuận theo số tầng và nhìn thấy căn hộ 1601 của mình. Căn phòng tối om, Hứa Chí Hằng vẫn chưa đi làm về. Từng cái đinh từng sợi chỉ trong căn nhà đó đều là công sức của cô. Hiện nay giá của các căn hộ trong khu trung tâm gần bờ sông như thế này đang lên như điều gặp gió, nhưng cô chẳng có cảm giác mừng vui của một người chủ sở hữu.

Trong lúc cô đang nghĩ miên man thì một chiếc Toyota kiểu dáng mạnh mẽ dừng lại ngay trước mặt. Tây Môn thò đầu ra gọi cô: “Thu Thu, chị đứng đó làm gì vậy? Hay là đến đây để thu tiền nhà đấy?”

Diệp Tri Thu cười miễn cưỡng trả lời: “Tây Môn đấy à, Tiểu Phàn đâu rồi?”

“Nhỏ đó lên cơn đi shopping với bạn bè rồi, lúc nữa em đi đón. Chị Thu Thu, dạo này chẳng thấy mặt mũi chị gì cả, khi nào rảnh đi ăn với tụi em nhé! Haizzz, sếp của chị, cái ông Thẩm Gia Hưng ấy có nhiều đơn lợi hại thật, đang đấu giá tranh giành với công ty em một miếng đất ở ngoại ô đấy. Cái giá mà ông ấy đưa ra ngay cả ông chủ em cũng phải nói là hơi điên rồ.” Thẩm Gia Hưng là chồng của Lưu Ngọc Bình. Từ năm kia ông ta đã nhảy vào thị trường bất động sản, đầu tiên chỉ làm những dự án nhỏ, có vẻ càng ngày càng trỗi lớn. Diệp Tri Thu không ngờ bây giờ ông ta lại có gan và có lực đấu với cả với Tổng giám đốc Tân, cô nói: “Bây giờ bất động sản đang lên ầm ầm, Tổng giám đốc Thẩm hơi điên rồ một tí có lẽ cũng chẳng có gì là lạ.”

Tây Môn cười nói: “Đúng là thị trường bất động sản sẽ còn lên trong vòng vài năm nữa, nhưng có điều chú em và em đều cảm thấy ông Thẩm mạo hiểm khi làm như vậy. Tuổi thọ bình quân của các công ty bất động sản quy mô nhỏ ở Trung Quốc chỉ chưa đến ba năm. À đúng rồi chị Thu Thu này, anh chàng thuê nhà của chị tốt tính lắm, Tiểu Phàn có lần quay xe mà quẹt cả vào cái Cayenne của anh ta mà anh ta cũng xuề xòa cho qua chuyện.”

Diệp Tri Thu chẳng còn tâm trí nào mà dây cà dây muống: “Chị có chút việc nên đi trước nhé, khi khác chị em mình nói chuyện nhiều hơn. Chào em nhé!”

Cô đi ngang qua đường lớn để đến bên bờ sông, tìm một chiếc ghế đá và ngồi xuống, trong lòng rối loạn, cũng chẳng buồn đi ăn nữa. Rồi cô lại nghĩ phải làm thế nào để giải quyết những công việc còn đang bừa bộn ở công ty. Cô chỉ muốn được ngồi yên tĩnh một mình. Năm ngoái khi đã trở nên thân thiết với Tây Môn và Tiểu Phàn, lúc rảnh rỗi cô thường đi ăn và hát karaoke với họ. Sếp của cô đương nhiên là rất giàu có, những đại lý dưới quyền thường cũng rất có máu mặt. Vì thế tiếp xúc thường xuyên với Tây Môn và Tiểu Phàn, cô không hề có cảm giác sự giàu có của họ sẽ tạo áp lực ình. Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng thu nhập của cô và Phạm An Dân cộng lại, sống trong thành phố này cũng thừa thãi, chẳng có lý do gì phải thèm khát được như người khác, nhưng không ngờ Phạm An Dân lại không nghĩ như vậy.

Bên tai cô vọng lại một hồi còi “tu...tu...”, cô biết lại có một con thuyền rời bến. Ngẩng đầu lên, quả nhiên cô nhìn thấy trong sắc trời đêm không xa lắm có một con phà đang chậm chậm tiến ra giữa sông. Đây là cảnh vật cô thường nhìn thấy nhưng hôm nay nó lại mang cảm giác buồn vui vợi. Từ khi chia tay với Phạm An Dân, cô chẳng bao giờ đi phà nữa, mỗi lần về nhà cô đều chọn cách đi taxi qua cầu chỉ vì không muốn nhìn thấy cảnh cũ mà đau lòng. Nhưng đến hôm nay cô không thể trốn tránh được nữa.

Tất nhiên trong hoàn cảnh này, cô hoàn toàn có thể đưa ra lựa chọn và phán đoán chính xác, rằng không nên vì kẻ khác mà phải day dứt trong lòng, cũng chẳng nên hối hận về những việc đã qua. Cô có thể phân tích một cách rõ ràng rằng, nếu Phạm An Dân cảm thấy áp lực khi ở bên người bạn gái có đồng lương cao như cô, nhưng anh ta lại bỏ cô, đi yêu người con gái giàu có khác, rồi thản nhiên lái chiếc Mercedes mà người ta mua tặng thì thật là vô lý hết sức.

Thế nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi và chán nản, cô quyết định không để lý trí phải làm việc mệt mỏi hơn nữa. Cô đã quen với cuộc sống có nguyên tắc, làm việc năng nổ, một nhân viên xứng đáng với truyền thống của công ty, một người con có hiếu với bố mẹ, một người bạn gái biết chia sẻ với người yêu. Ước mơ của cuộc đời cô cũng tầm thường như bao người khác. Một gia đình hạnh phúc, một công việc tốt thăng tiến nhanh và được tăng lương. Thế mà giờ đây, cô không tìm ra được trong sáu năm yêu nhau ấy cô đã sai ở điểm nào.

Cô mệt mỏi dựa vào thành ghế, ngồi im lặng cho đến khi điện thoại đổ chuông, cô rút ra trả lời một cách máy móc “Anh à?”

“Thu Thu, anh xong việc rồi, em đang làm gì đấy?” là điện thoại của Hứa Chí Hằng, hôm nay anh phải đi ăn cơm với khách hàng.

“Chỉ đang ngồi một mình thôi”, cô cố gắng cười nói: “Bỗng em thấy rằng đừng suy nghĩ gì nữa hết, ngồi im một mình cũng là sự nghỉ ngơi.”

Hứa Chí Hằng dặn cô phải về nghỉ ngơi sớm, rồi hẹn cô thứ Bảy gặp nhau sau đó anh tắt máy. Cô cất điện thoại đi rồi tiếp tục nhìn giòng sông. Đương nhiên cô biết bây giờ chỉ cần mình dựa vào một bờ vai vững chắc thì sẽ chẳng phải buồn bã thế này. Nhưng nỗi buồn của cô lại liên quan đến bạn trai cô mà lúc nào cô cũng tuyên bố là đã cắt đứt hoàn toàn, cũng liên quan cả đến căn nhà mà Hứa Chí Hằng đang ở. Cô cảm thấy mình chẳng có quyền đi tìm sự an ủi ở nơi đó.

Cô đã hạ quyết tâm sẽ không dây dưa gì về kinh tế với bất cứ người đàn ông nào nữa, thế mà bỗng dưng khách thuê nhà trở thành người yêu của cô. Hai ngày trước cô kiểm tra lại tài khoản, thấy số tiền thuê nhà quý sau đã được anh gửi vào tài khoản, cô cảm thấy thật sự không thỏa mái. Hai người ở bên nhau đúng là rất vui vẻ, đó mới là sự khởi đầu, chưa phải lúc thích hợp để những thứ trần tục kia dính vào làm hoen ố. Cô vô cùng trân trọng những khoảnh khắc yên lành đó, không muốn để ưu tư mệt mỏi của mình ảnh hưởng đến tâm trạng của người đàn ông ấy. Lúc này cô tự nguyện tự mình chịu đựng nỗi buồn khổ giống như cô vẫn một mình gồng gánh những vất vả của công việc vậy.

Chương 22

Chung sống

Hứa Chí Hằng vui mừng đến mức cô thư ký Lý Tinh còn cảm nhận được, chứ đừng nói đến Vu Mục Thành.

Những đợt mưa xuân dai dẳng tuy đã ngừng nhưng những trảng đất trong khu công nghiệp vẫn đang được máy xúc đào xới để xây dựng nền móng, vì vậy đường đi trước mặt nhà máy ô tô lấm lem bùn lầy. Chiếc BMW X5 của Vu Mục Thành đi vào đó cũng bị bùn đất bắn lên be bét. Anh ta nhảy xuống quan sát xung quanh, thấy xe Hứa Chí Hằng đậu gần đó cũng bắn chảnh kém gì. Anh ta sải bước vào phòng làm việc, thấy Hứa Chí Hằng đang nói chuyện với giám đốc bộ phận Cung ứng vật tư. Hứa Chí Hằng rõ ràng đang phê bình nhưng cách dùng từ và ngữ điệu thì không hề nghiêm khắc. Vu Mục Thành có chút ngạc nhiên, anh biết Hứa Chí Hằng nhìn thì có vẻ hiền lành nhưng tính cách lại khá cầu toàn, thường không cho phép nhân viên phạm phải những lỗi ngớ ngẩn, còn cái kiểu phê bình nhân viên chỉ như gió thoảng mây bay thế này thì đúng là lần đầu Mục Thành chứng kiến.

Vu Mục Thành cũng biết vấn đề xảy ra của bộ phận Cung ứng vật tư, anh nghĩ rằng nếu giám đốc bộ phận Cung ứng vật tư phải chịu hoàn toàn trách nhiệm thì cũng hơi oan uổng. Khi thấy thái độ của Hứa Chí Hằng anh cũng yên tâm phần nào. Quả nhiên giám đốc bộ phận Cung ứng vật tư cũng tỏ thái độ rất hòa nhã, chỉ liên tục gật đầu biểu thị sự đồng ý, rồi sau đó chào và đi ra.

“Nếu anh cậu mà nhìn thấy việc này, chắc chắn sẽ khen cậu rất tiến bộ trong cách xử lý công việc đấy.”

Hứa Chí Hằng cười nói: “Mục Thành, cậu đừng giấu mình nữa. Nhưng thật lòng mà nói, từ khi bắt tay vào công việc ở đây, tính cách của mình đã điềm đạm đi nhiều, không còn khó khăn như trước nữa”.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Hứa Chí Hằng đổ chuông, anh cầm lên nghe, thì ra là của Lý Tư Bích. Cô ta trực tiếp hẹn anh đi ăn cơm và nói chuyện về buổi phỏng vấn, anh cười nói: “Tư Bích, bây giờ tôi thật sự rất bận.”

“Chẳng lẽ các nhà doanh nghiệp không cần đến cuối tuần để nghỉ ngơi nữa sao? Luật Lao động cũng không đồng ý cho các anh làm thêm ca một cách vô độ như vậy đâu.”

“Cuối tuần đương nhiên là phải nghỉ ngơi nhưng tôi đã có hẹn với bạn gái rồi, nếu không cô ấy sẽ giận tôi mất.”

Lý Tư Bích im bật, không ngờ Hứa Chí Hằng lại có thể từ chối một cách thẳng thừng đến thế, cô ta cười nhẹ nói tiếp: “Vậy ý anh có phải là tôi cần hẹn thời gian để đến tận văn phòng anh phỏng vấn không?”

“Xin lỗi nhé cô Tư Bích, tôi sẽ bảo thư ký của tôi cho cô số fax của văn phòng tổng công ty. Cô hãy gửi khung chương trình phỏng vấn cho chủ tịch hội đồng quản trị xem trước, tôi cần phải nhận được sự đồng ý của ông ấy mới có thể liên lạc tiếp với cô được.”

Khi Hứa Chí Hằng ngắt máy, Vu Mục Thành lắc đầu cười: “Nếu bố cậu mà nhận được bản fax ấy thì sẽ chẳng hiểu mô tê gì đâu. Có bao giờ ông ấy để ý đến mảng công việc của cậu đâu.”

“Hay để tớ bảo cô ta gửi đến văn phòng của phó chủ tịch hội đồng quản trị?”

Vu Mục Thành cười ha hả, chính anh ta là phó hội đồng quản trị ở bên này, rồi nói: “Thôi tôi xin ông, ông tự giải quyết vấn đề của mình đi.” Rồi anh lấy điện thoại gọi cho Tạ Nam, nhắc nhở cô ấy lái xe về cẩn thận, tối nay anh về muộn nên cô không phải đợi cơm.

Trước đây, hề Hứa Chí Hằng thấy anh ta gọi những cú điện thoại kiểu như vậy thể nào cũng châm chọc mấy câu. Nhưng lần này, khi anh ta ngắt máy chỉ thấy Hứa Chí Hằng mỉm cười mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài kia là con đường lầy lội bẩn thỉu có thể khiến cho con người ta tươi cười rạng rỡ đến thế sao? Vu Mục Thành cảm thấy hoài nghi. Hứa Chí Hằng quay đầu lại thấy khuôn mặt tươi cười của Vu Mục Thành, hai người là bạn tâm giao, đương nhiên hiểu ngay ý đối phương, anh cũng cười vui đáp lại.

“Chí Hằng, nói thì nói vậy nhưng buổi lễ kỷ niệm năm năm ngày thành lập khu công nghiệp, cuối tuần này cậu phải có mặt, chúng ta vẫn cần chính quyền địa phương phối hợp và ủng hộ nhiều lắm.”

“Cái này tớ đã có kế hoạch rồi.” Sau khi rời khỏi văn phòng, hai người họ đi ăn với một chuyên gia tư vấn của công ty công chứng. Công ty sản xuất thiết bị kiểm tra điện của Vu Mục Thành đã thông qua mọi cuộc kiểm định, bây giờ đang tranh thủ thời gian làm nốt chứng nhận ISO 9000 theo tiêu chuẩn ở đây.

Ăn xong, Hứa Chí Hằng lái xe về nhà, anh vừa đỗ xe thì gặp Tây Môn. Hai người quen biết nhau trong lần Tiểu Phán quay xe quệt vào chiếc Cayenne của anh. Lúc này Tây Môn đang chuẩn bị đến siêu thị đón bạn gái, thấy anh, cậu chào hỏi vồn vã: “Bây giờ anh mới về à, lúc này chị Thu Thu - chủ nhà anh đến đây đấy, chắc là để tìm anh phải không?”

Hứa Chí Hằng ngạc nhiên, khi ra khỏi khách sạn anh đã gọi điện cho cô, cô không hề nói đến chuyện đã đến đây, anh chỉ nghe cô nói với giọng mệt mỏi rằng đang ngồi một mình. Anh vẫn cho rằng hai người yêu nhau ai cũng cần có một không gian riêng mà người kia nên tôn trọng. Anh cười, gạt đầu với Tây Môn rồi lên tầng vào nhà, rót ỉnh nửa ly nhỏ Whisky, thêm vào đó chút đá. Anh ra ban công ngồi, ngắm nhìn dòng sông xa xa đang chảy cuộn cuộn trong màn đêm. Cả bờ bên kia và bờ bên này đều dày đặc những dải đèn và bảng hiệu quảng cáo lớn lấp lánh sắc màu.

Nếu bây giờ có Diệp Tri Thu ngồi đây thì cuộc sống của anh thật là viên mãn. Ý nghĩ này vừa mới đến, anh bỗng cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Sáng nay lúc mỉm cười nhìn xa xăm, anh cũng có suy nghĩ như thế.

Anh quan niệm phải tận hưởng niềm vui của cuộc sống, bất kể là công việc hay tình yêu, bây giờ anh cũng đang cảm nhận được dư vị tuyệt vời của nó. Có một điều duy nhất mà anh không xác định được, đó chính là cảm giác do dự của Diệp tri Thu.

Cuối tuần trước sau khi ăn xong, anh ôm Diệp Tri Thu, vừa hôn cô vừa đề nghị: “Chúng mình về chỗ anh đi, thật ra anh phải nói là về nhà em mới đúng, em mới là chủ nhân của nó kia mà.”

Rõ ràng lúc đó, cô bỗng nhiên căng thẳng gò bó, lúc sau mới thả lỏng cơ thể. Trong vòng tay anh, cô xoay người lại, bàn tay cô vuốt nhẹ ngực anh: “Chí Hằng, mình cứ đến chỗ em đi.”

Lúc đó anh chỉ mãi hôn cô, chẳng để tâm chuyện đó. Nhưng bây giờ nghĩ lại, những suy nghĩ của Diệp Tri Thu rõ ràng phức tạp hơn anh tưởng nhiều. Cô ấy là một quản lý bộ phận Kinh doanh đầu tắt mặt tối, thu nhập đương nhiên không phải là thấp mà cam tâm để không cần hộ do chính tay mình bài trí nội thất để đi thuê nơi nhỏ hẹp. Đương nhiên nguyên nhân của điều đó không đơn thuần chỉ là tiết kiệm, mà có lẽ nguyên nhân chính đến từ người bạn trai trước đây của cô.

Bạn gái trước đây của Hứa Chí Hằng tên là Lương Thiến, ít hơn anh bốn tuổi, gia cảnh rất tốt, tính tình vui vẻ đáng yêu, có đôi chút bướng bỉnh. Hai người quen nhau từ khi học ở Mỹ, rồi tình cảm cứ thế tiến triển thuận lợi. Khi anh tốt nghiệp trở về thì cô cũng kết thúc những tháng năm du học một cách nhẹ nhàng. Hai người cùng trở về, cô vào làm một công việc nhân hạ trong công ty của bạn bố cô. Hai người đều thích ứng nhanh với cuộc sống ở Thượng Hải phồn hoa, cùng nhau trải qua những tháng ngày vui vẻ. Thế nhưng nếu tình yêu chỉ có mỗi niềm vui thì sẽ không đủ để dài lâu bền vững.

Khi Lương Thiến đề nghị chia tay, Hứa Chí Hằng không thấy bất ngờ nhưng anh vẫn hỏi cô tại sao. Lương Thiến do dự một lúc mới nói: “Chí Hằng, anh có cảm thấy chúng ta yêu nhau cho đến tận bây giờ, anh chưa hề hoàn toàn để tâm vào việc đó không? Bây giờ giữa hai chúng ta đã không tìm lại được cảm giác khi mới quen nhau. Nếu có ai đó gọi đi đâu chơi là chúng mình sẽ đồng ý đi liền, chứ đâu còn lúc nào cũng muốn ở bên nhau nữa.”

Hứa Chí Hằng cảm thấy trong câu nói này có gì đó trách cứ quá mức, thật sự là anh có cảm giác chán nhưng không phải là chán Lương Thiến. Anh chỉ hy vọng cô trưởng thành hơn và suy nghĩ chín chắn một chút chứ đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến vui chơi quên ngày quên tháng như vậy. Nhưng lúc đó, anh cũng phải thừa nhận người con gái trông cứ như chẳng có chút tâm sự nào lại có một trực giác chính xác đến vậy. Cuối tuần, nếu có ai gọi anh đi chơi Snooker hoặc đi đánh cầu lông là anh lập tức nhận lời, còn Lương Thiến cũng hứng thú khi đi dạo phố với bạn gái hơn hẳn việc đi cùng anh. Anh không cho rằng vì lý do này mà nhất định phải chia tay, nhưng rõ ràng Lương Thiến không muốn tiếp tục một mối tình nhạt nhẽo như vậy nữa.

“Chúng ta vẫn còn trẻ, chúng ta nên nhân lúc trẻ tuổi mà tìm và trải nghiệm những cung bậc của tình yêu, đó là những niềm vui bất ngờ, là những lúc trái tim phải loạn nhịp vì ai đó. Chí Hằng, anh rất tốt, có lẽ chỉ là do chúng ta không thật sự hợp nhau mà thôi.”

Hứa Chí Hằng cười đau khổ: “Thiến Thiến à, anh lúc nào cũng coi em như một cô học sinh bé nhỏ, anh không nhận thấy em đã có những ý kiến của riêng mình. Ngay cả lời nói đuổi anh, em cũng nói rất rõ ràng, thỏa đáng.”

Lương Thiến nắm tay Chí Hằng: “Chí Hằng, em có đuổi anh đâu, em chỉ nói sự thực thôi mà”.

Hứa Chí Hằng vỗ nhẹ tay cô: “Anh biết, anh biết!”

Hai người chia tay buồn bã nhưng không có gì phải ân hận, sau này họ vẫn thi thoảng gọi điện cho nhau. Hứa Chí Hằng chưa trải qua một tình yêu hay cảm giác thất tình thật sự khắc cốt ghi tâm, nên cũng chưa bao giờ phải quá đau khổ hay tiếc nuối trong tình cảm. Anh chỉ muốn biểu thị sự tôn trọng với sự lựa chọn của Lương Thiến. Mối tình không thành đó đã khiến anh càng thêm chán ghét cuộc sống ở Thượng Hải, nơi mà cái gì cũng quá thừa thãi nhưng lại khiến cuộc sống của người ta trở nên đơn điệu và tẻ nhạt. Thế nên anh lựa chọn quyết tâm làm lại từ đầu ở đây. Giờ anh nghĩ, có lẽ mối tình trước của Diệp Tri Thu không đơn giản như anh, chắc chắn nó đã để lại trong lòng cô một vết thương khó lành. Hứa Chí Hằng đặt ly rượu xuống, đứng dựa vào lan can nhìn ra xa, bỗng anh có cảm giác buồn bã. Con người Diệp Tri Thu không hề khó tiếp cận, cô ấy hiểu biết và chấp nhận tình cảm mới, chỉ đôi khi có chút dè dặt, có chút hài hước nhưng cũng rất thẳng thắn tự nhiên, có thể nói cô hoàn toàn chấp nhận sự tỏ tình của anh.

Cô thẳng thắn thừa nhận rất thích cách anh theo đuổi mình, cô dịu dàng chấp nhận sự nhiệt tình của anh, nụ hôn của cô ngây ngất đắm say, cơ thể cô mềm mại đón nhận âu yếm của anh, cô cũng không hề che dấu

khóai cảm khi bên anh, khiến anh được hoàn toàn thỏa mãn và vui vẻ cả về xác thịt lẫn tâm hồn.

Thế nhưng cô luôn giữ khoảng cách với anh. Cô không giống Lương Thiến trong cơn ngây ngất yêu đương luôn thâm thối vào tai anh, cũng không bá vai bá cổ anh nũng nịu vì những chuyện bực bội không đâu, mỗi khi nghe anh nói chuyện cô rất chăm chú lắng nghe, có lúc nghĩ đi đâu đó nhưng lại rất nhanh quay trở lại rồi cười như xin lỗi anh. Trong mọi việc cô rất công bằng, không hề đòi hỏi sự ưu đãi đặc biệt thường thấy của con gái. E rằng đây không chỉ đơn giản là thói quen của một người phụ nữ vốn suy nghĩ độc lập như anh vẫn thường nghĩ.

Anh đặt ly rượu xuống, đi vào phòng khách và ngồi xuống, anh lôi tập tranh cô vẽ về cách trang trí căn hộ ra, anh lật đi lật lại từng bức tranh. Có mấy bức chỉ vẽ một góc trong căn phòng như dưới hiệu quả ánh sáng khác nhau, chúng đâu phải đơn giản chỉ là những bản vẽ thiết kế mà rõ ràng là một kế hoạch, một hy vọng về cuộc sống mới.

Từ khi anh và Diệp Tri Thu quen nhau, anh đã biết là cô mồm mép khá lợi hại, lại hay cười chế diễu người khác, nhưng cô không đố kỵ và cũng không hà khắc, thường nhẫn nhịn chịu đựng những việc không vừa ý. Đôi lúc nói đến những mối mệt mỏi do công việc hay do sếp gây ra, cô cũng chỉ cười rồi cho qua chứ không bao giờ kêu ca trách cứ. Một người con gái phóng khoáng như vậy, mà lại cãi nhau tay đôi một cách cay nghiệt với người yêu cũ ở ngay tại cửa nhà trước sự chứng kiến của bao nhiêu người, điều đó chứng tỏ sự căm hận chất chứa trong cô như ngọn núi lửa chỉ chờ cơ hội là phun trào dữ dội.

Căn nhà này đối với cô như chứng nhân ột quá khứ nhiều đau khổ, mà anh lại là khách thuê nên đương nhiên cứ nhìn thấy anh là cô lại như nhìn thấy cảnh cũ người xưa, làm sao mà vui vẻ được. Huống hồ anh đã hiểu rõ, ngay cả niềm vui cũng chưa đủ để giữ gìn ngọn lửa tình yêu. Nghĩ đến đây anh bất giác cười đau khổ, đây là lần đầu tiên anh phải tự suy đoán tâm lý phức tạp như mê cung của phụ nữ thế này.

Cô không hoàn toàn để hết tâm trí vào mối tình này, còn anh, anh đã dần quá sâu và không thể rút ra được nữa rồi. Anh bỗng ý thức được điều này nhưng thấy mình chưa hẳn đã thất bại. Anh rút điện thoại ra, bấm số của Diệp Tri Thu, giọng nói của cô nghe có vẻ khàn khàn.

“Anh nghĩ lại rồi Thu Thu, để bạn gái phải ngồi một mình xua đi mệt mỏi, đó chính là lỗi của anh, vì anh chưa làm tròn trách nhiệm.”

Khi những lời nói đó lướt qua tai mình, Diệp Tri Thu cảm nhận được cả sự nồng ấm của hơi thở anh. Cô thả lỏng cơ thể nói: “Chí Hằng, em đang ngồi ở bờ sông đối diện với khu Tân Giang Hoa Viên, anh xuống ngồi cùng em nhé!”

Chỉ năm phút sau Hứa Chí Hằng đã đến, anh đứng sau chiếc ghế cô đang ngồi, xoa nhẹ đôi tay lên khuôn mặt đã bị gió sông thổi lên lạnh giá: “Em ngồi ở đây bao lâu rồi?”

“Em không biết, em chỉ nhìn những chiếc thuyền đi qua rồi đi lại.” Cô thành thật trả lời, áp má vào bàn tay ấm áp của anh.

“Em có chuyện buồn phải không?”

“Cũng không hẳn, chỉ là em cảm thấy mệt mỏi, em nghĩ là phải cải tiến công việc của mình thêm một bước, chứ không lại giống như lời Tân Dịch nói làm việc vất vả hơn cả ông chủ.”

Hứa Chí Hằng cười, đôi tay vẫn nâng niu khuôn mặt cô, anh cúi đầu xuống nói: “Em chăm chỉ quá, nếu anh là sếp của em thì anh sẽ cười thầm. Nhưng là bạn trai của em, anh thấy kỳ lạ, tại sao em đã đến nơi rồi mà chẳng chịu lên nhà, sao lại ra đây ngồi một mình trong gió lạnh?”

Diệp Tri Thu bất giác thở dài: “Em chỉ nghĩ rằng, em đã quá bận rộn mà chẳng dành thời gian được cho anh như những đôi yêu đương khác, nếu chỉ mong muốn để mình thỏa mái mà trút những bực bội vào anh thì có lẽ không công bằng.”

“Em đúng là người con gái mà việc gì cũng muốn nói đến công bằng.” Hứa Chí Hằng nở nụ cười chán nản: “Anh đoán rằng em còn nghĩ thu tiền thuê nhà của bạn trai cũng là không công bằng.”

Diệp Tri Thu sững sờ, đúng là cô đã nghĩ đến điều đó, bàn tay anh cảm nhận được khuôn mặt cô hơi nóng: “Hay anh bảo thư ký anh tìm căn nhà khác đi.”

Hứa Chí Hằng không hề buồn khi nghe cô nói ra điều đó. Anh nói: “Tiền thuê nhà của anh là do công ty chi trả. Anh không phải trả khoản tiền đó. Hơn nữa anh rất thích cách bài trí trong căn nhà mà em đã bỏ bao tâm huyết, anh không muốn người khác đến ở rồi làm hỏng nó đi.” Hóa ra anh đã thấy được tâm huyết của mình cho từng góc ngách của căn nhà, Diệp Tri Thu bỗng thấy mắt mình cay cay, cô đứng dậy vòng tay ôm lấy anh: “Anh chiều chuộng một cô gái đã hai mươi chín tuổi như vậy là nguy hiểm lắm đấy”.

“Nguy hiểm đến mức độ nào?”, anh phì cười hỏi cô, ánh mắt anh thật quyến rũ.

“Em sẽ bám chặt lấy anh, có chuyện gì nhỏ nhặt cũng sẽ chạy đến sà vào lòng anh để được anh an ủi, đến lúc anh không thể chịu được nữa mới thôi.”

“Anh đang rất mong đợi được tận hưởng cảm giác đó đấy.”

Diệp Tri Thu cười nói: “Thôi được, bây giờ anh phải cùng em đi ăn cơm, dù anh vừa mới ăn xong em cũng không cho phép anh chỉ ngồi không nhìn em.”

Dường như đang lấy lại niềm hưng phấn cho bản thân, cô nắm tay anh, kéo anh băng qua những con đường ngang dọc ngoắt ngoáy của khu phố cũ phía sau Tân Giang Hoa Viên. Vừa đi cô vừa nói: “Trước đây vùng này phần lớn là tô giới, có rất nhiều công trình kiến trúc đặc sắc, nhà của Tân Địch cũng thế, tường nhà xây rất cao, cửa sổ hẹp và rất dài, nếu sửa chữa hợp lý thì ở đó cũng rất hay.”

Những con phố ở đó thường là đường một chiều, rồi ren phức tạp. Hứa Chí Hằng rất ít lái xe qua đây nên anh thấy kiến trúc của những ngôi nhà đó thật mới mẻ. Ở đây có những ngôi nhà kiến trúc phương Tây xen lẫn những căn nhà dân tản mát chẳng theo lối gì, thi thoảng lại có những ngôi nhà được xây dựng với lối kiến trúc lạ mắt, cao hẳn lên, đường phố thì nhỏ hẹp, những nhà mặt đường toàn tận dụng phần vỉa hè làm ki-ốt kinh doanh ồn ào náo nhiệt, có rất nhiều quán ăn nhỏ, quán làm dầu và quán rượu, những người dạo bộ ở đây đều có vẻ rất thư thái nhàn nhã.

Diệp tri Thu chỉ vào tòa nhà tối om nằm sâu trong một cái sân rộng, và nói: “Đó là nhà thờ, khi còn đang đi học, có dịp Noel, em và vài đứa bạn đi phà từ bên kia sông sang đây xem họ trang trí và tổ chức đêm Giáng Sinh, không khí rất tuyệt vời.” Nghĩ về thời gian đó, cô bắt giác mỉm cười: “Khi tổ chức lễ Giáng Sinh xong, trời còn có mưa tuyết nhẹ, chúng em lại lên phà đi về, chân tay đứa nào cũng cóng lạnh.”

“Thời tiết này mà đi phà thì chắc sẽ rất tuyệt, hay lúc nào đó chúng mình cùng đi nhé!”

Cô đột ngột dừng lại, rồi gật đầu rất nhanh: “Cũng được, chúng ta qua con phố này là sẽ đến một quán ăn nhỏ, thường ngày đông đúc lắm, khách cứ phải xếp thành hàng dài, bởi quán này làm món cá sống rất ngon, mình đến đó ăn nhé. Ông chủ quán họ Hồ tính tình vui vẻ, có lúc ông còn ngồi ở cửa quán kéo đàn nhị cho khách nghe nữa đấy.”

Cô chỉ một hiệu bánh Pháp bên đường: “Hiệu bánh này cũng có từ rất lâu rồi, em thích ăn bánh ngọt và bánh mật ong ở đây.”

Bình thường cô không phải là người ít nói nhưng cũng không kể lể tường tận như hôm nay. Hứa Chí Hằng nghiêng đầu nhìn cô, cô đã vui vẻ khác hẳn dáng ngồi cô độc buồn bã bên bờ sông lúc trước, miệng cười duyên dáng, nét mặt vui tươi. Lòng anh quận thắt, anh nghĩ cô gái này, chắc chắn cô ấy đang ép buộc mình phải vui vẻ lên đây.

Diệp Tri Thu cảm nhận thấy cái nhìn của anh, những buồn tủi trong lòng mà cô cố kìm nén lại như trào dâng không sao kềm chế nổi. Hóa ra chỉ một ánh mắt quan tâm cũng đủ khiến lòng mình mềm yếu. Hai bàn tay cô bám chặt lấy cánh tay rần rở đang nâng đỡ mình, cô áp má vào rồi tựa hẳn vào cánh tay đó như muốn tìm niềm an ủi. Qua làn áo mỏng, anh cảm nhận động tác của cô không được tự nhiên mà có thể nói đó là sự gắng gượng. Sự gắng gượng đó kết thúc rất nhanh, dường như chỉ trong khoảng khắc, cô đã rời khuôn mặt mình khỏi cánh tay anh. Cảm giác vụt qua quá nhanh khiến Hứa Chí Hằng hoài nghi đó phải chăng là ảo giác. Cô lại ngẩng mặt lên cười với anh, đôi mắt cô trong sáng lấp lánh nụ cười. Cô khẽ nói: “Chí Hằng, cảm ơn anh đã xuống đây cùng em.”

Hứa Chí Hằng rút cánh tay mình ra khỏi bàn tay cô rồi quàng lên vai cô siết mạnh, mỉm cười nói: “Nếu cứ khách sáo với nhau như vậy thì anh cũng phải nói với em là cảm ơn em đã gọi anh xuống cùng em.”

12. Chương 23-24

Chương 23

Giải thoát nhẹ nhàng

Diệp Tri Thu nói muốn cải tiến công việc của mình không phải chỉ là nói xuông. Từ lúc còn ở Tổ Mỹ, nhờ chế độ quản lý nghiêm khắc và khoa học, cộng thêm một ông chủ sát sao mà cô đã quen với việc suy nghĩ thấu đáo về nhiệm vụ của mình và phụ trách công việc đó đến cùng. Nhưng tình hình của Tín Hòa rõ ràng không giống như vậy, thiết kế quản lý do cô đưa ra không mang lại hiệu quả như mong muốn, tinh thần trách nhiệm của cô chỉ đem lại hiệu quả là bà chủ càng rối rắm hơn, những người quản lý kinh doanh dưới quyền thì sung sướng, chẳng cần trách nhiệm gì hết vì tất cả đã có cô gánh vác.

Cô tập hợp bộ phận kinh doanh lại để họp, vài quản lý kinh doanh đến trước ngồi buồn dựa lể, toàn nói những chuyện ngoài lề của giới thời trang. Khi bước đến cửa, cô nghe thấy họ đang bàn tán về Tăng Thành.

“Tổng giám đốc Tăng lợi hại thật, nghe đâu âm thầm ly hôn rồi, không như cái lão Ngô béo chồng của Ni Na, khi ly hôn còn làm âm ỹ một hồi khiến việc làm ăn của công ty be bét, thế là thương hiệu đó mất hẳn uy tín trên thị trường.”

Một người khác phụ họa thêm: “Chứ sao, ông Tăng là người nổi tiếng thâm nho, lão Ngô béo làm sao mà bì được. Nghe đâu bà vợ định đưa con di cư sang Úc đấy.”

Diệp Tri Thu nhú mày, cô không muốn kể khác bàn luận những chuyện riêng tư của Tăng Thành. Hôm qua cô gọi điện thoại cho Tân Dịch, cô ấy đã nói với cô chuyện này, nhưng chỉ là sơ qua chứ không chi tiết như những lời bàn luận kia. Tân Dịch chỉ nói với cô rằng thời điểm chính thức ly hôn là trước khi đi Bắc Kinh tham gia triển lãm. Tăng Thành vốn có thói quen làm việc kín đáo, không muốn chuyện riêng của gia đình âm ỹ lên. Lần này ly hôn ông ta cũng làm rất lặng lẽ nên chẳng ai dám đến gặp ông ta để trực tiếp hỏi han. Nhưng điều đó đâu có cản trở gì đến việc tin tức cứ lan truyền khắp nơi, giới thời trang lại được dịp có chuyện mà bàn tán với nhau.

Cô bước vào, bọn họ đột nhiên ngừng bật, rồi lại háo hức chuyển sang chuyện trước mắt, tức là chuyện cô sẽ trách phạt Tiểu Lưu như thế nào? Cô gái này là cháu của Lưu Ngọc Bình, kể ra lỗi của cô ta không đến mức mọi người phải đặc ý như thế. Hiềm một nỗi cô ta tính tình kênh kiệu, từ trước đến nay chẳng coi ai ra gì, thường xuyên lên mặt dạy dỗ cả Thẩm Tiểu Na chứ đừng nói đến những người khác trong bộ phận Kinh doanh.

Tiểu Lưu ngồi một góc, cố gắng trấn tĩnh. Cô ta đã bị buộc phải thay đổi cách trang điểm và ăn mặc quái gở theo yêu cầu của Diệp Tri Thu, bây giờ trông vẻ ngoài đã giống với một cô gái công sở. Cô ta gọi Lưu Ngọc Bình là cô, bà ta đối với cô rất tốt, nhưng cô ta cũng hiểu rằng Lưu Ngọc Bình là một bà chủ nghiêm khắc, ngay cả đối với con gái là Thẩm Tiểu Na chứ đừng nói đến cô ta chỉ là cháu. Còn Tổng quản lý Diệp, tuy tuổi đời còn trẻ và luôn nói năng ôn hòa nhưng rõ ràng là yêu cầu đối với nhân viên và bản thân là rất cao. Chưa cần nói đến toàn bộ phận Kinh doanh, ai cũng phải thừa nhận quyền lực tuyệt đối của cô mà ngay cả loại kiêu căng như Thẩm Tiểu Na cũng phải nể phục cô vài phần. Tiểu Lưu chỉ có cách chờ đợi sự an bài của số phận và thầm nghĩ “Cùng lắm thì bỏ việc”.

Nhưng Diệp Tri Thu chỉ tổng kết về tình hình kinh doanh nói chung, đưa ra kế hoạch tháng tới để trưng cầu ý kiến mọi người, sau cùng mới nhắc đến sự cố về giao hàng. Cái làm mọi người ngạc nhiên là cô nêu đích danh tên của quản lý kinh doanh phụ trách bốn điểm tiêu thụ đó, bảo ông ta nhận trách nhiệm trong vụ này.

Người phụ trách vùng đó họ Chu, là bạn học cũ của Lưu Ngọc Bình, cũng là một người có thâm niên làm việc. Ông ta rõ ràng rất ngạc nhiên: “Tôi không cho rằng mình phải chịu trách nhiệm gì cả, tôi đã liên lạc ổn thỏa với khách hàng, đồng thời cũng phù hợp với nguyên tắc về giao hàng và đổi hàng do Tổng quản lý Diệp quy định.”

“Chức trách chủ yếu của một quản lý kinh doanh là khai thác và chăm sóc khách hàng. Chăm sóc như thế nào, tôi nghĩ điều đó không cần phải nói nhiều. Nếu chỉ là lên danh sách mặt hàng theo yêu cầu của khách hàng rồi không cần quan tâm thì cần gì đến chức trách trung gian là quản lý kinh doanh nữa, cứ trực tiếp thông qua trợ lý bán hàng đưa đơn hàng xuống kho công ty luôn là được. Nhưng như thế các vị có thấy khả thi không?”

Đến bảy, tám vị quản lý kinh doanh mỗi người phụ trách đơn hàng một khu vực riêng trên khắp nước, đều ngồi im không nói. Diệp Tri Thu nhìn lướt qua mọi người một lượt rồi nói: “Sai lầm của Tiểu Lưu rất rõ ràng, cô ta đã cầu thả, lại thiếu tinh thần chủ động phối hợp với khách hàng nên chắc chắn sẽ phải nhận kỷ luật. Qua đây tôi cũng phải kiểm điểm lại bản thân. Đây là lần đầu tiên tôi để cô ấy tự mình giải quyết chuyện giao hàng. Tuy tôi cũng đã nhắc nhở kỹ lưỡng tất cả vấn đề rồi nhưng không ngờ các vị ở đây lại quen với việc tôi là người thẩm định cuối cùng nên đều không dấn động đến trách nhiệm của bản thân là phải đối chiếu lại đơn hàng cho khách hàng. Vì vậy bắt đầu từ hôm nay, mọi người đều phải căn cứ vào quy tắc của công việc bán hàng và suy nghĩ lại lần nữa về bản thân xem cái gì phải làm mà vẫn chưa làm. Tôi hy vọng mọi người nhận thức lại và có sự thay đổi. Từ nay về sau, không phải việc gì tôi cũng đích thân nhúng tay vào, mọi người phải hoàn thành công việc của mình chứ đừng trông chờ tôi đi giải quyết những hậu quả do các vị gây ra.”

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô phê bình với giọng khá gay gắt, không ai nói thêm câu gì. Đợi đến khi cô tuyên bố giải tán, mọi người đều lặng lẽ đi ra, còn Tiểu Lưu ở lại với nét mặt ảm ức, đưa tờ hóa đơn thanh toán cho cô ký tên. Cô cảm thấy buồn cười, nói: “Trông thái độ cô như vậy, không phục phải không?”

“Tổng quản lý Diệp, không phải đâu.” Tiểu Lưu cố nường mắt để ngăn dòng lệ “Em phục chứ, em chỉ tức bọn họ câu kết với nhau để bắt nạt em rồi xem em bị phạt thảm hại như thế nào”.

“Bắt nạt?” Diệp Tri Thu nghiêm sắc mặt, “Cô không phải là trẻ con nữa, mà những người đang làm việc cũng đều là người lớn cả. Trong công việc có sơ suất cũng là bình thường thôi, nhưng lỗi mà cô gây ra thì chỉ cần cẩn thận một chút là có thể tránh được. Nhiệm vụ của cô là phải phối hợp và hỗ trợ các quản lý kinh doanh, nếu cô cho rằng họ đang bắt nạt cô thì làm sao mà phối hợp được”.

Tiểu Lưu bậm môi không nói, Diệp Tri Thu lắc đầu: “Tôi đã xem sơ yếu lý lịch của cô, trước khi làm ở đây, cô đã làm lễ tân và bán hàng ở công ty bất động sản của Tổng giám đốc Thẩm chưa đầy hai tháng. Nếu cô trân trọng công việc đang làm thì cô phải xem xét lại thái độ làm việc của mình và cả cách thức quan hệ với đồng nghiệp nữa, thôi giờ cô về làm việc đi.”

Diệp Tri Thu đứng dậy đến bên cửa sổ, bên ngoài chỉ là các công xưởng vuông vức xếp thành dãy chứ chẳng có phong cảnh gì. Cô vươn vai để thư giãn một chút. Sự bức tức của cô hôm nay thực ra không chỉ bởi sai sót của Tiểu Lưu. Rất nhiều quản lý kinh doanh của Tín Hòa đã theo bà Lưu Ngọc Bình nhiều năm, tự nhẽ có công lao, trở nên lười nhác và tùy tiện, thích làm gì thì làm. Cái ông quản lý họ Chu kia cứ cho rằng mình sẽ ngồi vào cái ghế Tổng quản lý kinh doanh nên bây giờ đương nhiên là ngấm ngấm hậm hực với cô. Cô đã phải giải quyết hậu quả cho bọn họ quá nhiều lần rồi. Cô cũng đã đưa quy chế làm việc mới nhưng họ chẳng cải tiến là bao. Cô quyết tâm không thể hao mòn sức lực vào cái công việc có tính sự vụ này nữa nên quyết định phải nói thẳng thắn trước mặt họ. Thấy sự phản ứng của họ như vậy, cô cũng không tin là một lần nổi giận đã đủ làm bọn họ thay đổi, cô đoán rằng quá trình cải tiến này sẽ chẳng dễ dàng gì. Nhưng cô cần giải phóng bản thân và nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

Chiều thứ Bảy, Diệp Tri Thu ở mãi Giang Nam cùng một giám đốc siêu thị thảo luận về chiến dịch giảm giá khuyến mãi sắp tới, tiện đường, cô về nhà thăm bố mẹ để kiểm một bữa cơm ngon. Bố mẹ cô vui mừng khôn xiết, mẹ vội vang đi chợ mua đồ, còn bố nhìn cô ghen ngào, cuối cùng ông nói: “Thu Thu à, thứ Bảy tuần sau con không cần phải về nhà đâu”.

Diệp Tri Thu đang nghĩ về kế hoạch phát thẻ giảm giá rắc rối của siêu thị, nghe bố nói thế cô ngỡ người ra. Bố mẹ cô vẫn trách cô ít về thăm nhà, mấy lần gọi điện mà cô cũng chẳng về. Nhưng cô kịp hiểu ra vấn đề,

thứ Bảy tuần sau Phương văn Tĩnh đã nói với cô sẽ tổ chức hôn lễ với Phạm An Dân, chắc chắn sẽ có lễ ra mắt ở khu tập thể này. Tuy khu tập thể của nhà máy rất rộng nhưng chắc chắn bố cô chẳng muốn cô trở về để tận mắt chứng kiến cảnh đó.

Còn bố mẹ thì sao? Đã ở tập thể với nhau thì có nghĩa là chẳng có điều gì bí mật cả, việc cô và người yêu bỏ nhau đã lan khắp khu rồi. Cô ít về nhà coi như tai diếc chẳng biết gì nhưng còn bố mẹ chắc chắn đã phải nghe rất nhiều. Thứ Bảy tuần sau, có lẽ họ phải chọn cách đóng chặt cửa mà không bước ra khỏi nhà. Cô thầm mắng mình chậm hiểu: “Bố à, con biết rồi, con đi ra đây một lát rồi về ngay”.

Cô vội vội vàng vàng xách túi bước ra khỏi nhà. Cô đến một trung tâm du lịch gần nhà nhất rồi hỏi họ danh sách tour trong tuần tới. Cô xem xét kỹ rồi đăng ký một tour dành cho hai người, thứ Năm xuất phát, sau đó đi khắp vùng Giang Nam ngắm cảnh mùa Xuân tươi đẹp của tháng Ba. Cô quẹt thẻ thanh toán rồi trở về.

Về đến nhà, cô nghe tiếng mẹ đang cằn nhằn bố: “Ông lại nói linh tinh gì với Thu Thu đấy? Ông lại bắt con ông đừng về cái nhà này nữa à?”

Cô mở cánh cửa chống trộm và đi vào nhà, cười nói với bố mẹ: “Tại sao con lại không về nhà nữa chứ? Về đến nhà là con được cơm bưng nước rót tận miệng, sướng nhất trần đời”.

Bố mẹ cô thấy thái độ của con gái vui vẻ nên cũng yên tâm. Mẹ định đi vào bếp thì cô đưa cho bà tờ lịch trình chuyến du lịch và giấy biên nhận, nói: “Bố mẹ, thứ Năm tuần sau xuất phát nhé, cả hành trình bảy ngày, tour này chuyên dành cho đối tượng trung niên và lão niên đấy: Con thấy lịch trình sắp xếp rất phù hợp, không quá gấp gáp nên sẽ không mệt, bố mẹ đi chơi vui vẻ nhé!”

Hai ông bà ngạc nhiên nhìn nhau, bố cô nhú mày nói: “Cần gì phải tốn kém thế con, lãng phí quá”.

“Bao nhiêu năm rồi bố mẹ có đi du lịch cùng nhau đâu? Năm sau con có mấy ngày nghỉ phép, con sẽ đưa bố mẹ ra nước ngoài thăm thú một chuyến. Con thấy giá đi này rẻ đấy, bây giờ lại là thời điểm đẹp nhất của Giang Nam. Nếu đợi đến kỳ nghỉ mừng Một tháng Năm thì nhất định sẽ đông mà giá lại tăng nữa. Hơn nữa con đã trả hết tiền rồi, người ta không cho hủy đâu, nếu bố mẹ không đi mới là lãng phí lớn đấy.”

Mẹ cô quả thật rất hiểu tâm trạng con gái lúc này nên lườm bố cô một cái: “Đi chứ, con gái mua vé inh đi chơi, tội gì mà không đi”. Tuy nói vậy nhxng mắt bà ươn ướt, bà thấy thương con gái tội nghiệp của mình mà không biết nói gì để an ủi.

Diệp Tri Thu coi như mình không nhìn thấy biểu cảm ấy, cô ngó đầu nhìn vào làn thức ăn của mẹ: “Rau cải cúc này, củ sen này, con thích nhất đấy. Mẹ ơi, làm nhanh lên, ăn xong con còn có hẹn với Tiểu Dịch nữa đấy.”

Mẹ cô đồng ý nhưng vẫn không đứng dậy, bà nói: “Thu Thu à, có người bạn của bố con muốn giới thiệu cho con một anh chàng, anh ta là viên chức nhà nước, con xem có lúc nào tiện thì gặp mặt người ta một chuyến.”

Diệp Tri Thu lặng người, chỉ ú ớ: “Để thêm một thời gian nữa rồi tính mẹ ạ, bây giờ con bận quá.”

Bố cô nghiêm nét mặt: “Con có bận đến mấy cũng không thể để lỡ việc lớn của đời người được, như thế chẳng mấy chốc mà thành gái già đấy. Đừng có nói với bố là con còn vắn vượng cái thằng ấy nhé, con gái của bố không thể yếu đuối như thế được.”

Diệp Tri Thu đành nói: “Thực ra không kết hôn mà sống một mình cũng rất tốt, con không thể đi xem mặt một người đàn ông chỉ vì mong muốn lấy chồng được”. Thấy bố mẹ trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn mình, cô cảm thấy nói ra câu này thật là thất sách quá, đành phải cười mà chữa lại: “Bố mẹ đừng nghĩ gì nhé, con chỉ nói thế thôi chứ không phải thật đâu, mẹ đi làm cơm đi, việc gặp mặt từ từ rồi tính cũng được mà.”

Ăn cơm trưa xong, Diệp Tri Thu cảm thấy dạ dày đã được bù đắp phần nào nhưng tinh thần thì vẫn còn là một gánh nặng. Chào tạm biệt bố mẹ, trong lòng cứ canh cánh làm thế nào để hủy chuyện gặp mặt với anh chàng viên chức kia. Cô chẳng nói đến mối quan hệ của cô và Hứa Chí Hằng với bố mẹ mặc dù bây giờ cô vẫn độc thân. Cô cũng chẳng có tâm trí đâu mà đi xem mặt người đàn ông khác với mục đích lấy chồng. Nhưng làm bố mẹ thì đương nhiên luôn mong muốn con có cuộc hôn nhân hạnh phúc, thật sự cô không muốn bố mẹ phải vì mình mà đau lòng lần nữa.

Bất giác đi đến bến phà, cô ngạc nhiên nhưng rồi nghĩ lại, mình chẳng dám vào căn nhà mình bỏ tiền ra mua đã là việc kém cỏi rồi, bây giờ ngay cả đi phà qua sông cũng không dám thì thật là đúng như bố nói mình “quá yếu đuối”. Cô nhìn đồng hồ, phà sắp rời bến rồi. Cô đến bên cửa bán vé mua vé, rồi bước xuống từng bậc thang. Đúng lúc đó nhân viên trên phà chuẩn bị tháo dây thừng cho phà rời bến, cô vội vàng nhảy một bước lên phà, trời chiều rồi nên người đi khá đông, cô kiếm một chỗ ngồi gần lan can. Chiếc phà từ từ rời bến, những cơn gió mát nhẹ nhàng mơn man khuôn mặt, trên mặt sông có một vài chú chim nhỏ bay vòng vòng trên mặt nước, quang cảnh dễ khiến tâm trạng con người trở nên thư thái.

Cô nghĩ, cứ muốn trốn tránh chính mình như vậy thật là mệt mỏi. Chuyện cũ đã là quá khứ, nếu không còn như ý nữa thì tốt nhất là nên vứt bỏ nó đi. Nếu bản thân mình không thể thoát ra nổi những câu chuyện đã trở thành quá khứ ấy thì bố mẹ mình làm sao mà thỏa mái được.

Hứa Cúi Hằng gọi điện cho cô, anh nghe trong điện thoại có tiếng còi dài, anh hỏi: “Không phải em đang ngồi gần bờ hóng gió bên sông chứ?”

“Em đang đi phà qua sông, những cơn gió thổi đến thật dễ chịu. Bữa tiệc thế nào anh?”

“Mới hết tiết mục lãnh đạo phát biểu, bây giờ lại đến đại diện của các nhà máy trong khu công nghiệp, còn lâu lắm em ạ.”

Hứa Chí Hằng đang dự tiệc chiêu đãi ở khách sạn để chào mừng lễ kỷ niệm năm năm thành lập khu công nghiệp. Tuy khách mời rất đông nhưng anh cảm thấy thật vô vị. Vu Mục Thành vừa lên phát biểu, công ty của anh ta là lứa đầu tiên của khu công nghiệp, bây giờ lại kiêm nhiệm thêm chức phó chủ tịch hội đồng quản trị của công ty linh kiện ô tô nên đành đại diện công ty cảm ơn sự quan tâm của các cấp lãnh đạo. Anh ta phát biểu rất ngắn gọn.

Lúc này người dẫn chương trình giới thiệu Tăng Thành lên phát biểu và giới thiệu Tập đoàn Tổ Mỹ là nhà máy đầu tiên trong khu công nghiệp được vinh danh thương hiệu nổi tiếng toàn Trung Quốc, cũng là tập đoàn tiên phong trong lãnh vực thời trang ở vùng này. Diệp Tri Thu bất giác giật mình khi nghe thấy tiếng giới thiệu tên của Tăng Thành ở đầu giây bên kia.

“Sếp cũ của em đang lên phát biểu đấy.” Khi còn làm ở Tổ Mỹ, Diệp Tri Thu đã biết ông ta mua đất trong khu công nghiệp để chuẩn bị xây dựng xí nghiệp thời trang, hình như vẫn còn dự án bước hai nữa, cô nói: “Em sắp lên bờ rồi, em đi gặp Tân Dịch cái đã”.

“Vậy nhé, sau khi kết thúc tiệc ở đây, anh sẽ đến đón em ngay.” Hứa Chí Hằng nhìn thấy Lý Tư Bích đang điệu điệu đàng đàng tiến về phía mình, anh tắt di động đi.

Lý Tư Bích mặc một bộ đồ màu trắng sữa, nhìn cô vừa sang trọng vừa quyến rũ: “Chào anh Chí Hằng.”

“Tư Bích, chào cô, cô đến để viết bài phải không?”

“Vâng, chúng tôi đang phối hợp với cơ quan chủ quản làm chùm tin tuyên truyền. Chí Hằng, anh thật chẳng nề mặt gì cả, lại để cho bản thảo phỏng vấn của tôi gửi đến Chiết Giang rồi bật vô âm tín luôn”.

“Xin lỗi cô, chắc là chủ tịch hội đồng quản trị bận quá nên chưa kịp xem đấy.” Hứa Chí Hằng chỉ tay về phía Vu Mục Thành vừa bước xuống khán đài: “Anh Vu đây là phó chủ tịch hội đồng quản trị, anh ta cũng có ý là không muốn tuyên truyền quảng cáo quá nhiều, vậy nên thật sự xin lỗi.”

Lưu Tư Bích đã nhận ra người vừa lên khán đài phát biểu mặc bộ lễ trắng nếp, giọng nói truyền cảm dễ nghe kia chính là người hôm nọ uống rượu với Hứa Chí Hằng và lái chiếc xe Citroen nữa, bất giác cô thầm trách mình đã không đánh giá đúng người, rồi mỉm cười nhẹ nhàng nói với anh ta: “Nhìn cách lái xe của Tổng giám đốc Vu là biết ngay anh là người sống kín đáo rồi.”

Vu Mục Thành lịch sự gật đầu với Lý Tư Bích, rồi nói: “Chí Hằng, Tổng giám đốc Tăng sau này sẽ trở thành hàng xóm của mình đấy”.

“Ồ, thế thì cái công trường đang thi công ngày đêm lấm lem bùn đất kia chính là của ông ta.” Hứa Chí Hằng nghĩ ngợi nhìn về phía Tăng Thành đang đứng phát biểu trên khán đài. Ông ta mặc lễ màu gris, dáng người hơi gầy, vẻ mặt thâm trầm mà cũng đủ khiến người ta sợ hãi, đúng là kiểu người mà ta khó có thể quên được.

Lý Tư Bích góp chuyện: “Đúng vậy! Tập đoàn của Tổng giám đốc Tăng phát triển rất nhanh, ông ta vừa đầu tư một hạng mục công nghiệp thời trang mới trong khu vực công nghiệp, mà nghe đâu có thể đó sẽ trở thành khu vực sáng tạo thời trang. Ông ta làm việc rất phóng khoáng, là nhân vật sừng sỏ trong giới thời trang ở vùng này. Các bộ trang phục cung cấp cho người dẫn chương trình của đài chúng tôi toàn do Tổ Mỹ tài trợ. Các anh là hàng xóm thì thật hay, đợi chút nữa tôi sẽ giới thiệu để mọi người làm quen.”

Tăng Thành cũng phát biểu ngắn gọn giống Vu Mục Thành, khi ông đi xuống, Lý Tư Bích niềm nở đi đến nói với ông ta vài câu. Rồi ông ta theo Lý Tư Bích đến chào hỏi Hứa Chí Hằng: “Chào anh Hứa, chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Hứa Chí Hằng cười nói: “Tổng giám đốc Tăng, xin giới thiệu với ông đây là bạn tôi, Vu Mục Thành”.

Tăng Thành và Vu Mục Thành bắt tay nhau: “Thật thất lễ, lúc này thấy anh Vu phát biểu mới biết chúng ta là hàng xóm. Công trường của chúng tôi đang thi công, chắc đã ảnh hưởng đến vấn đề đi lại của công ty các vị, nhất định tôi sẽ khôi phục lại nguyên trạng trong thời gian sớm nhất”.

“Tổng giám đốc Tăng khách khí quá, không sao đâu, công ty linh kiện ô tô hiện nay do Chí Hằng phụ trách, mọi người đều là hàng xóm, hai người lại đã quen biết nhau rồi, có gì mà không thương lượng được chứ.”

Tăng Thành không tiếp chuyện thêm nữa, ông gật đầu với mọi người: “Xin lỗi các vị, tôi có chút việc, tôi phải qua bên kia chào vài người bạn.”

Vu Mục Thành tiện thể hỏi Hứa Chí Hằng: “Sao cậu lại quen với ông Tăng này thế?”

“Ông ấy là sếp cũ của bạn gái tớ, tớ cùng cô ấy đi xem trình diễn thời trang và gặp ông ta.”

Lý Tư Bích nhướn mày, cười vồn vã hỏi: “Ô, bạn gái của anh Chí Hằng làm về lĩnh vực thời trang à? Bây giờ đang làm việc ở công ty nào vậy?”

Chí Hằng tuy có chút bực mình vì cô ta lăm chuyen nhưng anh cũng trả lời.

“Ồ, thế thì cô ta không sáng suốt lắm rồi. Tổ Mỹ là công ty hàng đầu trong lĩnh vực thời trang ở đây, bất kể là ở phương diện phát triển trong tương lai hay là ở chế độ đãi ngộ với nhân viên. Còn Tín Hòa chỉ là xí nghiệp hạng hai thôi.”

Hứa Chí Hằng vẫn không thay đổi sắc mặt trả lời: “Cô ấy là người rất có chủ kiến và có kế hoạch rõ ràng cho tương lai của mình”.

Vừa hay có người vẫy gọi Lý Tư Bích, Tư Bích cười nhẹ và chào: “Xin lỗi hai anh, tôi sang bên kia một chút.”

Thấy cô ta đã đi rồi, Vu Mục Thành qua ra nhìn Hứa Chí Hằng, cười và lắc đầu. Hứa Chí Hằng cười hỏi lại: “Thế là ý gì đấy?”

“Cậu đổi sang chiếc xe Citroen mà chạy đi, tớ đảm bảo sẽ đỡ đi rất nhiều chuyện phiền phức đấy.”

“Mục Thành, cậu đánh giá quá thấp sức hấp dẫn của mình đấy. Citroen đã là gì đâu, nếu cứ như cậu nói thì ông anh mình lái con xe của anh ấy đến đây chắc là càng nguy hiểm.”

Vu Mục Thành vỗ vai Chí Hằng cười to: “Thôi được, coi như đó là sức hấp dẫn của cậu, mình thừa nhận. Cậu sắp sếp một buổi nào đó mời cô Diệp cùng ăn cơm với bọn mình, cũng là để mình và Tạ Nam biết mặt cô ấy.”

Chí Hằng gật đầu cười. Cái kiểu tiệc rượu như thế này thì bàn chuyện nhiều hơn là ăn uống, lãnh đạo các cấp ở khu công nghiệp liên tiếp đến chúc rượu, phải đến chín giờ mới giải tán. Anh bước ra, thấy Lý Tư Bích đang vẫy tay tạm biệt Tăng Thành, còn Tăng Thành lái chiếc Audi rời đi. Lý Tư Bích quay lại phía anh, nửa đùa nửa thật: “Chí Hằng, hôm nay anh có tiện đưa tôi về không? Anh quay phim đưa tôi đến đây nhưng lúc về tôi và anh ấy không tiện đường.”

Chí Hằng đương nhiên chỉ còn cách mở cửa xe mời cô lên. Lý Tư Bích ở một khu dân cư cao tầng gần hồ trung tâm thành phố cách khách sạn không xa lắm. Khi xe dừng lại, Lý Tư Bích quay đầu cười: “Chí Hằng, vẫn còn sớm lắm, lên nhà tôi ngồi uống tách cà phê nhé, lúc này có người bạn mang về cho tôi ít cà phê Brasil, đúng là có vị cỏ thơm, mùi vị rất tuyệt.”

“Ý kiến rất hay” Chí Hằng khôn khéo nói: “Có điều thật ngại quá, bây giờ tôi phải đi đón bạn gái, nếu đến muộn quá e rằng cô ấy sẽ giận. Tư Bích, Cảm ơn cô nhé! Tạm biệt”.

Chương 24

Lời cầu hôn

Hứa Chí Hằng nhận thấy Diệp Tri Thu còn ngại ngần cả với chiếc xe của mình. Khi anh đến công ty cô, cô khéo léo bảo anh đỗ xe ở hầm đỗ của một tòa nhà cao tầng bên kia chứ không muốn gửi ở tòa nhà mà công ty cô thuê. Còn nếu như anh đến đưa đón cô thì cô bảo anh dừng xe ở chỗ rẽ chứ không phải ở cổng ra vào của công ty.

“Chúng ta đang chơi trò tình yêu điệp báo à?”, anh đùa vui hỏi cô.

“Xe của anh chói mắt quá” Diệp tri Thu cũng đùa lại với anh: “Em không muốn đến một ngày anh không còn đưa đón em nữa, người ta lại để ý mà hỏi em là chiếc Cayenne ấy đi đâu rồi.”

Cô hôn anh và vội vàng xuống xe đi về hướng công ty. Hứa Chí Hằng lắc đầu, ở những thành phố lớn như Bắc Kinh hay Thượng Hải thì Cayenne có là gì đâu, ở quê anh thì nó càng đầy rẫy. Chứ nếu không, khi mới quen nhau Diệp Tri Thu đã không lấy chuyện buôn bạc giả ra mà trêu anh, nhưng ở đây đúng là hơi hiếm thật. Anh nghĩ, Tạ Nam cũng thế, thà cô lái chiếc Citroen còn hơn lái chiếc BMW X5 của Vu Mục Thành. Con gái đều giống nhau ở điểm không muốn người ta chú ý đến mình nhiều.

Thế nhưng chiếc xe ít thấy thì lại dễ bị người ta ghi nhớ. Thẩm Tiểu Na lái xe từ đằng sau vượt lên trước Diệp Tri Thu và ra hiệu mời cô lên xe. Cô ta vừa đưa cho cô quyển phác họa mẫu quần áo vừa nhìn vào gương chiếu hậu thấy hình ảnh chiếc Cayenne đang xa dần rồi hỏi Tri Thu: “Thu Thu, bạn trai chị đấy à?”

Diệp Tri Thu nghĩ, sáng sớm anh đã đưa mình đi làm rồi, nếu mình phủ nhận thì rõ là làm bộ, đành ậm ừ cho qua chuyện rồi mở album ra xem. Nhờ có Lưu Ngọc Bình và cô kiên trì sát sao khiến những ý kiến của Thẩm Tiểu Na không được đưa vào bộ sưu tập. Vì thế phác thảo đưa ra lần này rất chuẩn mực, rất phù hợp với đặc điểm của công ty.

“Thứ Sáu tuần trước em thấy chiếc xe Cayenne mang biển Chiết Giang này ở khu nhà em ở. Chiếc xe đó đưa cô dẫn chương trình của đài truyền hình thành phố về nhà, còn chắn cả lối xe em vào hầm đỗ xe nữa chứ. Thế mà hôm nay lại thấy đưa đón chị. Haizzz, người đàn ông này được phụ nữ mến mộ nhỉ.”

Diệp Tri Thu biết Thẩm Tiểu Na tự coi mình như đã thân thiết với cô nên nói năng chẳng có chút giấu giếm gì, mà cô cũng không để ý. Thứ Sáu tuần trước khi Hứa Chí Hằng đến đón, vừa lên xe cô đã ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ nhẹ nhưng điều đó đâu đáng để quan tâm. Cô lãng sang chuyện khác: “Cô định đi ra ngoài ở thật đấy à?”

“Vâng, em thuê căn phòng tầng một của khu chung cư chỗ anh Hướng Viễn đấy, chứ không thì ngày nào ở nhà nghe mẹ em căn nhắc mãi cũng phát chán.” Thẩm Tiểu Na đỗ xe ngay ngắn vào bãi đỗ. “Bà có bệnh nghiện điều khiển người khác rồi, cứ muốn gán ghép em với anh Hướng Viễn ấy, còn bảo là cưới càng sớm càng tốt”.

Diệp Tri Thu nghĩ đến người con trai lịch sự từ tốn mà cô đã gặp ở ngân hàng, bất giác nghi ngờ bà Lưu Ngọc Bình sắp sắp như vậy không biết có hợp lý không. Hơn nữa bây giờ Thẩm Tiểu Na chỉ nghĩ đến Đới Duy Phàm, cô lắc đầu cười: “Thứ Bảy tuần sau là ngày hội đặt hàng các sản phẩm mùa hè, cô theo dõi sát sao bộ sưu tập này nhé.”

“Không thể lỡ việc được đâu, anh Duy Phàm hứa chắc chắn với em như thế.”

Diệp Tri Thu không tin tưởng Thẩm Tiểu Na lắm nhưng nếu là Đới Duy Phàm làm việc thì cô an tâm phần nào, chứ chưa cần nói đến có Trương Tân giám sát chặt chẽ. Cô tự cười mình đã lo lắng toàn những chuyện không đâu. Đạo này đúng là cô rất bận, cô phải đốc thúc các quản lý kinh doanh xác nhận đối tác trong ngày hội đặt hàng; chốt lại các địa điểm tổ chức hội nghị và công tác tiếp đãi ăn ở đối với các đại lý; phối hợp với bộ phận thiết kế cùng thống nhất cách bài trí ma nơ canh mặc mẫu, rồi quy trình biểu diễn ra sao, cô còn phải đi đến hai khu chợ lớn trong tỉnh để mời những chủ đại lý thời trang vốn không có mối làm ăn đến tham gia.

Hàng Thu Đông vốn chiếm vị trí chủ lực tuyệt đối trong doanh thu bán hàng thời trang ở thành phố này, nhưng hàng mùa Hè cũng không thể xem nhẹ. Huống hồ với cô, đây lại là ngày hội đặt hàng đầu tiên từ khi cô về Tín Hòa, tất cả những cố gắng từ trước đến nay của cô cũng là để ổn định và mở rộng đội ngũ quản lý, làm cơ sở cho việc bán hàng Thu Đông sau này. Cô chỉ hy vọng ngày hội đặt hàng này có thể tiến hành thuận lợi, xong việc coi như cô giải quyết được một gánh nặng. Chứ nếu không thì việc vất vả thân xác chỉ đứng thứ hai, điều quan trọng nhất là cô sẽ chẳng còn chút thời gian nào để lo chuyện tình yêu của mình nữa.

Cô đã trải qua mối tình dài sáu năm kể từ khi gặp nhau đến khi dự định tổ chức lễ cưới, cô hiểu rằng tình cảm cần phải nồng ấm đến một mức độ nào đó thì hai bên mới không ngại ngần để lộ ra cho đối phương biết những khuyết điểm và yếu kém của mình, đến lúc đó mới điều chỉnh và nhường nhịn lẫn nhau, mà cũng chỉ như vậy mới có niềm tin ở tương lai được. Nhưng cô và Hứa Chí Hằng bây giờ dường như vẫn chưa thực sự tìm hiểu, hai bên toàn nhìn thấy điểm tốt của nhau. Hình như trong mắt cô, anh vẫn là người xa lạ nhiệt tình và dịu dàng, cùng với một chút tự phụ thật là đáng yêu.

Cô và Hứa Chí Hằng hầu như chỉ gặp nhau vào cuối tuần, còn bình thường thì ai bận việc người ấy. Bởi thời gian bên nhau rất ít, họ cứ gặp nhau là nồng nồng thắm thắm, những ngọt ngào say đắm đó làm tâm hồn cô ngây ngất nhưng không hề mang lại cảm giác yên bình. Tuy thế cô phải công nhận anh thật đáng quý, bởi anh chấp nhận cô trong khoảng thời gian eo hẹp như vậy, hơn nữa còn thỏa mái không can thiệp đến việc riêng của nhau, cô cảm thấy mình không có gì phải phàn nàn cả.

Thế nhưng tình yêu với thời gian bên nhau ít ỏi như vậy sẽ kéo dài được bao lâu? Nếu lấy lý trí sáng suốt để bù đắp lại sự cô đơn hay là phải tìm hiểu nhau hơn nữa, mở lòng với nhau nhiều hơn để vun đắp mối quan hệ lâu dài, thắm thiết hơn nữa. Cô không thể đưa ra được quyết định, chỉ còn cách tự dặn mình, đợi qua đợt bận rộn này rồi tính tiếp vậy.

Thứ Tư, người lái xe của công ty đưa Diệp Tri Thu và một quản lý kinh doanh đến thành phố H trong tỉnh, đi mãi trên đường cao tốc, buổi chiều cô có buổi gặp mặt và đàm phán thuận lợi với ông Vương là một chủ đại lý lớn ở đây. Đại lý của ông ta đã buôn bán quần áo nhiều năm nay, làm đại lý cho rất nhiều thương hiệu, chỉ vì năm ngoái gặp vấn đề trong việc kết toán và đối hàng với Tín Hòa mà ông ta bực tức cắt đứt hẳn mối quan hệ làm ăn. Nhưng đã là người kinh doanh thì không nên tức giận những việc đó, Diệp Tri Thu trước đây khi làm ở Tổ Mỹ cũng đã quen biết ông ta. Lần này cô thành ý đến tận nơi gặp mặt, hơn nữa bây giờ Tín Hòa đang rất được hoan nghênh ở các thành phố loại hai nên chỉ một nụ cười đã làm tan những ân oán cũ, ông ta rất phóng khoáng nhận lời sẽ tham gia ngày hội đặt hàng.

Buổi tối hôm đó, họ cùng ăn ở nhà hàng lớn nhất địa phương, đã làm về mảng kinh doanh thì không thể từ chối những buổi tiệc tùng. Có điều may mắn là kinh doanh về lãnh vực thời trang thì đối tượng giao tiếp thường là các chủ đại lý, đối tác, giám đốc siêu thị hay các chủ hiệu. Mà trong ngành thời trang thì nữ giới chiếm tỷ lệ khá cao, vì thế khi ăn uống thường không có những lời đề nghị thái quá. Ông Vương vốn phóng khoáng, hôm nay cũng tỏ ra rất lịch sự, nói chuyện vui vẻ, cô cũng nể mặt nên đã uống vài ly vang đỏ.

Sau khi tan tiệc, ông Vương nói lịch đã sắp xếp trước rồi, mời hai người tiếp tục với những chương trình khác. Anh quản lý kinh doanh mà Diệp Tri Thu đưa đi theo chủ yếu để đối phó với những tình huống như thế này nên cô đẩy anh ta ra chịu trận, mượn cớ mình đã mệt rồi nên muốn về sớm để nghỉ ngơi. Ra khỏi nhà hàng thấy thời gian còn sớm nên cô đi bộ một mình về khách sạn. Thành phố loại hai này yên tĩnh hơn nhiều so với các thành phố lớn, đường xá vừa yên tĩnh vừa sạch sẽ, không khí cũng trong lành hơn nhiều.

Buổi tối gió thổi mát rượi, cô vẫn còn đang chéch choáng vì mem rượu, tiện tay cô rút điện thoại ra gọi về nhà dặn dò bố mẹ chuẩn bị đầy đủ đồ, tối nay phải ngủ sớm để mai đi theo đoàn du lịch. Sau đó cô gọi cho Hứa Chí Hằng, anh không nhắc máy. Lúc này cô mới nhớ ra, thường những buổi tối ngày thứ Tư, thứ Sáu, anh đi đánh cầu lông. Cô cất điện thoại đi, lặng lẽ ngắm vầng trăng non mang một màu vàng chanh đang treo trên nền trời.

“Tri Thu.”

Một chiếc Audi màu đen đỗ ở bên đường, Tăng Thành bước xuống. Diệp Tri Thu ngạc nhiên nhìn ông ta, một lúc lâu cô mới định thần lại: “Chào Tổng giám đốc Tăng, trùng hợp quá!”

Tăng Thành bước lại, thấy mặt cô hồng hào vì rượu, ông cau mày nói: “Tôi đã nói với ông Vương là không được để cô uống quá nhiều rồi mà, cô có sao không?”

Đương chếch choáng men rượu nên cô phản ứng không được nhanh nhẹn như bình thường. Vừa nãy cô chỉ nghĩ không nghe nói bên này có cuộc trưng bày nào lớn cả, hơn nữa không có thông lệ thành phố loại hai cũng phải đích thân Tổng giám đốc đi thị sát. Khi nghe đến câu này, cô mới nhận ra ông ta chỉ ít cũng biết mình đến đây. Cô cứ trốn tránh không suy nghĩ một cách nghiêm túc về thái độ của ông ta đối với mình, bây giờ cô hiểu ra rằng không thể đứng đưng được, cô mấp máy môi chẳng biết nên trả lời ông ta thế nào.

“Lên xe đi, chúng ta đi tìm chỗ nào ngồi một lúc, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tăng Thành lái xe đến một quán trà, xung quanh thành phố H là cả một vùng trồng chè rộng lớn. Giờ đang là mùa thu hoạch chè, các quán trà trong thành phố mọc lên như nấm. Quán trà này bài trí rất trang nhã, ở một góc quán còn có một đội nhạc ăn mặc kiểu cung nữ thời Hán, điệu nhạc cất lên nghe thật thanh tao thoát tục. Hai người chọn chiếc bàn bên cửa sổ ngồi đối diện nhau, những động tác của nghệ nhân pha trà thật nhanh nhẹn và thành thục.

“Cô uống một chút đi, ở đây vừa giới thiệu một loại trà búp mới rất ngon, vị thanh khiết, có tác dụng trong việc giải rượu bia.”

Diệp Tri Thu nâng chén trà lên thổi nhẹ rồi nhấp nhấp môi, đúng là có hương vị thơm mát của trà vụ mới.

“Tri Thu, gặp tôi làm cô khó xử phải không?” Tăng Thành mỉm cười nhìn cô và hỏi. Ông vẫn mặc chiếc chemise trắng ngà và quần sẫm màu như mọi khi, dáng vẻ điềm tĩnh nhã nhặn. Trông ông chỉ như một nhân viên bình thường, không có vẻ gì của một đại gia trong ngành thời trang vẫn thường thích ăn vận theo cách riêng của mình.

“Đâu có ạ”, Diệp tri Thu cười. “Tôi chỉ hơi ngạc nhiên thôi.”

“Đành chịu vậy, tôi đoán rằng nếu không phải là gặp cô ở đây thì cô cũng sẽ như hồi ở triển lãm thôi, chỉ cần nhìn thấy tôi từ xa là vòng đi lối khác ngay.”

Diệp Tri Thu bỗng nhiên đỏ mặt, cô không ngờ hôm ở triển lãm người đồng như thế mà Tăng Thành vẫn để ý đến mình, cô cười gượng. Đối với Tăng Thành, cô không muốn mình giả ngây giả ngô mà trốn tránh, nhưng biết rõ sẽ có điều không thể ứng phó nổi đang chờ đợi mình ở phía trước thì trong mắt cô vẫn không giấu nổi tia nhìn hoảng hốt.

Thấy bộ dạng hoang mang của cô, Tăng Thành cười: “Tri Thu, đối diện với tôi làm cô cảm thấy có áp lực thế sao? Tôi thấy mình làm sếp cũng thất bại mà làm bạn cũng chẳng thành công rồi.”

“Tổng giám đốc Tăng, là tôi chưa đủ thẳng thắn”, cô đành thú nhận. Đối với Tăng Thành, cô không thể tự nhiên như một người bạn bình thường. Đúng lúc đó, có tiếng điện thoại của Tri Thu, cô lấy ra xem hóa ra là điện thoại của Hứa Chí Hằng, cô vội đứng lên nói: “Xin lỗi ông, tôi đi nghe điện thoại.”

Diệp Tri Thu đi đến gần cầu thang rồi bấm nút nghe.

“Thu Thu à, anh vừa đánh xong một ván cầu, giờ đang ngồi nghỉ đây. Em đi công tác thuận lợi chứ?” Hứa Chí Hằng vừa nói vừa thở. Trong điện thoại vẫn nghe thấy tiếng quả cầu lông xé gió vun vút và tiếng đập phát cầu của những người tham gia, thật náo nhiệt.

“Vâng, bên này mọi việc cơ bản là hoàn tất rồi, mai em sẽ đến thành phố B rồi từ đó về thẳng nhà.”

“Tối mai anh còn phải tiếp khách hàng, chán quá.”

Diệp Tri Thu khẽ cười: “Chí Hằng, dạo này em bận rộn quá, xin lỗi vì đã không dành nhiều thời gian ở bên anh hơn.”

Hứa Chí Hằng hết sức ngạc nhiên: “Sao em phải xin lỗi anh, anh thấy quãng thời gian này rất tuyệt, ít nhất là em đã dành hết thời gian rồi cho anh rồi. Đương nhiên anh mong em không đến nổi vất vả quá”.

“Bạn xong đợt này là sẽ đỡ hơn nhiều, em cũng muốn được nghỉ ngơi thư thái một chút.”

“Đến kỳ nghỉ, chúng mình kiếm chỗ nào yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày em nhé!”

Nhưng kỳ nghỉ luôn là khoảng thời gian mà ngành thời trang có lượng tiêu thụ nhiều. Diệp Tri Thu không biết giải thích thế nào với người ngoài giới về bí quyết kinh doanh của ngành. Cô không nói lời đồng ý nhưng cũng không nở từ chối: “Em sẽ cố gắng sắp xếp.”

“Bản nhạc này hay quá”, Hứa Chí Hằng rõ ràng đã nghe thấy tiếng đàn tranh cổ du dương. “Anh vừa nói chuyện với Vu Mục Thành, hóa ra bà xã anh ta là dân ở thành phố H, nghe anh ta nói chè búp ở đó tuyệt vời mà không khí cũng rất tuyệt.”

“Em cũng đang ngồi ở quán trà đây, đúng là rất tuyệt. Thôi em ngắt máy nhé, mai em sẽ gọi lại cho anh.”

Diệp Tri Thu quay lại chỗ ngồi, cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói nhưng Tăng Thành không cho cô có thời gian để cân nhắc câu chữ, hớp một ngụm trà, ông ta chậm rãi nói: “Tri Thu, cô vốn học ngành Thiết kế nhưng lại bị tôi điều sang làm kinh doanh, thế là từ đó suốt ngày cô phải bận rộn vất vả, đã thế lại còn quên hết chuyên ngành chính của mình. Cô có giận tôi vì chuyện đó không?”

“Sao tôi lại giận ông chứ?” Diệp Tri Thu cười; “Tôi biết rất rõ năng lực thiết kế của mình có hạn. Ông sắp xếp như vậy giúp tôi tìm được công việc phù hợp với mình, không thể nói là yêu thích nhưng chắc chắn không ghét bỏ.”

“Nói như thế thì cô có năng lực đối mặt với thực tế hơn tôi nhiều.” Tăng Thành trở nên ưu tư, ông ngừng một lúc rồi nói: “Mười hai năm trước bố tôi bị xuất huyết não phải vào viện cấp cứu, khi đó tôi từ Bắc Kinh trở về, bắt buộc phải tiếp nhận Tổ Mỹ. Trước đó tôi chưa từng làm ở một công ty thời trang nào, mà cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ theo nghề này, tôi luôn cảm thấy đó là một nghề không liên quan gì đến mình.”

Diệp Tri Thu không ngờ ông lại kể về chuyện này. Khi cô vào Tổ Mỹ thì tập đoàn này đã làm ăn phát đạt dưới sự lãnh đạo của Tăng Thành. mà Tăng Thành không giống Lưu Ngọc Bình hay nhắc lại quá khứ khởi nghiệp gian nan của mình. Đối với tất cả nhân viên của Tổ Mỹ, ông ta lúc nào cũng giữ thái độ lạnh lẽo đến mức mọi người cảm thấy ông là một người sếp rất khó hiểu. Đến mức nếu ông có thật sự quan tâm đến nhân viên thì cũng không bao giờ thể hiện nó với tính cách cá nhân. Những nhân viên có thâm niên mỗi khi ngồi buồn chuyện cũng bàn tán về sếp, rằng trước đây ông ta học ngành cơ điện ở Bắc Kinh, khi tốt nghiệp thì ở lại đó cùng bạn bè mở một công ty, làm ăn khá phát đạt. Đến khi trở về phải tiếp nhận ngay tập đoàn thời trang Tổ Mỹ, thế mà làm vẫn ngon ơ, vậy mới biết người tài làm việc gì cũng thành công. “Khi tôi còn ở Bắc Kinh, mỗi lần cùng bạn gái đi siêu thị mua quần áo, tôi toàn đợi ở tầng một hút thuốc. Đến khi thời vụ bắt tay vào làm, lần đầu tiên tôi đứng ở tầng hai là nơi trưng bày đồ nữ trong một trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, nhìn thấy xung quanh biết bao nhiêu là quần áo, tôi có cảm giác thật hoang mang”. Ông ta lắc đầu cười: “Có lẽ cô không thể hiểu được cảm giác đó đâu.”

“Nhưng Tổ Mỹ đã phát triển rất mạnh dưới sự quản lý của ông mà.” Cuộc nói chuyện khiến Diệp Tri Thu tỉnh táo trở lại, năng lực giao tiếp lại nhạy bén như cũ, cô nghĩ sếp bà Trương Di Hân trước đây là người tinh này nên không thể là bạn gái của Tăng Thành hồi ở Bắc Kinh được. Cô nói: “Nhưng thái độ của ông đối với thời trang có hơi cực đoan khiến mọi người khó mà hiểu nổi”.

Tăng Thành mỉm cười, đúng là ông không giống với những ông chủ lớn khác trong ngành thời trang, sau khi nhận chức Tổng thanh tra Thiết kế, ông không hề trực tiếp bắt tay vào thiết kế mà nghiêm khắc yêu cầu các nhĩ thiết kế phải tuân thủ ý tưởng nhất quán đối với từng mùa của công ty. Ông không những không quan tâm lắm đến những bản tin thời trang mới nhất của Paris hay Milan, mà còn công khai trực tiếp tuyên bố một thời thượng chỉ là mưu đồ có tổ chức của những nhà thiết kế chuyên nghiệp nhằm lừa bịp khách hàng.

“Nếu coi tôi là bạn thì cô đừng có ông thế này ông thế kia nữa. Lúc đó tôi chỉ nghĩ, thôi cứ cho rằng có làm khó ỉnh thì mình cũng cố gắng làm đăm ba năm, khi việc kinh doanh đi vào quỹ đạo thì sẽ bàn giao lại cho người đúng chuyên ngành quản lý, mình có thể tự do đi làm thứ mình thích. Thế mà từ lúc bắt tay vào nghề tính đến nay đã là mười hai năm rồi.”

Làm sao có thể dễ dàng ra khỏi ngành thời trang được dù người quản lý về chuyên ngành cho Tổ Mỹ cũng là người thành phố này và rất am hiểu thị trường. Diệp Tri Thu có chút hiếu kỳ, Tăng Thành từ trước đến nay không bao giờ tâm sự chuyện riêng của mình với cấp dưới: “Vậy ông... ông muốn làm việc gì?”

Tăng Thành lắc đầu mỉm cười: “Bây giờ nhìn lại, tôi thấy điều đó không quan trọng nữa, thời gian và hoàn cảnh đều khắc nghiệt như nhau, con người không nín giữ được thời gian và cũng luôn phải thích ứng với

hoàn cảnh. Bây giờ tôi không thể bỏ Tổ Mỹ. Tuy không thể nói là yêu thích nghề này bởi tôi vẫn thấy thời trang là một khái niệm trừu tượng, nhưng đã làm từng ấy năm rồi muốn bỏ cũng không bỏ được. Nếu giờ cho tôi chọn lựa, chắc chắn tôi vẫn theo ngành này”. Bỗng ông ta chuyển đề tài: “Tri Thu, cô không định hỏi tôi tại sao hôm nay tôi lại đến đây à?”

Cô ngược mắt nhìn: “Tôi nghĩ, hôm nay chắc không phải một sự tình cờ”.

“Đương nhiên không phải, hôm qua ông Vương có việc gọi điện cho tôi, ông ấy nói hôm nay cô sẽ đến chỗ ông ấy”. Tăng Thành thẳng thắn nói.

“Thật sự tôi chẳng biết nói gì bây giờ, Tổng giám đốc Tăng, tôi...”

“Vậy cô hãy nghe tôi nói”, Tăng Thành bình tĩnh nhìn cô, “Tôi vốn dĩ muốn nói với cô từ khi chúng ta còn ở Bắc Kinh. Tôi đã ly hôn, tôi thích em từ lâu rồi, nếu em không chê một người đàn ông đã từng có vợ, tôi mong muốn được kết hôn với em”.

“Choang” một tiếng, thì ra Diệp Tri Thu đã làm rớt cốc trà, cô luống cuống, người nghệ nhân pha trà vội chạy lại, đưa khăn cho cô rồi lo lau dọn chỗ trà bị đổ, đổi cho cô một cốc trà mới. Tăng Thành kéo tay cô lại quan sát kỹ, cũng may trà không còn quá nóng nữa. Cô bàng hoàng rút vội tay lại: “Không sao, tôi không sao, xin lỗi ông.”

“Tôi làm em sợ phải không?”

Diệp Tri Thu im lặng, dù đã ngờ ngợ điều gì đó nhưng cô không thể tưởng tượng nổi lời cầu hôn lại đến nhanh chóng và đột ngột đến vậy.

“Không phải tôi rung động nhất thời và cũng không muốn làm em sợ. Tôi định đợi đến khi việc ly hôn lắng xuống rồi mới cầu hôn em, nhưng em thật biết cách phòng bị ỉnh, lại còn đưa cả bạn trai đến gặp tôi nữa. Tôi cảm thấy nếu mình không tranh thủ thời gian thì chắc chắn sẽ chẳng còn cơ hội.”

13. Chương 25-26

Chương 25

Hãy là mãi mãi

Sáng hôm sau, Diệp Tri Thu vội vội vàng vàng cùng quản lý kinh doanh đến thành phố B. Đêm qua cô mất ngủ, tuy đã trang điểm kỹ nhưng vẫn nhìn thấy rõ nét mặt mệt mỏi. Sau khi lên xe, cô ngồi ở băng ghế sau, tuy vốn rất quen với việc công tác ngược xuôi và thường ngồi bủ trên xe nhưng lần này cứ nhắm mắt lại là toàn cảnh ở quán trà hôm qua lại hiển hiện trong tâm trí cô.

Thực ra sau lời cầu hôn đó hai người đều im lặng, phải một hồi lâu cô mới nói: “Tôi, tôi thật sự rất cảm kích nhưng thật xin lỗi Tổng giám đốc Tăng, tôi đã có bạn trai rồi, hiện chúng tôi rất hạnh phúc nên không thể suy nghĩ đến đề nghị của ông được.”

Tăng Thành không hề thay đổi thái độ khi nghe cô từ chối, ông vẫn giữ ngữ khí ôn hòa, ông nói rõ ràng: “Hai người quen nhau chưa lâu đúng không? Cuối năm ngoái em mới chia tay bạn trai cũ, rồi lại chuyển sang công ty mới bận tới mức thở chẳng ra hơi. Người tính tình nghiêm túc như em, nếu muốn bắt đầu lại với ai cũng phải có một khoảng thời gian khá dài để chuẩn bị tâm lý ỉnh, vì thế tôi nghĩ em với anh chàng đó sẽ chẳng bao giờ tiến đến giai đoạn hôn nhân được.”

Cô lại im lặng, Tăng Thành đúng là rất hiểu cô. Thế nhưng dù có hiểu rõ cô như Tăng Thành thì cũng không thể hiểu nổi nỗi cô đơn tuyệt vọng của sự chia tay và áp lực của công việc mới đã ảnh hưởng đến cô như thế nào. Cô cũng không thể hiểu nổi, chính lúc cô mệt mỏi nhất có một người con trai bằng thái độ kiên định đã chiếm ngự được trái tim mình, mặc dù cô không chắc chắn sự chiếm ngự đó sẽ kéo dài bao lâu.

“Tri Thu, đương nhiên tôi có thể cứ mặt dày mà từng bước theo đuổi em, không để em phải bất ngờ như hôm nay. Nhưng tôi vừa mới ly hôn, còn em trước nay luôn giữ mình trong sạch, không để mất danh dự của bản thân, chắc chắn không muốn trở thành đối tượng của dư luận. Thế nên tôi muốn thẳng thắn tỏ rõ tâm tình của mình với em, em không cần trả lời tôi ngay bây giờ, tôi sẽ dành đủ thời gian để em lựa chọn.”

“Nhưng đây đâu phải là chuyện chỉ bỏ thời gian ra suy nghĩ là có thể lựa chọn được.” Đối diện với người đàn ông nói năng nhỏ nhẹ cùng với tiếng đàn tranh thánh thót như tiếng nước chảy, cô luống cuống: “Tôi sao có thể đưa ông vào danh sách đối tượng để lựa chọn...”, cô đột ngột dừng lại, tự cảm thấy câu nói của mình có rất nhiều hàm nghĩa.

Khuôn mặt gầy xanh của ông ta vẫn mang thần thái bình tĩnh, thậm chí còn thoáng nét cười tự chế diễu mình; “Em có nhớ tin nhắn hồi Tết tôi gửi cho không? Đương nhiên em hoàn toàn xứng đáng với những gì tốt hơn. Người như tôi, hơn hẳn em chín tuổi, lại đã có một hôn nhân không hạnh phúc, vì thế thực sự đối với em mà nói thì tôi không phải là sự lựa chọn tối ưu. Nhưng bao nhiêu năm nay, chỉ có em mới làm trái tim tôi rung động. Tôi chẳng có nhiều thứ để cho em, mà chỉ có lòng tôn trọng và thành ý của mình tôi”.

Diệp Tri Thu bỗng ngược mắt lên nói: “Tổng giám đốc Tăng, tôi đã tự dặn lòng mình là sẽ không bao giờ chen chân vào hôn nhân của người khác, và càng không dám nhận lấy trách nhiệm là kẻ thứ ba khiến hôn nhân của họ đổ vỡ.”

“Ngay cả việc phải gom góp tiền để dứt khoát với bạn trai cũ mà em còn chẳng thém nói với tôi, thì làm sao em có thể là nguyên nhân khiến hôn nhân của tôi đổ vỡ được. Giữa tôi và Di Hân là một chuyện hoàn toàn khác, cô ấy có thể có rất nhiều lý do để không thể tha thứ cho tôi, nhưng cô ấy và tôi đều hiểu rất rõ ràng năm ngoái khi chúng tôi thỏa thuận ly hôn, nguyên nhân chính không phải từ em hay bất kỳ người con gái nào khác.”

“Tổng giám đốc Tăng, tôi phải nói một tiếng cảm ơn ông. Với một người con gái mà nói, tôi hiểu rất rõ thành ý của lời cầu hôn, đặc biệt là thành ý đó lại đến từ ông, người mà trước nay tôi vô cùng kính trọng. Thế nhưng, ngay cả hôn nhân cũng không thể bảo đảm hai người có thể mãi mãi bên nhau, tôi và ông đều rõ điều đó hơn ai hết vì chúng ta đều trải qua một lần đổ vỡ. Vì vậy nếu chỉ là một cuộc hôn nhân thì thức sự nó không hấp dẫn tôi lắm”.

Nụ cười trên gương mặt Tăng Thành mang một nét cay đắng: “Tri Thu, em luôn là người thẳng thắn khiến tôi tự cảm thấy hổ thẹn. Nhưng tôi không thể nhắc lại với em về cuộc hôn nhân trước đây của mình, giữ im lặng chỉ ít cũng là sự tôn trọng với cái đã qua. Đúng vậy, hôn nhân không thể đảm bảo được rằng hai người sẽ mãi mãi bên nhau, bởi cuộc sống có bao nhiêu biến cố, có khi em tưởng người sẽ mãi mãi đi cùng em nhưng cuối cùng người đó chỉ bên em một đoạn đường. Thế nhưng cuộc đời dài là vậy, chúng ta có thể luôn khát vọng một điều gì đó sẽ là vĩnh viễn, bởi nếu không có niềm tin về tương lai thì chúng ta sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ.”

Diệp Tri Thu trầm ngâm một lát, nghệ nhân lại đến châm thêm trà. Hơi nóng của trà mới qua chiếc cốc sứ mỏng trắng tinh truyền đến những ngón tay của cô, cô vô thức xoay xoay cốc trà.

“Tôi hy vọng tôi sẽ là người đi cùng em đoạn đường tiếp theo, và tôi cũng hy vọng đoạn đường đó sẽ dài mãi mãi. Vậy nhưng trong mắt em, trước đây tôi là sếp, bây giờ lại là ông chủ cũ chứ chưa đủ tư cách làm một người bạn bình thường được. Chúng ta không thể có một sự khởi đầu dễ dàng, nếu có thì hy vọng đó cũng chỉ từ một phía mà thôi. Bây giờ quyền chọn lựa là ở em, từ nay về sau, tôi sẽ không quấy rầy em nếu em không đồng ý. Em hãy suy nghĩ sự lựa chọn nào tốt ỉnh, tôi chỉ muốn em biết rằng, tôi sẽ chấp nhận quyết định của em vô điều kiện.”

Tổng giám đốc Tăng đương nhiên không phải là người đầu tiên cầu hôn Diệp Tri Thu, và cũng không phải người đầu tiên hứa hẹn với cô về một điều vĩnh viễn. Cô bất giác so sánh ông ta và Phạm An Dân, rồi lại

đau đón nhận ra rằng khi nhận được lời cầu hôn đầu tiên, cô hoàn toàn tin tưởng vào sự vĩnh viễn của tình yêu. Thế mà giờ đây, lời cầu hôn của Tăng Thành không hề làm cô rung động, nhưng khi nghe đến điều vĩnh viễn, trái tim cô vẫn loạn nhịp.

Cô không cần phải ngoái mắt lên cũng biết lúc này cánh đồng bên đường cao tốc vẫn đang ngút ngàn màu xanh biếc, đó chính là cảnh xuân tươi đẹp. Từ khi phụ trách mảng kinh doanh, cô phải đi công tác không biết bao nhiêu lần, từ trên máy bay, tàu hỏa, ô tô cô có thể quan sát cảnh bốn mùa thay đổi một cách mau chóng, cô hoàn toàn thờ ơ với những phong cảnh xung quanh. Cái cảm giác hưng phấn khi lần đầu tiên đến một nơi xa lạ đã mất từ lâu rồi. Ngồi bên cô, có khi là đồng nghiệp nhưng thường xuyên là những người xa lạ, cô đã quen với việc một mình lên đường công tác, chịu trách nhiệm toàn bộ về lịch trình chuyến đi, hành lý và sự an toàn của mình.

Nhưng nếu thật sự đã có sự chuẩn bị đầy đủ, có người đồng hành thì là một điều vui vẻ, còn nếu không có ai đồng hành cũng không cần khiên cưỡng, có nhất thiết phải cần đến sự hứa hẹn không? Cô đã nhận lời yêu Hứa Chí Hằng, đó là lần đầu tiên bỏ đi cái nguyên tắc bắt mình phải suy nghĩ kỹ lưỡng mọi chuyện, chẳng cần quan tâm đến sự an bài của tương lai, chỉ cần thỏa mãn với việc hưởng thụ niềm vui trước mắt.

Cô cứ nghĩ rằng mình đã thỏa hiệp thành công với thực tại, không còn mơ mộng đến điều gì mãi mãi. Nhưng lời nói của Tăng Thành suy cho cùng đã khiến cô xúc động, cô biết rằng mình có thể dùng lý trí để điều khiển hành vi một cách tự nhiên cởi mở nhưng không thể dập tắt được niềm mong muốn nhỏ nhoi tận sâu thẳm trái tim.

Cô chỉ có thể ra lệnh cho bản thân tạm thời không được nghĩ đến việc nay, phải lấy lại tinh thần để hoàn thành tốt công việc, từ thành phố B trở về công ty, tiếp tục tập trung vào công tác chuẩn bị khẩn trương cho hội nghị đặt hàng.

Thứ Sáu, sau khi tan ca theo thông lệ ở Tín Hòa sẽ là cuộc họp toàn công ty, ông Thẩm Gia Hưng đến gần một năm nay rất ít khi có mặt ở công ty mà lần này cũng đến. Khi Diệp Tri Thu đến phòng họp, cô nghe thấy ông Thẩm Gia Hưng đang dạy dỗ Thẩm Tiểu Na: “Bố nghe mẹ con nói là thời gian gần đây con không đi làm đều đặn, cứ đến thứ Bảy cũng chẳng thấy mặt mũi đâu. Con ngồi vào vị trí Giám đốc bộ phận Thiết kế thì càng phải làm việc nghiêm túc cho đúng với chức trách chứ!”

Thẩm Tiểu Na uể oải nói: “Con đang phối hợp với công ty quảng cáo làm bộ phác thảo các mẫu thiết kế cơ mà, chẳng lẽ như thế không phải là nghiêm túc sao? Hơn nữa pháp luật vốn quy định ngày thứ Bảy được nghỉ mà, sao còn phải đi làm, sao cứ bắt con phải đến công ty chứ? Bố mẹ phải cẩn thận, sẽ có ngày công nhân họ kiện đến Bộ Lao Động đấy.”

Các nhân viên ở bên cạnh đều nhìn chằm chằm xuống đất, mắt không liếc ngang liếc dọc, Thẩm Gia Hưng vô cùng bức tức nhưng cũng không tiện nổi dóa lên ở đây. Đúng là cũng có tình trạng một số công nhân ở phân xưởng đã đến phòng tiếp dẫn của Bộ Lao Động phản ánh tình trạng tăng ca vượt quá thời hạn hay tiền làm tăng ca không đúng quy định của Tín Hòa, lúc đó Lưu Ngọc Bình phải vất vả lắm mới dẹp yên được chuyện này.

Diệp Tri Thu cười thâm, rõ ràng cô đã đặt vấn đề đó với Lưu Ngọc Bình, yêu cầu bà ta cho nhân viên nghỉ ngày thứ Bảy, nếu thật sự có công việc đột xuất cần phải tăng ca thì mới cần nhắc. Lưu Ngọc Bình tỏ thái độ không thỏa mái nhưng vẫn đồng ý sẽ suy nghĩ thêm.

Cô chào Thẩm Gia Hưng và Lưu Ngọc Bình rồi ngồi vào chỗ của mình. Cuộc họp bắt đầu, quản lý các bộ phận lần lượt báo cáo công việc của mình, sau đó tổng kết lại tình hình chuẩn bị cho ngày hội đặt hàng tuần sau. Cuối cùng là Thẩm Gia Hưng phát biểu, đầu tiên ông ta khẳng định thành tựu mà Tín Hòa đã đạt được trong thời gian gần đây, chỉ ra việc quản lý thiết kế và sản xuất đã được tăng cường hơn, bộ phận kinh doanh có sự thay đổi đáng mừng. Diệp Tri Thu có dự cảm chẳng lành, quả nhiên sau đó ông ta tuyên bố, vì sắp mở ngày hội đặt hàng nên ông ta muốn thay đổi lại chiến dịch kinh doanh, tức là phải yêu cầu các đại lý và đối tác phải trả trước 50% giá trị đơn đặt hàng bằng tiền mặt.

Tất cả mọi người dường như đều sững sờ trước những lời nói của ông. Diệp Tri Thu bỗng thấy đau đầu, bởi quy định từ trước đến nay là khi đặt hàng chỉ phải đặt một khoảng tiền tượng trưng, đến khi chính thức có đơn giao hàng thì mới hoàn trả đủ số tiền. Cách của Thẩm Gia Hưng cũng có một vài công ty áp dụng, cô cũng biết rõ bên Tổ Mỹ, yêu cầu của họ đối với bên các đại lý gắt gao hơn, và số tiền đặt cọc cũng cao

hơn nhiều. Thế nhưng hai năm lại đây, Tín Hòa luôn trong tình trạng bị các đại lý rời bỏ. Từ khi nhậm chức, phần lớn công sức cô bỏ ra là hy vọng ngày hội đặt hàng có thể xoay chuyển tình thế. Nếu như chỉ cách một tuần lễ nữa thôi là đến ngày hội đặt hàng, mà đưa ra chính sách mới như vậy thì e rằng toàn bộ công sức của cô sẽ đổ xuống sông xuống biển hết. Nghĩ đến đây cô càng cảm thấy cõi lòng lạnh giá.

Cô và vài người quản lý nữa nhìn về phía Lưu Ngọc Bình. Lưu Ngọc Bình mím chặt môi không phát biểu lời nào. Còn nghe thái độ của Thẩm Gia Hưng như thế, rõ ràng không có ý muốn bàn bạc với mọi người mà chính là mệnh lệnh, cứ chiếu theo đó mà thi hành. Nghĩ đến tin tức mà hôm đó Tây Môn kể với cô liên quan đến việc ông Thẩm Gia Hưng đầu giá đất, cô đành ngồi im. May mà lúc Thẩm Gia Hưng nói xong thì cô có điện thoại, vội đi ra ngoài nghe.

Cả phòng họp ngồi im phăng phắc, chẳng ai muốn là người đầu tiên nêu lên ý kiến của mình. Thẩm Tiểu Na sốt ruột: “Không có việc gì khác nữa chứ, con cũng phải đi đây. Thực sự việc này vốn chẳng liên quan gì đến con.”

Lưu Ngọc Bình than thở với con gái cưng của mình. “Tiểu Na à, con và Tổng quản lý Diệp ở lại một lúc, còn những người khác có thể về suy nghĩ vấn đề này kỹ hơn”.

Sau khi mọi người đã đứng lên về hết, Lưu Ngọc Bình nhìn Diệp Tri Thu nói: “Tiểu Diệp à, có gì cô cứ nói thẳng.”

“Tôi hy vọng nếu có bất kỳ thay đổi nào về chiến lược kinh doanh đều nên thông báo trước cho tôi bởi tôi là người phụ trách bộ phận này. Nếu cách làm này của Tổng giám đốc Thẩm nhất thiết phải thi hành thì tôi xin giữ lại quan điểm của mình và không có ý kiến gì. Còn nếu như vẫn còn có thể bàn bạc thì tôi xin nói thẳng, tôi phản đối. Còn về lý do thì tôi tin rằng bà là người hiểu rõ hơn ai hết.”

Thẩm Tiểu Na trợn tròn mắt nhìn cô: “Chị Thu Thu, em thấy bố em nói không sai, đặt hàng thì phải có đặt cọc mới chắc chắn. Hơn nữa cũng giảm thiểu được việc cứ lên đơn đặt hàng bừa bãi và đổi hàng lung tung.”

“Cách làm này muốn áp dụng phải có tiền đề là mạng lưới đại lý kinh doanh phải được kiện toàn qua ít nhất hai quý thử nghiệm, còn phải chắc chắn ít nhất là 80% doanh số bán hàng của quý sau. Bộ phận Kinh doanh của ta trước mắt chưa thể đạt được trình độ đó. Tiểu Na, cô thấy bộ phận Thiết kế đã đạt yêu cầu chưa?”

Thẩm Tiểu Na nghe xong mới ngó ra. Cô căn bản chẳng sai khiến nổi mấy nhà thiết kế kia. Lộ Dịch thì chỉ tập trung vào việc chuẩn bị cho ra đời sản phẩm mới nên thường có mâu thuẫn với mấy nhà thiết kế còn lại, chốc chốc lại đến khiếu nại với cô làm cô khổ. Mà trong thời gian này cô thường xuyên có mặt ở công ty quảng cáo của Đối Duy Phàm, đương nhiên không phải vì tập trung cho ra đời album bộ sưu tập mới. Cho nên nói đến sản phẩm thì cô chẳng biết gì.

Mấy năm nay Lưu Ngọc Bình một mình gánh vác vận hành của công ty, đương nhiên bà hiểu Diệp Tri Thu nói có lý. Bà ta vốn rất quyết đoán, nói một là một hai là hai, nhưng hai năm lại đây công ty bất động sản của Thẩm Gia Hưng làm ăn thuận lợi nên ông ta dương dương tự đắc, còn Tín Hòa tình hình ngày càng đi xuống khiến bà ta không còn ưu thế nữa. Bây giờ chồng bà ta tự nói cần một khoảng tiền mặt lớn, mà bà cũng chẳng có cách nào mà từ chối thẳng thừng được. Con gái thì chẳng giúp đỡ gì được cả, còn Diệp Tri Thu tuy ý kiến rõ ràng nhưng chẳng thể nhúng tay vào việc này, cho nên gánh nặng vấn đề lên vai bà, nhất thời bà cảm thấy chán nản, đành khoanh tay nói: “Tôi biết rồi, việc này vẫn chưa có quyết định cuối cùng, mọi người ra ngoài cả đi.”

Ra khỏi phòng họp rồi Thẩm Tiểu Na vẫn chưa hiểu vấn đề lắm định xách túi ra về. Diệp Tri Thu thở dài gọi cô ta lại: “Em có cảm thấy mẹ em đang lâm vào tình cảnh rất khó khăn không?”

“Bà ấy ở nhà hay ở công ty đều như một ông vua con ấy, có gì mà khó khăn chứ?”

Diệp Tri Thu chán ngán: “Chị không định nhúng tay vào việc riêng của nhà em đâu, nhưng kiến nghị này của Tổng giám đốc Thẩm chắc chắn sẽ khiến ẹ em và việc kinh doanh quý sau của công ty phải đối mặt với thử thách lớn, hơn nữa trong tình trạng hiện nay cũng rất khó nói Tín Hòa có vượt qua được thử thách này không. Em là Giám đốc thiết kế, dù em có ý kiến như thế nào với cách làm này đi chăng nữa thì với trách nhiệm của một người lãnh đạo em phải tận tâm với công việc.”

“Theo chị em nên phản đối à?”

“Em nên thẳng thắn nói chuyện với mẹ xem sao, nhược điểm lớn nhất của việc mẹ em làm một ông vua con có lẽ là đã che hết mưa gió cho em.” Diệp Tri Thu chỉ có thể nói đến đây. Đã sắp tám giờ rồi, Diệp Tri Thu chán nản nghĩ cuộc họp lần nào cũng kéo dài lê thê như thế nhưng chẳng có hiệu quả gì cả, mà lần nào cũng xuất hiện một hoặc vài vấn đề làm cô đau đầu. Bên ngoài không biết trời đã mưa từ lúc nào, cô gọi taxi về tòa nhà mình thuê trọ, vội vàng chạy vào trong, bỗng phát hiện Phạm An Dân đang đứng ở cổng lớn, cô vừa ngạc nhiên vừa chán chường nhìn anh ta; “Anh còn đến đây làm gì?”

Phạm An Dân mặt mày xanh xao nhìn cô: “Xin lỗi em.”

“Lại nữa rồi.” Thật sự cô không biết nên nói gì nữa: “Anh không xuất hiện trước mặt em nữa coi như là đã xin lỗi em rồi.”

Phạm An Dân cười buồn, chỉ về phía sau lưng cô: “Cái đó, thật sự không phải là ý của anh, anh cũng vừa mới biết thôi, anh vừa đến nói chuyện với công ty quảng cáo hồi lâu, họ nói đã nộp tiền cho công ty quảng cáo rồi nên chắc sẽ chiếu luôn một tuần”.

Diệp Tri Thu quay đầu lại, qua làn mưa nhỏ cô thấy trên nóc tòa cao ốc ở góc chéo bên kia đường có đặt một màn hình LED to đùng đang chiếu cảnh một đôi uyên ương mặc áo cưới đang tạo dáng chụp ảnh trên bãi biển, trên nền trời xanh, biển biếc là váy cưới bay bay, hình ảnh rất rõ nét, đó chính là Phạm An Dân và Phương Văn Tĩnh. Rồi hình ảnh biến chuyển, xuất hiện một dòng chữ to bằng tiếng Anh cùng với đóa hoa chạy ngang màn hình: I want to be with you forever! Bên cạnh Tri Thu có hai cô gái đi ngang qua cũng dừng lại chăm chú xem đoạn băng đó rồi ngưỡng mộ khen ngợi: “Ồi lãng mạn quá!”

Tiếp sau đó là hình ảnh quảng cáo rượu Tây mà Diệp Tri Thu đã xem rất nhiều lần. Cô quá kinh ngạc: “Chắc sẽ có ngày tôi bị các người bức hại đến mức thành ra ảo tưởng mất thôi, đây là thủ đoạn gì vậy?”

“Anh hôm nay cũng mới biết, đó là do... gia đình cô ấy sắp đặt”.

Trước mặt là đại lộ chính của thành phố nên màn hình LED này quá bắt mắt, bình thường trên màn hình luôn phát những đoạn quảng cáo và các clip tuyên truyền. Diệp Tri Thu nhắm tính xem phí quảng cáo mất khoảng bao nhiêu, bởi cô biết muốn quảng cáo liên một tuần ở vị trí này thì chi phí không hề nhỏ. Cô chậm chậm quay lại nhìn Phạm An Dân: “Các người có ý sắp xếp trình chiếu ở chỗ này, chắc là để ình tôi xem nhỉ, coi trọng tôi quá đấy”. Cô cười trang lớn: “Rất hay, rất sáng tạo, rất hao tâm tốn sức, rất...”. Đột nhiên cô không nói gì nữa, chỉ mím miệng nghiêng răng.

“Em đừng chấp cô ấy, tính cô ấy trẻ con, luôn không có cảm giác an toàn, có lúc tự nhiên làm những chuyện rất điên rồ mà chẳng có ý nghĩa gì cả”. Phạm An Dân thở dài một tiếng, tinh thần mệt mỏi: “Đúng vậy, anh lại đang làm cái việc xin lỗi và giải thích thừa thãi này. Chắc em sẽ chẳng chấp nhận cô ấy, ngay cả với anh, em cũng chẳng còn chớp mắt để ý tí gì nữa rồi.”

Diệp Tri Thu bỗng bốc lên cơn giận, cô nói lạch cạch giọng: “Có lúc tôi thấy người không so đo tính toán thì cuộc sống toàn gặp chuyện đen đủi, những người khác cũng sẽ không khách khí mà đem tất cả những điều cô ta đáng bị hay không đáng bị như thế để đổ hết lên cô ấy và cảm thấy đó là lẽ đương nhiên. Các người đang làm cái gì đây? Sao không quay luôn vài đoạn phim nóng vào cho hả cái cơn muốn phô diễn của các người?”

Phạm An Dân cũng nghiêng chặt răng: “Không phải như em nghĩ đâu Thu Thu, khi chụp những ảnh đó anh nghĩ là để đặt chúng trong lễ cưới. Anh chỉ muốn là để em biết rằng, anh không làm việc đó, bây giờ có nói thêm gì nữa cũng là thừa thãi. Em có nhớ anh từng nói em không cần phải tha thứ không? Đúng không cần nữa, sự tha thứ đối với anh giờ chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh chỉ còn cách đi con đường mình đã chọn. Sau này anh sẽ nhắc nhở cô ấy, đảm bảo sẽ không đến quấy rầy em nữa.”

Diệp Tri Thu quay đầu lại nhìn, khuôn mặt anh ta vẫn thanh tú như xưa. Trước đây anh ta chỉ là một công nhân kỹ thuật ột công ty vốn nước ngoài nên trên khuôn mặt vẫn mang nét thư sinh, nụ cười vui tươi thoải mái và mang nét gì đó của trẻ con. Còn bây giờ dưới ánh sáng của đèn đường, khuôn mặt anh đã mang vẻ u sầu và lạnh lẽo. Cô chợt nhận ra lúc này cô nhìn anh ta như nhìn một kẻ xa lạ với những hành động kỳ cục, nên những lời nói cấm hận đang chất chứa chỉ muốn bùng ra khỏi miệng bỗng tan biến. Cô nói với bản thân mình: chẳng ai phải nhọc lòng tìm hiểu về hành vi của những kẻ xa lạ.

Mọi bức tức bỗng tiêu tan, cô lạnh lùng nói: “Sự bảo đảm của anh chẳng đáng giá một xu, nhưng tôi vẫn hy vọng anh hãy ghi nhớ điều đó. Bây giờ tôi với anh chỉ như người qua đường, giữ chút lịch sự xã giao là được rồi, không nên làm phiền nhau thêm nữa.”

Cô vòng qua anh ta và sải bước vào tòa nhà, Về đến phòng của mình cô gội đầu và tắm rửa, sau đó cô lôi trong tủ lạnh ra loại rượu ngọt của Bách Lợi, ngồi trên ghế sofa vừa uống rượu vừa mở máy tính xách tay chuẩn bị đối chiếu lại các tư liệu về đối tác kinh doanh, dự đoán xem chính sách mới mà Thẩm Gia Hưng vừa tuyên bố hôm nay sẽ có những ảnh hưởng gì. Nhưng cửa phòng đóng kín nên không khí ngột ngạt, tâm trạng của cô khó có thể bình tĩnh lại được.

Cô đặt máy tính xuống, uống một ngụm rượu, đi đến ban công mở cửa, gió mát mang theo những bụi mưa phả vào da mặt. Cô cúi đầu xuống, nhìn từ tầng hai mươi bảy xuống, cái màn hình LED đó chỉ hắt hiu ánh sáng lay động chứ không hề nhìn rõ hình ảnh. Cô tự dằn lòng, người ta muốn tiêu tiền theo cách nào cũng chẳng có liên quan gì đến mình cả, đó chỉ là một trò phô trương của một cô gái vừa có tiền lại vừa ảm đầu.

Nhưng đúng là cô không thể bình tĩnh được, hàng chữ tiếng Anh đó cứ chấp chới trước mắt cô: I want to be with you forever. Forever, có lòng tin vào tương lai đến như thế thì mang ra để khoe khoang cũng là đáng lắm chứ.

Thế nhưng ai là người sẽ cùng bạn đi đoạn đường sắp tới? Ai sẽ đi cùng bạn đến cuối đời? Những hạt mưa lất phất cứ hắt vào khuôn mặt đang nóng bừng lên của cô. Cô cười đau khổ rồi nghĩ, cứ dằn vặt bản thân mình như thế này thì thật chẳng có ý nghĩa gì.

Từ khi nhận được lời cầu hôn đột ngột của Tăng Thành, mấy ngày liền đầu óc cô cứ căng như dây đàn, đã mấy đêm cô ngủ không yên giấc, cuộc họp hôm nay ở công ty càng làm cô mệt mỏi, cứ như bị đè nén vì không kham nổi cọng rơm cuối cùng vậy. Cô lùi mấy bước, dùng sức đóng chặt cửa lại, nhanh chóng thay quần áo, cầm lấy túi xách và đi thang máy xuống lầu.

Chương 26

Quyển luyện không rời

Hứa Chí Hằng cứ đến thứ Tư và thứ Bảy là đi đánh cầu lông với Vu Mục Thành, từ khi hẹn hò Diệp Tri Thu anh quyết định ưu tiên dành thời gian cho cô, để hai người gặp gỡ vào thời gian rảnh cuối tuần nên lịch đánh cầu lông chuyển thành thứ Ba và thứ Sáu. Vu Mục Thành chỉ cười và vui vẻ đồng ý với sự thay đổi nhỏ đó.

Sân họ đánh cầu lông nằm ở một khu nhỏ gần ngoại ô nơi Vu Mục Thành ở, đánh xong trận cầu lông, Vu Mục Thành mời Hứa Chí Hằng về nhà nếm món canh mà Tạ Nam nấu. Khi Hứa Chí Hằng mới đến đây, anh ở nhờ biệt thự của Vu Mục Thành một tuần. Căn biệt thự đó nằm trong một khu dân cư nhỏ, đối diện với căn biệt thự mà vợ chồng Vu Mục Thành đang sống. Nơi đây gần hồ rộng, quang cảnh thoáng đãng. Khi màn đêm xuống, còn có trật tự viên đất chó đi tuần kể cả khi trời mưa lất phất, khắp nơi đều có không khí ấm áp, yên bình.

”Mục Thành này, cậu đã ở những nơi náo nhiệt như New York, Thượng Hải, thế mà vẫn quen với cuộc sống nơi đây sao? Hứa Chí Hằng cảm thấy nơi đây quá hẻo lánh.

“Ở đâu không quan trọng, mình thích sự yên tĩnh ở nơi đây. Có điều mình vẫn muốn mua một căn hộ trong thành phố gần với công ty của Tạ Nam để đỡ lo lắng về khoản lái xe đi lại của cô ấy.”

“Thật không chịu nổi cậu rồi, hàng tháng đi công tác, Tạ Nam toàn phải lái xe trên đường cao tốc đấy, cậu quá cường điệu vấn đề lên rồi”.

“Chúng tớ định có con, cô ấy muốn tớ cai rượu, còn tớ đề nghị cô ấy xin làm việc trong tỉnh thôi không đi công tác nữa, đương nhiên là hai bên đều phải cố gắng mới được”.

“Thảo nào bữa tiệc hôm qua cậu không động đến một giọt rượu nào, sau này mình gọi cậu ra ngoài làm vài ly giải sầu chắc cũng miễn bàn rồi.”

Vu Mục Thành chỉ cười mà không nói gì, lúc này họ đã đi đến trước tòa nhà của anh ở, theo thói quen anh ngẩng đầu lên thấy căn hộ ở tầng bốn của mình có ánh sáng mờ mờ qua cửa sổ nụ cười trên môi càng rạng

rõ.

Dùng xong món canh, Hứa Chí Hằng chào rồi lái xe về nhà. Sau khi vận động cơ thể tuy mệt mỏi nhưng cũng thư giãn, những hạt mưa nhỏ làm cho bầu không khí sạch sẽ và khiến cho con người ta thư thái. Trên đại lộ Tân Giang rộng lớn phía trước, xe cộ nườm nượp, mặt đường ẩm ướt, phản chiếu ánh đèn đường và đèn xe, phong cảnh hai bên đường nhanh chóng lùi dần về phía sau.

Radio trên xe đang phát một tiết mục âm nhạc, người dẫn chương trình với chất giọng êm ái nhẹ nhàng đang giới thiệu một loại bài hát xưa. Hứa Chí Hằng trước đây vẫn thích dòng nhạc Rock, nhưng bây giờ anh cảm thấy dòng nhạc du dương này thật thích hợp với một đêm mưa yên bình như thế và cũng rất ăn nhập với tâm trạng anh lúc này đang nhớ đến Diệp Tri Thu. Gần đây, cứ mỗi khi nhàn rỗi là anh lại nhớ đến cô.

Cô vẫn bận rộn như vậy, thi thoảng còn đi công tác ngắn ngày, chỉ có thể gặp anh vào mỗi cuối tuần. Có thể nói hai người hoàn toàn giữ cuộc sống riêng rẽ. Cách yêu nhau đầy lý trí như vậy lúc đầu làm anh cảm thấy rất thỏa mái nhưng dần dần một suy nghĩ lạ lùng cứ lớn dần trong anh. Anh bắt đầu nghĩ, nếu lúc nhàn rỗi anh lại nghĩ đến cô, có lẽ đó là điều anh hy vọng hai người ở gần nhau nhiều hơn và cùng nhau chia sẻ nhiều hơn nữa. Nếu trong lòng cô có điều gì ác cảm với căn nhà đó thì có lẽ anh nên đi tìm căn nhà khác.

Hứa Chí Hằng lái xe vào bãi đỗ của khu chung cư Tân Giang Hoa Viên, khi xuống xe anh dừng lại ngược mắt lên trên ngắm nhìn, anh nghĩ ai mà có thể cười mãn nguyện với một căn phòng như Vu Mộc Thành nhỉ, gia đình và căn nhà suy cho cùng vẫn là hai khái niệm, xem ra người bạn chí cốt của anh đã được đào tạo để trở thành người đàn ông của gia đình thật rồi. Anh nhớ đến Diệp Tri Thu, nụ cười lại thấp thoáng trên khóe môi.

Lúc đó Tây Môn cũng lái chiếc Toyota vào đỗ cạnh xe anh. Cậu ta và Tiểu Phán xuống xe, cậu vừa đi vừa lên giọng dạy dỗ Tiểu Phán: “Bà cô của tôi ơi, mai em đi với anh cũng được nhưng đừng có gây chuyện đấy nhé. Người ta có cưới xin đằng hoàng, ông Phương đó và chú của anh lại có quan hệ làm ăn, mình dù sao cũng là khách mời có tên trên thiệp cưới, em đừng mang cái bộ mặt đura đám ấy nữa, cũng đừng ăn nói linh tinh cho sưng cái miệng đấy”.

Tiểu Phán cười: “Thôi được rồi, em chỉ muốn xem xem tổ chức đám cưới trên du thuyền như thế nào, chứ không thì ai thèm chứ”.

Hai người chào Hứa Chí Hằng rồi cùng đi vào đợi thang máy. Tiểu Phán kéo cánh tay Tây Môn nũng nịu: “Em thích tổ chức đám cưới ở nhà thờ cơ, anh Tây Môn, lúc nào mình đi đến nhà thờ ở phía sau kia xem nhé!”

“Được thôi, có điều người khác gọi anh là Tây Môn thì kệ họ, nhưng xin em đừng gọi anh thế nữa được không? Hôm qua mẹ anh nghe em gọi thế bà không vui đâu, hay em muốn làm Phan Kim Liên thật đấy? Chỉ tại chị Thu Thu nghĩ ra cái biệt danh này làm đời anh đi tong rồi.” Hứa Chí Hằng nghe đến tên Thu Thu bất giác giật mình, Tiểu Phán cười “hì hì” giải thích cho anh nghe về nguồn gốc của biệt danh đó. Hứa Chí Hằng nhớ lại có lần Diệp Tri Thu bông đùa về nghề nghiệp của anh, nhớ ra thì thoáng cô ấy để lộ tính hài hước tinh nghịch với những việc xung quanh anh cũng bật cười. Ba người cùng bước vào thang máy, Tây Môn thở dài than vãn: “Tiểu Phán à, em phải biết giữ mồm giữ miệng chứ, lần trước em đã nói ầm lên cái chuyện anh Phạm bị gãy chân ngay trước mặt chị Tri Thu rồi, em không thấy chị ấy không hề muốn nhắc đến những chuyện đó sao? Nếu em gặp được chị ấy thì nhất định không được nhắc đến đám cưới ngày mai nhé!”

“Mai là đám cưới của ai vậy?” Hứa Chí Hằng không thể im lặng nữa.

“Bạn trai cũ của chị Thu Thu”. Tiểu Phán nói: “Cặp với con gái của một ông chủ xây dựng cơ bự vì thế nên bỏ rơi chị Thu Thu. Căn hộ mà anh đang ở vốn là họ mua khi sắp kết hôn đấy chứ. Haizzz... Đêm mai gia đình đó còn thuê một du thuyền sang trọng làm đám cưới trên mặt sông, tổ chức hoành tráng lắm, nghe nói còn đốt pháo hoa nữa. À, Tây Môn, anh nghĩ xem chị Tri Thu trông thấy cảnh họ phô trương như vậy sẽ nghĩ thế nào?”

“Em khỏi phải lo, chị Tri Thu làm gì có thời gian mà để ý đến bọn họ.”

Thang máy đến tầng mười sáu, họ đi về nhà mình. Hứa Chí Hằng nghĩ, đối với một người con gái dù nghĩ thoáng đến mấy, nếu bạn trai cũ của mình mà tổ chức đám cưới đình đám thì cũng chẳng vui vẻ gì, không biết Thu Thu vốn tính tự mình chịu đựng mọi chuyện bây giờ đang nghĩ gì. Hôm nay trong điện thoại, cô cũng chỉ nói là sẽ họp rất muộn. Anh rút di động ra bấm số của cô, chuông kêu hồi lâu mới thấy cô nhấc máy, đầu dây bên kia còn truyền đến tiếng nhạc Jazz. Giọng nói của cô hơi khàn khàn: “Chí Hằng, anh đánh cầu xong rồi à?”

“Anh vừa về, Thu Thu, em đang ở đâu?”

Cô cười nhẹ: “Em cũng đang định gọi cho anh đấy. Em đang uống rượu ở quán, nếu anh không bận thì qua đây đón em nhé! Ông chủ đang lo sau khi đóng cửa quán còn phải đưa em về nhà đây này”.

“Ông ta đừng có mơ nhé!” Hứa Chí Hằng cười nói: “Anh sẽ đến đó ngay, tên nào định tán tỉnh em thì đuổi nó đi, em nghe rõ chưa?”

Hứa Chí Hằng hỏi rõ tên và địa chỉ của quán rượu đó rồi cầm chìa khóa xe đi ra. Anh vào xe và bật chế độ định vị GTS, nhưng chỗ đó chính là vùng tô giới cũ mà có lần Diệp Tri Thu đã dẫn anh đi, có nhiều đường một chiều mà GTS không thể chỉ rõ ra được, anh phải đi vòng rất nhiều lần mới tìm thấy địa chỉ cần tìm. Quầy rượu đó được sửa chữa từ một căn nhà cũ, trên cửa quán có treo một tấm biển với hàng chữ màu cầu vồng: Forever. Anh đi vào trong, quán rượu có hai tầng, tầng một với không gian nhỏ hẹp có kê quầy rượu, phía trước quầy có cả một đám người đang uống rượu, ngoài ra có mấy chiếc bàn nhỏ, trên bàn có cắm vài ngọn nến. Mấy người ngồi đối diện nhau đang thăm thì to nhỏ. Anh đi lên chiếc cầu thang bằng gỗ kiểu cũ hẹp và dốc, vừa đến tầng hai đã nghe thấy tiếng một người đàn ông: “Thu Thu à, cô đã uống nhiều lắm rồi, không nên uống thêm nữa.”

”Tôi muốn uống hết loại Cocktail của anh, cái loại Percian Cat này hơi chất, loại tiếp theo là Mechico Sunrice phải không? Diệp Tri Thu cười nói.

“Nếu tôi để cô uống say, Tiểu Dịch đi công tác về mà biết được sẽ trách tôi chết. Cái hay của uống rượu là đạt đến điểm như say mà không say, chứ nếu uống say mềm rồi thì lại chẳng có gì thú vị nữa.”

“Thì tôi đã say đâu. À, mà lúc này nói chuyện điện thoại với Tiểu Dịch mà quên bảo cô ấy hôm kia có người cầu hôn với tôi, nói sẽ cùng tôi đi trọn cuộc đời”, Diệp Tri Thu cười khanh khách, rõ ràng đã say lắm rồi. Hứa Chí Hằng nghe thấy, anh đứng sững lại, nghĩ hôm nay thật sự có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy đến, bạn trai cũ của người yêu mình ngày mai kết hôn, trong khi đó người yêu mình lại có người khác cầu hôn. Hôm kia Diệp Tri Thu đang đi công tác công tác ở thành phố H, vậy người kia là ai chứ? Anh lại nghe tiếng Diệp Tri Thu cười nói: “Vĩnh viễn, Forever, cái từ này mới hấp dẫn làm sao. Anh Phong, sao anh lại lấy từ đó đặt tên cho quán rượu của mình?”

“Anh nghĩ bản thân mình cũng muốn nắm lấy một điều gì đó vĩnh viễn. Cầu hôn là việc tốt đấy, đàn ông không dễ dàng hạ được quyết tâm như vậy đâu.”

“Anh nói gì vậy? Đúng là tư duy của một người đàn ông điển hình. Em hạ quyết tâm đồng ý mới là chuyện chẳng dễ dàng gì chứ. Kết hôn là việc trọng đại lắm sao? Đem đặt trước mặt em cứ như thể em sẽ vô ngay lấy không bằng.” Diệp Tri Thu khịt mũi: “Anh Phong này, anh hát bài gì đi, lâu lắm rồi em không được nghe anh hát”.

“Lâu lắm rồi em không đến đây, Tiểu Dịch nói em bận sắp phát điên lên rồi, em muốn nghe bài gì nào?”

“Cái bài hát ấy tên là gì ấy nhỉ? Em chẳng nhớ nữa...” Diệp Tri Thu lẩm nhẩm: “Tình yêu là điều em biết rõ, nhưng vĩnh viễn là cái gì nhỉ?”

“Bài hát này không thích hợp với người vừa được người khác cầu hôn đâu”, người con trai đó cười: “Thôi được, anh sẽ hát nhưng phải nghe lời anh, không được uống Cocktail nữa.” Hứa Chí Hằng bước lên một bước nữa, trông thấy Diệp Tri Thu ngồi cạnh một chiếc bàn đặt sát góc cầu thang quay lưng về phía anh. Một người con trai mặc áo kẻ ca rô khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng điệu lịch lãm đứng lên từ chiếc ghế đối diện với cô, tiến về phía quầy rượu. Anh bước vào đặt bàn tay lên vai Diệp Tri Thu, cô giật mình quay lại, cười với anh: “A, anh đến rồi à?” Cô nắm bàn tay anh khẽ nói: “Ngồi nghe anh Phong hát nhé, anh ấy hát hay lắm”.

Hứa Chí Hằng ngồi xuống bên cô, anh quan sát bốn phía, không gian tầng này rất thấp nhưng rộng hơn hẳn dưới kia. Bốn góc tường có treo những tấm ảnh to về các loại địa hình dốc núi, đường bộ và các ô tô địa hình. Dưới ánh đèn vàng mờ dịu, không có quá nhiều khách ngồi, chiếc máy hát kiểu cũ đang phát ra điệu nhạc Jazz, không khí nhàn tản, hoàn toàn khác với phong cách của những tụ điểm vui chơi sôi động mà trước đây anh thấy.

Người con trai kia tắt máy hát, cầm ghi ta đến ngồi lên chiếc ghế cao ở góc phòng. Anh nói vào micro: "Bài hát này tôi tặng cho Thu Thu, tuy điều tôi hát không phải vĩnh viễn nhưng tôi nghĩ chúng ta vẫn có quyền hy vọng một điều gì mãi mãi". Rồi anh bắt đầu vừa đàn vừa hát bài Tình khúc.

- " Em đã từng nói với anh, em mãi mãi yêu anh,

Tình yêu là điều anh biết, nhưng "mãi mãi" là gì vậy?

Em ơi em đừng khóc, chúng mình vẫn ở bên nhau.

Niềm vui của hôm nay sẽ là hồi ức vĩnh hằng của ngày mai.

Là la la la..."

Tiếng hát của anh ta trầm ấm, Diệp Tri Thu dựa vào lòng Hứa Chí Hằng khẽ ngâm nga:

- " Em không thuộc về anh, anh cũng không có được em.

Em ơi em, trên đời này chẳng ai có được quyền chiếm hữu.

Có lẽ chúng ta chia tay không cần quay đầu lại,

Ít ra cũng không cần thêu dệt những lý do đẹp đẽ.

Là lá la la..."

Đang say sưa trong điệu nhạc, cô bỗng ngẩng đầu nhìn Hứa Chí Hằng, mỉm cười hỏi: "Chí Hằng, anh sẽ thuộc về em bao lâu?" Dưới ánh đèn, khuôn mặt xanh xao không trang điểm của cô, lại ánh lên sắc hồng của men rượu, ánh mắt đung đưa vô định. Không đợi anh trả lời, cô vội lấy ngón tay đặt lên bờ môi anh: "Không, đừng trả lời em, đến lúc đó chúng mình không cần thêu dệt những lý do đẹp đẽ nữa".

Cô tiếp tục lẩm nhẩm theo A Phong, tiếng hát đã khàn khàn:

- " Là lá la la..."

Người yêu ơi, em đừng nói nữa, chúng ta mãi mãi không xa rời.

Người yêu ơi, em đừng nói nữa, ngày mai chúng ta sẽ chia tay."

Bài hát kết thúc, Diệp Tri Thu và những người khách khác đồng loạt vỗ tay, A Phong lịch sự cúi đầu tỏ ý cảm ơn rồi bảo người phục vụ bật máy hát để khúc nhạc Jazz tiếp tục. Diệp Tri Thu nhìn đắm đắm về phía trước, rõ ràng miệng đang cười mà mắt đã nhòa lệ. Hứa Chí Hằng vòng tay kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô: "Thu Thu, em có chuyện gì không vui à?"

"Haizzz, chẳng có chuyện gì cả. Chẳng qua là em uống nhiều rượu quá thôi. Thảo nào mà anh Phong không tiếp thêm rượu cho em nữa. Nhân lúc em chưa say mà gây chuyện, anh đưa em về nhé!"

Hứa Chí Hằng vẫy tay gọi người phục vụ đến thanh toán, A Phong đi đến hỏi: "Thu Thu, em có sao không?"

"Không sao đâu anh Phong. Đây là Hứa Chí Hằng bạn trai em. Còn đây là anh Phong, chủ quán, cũng là bạn của Tân Định." Hai người đàn ông lịch sự gật đầu chào nhau, Diệp Tri Thu chống tay xuống bàn để đứng dậy, Hứa Chí Hằng dìu cô ra khỏi quán bar và lên xe. Bên ngoài, trời vẫn lác rác mưa, những hạt mưa phủ vào da mặt, lạnh lạnh.

Cô ngồi nghiêng trên ghế, mắt nhắm hờ, yên lặng, không còn vẻ hơi quậy như lúc còn trong quán rượu nữa. Xe đỗ chỗ cô ở, Hứa Chí Hằng nhẹ nhàng gọi, cô lơ mơ nhìn anh rồi lập tức định thần trở lại, cố gắng xuống xe, cùng anh vào chung cư. Vào trong thang máy, Hứa Chí Hằng bế xốc cô lên, áp mặt vào khuôn mặt đang nóng bừng của cô, cô cười và ôm chặt cổ anh: "Em biết cách uống rượu đấy chứ?"

“Vẫn còn nhớ gọi anh đến đón là tốt rồi.”

Anh lấy chìa khóa trong túi xách của cô để mở cửa phòng. Vào phòng, anh đặt cô xuống sofa rồi đi mở cửa sổ. Anh đang định đi lấy khăn mặt thì cô kéo vạt áo anh lại, khẽ gọi: “Chí Hằng!”.

Anh cúi xuống nhìn cô: “Em buồn lắm phải không? Để anh đi rót nước cho em nhé”.

Cô cứ nắm chặt lấy vạt áo anh, nói: “Chí Hằng, em không uống nước đâu, anh ngồi với em một lát đi...”, đây là lần đầu tiên cô nói với anh bằng giọng nũng nịu như vậy. Hứa Chí Hằng cảm động, ngồi xuống cạnh cô. Cô sà vào lòng, dựa đầu vào ngực anh, hít thở những hơi dài. Cô cảm nhận hương thơm thanh mát của sữa tắm trên cơ thể và cả mùi đàn ông riêng biệt của anh.

“Tại sao em đi uống rượu một mình?”

“Anh đang đánh cầu mà, Tiểu Dịch thì đi công tác, em xem danh bạ điện thoại, chẳng tìm thấy ai có thể đi cùng được, thật buồn”, cô khẽ cười, “Mà tìm người đi cùng trong tình trạng này sẽ dễ khiến người ta hiểu nhầm, như thế càng phiền phức. Em cũng chỉ to gan đến thế thôi, chạy đến quán rượu của bạn bè đã là dũng cảm lắm rồi, nhưng có một mình nên em cũng chẳng dám uống say”.

Diệp Tri Thu dường như đã lấy lại lý trí, vừa cười vừa nói rành mạch nhưng ánh mắt cô vẫn còn lơ đãng, rõ ràng là say rồi. Hứa Chí Hằng quyết định không nhắc đến những chuyện làm cô phải buồn, chỉ nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô và nói: “Lần sau uống rượu phải nhớ gọi anh đi cùng đấy nhé, còn đánh cầu thì chuyển sang hôm khác cũng được mà.”

Cô “ừ” nhẹ một tiếng nhưng tâm trí vẫn còn mơ màng đâu đó. Hứa Chí Hằng cảm nhận được đôi môi lạnh lạnh của cô áp trên ngực anh qua lớp áo phông mỏng. Anh cúi đầu định nói gì đó nhưng Diệp Tri Thu bỗng quàng tay qua vai rồi quay người ngồi lên đùi anh, hôn lên bờ môi anh.

Trước đây cô luôn nhiệt tình đáp ứng sự âu yếm của anh nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động như thế. Chiếc lưới mềm mại của cô mang theo hơi rượu khéo léo lách vào hang miệng, quấn lấy lưỡi anh. Tay cô lạnh lạnh luồn vào dưới áo anh, vuốt ve cơ thể rắn chắc của anh. Toàn bộ mạch máu trong người anh như những đợt sóng cuộn cuộn, bộ não trong thoáng chốc mất hết lý trí, cơ thể anh đã đáp ứng trước khi lý trí của anh kịp hiểu ra điều gì. Giống như có một ngọn lửa bỗng nhiên được nhen lên trong đó. Hai người tận hưởng nụ hôn say đắm, bàn tay nóng bỏng âu yếm cơ thể nhau.

Anh mãnh liệt hôn cô, cởi bỏ nốt những thứ còn lại đang ngăn cách hai người. Những làn gió từ ban công thổi vào làm bay bay rèm cửa, dưới ánh sáng mờ, mái tóc cô bồng bênh mềm mại, khuôn mặt xinh đẹp của cô có nét hưng phấn kỳ lạ. Trong tiếng mưa hắt vào cửa kính là tiếng cô đang khẽ gọi tên anh, vừa như cầu xin vừa như khích lệ anh. Cả hai người đều say sưa cuồng nhiệt, hạnh phúc vô bờ. Anh hôn lên đôi má cô, nhận thấy đôi mắt cô nhòe lệ.

Anh khẽ hỏi: “Anh làm em đau phải không?”

Cô lắc đầu, lại áp mặt vào vai anh, hai người cứ ngồi nong nàn như vậy. Cảm nhận làn da cô đang lạnh dần trong gió, anh liền bế cô lên giường và đắp chăn cho cô. Đúng lúc anh định đi lấy khăn mặt thì cô ôm chặt lấy cổ anh khẽ nói: “Đừng, Chí Hằng, anh đừng đi!”

Giọng nói yếu ớt đó như chạm thẳng vào góc yếu đuối nhất trong lòng anh. Anh ôm lấy cô, hai cơ thể lại quấn lấy nhau nong nàn. Cảm xúc mãnh liệt đó, cả anh và cô đều chưa trải qua.

14. Chương 27-28

Chương 27

Mâu thuẫn

Từ khi đi làm, Diệp Tri Thu không cần đồng hồ báo thức, cô đã quen tỉnh giấc vào một thời gian nhất định. Cô mở mắt, nhìn vào những bông hoa đơn điệu trên tường nhà, rồi lại quay sang nhìn khuôn mặt đã quen thuộc bên cạnh. Hứa Chí Hằng thở đều đều và sâu, một cánh tay đang để trên eo cô. Giường của cô chỉ rộng một mét bốn mươi, theo lời của Hứa Chí Hằng thì hai người ngủ trên giường này chắc chắn không thể thỏa mái được, nhưng lại rất thích hợp cho những đôi đang yêu.

Tối qua uống quá nhiều, hình như hành động có vẻ buông tuồng quá, cô mơ hồ nghĩ lại, hai má nóng ran. Vòng tay anh ấm áp quá nên cô không nỡ động dậy, chỉ chăm chú nhìn anh, đôi mày rậm, cái miệng khi mỉm cười có nét tự tin lúc này đang hé mở, cằm vuông vức lún phún râu, khuôn mặt bình thản ấy khiến tâm trạng đang xao động của cô cũng trở nên thư thái.

Cô khẽ lách qua người anh, xuống khỏi giường, mới phát hiện quần áo của hai người vứt bừa bãi khắp sàn nhà. Cô không thể nhớ nổi đêm qua hai người đã quần lầy nhau từ sofa lên giường như thế nào. Cô nhặt hết quần áo trên sàn nhà lên, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng tắm.

Nhìn thấy vết hôn trên cổ, mặt cô bỗng ửng đỏ. Cô chưa bao giờ có những phút giây cuồng nhiệt đến vậy, nhưng khi thấy sự nồng nhiệt của Hứa Chí Hằng, cô không thể kìm được lòng mình. Nghĩ lại cảnh tượng tối qua, thấy toàn thân nóng bừng, tim đập thành thịch, cô vội lấy khăn lau mặt, cố gắng trấn tĩnh bản thân. Cô đánh răng, trang điểm nhanh chóng rồi lấy túi xách đi ra khỏi nhà.

Bên ngoài mưa đã tạnh nhưng trời vẫn còn rất âm u. Diệp Tri Thu gọi một chiếc taxi đến công ty, thấy Thẩm Tiểu Na cũng lái chiếc CRV Toyota màu trắng vào đến bãi đỗ xe. Ngay cả khi người bảo vệ chào, khuôn mặt cô ta vẫn hiện vẻ lạnh lùng. Cô đại tiểu thư này kịch liệt phản đối chuyện đi làm vào thứ Bảy, nên đừng nói đến chuyện cô ta đi làm đúng giờ. Thẩm Tiểu Na xuống xe chào Diệp Tri Thu, hai người cùng đi về phía văn phòng. “Chị Thu Thu, hôm qua tôi đã nói chuyện với mẹ rồi”.

Diệp Tri Thu “ồ” lên một tiếng nhưng thực ra không quan tâm lắm.

“Tôi định hôm nay sẽ chính thức nói chuyện với bố, nhưng thấy khó có thể đưa ra lý do thuyết phục, vì thế chị phải giúp tôi.”

Lúc này Diệp Tri Thu mới định thần lại, nghi ngờ nhìn cô ta: “Lẽ nào mẹ cô chưa nói rõ lý do với cô?”

“Khi tôi hỏi mẹ, có phải quyết định của bố làm khổ mẹ không, mẹ liền ôm lấy tôi khóc, sau đó bắt đầu ôn nghèo kể khổ, kể lể từ lúc mới bắt đầu đi bán quần áo.” Thẩm Tiểu Na cười khổ: “Tôi cũng không biết vì sao bỗng nhiên mẹ lại như vậy, đến mức chẳng nói rõ được cái gì, nhưng mẹ đã quan tâm đến chuyện này như vậy, nhất định tôi sẽ giúp bà.”

Diệp Tri Thu không ngờ một người ngày thường luôn nhanh trí như Lưu Ngọc Bình lại kích động đến vậy, nghĩ kỹ thì âu cũng do tình cảm mẹ con đã làm bà cảm động. Cô nói: “Thực ra lý do thì tôi đã nói hết từ hôm qua rồi, nếu cô muốn nói chuyện với Tổng giám đốc Thẩm, nhất định phải nhắc đến việc cần một chính sách tiêu thụ chắc chắn để làm ổn định đội ngũ đại lý, năm nay đối với Tín Hòa vấn đề này cực kỳ quan trọng”.

Thực ra cô không thể nói gì nhiều, không biết tại sao Thẩm Gia Hưng lại quyết định như vậy, nhu cầu của ông ta về tiền mặt bức thiết đến mức nào, kết quả đàm phán giữa những người trong gia đình họ ra sao, một tổng quản lý ăn lương quèn như cô nhúng tay vào thì thật là ngốc nghếch. Chẳng qua là do thói quen lo lắng và ý thức tự bảo vệ mình đã khiến cô làm như vậy.

Đang nói chuyện thì Diệp Tri Thu có điện thoại, cô cầm lên xem, là điện thoại của Chí Hằng, cô xin lỗi Thẩm Tiểu Na rồi vào phòng nghe điện thoại.

“Tỉnh dậy mà bóng người cũng chẳng thấy đâu, anh đang nghi ngờ có phải tối qua mình đã nằm mơ không đây”, giọng của Hứa Chí Hằng pha chút hài hước khiến cô đỏ lựng mặt.

“Em phải đi làm”. Cô nói khẽ.

“Ông chủ của em chẳng thương người chút nào cả, có lẽ anh phải đến Bộ Lao Động để kiện ông ấy mới được.”

Diệp Tri Thu lắc đầu cười, nếu vào thời điểm khác chắc cô sẽ nghỉ làm, nằm trong vòng tay anh để hưởng thụ tiếp những giây phút tuyệt vời. Nhưng hôm qua ông chủ vừa tuyên bố chính sách đại lý mới có tính ảnh hưởng như thế, nếu hôm nay cô không đi làm thì bà chủ sẽ nghĩ ra những lời nói đại loại như là: “Đừng đập vỡ bát cơm của tôi.”

“Thì thử lười nhác một ngày xem nào”, giọng anh thật ảm áp. “Tin anh đi, em cần được nghỉ ngơi”.

“Chẳng lẽ em lại đi nói với ông chủ là tối qua tôi ngủ quá ít nên hôm nay không đến được à?”

Hứa Chí Hằng nén cười: “Sau này nếu có nhân viên nào xin nghỉ với lý do ảm ố như vậy thì anh sẽ hiểu ngay hàm ý trong đó, nhất quyết anh sẽ cho nhân viên ấy nghỉ ngay.”

Mặt Diệp Tri Thu càng ửng đỏ, cảm ơn trời vì chỉ có một mình cô trong văn phòng.

“Hết giờ làm buổi chiều anh đến đón em nhé! Em đi ăn cơm cùng bạn anh luôn.”

“Vâng!”

Ngắt điện thoại Hứa Chí Hằng mỉm cười, anh gối đầu lên cánh tay, nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ. Anh không ngờ một cô gái luôn bình tĩnh như Diệp Tri Thu mà cũng có lúc cuồng nhiệt đến vậy. Trước kia, cô chỉ đáp lại sự nhiệt tình của anh bằng sự bảo thủ pha chút ngượng ngùng không bao giờ chủ động. Nhưng đêm qua cô cuồng nhiệt, kích động đến mức anh không tưởng tượng nổi. Lúc cao trào, anh cảm thấy như có những vòng khói tỏa bay mờ trước mắt, khuôn mặt luôn trầm tĩnh ấy trở nên xinh đẹp, gợi tình đến mức kinh ngạc.

Những phút ân ái ấy trôi qua trong mê đắm. Buổi sáng anh thức dậy, cô đã lặng lẽ đi làm từ khi nào rồi. Căn phòng như lại đầu vào đấy, quần áo của anh được vắt cẩn thận trên sofa. Đúng là một cô gái lý trí, cho dù say rượu, cho dù cuồng nhiệt cả đêm nhưng cũng không quên việc cần làm. Nghĩ đến đây, anh không khỏi chạnh lòng.

Dù không phải là người thích suy đoán nhưng anh không thể không suy nghĩ. Biểu hiện đêm qua của Diệp Tri Thu chắc chắn không phải là vô duyên vô cớ. Lúc mềm yếu, lúc hoang dại, lúc vui lúc buồn như vậy là do đám cưới của người tình cũ hay do lời cầu hôn của một kẻ si tình mà anh không biết mặt? Một cô gái luôn tự chủ trong mọi hoàn cảnh bỗng có thái độ như thế chắc chắn là có nguyên nhân nào đó.

Năm giờ chiều, Hứa Chí Hằng lái xe đến gần chỗ cô làm rồi đỗ lại bên đường, chỉ một lát sau đã thấy Diệp Tri Thu qua gương chiếu hậu. Cô mặc chiếc áo lụa thêu màu xanh thẫm một chiếc quần ống rộng màu trắng, trang điểm có vẻ tươi vui hơn ngày thường nhưng cái dáng đi ấy mang nét buồn bã. Cô đi đến gần nhưng nét mặt không để ý đến anh, lông mày hơi nhíu lại, chắc là trong lòng đang có tâm sự gì đấy. Hứa Chí Hằng nghĩ anh chẳng bao giờ hiểu được hết những gì cô đang nghĩ, cho dù là sau cuộc ái ân mặn nồng tối qua.

Đúng là Diệp Tri Thu đang cảm thấy phiền muộn. Bốn giờ chiều, Lưu Ngọc Bình gọi điện thoại đến: “Tôi đã hẹn Tổng giám đốc Thẩm, ông ấy sẽ đến ngay. Tiểu Diệp, cô nói đúng, tôi nên bàn bạc trước với cô về chính sách bán hàng rồi mới quyết định. Lát nữa chúng ta sẽ bàn bạc với Tổng giám đốc Thẩm về vấn đề này, không thể làm lỡ Hội chợ đặt hàng tuần sau được”.

Cô nghĩ, cuối cùng vẫn không thoát được, vẫn bị mắc vào chuyện riêng của ông bà chủ. Thẩm Gia Hưng đâu phải là người dễ thuyết phục, nếu không trong cuộc họp hôm qua ông ấy đã không tuyên bố chắc nịch như thế. Kỳ thực cô chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cả ngày hôm nay ngoài việc xử lý những công việc thường ngày, cô còn tranh thủ đánh giá ảnh hưởng có thể xảy ra, thậm chí dự đoán tình hình hoàn thành nhiệm vụ cuối năm. nhưng có lẽ Lưu Ngọc Bình sau khi suy nghĩ lại vẫn không dám mạo hiểm ra mặt.

Cũng may mà có sự chuẩn bị trước, cô nhanh chóng mở máy tính ra, chỉnh sửa lại nội dung của bản báo cáo đánh giá tình hình, sau đó đến văn phòng của Lưu Ngọc Bình. Thẩm Tiểu Na cũng đã có mặt ở đó, cô ta không nói câu nào mà chỉ hí hoáy với chiếc điện thoại.

Một lúc sau Thẩm Gia Hưng đến, khuôn mặt đầy vẻ khó chịu. “Tối nay tôi còn phải tiếp khách, gọi tôi đến làm gì?”

Lưu Ngọc Bình nhìn Diệp Tri Thu, cô đã có chủ định từ trước, nhất định không được nói gì với, Thẩm Tiểu Na nói: “Bố, chúng ta nên bàn bạc một chút, con thấy lúc này mà thay đổi chính sách thì có thể sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến việc tiêu thụ hàng hóa.”

Thẩm Gia Hưng lạnh lùng quay sang nhìn Lưu Ngọc Bình, ông nói: “Những điều tôi nói cô hoàn toàn bỏ ngoài tai đúng không? Lại còn vận động Thẩm Tiểu Na chống đối tôi nữa.”

Lưu Ngọc Bình tức giận: “Anh không nghe lời tôi thì thôi, hà tất tôi phải lôi kéo con gái làm gì? Hơn nữa Tiểu Na bây giờ cũng là một thành viên của công ty, sau này chúng ta già rồi, công ty sẽ do nó tiếp quản, nó đương nhiên có quyền phát biểu ý kiến về các chính sách của công ty. Bây giờ tình hình của Tín Hòa như thế nào anh còn không rõ sao? Làm gì đủ sức để anh giầy vò nữa.”

“Hồi tôi quản lý Tín Hòa, tình hình Tín Hòa không như bây giờ. Tôi đã giao một nhà máy làm ăn phát đạt cho cô, cô xem xem, trong vòng hai năm, cô đã biến nó thành thế nào đây?”

Những lời này nói ra quả là hơi quá đáng, lúc đầu Thẩm Gia Hưng chỉ quản lý mảng thị trường ở công ty, đúng là ông ta giải quyết công việc rất tốt, nhưng hồi đó thị trường thời trang đâu có cạnh tranh khốc liệt như bây giờ, lãi xuất ngân hàng cũng cao hơn rất nhiều, thậm chí có lúc phải còn phải trả một món lãi kèch xù, lúc đó may mà Tín Hòa có cơ sở vững chắc nên mới duy trì được tình trạng ổn định như hiện nay.

Lưu Ngọc Bình ghen lời, Thẩm Tiểu Na bực bội nói: “Đây là công ty, chúng ta đang bàn chuyện của công ty, đừng như ở nhà nữa, động một tí là cãi nhau. Bây giờ còn nhắc lại chuyện ngày xưa làm gì. Bố, bố đã quyết định làm bất động sản rồi thì tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện của bên thời trang nữa.”

“Tiểu Na, chuyện người lớn con đừng có cãi, chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty thời trang này vẫn là bố, đương nhiên bố có quyền quyết định về mặt kinh doanh”.

Lưu Ngọc Bình cười lạnh lùng: “Tôi thừa nhận hai năm nay ông làm bất động sản kiếm được tiền, nhưng thời trang là sự nghiệp thiết thân của chúng tôi, tôi không thể để ông đem chiến lược của bất động sản áp dụng vào bên này được. Con gái cũng khuyên can ông, ông đừng quá kích động. Ông thử nói xem, dựa vào đâu mà ông sang bên này hươ chần múa tay, chỉ huy lung tung, tôi đã bao giờ tham gia vào việc của bên ông chưa? Vấn đề chính sách đại lý của ông phải điều chỉnh, nếu không, sau này vấn đề trả hàng, đổi hàng sẽ rất phức tạp. Tiểu Diệp, cô từng làm ở Tổ Mỹ, chắc là biết cách thức của họ chứ?” Diệp Tri Thu nghĩ hai vợ chồng này thật hay, cuối cùng lại đẩy cuộc chiến về phía mình, nhưng nếu mình không mở mồm thì buộc phải nghe càng nhiều chuyện riêng trong nhà họ, còn nếu nói không được thì cũng chẳng hay ho gì. Vì thế cô nói: “Tổng giám đốc Thẩm, hai năm nay các doanh nghiệp may mặc phải đứng trước những áp lực thật lớn, tình hình thị trường cũng có nhiều biến động, hôm nay tôi đã làm một bản đánh giá về những ảnh hưởng của chính sách tiêu thụ mới”, nói rồi cô đưa bản báo cáo cho Thẩm Gia Hưng, nói tiếp: “Hàng bỏ vốn không chiếm thu phần chủ yếu về tiêu thụ của Tín Hòa, trọng điểm của chúng ta vẫn là Hội chợ phục trang Thu Đông, cũng có thể lấy mùa này để kích thích phản ứng của thị trường. Nhưng hai năm nay các đại lý của Tín Hòa không ổn định, trên báo cáo tôi đã phân tích tình hình đại lý của từng khu vực. Vùng Tây Bắc, Tây Nam khả năng tiêu thụ luôn luôn ổn định, tiếp nhận chính sách mới sẽ tương đối dễ chịu, còn những khu vực khác thì không thể nói trước được.”

Thẩm Gia Hưng cầm bản báo cáo đó và chăm chú xem. Diệp Tri Thu nghĩ đã mở lời rồi thì đành phải tiếp tục vậy, hơn nữa cũng không thể không nhắc đến các vấn đề nhạy cảm: “Phần dưới báo cáo, tôi cũng đưa ra một số dự báo, nếu ước tính theo tình hình lạc quan nhất thì sẽ có khoảng 50% đại lý đồng ý tiếp nhận quy định mới. Như vậy theo tính toán của tôi thì lượng tiền mặt lưu động ở bên ngoài sẽ là con số đó.”

Nhắc đến tiền mặt, Thẩm Gia Hưng ngẩng đầu nhìn Diệp Tri Thu, ánh mắt vô cùng sắc xảo, trong chớp mắt hai người đồng thời hiểu được cách nghĩ của đối phương. Cuối cùng cô cũng hiểu, chắc chắn Thẩm Gia Hưng có nhu cầu tiền mặt cực kỳ cấp thiết, nhưng ông ta lại không muốn người khác biết. Rất có thể chính Lưu Ngọc Bình cũng không biết rõ nội tình. Cô tự nhìn rõ đến mức đấy thật ra cũng không phải chuyện hay.

Thẩm Gia Hưng xem lại một lần nữa bản báo cáo trên tay, ông thầm nghĩ đúng là mình đã coi thường cô

tổng quản lý kinh doanh trẻ tuổi này rồi, rõ ràng là cô ta đã nhìn thấy mục đích của mình, lại còn ản ý nói chỉ dựa vào Hội chợ hàng hè thì không thể thu được lượng tiền mặt như mong muốn.

“Theo suy nghĩ của tôi, trước mắt vẫn cần một chính sách ổn định đối với các đại lý. Trước khi diễn ra Hội chợ hàng thu, chúng ta cần phải tranh thủ xây dựng mạng lưới tiêu thụ toàn diện. Đến lúc đó sẽ chủ động đánh giá, chỉ một khoản nhất định để ổn định việc tiêu thụ, sản xuất, đồng thời cũng cần xây dựng mối liên hệ giữa đại lý và thương hiệu mặt thiết hơn nữa.”

Thẩm Gia Hưng suy nghĩ một lát rồi nói: “Để báo cáo lại chỗ tôi, tôi xem xong sẽ quyết định. Hôm nay tôi còn có việc nên phải đi trước”.

Ông ta đi rồi, Thẩm Tiểu Na vui mừng nói: “Thu Thu, chị có sức thuyết phục thật đấy, nếu hôm qua chị nói rõ với bố tôi thì mẹ tôi đâu cần phải đem chuyện về nhà cãi nhau với ông ấy”.

Diệp Tri Thu và Lưu Ngọc Bình nhìn nhau cười khở, hai người đều biết mọi việc đâu có dễ dàng như thế. Diệp Tri Thu có cảm giác mình như bị một sợi dây thừng quấn chặt. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vào Tín Hòa không phải là đã tự mua dây buộc mình rồi hay sao? Coi như mình đã tự chuốc họa vào thân rồi. Rồi khỏi công ty với ý nghĩ ấy, thử hỏi cô làm sao có thể vui vẻ được.

Hứa Chí Hằng xuống xe, đi vòng qua đầu xe để mở cửa xe cho cô. Nhìn cô ủ rũ ngồi lên xe, anh lấy ngón tay ấn vào cái trán đang nhú lại của cô. Ngón tay ấm áp làm cô sức nhớ chuyện tối qua, hai má lại đỏ bừng lên, vẻ xấu hổ ngượng ngùng ấy làm Hứa Chí Hằng cảm động.

Lúc này xe của Thẩm Tiểu Na từ phía sau chạy tới, cô ta cố ý nhấn còi, sau đó lái vọt qua. Diệp Tri Thu vội nắm lấy ngón tay của anh, nói khê: “Mau lên xe đi, xe của bà chủ sắp tới rồi”.

Hứa Chí Hằng cười rồi lên xe nổ máy. Di động của Diệp Tri Thu đổ chuông, cô cầm lên xem, là số điện thoại của bố, cô vội nghe máy, hỏi bố mẹ đang ở đâu. Sau đó cô nghe thấy tiếng mẹ nói đã đến Dương Châu rồi, hồ Sấu Tây thật đẹp, tuy hơi mưa nhưng không khí rất trong lành, chèo thuyền đi dạo trên hồ thấy rất vui. Sau đó mẹ cô dặn dò: “Con đừng ủ rũ ở nhà nhé, rủ Tiểu Dịch ra ngoài chơi, cùng nhau đi xem phim, ăn tối. Nhớ là đừng ở nhà một mình rồi lại nghĩ ngợi lung tung”.

Diệp Tri Thu cười: “Con có nghĩ ngợi gì đâu. Bố mẹ chú ý an toàn, đừng có quá tiết kiệm, cứ đi chơi cho thỏa mái bố mẹ ạ”. Đặt điện thoại xuống, cô cười khở, ban ngày công việc bận bịu suốt, có lúc nào nhàn rồi thì lại nghĩ đến Hứa Chí Hằng; bố mẹ mà không nhắc thì có lẽ cô cũng chẳng nhớ gì đến cái đám cưới ấy. Cô nghĩ, quên đi cái đám cưới ấy, không biết có phải do sự cuồng nhiệt đêm qua hay không? Nghĩ đến những ân ái đêm qua, cô lại tự mình trấn tĩnh.

Hứa Chí Hằng nói: “Đáng lẽ phải nói trước cho anh việc bố mẹ em muốn đi Giang Nam du lịch, anh có thể cho người sắp xếp, như vậy sẽ thỏa mái hơn nhiều so với việc phải đi cùng đoàn.”

“Bố mẹ em thích đi theo đoàn, có hướng dẫn viên giới thiệu. Bố em thích nghe các truyền thuyết xưa. Hồi còn nhỏ, bố dẫn em đi Lạc dương xem hoa mẫu đơn, người ta thì xem hoa, chỉ có mỗi bố là say mê nghe chuyện về Võ Tắc Thiên, lại còn bắt em ghi vào vở để sau này còn làm văn nữa.”

Hứa Chí Hằng cười lớn: “Chắc là bố em rất nghiêm khắc và cẩn thận”.

“Vâng, bố em là kỹ sư, nghiêm khắc, cẩn thận lắm. Bố giục em vẽ tranh, em lười vẽ nên bị ông lấy thước kẻ đánh vào tay, mẹ em ngăn cũng không được.” Nghĩ đến hồi nhỏ, Diệp Tri Thu bật cười, “Tiếc là em chưa bao giờ vẽ được một bức tranh nào ra hồn cả, lại còn làm kinh doanh mà bố em chẳng mong đợi tí nào.”

“Thế thì bố em cũng chẳng mong đợi được gặp anh rồi, công việc của anh cũng gần với chuyên ngành Kinh doanh còn gì”. Hứa Chí Hằng cười nói.

Diệp Tri Thu sững sờ, cô chưa hề nghĩ đến việc sẽ giới thiệu Hứa Chí Hằng với mọi người. Cứ theo thái độ của bố cô thì nếu không phải là người mà cô sẽ kết hôn thì đừng ra mắt bố mẹ làm gì. Hơn nữa vừa trải qua việc liên quan tới Phạm An Dân, ngay cả bản thân cô cũng chưa nghĩ đến việc kết hôn. Vì thế cô vội lảng sang chuyện khác. “Chúng ta đi đâu ăn đây?”

“Vu Mục Thành tổ chức một bữa tiệc nướng ở bờ hồ gần nhà anh ấy, anh đưa em đi cho vui nhé!”

Cùng nhau vui vẻ

Xe chạy đến ven bờ hồ ở ngoại ô, cả một dãy xe dài dằng dặc đã đậu sẵn ở đó. Diệp Tri Thu xuống xe, nhìn ra đằng trước, không thể không mỉm cười, đúng cảnh khiến người ta vui vẻ. Đây là một ngôi nhà mái bằng nằm ở ven hồ, bên trong có khoảng ba mươi người đang tụ tập, còn có mấy đứa trẻ đang thích thú chạy đi chạy lại, năm, sáu cái lò nướng đang bày trên bàn, mùi thịt nướng theo gió lan tỏa khắp nơi, bên cạnh có chiếc bàn ăn phục vụ cho những chuyến dã ngoại đơn giản, trên bàn bày đầy lon bia, nước ngọt và cả một bình trà lớn. Trên đó còn đặt một cái đài đang phát những bản nhạc nhẹ nhàng êm dịu.

Một người đàn ông có dáng người cao vầy Hứa Chí Hằng, anh ta đang bận rộn với cái lò nướng, lật những xiên thịt, ngô và xúc xích. Hứa Chí Hằng dắt Diệp Tri Thu qua đó rồi cười nói; “Rất được đấy, Mục Thành”.

“Anh đến muộn thế, không kịp chứng kiến bộ dạng nhếch nhác của anh ấy lúc quẹt lò”, Tạ Nam đang ăn một xiên thịt nướng, cười nói.

Hứa Chí Hằng giới thiệu mọi người với nhau, Vu Mục Thành đưa cho Diệp tri Thu một xiên thịt dê nướng và nói: “Em ăn đi, đây là tác phẩm đã qua mấy lần thử thách rồi đấy, bảo đảm ngon tuyệt. Nam Nam đã nể mặt ăn hết xiên thịt anh nướng cho rồi đấy”.

Diệp Tri Thu chưa bao giờ nhìn thấy cảnh nhiều người tụ tập vui vẻ đến thế, cô hứng khởi nói: “Chuẩn bị những thứ này có phức tạp không anh?”

Tạ Nam cười nói: “Cũng không sao, đa số là phân nhau ra siêu thị mua đồ làm sẵn, chỉ có Mục Thành đỡ hơi, cứ khẳng khẳng đòi nướng sườn bò, làm món này phức tạp lắm”.

Hứa Chí Hằng sẵn tay áo: “Cái này tớ có kinh nghiệm. Mục Thành, tránh ra, để tớ trở tài”.

Anh đứng cạnh lò, thêm than, thổi lửa, lật đồ nướng rất thành thạo. Bình thường anh hay đến đây chơi cầu lông nên quen rất nhiều người, anh vừa chào hỏi mọi người, vừa nói cho Diệp Tri Thu biết, Mục Vu Thành sống ở khu này có rất nhiều hàng xóm, bạn bè trên các diễn đàn cũng nhiều, bình thường những cuộc tụ tập như thế này đều do quản trị diễn đàn đứng ra kêu gọi. Mọi người đến đây đa phần đều là bạn bè thân thiết và những người sống ở khu này.

Điện thoại của Diệp Tri Thu đổ chuông, là cuộc gọi của Thẩm Gia Hưng, chần chờ một lát, cô đến bên lan can nghe điện thoại.

“Tiểu Diệp, tối nay đến tầng một quán cà phê Shangri-La một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô”. Thẩm Gia Hưng nói như ra lệnh.

“Xin lỗi Tổng giám đốc Thẩm, bây giờ tôi đang ở ngoại thành, e không về kịp, có chuyện gì ông nói luôn qua điện thoại được không? Hay để hôm khác vậy?”

Thẩm Gia Hưng không ngờ cô lại từ chối, ông dừng một lát rồi mới nói: “Thế ngày mai vậy, khi nào cô về thì điện thoại cho tôi”.

Diệp Tri Thu hiểu rõ ông chủ muốn nói với cô về chính sách đại lý của công ty, rốt cuộc thì cô vẫn tự chuốc phiền phức ình.

Nếu vào lúc khác chắc là cô sẽ rất khó chịu, nhưng đứng ở nơi đây, nơi mà phong cảnh hữu tình, mọi người đều cười nói vui vẻ, cùng nhau lật những xiên thịt nướng, gấp thức ăn mình thích, thật vui vẻ, hoàn toàn khác xa không khí của một buổi tiếp khách đầy tế nhị và khách sáo. Cô gác công việc sang một bên, quyết định ở một nơi tuyệt vời như thế này không nên suy nghĩ đến hậu quả xấu nhất của công việc nữa.

Cô đến cạnh Hứa Chí Hằng, giúp anh xắn lại tay áo, anh cầm bắp ngô nướng đưa cho cô và cười: “Việc mà Vu Mục Thành thích nhất là vun đắp cho ngọn lửa yêu, sau này anh không cần phải ghen tuông với anh ấy nữa rồi”.

“Em sẽ cố gắng phối hợp tốt với anh.” Cô khẽ cười, để ý thấy Tạ Nam dụi dụi mắt chứ không hề lăm lăm, còn Vu Mục Thành luôn chăm sóc vợ yêu của mình từ những cử chỉ nhỏ nhất như giúp cô ấy lấy giấy khăn, rót trà... giữa hai người luôn hiện rõ sự ăn ý đến kỳ lạ. Cô nghĩ, họ biểu lộ tình cảm tự nhiên như vậy đúng là đáng để người ta ngưỡng mộ.

Có một bé gái khoảng bốn, năm tuổi chạy đến, khuôn mặt bụ bẫm cất giọng nói dễ thương: “Chú ơi, cháu muốn ăn cánh gà nướng!”

“Tiểu mỹ nữ được ưu tiên đặc biệt, chú làm ngay đây.” Hứa Chí Hằng cười lớn, cầm hai xiên cánh gà, thoa một lớp dầu rồi đặt lên lò nướng, đồng thời cho những xiên sắp chín qua một bên, động tác rất thành thục, chỉ một lát đã có rất nhiều người đến đứng trước lò nướng của anh.

Diệp Tri Thu nhìn chăm chú: “Anh này, trước kia anh đã từng là đầu bếp, đúng không? Nhìn động tác chuyên nghiệp thế cơ mà.”

Hứa Chí Hằng cười đắc ý: “Sau này em sẽ phát hiện anh còn là chuyên gia trong nhiều lãnh vực nữa cơ”. Anh vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cô gái dong dong cao đi tới: “Đúng là vài lời không thể nói hết được, nói năng dao to búa lớn là việc anh khá chuyên nghiệp đấy!”. Anh giới thiệu cô gái đó với Diệp Tri Thu. Hóa ra cô ấy là Hứa Mạn, quản lý một diễn đàn, nghề nghiệp chính của cô là bác sĩ ngoại khoa của một bệnh viện lớn trong thành phố, cũng là một trong những người khởi xướng buổi tiệc ngày hôm nay.

Hứa Mạn là người trông rất lịch sự, nho nhã, tính tình phóng khoáng. Cô cầm xiên cánh gà đã nướng chín đưa cho bé gái, rồi cầm một xiên thịt nướng lên cắn một miếng rõ to: “Haizzz, các anh có coi tôi là bác sĩ bao giờ đâu, hoàn toàn coi tôi như đồ tể, vừa này Mục Thành còn kêu tôi ra để cắt thịt đấy!”.

“Mục Thành thật biết nhìn người, việc dùng dao thì chắc chắn cô là người thạo nhất còn gì.”

“Vâng, tốt nhất là các anh làm thế nào để đừng bị rơi vào tay tôi.” Cô nhe răng, tỏ ra hung dữ, nhưng trên khuôn mặt đầy vẻ trí thức ấy không hề có chút độc ác nào.

Chồng cô ấy - Lưu Kinh Quân, là bạn đại học của Vu Mục Thành, ôm lấy eo cô cười nói: “Đừng đùa nữa, ở tiệc nướng lần trước em kể chuyện mình dùng dao đã làm mọi người sợ hết vía rồi đấy!”

Những người bên cạnh cũng góp chuyện: “Cám ơn cô, ăn nhiều một chút đi, chúng tôi nhường cô hết, đừng có lại liên tưởng đến đó là bộ phận nào trên cơ thể con người nhé”.

Vu Mục Thành đưa hai cốc bia cho Hứa Chí Hằng và Diệp Tri Thu, anh nói: “Được rồi Chí Hằng, khoe tài nghệ thế đủ rồi, mời bạn gái ăn chút gì đi chứ”. Gió từ mặt hồ nhẹ nhõm thổi làm mùi thơm của đồ nướng lan tỏa khắp nơi, mọi người trò chuyện thỏa mái, Chí Hằng và Tri Thu cùng ngồi xuống ven hồ, vừa uống bia vừa thưởng thức đồ ăn. Lúc này đã sắp hoàng hôn nhưng trời vẫn còn sáng. Trên bầu trời, những áng mây trắng nhẹ bay, sau trận mưa, không khí thật tươi mát. Xung quanh họ là tiếng cười nói râm ran, chiếc đài phát ra giai điệu nhẹ nhàng dịu dặt, lại còn có cả tiếng cười hồn nhiên của bọn trẻ con, cô cảm thấy tâm hồn mình thật nhẹ nhàng thư thái.

“Không ngờ ở ngoại thành cũng có nơi thú vị như vậy, khu chung cư này được đấy chứ!” Đến khu chung cư nhỏ này, đối với một người ít ra ngoại thành như Tri Thu, nhìn thấy quy mô của khu chung cư như vậy không thể không lấy làm kinh ngạc.

Hứa Chí Hằng chỉ vào tòa biệt thự ở bờ đối diện, nói với cô: “Khi anh vừa đến đây, anh sống ở tòa biệt thự bên kia của Mục Thành, bên đấy hiểm người lắm, buổi tối mà chạy bộ thì cũng bị chó đuổi theo như kẻ trộm ý, ban đêm muốn ăn bát mì lại phải thay quần áo, lái xe ra ngoài. Ở được một tuần anh chịu hẳn, mặt dày mày dạn đến ở tạm phòng khách nhà bên này, sau đó mới bảo thư ký đi tìm phòng khác đấy”.

Nhắc đến việc tìm phòng, hai người cùng nghĩ đến lần đầu tiên gặp gỡ rồi lại lẫn ra cười. Diệp Tri Thu nghĩ, gặp nhau trong một căn phòng như thế, đương nhiên không thể gọi là tiếng sét ái tình được.

“May mà anh không có ý nghĩ như Mục Thành, đi đâu cũng tìm mua nhà, nếu không đã bỏ lỡ cơ hội gặp em.” Hứa Chí Hằng lại rót cho cô một cốc bia, hai người chạm cốc.

“Bỏ qua một người có bộ mặt buôn bán như em hình như không phải là một tổn thất lớn.”

“Lần đầu gặp, hình như em hơi ghê gớm thật!”

Lần đó cô đi công tác về, dành thời gian rồi để tiếp khách đến xem nhà, mặc họ đi đi lại lại, cô chỉ lạnh lùng, cố gắng, không để lộ sự mệt mỏi và tuyệt vọng. Nhưng anh thì đâu có gì hay ho chứ, thiếu kiên nhẫn, lại còn kiêu căng, hình như lần đó anh cũng không thèm nhìn cô lấy một lần.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Cô thật thà đáp: “Em đang nghĩ xem tại sao anh lại theo đuổi em, lẽ nào lại do nụ hôn vô cớ trên ban công vừa quán bar trong ngày lễ Tình nhân ấy?”

Hứa Chí Hằng khẽ cười: “Đến hôm nay mới hỏi vấn đề này à?”

“Em nghĩ, tận hưởng một tình yêu không biết nguyên nhân từ đâu đến cũng có cái hay”, Diệp Tri Thu cười: “Nhưng có lúc cũng tò mò muốn biết nguyên nhân của nó.”

“Nguyên nhân hả? Không chỉ một đâu nhé!” Hứa Chí Hằng nghĩ lại, hồi đó, những bó hoa treo trong phòng khách và thư phòng, những bức tranh trang trí đầy hiệu quả được đặt trên bàn và trong ngăn kéo, nhớ đến hình hài mảnh mai của cô đứng trước cửa quán bar đêm Ba mươi Tết, nhớ đến tiếng nhạc du dương ở quán bar, rồi đôi môi mềm mại ấy... Anh nói: “Anh nhất quyết không nói đâu, em cứ từ từ mà tìm hiểu”.

Diệp Tri Thu không nói nữa, thực ra cô cũng không muốn tìm hiểu rõ vì sao anh yêu cô. Từ trước đến nay, cô cứ ngồi phân tích nguyên nhân hậu quả của mọi việc cũng đủ mệt mỏi lắm rồi, còn đối với chuyện tình cảm, khi đã đi vào phân tích thì lại càng ngán ngấm.

Bữa tiệc đã kết thúc, trời cũng tối hẳn. Hứa Chí Hằng và Diệp Tri Thu chung tay giúp họ thu dọn lò nướng, dập than, gấp bàn ghế, đem rác rưởi vứt hết vào các túi. Vu Mục Thành mời hai người vào nhà uống trà, Hứa Chí Hằng lắc đầu: “Mục Thành, để khi khác nhé! Hôm nay Tri Thu đi làm cả ngày chắc là mệt rồi, chúng tôi ngồi đây một lát rồi về thôi.”

Người nào người nấy cho hết đồ vào sau ô tô, vẫy tay tạm biệt nhau, từng chiếc rời đi, ánh đèn ô tô tan dần trong bóng tối, ven hồ thoáng chốc đã trở nên tĩnh lặng. Hứa Chí Hằng ôm Diệp Tri Thu, bế cô ngồi trên lan can hồ, một tay ôm cô, một tay chạm lên trán cô, anh nói: “Cuối cùng chỗ này cũng giãn ra rồi, anh thích nhìn em cười như thế, cười từ đáy mắt, không hề miễn cưỡng”.

Lúc này khuôn mặt cô đã thư thái, ánh mắt không còn vẻ lo lắng, cũng không còn sự cảnh giác như trước nữa, nụ cười dịu dàng và ấm áp. Ngồi trên lan can, sau lưng là mặt hồ lặng sóng, phía trước là khuôn mặt anh tuần đang tươi cười, cô vòng tay ôm vai anh, hai chân kẹp vào eo anh, tự thấy tư thế này thật là lười, nhưng trời đã tối, bốn phía tĩnh lặng không một bóng người, ai thèm để ý đến việc giữ ý tứ chứ?

Cô khẽ ngẩng đầu khiến ngón tay anh áp vào môi cô. Anh đã dùng nước trong bình rửa tay nhưng vẫn còn mùi khói, cô ngậm ngón tay ấy để đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa qua đưa lại. Bàn tay đang ôm eo cô siết chặt lại. Anh tút ngón tay trong miệng cô ra và thay vào đó là nụ hôn nồng nàn nóng bỏng.

Cô ôm vai anh, đáp lại nụ hôn ấy. Đêm xuân ấm áp, mặt hồ lăn tăn trong gió, không khí còn thoang thoảng mùi đồ nướng, tiếng cười của bọn trẻ như vẫn văng vẳng đâu đây, tất cả mọi phiền não u sầu cũng theo gió bay đi. Hôn lễ của người mà cô đã coi là bạn qua đường có lẽ vẫn diễn ra trên chiếc tàu hào hoa ấy, những ngọn đèn LED với dòng chữ mãi mãi bên nhau vẫn nhấp nháy đối diện nơi cô ở, tình hình công việc tồi tệ đang chờ đợi cô thu xếp, nhưng tất cả chẳng là gì. Cuộc sống vẫn tiếp tục, còn cô, lúc này đang ở trong một vòng tay ấm áp.

Hai người đến cổng khu nhà mà Diệp Tri Thu thuê phòng thì vừa hay gặp Đối Duy Phàm đi ra. Anh ta chào hỏi, sau đó nhìn sang màn hình bên kia đường mà phì cười. Đối Duy Phàm biết Phạm An Dân, nhưng anh ta hoàn toàn không để ý đến những chuyện vặt vãnh ấy, chỉ than thở: “Đúng là thừa tiền, họ muốn cái gì không biết. Thu Thu, lát nữa đi ăn đêm nhé!”.

Hứa Chí Hằng quay đầu lại, nhìn màn hình LED ấy, nhận ra chú rể chính là người đàn ông đã cãi nhau với Diệp Tri Thu trước mặt mình. Anh nhíu mày, quay đầu nhìn Tri Thu, nhưng Tri Thu vẫn thản nhiên như không, cô chỉ nhún vai nói: “Em không đi đâu. Anh Đối, anh phải chắc chắn đấy nhé! Nếu làm trễ Hội chợ tuần sau thì em sẽ lấy đầu anh đấy!”

Công ty quảng cáo của Duy Phàm đã làm không ít hợp đồng với các công ty thời trang, trước kia anh từng làm người mẫu ở Học viện Mỹ thuật mấy năm, có quan hệ rất tốt với các công ty đào tạo người mẫu. Các công ty thời trang khi mở các cuộc họp báo quy mô nhỏ thường tìm đến công ty quảng cáo của anh để thuê luôn cả việc trang trí sân diễn và tìm người mẫu. Nghe Tri Thu nói, anh ta gật đầu ngay, rõ ràng là chẳng để tâm gì đến lời uy hiếp của cô. Anh nói: “Biết rồi, biết rồi, yêu cầu của bên em đâu có khó gì, album

cũng xong rồi, chỉ còn xem cách thể hiện nữa thôi, có gì mà chẳng xong! Tối thứ Năm anh sẽ qua giám sát việc làm sân diễn, làm xong sớm thì anh càng được nghỉ sớm. Thẩm Tiểu Na sắp chiếm văn phòng của anh rồi, chắc cô ấy định chuyển sang đó làm việc mất. À đúng rồi, ông chủ Thẩm Gia Hưng của các em còn cho người liên lạc với bọn anh, muốn làm một show diễn ở khách sạn để tạo thanh thế cho dự án bất động sản của ông ấy đấy.”

“Việc đó em không quan tâm, em đoán là ông ấy lại bê nguyên một bộ sưu tập của nhà thiết kế nào đó để trình diễn thôi, chẳng có liên quan gì mấy tới Tín Hòa cả. Gặp lại anh sau nhé!”

Về đến phòng, Diệp Tri Thu vội đi mở cửa thông gió. Hứa Chí Hằng theo cô ra ban công, chỉ xuống màn hình LED: “Hôm qua em không vui vì chuyện này đúng không?”

Tri Thu gượng cười: “Cũng không hẳn, không vui khi nhìn thấy cái đó cũng là chuyện bình thường thôi mà. Tuy vậy nhưng nó cũng không làm em buồn lắm. Chỉ là một số việc ở công ty cứ rối loạn cả lên nên em mới muốn đi bar thư giãn một chút”.

“Em quá căng thẳng vì công việc như vậy làm anh nghĩ đến anh trai mình, Nhưng anh ấy là người quá say mê công việc, chỉ có tìm thấy niềm vui trong công việc thì mới không mệt mỏi. Còn em, nhìn em không giống với kiểu hưởng thụ niềm vui đó, mà toàn ép mình làm việc chăm chỉ, như vậy thì mệt lắm.”

Tri Thu không nói gì, công việc đem lại cho cô khoản thu nhập khá hậu hĩnh, cũng có cảm giác thành công. Nhưng làm đến ngày hôm nay, hình như niềm vui trong công việc đã rời xa cô từ lâu rồi. Đương nhiên là cô rất mệt, mệt từ thể xác đến tâm trạng. Lúc ăn đồ nướng bên hồ, cô ý thức được mình đã chìm trong cảm giác thư thái đã cách xa quá lâu, vì thế mặc dù hưởng thụ cảm giác ấy nhưng vẫn không tránh khỏi lo âu. Nếu chỉ muốn thả mình hưởng thụ cảm giác thỏa mái trong vòng tay ấy thì làm sao có thể lên giây cót tinh thần để tiếp tục công việc được.

Nhưng vòng tay ấy khiến cô lưu luyến, cô chỉ có thể vùi đầu vào ngực anh mà nghĩ: Cuối cùng lại sa lầy rồi, nhưng mình hoàn toàn tình nguyện rơi vào cạm bẫy ấy.

“Thu Thu, chuyển đến sống chung với anh nhé!” Anh nâng cằm, nhìn sâu vào đôi mắt cô. Ánh mắt dịu dàng ấm áp của anh dường như có thể nhấn chìm cô, nhưng cô lại do dự.

“Lúc trước em đã nói rồi mà, bố em rất nghiêm khắc, mẹ cũng thế. Sau khi bố em tốt nghiệp đại học, ông được phân công đến một nhà máy, ông trưởng phòng Kinh tế Khoa học đã giới thiệu bố em với mẹ, họ yêu nhau hai năm thì kết hôn. Bố mẹ đều là duy nhất của nhau, cho nên họ hy vọng em cũng như thế.” Tri Thu dừng lại một lát, lúc đầu chính bản thân cô cũng hy vọng như vậy, nhưng sự đời khó liệu, cô thở dài buồn bã.

“Bố mẹ mong muốn như vậy là rất bình thường.” Chí Hằng hơi ngập ngừng, thực sự anh cũng chưa nghĩ tới việc kết hôn.

Nét mặt của anh không lọt qua được mắt của Diệp Tri Thu, cô biết là anh hiểu lầm nên cười nói: “Ý em không phải là muốn kết hôn ngay bây giờ, chỉ có điều em đã để bố mẹ thất vọng một lần rồi, giờ lại công khai sống cùng người khác, bố mẹ em sẽ không chịu nổi. Haizzz, những lời này nghe có vẻ như em nói cho qua chuyện, nhưng Chí Hằng, không phải như thế đâu. Nhà em ở ngay đây, em không thể không để ý đến suy nghĩ của bố mẹ được. Tạm thời chúng ta cứ như thế này nhé, em đi tắm trước đã!”

Cô nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay anh, đi vào nhà tắm. Hứa Chí Hằng tỳ tay vào lan can nhìn về phía màn hình LED đang nhấp nháy, từ lúc ở dưới nhà anh đã nhìn thấy dòng chữ tiếng Anh ấy: I want to be with you, forever! Anh nghĩ, kết hôn là hình thức dùng pháp luật để thực hiện lời hứa, “forever” này, anh đã chuẩn bị tốt cho bước đó chưa? Chính anh cũng không chắc chắn.

15. Chương 29-30

Chương 29

Đối diện

Khi Tăng Thành vào quán cà phê ở tầng một của khách sạn Shangri-La thì thấy ngay Diệp Tri Thu đang ngồi một mình ở bàn gần cửa sổ.

Cô mặc áo sơ mi sọc nhỏ màu xanh sẫm, tóc kẹp phía sau, đang đọc cuốn Tạp trí Thời trang rất dày, trang trí bắt mắt, bên cạnh đặt một tách cà phê. Khuôn mặt tuy hơi gầy, nhưng dưới ánh đèn, có vẻ khí sắc tốt hơn mấy ngày trước. Cô lật đi lật lại các trang báo nhưng hình như không tập trung lắm, rõ ràng đang suy tư điều gì đó.

Tăng Thành đi đến chào cô: “Chào em, Tri Thu”.

Diệp Tri Thu ngẩng đầu ngạc nhiên rồi vội vàng đứng lên đáp: “Chào Tổng giám đốc Tăng”.

Cô đến đây theo lời hẹn của ông chủ Thẩm Gia Hưng. Cô đến trước mười phút nhưng ông ta vẫn có thói quen đến muộn. Đường nhiên không dám giục ông ta nên trong lúc chờ đợi, cô gọi tách cà phê và xem cuốn tạp chí vừa mua bên đường. Cô đang thầm suy đoán xem Thẩm Gia Hưng muốn gì và chuẩn bị tâm lý cho cuộc nói chuyện. Cô không ngờ lại gặp Tăng Thành, sau lần cầu hôn đột ngột tuần trước, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại. Cô có chút bối rối, nhưng Tăng Thành lại tự nhiên như không.

“Sao chỉ có mình em ở đây?”

“Tổng giám đốc Thẩm hẹn tôi ra đây có việc, chắc cũng sắp tới nơi rồi.”

Lúc này, có hai người ở bàn khác đi đến. Diệp Tri Thu nhận ra ngay cô gái xinh đẹp đi trước chính là người dẫn chương trình ở đài truyền hình địa phương - Lý Tư Bích. Trước đây, năm nào Tổ Mỹ cũng tài trợ cho chương trình của cô ta, thi thoảng cũng nhận lời làm MC cho các buổi hội nghị của Tổ Mỹ. Có điều cô ta khá kiêu ngạo, ít khi để ý đến người khác. Từ trước tới giờ luôn là bộ phận Kế hoạch thay cô ta sắp xếp lịch làm việc, vì thế Diệp Tri Thu chưa bao giờ làm việc trực tiếp với Tư Bích.

“Tổng giám đốc Tăng thật đúng giờ, chúng tôi cũng vừa mới tới.” Lý tư Bích cười rồi nhẹ nhàng nói: “Chắc đây cũng là nhân viên của Tổ Mỹ ă? Nhìn mặt thấy quen quen”.

“Diệp Tri Thu, tổng quản lý kinh doanh của Tín Hòa. Đây là Lý Tư Bích, tôi nghĩ không cần phải giới thiệu nữa. Còn đây là anh Ngô, phụ trách sản xuất bên đài truyền hình.”

Lý Tư Bích “ồ” lên một tiếng rồi nhìn Diệp Tri Thu với vẻ hết sức tò mò nói: “Tổng quản lý Diệp được lên chức ở Tín Hòa à? Rất hân hạnh, chúng ta có thể trao đổi danh thiếp không?”.

Diệp Tri Thu đưa danh thiếp cho cô ta và người đàn ông họ Ngô, khách sáo xin hai người chỉ giáo.

“Chúng tôi qua bên kia nói chuyện một chút. Tri Thu, chào cô nhé.” Ba người đến ngồi bên chiếc bàn ở một góc khá xa.

Diệp Tri Thu vẫn cúi đầu đọc tạp chí. Bỗng cô ngẩng đầu lên, thấy Tăng Thành ngồi đối diện với Lưu Tư Bích. Cô ta đang nói gì đó, còn Tăng Thành hơi nghiêng đầu có vẻ rất tập trung lắng nghe, nhưng mấy ngón tay để trên thành ghế thì đang gõ nhịp. Làm việc ở Tổ Mỹ sáu năm trời, sau khi thăng chức cũng được tham dự các hội nghị của công ty, cô thừa hiểu Tăng Thành thường không biểu hiện tâm trạng trên nét mặt, nhưng lại biểu hiện rõ qua động thái của các ngón tay. Những ngón tay gõ nhịp chứng tỏ ông ta đang mất kiên nhẫn. Cô cũng không biết Lưu Tư Bích với nụ cười tươi tắn và tư thế ngồi duyên dáng kia đang nói gì mà khiến ông ta chán ngán đến vậy.

Cô nhìn về phía khác rồi cười thầm. Nói là làm việc ở Tổ Mỹ, nhưng thực ra công việc đó cũng giống như dò đoán suy nghĩ của ông chủ như thế nào. Đúng là kính nể một người trong một thời gian dài mới có thể hiểu thấu được người đó. Suy nghĩ bất chợt này làm cô sợ đến mức vội vàng nhắc nhở bản thân nên nghĩ ngợi về việc chính của mình.

Cô ngồi một lúc lâu nữa thì Thẩm Gia Hưng mới chậm rãi đi vào. Ông ta bước vào thấy Tăng Thành nên qua đó chào hỏi trước rồi mới lại phía cô. Ông ta gọi tách trà xanh, sau đó vào thẳng vấn đề.

“Tiểu Diệp, cô nghĩ thế nào về tình hình Tín Hòa hiện nay?”

Diệp Tri Thu trầm tư một lúc rồi nói: “Chỉ có thể nói một cách thận trọng là lạc quan. Hiện nay sự cạnh tranh ngày càng khốc liệt, các thương hiệu ở thị trường nội địa đang có xu thế co hẹp lại. Cũng may là Tín Hòa có cơ sở tốt, các sản phẩm có ảnh hưởng tích cực tới thị trường ngoại địa. Vì thế, nhiệm vụ cấp thiết hiện nay là một mặt giữ vững thương hiệu sản phẩm, một mặt phát triển các đại lý ở những tỉnh khác”.

“Tiểu Diệp, nếu chỉ đứng ở góc độ kinh doanh thì cô rất đúng. Có điều, những vấn đề mà tôi phải suy nghĩ không chỉ giới hạn ở góc độ đó. Hôm nay tôi gọi cô ra đây vì có một số lời không tiện nói ở công ty, Việc thứ nhất rất đơn giản, Hội chợ đặt hàng thời trang mùa hè này có thể vẫn theo chính sách cũ, nhưng đến Hội chợ đặt hàng thời trang mùa thu, hy vọng cô sẽ ủng hộ quyết định của tôi.”

Diệp Tri Thu vốn chẳng có hứng thú với việc vuốt râu hùm, chỉ cố gắng làm tròn trách nhiệm để bảo đảm cuộc sống. Cô mỉm cười nói: “Tổng giám đốc Thẩm, Tín Hòa là việc kinh doanh của gia đình ông và của Tổng giám đốc Lưu, tôi chỉ là một nhân viên làm công ăn lương, tất cả những việc tôi làm chẳng qua là làm hết trách nhiệm được giao phó. Tôi nói hết những phán đoán của mình về thị trường với ông để ông tham khảo thêm thôi. Nếu công ty có quyết định chính thức, tôi chỉ có nhiệm vụ có thể chấp hành, mà thực ra ông không cần phải thương lượng với tôi”.

“Tiểu Diệp, cô làm tròn trách nhiệm là tốt. Tôi biết, Tổng giám đốc Lưu đưa cô về đây làm là có đề ra mục tiêu cuối năm cho cô, nhìn từ góc độ hoàn thành nhiệm vụ thì không thể nói là cô sai được. Nhưng đối với lĩnh vực thời trang ở khu vực này, không nói thì cô cũng rõ, lợi nhuận trong vòng hai năm trở lại đây luôn đứng ở mức thấp, chỉ có thể nói là xoay vòng vốn vẫn ổn định thôi. Trước mắt Tín Hòa chưa thành Tập đoàn, bên công ty bất động sản và công ty thời trang vẫn hoạt động độc lập, có điều phát triển bên nào hơn thì không cần tôi nói nhiều cô cũng hiểu, bên bất động sản có tiềm năng hơn, cần phải nắm cơ hội ngay. Kế hoạch của tôi là, trong năm nay bên thời trang phải tập trung đầu tư tài chính cho bên bất động sản. Báo cáo của cô rất ngắn gọn rõ ràng, tôi rất hoan nghênh, bản thân tôi cũng đồng ý với ý kiến của cô. Nhưng đến mùa thu, tôi không muốn gặp những tranh cãi tương tự như vậy nữa.”

Diệp Tri Thu im lặng, lời của Thẩm Gia Hưng rất rõ ràng, đến lúc đó nếu cô vẫn cương quyết chủ trương tập trung phát triển thời trang thì sẽ trở thành cái gai trong mắt ông ta. Hơn thế, cô chợt hiểu ra nguyên nhân tại sao trong vài năm trở lại đây Tín Hòa phát triển chậm như vậy. Ông chủ chỉ coi doanh nghiệp này là điểm hỗ trợ tài chính chứ không có kế hoạch phát triển xa hơn, thế thì cô phải lo lắng vấn đề này làm gì nữa?

“Tôi hiểu ý ông, Tổng giám đốc Thẩm, tôi phụ trách kinh doanh, mục tiêu cuối năm của tôi cũng chính là mục tiêu của Tín Hòa, không thể mang lợi ích cá nhân hay lợi ích của bộ phận kinh doanh đặt lên trên lợi ích của công ty. Đối với những dị nghị trong chính sách kinh doanh, tôi vẫn có suy nghĩ từ góc độ phát triển công ty.”

“Tiểu Diệp, tôi rất hoan nghênh thái độ làm việc của cô, nhưng mục tiêu cá nhân phải phục tùng sự phát triển của toàn doanh nghiệp, hơn nữa càng phải biết hướng tới đại cục. Trước mắt, cô có ảnh hưởng rất lớn tới Tổng giám đốc Lưu và Tiểu Na. Con bé Tiểu Na trước giờ chẳng chịu chú tâm làm việc gì, thế mà lần này nó cũng dám tranh cãi với tôi về vấn đề kinh doanh, vấn đề mà nó không am hiểu lắm. Điều này làm tôi hết sức bất ngờ. Tôi không muốn vì việc này mà làm cho gia đình bất hòa, ảnh hưởng đến phát triển của cả doanh nghiệp.”

Diệp Tri Thu biết lúc này chỉ còn cách tỏ rõ thái độ của mình với ông chủ: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi sẽ chấp hành theo quy định của công ty, tạm thời giữ ý kiến riêng của mình lại, sẽ không gây ảnh hưởng đến Tổng giám đốc Lưu hay Tiểu Na đâu”.

“Thẩm Gia Hưng cười nói: “Vậy thì tốt rồi, chúng ta nói tới việc thứ hai, thực ra nó cũng có quan hệ nhất định với việc lưu thông tiền mặt. Nhà xưởng của Tín Hòa đang nằm trong diện quy hoạch của thành phố, sắp phải tháo dỡ. Tổng giám đốc Lưu rất bảo thủ, trước đây không đồng ý cho tôi xây dựng nhà xưởng trong khu dự án phát triển công nghiệp, bây giờ lại muốn tìm được nơi giao thông tiện lợi, điều này thực khó như bắc thang lên trời vậy. Nếu chuyển tới khu vực ngoại thành hoặc vùng tiếp giáp thành phố thì sẽ

khó khăn cho việc phối hợp tuyển công nhân, vận chuyển hàng hóa, nguyên liệu, như vậy vốn đầu tư sẽ lên cao. Thế mới nói ông Tăng Thành biết nhìn xa trông rộng, sớm đã có một miếng đất trong khu dự án phát triển ở ngay thành phố, giờ đang bắt đầu xây dựng khu công nghiệp ỳnh.”

Diệp Tri Thu quả thực chưa từng nghĩ về vấn đề này. Hiện giờ Tín Hòa thuê lại nhà xưởng của một xí nghiệp quốc doanh đã phá sản nằm trong khu phố cũ, ở đó tập trung hơn chục doanh nghiệp thời trang và cũng đã trở thành khu công nghiệp thời trang có tiếng của thành phố. Có điều đây là ngành công nghiệp thu hút nhiều lao động hơn các ngành khác, nhưng đối với việc đóng góp các loại thuế cho chính phủ, nó chỉ đứng ở mức trung bình. Đánh giá về mức độ quan trọng của khu vực này thì càng ngày càng kém, vì vậy thực sự cần đưa vào cải tạo. Đương nhiên sau khi cải tạo, khu vực đó sẽ không có chỗ cho ngành thời trang phát triển nữa. Cho nên các doanh nghiệp này chỉ còn cách đi tìm một địa điểm khác để phát triển.

“Theo những thông tin tôi biết, việc cải tạo khu vực này sẽ được tiến hành trong khoảng cuối năm nay, đây là vấn đề mà các doanh nghiệp về thời trang nằm trong khu vực đều phản đối mãi. Trước mắt, tôi đang cố gắng kiếm một miếng đất trong khu dự án phát triển, hy vọng có thể nắm được cơ hội. Có điều, hiện tại nếu lấy được đất thì cũng phải theo hình thức đấu thầu trực tiếp. Phía bên Tổng giám đốc Tăng, khu công nghiệp được tiến hành xây dựng chậm nên không nhìn thấy quy hoạch cụ thể. Tôi chưa hiểu ông ấy có dự tính thế nào, cô làm ở Tổ Mỹ trong thời gian dài như vậy, bạn bè cũ chắc chắn là nhiều, vì vậy có thể nghe được tin tức gì đó.”

Diệp Tri Thu chỉ nghĩ về các chính sách đại lý chứ hoàn toàn không nghĩ tới việc ông ta sẽ đề cập đến khu dự án. Theo bản năng, cô hướng ánh mắt về phía Tăng Thành ở góc bên kia phòng, đúng lúc ông ta cũng quay đầu lại. Tăng Thành nhận ra sự thất vọng và một nỗi thoáng qua trên khuôn mặt cô, ông tỏ ra hơi ngạc nhiên.

Diệp Tri Thu cúi xuống nhìn tách cà phê trước mặt, bình tĩnh lại rồi mới nói: “Tổng giám đốc Thẩm, trước đây ở Tổ Mỹ, tôi chỉ phụ trách về vấn đề tiêu thụ một mặt hàng, cũng chưa được nghe đến đường hướng phát triển công ty, chỉ nghe Tổng giám đốc Tăng sẽ xây khu công nghiệp nhưng không nắm được tình hình quy hoạch cụ thể. Nếu cho đến giờ ông ta chưa công khai điều gì thì tôi nghĩ, những người đang làm việc ở Tổ Mỹ nếu biết được điều gì đó thì cũng chỉ sơ sơ mà thôi”.

Thẩm Gia Hưng lộ vẻ không vui, nói: “Kế hoạch của Tổng giám đốc Tăng trước sau gì cũng phải tuyên bố, cũng không phải là bí mật doanh nghiệp gì cả, nhưng nó ảnh hưởng rất lớn đến việc khai giá đấu thầu và bước quy hoạch tiếp theo của tôi, càng tìm hiểu sớm càng tốt. Hiện giờ cô là tổng quản lý kinh doanh của Tín Hòa, chắc cô biết điều này ảnh hưởng đến lợi ích của công ty như thế nào?”.

Diệp Tri Thu lại tiếp tục im lặng, làm một tổng quản lý kinh doanh vất vả và cực nhọc hay là theo lệnh đi thám thính, đối với cô đều rất khó khăn. Nhưng Thẩm Gia Hưng đã nói với giọng khiến cô không thể chối từ, hơn nữa, cô cũng không muốn tranh luận với ông chủ của mình nên đành nói: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi chỉ có thể nói tôi sẽ chú ý đến thông tin này, còn nghe được điều gì và nghe được đến đâu thì không dám chắc”.

“Tiểu Diệp, chắc mấy hôm vừa rồi cô đi công tác ở thành phố H hả?”, Thẩm Gia Hưng thông dong nói tiếp: “Nghe giám đốc bán hàng nói hôm đó Tổng giám đốc Tăng đã lái xe đưa cô về khách sạn. Một nhân viên có mối thâm giao với ông chủ cũ như thế, thử dò hỏi xem quy hoạch sắp được công bố ở bên ấy như thế nào, việc đó có vẻ không khó”.

Diệp Tri Thu ngược mắt nhìn thẳng Thẩm Gia Hưng và nói: “Tổng giám đốc Thẩm, xin hỏi ông có chỗ nào không bằng lòng với công việc của tôi không?”

Một nhân viên vẫn luôn giữ thái độ nhã nhặn như cô giờ bỗng trở nên nghiêm nghị, ánh mắt sắc lạnh khiến Thẩm Gia Hưng vô cùng ngạc nhiên. Ông ta nói: “Tiểu Diệp, tôi đã khẳng định năng lực làm việc của cô, cô đừng suy nghĩ lung tung”.

Diệp Tri Thu đang định tiếp lời thì nhìn thấy Tăng Thành đứng lên rồi đi về phía mình, cô vội im lặng. Ánh mắt Tăng Thành quét qua cô một lượt, rồi quay sang nói với Thẩm Gia Hưng: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi có việc phải đi trước, mọi người về sau nhé!”.

Thẩm Gia Hưng và Diệp Tri Thu đều đứng dậy, Thẩm Gia Hưng nói: “Tổng giám đốc Tăng, nếu có thời

gian thì chúng ta gặp nhau, được không? Năm nay, sự phát triển của Tổ Mỹ thật khiến người khác ngưỡng mộ, đáng để Tín Hòa học tập”.

“Tổng giám đốc Thẩm khách khí rồi, nói học tập thì hơi quá, chỉ là giao lưu thôi.” Tăng Thành gật đầu chào hai người rồi quay đi.

Nhìn theo tấm lưng thẳng đang bước khỏi đại sảnh, Thẩm Gia Hưng cười nói: “Tiểu Diệp, nếu chỉ đứng trên góc độ thời trang, tôi biết rõ Tín Hòa không cùng làm với Tổ Mỹ, giữa hai bên không có gì đáng gọi là bí mật doanh nghiệp cả. Còn quan hệ giữa cô và Tổng giám đốc Tăng là chuyện riêng của hai người, tôi không quan tâm. Có điều, đối với việc phát triển khu công nghiệp, nếu đã xác định quy hoạch, tôi quyết tâm cạnh tranh với bên Tổng giám đốc Tăng trong việc tìm đối tác. Tôi hy vọng vì cô làm việc, ăn lương của Tín Hòa nên sẽ suy nghĩ cho tiền đồ phát triển của công ty mình”.

Khi Tăng Thành đến chào tạm biệt, Diệp Tri Thu đã nén được cơn giận. Biết Thẩm Gia Hưng lúc này đang muốn kết thúc câu chuyện một cách êm đẹp nên cô cười mỉm và nói: “Tổng giám đốc Thẩm, nguyên tắc làm việc của tôi từ trước đến nay là hết sức trong phạm vi công việc của mình, không vượt giới hạn, cũng không sai nhiệm vụ, xin ông yên tâm”.

Thể hiện đến mức độ này là giới hạn cực điểm của cô rồi, Thẩm Gia Hưng dù không hài lòng thì cũng chẳng nói thêm được câu nào nữa, ông gọi phục vụ tới tính tiền rồi khách khí nói: “Tôi còn có hẹn với bạn, để tôi đưa cô về nhé!”.

Cô cười nói: “Tổng giám đốc Thẩm, ông cứ đi trước đi, tôi ngồi thêm lúc nữa”.

Diệp Tri Thu ngồi đó, một tay vân vê trán, một tay xoay xoay tách cà phê nghĩ ngợi. Thái độ Thẩm Gia Hưng tuy phản cảm nhưng không làm cô ngạc nhiên. Trước kia, khi còn làm việc ở Tổ Mỹ, có thể nói Tăng Thành là một ông chủ hiếm khi coi trọng nhân viên. Những ví dụ như vậy, cô cũng được nhìn thấy và nghe thấy rất nhiều. Các ông bà chủ ở những doanh nghiệp tư nhân trong ngành thời trang rất khác người, chỉ xả ra một tí tiền cho công nhân mà lại đòi hỏi sự trung thành của họ, yêu cầu họ bán cả linh hồn và sức lực.

Việc ở thành phố H, một quản lý kinh doanh thấy Tăng Thành tiễn cô về khách sạn không phải là điều gì ghê gớm. Nhưng cô hiểu rất rõ mấy vị quản lý kinh doanh dưới quyền mình, bất kể là nam hay nữ thì mức độ tung tin đồn đều cao như nhau, họ có sở thích tán ngẫu, buôn chuyện, hơn thế đều có khả năng thêm mắm thêm muối để biến các việc rất đơn giản thành phức tạp. Việc đó lại đến tai người không mấy khi chú ý đến bên thời trang, lại rất ít đến công ty như Thẩm Gia Hưng thì chỉ có trời mới biết tin đồn này đã được thổi qua tai bao nhiêu người.

Đương nhiên cô có thể nói mình không có gì phải hổ thẹn, nhưng điều đó chẳng có sức thuyết phục nào so với những lời đồn kia. Cô không sợ, nhưng lại rất ghét việc liên quan đến những lời đồn thổi không rõ nguyên do. Cô chỉ tự an ủi mình, may mà Hứa Chí Hằng và vòng quay làm việc của cô không liên quan gì đến nhau. Bỗng ngửi thấy mùi nước hoa, Diệp Tri Thu ngẩng đầu lên nhìn, là Lý Tư Bích. Hình như cô ta phải ra ngoài, đi qua chỗ cô rồi dừng lại cười nói: “Tổng quản lý Diệp trước đây là cấp dưới của Tổng giám đốc Tăng sao?”

“Đúng, tôi có làm ở Tổ Mỹ vài năm.”

“Tổng quản lý Diệp, có việc tôi muốn nói với cô, tôi có thể ngồi một lúc không?”

Cô ta miệng thì khách sáo hỏi như thế nhưng thực ra đã ngồi đối diện với Diệp Tri Thu rồi. Diệp Tri Thu lúc này tuy không có tâm trạng nào nhưng cũng đành nói: “Mời cô ngồi”.

Lưu Tư Bích nhìn cô đăm đăm rồi nói: “Tổng quản lý Diệp quả là tuổi trẻ tài cao, còn trẻ thế này mà đã phụ trách việc kinh doanh của cả một doanh nghiệp rồi”.

Cô ta khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, Diệp Tri Thu cười và lịch sự đáp lại câu nói tán dương đó: “Cô quá khen”.

“Tổng quản lý Diệp, gần đây tôi phụ trách chương trình phỏng vấn những phụ nữ giỏi trong các doanh nghiệp của thành phố, không biết cô có đồng ý làm khách mời của chúng tôi không?”

Diệp Tri Thu cười: “Người phụ nữ giỏi à? Ha ha. Cô Lý này, tôi chẳng qua chỉ là một nhân viên làm công ăn lương thôi, không giỏi giang như cô nói đâu”.

Lý Tư Bích cũng không nài ép, cô ta cười nói: “Thế thì chúng ta nói chuyện một lúc nhé. Cứ coi như đang chuẩn bị bài phỏng vấn của tôi thôi. Chắc bình thường chị rất bận? Áp lực công việc có lớn không chị?”.

“Cũng ổn, vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được của tôi.”

“Nếu không trách tôi mạo muội thì chị có thể tiết lộ một chút về đời tư của mình được không? Đại loại như, có bạn trai chưa, làm sao để dung hòa được mối quan hệ giữa công việc và đời sống cá nhân?”.

Diệp Tri Thu nhìn Lý Tư Bích nói: “Cô Lý, nếu tôi không nhầm thì cô đang muốn tôi nói về Hứa Chí Hằng, đúng không?”.

Lý Tư Bích sững sờ, không ngờ một người trông rất nhẹ nhàng như cô lại có thể vào đề trực tiếp như vậy. Diệp Tri Thu cười và nói tiếp: “Tín Hòa chưa bao giờ quảng cáo trên truyền hình, cũng chưa tài trợ cho chương trình nào. Tôi chỉ là một người làm công ăn lương, trong thành phố này có cả trăm nghìn người giống tôi. Cô Lý hôm nay đã có ý nói chuyện với tôi như thế, chắc không phải vì chương trình của mình. Xin đừng hiểu nhầm, Chí Hằng chẳng nói gì với tôi cả. Chẳng qua là khi cô gọi điện đến thì tôi đang bên cạnh anh ấy, mùi nước hoa của cô tôi cũng đã từng ngửi thấy trong xe anh ấy. Phán đoán của tôi không thái quá, đúng không?”

Lý Tư Bích cũng cười: “Hình như hôm nay tôi tự làm mình ê mặt rồi. Có điều, Tổng quản lý Diệp, tôi không có ác ý gì cả, chẳng qua chỉ là có chút hiếu kỳ về chị thôi”.

Cô ta cười rất thỏa mái khiến Diệp Tri Thu cũng bớt đi phần nào căng thẳng, cô nói: “Hy vọng tôi không làm cô mất hứng”.

“Nếu không nói mấy câu vừa rồi, đúng là tôi sẽ mất hứng. Có điều, mong chị hiểu cho lời nói thẳng của tôi. Ban đầu, trong tưởng tượng của tôi, típ người như Chí Hằng chắc chắn sẽ không bao giờ yêu người như chị”.

Diệp Tri Thu bật cười nói: “Tôi cũng không chắc là mình có thích nói chuyện thẳng thắn như thế này không. Thích ai là việc rất khó đoán, ban đầu tôi cũng cảm thấy người tôi thích không phải típ như anh ấy”.

“Tôi cảm thấy trực giác của tôi về đàn ông rất chuẩn. Đừng lo, tôi không có thói quen rầy rà người khác. Trên thế giới này, có rất nhiều đàn ông hội tụ được các điều kiện tốt, tôi đã từng gặp những người còn đẹp trai hơn, điều kiện tốt hơn Hứa Chí Hằng.” Lý Tư Bích cười nhẹ, suy tư một chút rồi nói tiếp: “Đương nhiên, sự lựa chọn của anh ấy cũng làm tôi kinh ngạc. Tôi không định làm khổ mình bằng việc bỏ quá nhiều thời gian và công sức ột người. Có thử thách, đương nhiên sẽ có hứng thú hơn, nhưng ít ra đến thời điểm này, tận hưởng niềm hạnh phúc khi được người khác theo đuổi còn thỏa mái hơn nhiều”.

Diệp Tri Thu cảm thấy cô gái trước mặt mình thẳng thắn bộc bạch tính cách ích kỷ như vậy cũng là điều thú vị, cô ôn tồn nói: “Nhưng có khi nhiều sự lựa chọn quá cũng rất mệt mỏi”.

“Đúng vậy”, Lý Tư Bích đồng tình rồi tiếp lời: “Vấn đề của tôi là có quá nhiều sự lựa chọn, bởi thế tôi dễ dàng bỏ qua một người nào đó mà không cảm thấy hối tiếc. Đôi lúc tôi nghi ngờ, có phải mình đã bỏ qua người phù hợp nhất với mình rồi không? Nhưng sau đó lại tự nhủ, mình còn nhiều sự lựa chọn tốt hơn đang đón đợi”.

Diệp tri Thu không hiểu tại sao cô ta lại có hứng tâm sự những chuyện ấy với mình, cô chỉ cười và không nói gì.

“Một câu hỏi nữa, chị đừng quá để ý nhé! Với một người đặc biệt thông minh lại có điều kiện tốt, luôn luôn tự kiêu như anh Chí Hằng, chị có cảm thấy mình chắc chắn thuộc về anh ấy không?”

“Tôi nghĩ, nên chắc chắn về bản thân thì tốt hơn.” Diệp Tri Thu không còn nhẫn nại để nói chuyện với cô ta nữa nên trả lời chiếu lệ. May mà lúc này di động đổ chuông, nhìn số điện thoại gọi đến cô khẽ chau mày.

“Chị nói rất có lý. Rất vui vì được quen biết chị, chúng ta liên lạc sau nhé!” Lý tư Bích cười, đứng dậy rồi uyển chuyển bước ra.

Chương 30

Khốn đốn

Số máy gọi đến là của Tăng Thành, Diệp Tri Thu hơi do dự nhưng không thể không nghe máy.

“Tri Thu, em ra khỏi khách sạn thì rẽ phải, tôi đợi em ở bên đường.”

Diệp Tri Thu ngạc nhiên nhưng đành khẽ nói “Vâng” một tiếng rồi tắt máy. Cô ngán ngẩm nghĩ, muốn tránh cũng không nổi, giờ cô hay Tăng Thành dù cẩn thận tới đâu cũng vô ích, gặp mặt riêng kiểu này chắc chắn một điều là quan hệ nam nữ không rõ ràng. Nếu là người khác thì cô đã từ chối thẳng thừng nhưng khẩu khí của Tăng Thành từ trước tới nay chưa bao giờ có khái niệm chấp nhận sự cự tuyệt của cô. Hình như cô mới chỉ dám cự tuyệt lời cầu hôn của ông ấy.

Cô ngồi thêm một lúc rồi ra khỏi khách sạn, hướng về phía con đường rợp bóng cây. Bên đường có vài chiếc xe đang đỗ, trong đó có xe của Tăng Thành. Cô mở cửa xe rồi ngồi lên, mùi thuốc phản phất. Tăng Thành dụi thuốc đang hút, tiện tay bật đèn trong xe, ông hỏi: “

“Hôm nay ông Thẩm nói điều gì gây khó khăn cho em sao?” Dưới ánh đèn, ông nhìn cô bằng ánh mắt điềm tĩnh, không có bất kỳ cảm giác bất an hay đang thám thính điều gì.

Đương nhiên cô hiểu, câu nói đó phát xuất từ lòng quan tâm của ông. Tăng Thành biết rõ, Thẩm Gia Hưng vốn chẳng mặn mà gì với việc kinh doanh thời trang, nay lại hẹn hò cô ra ngoài nói chuyện riêng thì đúng là có việc lạ, hơn thế ông lại quá hiểu tình hình của Tín Hòa. Nhưng cô không muốn kể lể nỗi khổ của mình với ông chủ cũ, lại càng không muốn thăm dò thông tin bên Tổ Mỹ để báo cáo lại cho ông Thẩm. Vì thế cô chỉ cố gắng tỏ ra tự nhiên: “Cũng có một số việc, nhưng vấn đề không lớn”.

Tăng Thành cười nói: “Tri Thu, em làm việc với tôi sáu năm, chưa bao giờ tôi thấy em nhìn tôi bằng ánh mắt nhìn ông Thẩm. Ánh mắt đó quá mạnh mẽ, không có vấn đề gì mới là lạ”.

Diệp Tri Thu biết mình chưa thể đạt đến trình độ giấu kín tâm trạng như Tăng Thành, sự bức xúc của cô lúc ở khách sạn đã lọt vào mắt ông, cô đành cười buồn: “Đó là bởi ông chưa bao giờ giao việc ngoài khả năng của tôi.”

“Thế ư? Tôi nhớ có một năm em đi công tác Quế Dương đúng vào dịp nghỉ Quốc Khánh, thế mà tôi lại yêu cầu em về ngay để giám sát việc khởi công cửa hàng, em không mua được vé máy bay, cũng chẳng đặt được vé tàu nằm, phải ngồi gần ba mươi tiếng đồng hồ mới về tới nơi. Hôm sau lại đi làm bình thường. Cái này nằm trong khả năng của em sao?”

“Sao ông biết?” Diệp Tri Thu kinh ngạc, cô không có thói quen kêu khổ, kêu mệt với ông chủ hay cấp trên mà Tăng Thành cũng không phải là người thích nghe cấp dưới kể lể điều đó.

“Tôi không chỉ biết thế thôi đâu, có điều em đừng cho rằng tôi tầm thường nhé!”, ông điềm đạm nói tiếp: “Lúc đó em có bạn trai, tôi có vợ, tôi không có ý gì cả, cũng không muốn sự quan tâm của tôi gây phiền phức cho em”.

Diệp tri Thu trong lòng xáo trộn, lần công tác vất vả đó đã là việc của mấy năm trước. Cô vẫn luôn coi sự vất vả, mệt nhọc là một phần trong công việc mà thân nhiên đón nhận. Cô hoàn toàn không ngờ, ông chủ đã quan tâm đến mình từ rất lâu rồi, hơn nữa, sự quan tâm đó lại lặng thầm, không có bất kỳ biểu lộ nào.

“Việc của Tín Hòa đối với tôi không quá quan trọng, tôi chỉ quan tâm đến em thôi, và hiện giờ tôi có thể công khai thể hiện sự quan tâm ấy”. Tăng Thành quả nhiên bình tĩnh hơn cô rất nhiều. Ông nói tiếp: “Tri Thu, hy vọng lời cầu hôn kia không làm mất niềm tin của em đối với tôi”.

Nhưng việc cầu hôn đó đã làm mọi chuyện khác trước. Diệp Tri Thu ngẩng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng của Tăng Thành và cười theo. Tăng Thành biết cách làm cho người khác bình tĩnh, cô nói: “Tổng giám đốc Tăng, dù không làm ở Tổ Mỹ nữa nhưng tôi vẫn luôn tin tưởng ông. Tôi chỉ hy vọng mình không phụ lòng ông thôi”.

“Nếu như thật sự em tin tưởng tôi thì đã không tính đến hạ sách chuyển sang Tín Hòa rồi”, Tăng Thành vừa cười vừa nói. Diệp Tri Thu cúi đầu im lặng, ông nói tiếp: “Tri Thu, xin lỗi em. Tôi không có ý khác, chỉ là muốn nhắc nhở em thôi. Sự tận tâm và nhiệt tình với công việc của em không thể chê vào đâu được, nhưng nếu đầu tư vào công việc quá mức sẽ khiến em rơi vào giữa mâu thuẫn của hai vợ chồng ông Thẩm

và bà Lưu. Đó là việc đại kỵ của người làm quản lý chuyên môn. Gần đây ông Thẩm rất hay đến khu dự án nên tôi ít nhiều cũng biết ý đồ của ông ta”. Diệp Tri Thu vội đáp lời: “Không, ông đừng nói với tôi những điều như vậy, dù tôi nghe được điều gì, tôi cũng không nói lại cho Tổng giám đốc Thẩm đâu. Làm việc ở Tín Hòa tôi rõ, tôi sẽ không làm những nhiệm vụ ngoài khả năng và trách nhiệm của mình”.

Tăng Thành gật đầu rồi nói: “Làm ở các doanh nghiệp tư nhân mà giữ được điều đó quả không dễ, thôi để tôi đưa em về”. Tăng Thành khởi động xe, nhìn về phía trước, nói với giọng bình thản: “Ngoài ra, tôi hy vọng lần này em đừng cố chấp như vậy nữa, nếu có việc gì cần tôi lộ diện thì cứ nói. Em nhất định không được coi lời cầu hôn kia là một gánh nặng. Tôi chỉ đưa cho em sự lựa chọn, còn đối với em, cuộc sống quả thực còn vô vàn những điều có thể, tôi sẽ hiểu sự lựa chọn của em”.

Vô vàn những điều có thể? Lựa chọn? Liên tưởng tới những điều mà vừa nãy Lý Tư Bích nói, cô khẽ mỉm cười. Cô không thể tự tin như Lý Tư Bích và cũng biết rằng sự lựa chọn của mình không nhiều. Ban đầu, khi muốn có hai mươi vạn tệ để mua nhà, cô chỉ còn một khả năng, đó là đặt tiền đồ của mình vào doanh nghiệp mà mình chẳng coi ra gì.

Nếu cô không muốn làm ngành này thì cũng chẳng có đường lui. Hơn nữa, bao nhiêu việc trước mắt đều chứng tỏ cô muốn làm tốt công việc của mình trong hai năm, mong lập thành tích để mưu cầu cho con đường phát triển đã trở nên mơ hồ. Các doanh nghiệp thời trang ở khu vực này rất nhiều, nếu cô có ý muốn nhảy bổ làm thì không hề khó, nhưng cô không muốn giẫm vào vết xe đổ của Lộ Dịch, khiến con đường phía trước càng ngày càng bó hẹp.

Còn trong tình cảm, Hứa Chí Hằng đã trở thành người hết sức quan trọng với cô. Lúc bối rối nhất, cô chỉ lựa chọn cách lao vào vòng tay anh, mà vòng tay ấy đã thành công trong việc dỗ dành, an ủi cô.

Tăng Thành lái xe về hướng nhà cô thuê, suốt dọc đường hai người đều im lặng. Đến cổng khu chung cư, Diệp Tri Thu đợi xe dừng hẳn, cô tháo dây an toàn ra rồi xuống xe, quay đầu lại nói: “Tổng giám đốc Tăng, tôi cảm thấy ông nên toàn tâm toàn ý dành tình yêu thương cho vợ mình, tôi và ông không hợp nhau. Ông hãy quên những lời nói hôm trước đi, được không?”

Tăng Thành khẽ lắc đầu, mỉm cười: “Tri Thu à, em bao giờ cũng suy nghĩ nhiều quá, em lên nghỉ ngơi cho sớm đi nhé!”.

Hứa Chí Hằng từ phía khu đỗ xe của tòa nhà bên cạnh đi đến, thấy Diệp Tri Thu từ chiếc Audi đi ra, rồi cúi đầu đi vào khu chung cư. Anh đang định gọi cô thì thấy người đàn ông từ phía cửa lái của chiếc xe đó bước xuống, đó là một người đàn ông gầy yếu. Người ấy đứng đó, tay để lên cánh cửa xe, nhìn về phía màn hình LED ở phía bên kia đường, bộ dạng như đang nghĩ ngợi gì đó. Anh nhận ra đó là Tăng Thành. Lúc này trên màn hình LED đang chiếu hình ảnh hạnh phúc của Phạm An Dân và Phương Văn Tĩnh. Tăng Thành xem xong một lượt mới vào xe nổ máy.

Hứa Chí Hằng thấy bộ dạng của Tăng Thành như thế, anh biết chủ nhân của lời cầu hôn đột ngột kia là ai. Anh không ngờ, hôm ở Triển lãm Quốc tế, Diệp Tri Thu đã cố tình giới thiệu anh với Tăng Thành như vậy mà ông ta vẫn mở lời cầu hôn cô. Từ hai hôm trước, sau khi từ quán bar về, cô hoàn toàn không đá động đến việc này, anh cũng cảm thấy đó là việc riêng của cô nên không muốn hỏi thêm. Bây giờ xem ra, điều đó không đơn giản chỉ là một lời cầu hôn đã bị cự tuyệt trong quá khứ.

Hôm nay, sau khi ăn xong bữa trưa, anh đã đưa Diệp Tri Thu về khách sạn, cô nói ông chủ muốn hẹn cô ra bàn chút việc. Lúc đó, trông cô có vẻ hơi mệt mỏi, chỉ nói chần chừ ông ta sẽ làm khó cô việc gì đó, nhưng cô phải đến cho có lệ.

Hứa Chí Hằng ngạc nhiên nói: “Nếu theo cách nói của em thì ông ta làm bên bất động sản, hà cớ chi lại can thiệp vào việc của bên công ty thời trang?”

Diệp Tri Thu cười khổ: “Có thể anh đã quen với cách làm việc của các giám đốc chuyên môn bên công ty mình rồi. Tuy nhiên, thói quen làm việc của các doanh nghiệp thời trang ở đây là vậy. Tín Hòa là của vợ chồng họ, làm gì có chuyện phân rạch ròi của anh hay của tôi”.

“Cũng có thể hiểu được, anh trai anh là một ông chủ rất coi trọng việc đó, quản lý từ những việc nhỏ nhất. Anh đoán, cấp dưới cũng phải cố gắng thích ứng với cung cách làm việc của anh ấy.” Anh dừng xe trước

khách sạn, vuốt nhẹ tóc cô rồi nói tiếp: “Nếu như em không thấy có hứng thú với công việc thì đừng ép mình quá”.

Diệp Tri Thu cũng cười, cô nói: “Em không kỳ vọng vào ông chủ, mà chỉ có thể thuyết phục mình rằng, đừng làm gì đến mức thất vọng. Anh yên tâm, sẽ không đến nỗi quá buồn chán đâu”.

Thế mà lúc này, người đưa cô về lại là Tăng Thành, Hứa Chí Hằng thấy buồn bực trong lòng.

Từ trước tới nay, đường tình của anh vốn rất thuận lợi, chưa bao giờ có trải nghiệm mình là một trong nhiều sự lựa chọn của các cô gái. Giờ nhìn theo hướng chiếc Audi vừa đi mất, anh phải thừa nhận đây là một đối thủ mạnh của mình.

Sau khi bị tra tấn bởi ba cuộc nói chuyện khá căng thẳng, Diệp Tri Thu rất mệt, cô tẩy trang, tắm rửa, rồi mặc quần áo ở nhà. cô cũng không muốn mang sổ ghi chép ra làm khổ mình thêm nữa, nên thất thần ngồi dựa vào sofa. Nghe tiếng chuông cửa, cô ra mở, Hứa Chí Hằng hai tay cho ra phía sau, cười nói với cô: “Em đoán sẽ thích đồ trên tay nào của anh?”

“Tay trái”, cô tiện miệng nói.

Hứa Chí Hằng đưa tay trái ra, là một bó hồng đỏ thắm. Diệp Tri Thu vui vẻ nhận lấy, cô nói: “Thế tay phải còn có niềm vui bất ngờ nào khác không anh?”

“Nếu như em đang đói thì đây cũng có thể coi là niềm vui bất ngờ nữa.” Anh lại đưa tay phải ra, đó là một túi nylon. Diệp Tri Thu đón lấy, mở ra xem, hóa ra là bánh trứng mật ong và chè đậu đỏ. Đã có lần cô chỉ cho anh món ăn này ở một cửa hàng nằm mãi trong hẻm sâu, chính là món khoái khẩu của cô.

Cô reo lên vui sướng: “Lâu lắm rồi không được ăn món này, đúng lúc em đang đói”. Đương nhiên, cũng đã lâu rồi cô mới nhận được hoa. Cô nghĩ như tự thưởng mình, phải đi tìm bình hoa để cắm trước đã, sau đó mới ăn bánh trứng mật ong và chè đậu đỏ. Lúc này, bao nhiêu tâm sự phức tạp trong lòng đã bị dẹp sang một bên, cô nói: “Bên đó toàn đường một chiều, anh lái xe chắc vất vả lắm?”

“Anh đi bộ sang, phố đó rất thú vị. Anh đi từ chỗ đó đến chỗ em mà rẽ nhầm một ngã ba, thế là anh rẽ sang xem mới biết cả dãy phố đó đều là các cửa hàng hoa, anh đi hỏi đường, ông chủ nói hôm nay sẽ giảm giá đặc biệt, anh chợt nghĩ mình quen nhau bao lâu rồi nhưng anh chưa tặng hoa cho em bao giờ nên mua luôn. Cầm bó hoa đi dạo hết phố này đến phố khác, phải nói là lúc đó anh rất hạnh diện, những người anh hỏi đường tiếp sau đó đều rất niềm nở, nhìn anh bằng ánh mắt đồng tình.”

Diệp Tri Thu cười lớn, rồi hôn anh một cái, miệng cô toàn là vị thơm ngọt của chè đậu đỏ. Anh liền giữ chặt cô lại, nhẹ nhàng thưởng thức vị ngọt mà xưa nay anh vẫn không hề thích ăn ấy. Mãi sau anh mới bỏ cô ra, cười nói: “Đền bù như thế này không tệ, thế hôm nay em nói chuyện với ông chủ sao rồi?”

Nói đến Thẩm Gia Hưng, Diệp Tri Thu lại chau mày, cô nói: “Không biết anh trai anh có nghiệm cái việc ép nhân viên thề thốt trung thành không nhỉ?”

Hứa Chí Hằng cười nói: “Chưa đến mức đó, anh ấy chỉ yêu cầu rất cao với cấp dưới thôi, cầu toàn trong mọi việc. Hơn nữa, nói theo cách của Mục Thành thì anh cũng có khuynh hướng như vậy. Hình như là gene di truyền ấy, tuy thế nhưng anh không nghiêm trọng như anh trai”.

“Em không sợ ông chủ yêu cầu cao, mà sợ ông ta yêu cầu một việc khác mà mình không thể tuân theo.” Diệp Tri Thu ngậm ống hút nghĩ, Tăng Thành chẳng phải cũng là một ông chủ yêu cầu rất cao đó sao? Nhưng nếu yêu cầu hợp lý thì cũng không có vấn đề gì. Giây phút suy tư ấy lọt vào mắt Hứa Chí Hằng, anh đột nhiên ý thức được mình đang chăm chú quan sát nét mặt cô như đang cố nhìn ra điều gì đó. Điều này làm anh rất ngạc nhiên, mỉm cười mĩa mai bản thân vì từ trước tới giờ anh vẫn tự phụ, không muốn mình mất phong độ.

Diệp Tri Thu cắn thêm một miếng bánh rồi nói: “Trước kia em và Tiểu Dịch đi dạo ở khu này cũng rất hay vào tiệm bánh đó. Cô ấy thích ăn bánh nướng, còn sở thích của em là bánh trứng, lần nào cũng ăn chán chê đến mức mấy ngày sau không dám ăn ngọt nữa. Ôi, ăn như thế kiểu nào cũng tăng cân”.

Hứa Chí Hằng xoa xoa lưng cô, nói: “Nếu em có thêm tí thịt thì ôm thích hơn. Nhưng cứ lao lực mãi như em thì anh đảm bảo, nếu có ăn một bữa đêm nữa cũng chẳng tăng được cân nào”.

“Xong vụ Hội chợ đặt hàng là ổn mà. Em hứa, chỉ cần anh không chán, em chấp nhận để anh nuôi em béo.”

Hứa Chí Hằng cười, nhìn Diệp Tri Thu lúc này thật dễ thương. Cô dựa vào anh, vui vẻ ngậm ống hút. Anh cảm thấy niềm vui của cô rất tự nhiên chứ không hề gượng ép. Anh nghĩ: Thôi được, thế thì chờ Hội chợ đặt hàng xong rồi tính”.

Thứ Năm tới, Diệp tri Thu sẽ đến một khu nghỉ mát ở vùng ngoại ô để nghỉ ngơi. Hội chợ đặt hàng thời trang hè của Tín Hòa đặt ở đó. Tất cả mọi người của Tín Hòa đang bận rộn vì việc này, xe của công ty và xe buýt mà công ty đi thuê đều đã đợi sẵn ở bãi đỗ sân bay, ga tàu, bên Thiết kế đã đến sớm để sắp xếp các mẫu quần áo trưng bày, các nhân viên, ngoài một số ít ở lại văn phòng, còn tất cả đều đến đó để giúp sức. Cô đã sắp xếp ột số khách hàng đến trước, giám sát tất cả các khu vực, làm công tác chuẩn bị sau cùng. Sau khi bố mẹ đi du lịch về, cô cũng không có thời gian rảnh để về nhà, chỉ gọi một cú điện thoại về hỏi thăm.

Ngày thứ Sáu và thứ Bảy diễn ra rất thuận lợi. Sản phẩm mẫu chỉ trưng bày, chọn năm người mẫu để biểu diễn. Diệp Tri Thu, Thẩm Tiểu Na và Đới Duy Phàm sau khi thương lượng đã làm cho hoạt động thiết kế trở nên sôi nổi hơn, thêm vào đó, hoạt động hỗ tương giữa khách hàng và nhân viên thiết kế có hậu quả tốt và nhận được phản ứng nhiệt tình của các chủ đại lý.

Đến chiều thứ Bảy, đã thống kê sơ bộ tình trạng đặt hàng, Lưu Ngọc Bình mặt mũi tươi tỉnh, vừa gọi điện báo tin vui với Thẩm Gia Hưng vừa niềm nở chào khách hàng. Diệp Tri Thu thở phào, cảm thấy sau thời gian nửa năm vất vả ngày đêm, giờ có thể thở mái hơn một chút rồi.

Đới Duy Phàm vừa chỉ huy cấp dưới tháo dỡ sân khấu vừa khẽ nói với cô: “Thu Thu, em chú ý một chút, mấy quản lý kinh doanh cấp dưới của em đều là những dạng biết dựng chuyện đấy, họ đang bàn tán về em, ngay cả khách hàng cũng đồn ầm lên rồi kìa”.

Họ không bàn tán mới lạ, Diệp Tri Thu gượng cười, cô nói: “Họ không ầm ĩ lên thì không chịu yên, em làm sao quản được.”

“Có người nói em đã tiếp xúc với Tổng giám đốc Uông của Dịch Á, muốn nhảy sang đó làm, lại có người nói quan hệ của em... với ông chủ cũ không rõ ràng”. Đới Duy Phàm cười nói. Anh chàng có mối quan hệ lâu năm với các doanh nghiệp thời trang, đầu đầu cũng quen biết, không có thông tin gì không biết. Anh ta cũng chẳng cho việc này là quan trọng, chỉ cảm thấy hơi buồn cười, nên nói ra cho Diệp Tri Thu chú ý chút.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, cô cứ nghĩ chỉ có một số lời đồn đại liên quan đến Tăng Thành thôi. Để tránh rắc rối, cô đã cố gắng giữ khoảng cách an toàn với ông ta, hy vọng không lâu sau đó sự chú ý của mọi người sẽ chuyển sang vấn đề khác. không ngờ vấn đề mới lại liên quan đến Dịch Á, đó là việc cô không thể cứ lờ đi mãi được.

Dịch Á là một công ty thời trang ở khu vực này, quy mô cũng tương đương với Tín Hòa, từ đường lối, định vị sản phẩm, thị trường đến đại lý tiêu thụ đều trùng hợp. Tuần trước, đúng là Tổng giám đốc Uông của Dịch Á có gọi điện cho cô, nhiệt tình mời cô đi ăn cơm. Cô biết, đằng sau sự thiết tha mời mọc đó là gì, hơn nữa cô cũng không định chuốc thêm rắc rối ỉnh, nên từ chối thẳng. Nào ngờ, cuộc điện thoại chỉ có hai người biết ấy lại trở thành đề tài cho người khác đồn đại.

Cô chợt nghĩ, ngay cả Đới Duy Phàm cũng nghe được thông tin này thì chắc chắn nó đã đến tai Lưu Ngọc Bình. Bà chủ ban này rất hài lòng nhìn vào con số thống kê không có biểu hiệu gì lạ, nhưng điều đó không có nghĩa là bà ta sẽ không tin vào tin đồn vớ vẩn này. Làm ở Tín Hòa, cô không đánh giá cao khả năng hiểu biết của bà ta, nếu như thay vào đó là một bà chủ thẳng thắn, chân thành thì những lời đồn kia chẳng phải sợ, chỉ cần nói ra là giải quyết được vấn đề ngay. Nhưng cô đã nhận hai mươi vạn tệ để nhảy sang đây làm việc, mối quan hệ kiểu như vậy đâu đủ sức để đánh bật những lời đồn kia.

Đới Duy Phàm nhìn sắc mặt cô rồi cười nói: “Đừng lo, khả năng của em đã được chứng minh, mấy năm nay Hội chợ đặt hàng của Tín Hòa không hiệu quả như thế này đâu. Hội chợ này có thể coi là bước chuyển lớn của Tín Hòa. Bà chủ có nghe thấy cũng chẳng sao, chỉ càng lo mất em thôi”.

Diệp Tri Thu cười chua xót, nghĩ mọi chuyện đâu đơn giản như vậy, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Theo lệ thường, Hội chợ đặt hàng có các tiết mục tiếp đãi những chủ đại lý từ nơi xa tới, như câu cá, đánh

mặt chược, hát karaoke, bi da, bóng chuyền... Tất cả các hình thức vui chơi giải trí đều được trưng dụng cho tới bữa cơm chiều đãi tối thứ Bảy. Thẩm Gia Hưng cũng từ trong thành phố đến góp vui, hai vợ chồng ông bà chủ đích thân đi từng bàn chúc rượu quan khách, không khí rất náo nhiệt. Diệp Tri Thu uống một ít rượu vang, sau đó điều các quản lý kinh doanh đi chúc rượu các nơi

Nhìn khung cảnh đông vui như vậy, cô thầm nghĩ: Thôi được, lửa đã sắp cháy sém mặt thì chỉ nên lo việc trước mắt thôi. Nhiệm vụ thu xếp thời trang hè đã hoàn thành trước thời hạn, tiếp theo, phải làm việc nhiều hơn với bên Thiết kế để chọn ra những mẫu thu đông thích hợp với thị hiếu. Đồng thời yêu cầu các quản lý kinh doanh duy trì tốt hơn mối quan hệ với đại lý, cố gắng hết sức giảm nhẹ chính sách với các đại lý để có được phản ứng tích cực.

Ý thức được bản thân đang dự tính cho tương lai, cô nghĩ mình bị công việc ám ảnh quá mà phì cười. Lại nghĩ về những lời đồn thổi, cô chỉ lắc đầu ngao ngán.

Lúc này thấy Thẩm Gia Hưng giật lấy cốc của Lưu Ngọc Bình, giọng nói hơi nặng: “Em uống nhiều rồi, để anh, không tí nữa về lại kêu đau đầu”. Ông quay đầu lại, thấy Diệp Tri Thu liền cười nói: “Tổng quản lý Diệp, đến đây chúc Tổng giám đốc Vương một cốc nào. Sau này toàn bộ thị trường Giang Nam đều nhờ vào Tổng giám đốc Vương cả đó”.

Diệp Tri Thu dở khóc dở cười không biết nên làm gì. Thẩm Gia Hưng và Lưu Ngọc Bình bình thường biểu hiện như không hạnh phúc lắm, khi ngồi cùng một chỗ thường tìm cách trách cứ nhau, nhưng dù sao họ là vợ chồng bao năm, ít nhiều cũng hiểu rõ về nhau, trong những giờ phút quan trọng như thế này sẽ không bao giờ để lộ ra điều đó. Có điều, bây giờ là quá sức với cô, người chuyên được treo thẻ miễn trong các cuộc vui như cô chắc giờ không được phép như vậy nữa rồi. Cô nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc Thẩm, từ lượng của tôi không được tốt, uống chút rượu vang để tỏ thành ý là được rồi”.

Thẩm Gia Hưng rót một ly rượu trắng nồng độ cao, đẩy vào tay cô nói: “Thế sao được, làm gì có Tổng quản lý kinh doanh nào lại dùng rượu vang để chúc khách, thật thiếu thành ý. Tôi đây tuy không oai như Tăng Thành, nhưng hình như cũng hiếm khi có lời mời, chắc cô nể mặt tôi chứ?”

Dù ông ta lúc này chỉ thuận miệng nhắc tới Tăng Thành nhưng lại khiến Diệp Tri Thu tức giận. Cô đứng đó, không nhận ly rượu mà chỉ nhìn thẳng ông ta, nói: “Tổng giám đốc Thẩm hình như uống hơi nhiều rồi”.

Ông Vương ở bên cạnh chính là chủ đại lý mà tuần trước cô đích thân đến thành phố H mời tham dự, ông ta khá thân với Tăng Thành. Thấy tình hình có vẻ không ổn, ông ta liền nhận ngay ly rượu đó rồi đưa vào tay cô, cười ha hả nói: “Tổng quản lý Diệp, lần trước cô đến chỗ tôi, tôi chưa tỏ hết được thành ý của mình, hôm nay chúng ta kiểu gì cũng phải cùng nhau cạn một ly”.

Trước mặt bao nhiêu quan khách, lại nể hai người, nhất là lời của Thẩm Gia Hưng, cô đành uống cạn ly rượu. Rượu vào đến đâu, ruột gan cô như lửa đốt đến đó, cảm thấy nôn nao trong người. Biết mình không ổn nên vừa đặt ly rượu xuống là cô vội chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Hai ngày nay, cô đã vất vả tiếp khách suốt, lại chẳng ăn uống ra hồn, giờ nôn đến mặt xanh mặt vàng mới thôi, người rũ ra như tàu lá héo.

16. Chương 31-32

Chương 31

Mong đợi

Đây là lần đầu tiên Diệp Tri Thu có phản ứng mạnh như thế với rượu, đầu óc cô trống rỗng, cố gắng đi đến bồn rửa tay súc miệng, trong bụng vẫn cảm thấy cồn cào khó chịu, khuôn mặt xanh xai tiều tụy. Người vốn

có thói quen chấp nhận hiện thực như cô mà đến giờ cũng nghĩ rằng, sự chịu đựng này dường như không đáng.

Trợ lý bán hàng Tiểu Lưu cũng vào theo, tay chân rối loạn, hỏi: “Tổng quản lý Diệp, chị sao vậy?”

Diệp Tri Thu cố trấn tĩnh rồi nói: “Tiểu Lưu, lấy cho tôi cái túi, sau đó giúp tôi gọi anh Đới Duy Phàm bên công ty quảng cáo, rồi nói nhỏ với Tổng giám đốc Lưu một tiếng là tôi phải đi bệnh viện”.

Tiểu Lưu vội vàng chạy đi. Diệp Tri Thu lấy giấy vệ sinh lau sạch nước trên miệng rồi đứng dựa vào tường. Một lát sau, Đới Duy Phàm, Tiểu Lưu và Lưu Ngọc Bình đều chạy tới. Lưu Ngọc Bình vội hỏi: “Tiểu Diệp, cô không sao chứ? Nôn ra được thì đỡ hơn rồi, về phòng khách nghỉ đi”.

Cô xua tay nói: “Tổng giám đốc Lưu, tôi không sao, bà vào tiếp khách đi, bụng tôi rất khó chịu, anh Đới đưa tôi đi bệnh viện là ổn thôi. Tiểu Lưu, em nhớ thu xếp lịch về của khách nhé.”

Đới Duy Phàm đỡ cô đi, anh nói: “Sắp gục đến nơi rồi mà còn nghĩ đến công việc. Mất mạng chỉ vì chút tiền mới là oan gia”. Anh mở cửa xe, để Diệp Tri Thu ngồi vào, vừa lái xe vừa nói tiếp: “Gọi điện thoại cho bạn trai em đến chăm sóc đi, không phải anh không quan tâm và không lo lắng cho em, nhưng anh ấy đi thì tiện hơn”.

Diệp tri Thu mệt mỏi nói: “Giờ anh ấy đang ở Hội nghị cung cấp xe hơi, rất quan trọng, có lẽ vẫn chưa kết thúc, đợi tí nữa rồi gọi.”

“Thu Thu, cá tính của em đáng sợ thật đấy. Làm như trâu như ngựa, em mệt thế chứ còn mệt hơn nữa ông bà chủ cũng chẳng thương xót đâu. Giờ lại nghĩ cho bạn trai, thực sự anh thấy sợ em rồi đấy!”.

Hai người đang nói chuyện thì Tiểu Dịch gọi điện tới truy hỏi: “Thu Thu, nói ngay, có phải người ta cầu hôn cậu rồi không?”

Diệp Tri Thu giật mình, hôm nay thật lắm điều ngạc nhiên, những lời đồn thổi đã đành, ngay cả việc được cầu hôn cũng bị truyền ra: “Cậu, sao cậu biết được?”. Trong lúc lo lắng, bụng lại quặn đau dữ dội khiến cô không nén được tiếng xuýt xoa.

“Thu Thu, cậu sao thế?”

Diệp Tri Thu ôm bụng không nói nên lời, Đới Duy Phàm cầm điện thoại của cô, nói ngắn gọn: “Thu Thu uống quá nhiều, dạ dày không ổn, tôi đang đưa cô ấy đi viện”.

“Viện nào, tôi sẽ đến ngay”.

Tân Dịch đến bệnh viện trước, đã xếp số và đợi sẵn trước cổng khu cấp cứu. Cô vừa đỡ Tri Thu đi vào phòng cấp cứu tầng một vừa gay gắt hỏi Đới Duy Phàm: “Là anh để Thu Thu uống rượu à? Anh thật quá đáng!”.

Đới Duy Phàm dơ tay tỏ vẻ vô tội, Diệp Tri Thu cố gắng nói: “Tiểu Dịch, không liên quan đến anh Đới. Là tớ không may, vạ lây vào việc chả ra sao”.

Tân Dịch thấy Đới Duy Phàm im lặng vờ về cảm, đành nói: “Xin lỗi đã trách lầm anh. Thôi anh về đi, để tôi chăm sóc Thu Thu được rồi”.

“Nói ra lời xin lỗi một cách không hề tự nguyện thì chỉ có nhà thiết kế lớn như cô mới làm được thôi”. Đới Duy Phàm cười nói. Lời nói tuy không mang ý trách cứ nhưng cũng đủ khiến Tân Dịch ngại ngùng không biết nói gì.

Bác sĩ trực khoa Nội khám cho Tri Thu, hỏi thăm căn bệnh tình hình rồi thu xếp cho Diệp Tri Thu đi siêu âm. Sau khi cầm kết quả xét nghiệm, ông ta coi rồi nói: “Viêm dạ dày cấp tính, sau này đừng uống rượu nữa, cũng đừng ăn đồ cay và đồ kích thích, giờ phải đi truyền trước đã”.

Tuy là buổi tối nhưng phòng truyền đã kín chỗ. Tân Dịch thương lượng với y tá, cô hộ lý nói lạnh băng: “Không còn giường, tôi cũng chẳng có cách nào”. Tiểu Dịch đành đỡ Diệp Tri Thu tìm nơi ngồi xuống để đợi đến đợt truyền.

Khi cô y tá đang lấy thuốc, Đới Duy Phàm đi về phía đó, không biết anh chàng đã nói gì mà cái mặt lầm lì của cô ta tươi như hoa. Cô ta mở cửa một căn phòng bên cạnh, nói: “Đây là phòng tiêm, để bạn của anh vào nghỉ ở đây đi”.

Tân Định dìu Diệp Tri Thu vào phòng nằm xuống giường, cô thấy coi thường cách Duy Phàm dùng để gây thiện cảm với người khác, nhưng cũng không thể không công nhận đẹp trai thật hữu dụng. Đới Duy Phàm đưa điện thoại lại cho Diệp Tri Thu, nói: “Anh gọi cho bạn trai của em rồi, anh ấy nói sẽ tới ngay. Thu Thu, phụ nữ mà lý trí quá thì đàn ông sẽ phục nhưng chưa chắc đã thích. Đối với anh ấy, em còn quan trọng hơn công việc đấy. Tân Định, tôi đợi bên ngoài, chút nữa bạn trai Thu Thu tới, tôi sẽ đưa cô về”.

Anh chàng bước ra ngoài, cô y tá cứ nhìn theo mãi. Tân Định nói giọng không hài lòng: “Phiền cô, có thể truyền nước được chưa?”

Cô y tá đỏ mặt, vội quay lại tìm ven cho Tri Thu, đặt kim rồi điều chỉnh tốc độ truyền. Diệp Tri Thu cười, kéo tay để Tân Định ngồi xuống, cô nói: “Tân Định à, cậu vẫn cái tính đấy”.

Tân Định ngồi bên giường cũng không nhịn được cười, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Diệp Tri Thu rồi thở dài, kéo chăn đắp cho cô, nói: “Thu Thu, không phải tớ nói cậu, nhưng một công việc mà không đem lại niềm vui lành thì đâu đáng để cậu phải lao tâm khổ tứ với nó như vậy”.

“Đừng mắng tớ nữa, lúc đến đây tớ đã bị anh Đới mắng cho tơi bời rồi”.

“Tân Định bĩu môi: ”Anh ta mà cũng nói ra được một câu tử tế ư? Nhưng nói đi nói lại, anh ta cũng đúng, cậu nên gọi bạn trai tới”.

Diệp Tri Thu đang nằm bơ phờ, bỗng như nhớ ra điều gì, cô mở to mắt nhìn Tân Định: “Tiểu Định, ai nói cho cậu việc cầu hôn đấy?”

“À,vừa rồi tớ gặp A Phong, anh ta nói tuần trước ở quán bar cậu tuyên bố đã có người cầu hôn. Thật chẳng đáng bẽ bạn gì cả, thế mà không nói cho tớ biết”.

Diệp Tri Thu giờ mới yên tâm, nhớ ra việc ở quán bar của A Phong tuần trước. Nhưng cô quả thực không nhớ nổi, sau khi uống rượu mình đã nói những gì, lại càng không biết có phải lúc đó mình nói cho Hứa Chí Hằng nghe không. Cô nói: “Thế... anh ta còn nói gì nữa?”

“Anh ấy còn nói, đúng lúc đó thì bạn trai cậu đến đón, định bật sâm banh chúc mừng thì các cậu đã đi mất, còn nói lần sau nhất định anh ấy sẽ bù”.

Diệp Tri Thu xuýt xoa ôm bụng, nghĩ may mà lúc đó đã đi rồi, chứ nếu không uống cốc sâm banh đó vào thì không biết mình sẽ nói gì với Hứa Chí Hằng. Cô tiếp lời: “Tiểu Định, cậu nói với A Phong là tiết kiệm sâm banh đi, người cầu hôn mình không phải Chí Hằng”.

“Hả hả? Thu Thu, dạo này cậu đào hoa thế! Nói ngay, nói ngay, là ai?”

Tuy là bạn thân nhưng Diệp Tri Thu thấy hơi khó mở miệng, cô nói khẽ: “Cậu nghe rồi không được ”hả” với ”hở” đâu nhé, đó là... Tổng giám đốc Tăng”.

Tân Định im lặng một lát, rồi bật cười thành tiếng: “Ha ha, lão Tăng, cuối cùng thì lão ta cũng không chịu được nữa rồi”.

Tiếng cười của cô nàng Tân Định trước giờ vẫn có tính lây truyền cao, Diệp Tri Thu dù trong lòng đang bộn bề tâm sự nhưng nhìn bạn, cô cũng không nhịn được cười, nói: “Tiểu Định, quên chuyện này đi nhé, tớ đã từ chối rồi”.

“Cậu cứ coi như một món quà đi, có thể đáp lại là: Cám ơn, tôi không cần. Đối với người như ông Tăng, trước khi phát ngôn điều gì, ông ta đã suy nghĩ thấu đáo rồi, không dễ bị người khác làm tổn thương đâu. Với lại, cậu và ông ta cũng có nhiều điểm tương đồng, chuyện ông ta có tình cảm với cậu, tớ cũng chẳng thấy bất ngờ”.

“Đối với tớ thì đó là bất ngờ lớn. Tớ cũng không phải người dễ rung động. Tiểu Địch, tớ biết ông ta thích tớ, nhưng thích thì chưa đủ để đi đến hôn nhân và cùng nhau đi suốt cuộc đời. Hơn nữa, giờ tớ có bạn trai rồi”.

“Cậu quyết định lấy Hứa Chí Hằng rồi sống trọn đời với anh ta ư?”

Diệp Tri Thu ngừng một lát mới nói: “Vấn đề này giờ nói đến vẫn còn quá sớm, chúng tớ chưa có dự định gì cho tương lai cả”. Cô nhớ như in khoảng khắc ngập ngừng của Hứa Chí Hằng, đúng là quá sớm để nói đến chuyện tương lai. Cô buồn bã thở dài.

“Tớ chẳng thích thú gì với việc lấy chồng, nhưng tớ cảm thấy cậu thích hợp với cuộc sống hôn nhân ổn định”.

Cô lại thở dài rồi nói: “Tổng giám đốc Tăng chắc cũng có suy nghĩ giống như cậu thôi”.

Diệp Tri Thu nhắm mắt lại khẽ lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ về vấn đề gì nữa. Cơn đau bụng dữ dội chút, những ngày vất vả liên miên đã tiêu tốn hết sức lực của cô. Mọi mệt mỏi lại kéo đến, cô bắt đầu mơ màng vào giấc ngủ.

Hứa Chí Hằng vội vàng đi vào, Tân Địch khẽ lấy tay ra hiệu cho anh nhẹ nhàng kéo lại đánh thức Diệp Tri Thu. Hai người ra ngoài, Tân Địch nói: “Truyền xong là có thể về nhà, bác sĩ dặn hôm nay không được ăn thêm gì nữa, mai thì chỉ ăn đồ lỏng thôi. Anh chăm sóc cô ấy nhé, tôi đi đây, mai sẽ tới thăm”.

“Cám ơn.”

Hứa Chí Hằng ngồi bên giường, quan sát kỹ Diệp Tri Thu. Cô nằm nghiêng, khuôn mặt xanh xao, đôi mày hơi chau lại, rõ ràng là cô ngủ không ngon giấc, một tay đang truyền dịch, tay kia đặt trên bụng, các ngón tay vẫn nắm chặt mép chăn màu trắng. Anh nhẹ nhàng gỡ các ngón tay của cô ra, tay còn lại khẽ luồn vào chăn, rồi nhẹ nhàng xoa bụng cho cô thỏa mái. Đôi mày cô dần giãn ra, có vẻ giấc ngủ sâu hơn một chút, nhưng chưa được bao lâu thì di động ở bên gối đồ chuông, cô giật mình, mở mắt thấy Hứa Chí Hằng, cô thở phào rồi cầm di động lên xem. Người gọi tới là Tăng Thành, cô vội nhấn nút nghe.

“Chào Tổng giám đốc Tăng.”

“Tri Thu, em không sao chứ? Tôi đang chuẩn bị đi tỉnh khác công tác, vừa thấy anh Vương gọi điện đến nói vì anh ấy chúc em một ly rượu mà em phải đi viện”.

Lão Vương này thật lắm chuyện, rõ ràng là thích xen vào chuyện của người khác đây mà. Cô đành cười chua chát và đáp: “Không sao, tôi bị viêm dạ dày cấp tính, truyền xong là ổn thôi, cũng không trách ông ấy được”.

“Có người chăm sóc em không?”

Diệp Tri Thu nhìn Hứa Chí Hằng rồi khẽ mỉm cười, nói: “Bạn trai tôi đang ở đây”.

Tăng Thành ngừng lại một lát, nói: “Thế thì được, em chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe nhé!”

Diệp Tri Thu đặt di động xuống, nghĩ ngợi một lúc rồi tắt máy. cô nhìn chai truyền dịch, sau đó lại quay sang nhìn Hứa Chí Hằng, rồi mới khàn khàn nói: “Anh tới rồi à? Tiểu Địch và anh Đới đâu anh?”.

“Anh Đới đưa Tân Địch về rồi. Em ngủ tí đi, vẫn còn nữa chai truyền cơ.”

Cô ngoan ngoãn nhắm đôi mắt đỏ hoe lại, một lúc sau khẽ nói: “Chí Hằng, anh ở đây thật tốt”. Thấy Hứa Chí Hằng sưng sờ, cô mỉm cười nói: “Thực ra, em rất sợ cảm giác phải nằm một mình trong bệnh viện truyền dịch, cứ phải để ý chai truyền, cảm giác trong lòng lạnh lẽo, nhưng vẫn phải nhớ việc gọi y tá. Giờ thì không cần thế nữa, có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi”.

Tuy ánh đèn tuýp chiếu xuống làm sắc mặt cô nhợt nhạt, nhưng khóe môi lại ánh lên nét cười. Hứa Chí Hằng nắm chặt tay cô, bỗng dấy lên niềm thương cảm. Anh biết từ trước tới giờ, khả năng chịu đựng của Diệp Tri Thu rất cao, không có chuyện như các cô gái khác, lấy việc ốm đau bệnh tật để nhõng nhẽo. Chỉ cần thế này mà cô cũng có thể hài lòng, yêu cầu của cô thấp như thế, anh nghĩ mà khó có thể vui vẻ được.

Truyền dịch xong, trở về nhà đã rất muộn, Diệp Tri Thu đi tắm rồi lên giường, Hứa Chí Hằng nằm bên, một tay vẫn xoa xoa bụng cô, anh hỏi: “Còn đau không em?”

“Cũng đỡ hơn nhiều rồi”.

“Em phải hứa với anh, từ sau không được uống rượu trắng nữa.” Diệp tri Thu thu người trong vòng tay anh, lặng lẽ gật đầu. Hứa Chí Hằng than thở: “Anh vừa tìm hiểu về bệnh của em, viêm dạ dày cấp tính cũng không có gì đáng ngại, nhưng phải chú ý ăn uống, nếu không sẽ dễ tái phát, thậm chí còn có khả năng dẫn đến viêm mãn tính. Nếu em cứ trì hoãn, không chịu chữa trị dứt điểm là rất phiền. Nhìn em trong bộ dạng thể này, anh rất đau lòng, em biết không?”

“Không có lần sau đâu”, cô nhẹ nhàng nói, trong lòng cũng hạ quyết tâm. Công việc này cô đã tận tâm tận lực vì nó, còn ảnh hưởng đến sức khỏe như thế, nhưng cũng vì nó mà khiến cô dính vào bao nhiêu lời đồn thổi, thật sự không đáng chút nào. Cô nói: “Sau này, dù là ai mời em cũng không uống”.

“Cùng lắm thì đổi công việc khác. Công việc này vất vả như vậy, nếu em tìm được niềm vui và thấy hài lòng về nó thì anh không nói làm gì, nhưng rõ ràng là em đang bán mạng vì công việc đấy”.

“Cùng lắm thì đổi công việc khác”. Câu này Diệp Tri Thu nghe đã quen. Khi còn yêu Phạm An Dân, cứ nói đến những phiền não trong công việc thì anh ta lại dùng nó để an ủi cô, có khi còn bồi thêm câu: “Cùng lắm thì anh nuôi em”. Dù cô không coi đó là thật nhưng những câu nói đó lại có hiệu quả rất lớn trong việc an ủi cô. Vì cô biết, có người sẵn sàng ở phía sau nâng đỡ ỳnh, ngay cả khi sự nâng đỡ đó chưa đủ để cô dựa vào, nhưng cảm giác cũng vô cùng ấm áp.

Lúc này, cô khẽ thở dài và than thầm, lương hưu của bố mẹ đều rất thấp, việc chăm sóc cho các cụ lúc về già là trách nhiệm của cô, hơn nữa, trước mắt cô còn phải lo trả tiền mua nhà, sao có thể nói thôi là thôi ngay được. Cô không để ý lời an ủi rất mơ hồ của Chí hằng. Cô biết từ trước tới giờ, tiền bạc đối với anh không phải là vấn đề lớn. Hơn nữa, giờ cô cũng chưa thể nói hết cho anh biết những lo lắng của mình.

Cô quay người lại, úp mặt vào ngực anh, nghe tiếng tim đập nhịp nhàng, cố gắng trấn tĩnh rồi nói: “Em sẽ chú ý, em hứa đấy”.

Hứa Chí Hằng siết chặt vòng tay hơn, anh nói: “Ngủ đi em, cố gắng nghỉ ngơi vài ngày” Diệp Tri Thu gọi điện cho Lưu Ngọc Bình xin nghỉ ở nhà ba ngày. Ông Vương ở thành phố H cũng gọi điện đến xin lỗi, cứ luôn miệng nói mình không nên để cô uống rượu trắng: “Haizzz, Tổng giám đốc Tăng đã dặn đi dặn lại, nhưng hôm đó tôi uống hơi nhiều, cứ hò hét chúc tụng với anh Thẩm mãi, cô đừng để bụng nhé!”.

Diệp tri Thu biết, chẳng qua ông ta nể mặt Tăng Thành nên mới khách khí luôn miệng nói như vậy. Cô biết nếu tình hình cứ thế thì những lời đồn sẽ càng nhiều hơn nữa, nhưng đối với việc này, cô không có cách nào khác.

Khi tiếp tục đi làm, Lưu Ngọc Bình cũng an ủi cô: “Cô thấy khỏe hơn chưa? Tổng giám đốc Thẩm rất ngại với cô, ông ấy không ngờ, cô làm bên kinh doanh bao lâu như thế mà tửu lượng lại kém đến vậy”.

Đương nhiên cô cười và nói mình không sao. Lưu Ngọc Bình tỏ ra quan tâm: “Thế thì tốt, Hội chợ bán hàng kỳ này rất thành công. Đúng là gần đây cô đã quá vất vả. Tôi nghĩ thế này, nhân lúc chưa vào mùa chính, cô bàn giao vấn đề quản lý đại lý cho anh Châu làm, như thế cô sẽ có thêm thời gian để huấn luyện các cửa hàng trưởng, nắm vững việc quy hoạch thống nhất các địa điểm bán hàng”.

Diệp Tri Thu không tỏ thái độ gì, cô nói: “Vâng, không có vấn đề gì”.

Quả nhiên, cô làm đúng theo sự sắp xếp của Lưu Ngọc Bình, vui vẻ bàn giao việc liên lạc và tiếp đãi các chủ đại lý cho Quản lý Châu. Hứa Chí Hằng đang định khuyên cô không nên tiếp tục làm việc cật lực như vậy, nhưng anh không ngờ Diệp Tri Thu đã giữ lời hứa, sau Hội chợ bán hàng, cô giảm sức ép công việc, tan ca đúng giờ, bớt làm thêm, và những chuyến công tác, cũng không tham gia tiếp khách nữa. Nhiều khi anh và Tri Thu còn có thời gian đi du lịch cuối tuần, thời gian càng nhiều, họ càng muốn cùng nhau đi ăn, xem phim và đi dạo bên bờ sông.

Thời tiết trong vùng ngày càng nóng, Hứa Chí Hằng đã bắt đầu cảm nhận được cái nóng nổi tiếng nơi đây, anh nói: “Trời ơi, sao nóng thế! Giờ mới là tháng Sáu mà”.

Diệp Tri Thu cười nói: “Còn nóng như vậy đến tháng Chín, mà bây giờ chưa phải là đợt nóng cực điểm đâu, đến ngày Tang Nã (hay ngày Tam phục: xuất hiện giữa tiết Tiểu thử và Đại thử, là một ngày vừa ẩm ướt

vừa ngọt ngào và có nhiệt độ cao nhất trong năm), ngồi đây e là cũng chẳng có tí gió nào ấy chứ, nhiệt độ và độ ẩm cao, lúc đó mới thấy khủng khiếp”.

Đó là một ngày cuối tuần nắng đẹp, đến lúc hoàng hôn, hai người ngồi uống trà ở Long Cung Các của khách sạn trên sông. Mặt trời xuống quá nửa, ánh nắng xế chiều hắt xuống dòng sông phản chiếu sắc vàng rực rỡ, gió sông nhẹ thổi khiến người ta có cảm giác vô cùng thư thái. Trên bờ sông, có nhiều người đi dạo để giảm bớt cái nóng mùa hè, thỉnh thoảng lại có một anh chàng đứng cầm từ trên cầu tàu biểu diễn các động tác nhảy nước. Từ phía cửa hai người nhìn ra thì đây quả thực là một bức tranh phong cảnh điển hình của mùa hè ở xứ này.

“Đừng dọa anh, mùa hè ở Hàng Châu, Thượng Hải đều nóng cả, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi”.

“Em chỉ có thể nói rằng, cái nóng ở đây không giống ở những nơi đó.”

Hứa Chí Hằng nhìn xa xăm, anh nói: “Nhưng anh nghĩ rằng chỉ có mùa hè như thế này mới có cảm giác thú vị khi uống trà trên sông”.

“Thành phố này là vậy, dù có nóng ghê gớm đến mức nào cũng có những niềm vui tương ứng với nó. Thực ra, em rất thích mùa hè, đối với em, mùa hè luôn là mùa nhẹ nhàng nhất”.

Hứa Chí Hằng quay đầu nhìn cô, gần đây cô đã bớt vất vả, ăn uống cũng có giờ giấc hơn, khí sắc ngày càng tốt lên, dưới ánh hoàng hôn, gương mặt thanh tú của cô cũng được mạ sắc vàng nhạt nhạt. Chỉ có điều, thần sắc vẫn đắm chiêu suy nghĩ như mọi khi.

“Thu Thu, không phải em đang nghĩ về công việc chứ?”

Diệp Tri Thu quay lại, khẽ lắc đầu. Đầu chỉ có công việc, dạo này mọi việc nhìn thì có vẻ ổn, nhưng thực chất không phải thế, vẫn còn các tin đồn nhảm nhí, cô đoán những tin đồn ấy sẽ còn bị thêm nhiều tình tiết nữa, tuy đã quyết là lấy tinh trị động, làm tốt công tác chuẩn bị ứng phó với kết quả xấu nhất, nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng. Trong đó, việc tế nhị nhất là làm thế nào để giải thích cho anh chàng không hiểu những trò hề trong giới thời trang này hiểu được. Cô đành đổi hướng câu chuyện: “Sao tự nhiên lại muốn đưa em tới đây uống trà thế?”

“Em thật biết chọc anh đấy, đừng nói với anh là em quên rồi nhé”. Anh nhìn cô, đôi mắt sáng lên tia cười, nói: “Lần đầu tiên chúng mình ăn cơm ở đâu? Em đã nói gì với anh?”.

Đương nhiên là Diệp Tri Thu nhớ. Giữa những ngày đông lạnh lẽo, người đàn ông này đã xuất hiện trong cuộc sống của cô. Bữa ăn cùng nhau đầu tiên của họ là ở nơi này, cô đã từng nói với anh, mùa hè mà ngồi đây uống trà là một cách hưởng thụ tuyệt vời”.

Cô đã coi rằng, đó chỉ là lần hẹn ngoài ý muốn, nhưng không ngờ nó vẫn tiếp tục từ giữa đông cho đến tận hè. Hai người nhìn nhau, trong sâu thẳm đáy mắt còn chứa nụ cười, dù có thể không được coi là mãi mãi, nhưng cô hy vọng tình cảm giữa anh và cô sẽ kéo dài thật dài

Chương 32

Ngần ngại

Bên ngoài, trời nắng khủng khiếp, điều hòa trong phòng để vừa đủ mát, Diệp Tri Thu cẩn thận xem bản kế hoạch mùa đông của bên Thiết kế. Thời trang đông của Tín Hòa vẫn tiếp tục theo mục đích từ trước đến nay là phục vụ phụ nữ trung niên. Các thiết kế chủ yếu dùng nguyên liệu da và lông thú, cũng có phong cách, nhưng một loạt thời trang thu thì nhảy vọt cả về màu sắc lẫn kiểu cách khiến cô hơi kinh ngạc.

Diệp Tri Thu chỉ cần nhìn qua cũng biết, Lộ Dịch không cam tâm để sản phẩm mới thua kém, anh ta đã bắt đầu hạ quyết tâm tập trung thiết kế sản phẩm ủa sau. Đối với cá nhân anh ta, đó chắc chắn là một sự lựa chọn thông minh, nhưng phong cách của sản phẩm mới lại không phù hợp. Là một Tổng quản lý Kinh doanh, cô hoàn toàn có quyền đưa ra ý kiến với bên Thiết kế. Hơn nữa, cô tin rằng ý kiến của mình sẽ được bà Lưu và Tiểu Na coi trọng. Nhưng đối với Lộ Dịch, dù sao cũng có đồng cảm nghề nghiệp, vì thế cô không muốn phủ nhận nỗ lực của anh ta.

Đương miên man suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa, Thẩm Tiểu Na đẩy cửa bước vào và nói: “Thu Thu, họ nói có thật không? Ông Ưông bên Dịch Á muốn kéo chị sang đó à?”.

Diệp Tri Thu nghĩ, đúng là cô tiểu thư không am hiểu chuyện đời, tin đồn ầm ĩ lên như thế, mẹ cô cũng đã lựa chọn các đối sách ứng phó, thế mà bây giờ cô nàng còn đến hỏi điều này. Cô nói: “Người khác nói gì chị không để ý, nhưng thực sự đến giờ phút này, chị chưa gặp riêng Tổng giám đốc Ưông lần nào”.

Thẩm Tiểu Na thở phào: “Em cũng nói với mẹ như vậy, chị không phải là người dễ dàng đổi việc. Haizzz, không phải là chị có ý kiến gì với cách làm của mẹ em đâu chứ?”

Trong cuộc họp thường kỳ tuần trước, Lưu Ngọc Bình đột ngột tuyên bố thăng chức cho Quản lý Châu lên Phó tổng quản lý Kinh doanh, đồng thời yêu cầu Diệp Tri Thu bàn giao việc quản lý các đại lý quan trọng nhất của Tín Hòa cho ông ta. Ông Châu và Lưu Ngọc Bình là bạn với nhau từ thời trung học. Khi Tín Hòa thành lập, ông đã cùng vợ chồng Thẩm - Lưu xông pha vất vả, tiềm lực tài chính không nhỏ. Thực ra ông ta vẫn cùng Lưu Ngọc Bình quản lý kinh doanh ở Tín Hòa, chỉ thiếu một chức danh cụ thể thôi. Khi Diệp Tri Thu đột nhiên nhậm chức, tâm trạng mâu thuẫn của ông ta như thế nào, mọi người đều có thể đoán được. Bây giờ việc bổ nhiệm này là rất tự nhiên.

Nét mặt các quản lý kinh doanh mỗi người mỗi khác, quản lý sản xuất thì im lặng không nói gì, Thẩm Tiểu Na nhướn mày định nói nhưng bị ánh mắt sắc lạnh của bà mẹ giữ lại. Mọi người đều nhìn Diệp Tri Thu, nhưng cô cứ điềm nhiên như không, nói: “Xin Tổng giám đốc Lưu xác định phạm vi công việc rõ hơn một chút, tôi sẽ bàn giao ngay. Mọi người cố gắng phối hợp với Phó tổng quản lý Châu, tôi hy vọng tất cả vẫn tiếp tục nghiêm chỉnh chấp hành các chế độ của bộ phận kinh doanh. Mỗi quản lý kinh doanh cần cẩn thận kiểm tra và duy trì các đại lý nằm trong chức trách của mình. Chỉ có như thế mới ổn định và phát triển mạng lưới đại lý thông qua sự nỗ lực của các vị được”.

Phó tổng quản lý kinh doanh Châu mặt mũi hồng hào, lập tức đứng dậy phát biểu sẽ làm đúng chức trách, cố gắng mở rộng mạng lưới bán hàng, đưa mặt hàng mùa thu lên một tầm ới.

Sau khi tan họp, Diệp Tri Thu và Phó tổng quản lý kinh doanh Châu đã làm một bàn giao công việc cụ thể tới mức Lưu Ngọc Bình cũng cảm thấy kinh ngạc. Mà ông phó tổng quản lý Châu kia chỉ sau một vài ngày hào hứng nhậm chức đã thấy công việc mình vừa tiếp nhận thật không dễ dàng. Ông ta không ngờ mạng lưới bán hàng tưởng chừng vẫn rất quy củ dưới tay Diệp Tri Thu, khi ông tiếp nhận lại thành ra trăm mối ngàn đầu như vậy. Nhưng ông ta đã khua môi múa mép với Thẩm Gia Hưng và Lưu Ngọc Bình rồi nên phải làm theo chế độ của Diệp Tri Thu, yêu cầu các quản lý kinh doanh kiểm tra, phái họ thay phiên nhau đi công tác, tiến thêm một bước trong nhiệm vụ phát triển các đại lý.

Việc sản xuất và tiêu thụ vào thời điểm trái vụ nên công việc của các quản lý kinh doanh lại càng nặng nề hơn, gần như ai cũng than phiền, nhưng khi phản ánh lại với Diệp Tri Thu thì đương nhiên cô có thể nói việc đó do Phó tổng quản lý Châu hoàn toàn phụ trách, cô chỉ chịu trách nhiệm đánh giá thành tích. Phó tổng quản lý Châu thì lại ngang nhiên tuyên bố, nếu không theo sự sắp xếp của ông ta thì trực tiếp gặp tổng giám đốc Lưu xin bố trí nhiệm vụ khác. Vì thế mọi người đành ngậm bồ hòn làm ngọt

Diệp Tri Thu chỉ lạnh lùng quan sát mà không phát biểu ý kiến của mình. Cô biết, có một số người sẽ bàn tán tùm lum hơn với nhau về sự thay đổi này, nhưng cô cũng không muốn biết cụ thể. Hơn nữa, cô cho rằng cho họ bận thêm một chút để bớt thời gian đưa tin nhảm.

Cô cũng bắt tay ngay vào việc huấn luyện đội ngũ của hàng trưởng. Đầu tiên, cô tiến hành huấn luyện ngắn hạn các cửa hàng trưởng trong khu vực một cách có hệ thống, sau đó, cô chỉ đạo một số cửa hàng trưởng, có thành tích xuất sắc đến hỗ trợ, tiến hành huấn luyện nhân viên đại lý; bây giờ lại tỉ mỉ thẩm tra các kế hoạch thiết kế sắp tới, biểu hiện vẫn bận rộn như trước kia. Nhưng càng như vậy, người trong công ty càng tò mò và dò xét nhiều hơn.

Thẩm Tiểu Na không muốn nghĩ về việc đó, cũng không thích làm những việc phải động não, nhưng đối với người thông minh thì chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra ngay là có điều không ổn.

Diệp Tri Thu không muốn nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô nàng mà chỉ hài hước hỏi lại: “Thế em hỏi lại xem mẹ em có ý kiến gì với chị không?”

Thẩm Tiểu Na bĩu môi: “Em không hỏi đâu, chỉ cần em vừa hỏi là sẽ có một tràng trách móc ngay”.

Diệp Tri Thu cười, dù sao cô cũng thích cá tính thẳng thắn của Thẩm Tiểu Na. Hai người quen biết nhau, lâu dần cũng thành bạn, cô nói: “Hai người là mẹ con nên bà ấy mới trách em, đối với chị thì Tổng giám đốc Lưu chỉ có yêu cầu về công việc. Cũng như vậy, chị không muốn làm việc công theo cảm tình. Ý kiến cá nhân trong công việc thực ra không quan trọng, hai bên hiểu được công sức của nhau là được”.

Cô nói vẫn đơn giản và rõ ràng như mọi lần, Thẩm Tiểu Na cũng chẳng muốn để ý, cô nàng sớm đã thừa nhận suy nghĩ của Diệp Tri Thu rất phức tạp, cái gì cũng nói nhưng rồi lại kín như bưng, Tiểu Na nói: “Chị không để ý mà tiếp tục làm là được rồi, em không tin ông Châu, ông ta làm sao mà kiểm soát được cái chợ ấy”.

“Em đến vừa đúng lúc, chị đang định tìm em đấy.” Diệp Tri Thu không muốn tiếp tục câu chuyện nên giở các mẫu thiết kế thu đông ra, chỉ những điểm cô còn nghi ngờ rồi nói tiếp: “Tiểu Na, em nghĩ thế nào về điểm này?”

“Nói chung là không có sắc vàng vọt cũ rích ấy, rất tốt.”

“Nếu chỉ nhìn loại này thì không có vấn đề lớn, thử kéo dài dây chuyền sản xuất ra thì cũng được thôi. Có điều, em nên nhắc Lộ Dịch, anh ấy phải tự biết thích ứng với phong cách chung của Tín Hòa, giảm bớt tính cá nhân trong thiết kế, nếu không các sản phẩm thu đông sẽ rất khó khăn trong việc điều tiết, bố trí cửa hàng và chiến thuật tiếp thị”.

“Ha ha... Lộ Dịch cũng nói với em như thế đấy, anh ấy bảo chắc chắn chị sẽ không đồng ý.”

Diệp Tri Thu buồn cười, cô nói: “Tùy thôi, anh ta nghĩ thế nào cũng được, nhưng cái nào cần sửa thì phải sửa”.

“Thu Thu, em đang thất tình, chị an ủi em đi, đừng nói về công việc nữa.”

Diệp Tri Thu hoài nghi nhìn Thẩm Tiểu Na, cô nàng mặc áo có ruy băng đỏ kết hợp với quần bò lửng màu trắng, trang điểm tươi trẻ, không có vẻ gì là thất tình. Cô hỏi lại: “Thất tình hả? Với ai?”.

“Còn với ai nữa? Em đã bực bực với Duy Phàm rồi, anh ấy cứ nói đi nói lại là chỉ coi em như em gái, chẳng lẽ cái số em chỉ làm được em gái người ta thôi sao? Anh Hướng Viễn cũng thế, chỉ coi em là em gái”.

Diệp Tri Thu nhìn cô nàng, thầm nghĩ, cô gái này đã hai mươi lăm tuổi mà vẫn còn không nhẽo, cô nói: “Đó không thể nói là thất tình, chỉ là anh ấy chưa đón nhận lời yêu của em, chưa bắt đầu yêu thì làm sao gọi là thất tình được”.

“Chị nói giống hệt anh Hướng Viễn, giờ anh ấy đã có bạn gái, cũng không thèm quan tâm tới em nữa, em chán lắm!”.

“Em cứ chăm chỉ làm việc, duyệt mẫu thu đông nhanh lên một chút, có việc làm là sẽ hết thời gian để chán thôi mà”.

Thẩm Tiểu Na chán nản với lời khuyên này, nhưng Diệp Tri Thu cũng chẳng thèm quan tâm tới cô nàng mà vẫn nhìn các mẫu thiết kế. Cô thừa nhận, Lộ Dịch có tài, có con mắt nhìn hơn mấy nhà thiết kế kia, nhưng tiếc là sau khi rời Tổ Mỹ, anh ta chưa tìm được mảnh đất phù hợp để phát triển.

“Thu Thu, chị có đi Hồng Kông xem Tuần lễ Thời trang không? Em đã đặt vé máy bay và phòng rồi.”

Cô lắc đầu nói: “Em đưa các nhân viên thiết kế đi đi, cuối tháng chị đến Thẩm Quyền xem triển lãm là được rồi”.

Trước kia khi còn làm việc ở Tổ Mỹ, năm nào cô cũng đi Hồng Kông một hoặc hai lần, nhưng mục đích chính không phải là xem Thiết kế Thời trang, mà là tham khảo cách thức triển lãm của họ, như bố trí gian hàng, thiết kế các khoảng trống và phương thức kinh doanh. Nhưng những việc đó giờ tạm thời chưa cần thiết với Tín Hòa, hơn nữa, Lưu Ngọc Bình không hề chi phí công tác khá chặt, cô cũng không thích ồn ào trong những việc như thế này.

Diệp Tri Thu nhìn Thẩm Tiểu Na ra khỏi phòng làm việc mà lắc đầu ngán ngẩm, cô bé này đúng là đơn giản quá, không thấy được cách nghĩ của mẹ mình.

Lưu Ngọc Bình đương nhiên không tin vào năng lực của ông Châu. Cô tự hào về thành tích trong Hội chợ đặt hàng của mình. Cách làm tiếp theo của Lưu Ngọc Bình cũng không làm cô ngạc nhiên. Những ví dụ về việc lấy yếu thắng mạnh của các doanh nghiệp thời trang tư nhân ở đây rất nhiều, các ông bà chủ vẫn có thói quen kìm hãm quyền lực của người giỏi dưới quyền mình, cũng không sợ họ khi nắm được quyền lực sẽ khó khống chế. Lưu Ngọc Bình không yên tâm khi giao cả mạng lưới tiêu thụ vào tay cô, trước sau cũng tìm lý do dùng Phó tổng quản lý Châu hoặc một người khác để hạn chế cô.

Điều mà Diệp Tri Thu thắc mắc, chính là Lưu Ngọc Bình chỉ nghe những lời đồn thổi, thậm chí còn chưa đến tìm chứng cứ xác thực đã bắt đầu phòng bị cô thì đúng là quá thiếu cận.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, mãi cũng chỉ có thể kết luận một điều là vợ chồng ông bà chủ và cô chưa kịp thiết lập được lòng tin cần thiết cho nhau; nguyên nhân mà cô chuyển sang Tín Hòa chính là tiền, mà Lưu Ngọc Bình tìm cô vì muốn giải quyết khó khăn cấp bách trong kinh doanh, khi tình hình ổn định trở lại thì kiểu hợp tác mùa vụ này bắt đầu có rạn nứt.

Bất kể là tin đồn có liên quan tới Tăng Thành hay Dịch Á đều làm cô phiền lòng, nhưng cái hiểm của nó chính là ở chỗ ngay cả khi cô oan hơn Đậu Nga (1) thì cũng không thể xông ra cầu tuyết tháng Sáu để mình oan ình được. Ngược lại, làm như vậy chỉ khiến mọi thứ thêm trầm trọng mà thôi.

Trên thực tế, cô cũng không còn quan tâm xem ông bà chủ nghĩ như thế nào. Từ lần uống rượu phải nhập viện đó, cô đã bắt đầu có ý thức hơn về vấn đề chuyển đổi công việc. Có điều, cô vẫn quyết tâm một điều rằng, ngay cả khi những ngày làm việc ở Tín Hòa có bất công và ảm ức đến mấy thì vẫn phải làm việc cho đến nơi đến chốn, coi như xứng đáng với hai mươi vạn tệ kia, chỉ cần ông bà chủ không có động tĩnh gì thì cô cũng sẽ ngồi im quan sát, rồi tìm cơ hội sau.

Khoảng thời gian này là những ngày ngọt ngào nhất của Diệp Tri Thu và Hứa Chí Hằng.

Đến tầm trung tuần tháng Bảy, cái nóng nhất của mùa hè nơi đây đã tới, Hứa Chí Hằng đưa Diệp Tri Thu và vợ chồng Vu Mục Thành đi du lịch, họ đến khu du lịch ở một huyện gần đó nghỉ ngơi. Nơi đó nằm ngay cạnh một hồ lớn, có rất nhiều cua và cá nước ngọt, thời điểm này là mùa hoa sen, gió làm lay động những khoảng hoa trắng hồng, cùng với màu xanh mượt, cảnh đẹp tuyệt vời.

Đến tối, họ cùng nhau đến nhà hàng ven hồ ăn cơm. Nhà hàng này, nhìn bên ngoài giống như hình một con thuyền, bốn góc đều treo đèn lồng đỏ, các món ăn được đưa tới rất nhanh, toàn là các đồ tươi ngon, lại có cả các món làm từ thảo dược như hạt sen, củ ấu. Tất cả cửa sổ dài đều được mở hướng ra phía mặt hồ. Mặt hồ phản chiếu bóng núi, trăng thanh gió mát, cảnh vật khiến lòng người không có men rượu mà đã chếch choáng say.

Hứa Chí Hằng cười nói: “Các món ở đây hơi giống món ăn trên du thuyền của vùng Hàng Châu, Vô Tích”. Anh quay sang Diệp Tri Thu, nói tiếp: “Thu Thu, đến mùa thu, lúc nào rảnh thì mình qua đó ăn cua nhé!”

Phục vụ mang tới một đĩa cá chim hấp. Tạ Nam đột nhiên che miệng chạy vội vào nhà vệ sinh. Diệp Tri Thu cũng tắt tả đi theo. Tạ Nam khom lưng trước bồn cầu, hình như đang muốn nôn, Tri Thu chạy đến đỡ Tạ Nam, ân cần hỏi: “Chị không sao chứ?”.

Tạ Nam đỏ mặt lắc đầu rồi đứng thẳng dậy nói: “Ngại quá, chị đang ghen ấy mà. Cứ tưởng chỉ buổi sáng mới buồn nôn thôi, không ngờ lúc này ngửi thấy mùi tanh đã không chịu được rồi. Một lát là lại bình thường ngay thôi”.

“Chúc mừng chị!”, Diệp Tri Thu cười nói tiếp: “Thảo nào trên đường Chí Hằng nói Mục Thành hôm nay lái xe cẩn thận khác hẳn mọi khi”.

“Hi, anh ấy làm quá lên đấy, không cho chị lái xe đi làm, lại cứ nhất quyết phải đưa đón chị bằng được.”

Khi hai người trở về chỗ, Hứa Chí Hằng cũng nói với Vu Mục Thành: “Chúc mừng cậu, Mục Thành, sau này cậu có thể uống rượu thỏa mái rồi chứ? Độ này toàn tôi tiếp khách thôi đấy!”

Vu Mục Thành cười rồi nhìn Tạ Nam, anh nói: “Còn phải xem bà xã có đồng ý không đã”.

Tạ Nam nói về trách cứ: “Anh chỉ cần cẩn thận lúc ở nhà là được, hôm đó vừa từ viện về đã uống ngay nửa cốc Whisky, lại còn cố kéo em xuống nhà đi bộ ven hồ ngắm trăng nữa chứ”.

Mọi người đều cười, Diệp Tri Thu khẽ thở dài, cô bỗng hiểu ra tại sao bố mẹ lại vội vàng ép cô đi gặp mặt đến thế. Ở trong khu tập thể lớn như vậy, đừng nói là bạn trai cũ đã kết hôn, mà các bạn học của cô và những người cùng lứa ở đó hầu như đã lập gia đình, thậm chí một số đã có con. Đồng nghiệp của bố mẹ cô, rồi cả hàng xóm, trong lúc tán ngẫu đều mang chủ đề này ra để nói chuyện, kiểu như: Con bà bao giờ thì lập gia đình, dự định lúc nào thì có con.... Còn cô mỗi khi về nhà, cứ ăn cơm xong là đi ngay, không có cảm giác gì khác, nhưng bố mẹ thì cả ngày ở nhà nên cũng lo lắng cho con gái, mà cũng vì thế họ luôn muốn cô có công việc và gia đình ổn định.

(1) Nhân vật trong vở kịch Nỗi oan của nàng Đậu Nga. Vở kịch kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga. Mẹ chết khi nàng còn nhỏ, vì gia đình nghèo khó, cha phải bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu. Sau đó, chồng nàng ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị một tên vô lại quấy rầy và vu cáo nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan tòa nhận hối lộ, tra tấn bà Thái trước mặt nàng, vì hiểu thảo nên nàng phải oan ức nhận tội và bị tử hình. (BV) Nhưng liệu cô và Hứa Chí Hằng có đi đến bến bờ hạnh phúc được không? Cô nghiêng đầu nhìn anh, lúc này nhân viên phục vụ đưa lên một bát canh nấu với đậu xanh, anh vớt viên đá trong bát cô ra và nói: “Bụng em yếu, vì thế phải ăn uống cẩn thận, không được ăn đồ lạnh”.

Anh lúc nào cũng quan tâm, lo lắng cho cô như vậy, từ khi bị viêm dạ dày cấp tính thì anh bắt đầu nghiêm túc kiểm soát chế độ ăn uống của cô, không cho uống rượu hay ăn đồ cay, ngay cả khi hai người không ăn cùng nhau, anh cũng gọi điện đến đúng giờ để nhắc nhở.

Cảm giác được một người đàn ông quan tâm, chiều chuộng như vậy thật là thích, nhưng càng tiếp xúc lâu thì càng hy vọng nhiều. Nhiều lúc cô băn khoăn suy nghĩ, không biết cảm giác ngọt ngào này sẽ tiếp diễn được bao lâu. Lời cầu hôn hôm nào của Tăng Thành vẫn còn văng vẳng bên tai. Cuộc đời dài như vậy, chúng ta luôn có một niềm tin vào điều vĩnh viễn. Lúc này nghĩ về một người đàn ông khác, cô có cảm giác tội lỗi, nhưng trước mặt là vợ chồng Vu Mục Thành đang rất hạnh phúc, quả thật trong lòng không khỏi dấy lên những cảm xúc khó tả.

Khu nghỉ mát có các căn biệt thự nối liền và khu nhà chung cư thấp tầng trải dài theo đường ven hồ. Họ cùng thuê một căn biệt thự ở đó. Sau khi về phòng, Hứa Chí Hằng đi tắm trước, lúc ra thấy Diệp Tri Thu đang ngồi vắt chân trên chiếc ghế mây ngoài ban công nhìn xa xăm về phía hồ. Cô mặc áo lụa trắng, chiếc váy hoa to, ánh trắng vàng vạc, lại thêm vòng hương muỗi mà cô phục vụ mang đến đặt bên cạnh ghế đang cháy, làn khói cứ bủa vây quanh cô, cách nhau có vài bước chân mà cảm giác xa vời vợi.

Hứa Chí Hằng để ý, từ lúc ăn cơm về, tâm trạng của cô không được tốt, lúc này nhìn có vẻ càng ưu tư. Anh đến bên, lay nhẹ vai cô rồi hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy? Hình như em không vui?”.

Diệp Tri Thu không biết trả lời ra sao. Cô có thể nói gì đây? Chẳng lẽ nói là thấy Tạ Nam chỉ lớn hơn mình một chút mà đang rất hạnh phúc vì chuẩn bị làm mẹ, nên cô thấy thêm muốn? Chẳng lẽ lại nói, cô chợt nghĩ về việc người đàn ông khác đã bất ngờ cầu hôn, đảm bảo về sự vĩnh cửu? Chẳng lẽ lại nói, cô đã quen với cuộc sống có anh mà giờ bỗng cảm thấy bên nhau như thế này vẫn cần có một lời thề thốt? Nói cô đã mệt mỗi xong pha ngang dọc khắp nơi, giờ đang muốn tìm một bến đỗ ư?

Cô chỉ dựa đầu vào anh và nói: “Không có gì, hôm nay trăng đẹp quá, không khí cũng rất yên bình”.

Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu rả rích, lại thêm sự tĩnh lặng của đêm hè. Hứa Chí Hằng ôm cô, ngồi lên ghế mây, để cô ngồi trên đùi mình và nói: “Thu Thu, anh thích kiểu con gái độc lập, nhưng khả năng khống chế tình cảm của em thực sự cao quá, anh cảm thấy nhiều khi em cố tình tạo khoảng cách với anh”.

Diệp Tri Thu yên lặng, biết khả năng quan sát tinh tường của anh, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông luôn sắc sảo và tự phụ đang mím môi tìm tòi, cô đưa tay vuốt nhẹ viền cong quen thuộc của đôi môi rồi cười nói: “Muộn rồi, em muốn giữ khoảng cách thích hợp với anh, một khoảng cách để lưu giữ những tình cảm đẹp, nhưng trước khi hạ được quyết tâm đó thì em đã quá gần anh rồi”.

Hứa Chí Hằng ôm chặt cô hơn nữa, anh biết cô thẳng thắn như vậy là để tránh một sự thật khác, nhưng dưới ánh trăng nụ cười của cô thật dịu dàng làm lòng anh dần không giữ nổi sự nghiêm túc đó nữa. Anh nói: “Tháng sau tìm nơi nào đó, anh sẽ đưa em đi nghỉ ngơi”.

“Không biết có rảnh không nữa, lại phải gấp rút chuẩn bị Hội chợ đặt hàng mùa thu rồi.”

“Em mới vừa rảnh được một chút mà?”

Vâng, anh là ông chủ rồi thì đương nhiên biết rằng, nhân viên cứ rảnh mãi như thế sẽ nguy hiểm tới tiền đồ của công ty đấy.”

“Trong tình hình hiện tại, nếu ông bà chủ không coi trọng em nữa thì anh hy vọng, bà ta sẽ tiếp tục điều ấy. Thực sự, anh không muốn em cứ hành xác như vậy nữa.”

Diệp Tri Thu cười thầm, cô nói: “Hy vọng ấy của anh, em đoán sẽ rất nhanh thành sự thật thôi”

17. Chương 33-34

Chương 33

Nghi ngờ

Tăng Thành đột nhiên thông báo phương thức phát triển mới ở khu công nghiệp. Đầu tiên ông đón nhận mọi cuộc phỏng vấn của các báo Kinh tế trong vùng, những bài biết phải dài tới cả trang. Ngoài lĩnh vực thời trang, ông ta còn nói rất chi tiết về ý tưởng phát triển khu công nghiệp. Tăng Thành vốn rất cẩn trọng, từ trước tới giờ, ông ta chưa bao giờ nhận lời phỏng vấn của giới báo chí, vì thế cách công bố này tạo phản hồi rất tích cực.

Đọc xong báo, Diệp Tri Thu nghĩ, những điều Thẩm Gia Hưng muốn biết, Tăng Thành đều đã công bố rồi, nhưng e rằng điều đó sẽ khiến ông ta trút giận lên đầu cô.

Cuối tháng trước, Thẩm Gia Hưng lại gọi điện tới, cô trả lời lịch sự và cũng rất rõ ràng rằng, cô không biết gì về kế hoạch của Tổ Mỹ, đồng thời chủ động báo cáo đang tích cực chuẩn bị cho thị trường mùa thu, cố gắng đạt thành tích tốt.

Lời cô nói tuy làm Thẩm Gia Hưng tức giận nhưng ông ta cũng không biết làm thế nào, để cân đối tình hình, ông ta vẫn tham gia vào việc công khai bán khu đất dự trữ ở trung tâm, rồi mua một miếng ở khu dự án phát triển. Ý của ông ta là muốn có một phần nằm ở khu thành cũ sau khi được cải tạo, rồi công ty thời trang ra phía ngoài. Nhưng giờ thấy kế hoạch mà Tăng Thành công bố, quy hoạch khu công nghiệp thời trang Tổ Mỹ cũng rất quy mô, thậm chí còn phân ra các khu sản xuất riêng biệt. Trong tình hình như vậy, Thẩm Gia Hưng lại tập trung đi vào thiết kế dự án thì e rằng đã bị tăng thêm nhiều áp lực.

Nhưng Diệp Tri Thu không lo lắng về điều đó, cô gấp tờ báo lại, tiếp tục công việc.

Tổ Mỹ tuyên bố đứng ra tổ chức Hội thảo phát triển ngành Công nghiệp Thời trang của khu vực. Khách mời là những chuyên gia Kinh tế hàng đầu trong nước, các chuyên gia thời trang và chuyên gia nghiên cứu dệt may trong nước cũng như những vị lãnh đạo tiền nhiệm cấp Bộ về dệt may. Hội thảo được tiến hành vào chiều thứ Sáu tại Trung tâm Hội nghị Ủy ban phát triển dự án. Thư mời các doanh nghiệp cùng ngành đến tham gia được gửi đi trước mười ngày.

Hứa Chí Hằng thấy thư mời mà Diệp Tri Thu để trên bàn uống trà rồi cười nói: “Hội nghị này diễn ra ngay gần chỗ anh, Thu Thu, hôm đó em nhân tiện qua chỗ anh xem anh làm việc thế nào nhé!”

“Chỉ khi nào anh thay một cô thư ký xinh đẹp khác thì em sẽ đột xuất đi thăm dò xem thế nào thôi”. Diệp Tri Thu đang xử lý hòm thư điện tử trong máy tính xách tay, trả lời một cách tự nhiên.

“Bảo anh sa thải Lý Tình à?” Hứa Chí Hằng giả bộ sợ hãi, “Anh không dám đâu, cô ấy ghê gớm lắm, nắm rõ Luật Lao Động hơn cả giám đốc nhân sự đấy. Anh mà làm thế, lơ mơ cô ấy sẽ kiện anh tội phân biệt đối xử ý.”

Diệp Tri Thu cũng cười, cô nói: “Em rất có ấn tượng với cô ấy”.

“Cô ấy cũng rất ấn tượng với em, hôm nào anh phải dọa cô nàng một trận, nói cho cô ta biết em là bạn gái của anh”.

“Chí Hằng, bảo cô ấy tìm cho anh một căn hộ khác đi”, Diệp Tri Thu một lần nữa đề nghị, cô nói tiếp: “Em định bán căn hộ ở khu Tân Giang Hoa Viên”.

Hứa Chí Hằng ngạc nhiên nói: “Em thiếu tiền sao? Cần bao nhiêu? Không cần bán nhà đâu.”

Diệp Tri Thu ngập ngừng một lát rồi nói: “Em thấy nhà cửa ven sông đã tăng giá rất cao, giờ bán đi là hợp lý, để Lý Tình tìm nhà khác cho anh”.

Hứa Chí Hằng nhìn cô chăm chú, anh hỏi: “Thu Thu, có phải em không muốn chúng ta liên quan đến chuyện tiền nong không?”

“Cũng có thể nói là như vậy, em thấy quan hệ đơn giản một chút sẽ hay hơn. Như bây giờ thì anh vẫn thuê nhà của em, thực ra không tiện lắm”.

Hứa Chí Hằng muốn đề nghị cô bán lại nhà ình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tiền nong giao dịch kiểu này chắc chắn cô sẽ không chấp thuận. Anh nghĩ, nhất định cô vẫn kiên quyết không dọn về đó ở vì có những hồi ức không mấy vui vẻ. Hình như cô đang muốn né tránh điều đó. Hơn thế, cô luôn tỏ ra thấu tình đạt lý trong mọi tình huống, nhưng thỉnh thoảng nếu đã tỏ ra cố chấp thì sẽ không có cách nào thương lượng nổi. Tuy vậy, đối với cái cố chấp nhỏ nhặt của cô, anh vẫn cảm thấy vui hơn, anh nói: “Được, nếu em đã kiên quyết như vậy thì mai anh sẽ nói Lý Tình đi tìm luôn”.

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên Diệp Tri Thu có suy nghĩ bán nhà. Thời gian làm việc của cô ở Tín Hòa đã đến lúc tính ngược kim đồng hồ, mà cô cũng chẳng có hứng với những doanh nghiệp thời trang khác. Từ khi tốt nghiệp, cô chỉ theo đuổi nghề này, nghĩ đến tương lai mà cảm thấy hoang mang mờ mịt. Cô muốn tìm một thương hiệu nhỏ, mới ở ngưỡng thấp nhưng có tiềm năng rồi làm đại lý cho họ.

Nhưng dù thấp đến đâu thì tiền đầu tư cũng là một con số lớn, vì thế cô chỉ có thể trông vào căn hộ ấy. Khi rời khỏi Tổ Mỹ, mục đích duy nhất của cô là giữ lại căn hộ mà mình đã tốn bao tâm sức, nhưng suy đi tính lại thì cuối cùng cũng phải bán đi. Cô nhìn máy tính, nghĩ đến những xót xa cay đắng ở nơi đó mà bật cười đau khổ. Bây giờ, điều duy nhất có thể an ủi cô, chính là giá nhà của căn hộ đó đã tăng lên đến con số khiến cô vừa kinh ngạc vừa hài lòng.

Cô nghiêng đầu nhìn Hứa Chí Hằng đang ngồi trên sofa xem trận bóng rổ NBA** chiếu trên ti vi, miệng anh mỉm cười, hai chân gác lên bàn uống trà, tư thế ngồi thoải mái và tâm trạng rất vui vẻ.

Càng ngày Hứa Chí Hằng càng dành nhiều thời gian ở lại căn hộ nhỏ mà cô thuê hơn. Trong phòng tắm xinh xắn đã có thêm một số đồ dùng của anh, như khăn mặt, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, sữa tắm, dầu gội. Quần áo anh ngày càng chiếm nhiều diện tích trong chiếc tủ gỗ, vì thế cô mua thêm một chiếc tủ vải đặt ngay cạnh bộ sofa. Căn hộ đã trở nên chật chội hơn rất nhiều.

Diệp Tri Thu cũng cảm thấy, tình hình này không thể nói là ở chung, mà cô cũng chưa có gan để tiến tới bước tiếp theo. Những lúc về nhà, bố mẹ lại giục cô chuyện đi gặp mặt, cô đành nói đại là độ này đang hẹn hò với một anh chàng và thử tìm hiểu một thời gian xem thế nào. Bố nhìn cô hoài nghi, mẹ thì bắt đầu hỏi cặn kẽ, cô đành nói qua tình hình cho các cụ yên tâm. Bố mẹ vội dặn con gái cẩn trọng, dĩ nhiên cô phải gật đầu đồng tình. Nghĩ đến việc này, cô thấy thật mệt mỏi, nhưng đang trong quá trình dự tính về kế hoạch công việc trong tương lai thì những điều này đâu thấm tháp gì.

Cô đến ngồi cạnh anh, anh vẫn nhìn vào màn hình, nắm tay cô và nói: “Em xem, Howard sắp tính điểm rồi”.

Trên màn hình, một anh chàng da đen đang nhảy lên tung bóng về phía rổ. Hứa Chí Hằng hô to cổ vũ. Nhìn khuôn mặt hào hứng của anh, cô cũng cười, lòng thầm nghĩ: Thôi được, đây là sự lựa chọn của mình, cứ thế đã. Cô cũng từng có kế hoạch, nhưng kế hoạch ấy cuối cùng lại thay đổi, giờ chỉ có thể để mọi chuyện đến đâu hay đến đó thôi.

Các doanh nghiệp thời trang ở khu vực này tuy nhiều nhưng quy mô không lớn, hiếm có doanh nghiệp nào táo bạo tổ chức hoạt động công khai mà không liên quan đến việc tiêu thụ sản phẩm. Lần này, hội nghị do Tổ Mỹ tổ chức có mời các chuyên gia đã khiến mọi người ngưỡng mộ và chú tâm tới, thêm vào đó là những tin đồn xung quanh việc cải tạo khu thành cũ, nên rất nhiều doanh nghiệp đang phải đối đầu với nguy cơ tìm địa điểm sản xuất mới. Hoạt động của Tổ Mỹ đã gây chú ý rất lớn trong giới, đến kỳ hội nghị, hầu hết các đơn vị được mời đều không chỉ đi một người. Lúc Diệp Tri Thu đến khu dự án thì bãi đỗ xe đã chật cứng, cô đành xuống ven đường rồi đi bộ vào.

Chương trình của hội nghị được bố trí rất chu toàn, đầu tiên là những hình ảnh quảng bá khu công nghiệp Tổ Mỹ, hình chiếu khoảng mười lăm phút, chất lượng hình ảnh tốt, một phần đã được Tăng Thành công bố trên truyền hình và một phần là khung cảnh hiện trạng xây dựng, những hình ảnh đó đều có sức ảnh hưởng lớn. Ông Thẩm Gia Hưng ngồi cách Diệp Tri Thu không xa, sắc mặt ngày càng khó coi, rõ ràng ông ta đang chịu áp lực rất lớn, thỉnh thoảng còn quay sang thì thầm gì đó với Lưu Ngọc Bình.

Sau đó các vị lãnh đạo và chuyên gia lần lượt lên phát biểu. Các vị lãnh đạo phát biểu rất hàm súc và đặc biệt nhấn mạnh ưu thế phát triển của những tập đoàn thời trang. Các chuyên gia phân tích viễn cảnh phát triển của Tổ Mỹ trong việc kết hợp phát triển công nghiệp và thương nghiệp. Nhưng điều Tăng Thành mong muốn không chỉ dừng ở việc nhận được sự ủng hộ của họ, vì vậy ông tiếp tục phát biểu về sự phát triển của ngành công nghiệp thời trang trong nước và các hình thức kinh doanh mới. Mọi vấn đề ông nêu ra đều rất rõ ràng và có ý nghĩa.

** NBA: là chữ viết tắt của National Basketball Association, là giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam tại Bắc Mỹ. Sau hội nghị là đến chương trình đưa quan khách đi tham quan khu công nghiệp. Những nhân vật khách mời có xe riêng thì tự đi theo đoàn, còn những vị khác thì lên xe chuyên phục vụ tham quan. Diệp Tri Thu không có ý đi xem đất đai, cô đứng trước cửa Trung tâm Hội nghị, đợi mọi người đi bớt rồi bắt taxi. Khi vừa đi ra ngoài thì nhận được tin nhắn của Hứa Chí Hằng: “Thu Thu, hội nghị xong chưa? Anh gọi cho em mãi mà không được”.

Cô gọi điện lại cho anh và nói: “Chí Hằng, em vừa trong hội nghị ra, bên trong không có tín hiệu”.

“Em đợi ở đó, anh cũng vừa tan ca. Giờ anh đến đón em ngay, tí nữa sẽ đưa em đi một nơi.”

Diệp tri Thu mỉm cười, tắt di động, vừa quay lại đã thấy Tổng giám đốc Uông bên Dịch Á đi tới, hai người ở khoảng cách gần tới mức cô không thể nào tránh đi được.

Tổng giám đốc Uông cười nói: “Tiểu Diệp, trùng hợp quá! Mấy lần gọi điện mà cô đều nói là không có thời gian, chẳng bằng hôm nay ngẫu nhiên gặp mặt nhỉ!”.

“Tổng giám đốc Uông khách sáo quá!”.

“Tiểu Diệp, mọi người ai cũng vậy, người tốt không nói lời xấu, cô làm việc ở Tín Hòa giờ cũng không vui vẻ gì, nếu có hứng thì chuyển sang nơi khác làm xem sao? Với khả năng của cô, chỉ cần môi trường làm việc thích hợp thì sẽ có thành tích đáng nể.”

Diệp Tri Thu không ngờ, giữa thanh thiên bạch nhật mà ông ta lại nói trực tiếp như thế. Cô mỉm cười và nói: “Tổng giám đốc Uông, bây giờ nói việc này e là không tiện”.

“Đó là đương nhiên, có điều hẹn cô thì cô nhất định không chịu gặp, nên tôi đành dùng hạ sách này”, ông ta cười nói.

Diệp Tri Thu hiểu rất rõ, hạ sách của ông ta không chỉ có thế, những tin đồn cô muốn nhảy việc cũng từ miệng ông ta mà ra để gây hiểu lầm trong mối quan hệ giữa cô và Tín Hòa. Có điều, cô cũng không muốn đem việc đó ra tính toán, nên nói: “Tổng giám đốc Uông, xin thứ lỗi, tôi vẫn còn hợp đồng với Tín Hòa... ”.

“Tiểu Diệp, tôi là người thô lỗ, thôi thì lần này nói thẳng nhé! Nếu cô muốn tới Dịch Á thì hợp đồng của cô với Tín Hòa để tôi xử lý, đảm bảo sẽ không gây khó dễ cho cô. Ngay cả về chế độ đãi ngộ... ”.

Diệp Tri Thu vội ngắt lời: “Tổng giám đốc Ông nói nhanh mà làm cũng nhanh, có điều ở đây thực sự không tiện để nói những điều này.”

Nghe Diệp Tri Thu nói thế, ông ta mới chịu chuyển chủ đề: “Tiểu Diệp, việc kinh doanh thời trang hè của công ty bên cô rất tốt, các đại lý có phản ảnh khiến chúng tôi thực sự bị áp lực”.

“Tổng giám đốc Ông, đó chỉ là vấn đề định vị có chính xác hay không thôi. Thực ra Tín Hòa và Dịch Á đều như nhau, mục tiêu đều hướng tới phục vụ khách hàng từ hai mươi đến bốn mươi tuổi, điều này gây khó khăn lớn cho việc thiết kế và kinh doanh”. Cô cười rồi nói tiếp: “Hiện giờ chúng tôi chỉ mới thử kinh doanh theo phương thức phân rõ từng loại khách hàng theo độ tuổi. Xem ra, phản ứng của thị trường rất tốt”.

Tổng giám đốc Ông ngạc nhiên vì rõ ràng cô vừa tỏ ý muốn né tránh mà bây giờ lại chịu thảo luận kỹ hơn. Nhưng ông ta không thể lợi dụng cơ hội này, hơn nữa, cô lại nói đến những vấn đề mà ông ta không cần nhắc đến trong nửa năm trở lại đây, vì thế ông ta nói: “Cái này tôi đã nghĩ rất lâu, nói thật là đã mời chuyên gia đến phân tích khá kỹ, nhưng họ nói mơ hồ quá, tôi còn không hiểu hết được chứ đừng nói là các quản lý kinh doanh dưới quyền. Hơn nữa, mạng lưới tiêu thụ của Dịch Á giờ đã thành hệ thống, nếu giờ mà bỏ qua một thị trường có lợi nhuận phân chia khách hàng chi tiết hơn thì tôi chưa hạ được quyết tâm”.

Diệp Tri Thu gật đầu, muốn nói tiếp điều gì đó nhưng đột nhiên dừng lại. Tổng giám đốc Ông nhìn theo ánh mắt cô thì thấy vợ chồng Lưu Ngọc Bình, Thẩm gia Hưng đang đi tới. Cô nói: “Xin lỗi Tổng Giám đốc Ông, tôi thất lễ nhé!”.

“Tiểu Diệp, đợi một lát, nếu cô và ông bà chủ không có sự tin tưởng cơ bản thì với năng lực của cô, tôi tin là đi làm ở đâu cũng được tin nhiệm. Tôi tự nhận mình có nhiều mặt còn hạn chế, nhưng rất trọng dụng nhân tài.”

Tổng giám đốc Ông nói rất thành tâm nhưng Diệp Tri Thu lại không biểu lộ gì, cô chỉ cười nói: “Lòng chân thành của Tổng giám đốc Ông tôi xin nhận, chúng ta liên lạc lại sau nhé!”.

Thấy Tổng giám đốc Ông quay gót đi, Lưu Ngọc Bình nghi ngờ nhìn Diệp Tri Thu. Bà ta đang định mở miệng thì Thẩm Gia Hưng hỏi: “Tiểu Diệp, cô nói chuyện với ông Ông có vẻ hợp nhỉ?”

Diệp Tri Thu cười và thẳng thắn nói: “Chỉ là chào hỏi thôi mà!”

“Hy vọng những bí mật của Tín Hòa cũng được cô giữ kín.”

Thẩm Gia Hưng buông lỏng câu nói, mặt không biến sắc. Nhìn theo bóng hai người đang đi xuống, Diệp Tri Thu cười không thành tiếng. Cô nghĩ, thôi được, cái gì đến thì trước sau cũng sẽ đến. Bỗng cô nghe tiếng Tăng Thành từ phía sau: “Tri Thu, em đừng chơi với lửa, đó không phải là tính cách của em”.

Cô cũng sợ quay đầu lại. Tăng Thành nhìn thẳng cô và hỏi: “Em đã hạ quyết tâm chưa?”

Cô biết, mình không có chuyện gì giấu được ông ta nên cúi xuống đáp: “Cũng hết cách rồi, đành phải vậy thôi”.

Lúc này mọi người đã tản đi hết, chỉ còn hai người họ. Ánh mặt trời rực rỡ, Tăng Thành mặc áo sơ mi trắng, thắt ca vát, chứng tỏ cái nóng không ảnh hưởng tới phong cách ăn mặc của ông. Ông nói tiếp: “Không nhất thiết phải ra hạ sách như vậy, làm như thế là em đang mạo hiểm với tương lai nghề nghiệp của mình đó”.

“Ngay từ lúc rời Tổ Mỹ thì tôi đã mạo hiểm rồi, mà sự mạo hiểm đó lại thất bại, tương lai nghề nghiệp của tôi cũng chẳng còn gì mà mất nữa, tình hình còn có thể xấu hơn được nữa không? Diệp Tri Thu cười mỉa mai, cô tiếp: “Tổng giám đốc Tăng, không cần lo cho tôi đâu.”

Lần đầu tiên cô tỏ ra thân tình với ông như vậy, khuôn mặt thanh tú không hề che dấu sự mệt mỏi. Tăng Thành im lặng một lát rồi cười nói: “Thôi được rồi, em đang cố gắng tạo khoảng cách thì tôi cũng không gây khó khăn thêm cho em nữa. Em phải tự bảo vệ mình. Vẫn là những lời đó, nếu cần tôi lộ diện cứ gọi điện thoại cho tôi. Nhớ rằng, lời nói của con người rất kỳ quặc, em càng để ý thì nó càng dễ làm em tổn thương, nhưng em càng thẳng thắn thì nó lại càng trở nên vô hiệu.”

Lúc này, một chiếc Cayenne đi vào khu công nghiệp, đỗ trước bậc thang của Trung tâm Hội nghị, Hứa Chí Hằng mở cửa xe đi ra. Thấy anh đứng dưới mình ba bậc thang, cô quay lại khẽ nói với Tăng Thành: “Tôi đi trước nhé! Tạm biệt Tổng giám đốc Tăng”.

Cô đi xuống và lên xe, ngồi dựa vào thành ghế, không nén được tiếng thở dài. Hứa Chí Hằng thắt dây an toàn rồi khởi động xe, sau đó quay sang hỏi: “Thu Thu, em mệt lắm à?”

“Vâng!” cô nhìn chăm chăm về phía trước, qua tấm kính, cô thấy ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt đường nhựa có vẻ đã dịu hơn nhưng vẫn cảm nhận được cái nóng ghê gớm hắt lên từ mặt đường, cái nóng làm cảnh vật như biến dạng. Lòng cô bồn bễ suy nghĩ, cảm giác như đột nhiên mất hết dũng khí khi đối diện với ngày mai, nhưng làm sao có thể trốn tránh nó được.

Sau Hội chợ đặt hàng mùa hè, cô rảnh rỗi hơn, đã một thời gian anh không thấy cô mệt mỗi đến thế. Hứa Chí Hằng cũng không nói gì mà lái xe thẳng đến nhà hàng mà họ vẫn thường đến. Hai người đi vào, tìm một bàn nhỏ ngồi xuống, anh gọi món, đột nhiên cô sực nhớ ra điều gì đó, liền hỏi: “Chí Hằng, chẳng phải anh nói là sẽ đưa em đi đâu đó sao?”

Hứa Chí Hằng lạnh tanh đáp lại: “Thấy em mệt quá nên hôm nay thôi vậy, lát nữa anh đưa em về nghỉ ngơi sớm”.

Diệp Tri Thu ngỡ ngàng “ơ” một tiếng. Quả thực, cô cũng không có hứng đi đâu vào lúc này. Buổi tối đó, không khí lặng lẽ khác thường. Ăn cơm xong, Hứa Chí Hằng đưa cô về, cô mở điều hòa rồi đi về phía bàn cạnh cửa sổ. Theo thói quen, cô bật máy tính xách tay. Anh ngồi xuống ghế sofa rồi nói: “Thu Thu, chúng mình nói chuyện đã”.

Diệp Tri Thu giờ đang biết bao suy nghĩ hỗn độn, nên khi nghe anh nói vậy cô ngây ra một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn và hỏi: “Nói gì ạ?”. Nhìn ánh mắt anh, lập tức hiểu ra không khí giữa hai người có gì đó không bình thường, cô nói: “Xin lỗi anh, hôm nay em không được tập trung lắm”.

“Là bởi Tăng Thành, ông chủ cũ của em à?” Hứa Chí Hằng bình tĩnh hỏi.

Diệp Tri Thu ngạc nhiên mở to mắt, cô bật cười chua xót, rồi hỏi: “Chí Hằng, anh muốn nói gì?”

Hứa Chí Hằng nhíu mày, nói: “Thu Thu, anh nghĩ, chúng mình có thể thẳng thắn với nhau. Không cần chuyện gì em cũng nói rõ với anh, anh tôn trọng những bí mật riêng tư của em, nhưng thực sự, anh cảm thấy trong chuyện tình cảm, em đã quá kín đáo với anh”.

Diệp Tri Thu nhất thời im lặng, sau đó cô hỏi một cách khó hiểu: “Nhưng Chí Hằng, anh đã chuẩn bị tâm lý cho những chuyện em kín đáo với anh chưa?”

“Nếu anh không nhầm thì ý em muốn nói đến việc kết hôn, đúng không? Em cho rằng đó mới là điều kiện đầu tiên của việc không giữ những chuyện kín đáo trong tình cảm sao?”

“Kết hôn cũng có thể coi là một cách và một con đường để hai bên tuyệt đối tin tưởng nhau.” Đột nhiên bị ép nói về đề tài này làm Diệp Tri Thu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô nói tiếp: “Nếu cứ tiếp tục nói về đề tài này thì cứ như em đang ép anh kết hôn vậy. Chúng ta nhất định phải nói về điều này sao?”

“Thế thì giữa chúng ta có quá nhiều cấm kỵ rồi Thu Thu ạ. Chuyện về Tăng Thành không được nói tới, vì đó là việc riêng của em, có chút bí mật tình cảm riêng ình là bình thường, bởi anh chưa cầu hôn em...”

“Chí Hằng!”, Diệp Tri Thu hơi cao giọng chặn lời anh. Cả hai bỗng im lặng, lúc sau cô mới khẽ nói: “Em hai mươi chín tuổi rồi, lúc nào về nhà, bố mẹ cũng hỏi em định bao giờ lấy chồng, em đã thành mối lo của các cụ. Mà nói thẳng là, nếu như không có áp lực đó, em cũng không có ý định sống độc thân, em cần một cuộc sống hôn nhân, cần một gia đình. Có điều, em cần một cuộc hôn nhân có thể mang đến cảm giác an toàn, em cũng không bắt buộc ai cả. Hôm nay em thực sự rất mệt, chúng ta đừng nói về vấn đề này nữa”.

Hứa Chí Hằng bỗng đứng dậy, anh nói: “Xin lỗi em, anh nghĩ cả hai nên bình tĩnh lại. Em nghỉ sớm, anh về đây”.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Diệp Tri Thu mới nghĩ, có thể Hứa Chí Hằng đã biết được việc Tăng Thành cầu hôn. Cô mệt mỏi nhìn vào khung hình máy tính, trong lòng vô cùng trống rỗng. Đây là lần đầu tiên cô và Hứa Chí Hằng xảy ra tranh cãi, mà cũng không thể coi đây là tranh cãi được, bởi không có những câu nói khó nghe, cũng không âm ỹ, nhưng quả thực là mỗi người đi một ngã trong tâm trạng không vui vẻ gì

Chương 34

Nghỉ việc

Thứ Bảy, Tín Hòa Chính thức ra công văn bổ nhiệm Quản lý Châu làm Phó tổng quản lý Kinh doanh, vấn đề giao nhiệm vụ cho ông ta cũng rất mơ hồ. Sau khi nhận được công văn, Phó tổng quản lý Châu phần khởi nên huy động các đồng sự bên Kinh doanh giúp mình chuyển đồ vào phòng làm việc riêng.

Buổi sáng, Diệp Tri Thu đến cửa hàng trung tâm để giải quyết vấn đề thanh toán, khi về văn phòng thì mọi người ai cũng nhìn. Trợ lý Tiểu Lưu đưa công văn đến, cô chưa bỏ kính râm xuống mà đã vừa đi về phía phòng làm việc vừa nhìn qua một lượt. Tiểu Lưu đi sau, ngập ngừng nói nhỏ: “Tổng quản lý Diệp, bên Thiết kế nói là nhận được thông báo rằng, những bản thảo thiết kế từ nay sẽ đưa cho Phó tổng quản lý Châu xem, không phiên đến chị nữa”.

Khác hẳn với dự đoán của mọi người, Diệp Tri Thu không để tâm lắm, cô chỉ gật đầu và nói: “Chị biết rồi, em cứ làm theo quy định là được”.

Diệp Tri Thu đi vào phòng làm việc, xem lại những giấy tờ đang cần mình xử lý, việc này hoàn toàn đúng rằng có dự tính. Hồi đêm mất ngủ, nên lúc này cô chỉ cố gắng lấy lại tinh thần để chuẩn bị ứng phó với những vấn đề khó khăn không thể tránh được như thế này.

Buổi chiều, Diệp Tri Thu đến trước cửa văn phòng của Lưu Ngọc Bình, nghe thấy bà ta và Thẩm Tiểu Na đang to tiếng, cô gõ cửa đi vào, hai mẹ con lập tức im lặng rồi quay ra nhìn cô.

“Xin lỗi Tiểu Na, chị muốn nói chuyện riêng với Tổng giám đốc Lưu một lát.”

Thẩm Tiểu Na gật đầu đứng dậy rồi nói: “Thu Thu, chị cứ bình tĩnh, em và Tổng giám đốc Lưu đang bàn về việc này, em tin chị”.

Diệp Tri Thu sững sờ, một lát sau cô cũng gật đầu.

Thẩm Tiểu Na tiếp tục về phòng, thảo luận với Lộ Dịch về bản thảo thiết kế, trong lòng thấp thỏm không yên, không biết Diệp Tri Thu và mẹ cô ta nói chuyện gì. Tới lúc gần tan tầm thì trợ lý Lưu gọi điện tới nói: “Tiểu Na, Tổng quản lý Diệp xin thôi việc rồi, hình như Tổng giám đốc Lưu đã đồng ý, chị ấy đang thu dọn đồ.”

Thẩm Tiểu Na bỏ điện thoại xuống, đẩy bản thảo thiết kế ra và nói; “Lộ Dịch, anh đoán rất chuẩn”.

Lộ Dịch đã có mấy năm kinh nghiệm đối việc nên cũng hiểu biết đôi chút về các doanh nghiệp thời trang tư nhân, anh ta cười nói: “Tổng quản lý Diệp suốt thời gian qua không tỏ thái độ gì, rõ ràng đã tính được nước cờ lui rồi. Nghe nói, lúc đầu cô ấy đến đây cũng đã đề xuất các điều kiện trong hợp đồng chi tiết đến mức Tổng giám đốc Lưu cũng phải ngạc nhiên, đương nhiên là cô ấy đã dự tính biết được các tình huống. Bây giờ chỉ đợi Tổng giám đốc Lưu từng bước xuất chiêu là cô ấy không cần phải chịu trách nhiệm về việc phá vỡ hợp đồng”.

“Anh nghĩ chị ấy ra khỏi Tín Hòa rồi sẽ làm việc ở đâu?”

“Cái này cũng khó nói, theo lý thường thì sẽ không về Tổ Mỹ. Tăng Thành đã công khai nói rằng, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về con đường tương lai nghề nghiệp của mình, ông ta tuyệt đối không chấp nhận những người đã đi mà quay trở lại”. Lộ Dịch đã sớm lĩnh giáo những lời răn dạy ấy của Tăng Thành, anh ta e dè nói tiếp: “Hơn nữa, bây giờ còn có những tin đồn giữa cô ấy và Tăng Thành thì lại càng phải tránh. Khả năng cô ấy qua Dịch Á rất lớn, đừng nói cái ông Ưông ấy là tay cừ trong những việc như thế này, ngay cả khi Tổng giám đốc Lưu quyết tâm đòi bồi thường hợp đồng thì ông ta cũng có cách ứng phó”.

Thẩm Tiểu Na cười nhạt rồi đứng dậy nói: “Em ngây thơ quá, tiếc là vừa nãy em lại đứng trước mặt mẹ để bảo đảm cho chị ta”.

Cô nàng xông thẳng tới phòng làm việc của Diệp Tri Thu đẩy cửa vào. Diệp Tri Thu đang thu dọn đồ đạc và dặn dò Tiểu Lưu điều gì đó. Cô nàng chống eo, lạnh nhạt nói: “Tổng quản lý Diệp đi sao?”

Diệp Tri Thu biết cô nàng giận mình thực sự nhưng cũng không biết làm thế nào. Cô nói; “Quy luật dùng người của các doanh nghiệp tư nhân đều rất chặt, người đến kẻ đi cũng là lẽ thường. Tiểu Na, hy vọng

chúng ta vẫn là bạn”.

“Chị thực sự coi tôi là bạn ư?” Thẩm Tiểu Na cười gằn. “Làm gì có người bạn nào lại không chào một tiếng mà bỏ đi như thế?”.

“Mai chị còn đến bàn giao, xong xuôi việc rồi mới chào mọi người. Cảm ơn em đã bảo vệ chị trước mặt Tổng giám đốc Lưu. Tiểu Na, chị rất tiếc là phải kết thúc ở đây”.

“Tiếc ư? Tôi không cần đâu. Dám hỏi bước tiếp theo của chị có phải là sang Dịch Á không và chi phí của lần nhảy việc này là bao nhiêu?”

Diệp Tri Thu vừa qua một trận đàm phán mệt mỏi và đầy khó khăn với Lưu Ngọc Bình xong nên không có tâm trạng để ý đến lời người khác, cô vốn định thu xếp đồ xong rồi đi, bây giờ chỉ đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lưu đi ra ngoài rồi quay sang nhìn Tiểu Na bình tĩnh nói: “Em đánh giá Tổng giám đốc Lưu thấp quá, Tiểu Na. Nếu giờ em đi hỏi thì sẽ biết, chị và bà ấy thỏa thuận chấm dứt hợp đồng, hai bên nói đến việc vi phạm hợp đồng, nhưng chị đã đồng ý với yêu cầu của Tổng giám đốc Lưu, ký một điều khoản bổ xung rằng trong vòng nửa năm không đến ba doanh nghiệp thời trang mà bà ấy nêu tên để làm việc, và tên đầu tiên trong danh sách là Dịch Á”.

Thẩm Tiểu Na rất ngạc nhiên, Diệp Tri Thu cười nói: “Em đừng cho rằng chị lấy của Tín Hòa hai mươi vạn tệ mà chỉ phục vụ chưa đầy một năm đã đi như vậy. Tiểu Na, chị đến Tín Hòa thiết lập hệ thống đại lý và mạng lưới tiêu thụ là đã đáng giá hơn số tiền đó rồi. Hội chợ đặt hàng mùa hè là minh chứng. Các em cố gắng làm theo như thế, đừng đảo lộn lên. Nếu thời trang mùa thu khi ra thị trường cũng chấp hành theo những chính sách hiện nay và bên Thiết kế không có gì sai sót lớn thì doanh số bán hàng cả năm chắc chắn sẽ đạt mục tiêu”.

“Chỉ có hai mươi vạn, em không quan tâm. Hơn nữa, người chặt chẽ như mẹ em mà cũng chịu bỏ số tiền đó ra, chứng tỏ chị hoàn toàn xứng đáng. Có điều, em không biết tại sao lại đến nước này. Chị rời Tín Hòa và không làm về ngành Thời trang nữa sao?”.

Diệp Tri Thu im lặng một lát rồi nói: “Tiểu Na, chị đến Tín Hòa là vì tiền, chị có thể thẳng thắn thừa nhận việc làm của chị xứng đáng với số tiền chị nhận được, chị tin là mẹ em cũng công nhận điều này. Có điều, không phải cứ là mẹ em bỏ tiền, chị bỏ sức lao động ra là hai bên hợp tác một cách vui vẻ, giữa chúng ta còn cần có lòng tin. Một Tổng quản lý Kinh doanh mà không thể toàn quyền quyết định việc kinh doanh, không thể tham gia ý kiến về chính sách bán hàng, đến giờ lại không có quyền xét duyệt sản phẩm mới thì ở lại làm gì?”.

“Thu Thu, chị đừng coi em là con cóc. Chị căn bản không muốn tới Dịch Á, nếu không, với một người thông minh như chị thì không thể ký điều khoản bổ sung của hợp đồng đó. Điều này chứng tỏ, sự qua lại giữa chị và Dịch Á hoàn toàn là những lời bịa đặt, chẳng lẽ chị lại không thể giải thích rõ ràng với mẹ em, để mọi người tiếp tục hợp tác?”.

Diệp Tri Thu thừa nhận Thẩm Tiểu Na thông minh hơn bố mẹ cô ta. Nếu như nói cô không có ý đến Dịch Á mà vấn đề chỉ do bà Lưu Ngọc Bình muốn đề phòng thì sẽ còn có nhiều cách nói hơn. Để Lưu Ngọc Bình hết nghi ngờ, cô còn làm một cuộc mặc cả về điều khoản bổ sung hợp đồng. Nhưng lúc này, cô cũng chỉ biết lắc đầu và nói: “Thực ra, kể cả không có những lời đồn đại xung quanh Dịch Á thì sự hợp tác của chị với Tổng giám đốc Lưu cũng không thể lâu dài. Bà ấy đã cảm thấy mạng lưới hiện tại có thể vận hành tốt mà không cần chị rồi, em hiểu không? Khi chị đưa đơn thôi việc, Tổng giám đốc Lưu không hề ngạc nhiên, hơn nữa còn lấy điều khoản bổ sung từ trong ngăn bàn ra, chứng tỏ đã có chuẩn bị trước rồi”.

“Em không nghĩ mình ấu trĩ như vậy, nhưng tất cả khiến em không hiểu nổi. Chị nói vậy là ám thị mẹ em sớm muộn gì cũng ép chị đi sao?”

Diệp Tri Thu cười chua xót, cô bé trước mặt thật ngây thơ khiến cô không khỏi khâm phục. Cô đương nhiên không thể nói rõ ý muốn phòng ngừa của bố mẹ cô ta, vì thế nói: “Tiểu Na, em có điều kiện tốt, không phải tiếp xúc với những việc phiền hà như thế này, chị thấy ghen tị với em đấy. Nhưng dù sao em cũng phải trưởng thành, trước sau gì cũng sẽ tiếp nhận công ty, trách nhiệm rồi sẽ lớn hơn. Việc này không đơn giản chỉ dừng lại ở chuyện phân biệt đúng hay sai, trắng hay đen. Dù là mẹ em hay là chị thì mọi người đều phải trả giá cho những mục tiêu của mình, đồng thời cũng nên cẩn thận để không phải trả những cái giá không

cần thiết. Mẹ em cũng chỉ đang sử dụng các con cờ trong tay, bà ấy không phải là người đầu tiên làm như vậy. Ngay cả chị, chị thừa nhận mình cũng có những dự định riêng, tiếp tục làm việc quá sức như vậy, chị thấy không đáng”.

Thẩm Tiểu Na đã bình tĩnh trở lại, thừa nhận Diệp Tri Thu nói rất thuyết phục, cô nàng hỏi: “Thế chị có dự định gì?”.

“Chị sẽ giữ lời hứa của mình, chắc chắn không đến làm việc ở Dịch Á, hơn thế, trong thời gian ngắn cũng sẽ không làm ở doanh nghiệp thời trang nào nữa, luẩn quẩn mãi trong cái vòng ấy chị cũng chán rồi, muốn nghỉ ngơi một thời gian đã”.

Thẩm Tiểu Na nhướn mày nói: “Không phải vì chị có bạn trai lái con xe Cayenne nên thấy có tiền thì không cần phải vất vả thế nữa chứ?”.

Đột nhiên nói tới Hứa Chí Hằng, Diệp Tri Thu cười đau khổ. “Tiểu Na, trên thế giới này chỉ có khả năng đáng tin nhất là tiền bố mẹ thừa kế cho con cái, mà ngay cả như thế thì em cũng phải làm việc. Đến ngày nào đó, em sẽ phải gánh vác trách nhiệm và đỡ dần công việc cho họ. Cho nên, chị kiên quyết một điều rằng bản lĩnh mưu sinh là quan trọng nhất. Không dấu em, có thể chị sẽ tìm một thương hiệu thích hợp để làm đại lý thời trang, em có thể nói điều này với Tổng giám đốc Lưu để bà ấy yên tâm”.

Thẩm Tiểu Na “hừ” một tiếng rồi nói: “Lúc nào chị cũng suy nghĩ sâu sắc như vậy cả. Em hỏi thế là vì quan tâm tới chị chứ không phải là đi thăm dò ẹ em”.

Lần đầu tiên Diệp Tri Thu cảm thấy không biết nói gì trước cô nàng, cô dừng lại một chút rồi mới cười nói: “Cảm ơn em, Tiểu Na. Em nói đúng, nhiều khi chị nghĩ nhiều quá”.

Rời khỏi nơi mà mình làm đã việc gần một năm trời, Diệp Tri Thu quay đầu nhìn lại cánh cổng lớn bụi bặm của Tín Hòa. Cô thầm nghĩ, mình không thể không suy nghĩ nhiều như vậy, nếu không thì làm sao có thể dễ dàng rời khỏi nơi đó như thế này.

Sự việc diễn biến theo kế hoạch nhưng trong lòng cô lại cảm thấy không nhẹ nhàng chút nào. Kết thúc kiểu đó cũng có thể coi là do cả cô và Lưu Ngọc Bình cùng thỏa hiệp, chứ không thể nói cả hai đều thắng. Cô biết rõ, mạng lưới bán hàng của Tín Hòa ít nhất phải qua một năm điều chỉnh thích hợp mới có thể ổn định được, những việc cần làm còn rất nhiều. Cũng chẳng phải nếu thiếu bàn tay cô thì không được, nhưng chỉ dựa vào Lưu Ngọc Bình và Phó tổng quản lý Châu thì khó có thể ổn định tình hình, nếu không, lúc đầu họ cũng chẳng cần mời cô đến. Bỏ giữa chừng như thế, có thể nói sự nỗ lực của cô ở Tín Hòa, một nửa đã đổ xuống sông xuống bể rồi.

Phải thừa nhận rằng, lúc đầu cô cũng có ý định sang Dịch Á, ông Ưông đã rất chân thành với cô và điều kiện đưa ra cũng rất hấp dẫn, nhưng thủ đoạn ông ta tung ra các tin đồn làm cô thấy ghê tởm. Nếu đem điều đó so sánh với vợ chồng Thẩm Gia Hưng và Lưu Ngọc Bình thì họ vẫn còn là những người kinh doanh chân chính, những tính toán nhỏ mọn kia cũng nằm trong phạm vi hợp lý. Còn khi đến Dịch Á thật thì nếu sau này xảy ra chuyện không vui, muốn thoát khỏi ông ta là điều không dễ dàng chút nào.

Càng không cần nói đến những lời đồn với Tăng Thành. Cô đã không nhận lời cầu hôn, vậy thì tạm thời rút ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó, như thế ít ra cũng để cho hai bên có thời gian bình yên, để ông ấy không bị liên lụy.

Ngồi lên taxi, cô lấy điện thoại ra, ngần ngại không biết có nên gọi điện cho Hứa Chí Hằng hay không. Cô không rõ, tối qua anh nói cả hai cần phải bình tĩnh lại một chút là bình tĩnh trong bao lâu. Nhưng giờ, thực sự cô rất mệt mỏi và thất vọng, không biết gặp anh trong trạng thái này khiến cho sự việc càng trở nên tệ hại hơn hay không.

Trong lúc tâm trí đang rối bời thì di động đổ chuông, số gọi tới là của Tổng giám đốc Ưông bên Dịch Á. Ông ta nắm bắt thông tin nhanh như vậy chỉ khiến cho cô thấy ngán ngấm. Cô mở máy nghe và chỉ nói khách sáo rằng, chưa làm xong thủ tục thôi việc, trước mắt vẫn chưa tiện gặp gỡ, đợi một thời gian rồi nói sau. Bỏ điện thoại xuống, cô mỉm cười chua xót, không phải muốn nói để ông ta bớt kẻo nhều, mà chẳng qua là một khi chưa hoàn toàn kết thúc với Tín Hòa thì cô vẫn còn là một con bài trong tay bà Lưu Ngọc Bình.

Cuối cùng, Diệp Tri Thu quyết định gọi điện cho Tân Dịch, hẹn cô bạn cùng đi spa với mình. Cô thực sự

đang cần một không gian yên tĩnh, không muốn nói chuyện hay tán gẫu gì, mà chỉ để thần kinh bớt căng thẳng một chút.

“Chúc mừng, chúc mừng, cuối cùng thì cậu cũng tự do rồi.”

Hai người ngồi trong phòng tắm hơi, cùng hưởng thụ mùi thơm ấm áp của nước xông, pha thêm một chút tinh dầu oải hương, thứ hương thơm có thể làm người ta tĩnh tâm, thư thái. Nhưng hình như Tân Dịch không bị ảnh hưởng của những thảo dược ấy, cô nàng phấn khởi nói: “Lần trước vào viện, tớ đã nghĩ cậu nên biến khỏi chỗ đó rồi”.

Diệp Tri Thu nhếch mép cười rồi nói: “Tớ đang thất nghiệp đây biết không? Sao cậu lại cười vui vẻ thế?”.

“Năng lực của cậu như vậy mà không tìm được việc à? Cậu nên nghỉ một thời gian mới đúng.”

Nghĩ đến việc nghỉ ngơi, cô cảm thấy khó nói nên lời. Hiện tại, số vốn tích lũy được đủ cho cô nghỉ ngơi một thời gian, nhưng chỉ khi mới tốt nghiệp, chưa đến làm ở Tổ Mỹ, cô mới có những ngày như thế. Những ngày tháng mờ mịt khiến cô nghĩ mà cảm thấy sợ hãi. Giờ chỉ cần rảnh ra một chút là cô lại có cảm giác mất an toàn, không thể thích ứng với cuộc sống không thu nhập, không thấy tương lai.

Trên thực tế, cô đã dự tính ổn thỏa mọi chuyện, định sau khi bàn giao xong công việc sẽ đi Thẩm Quyển xem triển lãm bên đó, rồi tranh thủ kiếm một thương hiệu thích hợp làm đại lý, lại còn việc xử lý căn hộ nữa. Nghĩ đến căn hộ, cô không biết phải mở miệng với Hứa Chí Hằng như thế nào.

“Tiểu Dịch, cậu có đi xem Tuần lễ Thời trang ở Hồng Kông không?”

“Chắc chắn là đi chứ, vừa có thêm mấy trợ lý thiết kế, tớ còn phải dẫn họ đi nữa, phiền hà chết đi được”.

“Lúc đó chúng mình gặp nhau ở Thẩm Quyển nhé! Giờ tớ là đứa vô công rồi nghề, muốn vào hội trường cũng phải nhờ cậy vào bóng cậu đấy”, Diệp Tri Thu nửa đùa nửa thật nói

Tân Dịch cười lớn, hai người ra khỏi phòng tắm hơi, thay quần áo rồi đi mát xa. Mát xa xong, hai người cảm thấy thỏa mái hơn rất nhiều. Diệp Tri Thu nghĩ, cũng chẳng có gì để lo lắng nữa, có điều vẫn phải đối phó với từng cái một thôi. Cô lấy điện thoại ra, Hứa Chí Hằng vẫn chưa gọi đến cuộc nào. Cô nghĩ, hôm qua tâm sự chông chất, cô đã hơi mất tập trung khi nói chuyện, nơi năng cũng hơi quá, vì thế quyết định gọi cho anh.

Hứa Chí Hằng bắt máy rất nhanh, anh hỏi: “Thu Thu, em đang ở đâu?”

“Em vừa đi spa với Tiểu Dịch, anh ở đâu?”

“Anh đang uống rượu với Mục Thành, xin lỗi em, hôm qua thái độ của anh tệ quá, đừng giận anh nhé!”

“Không sao đâu anh. Anh đừng uống nhiều, cũng đừng uống xong lại lái xe nhé!”

Hứa Chí Hằng vui vẻ đồng ý, rồi bảo cô và Tân Dịch đi ăn cơm. Diệp Tri Thu bỏ điện thoại xuống, tìm cô đập mạnh. Đương nhiên cô có thể hiểu, đàn ông cần có không gian riêng ình, việc Hứa Chí Hằng đi uống rượu với Mục Thành cũng giống như cô hẹn Tân Dịch đi spa, đó là cách để hai người trút bỏ áp lực riêng trong cuộc sống. Hai người lại dịu dàng với nhau như trước, dường như đã quên đi những tranh cãi hôm qua, nhưng cả hai đều biết rõ, họ đang cùng muốn tránh nói về vấn đề nhạy cảm ấy.

Tân Dịch nhăn mặt trêu chọc: “Úi, không phải chứ, tại sao tớ lại cảm nhận thấy một khắc dài như ba thu thế này”.

Tân Dịch đã trải qua vài cuộc tình, nhưng lần nào cũng chia tay trong thỏa mái, chỉ cần coi nhau như bạn bè tốt. Có lúc cô ấy không thể hiểu nổi thế nào là thăng hoa trong tình yêu như mọi người vẫn nói; thường thì cô ấy không cho đó là vấn đề quá lớn theo cách nói của cô ấy, với một người đàn ông không tạo ình hứng thú thì ở nhà ôm gối bông ngô mà xem trình diễn thời trang trên ti vi còn hay hơn.

Hai người tìm nơi ăn cơm, rồi cùng tíu tít đi bộ đến quán bar Forever của A Phong. Cuối tuần khách đông hơn ngày thường, nhưng so với cái náo nhiệt của thành phố này thì nó là nơi vẫn khá yên tĩnh để uống rượu và tâm sự. Những người đến đây hầu hết là khách quen.

Diệp Tri Thu vẫn kiên cố cho dạ dày của mình nên chỉ gọi một ly Baileys. Tử lượng của Tân Định cũng bình thường nên cô ấy chỉ gọi một ly cocktail đặc biệt của Forever. Hai người ngồi tán gẫu, Diệp Tri Thu than phiền với Tân Định rằng, mẹ lại bắt cô đi gặp mặt.

Tân Định cười lớn, tỏ ra rất đồng tình với cô, cô ấy giờ cũng đối mặt với vấn đề tương tự như cô, chẳng có bà mẹ nào không lo lắng khi con gái mình đã hai mươi chín tuổi mà chưa có bạn trai. Cô ấy thở dài rồi nói: “Tớ nói không phải chỉ một lần, tớ không muốn lấy chồng, nhưng lý do của tớ làm các cụ nghe mà rụng rời chân tay. Hôm kia, mẹ còn nói với tớ rằng, cứ nghĩ đến việc sau này mẹ và bố phải rời xa thế giới này, chỉ còn một mình tớ cô đơn là họ lại không nhắm mắt”.

Diệp Tri Thu không cười nổi nữa, cô đáp: “Nếu mẹ tớ nói với tớ như vậy thì tớ chẳng biết nói thế nào cho phải”. Cô mới nghĩ đến đó mà đã cảm thấy sống mũi cay cay, thấy mình thật khó đối phó với người thân trong gia đình về vấn đề này.

Tân Định gượng cười và nói: “Tớ cũng không thể chịu nổi”. Cô ấy kéo A Phong vừa đi ngang qua nói: “A Phong, nếu như tới ba mươi lăm tuổi mà anh vẫn độc thân, em cũng chưa lấy chồng, mà mẹ em ép kết hôn thì chúng ta sẽ thành đôi nhé!”.

A Phong đã quen với cái thói ăn nói phóng khoáng của cô nàng nên cười đáp: “Được, Tiểu Định, chúng ta cứ quyết như thế đi!”.

Tân Định bỏ tay ra nói: “Ấy đừng, em sẽ có cảm giác loạn luân đấy, hay là thôi đi”.

A Phong lắc đầu cười rồi đi khỏi. Tân Định cũng cười, quay lại nói với Diệp Tri Thu: “Thu Thu, thế còn cậu? Cậu định bao giờ mới kết hôn với Hứa Chí Hằng?”.

Diệp Tri Thu không biết trả lời ra sao, cô đáp: “Cậu còn ác hơn cả mẹ tớ, bà nghe nói tớ với Hứa Chí Hằng mới quen nhau là không hỏi thêm gì nữa, lại còn dằn dò tớ yêu đương phải thận trọng”.

Tân Định cười lớn; “Yêu thận trọng ư? Ha ha! Sao tớ thấy yêu mà phải thận trọng thì còn gọi gì là yêu nữa”.

Diệp Tri Thu phải công nhận rằng, tuy Tân Định đã hơi say nhưng lời cô ấy nói thì hoàn toàn đúng. Ít ra, mối tình của cô hiện nay đâu phải là sự lựa chọn cẩn trọng. Nhớ đến Hứa Chí Hằng, nghĩ đến việc mình còn chưa xác định rõ tình cảm này sẽ đi đến đâu mà đã gần bó với anh như vậy, cô không tránh khỏi sầu muộn

18. Chương 35-36-37-38

Chương 35

Biến cố

Hứa Chí Hằng ngạc nhiên, anh hỏi: “Bỏ việc rồi à? Chắc em buồn lắm!”

“Đâu có, em và bà chủ thỏa thuận chấm dứt hợp đồng, mai đến bàn giao công việc rõ ràng là thanh thoi thôi.”

Xem ra giọng điệu của cô rất thỏa mái nên Hứa Chí Hằng yên tâm, anh nói: “Thu Thu, đừng tìm công việc khác vội, cứ nghỉ ngơi đi đã. Thời tiết oi ả quá, nên cuối tuần sau, công ty anh cho nhân viên nghỉ mấy ngày, chúng mình tìm nơi nào nghỉ ngơi nhé!”.

Diệp Tri Thu ngập ngừng đáp: “Cuối tuần sau em phải đi Thẩm Quyền tham dự một triển lãm thời trang, xem có thương hiệu nào thích hợp để làm đại lý không. Có lẽ đến Chủ nhật mới về được”.

“Em gồng ép mình quá đấy!” Hứa Chí Hằng chau mày, rồi anh lắc đầu, nói: “Không sao, đợi em về rồi chúng mình cùng đi du lịch nhé! Để anh xem có chỗ nào phù hợp không”.

Buổi chiều, Diệp Tri Thu từ chỗ bố mẹ về, Hứa Chí Hằng tới đón cô đi ăn cơm, hai người đều không đề cập đến cuộc đối thoại tối hôm trước. Diệp Tri Thu có rất nhiều điều muốn nói, trong lòng ngổn ngang tâm sự, cô không biết nên cảm kích sự chu đáo của anh hay là bất lực vì điều đó, nhưng nếu cứ trốn tránh như thế này, có khi sẽ càng làm cho hai người không hiểu nhau hơn, quan hệ của họ có thể sẽ chỉ dừng lại ở giai đoạn hưởng thụ vui vẻ này.

Mà cô cũng không rõ phải làm thế nào mới được. Đã từng có một tình yêu sáu năm, nên cô ít nhiều cũng hiểu được tình yêu là gì. Thực ra, chẳng có lý lẽ nào ở đó cả, nó không phải cứ cho đi là phải nhận lại được, cũng không thể chỉ dựa vào sự cố gắng của một phía. Nhiều hơn thế, nó chỉ có thể diễn ra một cách tự nhiên. Nhất là với tâm tư của Hứa Chí Hằng, từ khi quen nhau tới giờ, cô vẫn không dám chắc mình hiểu hết được anh.

Đang ăn cơm, di động của Hứa Chí Hằng đổ chuông. Vừa nghe điện thoại, mặt anh liền biến sắc, vội nói với Diệp Tri Thu: “Điện thoại của nhà gọi tới, anh trai anh bị tai nạn xe, anh phải về xem thế nào”.

Diệp Tri Thu vội vậy phục vụ lại tính tiền và hỏi Hứa Chí Hằng: “Có gấp không?”

“Chắc là không nguy hiểm đến tính mạng, giờ vẫn đang cấp cứu. Thu Thu, em đặt cho anh vé máy bay sớm nhất, anh phải bàn giao lại công việc với Mục Thành đã.”

Hai người cùng gọi điện thoại và đi ra ngoài. Diệp Tri Thu đã tìm và đặt được vé. Hứa Chí Hằng xem giờ, thấy không kịp về thu xếp đồ, anh nói: “Anh đi thẳng tới sân bay, Thu Thu, em tự về được không? Về đến nơi, anh sẽ điện cho em ngay.”

Diệp Tri Thu chỉ kịp dặn anh lái xe cẩn thận. Nhìn theo chiếc Cayenne rời khỏi, cô đứng nguyên ở đó, chỉ nghĩ, các biến cố trong cuộc sống cứ xảy ra làm người ta đau đớn mà không kịp phòng bị, đặt ra bao nhiêu kế hoạch rồi cũng vô ích mà thôi.

Đợi mãi tới tối, Hứa Chí Hằng mới gọi điện tới, anh nói: “Thu Thu, xin lỗi em. Chiều nay lúc em gọi thì anh đang rất tâm trạng nên không nghe được”.

Nghe giọng, hình như anh rất mệt mỏi, Diệp Tri Thu sợ tới mức câu nói ngập ngừng: “Anh trai anh... ”.

“Anh ấy bị gãy xương sườn, dập lá lách, đã làm thủ tục cắt bỏ, ngoài ra não còn bị chấn thương nhẹ, phải quan sát xem có bị xuất huyết không. Nói chung là đã được cấp cứu kịp thời, không nguy hiểm lắm”.

Diệp Tri Thu không nén nổi tiếng thở dài, cô nói: “Thế thì tốt rồi, thế thì tốt rồi”.

“Thu Thu, e rằng anh sẽ phải ở bên này một thời gian, cũng chưa biết là bao lâu.”

“Không sao, anh cứ chăm sóc anh ấy đi.”

“Nếu có chị dâu thì anh ấy cũng không cần anh chăm sóc nhiều.” Hứa Chí Hằng do dự một lát rồi mới nói tiếp: “Có điều, cùng bị tai nạn với anh trai anh còn có một cô gái nữa. Anh ấy lái xe trên đường cao tốc, bám theo đuôi một chiếc xe tải lớn nên bị tai nạn. Cô gái đó chỉ bị thương ngoài da, được đưa đến bệnh viện và đã kiểm tra xong rồi nhưng vẫn không chịu đi. Khi chị dâu đến thì hầm hức giận, chị ấy bạt tai cô ta một cái, sau đó đưa cháu anh đi mất, giờ không ai biết chị ấy ở đâu”.

Cô không thể bình luận thêm với những biến cố gia đình anh nên đành an ủi: “Anh mau đi tìm chị ấy đi, một mình chị ấy với cháu nhỏ chắc không đi xa đâu”.

“Đã cử người đi các ngã tìm rồi, cả nhà đang lo lắng lắm. Bố mẹ lo cho anh trai, cũng nhớ cháu và chị. Tình trạng sức khỏe của họ đều không tốt, anh chỉ có thể lo việc công ty, ít ra phải tìm được chị dâu, rồi đợi anh trai ra viện mới tính tiếp được”.

“Anh đừng vội, cứ yên tâm xử lý việc bên đó rồi tính.”

Hứa Chí Hằng thở dài, anh nói: “Thu Thu, em chú ý nghỉ ngơi, nhất định không được làm việc quá sức. Anh trai anh lần này bị tai nạn, nguyên nhân chủ yếu là do lái xe trong lúc mệt mỏi, anh ấy được mệnh danh là người tham công tiếc việc. Chỉ có một điều anh chưa hiểu là...”, anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nếu theo mật độ công việc của anh ấy thì ít nhất một ngày làm việc cũng trên mười ba tiếng đồng hồ, sao có thể rảnh rỗi bỏ bịch được, thật đáng ghét”

Diệp Tri Thu không biết nói về chủ đề đó như thế nào nên cô chỉ cười và đáp: “Đừng lo cho em, giờ em là kẻ thất nghiệp, không có việc gì phải lao tâm khổ tứ nữa”.

“Thu Thu, hay là đến đây mấy ngày với anh, coi như là nghỉ ngơi, mà cũng để anh đỡ nhớ em.”

Diệp Tri Thu ngập ngừng trả lời: “Không tiện lắm... nhà anh giờ đang có việc như thế...”.

Nói đến việc nhà, Hứa Chí Hằng không biết nói sao, đành thở dài ngán ngẩm.

Diệp Tri Thu dịu dàng nói: “Anh đừng vội Chí Hằng, mọi việc sẽ qua cả thôi. Giờ phải tính xem chị dâu có thể đi đâu được, đi tìm chị ấy về rồi nói, cả nhà ngồi với nhau bàn bạc thế nào cũng tìm ra biện pháp giải quyết.”

“Chị ấy còn mang theo đứa trẻ mới sáu tuổi nên khả năng lớn nhất là về nhà mẹ đẻ, nhưng khi gọi điện về đó thì người nhà họ đều lạnh nhạt nói là không thấy chị ấy đâu. Anh đã phái một nhân viên ngày mai tới đó, nếu chị ấy có ở đó thì sẽ đón về.” Nói đến việc này, Hứa Chí Hằng lại thấy đau đầu, chị dâu anh bình thường rất hiền lành, nhưng lần này dẫn cháu anh đi biệt tăm biệt tích như thế thì quả là ngoài sức tưởng tượng của gia đình anh.

“Chí Hằng, đừng nghĩ nhiều như thế nữa, anh nghỉ sớm đi.”

Bỏ điện thoại xuống, Diệp Tri Thu đứng lên mở cửa đi ra ban công. Cái nắng khốc liệt của mùa hè tới đêm vẫn làm người ta cảm thấy ngột ngạt, bên ngoài không có gió, vô cùng oi bức. Cô tì tay vào lan can, cảm nhận rõ sức nóng được kết lại từ ánh mặt trời thiêu đốt ban ngày, bên dưới vẫn là khung cảnh quen thuộc của thành phố thân yêu, ánh đèn nhấp nháy khắp mọi nơi, đại lộ lớn nườm nượp dòng xe đi lại.

Cái nóng mùa hè dai dẳng của thành phố này mới chỉ qua được một nửa, người đàn ông đã bao lần dùng vòng tay ấm áp ôm cô, cùng cô đứng trên ban công nhỏ này ngắm cảnh đêm giờ đang ở một thành phố khác với những biến cố trong cuộc sống.

Từ nhỏ cô đã sống ở thành phố này, biết rõ từng góc ngách của mỗi con đường, dãy phố và đã thích ứng với thời tiết bốn mùa khắc nghiệt ấy. Nhưng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy mình thật cô độc, dường như cái náo nhiệt, phồn hoa của thành phố này nằm ngoài cuộc sống của cô. Còn cô đang ngồi trên một hòn đảo nhỏ, cô đơn đứng nhìn cuộc sống hồng trần của mình.

Chỉ vì giờ đây anh đang xa cô sao? Cảm giác này chợt tới làm cô thấy kinh ngạc, vì từ trước tới giờ, cô vẫn là người sống lý trí, cũng đã quen với việc suy nghĩ về nguyên nhân và hậu quả, nhiều lúc, nhìn sự việc không dám nhắm mắt lạc quan nhưng có khi cũng không để tình đến mức cực đoan. Không ngờ, lần chia xa ngắn ngủi này lại làm tâm tư cô trở nên phức tạp như vậy. Cô bỗng ý thức được rằng, mình đã gắn bó quá sâu sắc với tình cảm này rồi. Tương lai thật giống với màn đêm đen trước mặt, mênh mông và không thể báo trước điều gì.

Theo lời đã hẹn với Lưu Ngọc Bình, Diệp Tri Thu đến Tín Hòa làm công tác bàn giao mọi việc trong vòng hai ngày. Lưu Ngọc Bình không thể phủ nhận thái độ chăm chỉ của cô, không che giấu những điều mình biết, trước khi đi còn chỉnh sửa lại một bản ghi nhớ công việc dày cộm rồi đưa cho bà ta. Cô nói: “Tổng giám đốc Lưu, đây là ý tưởng và kế hoạch phát triển mạng lưới tiêu thụ cho Tín Hòa, đương nhiên thị trường thiên biến vạn hóa, chưa chắc đã đúng tới đó, tôi chỉ hy vọng bà tham khảo thôi”.

Sau khi nói chuyện với Thẩm Tiểu Na, bà Lưu Ngọc Bình cũng cảm thấy hối hận. Ban đầu, ý đồ của bà ta chỉ là dần kìm quyền lực của Diệp Tri Thu, rồi giám sát để cô có ích nhĩ. Nhưng Thẩm Gia Hưng thì sâu sa hơn, sau khi ông ta mua được đất của khu dự án thì như đã trèo lên lưng hổ, chỉ có thể tiếp tục phát triển,

vì thế ông ta thấy nếu để Diệp Tri Thu lại, tiếp tục theo cách làm của cô với thời trang thu thì không đảm bảo được số tiền mặt cho ông ta và điều này sẽ càng dễ gây xung đột với vợ và con gái.

Do đó, thái độ của Thẩm Gia Hưng rất cương quyết, ông ta đã chỉ rõ với vợ rằng cô gái này tâm tư kín đáo, quan hệ với Tăng Thành cũng không bình thường, rất khó kiểm soát, nếu không cắt đứt mọi việc với cô thì sau này hậu quả càng lớn và càng khó giải quyết. Lại thêm những tin đồn ầm ĩ giữa cô và ông chủ của công ty Dịch Á - đối thủ cạnh tranh trực tiếp với Tín Hòa, Lưu Ngọc Bình đành bán tín bán nghi mà làm theo Thẩm Gia Hưng.

Bây giờ xem ra Diệp Tri Thu vốn không có ý định sang Dịch Á, hơn nữa bà Lưu trong thời gian ngắn thế này cũng không thể tìm đâu ra một người tận tâm tận lực với công việc như cô. Nhìn thái độ cương quyết ra đi của cô, bà ta lại nghĩ, có thể chồng mình nói đúng, vạn nhất đến ngày cả hệ thống tiêu thụ đều nằm trong quyền quản lý của cô, rồi để cô đến đòi hỏi điều kiện thì chẳng phải bà ta lại ở thế bị động sao.

Diệp Tri Thu làm xong thủ tục bàn giao công việc với Tín Hòa, cô thở phào, nói lời tạm biệt với các đồng sự rồi về nhà. Vừa về đến cửa, di động cô lại đổ chuông, là số điện thoại lạ, cô bắt máy hỏi: “Xin chào, xin lỗi ai đó?”.

Đầu bên kia im lặng, cô lại cất lời: “Xin chào, xin lỗi ai đó?”.

“Thu Thu, là anh”, giọng của Phạm An Dân.

Diệp Tri Thu cũng im lặng một lát rồi hỏi: “Có việc gì không?”.

“Thu Thu, anh nghe nói em đã thôi việc ở Tín Hòa, có vấn đề gì...”, Phạm An Dân ngập ngừng, anh nói tiếp: “Ý anh là, trước khi tìm được công việc mới, nếu như có khó khăn gì, anh có thể...”.

“Cám ơn anh, nhưng không cần đâu”, Diệp Tri Thu không hiểu anh ta lấy thông tin ở đâu mà nhanh vậy, cô vội ngắt lời, rồi nói tiếp: “Tôi định đổi việc, không có khó khăn gì, đừng vì việc này mà gọi điện cho tôi nữa, tránh ọi người những rắc rối không cần thiết”.

Cô ngắt máy luôn, người nói chuyện ở đầu dây bên kia giờ đối với cô chỉ là người lạ, hơn nữa, cũng không đủ sức để ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Giờ đây, cô không biết mình nên vui hay buồn. Không muốn nghĩ mãi về việc này, cô mở máy tính xách tay, lên mạng tìm những tài liệu cần thiết để chuẩn bị cho những bước tiếp theo của công việc.

Chiều tối, Hứa Chí Hằng gọi điện tới, anh nói: “Thu Thu, anh cần tài liệu trong máy tính xách tay và cũng không có thời gian mua quần áo. Em xem có thể đến căn hộ bên Tân Giang Hoa Viên giúp anh chuẩn bị vài bộ đồ và lấy máy tính xách tay gửi cho anh được không? Nếu em thấy không tiện thì đưa chìa khóa cho Lý Tính để cô ấy đi cũng được”.

Diệp Tri Thu nói về giận dữ: “Anh đừng có mong thế nhé, chuẩn bị quần áo cho bạn trai là đặc quyền của phụ nữ, em sẽ không để người khác làm điều đó đâu”.

Hứa Chí Hằng đang trong tâm trạng rối bời cũng phải bật cười thành tiếng. Diệp Tri Thu gọi xe đi thẳng đến Tân Giang Hoa Viên, vừa vào khu chung cư thì gặp Tây Môn cũng đang đợi thang máy, cậu nói:

“Thu Thu, chị đến rồi à? Mấy ngày nay không thấy anh khách thuê nhà của chị đâu cả.”

“Anh ấy về Hàng Châu có chút việc, chị đến lấy ít đồ”.

“Nghe nói chị đã thôi việc ở Tín Hòa rồi”. Tây Môn nhe răng cười.

Xem ra tất cả mọi người đều đã biết thông tin này, cô mệt mỏi nói: “Việc của ngành thời trang mà cậu cũng biết, tin tức nhạy bén thật”.

“Tối qua ăn cơm gặp Thẩm Gia Hưng, em hỏi thăm về chị, rồi nghe ông ta nói vậy. Thế giờ chị làm việc ở đâu?”.

Hai người vào thang máy, Diệp Tri Thu cười nói: “Giờ chị thất nghiệp, nộp tiền bảo hiểm thất nghiệp bao năm rồi, cuối cùng cũng đến lúc dùng tới rồi”.

Không ngờ Tây Môn nghe vậy lại tỏ ra rất vui mừng: “Chị Thu Thu, tốt quá. Em cũng đang có việc muốn tìm chị đây”. Hai người đến tầng mười sáu thì cậu nghiêm túc nói với cô: “Chú em cho em phụ trách việc kinh doanh quý ba ở bên Tân Giang Hoa Viên. Chị cũng biết quý một họ đã làm rất tốt, quý hai cơ bản cũng đã bán hết, quý ba sắp đến rồi, em định tìm người thiết kế một số căn hộ có phong cách đặc biệt. Nếu chị bận việc thì em cũng chẳng dám mở miệng, nhưng giờ đang rảnh thì chị xem có thích việc này không, đãi ngộ cũng không tệ đâu.”

Diệp Tri Thu khá bất ngờ, cô nói, “Tây Môn, bên em là bất động sản, chắc chắn biết rằng, bây giờ có đầy các công ty chuyên về kiến trúc, thiết kế của họ rất chuyên nghiệp. Hơn thế, chẳng phải công ty bất động sản các em cũng có công ty kiến trúc riêng sao? Sao lại muốn mời chị tham gia việc này?”

“Bởi em làm lĩnh vực này nên mới biết trình độ của các kiến trúc sư bây giờ kém lắm. Họ chỉ cần học Mỹ thuật vài ngày, rồi tập thành thạo các động tác thiết kế, chỉnh sửa trên máy là có thể tự gọi mình là kiến trúc sư. công ty kiến trúc bên em chỉ chịu trách nhiệm thi công, không có năng lực thiết kế. Chị Thu Thu, chị thì khác, em đã được xem rất nhiều thiết kế, nhưng chỉ có thiết kế căn phòng của chị là em thấy thích thú. Hơn thế, phải nói tới các bản thiết kế trang trí dựng hình của chị rất có nền tảng. Em cần cái đặc biệt, có phong cách, khiến người khác vừa nhìn đã muốn mua, không phải công ty kiến trúc nào cũng làm được điều đó. Thêm nữa, từ trước tới giờ chị vẫn phụ trách việc trang trí cửa hàng, làm việc này không phải quá khó chứ?”

Diệp Tri Thu lắc đầu rồi cười nói: “Là em quá tin tưởng chị thôi, có điều chị không muốn đổi nghề, mấy hôm nữa chị còn phải đi Thẩm Quyển để xem Tuần lễ Thời trang”.

“Cái này không tốn quá nhiều thời gian của chị đâu, chỗ chú em đã mở cuộc họp nghiên cứu rồi, cảm thấy bên nhà đất giờ đang có xu hướng xì hơi, không biết khi nào những ngày tươi đẹp mới đến, vì thế họ quyết định tung các căn hộ ra bán, bán được càng nhanh càng tốt, không thể giống như các công ty phát triển khác được. Chị xem xong Tuần lễ Thời trang thì bàn bạc lại với em nhé, được không?”

Diệp Tri Thu không nỡ từ chối thẳng thừng sự nhiệt tình của cậu ta, nên gật đầu nói: “Thế để lúc đó nói sau vậy”.

Cô lấy chìa khóa mở cửa, Tây Môn cũng đi về phía nhà mình, đột nhiên cậu ta quay lại nói: “Chị Thu Thu, hôm qua lúc ông Thẩm nói chị thôi việc, Phạm An Dân cũng ở đó, sắc mặt anh ta có vẻ hơi thay đổi, em thấy lúc đó anh ta ra ngoài gọi điện ngay, nhưng khi về lại hỏi em có phải chị đổi số rồi không. Chắc là chưa chứ?”

“Chưa em ạ.” Diệp Tri Thu đã lưu số của Phạm An Dân và Phương Văn Tĩnh vào danh sách hạn chế cuộc gọi, nhưng cô không muốn nói về anh ta nữa nên tiếp lời: “Thế nhá, chị sẽ liên lạc sau”.

Diệp Tri Thu mở cửa, bật đèn, nhìn vào phòng khách. Từ lúc ký hợp đồng thuê nhà, cô chưa quay lại chỗ này, mọi thứ đều để đúng vị trí như những gì cô đã sắp đặt, rất gọn gàng ngăn nắp. Đứng trong căn phòng mà giờ mình đã chính thức đứng tên sở hữu, cô bỗng sững lại.

Hôm cho thuê nhà, từ ngoài tỉnh cô vội trở về, cũng đứng ngây ra như thế này trong phòng khách, cảm giác lúc đó khó xác định được rằng, việc cố gắng giữ căn hộ là sáng suốt hay không. Đương nhiên, bán đi căn nhà mà mình đã tốn tâm tốn sức trang trí thì tổn thất không cần tính cũng có thể thấy rất rõ. Cô an ủi bản thân, nếu tình cảm thay đổi thì ít ra căn hộ vẫn còn đó, ngày ngày tăng giá và khiến cô có cảm giác an toàn. Rồi sẽ có ngày nỗi đau qua đi, cô có thể thản nhiên ngồi trên ban công ngắm cảnh sông nước lúc bình minh và hoàng hôn.

Cô thuê người định kỳ tới quét dọn và mở cửa cho thoáng gió nên căn phòng không có cảm giác âm khí, nhưng dù sao bên trong vẫn rất oi bức. Cô đến kéo cánh cửa sổ phòng khách, những cơn gió từ ngoài sông thổi vào, không mát nhưng cũng mang đến luồng không khí mới. Phía xa, trong màn đêm, một chiếc phà đã đi gần đến giữa sông. Khi trang trí cho căn phòng, đã rất nhiều lần cô đứng ở góc này ngắm cảnh, giờ nhìn lại, cô hơi hoài nghi, không biết có phải đánh giá quá cao lý tính và khả năng chịu đựng của mình không.

Cô không muốn cứ ngây mãi ra như vậy, vì thế đi vào phòng ngủ mở tủ quần áo ra. Quần áo của Hứa Chí Hằng được xếp rất gọn gàng, cô lấy ra một bộ vét, mấy cái sơ mi, áo phông có cổ và mấy chiếc áo lót.

Cô lại đi vào thư phòng, máy tính của Hứa Chí Hằng đặt trên bàn đọc sách. Cô cầm lên, nhìn thấy tường phía cửa hình như đã treo thêm vài bức tranh. Cô bật đèn, không thể tin ở mắt mình vì trên đó đang treo những bức tranh phong cảnh mà trước đây cô đã vẽ

Chương 36

Trân trọng

Năm ngoái, sau khi trang trí xong căn hộ, Diệp Tri Thu đã về nhà của bố mẹ tìm những sáng tác cũ của cô, chọn ra ba bức tương đối có hệ thống để treo ngoài phòng khách, những bức còn lại thì để tạm sang một bên. Không biết Hứa Chí Hằng đã thấy chúng tự bao giờ lại còn đem đóng khung và treo lên. Trong ánh đèn ấm áp, sự chắp vá của mấy bức họa khiến căn phòng yên tĩnh kỳ lạ. Đây là những tác phẩm mà cô hoàn thành từ khi mới bắt đầu nhập học và lúc mới đi làm. Sau này, cô cũng không có thời gian cầm bút vẽ nữa.

Các bạn học của cô có rất nhiều người là nhân tài, ngoài Tân Định đã nổi tiếng trong ngành Thiết kế thời trang, còn có các họa sĩ tiếng tăm trong nước. Nói từ góc độ Mỹ thuật thì vẽ theo kiểu bảo thủ truyền thống như cô chỉ là để mua vui, không thể tính đến giá trị nghệ thuật, nhưng thầy cô trước kia cũng đã từng khen cô vẽ có công phu, nét bút sắc, tông màu ấm áp. Cô không dám bảo đảm bây giờ mình vẽ như thế nào. Cầm được cây bút là một chuyện, nhưng quan trọng hơn là tâm trạng cô giờ không thể quay lại như ngày xưa nữa.

Giờ đây, người đàn ông đang ở căn hộ này đã yêu quý những bức tranh ấy, còn trân trọng và treo chúng lên, điều đó khiến cô không thể không cảm động.

Diệp Tri Thu nhìn bức tranh, cô còn nhớ rõ mình đã đến bên sông vẽ phác thảo bức tranh này. Lúc đó, cô và Phạm An Dân mới bắt đầu hẹn hò, cuối tuần, hai người nắm tay nhau đến bên bờ sông. Đang giữa thu, ven sông vẫn chưa xây xong công viên như bây giờ, rất nhiều nơi vẫn là cát vàng và bụi bặm. Dưới ánh hoàng hôn, tất cả đều được tráng ánh nắng vàng lấp lánh, với tiếng còi tàu “tu...tu...” từng hồi dài. Cô nhìn ra phía bờ sông, khoáng đạt để vẽ, Phạm An Dân ngồi ôm hộp cơm, nhìn cô rất lâu, cô bất ngờ quay đầu lại, chạm phải ánh mắt dịu dàng đó mà tim đập rộn ràng.

Khi ấy cô chưa có sự lãnh đạm và ý chí độc lập như sau này, tất cả chỉ là sự mơ hồ với tiền đồ, luôn cảm thấy rất khó khăn bắt đầu công việc, có khát khao, mơ mộng của tình yêu đầu tiên. Nhưng những năm tháng xuân xanh ấy, những khoảnh khắc yên tĩnh ấy, dường như đã lùi xa theo thời gian mất rồi, chỉ còn lưu lại những bức tranh này như sự cố định cuối cùng về quá khứ đã mờ xa.

Cô không còn là cô gái đơn giản, ngây thơ như ngày nào. Những áp lực công việc liên tiếp đến chỉ khiến cô mệt mỏi chứ không làm cô lo sợ, cô đã đánh mất tình yêu mà mình cho là bền vững, cũng đánh mất niềm hy vọng vào hôn nhân, chuyện tình cảm đối với cô hoàn toàn không phải là dễ dàng bắt đầu hay kết thúc đơn giản, nhưng cứ duy trì như thế này làm cô thực sự mệt mỏi, cô đã học được cách bình tĩnh đối mặt với những sự việc chưa biết tương lai, chỉ có điều trong lòng vẫn thấy vô cùng trống trải.

Cô lặng lẽ đứng trước những bức tranh, trong lòng buồn vui lẫn lộn, mối tình cũ đã theo gió cuốn đi, một mối tình khác mới bắt đầu. Cuộc đời cô, dù sao cũng không phải là cánh đồng hoang vu, dù cho chưa xác định cụ thể như bây giờ thì cô cũng không hối tiếc với sự lựa chọn của mình.

Di động đổ chuông, Diệp Tri Thu cầm máy nghe, hóa ra là của Tổng giám đốc Ưng bên Định Á gọi tới. Ông ta hỏi cô lúc nào có thể tiện nói về việc ký hợp đồng. Giờ cô không có tâm trạng nào nói tới điều này, vì thế mà nói thẳng với ông ta, cảm ơn ông ta đã coi trọng, nhưng hiện tại cô muốn nghỉ ngơi một thời gian, có thể chuyển sang một công việc khác. Tổng giám đốc Ưng nghĩ cô đang làm cao nên không muốn bỏ cuộc, nói rằng sẽ đến tận nơi mời. Diệp Tri Thu đau đầu nhìn điện thoại, thật là đáng sợ đối với cách chơi trội của ông ta.

Lại có chuông điện thoại, là số của Hứa Chí Hằng.

“Thu Thu, em đang bận gì thế?”

“Em đang ở căn hộ khu Tân Giang Hoa Viên để sắp quần áo và đồ dùng cho anh. Thế tình hình bên đó sao rồi?”

“Cũng tạm tạm, việc công ty đã dần ổn định, tình hình anh cả cũng khá hơn. Giờ nếu tìm thấy chị dâu và cháu thì anh sẽ xong việc”, giọng anh có vẻ mệt mỏi: “Thu Thu, anh rất nhớ em”.

Câu nói nhẹ nhàng của anh làm Diệp Tri Thu đỏ mặt, nhìn những bức tranh trên tường, cô nói: “Chí Hằng, em sẽ xem lịch bay thế nào để mai tới thăm anh, nhân tiện mang đồ đến luôn”.

Hứa Chí Hằng vui mừng nói: “Đặt được vé thì gọi điện ngay cho anh, anh sẽ đón em”.

Hôm sau, Diệp Tri Thu xử lý xong các công việc cần thiết, cô về nhà thăm bố mẹ một lát rồi xách hành lý ra sân bay. Khi máy bay hạ cánh đã là chín giờ tối. Hứa Chí Hằng lái xe đến tận sân bay Tiêu Sơn để đón cô. Mùa hè ở Hàng Châu cũng rất oi bức, tuy đã về đêm nhưng nhiệt độ cũng không xuống được là bao.

Hứa Chí Hằng đeo tai nghe, vừa lái xe vừa liên tục nhận điện thoại, anh chỉ kịp tranh thủ nói với cô: “Vừa rồi, lúc ở sân bay, anh nhận được điện thoại là đã tìm thấy chị dâu, nhưng chị ấy không chịu về nhà, anh định mai sẽ đích thân đi đón, chắc chị ấy sẽ nể mặt anh.”

Anh nhìn về phía trước, nét mặt lộ vẻ cay đắng, điều anh không thể nói ra với cô là chị dâu đã nói rất cương quyết rằng, kể cả có về thì cũng không vào viện thăm anh cả, chị nói chỉ cần anh ấy đỡ hơn là sẽ đề nghị ly hôn. Bố mẹ anh sau khi nghe tin đã vô cùng tức giận nhưng cũng không nói được gì. Bố anh vào trong thư phòng, đến giờ ăn cũng không chịu ra, mẹ anh thì nước mắt tuôn trào, cứ lập đi lập lại điệp khúc: “Sao lại nên nông nổi này cơ chứ?”

Diệp Tri Thu không muốn bình luận việc gia đình anh, nên nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hao gầy của anh, đôi mày cô nhíu lại, biết rằng mấy ngày nay anh đã chịu quá nhiều áp lực, cô đưa tay đặt lên bàn tay đang nắm vô lăng của anh, bàn tay nhỏ, ấm áp của cô đã giúp anh bình tĩnh lại. Anh một tay cầm vô lăng, tay kia nắm chặt tay cô, nói: “Thu Thu! Em đến đây rồi, thật tốt quá!”.

Sau khi xe vào thành phố, Diệp Tri Thu nói: “Chí Hằng, đi bên này đi, khi em đi công tác thường ở khách sạn gần đường Võ Lâm”.

“Chẳng lẽ em đã đến chỗ anh rồi mà phải ở khách sạn sao?”

“Giờ nhà anh đang có việc, em không tiện làm phiền.”

“Không sao, em không cần gặp họ, giờ anh đang ở một căn hộ riêng. Quả thực, anh không chịu nổi việc hàng ngày phải ở cùng với bố mẹ và nghe ông bà thở ngắn than dài”.

Lời bộc bạch của anh nghe thì có vẻ không được hiểu thuận cho lắm, nhưng anh trai cả của anh vẫn luôn làm việc với cường độ cao, bố mẹ thì dần dần xa công việc, trên thực tế, toàn bộ quyền lực đều nằm trong tay anh trai. Anh ấy vừa nhập viện thì công ty loạn hết lên. Hứa Chí Hằng ban ngày đi làm cùng bố, xử lý hàng trăm hàng nghìn công việc rối bời, còn phải để ý không cho ông cụ vì cuống lên mà tức giận, buổi tối lại tranh thủ đi thăm anh cả ở bệnh viện, mới về nhà được vài hôm, nghe bố mẹ phàn nàn thì như thêm gánh nặng, chỉ muốn ra ngoài ở cho bớt căng thẳng. Bố mẹ anh cũng đồng ý như thế.

Đây là căn hộ cao cấp gần Tây Hồ, gồm ba phòng ngủ, một phòng khách, một gian bếp được trang trí rất sang trọng và cách điệu, các đồ gia dụng không có sắc thái cá nhân nhưng gọn gàng ngăn nắp, xem ra không có người thường xuyên quét dọn.

“Đây là nhà của anh cả, anh ấy giống Mục Thành, nghiện nhà cửa, mua rồi cứ để không đấy. Anh về nhà thì ở luôn đấy.”

Hứa Chí Hằng đặt hành lý xuống, quay người lại rồi ôm cô vào lòng. Anh gục đầu lên vai cô, anh nhẹ nhàng nói tiếp: “Thu Thu, em đến đây, anh thật sự rất vui”.

Hai người im lặng, tận hưởng hạnh phúc trong vòng tay nhau. Nhưng được một lát thì điện thoại của Hứa Chí Hằng tới tấp đổ chuông. anh vừa nghe điện thoại vừa ra hiệu xin lỗi và ra hiệu mời Diệp Tri Thu cứ tự nhiên. Cô lấy quần áo đi tắm, khi đi ra đã thấy anh nằm ngủ say trên sofa lớn rồi.

Nhìn anh ngủ, cô thấy hơi xót xa. Hứa Chí Hằng vốn là người tràn đầy sinh lực, anh thường làm việc cả ngày, buổi tối lại đi đánh cầu lông, nhưng chưa bao giờ cô thấy anh mệt mỏi, thậm chí, anh cứ thấy cô yên tĩnh ngồi thu lu một góc là trêu chọc. Thế mà giờ trong lúc đợi cô tắm, anh đã ngủ thiếp đi như thế, chứng tỏ mấy ngày vừa qua anh rất vất vả và mệt mỏi.

Cô không muốn làm anh thức giấc nên đi vào phòng ngủ lấy chiếc chăn mỏng ra đắp cho anh, rồi tìm điều khiển điều hòa chỉnh nhiệt độ cao lên một chút, sau đó tắt điện vào phòng ngủ nằm. Cô thường xuyên đi công tác nên đã rèn được thói quen ngủ ở bất cứ nơi đâu. Nhưng hình như ngủ trên chiếc giường lạ của một khách sạn khác hẳn với ngủ trên giường của một nhà khác, cô trở mình liên tục, mãi mới lơ mơ ngủ.

Quá nửa đêm, bỗng một cánh tay ôm cô vào lòng. Trong vòng tay quen thuộc, cô vẫn nhắm nghiền đôi mắt, mơ màng đón nhận nụ hôn của anh, vừa nhiệt tình lại vừa ấm áp. Ấu yếm nhau trong đêm khuya thế này, dường như cả thế giới chỉ còn có hai người họ, mỗi sự tiếp xúc đều mang đến một hương vị thân thuộc riêng. Họ lặng im tận hưởng cảm giác hạnh phúc trong vòng tay nhau, tạm thời quên đi những phiền não của cuộc sống.

Hôm sau, cô tỉnh lại thì trời đã sáng, ra khỏi phòng ngủ thấy anh đã mặc quần áo và đang nói chuyện điện thoại. Thấy cô ra, anh vừa đưa một tay ôm lấy cô vừa nói nốt câu chuyện: “Được, cứ quyết định thế, có việc gì chờ tôi về rồi nói”.

“Giờ anh phải ra sân bay à?”

“Lái xe đang đợi ở dưới nhà, cậu ấy đưa anh ra sân bay rồi sẽ trở về đây. Lát nữa anh sẽ dặn dò cậu ấy làm theo chỉ dẫn của em trong mấy ngày tới. Chìa khóa và thẻ ra vào anh đã để trên bàn rồi.” Anh thở dài, hôn lên má cô rồi nói tiếp: “Em có thể ở thêm vài ngày không?”

“Được, em phải đi xem Tuần lễ Thời trang ở Thẩm Quyển, cố gắng đến trước khi bế mạc một hôm là được”.

“Thu Thu, xin lỗi em, khó khăn lắm em mới dành được chút thời gian tới đây, vậy mà anh lại không ở cùng em được. Anh sẽ cố gắng về sớm.”

“Không sao mà, em đã đến đây nhiều lần, mấy hôm tới tranh thủ đi xem tình hình thị trường cũng được.”

Hứa Chí Hằng gật đầu, anh đi tới cửa thì đột nhiên quay lại ôm cô thật chặt, rồi nói; “Hứa với anh, em đợi anh ở đây nhé! Anh đón được chị dâu và cháu thì sẽ về ngay”.

Trong vòng tay anh, cô gật đầu thật mạnh

Diệp Tri Thu không thích sai bảo anh lái xe lạ, nên ngày đầu tiên chỉ nhờ đưa tới một nhà hàng đã hẹn sẵn với khách rồi để anh ta về công ty, còn cô tự mình đi lại.

Nơi đây cũng là đất của các công ty thời trang, cô thừa biết về những thương hiệu có tiếng, nhưng những thương hiệu đó không phải mục tiêu của cô. Cô liên hệ với một số người quen, hẹn họ đi ăn cơm để tìm hiểu tình hình, rồi lên mạng tìm thông tin, khoanh vùng một số thương hiệu mới, tìm cửa hàng và đại lý của các thương hiệu đó để biết tình hình kinh doanh cụ thể.

Cô bận rộn khoảng hai ngày, Hứa Chí Hằng cuối cùng cũng gọi điện về, nói là đã khuyên được chị dâu, sẽ cùng về chuyển bay trưa ngày hôm sau. Diệp Tri Thu mừng cho anh, cô cố ý về sớm và đi siêu thị mua đồ. Căn hộ cô thuê rất nhỏ, bếp nằm ở lối thông ra ban công, chỉ có thể dùng bếp từ, thêm nữa, bình thường cô rất bận nên hay ra ngoài ăn cơm với Hứa Chí Hằng. Tuy thế, cô cũng có một số món sở trường, vì thế định hôm nay sẽ dành cho anh một bất ngờ thú vị.

Khi cô xách túi thực phẩm ra khỏi thang máy, đang định vượt qua khúc ngoặt thì thấy Hứa Chí Hằng đứng cách đó không xa, đang quay lưng lại phía cô. Anh đang đứng trước cửa, nói chuyện với một cô gái, cô chân chừ một lát rồi quyết định đứng nguyên ở chỗ cũ.

Đó là một cô gái trẻ, xinh đẹp, mái tóc đen óng ả, đôi mắt to long lanh đậm lệ, cô nàng nắm tay Hứa Chí Hằng, buồn bã nhìn anh và nói trong tiếng nấc. Rõ ràng là cô đang cầu khẩn điều gì đó, còn Hứa Chí Hằng đang gỡ tay cô ra, sắc mặt rất lạnh lùng, có vẻ lời cầu xin của cô ta không làm anh chuyển ý. Cô chỉ nghe thấy anh lạnh lùng nói: “Đó là việc không thể, cái cô cần không ai có thể cho cô được”.

Diệp Tri Thu cảm thấy toàn thân lạnh toát, từ trước tới giờ, cô luôn thấy anh tự tin và ấm áp. Giờ đột nhiên thấy anh tỏ thái độ lạnh lùng như vậy, trái tim cô cũng như đông cứng lại.

Cô gái nói giọng run run: “Mọi người không thể đối xử với tôi như thế được, tôi phải gặp bố anh”.

“Bố tôi đã nói rõ ràng rồi, ông không muốn gặp cô”, giọng điệu của anh không vội vàng, chẳng giận dữ, nhưng cũng rất gay gắt: “Chi phiếu để ở chỗ thư ký, cô biết số của cô ấy, mai cô hãy tự đi lấy, coi như cô chủ động rời bỏ, sau này đừng bao giờ xuất hiện ở đây, càng đừng tìm đến làm phiền bố mẹ tôi nữa”.

Cô gái mắt nhắm lệ đột ngột quay đi, chạy lại chỗ cầu thang máy. Diệp Tri Thu vội tránh nhưng không kịp, vẫn bị va nhẹ vào cô ta, túi xách bị rơi xuống đất, cô gái nói lời xin lỗi rồi vào thang máy.

Cô quỳ xuống nhặt túi lên, đứng ngầy ở đó nhất thời không biết làm thế nào cho ổn. Đương nhiên, cô hiểu rằng, cảnh tượng trước mắt không nói lên điều gì, vẻ lãnh đạm của anh trước cô gái đang khóc lóc kia không hề giả dối, cũng không có chút tình cảm trai gái nào, nhưng điều này vẫn không thể an ủi cô được.

Diệp Tri Thu đứng đó một lúc rồi mới lấy lại tinh thần đi vào, đang định tìm chìa khóa thì thấy Hứa Chí Hằng đã mở cửa đi ra. Nhìn thấy cô, anh rất vui, vội đỡ lấy túi đồ, ôm cô vào và để cô ngồi lên chiếc sofa, anh nói: “Anh đang định gọi điện cho em, trời nóng như thế này, sao không để lái xe đưa em đi? Giờ anh về công ty họp, tối nay phải ăn cơm với bố mẹ và chị dâu, em đi ăn cơm một mình được không? Đừng đợi anh, mai nhất định anh sẽ dành thời gian cho em. Anh xin lỗi em”.

Diệp Tri Thu gật đầu một cách máy móc, anh hôn cô rồi quay đi. Đi tới cửa, đột nhiên anh quay lại, quỳ xuống trước mặt cô và nhìn lên hỏi: “Hình như em đã nhìn thấy gì, phải không?”.

Diệp Tri Thu gượng cười: “Cũng không có gì ghê gớm cả, chỉ là xem anh đuổi một cô nàng đi thôi”.

“Đừng hiểu nhầm nhé, cô gái đó không có can hệ gì tới anh đâu, cô ta là... bạn gái của anh trai anh, cũng là nhân viên trong công ty. Bố anh đã bảo công ty cho cô ta nghỉ việc và đền bù một khoảng tiền nhưng cô ta không chịu, ngày nào cũng làm phiền anh, đòi gặp bố anh và anh cả, Anh đã yên cầu nhân viên công ty và phía bệnh viện cấm không cho cô ta vào. Hình như anh cả đã từng đưa cô ta đến đây, vì thế cô ta tìm tới nơi, đợi mãi ở cửa không chịu đi. Mấy bác bảo vệ khu này thấy vậy liền thông báo cho anh, anh sợ em hiểu nhầm nên mới vội về nhà. Hơn nữa, phải mất bao công sức mới khuyên được chị dâu, giờ chỉ còn cách đuổi cô ta đi thôi.”

Diệp Tri Thu “ồ” lên một tiếng nhưng không có cảm giác nhẹ nhõm hơn. Hứa Chí Hằng làm bộ vui mừng, nói: “May mà Thu Thu của anh nhìn thấy, chứ nếu đó là chị dâu thì chị sẽ không nói câu nào và đi mất, để mọi người phải đổ xô đi tìm. Anh bị oan uổng thật mà. Vậy mới nói có bạn gái lý trí là điều thật sự quan trọng. Thôi, anh đi đã nhé!”.

“Chí Hằng, thực ra chị dâu anh hoàn toàn có lý do, chị ấy là vợ, là mẹ, không thể chấp nhận chuyện chồng mình, bố của con mình có cô gái khác ở bên. Anh thấy điều đó không bình thường sao?”

Hứa Chí Hằng đứng dậy nói: “Thôi được, anh thừa nhận phản ứng của chị ấy là có lý do, nhưng mang một đứa bé sáu tuổi đi cùng là hoàn toàn không nên, đúng không? Ít ra nếu là em, em sẽ không làm như vậy”.

“Em chỉ là bạn gái anh thôi mà!” Diệp Tri Thu nói mĩa mai, “Còn chưa đủ tư cách để có phản ứng đó”.

Hứa chí Hằng sững sờ, cảm thấy lời nói này của cô ít nhiều cũng mang hàm ý khác. Nhưng anh nhìn đồng hồ rồi nói: “Xin lỗi Thu Thu, anh phải đi thật đấy, công ty có quá nhiều việc, tối nay anh sẽ cố gắng về sớm”.

“Chí Hằng...”

Hứa Chí Hằng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cô. Cô lại lắc đầu nói: “Thôi anh đi đi, anh về sớm nhé!”.

Điều khó nói

Diệp Tri Thu đứng dậy, xách túi đồ vào trong bếp. Căn nhà này trang trí hoa lệ, bếp núc được thiết kế đầu ra đầy, đồ dùng đầy đủ, sáng bóng và sạch sẽ, nhưng rõ ràng là chưa từng có ai nấu ăn ở đây. Trong tủ lạnh chỉ có mấy chai bia và một ít hoa quả. Cô cũng không muốn tự ý sử dụng bếp của người khác. Mấy ngày nay, cô toàn ăn cơm bên ngoài xong mới về. Cô xếp gọn gàng từng loại thức ăn trong tủ lạnh, để các loại gia vị trên giá, rồi lấy túi nguyên liệu chuẩn bị nấu canh, đột nhiên cô dừng lại.

Ban sáng, lúc gọi điện cho Hứa Chí Hằng xong, cô đã lên mạng tham khảo để lựa chọn nguyên liệu thực phẩm phù hợp với người bị gãy xương. Cô định nấu xong sẽ múc ra và cùng Hứa Chí Hằng đến thăm anh cả của anh. Nhưng bây giờ cô lại do dự. Hứa Chí Hằng không tỏ ý muốn đưa cô tới thăm anh trai hay bố mẹ anh. Cô biết nếu nói ra thì chắc chắn Hứa Chí Hằng không phản đối. Nhưng liệu đây có bị coi là một cách giả vờ lấy lòng người khác để thử bước chân vào nhà người ta không?

Nghĩ thế, cô khẽ cười chua xót, lại để gói nguyên liệu về chỗ cũ, biết dùng khí của mình chỉ đến đó thôi. Dù sao từ lúc họ quen biết nhau đến giờ cũng chưa có lời thề thốt nào, cô biết về cuộc sống của anh quá ít chứ đừng nói là bước chân vào đó. Đến Hàng Châu một cách xốc nổi như thế này, thực ra đã vi phạm nguyên tắc làm việc thận trọng trước tới nay của cô rồi.

Diệp Tri Thu quay lại phòng khách, nhìn một lượt căn phòng mà mình đã ở ba đêm nhưng vẫn thấy lạ lẫm, đột nhiên cô có cảm giác trống rỗng. Mấy hôm nay, cô đi ra đi vào, hầu như đều ở trong phòng ngủ nhỏ đó, cũng không có ý đi xem xét nhà của người khác. Những việc cần làm đã xong, cô đến Hàng Châu rất nhiều lần, cũng không có hứng đi du ngoạn ngắm cảnh trong thời tiết oi bức thế này, chỉ ở nhà đợi Hứa Chí Hằng đi làm về.

Nhưng từ ngày mai khi cô bắt đầu rảnh rỗi thì việc đợi chờ này quả thực không phải là trạng thái tốt, cô sợ mình sẽ đánh mất lý trí mà đưa ra yêu cầu với Hứa Chí Hằng, càng sợ nghe thấy lời từ chối một cách khách sáo của anh, giống như đối với Lý Tư Bích và cô gái vừa rồi. Cô thừa hiểu rằng, nếu anh muốn từ chối thì tuyệt đối không hứa hẹn gì.

Đối với mối tình lần trước, sau khi nghe điện thoại từ Tiểu Phán, Diệp Tri Thu đã vội bắt xe từ ngoài tỉnh về để cầu xin anh ta. Trên đường đi, cô đã nghĩ ra đủ tình huống, chỉ mong Phạm An Dân có cách giải thích hợp lý, rồi sẽ tha thứ cho anh ta, nhưng Phạm An Dân đã nhìn thẳng vào cô, nói một cách khó khăn: “Xin lỗi em!”

Lần đó đã lấy đi tất cả sức lực của cô. Bây giờ cô lại mềm yếu đến mức không thể một lần nữa đón nhận khả năng lại tiếp tục nghe câu “Xin lỗi em”, ngay cả khi đó không phải là phản bội, mà chỉ là sự từ chối một cách khách khí. Trên thực tế, cô nghi ngờ bản thân mình, theo tình hình hiện tại, cô sợ mình không làm được như cô gái trẻ kia, níu tay áo anh cầu xin sự động lòng thương cảm.

Nghĩ tới đó, cô cố gắng kiềm chế mình không nghĩ tiếp nữa. Đương nhiên, cô không đồng tình với cô gái chen chân vào gia đình người khác kia, nhưng cô cũng không thể cho phép mình mất kiểm soát đến như vậy.

Diệp Tri Thu lấy máy tính ra, lên mạng tìm chuyến bay, sau khi đặt vé sớm nhất đi Thẩm Quyển, cô thu dọn hành lý, dọn lại phòng cho ngăn nắp, để chìa khóa trên bàn uống trà rồi đóng cửa đi xuống lầu. Cô gọi xe đi thẳng tới sân bay, nhìn đồng hồ thấy cũng tới lúc sắp tan tầm nên gọi điện cho Hứa Chí Hằng, chuông kêu rất lâu anh mới nghe máy.

“Thu Thu, xin lỗi em, giờ anh nói chuyện không tiện, đợi tí nữa anh sẽ gọi lại cho em”, Hứa Chí Hằng nói nhỏ rồi cúp điện thoại ngay.

Diệp Tri Thu lên máy bay, cô nhắn tin cho Hứa Chí Hằng, thông báo có việc phải tới Thẩm Quyển, bao giờ về sẽ liên lạc lại sau, rồi tắt máy.

Máy bay gần như kín chỗ, nhưng đợi rất lâu mà chưa cất cánh. Các hành khách bắt đầu sốt ruột. Tổ bay lúc đầu giải thích không rõ ràng, nhưng sau đó phát loa nói do mưa bão ảnh hưởng đến đường bay nên không cất cánh được, hơn nữa, bên phía Thẩm Quyển cũng sắp có mưa bão, không chuẩn bị được đủ điều kiện để hạ cánh. Mọi người trên máy bay nhao nhao cả lên, toàn là những tiếng thở ngắn than dài.

Diệp Tri Thu thường xuyên đi công tác, đã từng có kinh nghiệm trong chuyện máy bay cất cánh chậm hơn

giờ dự kiến, vì thế cô cũng không sốt ruột. Cô chỉ lấy máy tính xách tay ra xem thời gian rồi lặng lẽ ngồi đợi, khoảng hai tiếng sau thì tổ bay đến đưa bữa tối, lại thông báo ọi người biết mưa bão bên phía Thẩm Quyển đã dứt, nhưng các công ty hàng không đang xếp hàng, chuyến bay này của họ phải tiếp tục đợi thêm một lúc nữa. Các hành khách đáng thương bị hành hạ tới mức không giậm dũ nổi nữa, đành vừa ăn cơm vừa càu nhàu.

Mãi đến chín giờ tối, máy bay mới bắt đầu cất cánh, cô đến Thẩm Quyển lúc đó đã là mười một giờ. Từng hành khách mệt mỏi xách hành lý xuống máy bay. Rất nhiều chuyến bay khác cũng đang lục tục hạ cánh, khách đến nhiều hơn, mọi người đều đứng thành hàng để chờ taxi.

Cô không mang nhiều hành lý, chỉ xách một túi đồ nhỏ và một máy tính xách tay đứng sang bên, bật điện thoại, tin nhắn tíu tít tới, hầu hết đều là của Hứa Chí Hằng. Anh hỏi cô: “Em có việc gấp gì mà phải đi ngay thế?”, “Em tới chưa, tại sao không bật máy?”, “Khi nào bật máy thì gọi lại ngay cho anh, ngay đấy!”. Tin nhắn gần nhất được gửi cách đó mười phút.

Diệp Tri Thu có chút cảm giác tội lỗi, cô gọi điện cho Hứa Chí Hằng, chỉ một hồi chuông anh đã bắt máy, giọng nôn nóng: “Thu Thu, sao em tắt máy lâu vậy?”.

“Máy bay cất cánh muộn, em vừa mới tới.”

“Không phải em nói còn vài ngày nữa sao? Có việc gì gấp mà phải sang đó vội vã thế?”

Diệp Tri Thu nhất thời im lặng, cô không thể nói với anh do tâm trạng không tốt, thêm nữa, lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng cô: “Tri Thu”.

Cô giữ điện thoại và quay người lại, đó là Tăng Thành, ông ta dẫn hai nhân viên cấp cao và hai nhân viên khác của Tổ Mỹ tháp tùng mấy người lãnh đạo cùng đi ra. Cô còn chưa kịp nói thì một người khác đã nói chen vào: “Tổng giám đốc Tăng, cuối cùng cũng tới rồi, hôm nay chuyến bay chậm tới mức đáng sợ”.

Qua điện thoại, Hứa Chí Hằng nghe rất rõ câu nói đó. Lúc nhận được tin nhắn của Diệp Tri Thu, anh đang họp, họp xong anh gọi lại ngay thì cô đã tắt máy. Ngồi ăn cơm với gia đình, anh cứ nhấp nhồm không yên, lúc lúc lại nhắn số gọi nhưng cô chưa mở máy. Khi chị dâu đưa cháu đi ngủ rồi quay lại nói chuyện với bố mẹ, anh cũng không thể không tham gia câu chuyện được. Nói đến chuyện có bồ, bố mẹ mắng anh cả, bảo đảm với chị dâu là sẽ bắt anh ấy sửa sai, mẹ và chị dâu đều khóc, nhưng chị vẫn cương quyết nên ai nấy đành về nghỉ ngơi. Một đêm như thế làm anh cảm thấy mệt mỏi và sầu não.

Lúc này nghe thấy Tăng Thành đang ở bên cạnh Diệp Tri Thu, sự mệt mỏi của anh biến thành cơn tức giận: “Tăng Thành có phải là nguyên nhân để em đến Thẩm Quyển trước dự định không?”.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, cô đáp: “Đâu có”. Cô ra dấu xin lỗi Tăng Thành rồi đi ra khỏi đó và nói khẽ: “Ở đây đang có mưa bão, bao nhiêu chuyến bay đều bị chậm giờ, em vừa ra khỏi sân bay thì gặp ông ấy.”

“Trùng hợp thật đấy.” Hứa Chí Hằng cố gắng kìm cơn giận của mình xuống, nhưng giọng anh vẫn lạnh lùng: “Thu Thu, hai chúng ta luôn luôn thẳng thắn với nhau, anh hy vọng đến lúc em đưa ra lựa chọn thì báo lại cho anh”.

Anh cúp điện thoại, Diệp Tri Thu vẫn giữ máy, đầu óc trống rỗng, hoang mang. Cô chỉ nghĩ, vòng tròn của hai người chưa có điểm giao nhau, tin đồn chưa thể đến tai anh, mà anh thì luôn là người tinh nhạy và cũng không phải hạng dễ tin vào lời đồn đại, không ngờ anh lại có phản ứng với Tăng Thành như vậy.

Cô lúc này mới đoán Hứa Chí Hằng đã sớm biết Tăng Thành cầu hôn, nhưng hai người ai nấy đều vì thể diện của mình nên không nói ra, rõ ràng họ đều đã trốn tránh vấn đề chứ mỗi nghi kỵ thì sớm đã xuất hiện rồi. Cô cảm thấy yêu mà phải giữ kẽ như thế thì thực không ổn, giờ đứng ở sân bay này mà tâm trạng lại hoang mang, buồn bã.

Diệp Tri Thu nhìn chằm chằm vào điện thoại, không biết có nên gọi cho anh hay không, mà nếu có gọi cũng chẳng biết giải thích thế nào. Đã gần mười hai giờ, cô quyết định để anh bình tĩnh lại rồi sẽ nói.

“Tri Thu, em đến xem triển lãm à?” Tăng Thành đi lại phía cô và nói: “Em đi chuyến bay nào?”.

Diệp Tri Thu cố gắng lấy lại tinh thần rồi đáp: “Tôi đi từ Hàng Châu qua. Tổng giám đốc Tăng, chẳng phải ông không có cảm tình lắm với những triển lãm kiểu này sao? Tại sao lại tới đây vậy?”.

“Khu công nghiệp của Tổ Mỹ chuẩn bị tìm đại lý về quần áo và phụ kiện, nhân cơ hội này cũng thực hiện một chương trình biểu diễn về hai mặt hàng này. Em cùng lên xe vào thành phố nhé!”

Đến đón đoàn của Tăng thành là chiếc xe Mercedes Benz, lái xe đã xuống mở cửa, tất cả các nhân viên của Tổ Mỹ đều đang chăm chăm nhìn cô. Cô vội vã lắc đầu và nói: “Cám ơn Tổng giám đốc Tăng, tôi đã đặt khách sạn rồi, có thể tự bắt taxi được”.

Tăng Thành nhìn cô, trong ánh mắt ẩn chứa sự thông cảm và cả nỗi thất vọng, đương nhiên ông hiểu được suy nghĩ của cô nên cũng không ép buộc: “Thế thì được, tạm biệt”.

Diệp Tri Thu đã đặt trước phòng ở một nhà nghỉ cách khu diễn ra Tuần lễ Thời trang mười phút ngồi xe, sau khi làm thủ tục nhận phòng, cô về phòng tắm rửa rồi mệt mỏi ngồi lên giường. Thực sự, cô chưa muốn ngủ. Nghĩ đến Hứa Chí Hằng, cô buồn rầu chán nản, không biết làm thế nào để kết thúc sự bế tắc này.

Nhưng nếu cẩn thận như vậy thì lại chứng minh rằng cô đang so tính thiệt hơn. Cô cứ trở mình liên tục, loay hoay mãi, đến quá nửa đêm mới chợp mắt được. Lúc tỉnh dậy, soi mình trong gương, nhìn khuôn mặt tiều tụy, hốc hác thâm quầng, cô thở dài, biết rằng những năm tháng thanh xuân của mình đã không chịu nổi sự đầy dọa nữa rồi.

Diệp Tri Thu ngáp ngừng hồi lâu mới gọi điện cho Hứa Chí Hằng, trong lòng hơi băn khoăn, cô hỏi: “Chí Hằng, anh có rảnh không?”.

“Hôm nay cũng ổn, đang đợi mấy người khách đã hẹn trước”, giọng anh rất bình tĩnh: “Còn em? Em ở đâu?”.

Cô nói cho anh tên nhà nghỉ, rồi tiếp lời: “Lúc nữa em đến trung tâm triển lãm. Em muốn giải thích chuyện tối qua”.

“Thu Thu, không cần đâu em, em không có trách nhiệm phải báo cáo cho anh mỗi việc trong cuộc sống, tôi qua anh mất phong độ quá, anh xin lỗi.”

Biểu hiện của anh rất lịch sự, Diệp Tri Thu mãi lâu sau mới gượng cười, nói: “Dù sao em vẫn muốn nói rõ. Việc lên đường sớm, chỉ có thể nói là em rất tùy tiện, xin lỗi anh. Em không có lý do nào cụ thể cả, càng không có hẹn với ai”. Cổ họng cô tắc nghẹn, không nói nên lời, cô hít thở thật sâu, một lúc sau mới cố gắng trấn tĩnh nói: “Anh làm việc đi, em tắt máy đây”.

Cô ngồi dựa vào giường, quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài, dù đêm hôm qua có mưa đông nhưng trời hôm nay vẫn nắng rực rỡ. Bầu trời ở đây xanh thẫm, hiếm thấy ở các thành phố đại lục khác, mùa hè phương Nam mới sáng ra đã chiếu những tia nắng gắt khắc nghiệt chói mắt, cô kéo rèm cửa lại, cảm giác như có một hòn đá lớn đang đè nặng trong lồng ngực, nặng nề và thậm chí, còn thấy khó thở.

Điện thoại đổ chuông, cô thờ ơ cầm lên nghe: “Xin chào!”.

“Xin lỗi em, Thu Thu, đừng hiểu nhầm, anh thực không có ý nghi ngờ hành động của em, hơn nữa, anh cho rằng, em có quyền tự do chọn lựa”.

Hai người cùng im lặng, dường như còn có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương qua điện thoại. Một lúc sau, Diệp Tri Thu mới cười chua xót, nói: “Đừng nghĩ về em như vậy, Chí Hằng. Em chưa bao giờ cho rằng tình cảm là sự lựa chọn”.

Hứa Chí Hằng thở dài nói: “Anh thừa nhận, anh ghen nên hơi mù quáng”.

Anh vẫn luôn tự tin vào bản thân, từ khi theo đuổi cô, chưa bao giờ anh tỏ ra do dự. Đây là lần đầu tiên anh ghen, nhưng cô không thấy thỏa mãn bởi cảm giác chiến thắng, chỉ ý thức được rằng, quả thực mình đang rất cẩn thận bảo vệ tình yêu này, chỉ sợ nó lại xảy ra biến cố nào đó, bởi nó đâu còn là tình yêu đầu của cô nữa.

Cô khẽ khàng nói: “Đối với người con gái luôn có cảm giác không an toàn thì việc anh ghen tuông như thế này đến thật đúng lúc”.

“Anh khiến em có cảm giác không an toàn sao?” Hứa Chí Hằng ngạc nhiên.

“Chí Hằng, em cũng không trách anh. Em đã nghĩ rồi, đó là vấn đề ở em.”

“Nếu người đàn ông không biết cách tạo cảm giác an toàn cho bạn gái mình thì vấn đề ở đó quá rõ ràng. Thu Thu, chúng ta đã ở bên nhau rất vui vẻ, nhưng anh thật sự cảm thấy, em thà tự mình giải quyết các vấn đề gặp phải chứ không hy vọng có anh bên em, phải không?”

“Chỉ là em không muốn có thói quen ỷ lại vào anh.” Câu nói vừa thốt ra, Diệp Tri Thu mặt mày nhăm nhăm, lòng thầm nghĩ, cuối cùng cũng đã nói ra rồi.

Điện thoại công ty đổ chuông, anh vừa giữ di động vừa ấn nút nghe, thư ký bảo khách hàng đã tới, anh nói ngắn gọn: “Mời họ ngồi đợi một lát, tôi sẽ qua ngay”, rồi anh quay sang nói tiếp với cô: “Thu Thu, chúng mình cần nói chuyện cụ thể”.

“Đợi lúc nào gặp nhau thì nói sau. Có khách hàng đợi anh, em cũng phải đến Tuần lễ Thời trang rồi. Thế nhé!”. Diệp Tri Thu cúp máy, cô sợ mình sẽ đến bước ủy mị không thể che dấu tâm trạng với anh nữa và cũng không muốn nói chuyện kiểu như vậy.

Bỏ điện thoại xuống, cô thần thờ rất lâu, lòng bỗng chùng xuống. Tinh thần xuống dốc như vậy còn mệt mỏi hơn cả lúc đi làm, sau khi thôi việc, cô luôn rất căng thẳng, dường như cái cảm giác mất an toàn không nói nên lời ấy chiếm toàn bộ tâm trí cô. Cô ý thức được, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn thì không nói là tình cảm mà cả cuộc sống của cô sẽ khó có thể tiếp tục.

Diệp Tri Thu chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng dù sao cũng đã đến nơi rồi và cũng không có lý do gì để cứ ngồi mãi trong phòng mà mộng mị. Cô cố gắng thuyết phục bản thân, ngồi dậy trang điểm, đeo kính râm rồi đi ra ngoài. Bên ngoài trời nắng to, cũng may là ở gần biển nên không thấy cảm giác oi bức như ở các thành phố sâu trong lục địa.

Khai mạc Tuần lễ Thời trang, dòng người đông như trẩy hội. Diệp Tri Thu vào khu triển lãm, cầm cuốn Tập trí Triển lãm nghiên cứu phân bố của toàn khu, cô không đi tới những nơi bày bán sản phẩm đang nườm nượp khách xem, mà chỉ chú trọng xem những sản phẩm lần đầu tham gia triển lãm. Cô xem xét từng thương hiệu rồi thu thập tư liệu, điền vào biểu mẫu đồng ý làm đại lý ột số công ty, để lại cho họ phương thức liên lạc, nhưng cô không tìm được thương hiệu sản phẩm nào có điều kiện phù hợp với mình.

Buổi trưa, cô lên tầng ăn, gọi một suất cơm hộp, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục tham quan khu triển lãm gian hàng. Buổi chiều, khách đã thưa hơn, cô đứng ở một gian hàng nhỏ không bắt mắt, cầm tập thiết kế xem kỹ một lúc, cô thấy hơi ngạc nhiên. Tập mẫu này được thiết kế rất đẹp, hai người mẫu nghiệp dư xinh đẹp, tạo dáng chuyên nghiệp, ánh sáng, in ấn đều rất kỹ lưỡng. Một tập thiết kế mỏng như vậy nhưng mới xem là biết ngay họ đã bỏ số tiền lớn để thuê nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.

Cô đi lòng vòng rất lâu, đã thấm mệt, giờ bỗng thấy hứng thú, nhìn kỹ từng mẫu quần áo, cô thầm cảm phục, thiết kế nào cũng chuyên nghiệp, lại mang đầy phong cách cá nhân. Nhưng cách bố trí gian hàng thì chật hẹp, sơ sài, tạo nên sự tương phản với sự tinh tế của bản thiết kế. Các thương hiệu mới bao giờ cũng có điểm không ổn định như vậy, ngẫu nhiên có điểm gì đó làm ta kinh ngạc và thán phục, nhưng cũng có điểm khiến ta thất vọng, ở đó tồn tại cả sự mạo hiểm và cơ hội cho người làm đại lý.

Quản lý kinh doanh cần mẫn giới thiệu, xem ra đã làm việc hết trách nhiệm của mình. Diệp Tri Thu chỉ vào hai mẫu trưng bày và nói: “Hai bộ này rất đặc biệt, nhưng phong cách không giống nhau, nếu để cùng nhau thì sẽ hơi khập khiễng”.

Người thanh niên ở bên cạnh vốn đã định đi khỏi, nghe vậy liền dừng lại, đứng cạnh cô soi xét, sau đó nói với quản lý kinh doanh: “Đúng, hai ngày nay xem đi xem lại vẫn thấy có gì đó không ổn. Haizzz, lần sau bảo Tiểu Mễ không nên tùy tiện như vậy nữa, toàn thích làm theo ý tưởng của mình thôi”.

Anh ta quay sang Diệp Tri Thu, đưa danh thiếp cho cô, hóa ra chính là ông chủ Tưởng Định Bắc của thương hiệu này, dáng người thanh lịch, nho nhã, ánh chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, đeo cặp kính không vành, nhìn có vẻ hiền lành. Anh ta nói: “Đánh giá của cô rất chuyên nghiệp, chắc cô làm trong ngành thời trang lâu rồi. Cô nghĩ thế nào về sản phẩm của chúng tôi?”.

Diệp Tri Thu trước đó đã in một tập danh thiếp đơn giản màu trắng. Trên đó ghi địa chỉ liên lạc nhưng cô không ghi tên doanh nghiệp, bởi không có nhà tham gia triển lãm nào lại vui vẻ để đối thủ của mình đến lấy tư liệu, chứ đừng nói tới việc cô đang là kẻ thất nghiệp. Cô đưa cho anh ta một danh thiếp, khách khí

nói: “Xem trang phục và tập thiết kế thì đây không phải là thương hiệu cũ, tư duy rất rõ ràng, có điều còn phải xem sau này thao tác như thế nào”.

“Sản phẩm mới là như vậy, mọi người đều cảm thấy tuy tốt thật nhưng nhân tố chưa xác định thì rất nhiều. Lần tham gia triển lãm này, chúng tôi cũng muốn thử xem phản ứng trực tiếp của thị trường chứ không kỳ vọng lớn.”

Hai người nói chuyện hợp ý, anh chàng Tưởng Định Bắc với trang phục chỉnh tề, đang bộc bạch về sự sáng tạo của mình với sản phẩm mới, ý tưởng nhiều, tư duy thoáng. Diệp Tri Thu chuyện trò một lúc, cảm thấy muốn đầu cơ cho nó.

Sắp đến lúc đóng cửa khu triển lãm, các gian hàng bắt đầu thu dọn, Diệp Tri Thu định chào tạm biệt nhưng anh ta vẫn níu chân; “Tôi không ngờ một khách hàng mà cũng có cách nhìn như vậy, khiến một người từ lúc tốt nghiệp tới giờ chuyên làm về ngành thời trang như tôi phải vã mồ hôi. Cô Diệp, nếu không có vấn đề gì thì cô thu xếp xem có thời gian rảnh để chúng ta gặp nhau một lúc được không? Tôi muốn xin thỉnh giáo cô về vấn đề này”.

“Không dám nói là thỉnh giáo đâu, giờ tôi đang có bạn đợi ở khách sạn Ngũ Châu phía đối diện.” Cô nhận điện thoại của Tân Dịch lúc này đã xem xong Tuần lễ Thời trang ở Hồng Kông và hẹn gặp. Cô nói tiếp với Định Bắc: “Nếu tiện thì chúng ta ngồi uống cà phê bên kia nhé!”.

Chương 38

Tâm đầu ý hợp

Diệp Tri Thu và Tưởng Định Bắc ra khỏi khu triển lãm rồi sang khách sạn Ngũ Châu, họ vào tiệm cà phê ở tầng một rồi tiếp tục nói chuyện. Diệp Tri Thu nghe anh ta giới thiệu tình hình cơ bản của công ty, sau đó cô đưa ra một số ý kiến về việc định vị sản phẩm.

Tưởng Định Bắc nghe rất chăm chú, anh đưa ra những câu hỏi cũng rất chuyên nghiệp, hai người ngồi nói chuyện đã gần một tiếng đồng hồ. Diệp Tri Thu quay đầu lại thì thấy Tân Dịch và Đới Duy Phàm đang đi vào, cô giơ tay vẫy. Tân Dịch vênh vênh mặt, khoác một ba lô nhỏ đi tới, còn Đới Duy Phàm thì một tay xách chiếc túi, tay kia kéo va ly, rõ ràng anh chàng đang làm nhân viên phục vụ cho cô nàng, khuôn mặt có vẻ bức bối vì đã tỏ ra rất cố gắng mà vẫn không làm nàng vừa ý, trông bộ dạng rất buồn cười.

Tưởng Định Bắc thấy Tân Dịch thì mắt sáng lên, anh ta nói: “Tân Dịch, tôi đã ngưỡng mộ cô từ lâu rồi”.

Tân Dịch buồn cười, nhìn anh ta và nói: “Ngưỡng mộ đức cao hay là tài hoa xuất chúng của tôi đấy?”.

Câu trả lời đó không làm khó Tưởng Định Bắc, anh ta cười nói: “Có cả, chị là thiết kế có tiếng rồi, trung tuần tháng Ba vừa rồi tôi đã xem buổi trình diễn của chị ở Bắc Kinh, tôi xin thú nhận là lúc đó đã mượn danh một nhà báo mang máy ảnh vào đó. Đúng rồi, tôi còn chụp cho chị và anh đây một kiểu đấy”, anh ta chỉ vào Đới Duy Phàm. “Về cá nhân tôi mà nói thì những bức ảnh đó từ góc độ chụp tới ánh sáng đều rất đẹp, chị cho tôi email, khi nào về sẽ gửi cho chị”.

Tân Dịch thừa nhận cách tặng bốc này rất dễ chịu, nhưng nhắc tới Đới Duy Phàm, cô vẫn không tỏ thái độ gì. Đới Duy Phàm vội đưa danh thiếp ra và nói: “Cám ơn anh, nên gửi vào email của tôi, một nhà thiết kế lớn như cô ấy không quan tâm đến những việc như vậy đâu”.

Tưởng Định Bắc trao đổi danh thiếp với anh rồi đứng lên cười nói: “Hôm nay quả thật tôi đã thu hoạch được rất nhiều. Cô Diệp, nếu cô có hứng thú với việc làm đại lý cho chúng tôi thì tôi sẽ dành chính sách ưu đãi nhất cho cô. Giờ tôi phải đi trước, chúng ta sẽ liên lạc lại sau, ngày mai mời các vị đến công ty tôi một chuyến”.

Nhìn Tưởng Định Bắc đi rồi, Tân Dịch mới cầm tập tạp chí của công ty anh ta lên xem, cô nói: “Chụp tốt, thiết kế cũng bình bình nhưng có nét riêng. Thu Thu, cậu chọn nhãn hiệu này à?”.

“Mấy hôm trước có xem qua một nhãn hiệu ở Hàng Châu, thiết kế tốt hơn, đợi tí nữa tớ lấy tư liệu cho cậu xem, chắc chắn cậu sẽ thích. Nhưng tớ sẽ không làm với nhãn hiệu đó, phong cách của nhà thiết kế càng nổi bật thì phạm vi được quần chúng hoan nghênh càng hẹp, không dễ làm. Tớ muốn chọn một nhãn hiệu nào mang tính thương mại, nhân tố thiết kế không thể thiếu được nhưng cũng không được nặng nề quá!”.

Tân Định nói giọng thương tâm: “Thu Thu, cậu thật biết cách làm tổn thương người khác đấy! Các nhà thiết kế trong mắt cậu vô vị thế thôi sao? Cứ cảm thấy không thích là bỏ ngay không tiếc nuôi gì”.

Diệp Tri Thu cười và an ủi cô: “Tiểu Định, rõ ràng tớ là fan hâm mộ cậu cả cuộc đời này đấy, biết không hả? Các thiết kế của cậu và Tổ Mỹ đã ăn ý với nhau tuyệt vời đến thế, không có thiết kế của cậu thì chắc chắn nhãn hiệu này sẽ mất bản sắc”.

Điều đó không an ủi được Tân Định, cô thở dài nói: “Cái này thì chỉ nói lên rằng, tớ càng ngày càng chẳng có phong cách cá nhân gì nữa”.

Đới Duy Phàm cười nói: “Cô thật khó chiều đấy”.

Tân Định lườm anh ta một cái, đang định nói tiếp thì Diệp Tri Thu vội chen vào: “Thế sao các cậu lại đi với nhau?”.

Tân Định nói trước: “Chúng tớ chỉ tình cờ gặp nhau ở Hồng Kông thôi”.

Đới Duy Phàm gật đầu, cười đau khổ: “Đúng, đúng là tình cờ gặp”. Chưa nói xong thì điện thoại đổ chuông, anh ta xin lỗi rồi đi ra chỗ khác nghe điện thoại.

Diệp Tri Thu cười: “Tiểu Định, anh ấy lại đắc tội gì với cậu à? Nhìn cậu ghê gớm quá!”.

Tân Định muốn nói nhưng lại thôi, sau đó chuyển sang đề tài khác: “Tổ Mỹ hôm nay có triển lãm ở phòng đa năng của khách sạn Ngũ Châu, cậu có đi xem không?”

“Hôm qua tớ gặp Tổng giám đốc Tăng ở sân bay nên không đi xem. Haizzz, cậu vẫn là nhân viên của Tổ Mỹ, không phải đi cổ vũ sao?”.

Tân Định lắc đầu: “Tớ chẳng có hứng, can hệ gì tới tớ, chẳng thích bằng đi dạo chợ”. Cô ta cười nghịch ngợm: “Thật ra, tớ cũng muốn biết, khuôn mặt lạnh băng của Tăng Thành khi thố lộ với cậu trông như thế nào”.

Diệp Tri Thu cười nói: “Đừng nói linh tinh, tớ cũng đang định đi dạo chợ đây. Đi cùng nhé!”.

Nhân viên của Tổ Mỹ đã đặt phòng trước cho Tân Định, cô lên phòng cất đồ rồi xuống ngay, vừa hay gặp đoàn khách đang từ thang máy đi ra, quả nhiên buổi trình diễn đã kết thúc. Tuy cô đã được thấy biểu hiện của Tăng Thành khi gặp Diệp Tri Thu, nhưng không tránh được nỗi thất vọng, vì chỉ thấy Tăng Thành, Đới Duy Phàm và Diệp Tri Thu ngồi đối diện nhau, ba người đều tỏ vẻ bình tĩnh như thường ngày.

Tăng Thành dù gì cũng là ông chủ, nên Tân Định có phóng khoáng đến đâu cũng phải qua đó chào hỏi: “Tổng giám đốc Tăng, tôi đã đi công tác Hồng Kông về rồi, đang định đi khảo sát thị trường, rồi mai đi xem triển lãm”.

Tăng Thành gật đầu rồi nói: “Cô vất vả quá!”.

Đới Duy Phàm đứng lên: “Đi thôi Tân Định, đi nhanh cho kịp giờ”.

Tân Định suýt buột miệng nói: “Ai đi với anh!” thì kịp hãm lại, vì cô nhận ra dáng vẻ Tăng Thành, rõ ràng ông ta muốn nói chuyện riêng với Diệp Tri Thu. Cô nháy mắt với Diệp Tri Thu rồi nói: “Tạm biệt nhé, bọn tớ đi trước đây”.

Tăng Thành mỉm cười nhìn Diệp Tri Thu: “Hôm qua tôi không kịp hỏi, nghe nói em đã xin thôi việc, còn ký một điều khoản bổ xung hợp đồng rất đặc biệt, bây giờ em tính thế nào?”

Tăng Thành nắm bắt thông tin nhanh nhạy như vậy khiến Diệp Tri Thu không biết ứng xử ra sao, cô đành cười mĩa mai: “Ba doanh nghiệp đó tôi đều không muốn làm, điều khoản bổ xung đó chỉ để cho Tổng giám đốc Lưu yên tâm thôi. Lần này tới đây, tôi định tìm một thương hiệu phù hợp để làm đại lý”.

“Thế đã tìm được chưa?”

“Tôi đã lưu tư liệu của một số thương hiệu, cũng phải tìm hiểu sâu hơn nữa.” Diệp Tri Thu không định nói cụ thể với ông ta những khó khăn mình đang gặp phải.

“Em hạ quyết tâm lớn như vậy, lại không muốn làm việc ở doanh nghiệp thời trang nữa, điều này chắc có can hệ tới lời cầu hôn của tôi rồi.”

Diệp Tri Thu vừa ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt bình tĩnh và âm áp của ông, cô cười chua xót vì biết chắc ông đã biết đến những lời đồn thổi kia.

“Không ngờ tôi lại gây khó khăn cho em đến vậy. Rất xin lỗi em, Tri Thu.”

“Nhưng tôi cũng không từ bỏ, chẳng qua chỉ là bỏ một công việc đã khiến mình suýt phải đánh đổi cả sức khỏe và mạng sống thôi”. Diệp Tri Thu cố gắng nói bằng giọng hết sức nhẹ nhàng: “Tranh thủ lúc còn trẻ, thử lựa chọn hướng đi khác không phải là điều xấu”.

Tăng Thành gật đầu: “Với năng lực và sự chăm chỉ của em, làm việc gì cũng không phải là vấn đề lớn. Có điều, em cần phải giải phóng mình, ưu điểm của em cũng chính là nhược điểm, thường thì suy nghĩ kỹ quá sẽ càng dễ ràng buộc bản thân mình hơn”.

Diệp Tri Thu đương nhiên hiểu nhược điểm của mình, nhưng việc giải phóng bản thân, nói thì dễ còn làm mới khó. Việc cô luôn suy nghĩ thấu đáo đã là thói quen bao năm nay rồi, dù đó là trong công việc hay tình yêu. Nhớ tới cuộc điện thoại ban sáng với Hứa Chí Hằng, cô không thể im lặng lâu hơn được nữa, vì thế cô nói: “Tôi không nghĩ mình là người hiểu biết, chỉ có thể cố gắng suy nghĩ cẩn thận để tránh phạm sai lầm ở mức thấp nhất”.

“Ngay ở trong công việc, tôi cũng ủng hộ cấp dưới có can đảm nhận mình sai, tôi nghĩ nếu không có sai sót gì thì cũng giống như đã bỏ mất khả năng lựa chọn đúng đắn của bản thân. Hơn thế, tôi chỉ có thể cố gắng tránh để mình không mắc sai lầm, nhưng không thể giúp người khác hạn chế lỗi sai của họ. Người luôn phải suy nghĩ quá nhiều như tôi thì chỉ khiến mình gánh chịu cái sai của người khác thôi.”

Diệp Tri Thu tập trung lắng nghe, Tăng Thành bỗng dừng lại, lát sau mới nói tiếp: “Tôi thấy mình đã quen với kiểu nói ”thuyết giáo” đối với em rồi”.

“Sao có thể nói là ”thuyết giáo” được, làm việc với ông, tôi đã học được rất nhiều điều.”

“Điều đó chỉ làm cho tôi và em ngày càng xa nhau thôi”, Tăng Thành cười chua chát, “Đành vậy thôi, Tri Thu, chúng ta cùng đi ăn nhé, tôi muốn nói chuyện với em thêm một chút”.

Diệp Tri Thu gật đầu, cô luôn cố gắng tránh mặt Tăng Thành, nhưng giờ cô mới phát hiện, việc trốn tránh như vậy không thể giúp mình thoát khỏi những lời đồn đại cũng như khó khăn trong cuộc sống, chỉ bằng cứ thản nhiên mà đối mặt với nó.

Hai người ra khỏi khách sạn, Tăng Thành lái chiếc Mercedes Benz, biển số Thẩm Quyển, đưa cô tới một nhà hàng chuyên về món ăn châu Âu. Tầng thượng của nhà hàng đó khá rộng, nên mỗi bàn ăn đều có một chiếc ô che nắng, không gian nơi đây được tô điểm bằng các loại cây của vùng nhiệt đới, vì vẫn còn sớm nên mới chỉ có một số khách. Tới khi mặt trời đã lặn hẳn, những làn gió nhẹ thổi, vào buổi tối thế này, thành phố ven biển ở thời điểm giữa hè mang đến cho người ta cảm giác khoan khoái, khác hẳn các thành phố nằm sâu trong lục địa.

Ở nhà hàng này, hải sản là món chính. Đồ ăn được đưa tới rất nhanh. Tăng Thành gọi rượu nho trắng, ông chỉ rót cho cô một ly và nói: “Dạ đầy Ồn rồi chứ hả? Em uống chút thôi nhé!”.

“Tổng giám đốc Tăng, buổi biểu diễn hôm nay thế nào?”.

“Phản ứng tốt, các doanh nghiệp đông lao động ở vùng duyên hải thực sự đang có nhu cầu hướng vào sâu trong lục địa, lãnh đạo khu dự án còn nhiệt tình kêu gọi hơn cả tôi, hiện giờ áp lực của họ trong việc tìm các chủ đầu tư cho dự án phát triển rất lớn.” Tăng Thành không muốn đề cập nhiều đến công việc nên ông uống một ly rồi nói: “Tri Thu, hóa ra tôi bị em từ chối một cách triệt để rồi, không còn hy vọng nào nữa”.

Diệp Tri Thu cười không biết nói sao. Ông lại tiếp lời: “Em đừng căng thẳng, tôi đã nói rồi, tôi tôn trọng sự lựa chọn của em”.

Mọi người đều nói về sự lựa chọn, cô thở dài và nói: “Đây vốn dĩ không phải là sự lựa chọn của một người. Tổng giám đốc Tăng, trước kia ông cũng đã yêu, đúng không?”.

Tăng Thành cười rồi nói: “Đúng, dù sao thì tôi cũng đã có thời trai trẻ, tuy nhiều người không tin điều đó lắm”. Diệp Tri Thu bối rối, đương nhiên cô không có ý châm chọc Tăng Thành, thực ra năm nay Tăng Thành cũng mới chỉ ba mươi tám tuổi, đáng gầy nhưng chừng chạc, vẫn chưa có kiểu mập mạp của tầm tuổi trung niên. Độ tuổi này đang là thời kỳ phong độ nhất của đàn ông.

Cô biết mình đã mở đầu không ổn, nhưng nói năng trau chuốt với Tăng Thành chỉ bằng thừa, cô cười mỉa mai: “Đàn ông khi nghĩ về mối tình cũ như thế nào tôi không rõ lắm, nhưng tôi là người bình thường, không có chí hướng lớn, cái tôi cần chỉ là một công việc ổn định và một mái ấm. Tôi đã từng cho rằng, sau khi cuộc tình với Phạm An Dân kết thúc, chờ cho nỗi đau nguôi ngoai, tôi sẽ bình tâm lại, tìm một người thích hợp để kết hôn và sống cho qua ngày”.

“Xem ra tôi không phải là người mà em thấy là phù hợp rồi.”

Diệp Tri Thu lắc đầu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng Tăng Thành. Cô nhẹ nhàng nói: “Không, nếu không gặp bạn trai hiện tại, có lẽ ông là người phù hợp nhất. Nhưng bây giờ thì khác, nếu tôi chỉ thấy phù hợp mà đồng ý thì khác nào đã phụ lòng ông”.

Trái tim Tăng Thành đau thắt, lúc này đèn điện đã thấp sáng. Diệp Tri Thu vẫn nhìn thẳng, rất ít khi cô thản nhiên đón nhận tia nhìn của ông như thế. Lần đầu tiên ông cảm thấy, cô không coi ông là chủ cũ, ông nói giọng ảm áp: “Hình như tôi đã làm một việc đúng, nhưng lại không đúng thời điểm, cuối cùng thì để mất em”.

“Tổng giám đốc Tăng, để mất tôi không phải là điều đáng tiếc. Tôi không hạ thấp bản thân, nhưng có nhiều người xứng đáng với ông hơn”.

“Haizzz, em lại lấy cách tôi thường an ủi em để an ủi tôi rồi”. Tăng Thành lắc đầu cười rồi nói tiếp: “Không, Tri Thu, tôi không cần an ủi, có một điều tôi muốn nói với em, không phải vì tôi thấy em là người vợ phù hợp mà cầu hôn đâu.”

Diệp Tri Thu sững sờ, rõ ràng Tăng Thành không cần nghe cô nói thêm gì, ông châm điều thuốc, thở ra các vòng khói, mắt nhìn xa xăm, dường như tâm trí đang để ở nơi khác. Một lúc sau, ông dụi điều thuốc rồi nói: “Nhưng những điều này không quan trọng, chỉ cần em sống thật tốt là đủ rồi”.

“Tổng giám đốc Tăng, tôi sẽ sống tốt”.

“Em xem, tôi lại ra giọng giáo huấn em rồi, em là người sống rất cố gắng và chăm chỉ. Tri Thu, cần thư giãn một chút, em còn trẻ, đang là lúc hưởng thụ cuộc sống.”

Diệp Tri Thu lắc đầu cười gượng, vẫn mỉa mai: “Lần này nói với ông, tôi sẽ cố sống thật thỏa mái, tôi nói nghiêm túc đấy. Tôi hy vọng mình có thể thư giãn hơn một chút, nhưng đối với tôi, hình như việc cố gắng thư giãn là một nghịch lý, tôi hy vọng đầu óc mình sớm được thư thái”.

“Về trí tuệ thì em không thiếu, chỉ thiếu tự nhiên và tự tin. Tôi còn nhớ mãi dáng vẻ em lần đầu tiên phát biểu ở Hội nghị bán hàng, em cầm quyển sổ ghi chép rồi lần lượt nói về con số thống kê ở các nơi, giọng nói run run, tay cũng lập cập. lúc đó tôi nghĩ, thật đáng ghét, một cô gái xinh xắn như vậy mà lại khiến người khác phải trách móc, thế là em bị tôi điều đi khắp các thị trường trong nước.”

Đương nhiên Diệp Tri Thu còn nhớ, khi mới bắt đầu công việc, cô thường bị căng thẳng, lúc nào tham gia cuộc họp của bên Kinh doanh cũng thấp thỏm chờ đến lượt mình, lòng bàn tay thường toát mồ hôi. Tới khi được thăng chức, bắt đầu tham gia những cuộc họp có Tăng Thành tham dự, cô càng căng thẳng hơn. Bây giờ nghĩ lại, cô vẫn không sao hiểu nổi mình lại khắc phục được nhược điểm đó.

“Rồi càng về sau này, em càng biết trấn tĩnh bản thân hơn, những bài phát biểu có tính lập luận cao, làm việc không bao giờ tính toán thiệt hơn, luôn làm người khác yên tâm. Có điều, tôi cảm thấy em vẫn là cô gái lúc nào cũng có cảm giác không an toàn, bị ép trưởng thành, luôn mặc áo giáp để cố gắng thích ứng với mọi hoàn cảnh, nhưng trong lòng thì không cứng rắn như thế, may mà em vẫn giữ được sự dịu dàng vốn có...” Tăng Thành đột nhiên im lặng.

Diệp Tri Thu quay đầu lại, cắn chặt môi, cố gắng để nỗi xúc động qua đi. Cô đang đối mặt với người đàn ông hiểu rõ mình, xót thương cho sự nỗ lực và cố gắng của mình, hiểu được cảm giác thiếu an toàn mà mình luôn cố gắng để người khác không nhận thấy.

Ông hiểu cô đến thế mà cô chỉ coi ông là một ông chủ nghiêm khắc và có trí tuệ, lúc nào cũng có dáng vẻ uy nghiêm của người lãnh đạo, không thể biết được những suy nghĩ trong lòng ông. Cô đã không còn cơ hội để hiểu ông nữa, càng không thể lựa chọn con đường bằng phẳng để giao phó đời mình cho ông.

Cô cố gắng để không khí thoải mái hơn một chút rồi cười nói: “Ông có nhận thấy ở Tổ Mỹ, rất nhiều nhân viên đều cố gắng học theo cách xử lý công việc của ông không?”.

Trước đây, Tăng Thành không ý thức được điều này, ông biết mình có yêu cầu rất cao đối với nhân viên và công việc, không phải cấp dưới nào cũng chịu được điều đó. Nhưng giờ nghiêm túc nghĩ lại, một số nhân viên chủ chốt đã làm ở công ty lâu năm đều có điểm tương đồng như vậy, ông nói: “Tôi hy vọng cách làm việc của mình có thể trở thành đòn bẩy cho tiền đồ của mọi người, không ngờ lại còn ảnh hưởng đến cả cuộc sống của họ nữa”.

“Ai dám đảm bảo rằng cả cuộc đời mình luôn ngầy thơ, phải dùng các cách khác nhau để thích ứng với xã hội này, Tổng giám đốc Tăng, tôi trân trọng những kinh nghiệm mà mình đã có được khi ở Tổ Mỹ, chưa bao giờ tôi hối hận vì mình đã làm mọi việc như hôm nay, nếu cho tôi lựa chọn lại, tôi vẫn đi con đường đó”.

Tăng Thành càng thêm buồn, ông cười nói: “Tri Thu, chúng ta không nói về vấn đề này nữa nhé!”.

Lúc này, cảm thấy gần gũi nhau hơn, hai người khẽ chạm ly rồi uống cạn, tất cả tâm tư đều được giữ trong im lặng.

19. Chương 39-40

Chương 39

Thăng thấn

Mấy hôm sau, Diệp Tri Thu lại đến xem triển lãm, buổi chiều cô nhận lời đến công ty của Tưởng Định Bắc. Công ty của anh ở quận Phúc Điền, ngoài bộ phận Thiết kế và Kinh doanh và một thư ký kiêm lễ tân do anh ta phụ trách, còn lại rõ ràng đã giao phó hoàn toàn khâu sản xuất cho công xưởng của bố, có thể nói là lâm trận mà hành lý nhẹ tênh. Phong thiết kế rộng rãi, sáng sủa, có bốn nhà thiết kế và bảy, tám trợ lý đang bận rộn công việc. Theo lời giới thiệu của anh ta, còn một nhà thiết kế người Hồng Kông nữa làm tổng phụ trách vẫn phải chạy đi chạy lại giữa Hồng Kông và Thẩm Quyến. Có thể nói, mảng thiết kế của công ty này rất mạnh.

Tân Định từ khi tốt nghiệp đã ký hợp đồng với Tổ Mỹ, ít có cơ hội đi tham quan các công ty khác, khi biết Diệp Tri Thu được mời đến đó tham quan, cô ấy tỏ ý muốn đi cùng. Tưởng Định Bắc đương nhiên rất hoan nghênh. Diệp Tri Thu xem xét cẩn thận các khâu liên doanh sản xuất và mảng thiết kế hình ảnh, còn Tân Định thì chăm chú quan sát phòng Thiết kế, một nữ thiết kế trẻ tuổi, xinh đẹp, có mái tóc ngắn tên là Tiểu Mễ, mắt sáng lên khi nhìn thấy Tân Định, cô ta nói rõ to: “Thần tượng của em, là chị thật sao?”.

Diệp Tri Thu và Tưởng Định Bắc cùng cười. Tân Định nghi hoặc nhìn cô gái trẻ đi chân sáo đó, rồi quay lại nhìn Tưởng Định Bắc và nói: “Các anh khiến lòng tự tin của tôi bỗng chốc được thổi phồng lên đấy, nói thật là chẳng qua tôi chỉ làm được một show diễn ở Bắc Kinh hồi đầu năm thôi, chứ có tiếng tăm gì đâu”.

“Có chứ, có chứ, nhân vật số một của trường em - người mà bọn em ngưỡng mộ nhất - năm đó cũng tham gia cuộc thi thiết kế trẻ toàn quốc còn thua chị nữa là. Lúc đó em học năm thứ nhất, ngồi phía dưới xem chị nhận giải thưởng trên sân khấu, chị thấp nhất nhưng tư thế lại oai phong nhất, em rất ấn tượng, thế là chị trở thành thần tượng của em”.

Tân dịch rất cảm động, đó là thời kỳ huy hoàng của cô khi còn là sinh viên, chỉ một lần tham gia show diễn mà đã nổi tiếng, cô là người được đánh giá cao nhất trong những người được giải, không ngờ từ đó, cô trở thành thần tượng của bao người. Khi nói về quá trình công tác của cô, Tưởng Định Bắc không khỏi thán phục.

“Cô Diệp, tôi đang thắc mắc tại sao khách hàng như cô lại am hiểu về lĩnh vực thời trang như vậy, hóa ra cô là người trong nghề. Hom qua, tôi đã múa rìu qua mắt thợ, mong cô có thể đóng góp ý kiến quý báu cho chính sách liên doanh của chúng tôi”.

Diệp Tri Thu trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy thì tôi nói thẳng nhé! Tôi thấy chính sách liên doanh hay vấn đề xây dựng hình ảnh, cho đến sản phẩm của các anh đều có khởi điểm tốt. Một nhãn hàng vừa mới ra đời mà phát triển thuận lợi như vậy, tôi đoán nhất định là tiềm lực kinh tế rất lớn. Nhưng nếu các nhà thiết kế muốn liên kết để mở rộng thị trường thì tôi thấy điều đó rất khó thực hiện”.

“Không đầu gì cô, trước đây tôi làm mảng thị trường bên công ty của bố tôi khá lâu, cứ ngỡ kinh nghiệm đã dày mình nhưng bây giờ mới thấy, đúng là không như mình nghĩ”.

Tưởng Định Bắc không hề thể hiện uy quyền lãnh đạo của mình trong công ty, vì thế Tiểu Mỗ cười và nói chen vào: “Anh Bắc, anh mà không tăng lương cho em, em sẽ giống Tiểu Định, chỉ mặc thiết kế của bố anh thôi, không cho phép anh cười em ăn mặc không có thẩm mỹ đâu đấy”.

Diệp Tri Thu quan sát anh chàng Tiểu Định đó, cô ngạc nhiên khi nhận thấy cái áo phông mà anh ta mặc là một nhãn hiệu rất phổ biến trong nước với lượng tiêu thụ hàng năm đạt tới con số đáng kinh ngạc, ông chủ hãng đó đúng là họ Tưởng. Tưởng Định Bắc cười nói: “Cô Diệp, chắc cô đã đoán ra rồi đúng không? Đúng thế, nhãn hiệu đó là của công ty bố tôi, bây giờ chị tôi là quản lý kinh doanh bên đó, không hẳn tôi muốn ra làm riêng, chỉ là được sự đồng ý của họ nên tôi định đi sâu vào mảng thời trang cao cấp hơn”.

“Thời trang đại chúng và thời trang dành riêng cho phái nữ đúng là không giống nhau”, Diệp Tri Thu nói khéo.

Nhãn hàng mà bố anh ta làm chủ thường được giới thời trang đánh giá là chỉ trọng về số lượng, các cửa hàng giới thiệu sản phẩm nhan nhản từ thành phố đến nông thôn, đến tận Lhasa cũng có, chính sách xúc tiến kinh doanh của công ty đó là vài ba ngày lại có đợt giảm giá, chẳng thấy tốn nhiều chất xám. Nhưng Diệp Tri Thu hiểu rõ, để có một chỗ đứng hẳn hoi trên thị trường, sản phẩm có mức độ phủ sóng rộng khắp với giá cả rẻ thì đương nhiên phải có điểm hơn người. Chỉ có điều, nhãn hàng mới mà Tưởng Định Bắc đang làm không hề liên quan tới thương hiệu bên đó trong khi hoàn toàn có thể xử dụng được thị trường sẵn có. “Có lẽ cô hiểu được sự khó khăn của tôi, tôi không thể dựa vào mạng lưới kinh doanh của ông ấy được, tất cả đều phải bắt đầu từ con số không”.

“Bây giờ anh đã đi con đường riêng, một thân một mình làm lại từ đầu, đương nhiên sẽ khó khăn nhưng cũng có rất nhiều thuận lợi, điều đó có nghĩa, khi bắt đầu không thể để mình đứng ở thế quá cao. Ví dụ như, trong các điều kiện để liên doanh có một điều khoản là yêu cầu thành viên phải có gian hàng rộng bốn mươi mét vuông ở một trung tâm thương mại lớn là không phù hợp với thực tế lắm. Bây giờ một nhãn hàng mới ra đời, đang không có vũ khí hộ thân nào, muốn xin một gian hàng hai mươi mét vuông ở trung tâm thương mại có chút tiếng tăm vẫn là vấn đề khó khăn ấy chứ. Tôi nghĩ, điều kiện này sẽ làm nhiều khách hàng có ý liên doanh phải chùn bước.”

Tưởng Định Bắc gật đầu: “Có lý lắm, tôi đã suy nghĩ rất thấu đáo nhưng vẫn phạm vào lỗi con nhà lính tính nhà quan còn điều gì nữa không?”

“Những vấn đề khác, tôi không có góp ý gì lớn, nhưng chưa chắc tôi đã làm đại lý cho nhãn hàng này của anh.”

“Cô nói vậy có ý gì?”

“Vì tính tôi vốn làm việc thận trọng, có lẽ tôi sẽ quan sát một thời gian rồi mới quyết định. Hơn nữa, giá cả của nhãn hàng này đã rõ ràng, tiền bảo đảm và khoản đầu tư ban đầu cũng đã tính toán hợp lý. Nhưng đối với tôi, nó vẫn quá cao, hiện tại tôi không thể gom đủ tiền”. Diệp Tri Thu cười nói.

Tướng Định Bắc thở dài rồi cười nói: “Cô làm tôi lo quá, cứ sợ cô sẽ chỉ ra một sơ suất chết người nào đó. Cô Diệp, nói thật thì tôi còn một phương án khác nữa, có thể chúng ta vẫn còn cơ hội hợp tác”.

Tân Định im lặng mãi, giờ mới cất lời: “Không cho anh bắt mất Thu Thu của chúng tôi đâu nhé! Cô ấy sẽ không đến Thẩm Quyển làm việc đâu”.

Tướng Định Bắc sững sờ, rồi mimi cười: “Tân Định, cô rất thông minh. Sự thực là tôi định bắt cả hai người một lúc cơ, không biết tôi có vinh hạnh đó không?”

Tân Định không ngờ con người này lại thẳng thừng như vậy, cô cười khanh khách rồi trả lời: “Bây giờ có một sẵn lòng người trực tiếp vậy sao?”

Diệp Tri Thu cũng bật cười, nhưng cô không muốn nói tiếp chủ đề này.

Tướng Định Bắc nhất quyết mời hai cô ăn tối, đồng thời gọi thêm vài quản lý kinh doanh và nhà thiết kế của công ty. Khi ra khỏi công ty, anh gọi điện thoại, một lúc sau thì Đới Duy Phàm xuất hiện. Anh ta và Tướng Định Bắc anh em thân mật, rõ ràng đã quen biết nhau từ trước. Mấy cô gái nhìn thấy Đới Duy Phàm thì hai mắt mở to, chớp chớp. Chẳng bao lâu, Tiểu Mỗ đã chuyển cách xưng hô là Duy Phàm huynh rồi, Tân Định nghe thấy thế, cứ mím chặt môi nhin cười. Đới Duy Phàm lúng túng ra mặt và nói với giọng cầu khẩn: “Có phải mình đang diễn Hồng Lâu Mộng đâu, đừng huynh huynh muội muội nữa được không?”. Những người ngồi đó đều không nhin được mà bật cười ha hả.

Diệp Tri Thu tranh thủ ra ngoài gọi điện cho Hứa Chí Hằng nhưng anh đang tắt máy. Cô buồn bã quay lại chỗ ngồi. Ăn xong, Tướng Định Bắc lái xe đưa họ về. Rõ ràng anh ta có chuyện muốn bàn riêng với Diệp tri Thu nên lái xe đưa Đới Duy Phàm và Tân Định về khách sạn Ngũ Châu trước, rồi mới lái xe đưa Diệp Tri Thu về.

“Cô Diệp này, ý kiến của cô rất xác đáng. Thực sự mấy hôm nay, tình hình ở bên triển lãm giống như những lời cô nói, rất nhiều khách hàng muốn liên doanh sản phẩm nhưng đều không đáp ứng được những điều kiện. Có điều, tôi không định hạ thấp những điều kiện đã đề ra, bởi ngoài tiềm lực kinh tế, cái tôi cần hơn ở các đối tác đó là năng lực phát huy thương hiệu. Rất nhiều nhãn hàng rất coi trọng tiền bảo hiểm khi tham dự liên doanh, có thể quay vòng vốn để thương hiệu tiếp tục phát triển. Nhưng nói thực, chỗ tôi không bị áp lực về vốn. Cái tôi mong muốn chính là, có nhiều người ở thị trường các khu vực khác nhau cùng giúp thương hiệu phát triển, tiến vào thị trường tốt, giữ được hình ảnh đẹp về gian hàng và dùng chính sách xúc tiến bán hàng thống nhất.”

“Suy nghĩ này cũng có lý, nhất là khi anh muốn đi vào thị trường cao cấp, nhưng anh phải chuẩn bị tâm lý khá vững vàng vì mới đầu sẽ rất khó khăn.”

“Trước mắt, mảng thị trường vẫn do tôi quản lý, nhưng nói thẳng, tôi thực sự cảm thấy lực bất tòng tâm, đối với vấn đề quan hệ với các siêu thị hay trung tâm bán hàng thì kinh nghiệm của tôi có hạn. Cô Diệp, tôi rất ấn tượng với các nhãn hàng của Tổ Mỹ, năng lực và tiềm lực của cô làm tôi rất nể phục, mong cô hãy suy nghĩ về đề nghị của tôi, đến chỗ tôi làm Tổng quản lý kinh doanh nhé!”

Xe đã về đến cổng khách sạn, Diệp Tri Thu cười và nói: “Anh Bắc, tôi rất ngạc nhiên đấy! Vì tôi chưa nghĩ đến việc sẽ ra tỉnh ngoài làm việc đâu”.

“Bây giờ giao thông rất phát triển, khoảng cách đâu còn là trở ngại nữa. Ở chỗ tôi tuy mới thành lập, nhưng về vấn đề lương bổng đãi ngộ sẽ không thấp hơn các công ty cùng ngành ở bản địa, và tôi tin rằng có thể tạo một không gian rộng lớn để cô phát triển.”

Diệp Tri Thu biết rằng, nhân viên kinh doanh trong ngành thời trang ở vùng duyên hải có mức thu nhập rất cao, trong nội địa khó có thể so sánh được, cô trầm ngâm một lát rồi nói: “Để tôi suy nghĩ rồi đưa ra câu trả lời cho anh sau nhé! Quyết định này cần phải có thời gian để cân nhắc”.

Tướng Định Bắc gật đầu cười nói: “Đương nhiên là được”. Hai người xuống xe, anh đứng ở bên kia chiếc xe và vẫy tay nói: “Cô Diệp à, tôi sẽ chờ cô đến làm ở vị trí đó. Tôi bảo đảm với cô rằng, đến Thẩm Quyển làm việc là một lựa chọn không tồi đâu”. Diệp Tri Thu cũng cười và vẫy tay chào. Đới chiếc xe đi rồi, cô quay người định vào trong, nhưng nghĩ ngợi một lát cô qua cửa hàng nhỏ bên cạnh xem mấy cuốn Tạp chí

Thời trang mới ra, rồi mua một cuốn về phòng đọc để giết thời gian. Khi cô mở túi xách để lấy ví trả tiền thì một bàn tay từ phía sau đã tranh đưa tiền cho chủ cửa hàng, rồi cầm cuốn tạp chí kia.

Cô kinh ngạc quay lại thì thấy Hứa Chí Hằng. Anh mặc áo phông màu trắng phối với quần bò, đeo ba lô, dáng vẻ giống như đi du lịch. Anh nhìn cô, rồi nhìn cuốn tạp chí trên tay, cười nói: “Tiểu thư, liệu tôi có vinh hạnh được mua cuốn tạp chí này cho cô không?”

Người bán hàng tầm khoảng năm mươi tuổi thấy thế bật cười và nói bằng tiếng địa phương: “Bây giờ mà vẫn còn kiểu tán tỉnh phụ nữ thế này à?”

Không ngờ Hứa Chí Hằng lại hiểu phương ngữ đó, anh nói: “Tôi là người thích tỏ tình theo phương pháp cổ điển”.

Diệp Tri Thu cũng muốn trêu lại, một tay cầm cuốn tạp chí, tay kia kéo cánh tay anh và nói: “Nếu như kèm thêm một bữa ăn đêm nữa thì em đồng ý”.

Người bán hàng tròn mắt nhìn, vừa trả lại tiền thừa vừa lẩm bầm gì đó. hai người đi ra, nhìn nhau và cùng bật cười vui vẻ.

“Chí Hằng, sao anh lại đến đây?”.

“Anh mà không đến thì e rằng, nếu em không chấp nhận lời cầu hôn thì cũng chấp nhận một công việc ở đây mất, như thế sẽ càng ngày càng xa anh hơn”. Hứa Chí Hằng nhướn mày rồi nói với giọng hài hước, nhưng ánh mắt rất là nghiêm túc.

Diệp Tri Thu lắc đầu cười.

“Em đi trả phòng đi.”

“Xong rồi đi đâu?”

“Em còn nợ anh một kỳ nghỉ đấy, không cần hỏi gì nữa, đi theo anh rồi khắc biết”.

Diệp Tri Thu nghe lời anh, về khách sạn trả phòng, cùng anh lên chiếc xe địa hình đã đỗ sẵn ở bên ngoài. Lái xe là một người đàn ông trung niên vẻ rất trầm lặng. Cô và Hứa Chí Hằng ngồi ở băng ghế sau, chỉ biết xe đã ra khỏi thành phố, trời càng lúc càng tối, Hứa Chí Hằng nắm tay cô nhưng không nói nơi họ đang đến.

Cô không muốn tìm hiểu rõ về kế hoạch sắp diễn ra, yên tâm dựa đầu vào vai anh, nhiều ngày mất ngủ khiến cô mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ say.

Không biết đã trôi qua bao tiếng đồng hồ, Hứa Chí Hằng khẽ kêu cô dậy, cô mơ màng bước xuống xe, trước mắt là một dãy nhà gỗ trong rừng thông, ở lối hành lang nhỏ có những chiếc ghế nằm và ô che nắng, Hứa Chí Hằng đến một gian trong đó, lấy chìa khóa mở cửa và tiện tay bật đèn. Gian phòng được bài trí như phòng khách sạn, có chiếc giường đôi trải ga trắng, điều hòa, phòng vệ sinh riêng với đầy đủ vật dụng cần thiết, chỉ thiếu mỗi ti vi.

“Chí Hằng, đây là đâu thế?”

Hứa Chí Hằng cười nói: “Em đừng hỏi gì cả, bỏ hết đồ xuống rồi đi theo anh”.

Một tay nắm tay cô, tay kia giữ lấy vai và bảo cô nhắm mắt lại, sau đó anh dẫn cô đi. Lâu lắm rồi cô mới hào hứng chơi trò trẻ con như vậy, cảm giác thật là kỳ diệu và như đang đợi chờ điều gì sắp đến. Nhắm mắt đi bộ nên bước đi không linh hoạt, cứ ngập ngừng dò dẫm. Nhưng có bàn tay rắn rỏi của anh ở bên, trái tim thấp thỏm đã trở nên bình tĩnh. Khi đi được khoảng bảy, tám phút, cô cảm nhận được những làn gió thổi qua, vừa mát lạnh vừa thoảng mùi hương lạ, phía trước lại có tiếng sóng vỗ ì ầm, cô bước từng bước lên dải cát mịn, Hứa Chí Hằng khẽ nói: “Bây giờ em có thể mở mắt ra rồi đó”. Đêm đã khuya lắm rồi, Diệp Tri Thu chớp mắt, trước mặt là bãi cát dài màu trắng bạc dưới ánh trăng, cả dãy lều bạt thẳng hàng, không xa lắm, cả tốp khách du lịch cầm đèn pin đi bách bộ, chốc chốc lại cúi xuống, hình như đang nhặt vỏ sò, vỏ ốc, đoàn thuyền đánh cá ở đằng xa nhấp nháy ánh đèn. Xa hơn nữa là bầu trời rộng màu xanh đen, có treo một vầng trăng khuyết và vài ngôi sao khi tỏ khi mờ. Mặt biển bao la tối sẫm với những đợt sóng dâng

trào. Biển và trời như hòa cùng nhau trong một màu đêm khoáng đạt, thấp thoáng bóng núi xa xa. Tiếng đợt sóng xô vào bãi cát, như một giai điệu kỳ lạ, khiến tâm trạng đang rối bời của cô bình yên trở lại.

Diệp Tri Thu không tin nổi mắt mình, cô quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt vui mừng, hỏi: “Đây là đâu vậy anh?”.

“Tây Xung, nghe nói là bãi biển đẹp nhất ở Thẩm Quyến. Anh định đưa em đến một nơi xa hơn nhưng thời gian không đủ, nên đành đến tạm đây thôi”.

“Sao lại nói là tạm? Thế này là qua tuyệt rồi”.

Hai người ngồi xuống bãi cát, cô dựa vào anh, lấy tay vốc một nắm cát, cát ở đây mềm mại và trắng mịn, cô nắm lại để những hạt cát rơi xuống từ kẽ tay. Gió biển thổi đến làm những hạt cát len vào từng nếp áo của hai người. Lúc đầu, Hứa Chí Hằng còn tìm cách tránh đi, nhưng rồi thấy cô cứ thích thú mãi với trò đó nên anh chẳng tránh né nữa, mặc cho những hạt cát vương trên quần áo.

“Tình hình của anh trai anh thế nào?”.

“Anh ấy vẫn đang ở trong bệnh viện, vết thương ngoài da không vấn đề gì lắm, chỉ có di chứng của việc chấn thương sọ não kéo theo những cơn đau đầu thì phải tiếp tục theo dõi. Bác sĩ dặn không nên làm việc nặng và tránh những kích thích tinh thần, vì thế trước mắt, anh phải gánh vác việc của công ty”.

“Vậy chuyện của anh trai với chị dâu?”

“Chẳng có tiến triển gì, anh trai anh trước nay vẫn tự tin vào bản thân, thế mà bây giờ lại thảm hại đến thế”, Hứa Chí Hằng lắc đầu: “Vấn đề của họ chẳng ai giúp gì được, họ phải tự giải quyết thôi”.

Diệp Tri Thu không nói gì, vẫn tiếp tục ngắm cát rơi.

Bỗng Hứa Chí Hằng hỏi: “Thu Thu, sao em không hỏi tình hình của anh thế nào?”

Bàn tay của Diệp Tri Thu ngừng lại giữa không trung, cô nhìn anh với vẻ biết lỗi. Dưới ánh trăng, anh nghiêng đầu nhìn cô, thần thái điềm tĩnh, không có vẻ trách cứ. Cô quay người ôm cổ anh rồi ngẩng đầu nhìn, khẽ hỏi: “Vậy... anh sao rồi?”.

“Đầu tiên là lo lắng, sau đó ghen tuông, giận dữ, và cuối cùng là... buồn.”

“Xin lỗi anh”, cô dụi mặt vào lòng anh, nói nhỏ.

“Sao em phải xin lỗi? Em biết vì sao anh buồn không? Hôm đó, em nói với anh là chẳng có nguyên do gì hết, chẳng qua chỉ là em bướng bỉnh thôi. Chưa bao giờ em tỏ ra bướng bỉnh với anh như thế.”

“Đã lớn tuổi rồi, thì cũng bớt bướng bỉnh đi mà”. Cô tự cười mình rồi trả lời anh.

“Vậy sao? Anh không thấy thế đâu, Từ trước tới nay, em luôn tự mình giải quyết thấu đáo mọi vấn đề, hầu như chẳng chia sẻ với anh về những áp lực của công việc. Anh đoán chắc em có điều gì bức bối, chứ nếu không tại sao lại bỏ việc thế được. Em luôn cố gắng một mình gánh những bức dọc. Điều đó làm anh không thể không suy nghĩ, một người bạn trai như anh rốt cuộc đã cho em được những gì mà em lại bao dung với anh như vậy. Thỉnh thoảng lắm mới bướng bỉnh một tí mà đã phải nói lời xin lỗi anh rồi.”

“Chí Hằng, anh đã cho em rất nhiều rồi”, Diệp Tri Thu không ngẩng đầu, khẽ nói, giọng nói như hòa vào tiếng sóng biển: “Chỉ cần nghĩ đến anh là em lại cảm thấy vui, anh đã cho em cảm giác được yêu, giúp em nhận ra mình vẫn còn có thể rung động, có thể buông thả bản thân để hưởng thụ cuộc sống và hơn hết là có niềm tin vào tương lai. Nếu không phải tại tính em luôn lo lắng chu toàn và suy tính nhiều thì đúng là mọi việc quá mỹ mãn”.

Hứa Chí Hằng ôm cô thật chặt, anh cảm thấy những lời nói an ủi đó giống như những đợt sóng mạnh mẽ đang dội vào lòng anh. Rất lâu sau anh mới nói: “Em lại đang tự thuyết phục mình, phải không? Điều này rõ ràng là chưa đủ. Chúng ta vẫn thường thất vọng với người mình tin tưởng thôi. Anh thẳng thắn nói với em, Thu Thu, anh sợ em không cần anh như anh cần em. Em hãy cho anh thời gian, anh muốn cho em nhiều hơn nữa”.

Chương 40

Tri Thu

Diệp Tri Thu và Hứa Chí Hằng nghỉ ngơi ở bãi biển Tây Xung hai ngày. Buổi sáng, họ dậy lúc năm giờ ba mươi phút để xem mặt trời mọc, đi ca nô xem phong cảnh các đảo, cùng lên thuyền với ngư dân ra biển bắt cá, rồi lên thị trấn nhỏ để ăn món hải sản tươi nguyên, sau đó cùng chơi bóng chuyền bãi biển hay tổ chức tiệc nướng cùng các du khách khác.

Buổi tối họ ngủ trong căn nhà gỗ, Diệp Tri Thu gối đầu lên cánh tay Hứa Chí Hằng. Tiếng sóng biển từ xa vọng lại hòa lẫn với tiếng gió trong rừng thông cứ rì rào trong đêm sâu tĩnh mịch. Họ say sưa nói chuyện.

“Lần này đến đây, em đã chọn được nhãn hàng nào chưa?”

“Trước mắt, em thấy các điều kiện vẫn chưa thích hợp lắm, để tính sau vậy”.

“Chắc em không định đến Thẩm Quyển làm đâu nhỉ?”

Diệp Tri Thu hỏi lại: “Thế anh định ở Hàng Châu bao lâu nữa?”

Nghe đến điều này, Hứa Chí Hằng không biết trả lời ra sao, hôm kia, bố vừa nói với anh về ý định ông muốn giữ anh ở lại công ty; “Tình hình của anh con bây giờ không biết sẽ ra sao, dù có lành bệnh cũng không được làm việc nhiều, công ty quả thực cần có người quản lý, về công ty linh kiện ô tô ở bên đó, Mục Thành có thể tự lo liệu được, cùng lắm là thuê thêm một người làm giám đốc nữa”.

Anh nói: “Thu Thu, anh chưa biết, còn phải xem tình hình bệnh tật của anh trai thế nào. Bố rất muốn anh ở lại bên đó, nhưng anh không muốn. Anh rất xin lỗi, bây giờ anh không thể cho em câu trả lời rõ ràng được”.

“Chí Hằng, không sao, em không định giục anh đâu, bây giờ gia đình đang cần anh, đương nhiên anh không thể thích làm gì thì làm được. Em chỉ đang nghĩ, nếu như anh phải ở lại Hàng Châu lâu hơn một chút, có lẽ em sẽ cân nhắc về việc tiếp nhận công việc ở đây”.

Hứa Chí Hằng tm lặng, Diệp tri Thu nhòm người lên nhìn anh trong ánh trăng mờ mờ: “Chí Hằng, em có lý do của mình. Trước đây, em chưa từng giải thích với anh, hôm nay em sẽ nói rõ tất cả.” Cô ngừng lại một chút, nắm nhẹ bàn tay anh, “Trước khi đi Hàng Châu, em đã về thăm nhà, bố mẹ nói rằng, khu tập thể của họ đang ở hình như sẽ giải tỏa. Cả đời bố mẹ làm việc ở nhà máy ấy, bây giờ họ đã về hưu, thu nhập không cao, cũng chẳng có vốn liếng gì, em không muốn họ chỉ trông vào vài đồng tiền bồi mà phải ra mua nhà ở ngoại ô, em muốn đưa bố mẹ đến sống ở căn chung cư bên Tân Giang Hoa Viên”.

“Điều này rất hay mà, anh cũng không muốn em bán căn nhà ấy, nhưng điều này có liên quan gì đến việc em đến làm ở Thẩm Quyển? Đừng nói với anh là em thích công việc đầy thử thách đấy nhé!”

Diệp Tri Thu cười nói: “Tiền lương hấp dẫn em chứ sao, ở Thẩm Quyển, các công ty thời trang đãi ngộ nhân viên cao hơn hẳn trong nội địa, em đã quyết định tặng bố mẹ căn nhà thì chắc chắn sẽ không bán. Em đến đây làm việc một, hai năm, có thể trả hết tiền nhà trước thời hạn, lúc đó rũ sạch nợ rồi thì mình muốn làm gì có thể tự do chọn lựa”.

“Em chẳng nghĩ đến anh chút nào ư?”

“Đâu có, chỉ vì còn nghĩ đến anh nên em mới chưa hạ quyết tâm để nhận lời cộng tác với anh ta. Chí Hằng, thật sự em không muốn chuốc phiền phức nào ối quan hệ của chúng ta, em khó xử lắm.”

Đây là lần đầu tiên cô thẳng thắn nói ra sự do dự của mình, Hứa Chí Hằng kéo tay cô áp vào ngực mình:

“Không phải anh có ý đó đâu. Thu Thu, em chưa hề nghĩ rằng nếu công việc không cho em cảm giác thành công và thỏa mãn, thì nó không xứng đáng để em phải làm việc nơi đất khách. Em cứ làm ở nội địa, dù tạm thời không có anh bên cạnh, nhưng chí ít cũng có bố mẹ chăm sóc em, như thế anh cũng yên tâm hơn phần nào. Anh là bạn trai em, nếu anh không thể chia sẻ chút gánh nặng nào với em thì anh thấy mình thật vô dụng.”

Diệp Tri Thu ngả người, hôn lên môi anh: “Cám ơn anh, Chí Hằng, nhưng có những gánh nặng chỉ mình mới gánh vác được. Ví dụ như việc nhà anh, em chẳng thể giúp gì”.

“Em phân định ranh giới giữa chúng ta rõ ràng quá. Em có biết hôm đó đón em ở sân bay anh vui thế nào không? Đương nhiên em đến không giúp anh giải quyết được việc gì, nhưng trong lúc đầu óc đang rối bời mà được nhìn thấy em, được ôm em, anh cảm thấy mình có nghị lực để vượt qua mọi khó khăn. Giữa anh và em, bây giờ vấn đề không phải là ai giúp ai. Anh biết, rất nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào sức của mình là hoàn thành được. Nhưng đối với những vấn đề có thể làm được mà lại không nỗ lực thì quan hệ của chúng ta làm sao mà sâu sắc và lâu bền được?”. Nghe anh nói, Diệp Tri Thu rất cảm động, từ trước tới giờ cô luôn canh cánh một điều là hai người chưa có kế hoạch rõ ràng gì cho tương lai cả. Bây giờ, cô không khỏi tự hỏi, mình đã làm gì và đã cố gắng thế nào cho tương lai đó? Chẳng qua mình chỉ biết chờ đợi mỗi mòn thôi. Cô nằm trong lòng anh, không nói lời nào.

Anh vuốt tóc cô, hít mùi nước hoa nhẹ nhẹ, nói: “Thu Thu, anh biết bây giờ chúng mình chưa ổn định. Trong hoàn cảnh này, anh không nên đòi hỏi gì ở em mới phải, nhưng thật sự anh không muốn em đến Thẩm Quyển làm việc, anh định chờ tình hình của anh trai tạm ổn một chút thì sẽ về với em ngay. Chuyện về căn hộ đó, em để anh lo. Em cứ nghỉ ngơi một thời gian và thử tìm một công việc mà mình ưa thích. Đừng so đo gì với anh nữa nhé, nếu không, anh sẽ nghĩ em không coi anh là người yêu thật sự”.

Diệp Tri Thu vẫn không nói gì, Hứa Chí Hằng sốt ruột hỏi: “Thu Thu, em không vui à?”

“Không phải đâu Chí Hằng”, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh: “Em rất vui”.

Cô lại gục vào ngực anh, trong lòng dấy lên nỗi mừng vui khó tả. Đó không chỉ vì có người đã đỡ cho cô một gánh nặng mà cô luôn phải cố sức. Cô luôn tự tin vào năng lực làm việc của bản thân, kinh tế đối với cô không phải là vấn đề quá lớn. Mà điều quan trọng, đây là lần đầu tiên Chí Hằng và cô bàn bạc đến những việc cụ thể mà một gia đình phải đối mặt, khiến cô có cảm giác vừa an toàn vừa nhẹ nhõm.

Cô áp người vào lòng anh, hôn lên môi anh, mềm mại mà nóng bỏng. Hứa Chí Hằng ôm cô thật chặt và đáp lại nụ hôn. Ánh trăng huyền ảo xuyên qua màn cửa, phủ khắp phòng một màu ánh bạc, khuôn mặt xinh đẹp của cô như mơ màng trước mắt khiến anh ngây ngất. Họ hòa vào nhau cả về tâm hồn lẫn thể xác, như không có gì trên thế gian này có thể chia cắt. Những bàn tay đan vào nhau thật chặt, hơi thở và làn môi cùng hòa quyện trong nụ hôn say đắm. Ở đó, không có chỗ cho sự trống rỗng, tất cả đều chan chứa cảm xúc yêu thương. Sự hòa quyện cao độ ấy mang đến cảm xúc hạnh phúc tràn đầy, niềm hân hoan say đắm đầy ắp trong căn phòng gỗ nhỏ.

Trước đây, rất nhiều lần Diệp Tri Thu đến các thành phố miền duyên hải công tác. Còn có năm, Tập đoàn Tổ Mỹ thưởng cho những người có thành tích tốt trong công việc một chuyến đi nghỉ ở đảo Phuket. Còn Hứa Chí Hằng lúc đi du học ở Mỹ đã quá thỏa thuê với những bãi biển rực rỡ đầy nắng và gió. Anh cũng từng đến thành phố Nice ở châu Âu và bãi biển Aegrean. So với những thắng cảnh nổi tiếng đó thì khu du lịch Tây Xung bé nhỏ kia chẳng có gì nổi bật, dù cũng bãi cát trắng, mịn và nước biển xanh trong. Thế nhưng, đây là lần đầu tiên hai người ở bên nhau ngọt ngào và hạnh phúc như vậy, dường như chẳng nơi nào trên thế gian có thể đem lại cho họ cảm giác như ở nơi đây.

Đến ngày thứ ba, Diệp Tri Thu và Hứa Chí Hằng trả phòng và gọi xe đi thẳng ra sân bay, họ lên hai chuyến bay khác nhau, cùng trở về với cuộc sống hiện tại.

Diệp Tri Thu trở về, cô gọi điện cho Tây Môn, hẹn thời gian gặp nhau ở công trường của khu chung cư cao cấp Tân Giang Hoa Viên giai đoạn ba. Trước mặt cô là những tòa nhà chọc trời nối liền nhau. Tây Môn đưa cô đi xem tầng sắp được làm mẫu để thiết kế nội thất, các căn hộ của giai đoạn ba này đều rất rộng, khẩu hiệu của chiến dịch bán hàng lần này là: Nằm trong bốn tấm, bạn vẫn có thể ngắm cảnh sông. Đương nhiên, khẩu hiệu này cũng có chút thổi phồng, nhưng đúng là ưu thế địa lý rất rõ, thiết kế phòng và góc độ nhìn ra sông còn đẹp hơn căn hộ mà cô mua giai đoạn một.

Hai người trở về văn phòng của Tây Môn để bàn bạc kỹ hơn về các điều khoản hợp đồng, họ định đưa ra kiểu căn hộ chủ đạo để làm mẫu cho những thiết kế nội thất khác nhau. Diệp Tri Thu có chút ngần ngại: “Nếu như em muốn làm để kíp rao bán vào đúng dịp Quốc Khánh này thì hơi gấp đấy!”.

”Chị Thu Thu, nhân lực thì không thành vấn đề. Chị có thể chia ra từng giai đoạn, thứ nhất là giai đoạn công ty nội thất làm phần nền, rồi chị thiết kế các bước tiếp theo và bài trí tiểu tiết. Sau khi thiết kế của chị đã được duyệt, cả ba căn hộ mẫu đều được đồng loạt khởi công. Hơn nữa, nói thật với chị, các căn hộ

mẫu đều được hoàn thiện trong tình hình gấp gáp như vậy đó. Giai đoạn một của khu chung cư này, bọn em chỉ làm trong vòng hai mươi ngày là xong căn hộ mẫu, thế mà vẫn đẹp như tôm tươi.

Cô nghĩ, chẳng lẽ bây giờ cũng chẳng có việc làm, mà cô chẳng quen nhân rồi, thử làm công việc này cũng hay. Dù bao năm nay cô phụ trách thiết kế bài trí gian hàng, đúng là có hứng thú với công việc vẽ vời, tìm ý tưởng. Cô ký hợp đồng với công ty của Tây Môn, nhận tiền đặt cọc, cầm bản đồ chi tiết căn phòng và các số đo chính xác, về nhà là bắt tay ngay vào công việc thiết kế theo đúng yêu cầu của Tây Môn.

Cầm tập tài liệu trong tay, cô chậm rãi bước vào căn hộ mà mình đã mua, cô mở cửa sổ, ngắm nhìn giò Trầu Vàng lấp lánh trong ánh mặt trời, cô dõi mắt ra xa, trong lòng hiểu rõ mình đã rời bỏ hoàn toàn ký ức đau buồn, không có gì phải day dứt về căn hộ này nữa rồi.

Hôm sau, cô quyết định thu dọn quần áo, chuyển hẳn đến Tân Giang Hoa Viên. Căn hộ này rộng rãi, sáng sủa, tiện lợi cho công việc của cô với những giá vẽ, hơn nữa, nó rất gần với công trường, có gì cô chạy qua chạy lại xem xét. Tối nào cô cũng buồn điện thoại với Hứa Chí Hằng, khi anh biết cô đã nhận công việc này, bất giác bật cười, kể từ đó các cuộc điện thoại hầu như là anh lặng im nghe cô say sưa kể về những ý tưởng thiết kế của mình. Điều cô không ngờ là anh cũng rất có hứng thú với chủ đề ấy.

“Họ yêu cầu em thiết kế theo kiểu nông thôn nước Anh cho căn hộ này.”

Rõ ràng là anh đang cố nhịn để tiếng cười không bật ra, vì cho rằng lý tưởng này hơi điên rồ. Anh nói: “Họ muốn làm sống lại hình ảnh nhà văn Jane Austen** trong còi hồng trần này sao? Thu Thu, đây không phải là việc dễ dàng đâu”.

“Cũng không đến nỗi quá khó. Em định sẽ chủ yếu dùng loại sơn, Nitro, nền gạch và trần nhà đều màu trắng, cửa hình vòm, các chùm đèn treo bằng đồng với phong cách cổ điển, giấy dán tường dùng loại hoa nhỏ, tất cả đồ trong nhà đều bằng gỗ thật và sơn trắng, trên bàn ăn là giá để chén nhiều chân kiểu cũ, còn bồn tắm cũng dùng loại bốn chân.”

Hứa Chí Hằng không thể không bái phục cách thiết kế của cô, anh nói: “Hay em xem phim Lý trí và tình cảm để lấy thêm cảm hứng đi. Phiên bản mà Lý An đạo diễn rất được, anh xem nó hồi còn ở Mỹ đấy. Em thấy không, anh cũng đã từng xem những phim có tính nghệ thuật cao đấy chứ?”

Cô cũng bật cười: “Không cần đâu, chủ đầu tư chỉ yêu cầu em đưa ra một phong cách tổng quát thôi. Ai còn đi khảo cứu những đồ đạc dùng từ thời nữ hoàng Victoria nữa.”

“Thế em thích phong cách thiết kế nào?”

“Em thích không gian thoải mái nhưng phải thực dụng một chút, chứ đừng câu nệ những phong cách nghe thì rất kêu nhưng không thực dụng đó. Có điều, thiết kế căn hộ mẫu thì phải theo một phong cách thống nhất được ưu tiên hàng đầu, nên có vẻ giống thiết kế sân khấu trình diễn hơn, sắc màu phải thật nổi bật, ánh sáng bắt mắt, nếu áp dụng như thế đối với những căn hộ của người có mức sống trung bình thì hóa đơn tiền điện cuối tháng cứ gọi là tăng vọt”.

“Em muốn trước mặt phải là một bức tường màu sắc sắc sảo sao?” Hứa Chí Hằng có chút ngạc nhiên.

“Với một căn hộ mẫu thì tính hiệu quả phải để lên hàng đầu, có điều, nếu là chủ thì em sẽ chọn tông màu vàng nâu nhạt, nó có thể khiến lòng người dịu lại, hơn nữa còn đem lại cảm giác an toàn”.

Cô chuyển đề tài: “Anh Bắc lại gọi điện cho em, mức lương anh ấy đưa ra khiến em vừa ngạc nhiên vừa dao động, thật sự rất hấp dẫn”.

Hứa Chí Hằng trả lời với giọng bức bối: “Để anh ta bỏ cái ý định đó đi, sao cứ câu kéo bạn gái mình thế nhỉ? Chỉ bỏ ra mấy đồng mà muốn em phải lao động cật lực để anh ta mở rộng thị trường à?”

“Còn đòi hỏi gì nữa, đối với dân công sở mà nói thì giá trị của từng người được đo bằng những con số đó đấy, nếu anh ta mà đưa ra cái giá lớn hơn chút nữa, có lẽ em sẽ nhận lời ngay.”

“Dù có thế thì em cũng không được đi”, anh nói thẳng. Cảm thấy giọng nói đó nghe quyền uy nhưng cũng rất ngọt ngào, cô mỉm cười, nghĩ mình vẫn thật trẻ con.

Có lúc cô lại kêu ca với anh: “Căn hộ làm theo phong cách Đông Nam Á thì em định thiết kế một bức tường bằng trúc đan với dây mây, em vẽ phác thảo đến mức mắt cay xè rồi nè”.

“Em đừng vẽ nữa, dậy ngắm cảnh sông đi.”

“Em đang ngồi uống trà ở ban công đấy chứ, mà trời sắp mưa rồi, anh có nghe thấy tiếng sấm không?”.

Trên mặt sông có ánh chớp rạch ngang, tiếp theo đó là một loạt tiếng sấm ì ầm, rồi chớp nháy liên tục, tiếng sấm càng ngày càng lớn và dày, rồi lại nhỏ dần, những hạt mưa lớn đã ào ào đập vào tấm kính thủy tinh.

“Em có thấy sợ không?”

“Đang nói chuyện với anh thì làm sao mà em sợ chứ? Cô ngồi trên chiếc ghế ngoài ban công, tay cầm cốc trà, nhìn dòng sông hứng những giọt mưa, khẽ nói trong tiếng sấm đùng đùng: “Nhưng... em vẫn muốn có anh bên cạnh”.

“Thu Thu, anh cũng nhớ em, rất nhớ.”

Một tràng sấm giòn giã át cả tiếng nói của anh, thấy một chiếc thuyền chạy trên sông, cô nói: “Không biết mưa gió thế này, phà có chạy không nhỉ?”.

“Khi nào anh về, nhất định sẽ cùng em đi phà.”

Tối nào hai người cũng chuyện trò đến đêm mới chúc nhau ngủ ngon, có lẽ còn nhiều chuyện hơn hồi ở bên nhau. Trong lúc ngưng vẽ, cô thường bất giác ngẩng đầu ngắm nhìn dòng sông đang cuộn cuộn chảy, nghĩ về cuộc sống hiện tại của mình thật đúng như mơ ước. Có người trong tim nhưng vẫn cảm thấy nhẹ nhàng tỏa mái.

Căn hộ mẫu đầu tiên mà Diệp Tri Thu thiết kế được phía Tây Môn rất hài lòng và bắt tay vào thi công ngay. Cô tiếp tục làm nốt những tiểu tiết còn lại. Cũng có lúc, cô đi bộ đến xem tình hình thi công ra sao, khi lại đi xem thị trường vật dụng và đèn điện, hoặc đến siêu thị xem đồ trang trí.

Đến lúc cô hoàn thành thiết kế của mình như kế hoạch, ba căn hộ mẫu dần thành hình dưới tay những người công nhân, còn cô cũng như trút được một gánh nặng. Hôm đó, cô đến siêu thị vào loại xa xỉ nhất trong thành phố để mua một bộ đồ nấu ăn, dù chỉ là làm căn hộ mẫu theo phong cách thôn dã nước Anh, nhưng cũng phải có những món đồ trong nhà để phối hợp với cách trang trí trong phòng. Tây Môn rất hào phóng phê duyệt chi phí mà cô đưa ra, lại còn cười ranh mãnh: “Không sao hết, đến lúc trưng bày, em sẽ dặn nhân viên trông coi thật kỹ để đừng rơi vỡ cái gì cả, xong rồi em sẽ mang về nhà dùng”.

** Jane Austen (16 tháng 12 năm 1775 – 18 tháng 7 năm 1817) là một nữ văn sĩ người Anh, tác giả của những tác phẩm nổi tiếng như *Sense and Sensibility*, *Pride and Prejudice*, *Mansfield Park*, *Emma*, *Northanger Abbey*, và *Persuasion*. Diệp Tri Thu đứng trong gian hàng trưng bày sản phẩm của hãng đồ sứ Wedgwood, ngắm một bộ đồ nấu ăn theo phong cách xưa, cảm thấy tên gọi đúng với phong cách diễn tả, nhưng thực sự thì trông thiếu nhã nhặn, không hợp với căn hộ mẫu. Còn một bộ khác có phong cách thiết kế rườm rà thì trang trí những hoa văn lá cành, lại rất nổi bật. Một bộ nữa, hoa văn miêu tả một buổi đi săn cáo, trông kiểu cách rất đẹp nhưng quá giống quý tộc Anh ngày xưa, hơi xa lạ với nông thôn. Cô đang đắn đo suy nghĩ thì sau lưng có tiếng gọi: “Chị Diệp đấy à? Xem ra bây giờ chị có nhã hứng quá!”

Cô quay đầu lại, hóa ra là Phương Văn Tĩnh, lâu lắm rồi cô không gặp. Cô ta mặc một bộ váy áo màu trắng, mái tóc ngắn uốn xoắn, tay xách túi nhãn hiệu Hermes, khuôn mặt rạng rỡ, đang chăm chăm nhìn cô. Diệp Tri Thu không muốn dây dưa với cô ta nên chỉ gật đầu rồi gọi nhân viên cửa hàng lấy ỉnh một tách pha cà phê và ngắm nghía rất kỹ. Vừa ngắm cô vừa tưởng tượng hiệu quả của nó khi trưng bày trên chiếc bàn theo phong cách cổ điển trong căn hộ.

“Em nghe nói chị Diệp bây giờ thất nghiệp rồi, thế mà lại chi tiêu xa xỉ hơn ngày xưa ấy nhỉ? Những bộ đồ ăn đắt tiền này không dành cho người làm công ăn lương dùng đâu.”

Rõ ràng nhân viên bán hàng rất thích kiểu đối đáp như thế, cô ta không giới thiệu gì tiếp nữa mà lắng tai nghe. Diệp Tri Thu không để cô ta có cơ hội thể hiện tính hiếu kỳ, cô ôn tồn nói: “Em viết phiếu thu cho chị đi, chị chọn bộ này”.

Phương Văn Tĩnh cười mỉa mai: “Xem ra lời đồn cũng có cơ sở của nó, quả nhiên chị Diệp bỏ việc là có lý do. Chỉ khổ anh An Dân, cứ nghĩ chị thất nghiệp rồi sẽ rất khó khăn, còn muốn đến hỗ trợ chị đấy”.

Diệp Tri Thu cầm phiếu thu, quay đầu lại nhìn thẳng cô ta, vẫn với thái độ ôn hòa, nhưng ánh mắt sắc lạnh đến mức Phương Văn Tĩnh nổi cả da gà. Cô nói: “Cô Phương, à không, bây giờ phải gọi là cô Phạm mới phải, con người ta quý nhất là lòng tự trọng. Hơn nữa, cô đâu thật sự mong tôi tạo điều kiện cho chồng cô đến giúp đỡ tôi. Tôi nói đúng chứ?”.

Không đợi Phương Văn Tĩnh kịp trả lời, Diệp Tri Thu vòng qua cô ta rồi đi quẹt thẻ trả tiền, cầm lấy hóa đơn, lúc quay lại vẫn thấy cô ta chưa đi khỏi đó. Cô cũng coi như không nhìn thấy, gọi nhân viên bán hàng lấy cho cô bộ đồ ăn mới, kiểm tra lại lần nữa rồi yêu cầu nhân viên gói ghém cẩn thận.

“Tôi nghĩ, chỉ cần nói với anh ấy, lần này chị đi siêu thị mua cả bộ Wedgwood mà chẳng cần chớp mắt lấy một cái, có vẻ cuộc sống rất dư dả, chắc chắn anh ấy sẽ không day dứt, và cũng chẳng phải canh cánh trong lòng nữa”. Phương Văn Tĩnh nhún vai, cười mỉa.

Diệp Tri Thu không nhịn nổi liền cười phá lên: “Cô Phạm, suy nghĩ của cô sao lại nông cạn thế? Cô mà kể cho chồng cô nghe về những lời đồn đại quanh tôi, chỉ làm cho anh ta càng mong muốn cứu tôi ra khỏi biển lửa thôi. Nếu là cô, tôi sẽ im lặng, sau này tránh gặp mặt, có gặp thì cũng coi như người không quen biết, như thế sẽ an toàn hơn nhiều”.

Cô cầm túi hàng ung dung ra khỏi siêu thị, cô đứng bên đường đợi taxi, bỗng nhận ra rằng thời tiết đã không còn nóng như trước, mặt trời chếch về phía tây, những cơn gió thổi đến đã mang theo hơi mát, bây giờ cũng là tiết tháng Chín rồi. Như mọi năm, mùa hè này nắng nóng kéo dài, nhưng cuối cùng cũng đến hồi kết, cái kết thật nhẹ nhàng và dễ chịu. Mùa thu đã lặng lẽ đến thành phố này.

Cô nghĩ, các công ty thời trang chắc chắn đã trưng bày những bộ sưu tập áo thu nhẹ nhàng, còn sản phẩm hè vốn đang trong chiến dịch giảm giá khuyến mãi. Cô quay đầu nhìn vào siêu thị, lòng buồn mang mác, một tháng nay cứ vào siêu thị là cô lại đi thẳng vào gian hàng gia dụng, không hề dừng bước ở tầng thời trang nữ, hóa ra, bỏ thói quen cố hữu mấy năm trời lại đơn giản đến vậy.

Điện thoại đổ chuông, là số lạ, cô bấm trả lời: “A lô!”

“Chào cô”, giọng nói ngắn gọn mà dứt khoát của một cô gái: “Xin hỏi cô có phải là Diệp Tri Thu không?”.

“Vâng, là tôi đây. Xin hỏi chị là ai vậy?”

“Thiệu Y Mẫn, tôi là trợ lý của chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Phong Hoa, chúng tôi có một cơ hội việc làm muốn hẹn gặp chị Diệp trao đổi trực tiếp, không biết có được không?”.

Gần một tháng nay, Diệp Tri Thu nhận được lời mời cộng tác của rất nhiều công ty thời trang nhỏ. Nhưng môi trường công việc không làm cô thấy thích thú vì thế đều khéo léo từ chối. Đương nhiên, cô đã nghe nói đến Tập đoàn Phong Hoa. Đây là doanh nghiệp tư nhân lớn nhất thành phố, nhưng nghiệp vụ chính của Phong Hoa là kinh doanh chung cư tư nhân, tìm kiếm, khai thác bất động sản. Cô không hiểu tại sao tập đoàn này lại chủ động điện thoại mời cô hợp tác, mà cô cũng chưa biết đó là công việc gì. Nhưng dù sao cũng đang thất nghiệp, chẳng có lý do gì không thử. Cô hẹn Thiệu Y Mẫn mai gặp nhau ở công ty, trong lòng ngổn ngang nhiều suy đoán.

Trở về căn hộ mẫu của chung cư Tân Giang Hoa Viên giai đoạn ba, Diệp Tri Thu bày bộ đồ ăn vừa mua lên bàn, lùi lại vài bước ngắm nghía, chất sứ sáng bóng và những hoa văn cầu kỳ trở nên rực rỡ dưới ánh đèn. Cô bắt giác than thở trong lòng, đúng là phong cách được tạo nên bởi đồng tiền.

Cô nhắc nhở bảo vệ: “Khi ra về, các anh nhớ khóa cửa nhé! Ngày mai, ngoài nhân viên vệ sinh ra, không được tùy tiện để người khác vào đâu”.

“Bây giờ muốn tham quan một chút chắc chẳng vấn đề gì chứ?”, một giọng nói quen thuộc ở phía cửa ra vào. Cô kinh ngạc quay đầu lại, Hứa Chí Hằng đang đứng ở cửa, anh mặc áo xanh nhạt, quần sẫm màu, hai tay đút túi quần, mỉm cười nhìn cô.

Nhân viên bảo vệ thấy họ quen biết nhau nên nhanh chóng đi ra.

Hứa Chí Hằng chậm rãi bước vào, nhìn căn hộ một lượt, rồi quay ra thể hiện thái độ thích thú: “Anh phải nói thật là quá đẹp! Chắc hẳn Jane Austen cũng phải đồng ý với ý kiến của anh”.

Diệp Tri Thu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, chỉ lặng lẽ đứng nhìn anh.

Hứa Chí Hằng ngắm Diệp Tri Thu, cô mặc áo phong, quần bò và đi giày thể thao trắng, tóc búi gọn sau gáy, trông thật gọn gàng và tiện lợi cho công việc. Cô ăn mặc trẻ trung, quan trọng hơn là cách cô nhìn anh, nhẹ nhõm và tràn đầy niềm hân hoan chứ không còn là sự cảnh giác luôn thường trực trong ánh mắt như trước kia nữa.

20. Chương Kết + Phiên Ngoại

Chương cuối

Chí Hằng

“Kết quả cuộc phỏng vấn thế nào hả em?” Hứa Chí Hằng vừa hỏi vừa nổ máy.

“Cũng được...” Diệp Tri Thu ngập ngừng, rõ ràng đang xúc động nên muốn trấn tĩnh lại

Chiều nay, cô đến Tập đoàn Phong Hoa phỏng vấn.

Văn phòng của Tập đoàn Phong Hoa đặt trong một tòa cao ốc ở trung tâm thành phố, nghe nói đó là văn phòng nghiệp vụ. Nhân viên lễ tân dẫn cô vào một căn phòng đầy ánh sáng, một cô gái đã đợi sẵn ở đó, thấy cô liền đứng dậy chào. Theo lời cô ta giới thiệu thì cô ta chính là Thiệu Y Mẫn, trợ lý đặc biệt của Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ Hoa Anh.

Trông dáng dấp Thiệu Y Mẫn chỉ tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, váy công sở đen, khuôn mặt xinh đẹp, mắt sáng, giọng nói vừa rõ vừa dịu dàng.

Cô ta thẳng thắn giới thiệu với Diệp Tri Thu, lần này đang phỏng vấn để tuyển giám đốc điều hành Công ty Trách nhiệm hữu hạn Thương mại Thịnh Hoa, là công ty riêng của Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ Hoa Anh.

Diệp Tri Thu ngỡ ngàng, đương nhiên cô đã được nghe đến Công ty Thương mại Thịnh Hoa. Đây là công ty phân phối đặc quyền các sản phẩm thời trang và đồ da của một số hãng nước ngoài nổi tiếng của vùng này, làm ăn càng ngày càng phát đạt. Cô cũng từng nhiều lần dạo bước trước gian hàng của Thạch Hoa trong các trung tâm thương mại để quan sát và học hỏi cách bài trí sản phẩm của họ, có rất nhiều nơi chỉ do một tổng đại lý thương hiệu thống nhất cách bài trí, thực sự là có phong cách riêng và đáng học hỏi. Chỉ có điều, Công ty Thịnh Hoa đi theo con đường làm đại lý cho thương hiệu khác, mối quan hệ với các công ty may mặc trong vùng không nhiều, vì thế cô không biết người chủ thực sự của nó là ai.

Trước tiên, Thiệu Y Mẫn hỏi cô những kiến thức về quản lý trung tâm thương mại, quan điểm về việc quản lý thương hiệu mà mình làm đại lý và yêu cầu đối với các nhân viên Marketing. Các vấn đề mà cô ta đề cập tới, có chiều sâu, phạm vi lại rộng khiến Diệp Tri Thu trả lời mà không khỏi lo lắng. Cô đã làm trong ngành thời trang lâu như thế rồi, đương nhiên không có gì khó khăn khi trả lời các câu hỏi kiểu đó, nhưng cô Thiệu Y Mẫn này, trông thì rất trẻ, lại là trợ lý cho chủ tịch hội đồng quản trị, thế mà hiểu biết sâu sắc về ngành nghề này đến vậy.

Diệp Tri Thu nghĩ, có lẽ mình vẫn yêu cầu bản thân quá thấp, cứ tưởng một mình một mặt trận rồi, nhưng bây giờ bắt buộc phải đối mặt với cái gọi là cạnh tranh.

Kết thúc phỏng vấn, Thiệu Y Mẫn giới thiệu sơ qua về tình hình kinh doanh của Công ty Thương mại Thịnh Hoa và chức trách của một giám đốc điều hành. Sau đó, cô đặt bút xuống, nhìn thẳng Diệp Tri Thu và nói: “Cô Diệp này, về cơ bản thì tôi rất hài lòng với biểu hiện của cô, nếu cô có niềm tin và hứng thú với chức vụ này thì bước tiếp theo, chúng tôi sẽ sắp xếp thời gian để Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ trực tiếp gặp cô”.

“Tôi có thể hỏi một câu không?”

“Cô cứ tự nhiên”.

“Tôi không hề chạy đôn chạy đáo để tìm việc làm, cũng không gửi lý lịch xin việc lên mạng, sao cô Thiệu lại nghĩ đến việc gọi điện tìm tôi cho chức vụ này?”.

Thiệu Y Mẫn cười rồi trả lời: “Có người đã đánh giá rất cao và đặc biệt giới thiệu cô với Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ. Hơn nữa, Chủ tịch Từ rất coi trọng người ấy, coi lời giới thiệu đó rất đáng tin cậy. Sau đó, tôi đã đi thị sát một số trung tâm thương mại, khảo sát sơ qua về công việc trước đây của cô Diệp, chỉ đơn giản như vậy thôi”.

Diệp Tri Thu gật đầu: “Tôi hiểu rồi, cho tôi chút thời gian suy nghĩ, mai tôi sẽ có câu trả lời về vấn đề trực tiếp gặp Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ, được không?”.

“Đương nhiên là được, khi nào cô suy nghĩ kỹ thì trực tiếp gọi điện cho tôi.”

Diệp tri Thu lấy di động ra, tìm một số điện thoại, cô chần chừ hồi lâu, cuối cùng lại bỏ di động xuống và nói: “Chỉ Hằng, đây là cơ hội rất hiếm có, phụ trách việc bán hàng của sáu nhãn hàng thời trang lớn của nước ngoài trong tỉnh này. Công việc không có gì phức tạp, không cần phải đi công tác từ Nam chí Bắc, nhưng lại phải độc lập làm việc nên cũng có những thách thức”.

Hứa Chí Hằng gật đầu: “Nếu như em thích thì nên đồng ý”.

“Chỉ có một vấn đề này thôi”, Diệp Tri Thu ngập ngừng một lát; “Nếu em đoán không nhầm, chắc chắn Tổng giám đốc Tăng đã giới thiệu em với Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ”.

Đương nhiên, người giới thiệu cô chỉ có thể là Tăng Thành, lúc này nhắc đến tên ông, cô không tránh khỏi những ưu tư, nhưng ngay cả việc gọi điện cảm ơn, cô cũng ngần ngại. Đắn đo hồi lâu, cô cảm thấy tiện miệng nói lời cảm ơn thì chẳng xứng với tấm lòng của ông ấy.

Nghe đến tên Tăng Thành, Hứa Chí Hằng không hề thay đổi sắc mặt, anh nói: “Em cảm thấy đây là một chướng ngại của chính mình hay em sợ anh không bằng lòng?”.

“Em chỉ mong giữa chúng ta không bao giờ tồn tại những hiểu lầm đáng tiếc nữa, mà em cũng không biết sau này anh sẽ ở bên nào nhiều hơn. Thời gian này, em thực sự đang suy nghĩ, nếu anh ở Hàng Châu nhiều hơn bên này, em sẽ cân nhắc việc sang đó tìm việc, đương nhiên với điều kiện là anh cũng muốn em sang đó.”

Hứa Chí Hằng im lặng một lát rồi lắc đầu cười thành tiếng: “Thu Thu à, từ hôm qua đến nay, anh cứ chờ em nói ra điều này đây. Lúc này anh còn nghĩ, cái cô gái hay vận lo lắng vào mình này có lẽ đã trút hết âu lo rồi, ngờ đâu em vẫn còn mang nặng tâm tư đến vậy. Đúng vậy, trước mắt, anh không muốn em đi Hàng Châu, bởi anh sẽ ở lại đây”.

Diệp Tri Thu lặng lẽ suy nghĩ về những điều anh vừa nói, mắt nhìn thẳng về phía trước và không nói gì.

“Tình hình của anh trai anh khá ổn định rồi. Anh ấy và chị dâu vừa cùng đưa cháu đi nhập học, cùng tiếp tục công việc được rồi. Anh và bố đã thuyết phục được anh ấy, thu hẹp phạm vi nghiệp vụ của công ty, không nên quá ôm đồm công việc, làm việc nhưng cũng phải chú ý sức khỏe và hạnh phúc gia đình. Còn về quan hệ của anh ấy và chị dâu thì phải trông chờ vào sự cố gắng và ý nguyện của hai người, bất kỳ ai cũng không được can thiệp vào. Còn ở bên này, Mục Thành cũng sắp làm bố rồi, cứ kêu âm lên là bị anh đổ hết việc lên đầu, làm cậu ấy không còn lúc nào rảnh nữa. Hơn thế...”, anh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Anh không yên tâm nếu cứ để em ở đây một mình, nếu một ngày nào đó em bỗng có cảm giác không an toàn, rồi kết hôn với người nào khác thì chẳng khác nào là lấy mạng anh đi”.

Diệp Tri Thu cười nói: “Anh nghĩ kết hôn đơn giản như vậy sao? Có phải người ta cứ cầm sẵn nhẫn cưới mà chờ em gặt đầu đầu. Nếu có người dắt em ra khỏi nhà cho rảnh nợ thì bố mẹ em đã chẳng năm lần bảy lượt bắt em đi cho người ta coi mắt rồi”.

Hứa Chí Hằng nhướn mày: “Em đừng nói với anh là thời gian này em chuẩn bị đi ra mắt nhà người ta đấy nhé! Trời ơi, anh về đúng lúc quá!”.

“Sao anh lại dừng xe ở đây?”, Diệp Tri Thu hỏi với giọng ngờ vực. Hứa Chí Hằng ngừng xe ở khu chung cư Tân Giang Hoa Viên hoàn thành giai đoạn hai, trong quá trình bài trí nội thất cho căn hộ mẫu, cô thường đi bộ qua nơi này để đến công trường xây dựng của giai đoạn ba, nhưng chưa từng dừng lại ở đây lần nào.

“Anh đưa em đến nơi này.”

Anh nắm tay cô đi vào đại sảnh, những căn hộ giai đoạn hai đã bàn giao hết cho người mua. Trong thang máy, các thành vách đều có tấm chắn bảo vệ, rõ ràng là để phòng khi những chủ mới đến vận chuyển đồ đạc sẽ làm xước. Lên đến tầng hai mươi, hai căn phòng đối diện nhau đều phát ra tiếng búa đập sửa sang. Hứa Chí Hằng ấn chuông căn phòng bên phải, một cô gái để tóc đuôi gà, mặc bộ quần áo bảo hộ lao động ra mở cửa: “Chào ông Hứa, ông đã đến rồi à?”.

Hứa Chí Hằng kéo Diệp Tri Thu đi vào trong, nội thất bên trong hầu như đã hoàn tất, vài người công nhân đang sơn tường, cô ngần ngại: “Chí Hằng, đây là nhà của ai vậy? Có phải muốn em đến để cho ý kiến về cách trang trí trong nhà không?”.

“Thực ra em đã đưa ra rất nhiều ý kiến rồi, bây giờ chỉ cần em xem nó đã hợp với ý muốn của mình chưa thôi”.

Căn hộ gồm bốn phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn, tất cả còn đang trống trải, thế nhưng bố cục không gian rất hợp lý, không thiết kế loại đèn treo trần rườm rà phối cùng màu tường, điều này cũng gọi cho cô nhớ lại điều gì đó đã quá quen thuộc với mình. Từ những giá gỗ ở phòng khách hay trong nhà ăn, đến giá sách ở thư phòng, đặc biệt là một bức tường trong thư phòng được ốp hoàn toàn bằng gỗ cây bần để treo tranh ảnh. Cô giật mình kinh ngạc, đây chính là một ý tưởng độc đáo trong thiết kế của cô, phải vẽ tỉ mỉ mấy bức liền mới thực hiện được đầy đủ ý tưởng. Nhưng về sau, do giá thành quá cao nên cô đành bỏ đi, chỉ để trống chỗ đó treo tranh vào thôi.

Cô quay đầu nhìn Hứa Chí Hằng vẻ nghi hoặc, cô gái kia cũng bước vào theo họ, cô cười và nói: “Hóa ra chị chính là tác giả của những thiết kế này?”.

Cô ấy đưa cho Diệp Tri Thu một cặp tài liệu đang cầm trong tay, mở ra từng bức vẽ. Đó chính là bản thiết kế mà cô lao tâm khổ tứ cho căn hộ cũ của mình, bây giờ chúng đã được đánh mã số, những bức đã được dùng thì để lên trên, trong đó còn ghi rõ các chỉ dẫn và các ý kiến thay đổi.

“Đây là một công trình thiết kế đặc biệt nhất mà tôi từng nhận làm. Chủ nhà không xuất đầu lộ diện mà lại cử một thư ký rất lợi hại đến hạch sách tôi, Sau khi đo đạc cẩn thận, tôi đưa ra được phương án bài trí nội thất thì cô ta lại chẳng thêm để ý mà đưa cho tôi một tập bản vẽ thiết kế, bảo tôi lấy đó làm cơ sở căn bản, rồi yêu cầu thiết kế lại từ đầu cho căn hộ này, lại còn chỉ rõ một vài chỗ dùng nguyên bản thiết kế. Cô ta còn yêu cầu, tối nào cũng phải lên mạng để báo cáo tiến độ công việc với chủ nhà và tiếp nhận những chỉ thị mới. Hôm nay thì sử dụng sơn tường màu nâu nhạt nhé, ngày mai lại xin lỗi nhé, khu vệ sinh của phòng ngủ chính cứ dùng loại bồn tắm mát xa đơn giản thôi, ngày kia thì yêu cầu bỏ đèn hắt sáng đi, tường gắn đá trang trí cứ giữ nguyên màu kim loại là được.”

Cô gái đó rất nhanh nhẹn, hoạt bát, nói liếng thoắng. Diệp Tri Thu quay sang nhìn Hứa Chí Hằng, chỉ thấy anh mỉm cười mà chẳng nói năng gì, cô cũng không biết nên nói gì nữa.

Những bức thiết kế đó chính là tâm huyết của cô, rất nhiều chi tiết cách điệu cô đã suy nghĩ cân nhắc mãi, cuối cùng lại đau lòng quyết định bỏ đi, bây giờ chúng được hiển hiện đầy đủ ở đây. Những gì cô gái kia nói phải sửa chữa, cũng chính là những điều mà gần đây cô và Hứa Chí Hằng bàn bạc với nhau qua điện thoại. Cô hiểu rằng, chính Hứa Chí Hằng là chủ căn hộ này, và trong lúc cô đang đầu tắt mặt tối vì thiết kế cho căn hộ mẫu bên kia, thì căn hộ mà anh mua cũng được gấp rút hoàn thành, điều đặc biệt là nó hoàn toàn theo các thiết kế cũ của cô. “Em thực sự rất khâm phục chị, đã mấy lần em định bỏ mặc chẳng muốn làm tiếp nữa, nhưng nhìn lại các bức tranh, đường nét phác thảo chắc tay đến vậy, em còn thua xa, thế là lại

có động lực làm tiếp. Chị Diệp, nghe bạn trai chị nói là trước đây chị học ngành Thiết kế thời trang, đúng không? Chị phải cho những đứa học đúng chuyên ngành Thiết kế nội thất chúng em một con đường sống với chứ, hồi nãy em cứ phải thấp thỏm về điều đó đấy. Anh ấy còn nhận lời với em là cho em gặp mặt tác giả những bức vẽ đó. Hi hi, em cố gắng làm tất cả là vì chị đấy nhé!”.

Diệp Tri Thu phải bật cười vì những tâm sự thẳng thắn của cô ta, liền nói: “Cám ơn cô nhiều lắm, cô vất vả quá”.

Tiểu Lâm dặn dò mấy công nhân vài điều rồi xin phép cáo từ. Diệp Tri Thu và Hứa Chí Hằng xách bước ra ban công rộng rãi, dõi mắt ra xa ngắm cảnh sông bát ngát.

“Sao anh thấy hình như em không vui lắm, em không hài lòng về nội thất căn hộ này à?”.

Cô buồn bã nói: “Nội thất rất đẹp anh ạ, nhưng em không vừa lòng thì hẳn rồi, tự nhiên lại bị tước đi quyền được thiết kế nội thất căn hộ của anh, lại còn để em bỏ sức mình ra cho những thiết kế mẫu của người khác”.

Hứa Chí Hằng bật cười: “Căn hộ này anh mua là cho em đấy chứ, cũng toàn sử dụng những ý đồ thiết kế của em mà. Anh định đến khi hoàn tất mới cho em biết như một điều bất ngờ, nhưng anh lại chẳng có chút khái niệm gì về thiết kế nội thất cả, mà cái cô Lâm kia thì đã phát ngán lên khi một kẻ không biết gì như anh cứ lên mặt chỉ huy mình. Thu Thu, những việc sau này phải giao cả lại cho em thôi”.

Diệp Tri Thu nắm chặt lấy bàn tay anh mà không biết nói gì.

“Em còn nhớ không, lần đầu tiên chúng mình gặp nhau cũng ở trong một căn hộ đẹp như mơ ấy nhỉ.”

“Đúng rồi, em lúc đó là một cô chủ nhà mệt mỏi và hà khắc.”

“Còn anh là một kẻ thuê nhà kiêu căng và đáng ghét, mà nghe nói có người còn đánh giá tương tá anh giống như một kẻ chuyên đi buôn bạc giả ấy.”

Diệp Tri Thu không thể nhịn được nữa, cô phá lên cười: “Xin anh cho biết anh có hài lòng về căn hộ mà anh đã thuê không?”.

“Rất hài lòng, chỉ có điều cô chủ nhà đã lịch sự mời tôi ra đi. Tôi nghĩ, sau này mình chẳng bao giờ gặp được cô chủ nhà nào tháo vát và xinh đẹp như vậy nữa, vì thế đành phải tự mình mua một căn hộ. Cô phải chịu một phần trách nhiệm trong việc giá nhà đất ở thành phố này tăng chóng mặt như thế đấy Thu Thu ạ.”

Diệp Tri Thu dựa vào lan can và cười, đang định đáp lại thì di động đổ chuông, hóa ra là số của bố mẹ.

Cũng như mọi lần, mẹ gọi cô về để ăn món canh bổ dưỡng: “Lâu lắm rồi con không về nhà, thứ Ba tuần sau là sinh nhật con đấy! Thu Thu, hôm đó chắc con lại bận đi làm, hôm nay là cuối tuần, nếu rồi thì về nhà với bố mẹ, con muốn ăn canh gì?”.

Diệp Tri Thu có chút hối hận, cô đã không nói gì với bố mẹ về chuyện mình chuyển việc. Bố mẹ cô cả đời làm trong một nhà máy, sẽ không hiểu được hành động hơi chút là nhảy việc của giới trẻ hiện nay, càng không chấp nhận việc con gái bỏ những công việc ổn định, đi làm những việc tạm thời như thế này. Vì tiến độ công việc thiết kế rất gấp rút nên lâu lắm rồi cô không về thăm nhà. Nghe mẹ nói vậy, cô đồng ý luôn: “Mẹ ơi, vậy hôm nay con về nhé! Nghe mẹ nói, tự nhiên con thấy đói quá, mẹ làm cho con món canh vịt có hầm bí đao nhé! Ăn món đó cho giải nhiệt, con sẽ về ngay”. Cô ngắt điện thoại và nói: “Chí Hằng, em phải về ăn cơm với bố mẹ, tối nay chắc em sẽ về muộn”.

Hứa Chí Hằng nhìn cô, lắc đầu: “Kỳ nghỉ thì coi như em đã bù cho anh rồi, nhưng hình như em vẫn còn nợ anh một bữa ăn đấy”.

Diệp Tri Thu ngạc nhiên: “Bữa ăn nào cơ?”.

“Hôm đó em bỏ đi không thèm nói năng câu nào, anh về nhà mở tủ lạnh lấy bia mới phát hiện mình đã đánh mất một điều, đáng lẽ anh đã được thưởng thức bữa tối đầu tiên do chính tay người yêu mình nấu, đúng không?”.

Diệp Tri Thu bối rối: “Mai em nấu bù cho anh là được chứ gì?”.

“Kỹ thuật nấu ăn của em đến đâu?”.

“Cũng tạm tạm, nhưng vẫn thua xa mẹ em.”

“Vậy thì thế này, anh muốn hôm nay được ăn món canh vịt, như thế sau này so sánh mới biết được kỹ thuật của em đạt đến cấp độ nào, được không?”. Diệp Tri Thu sững sờ không nói được lời nào, Hứa Chí Hằng cũng yên lặng nhìn cô. Một lúc sau, Diệp Tri Thu mới nói: “Chí Hằng, em không biết mình nên nói gì cả, không phải là chuyện món canh vịt, mà là bố mẹ em, các cụ cổ điển lắm. Nếu em đưa anh về nhà, chắc chắn các cụ sẽ nghĩ là chúng ta đã đến giai đoạn chuẩn bị kết hôn. Em đã nói rồi, em không có ý ép anh phải cưới bây giờ, nhưng nếu bố mẹ tưởng vậy thì đối với em, đó là một áp lực”.

“Em thử chuyển áp lực đó sang anh đi, Thu Thu.” Hứa Chí Hằng vẫn chăm chú nhìn cô và điềm tĩnh nói: “Từ giờ, em hãy đặt niềm tin vào anh, tin rằng hai chúng ta sẽ có kết quả tốt đẹp, nếu không, làm sao chúng ta tiếp tục ở bên nhau được”.

Diệp Tri Thu nhìn xa xăm, đúng là lúc này cô đang tự thuyết phục bản thân hãy rũ bỏ hoàn toàn quá khứ, bắt đầu tận hưởng từng phút giây hạnh phúc của tình cảm lứa đôi.

Hứa Chí Hằng nhướng mày với ánh nhìn trêu chọc: “Em không có chút hy vọng gì ở anh sao? Anh thật đáng thương, lần đầu tiên anh ném một đòn chí mạng thế này đấy!”

Diệp Tri Thu nắm chặt bàn tay anh, bỗng mỉm cười: “Anh cũng nợ em một lời hứa là cùng em đi qua phà đó nhé. Thời tiết hôm nay rất thích hợp để hóng gió trên sông đấy”.

Ánh mặt trời chéch dần xuống phía tây, hai người đứng ở đầu phà, chiếc phà đang từ từ tiến ra giữa dòng sông, chân vịt lửa từng đợt sóng vàng đục, tạo thành những bọt nước trắng xóa hai bên mạn phà, gió trên sông thổi lên mát lạnh làm mái tóc của Diệp Tri Thu bay bay, phủ lên mặt, lên cổ Hứa Chí Hằng. Cô gơ tay định vén tóc cho gọn, nhưng Hứa Chí Hằng ngăn tay cô lại, vòng tay ôm lấy eo cô, để làn tóc tự do bay lượn.

“Anh cảm nhận thấy không, trời không còn nóng lắm, gió trên sông mang theo tín hiệu chuyển mùa, trời sắp chuyển sang mùa đẹp nhất trong năm rồi.”

“Trước đây Mục Thành có nói với anh, phải trải qua một mùa đông rét mướt dài đằng đặc ở đây, rồi lại phải chịu đựng một mùa hè nóng khốc liệt đằng đằng nữa thì mới thực sự hiểu biết thành phố này.”

“Anh ấy nói đúng đấy, thời tiết ở đây bốn mùa khắc nghiệt, ảnh hưởng rất nhiều đến đời sống người dân của thành phố này.”

“Cũng có người nói với anh, con gái vùng này rất ghê gớm, không khác gì thời tiết”.

“Anh cũng đã ở đây hơn nửa năm rồi, anh thấy thế nào?”.

“Anh cũng không quen biết các cô gái ở đây lắm, mẫu sưu tầm chưa đủ nên không thể đưa ra lời bình luận như với thời tiết được”, anh cười, vén tóc cô về một bên rồi ghé cằm lên vai cô: “Nhưng Thu Thu, đối với em, chỉ dùng từ ‘ghê gớm’ thì chưa lột tả hết đâu”.

Cô dựa vào anh: “Có lẽ em là mẫu chưa điển hình lắm nhỉ?”

“Anh chẳng cần mẫu điển hình nào nữa, đối với anh, mẫu như em đã phong phú quá rồi.”

Bờ bên này ít tòa nhà cao tầng hơn bên Giang Bắc, dọc con đường lớn ven sông toàn là những cây ngô đồng Pháp, ngọn đã cao quá bức tường chắn sóng, cành lá xum xuê đan xen tạo thành một tấm màn lớn màu xanh thẫm.

“Anh rất thích bức tranh đó, bức tranh em vẽ một cây ngô đồng Pháp vào mùa thu ấy.”

“Khu tập thể nơi bố mẹ em ở cũng trồng toàn là loại cây này, lúc nữa anh sẽ thấy ngay thôi, nhiều cây còn có tuổi đời lớn hơn cả tuổi em nữa. Bố em cứ thích câu thơ ‘Ngô đồng nhất diệp lạc, thiên hạ tận tri thu’ ** nên mới đặt tên em như vậy.”

“Diệp Tri Thu, anh thích cái tên này.”

Cô bật cười, dưới ánh mặt trời cuối ngày, nụ cười trở nên vô cùng rạng rỡ. Cô nói: “Anh thích cái tên đó, hay anh thích mùa thu ở đây?”

Anh lại cất giọng nói, mềm mại và âm vang: “Anh thích tất cả những gì liên quan đến em”.

Phà cập bến, hai người bước lên bờ, một cô gái đi trước họ bỗng trượt chân suýt ngã, cậu bạn trai đi bên vội đỡ cô ấy và nói: “Cẩn thận em”.

Cảnh vật trước mắt khiến cô thất thần, một thành phố ồn ào và đông dân như vậy, mà mỗi lúc, mỗi giờ, từng góc phố, khu nhà vẫn đang diễn ra những câu chuyện mới. Cảnh tượng tương tự như đã trôi qua rất lâu rồi, một câu chuyện mới lại sắp diễn ra, những buồn vui trong cuộc sống như mạch nước ngầm tuôn chảy, mỗi ngày tới lại in dấu một điều đã cũ nhưng vẫn mang những nét mới mẻ đến xao lòng.

Thấy cô đột nhiên dừng bước, Hứa Chí Hằng nắm lấy bàn tay cô, những ngón tay thon dài, vững vàng và mạnh mẽ.

“Chí Hằng!”, cô rảo bước bên anh, vừa đặt chân lên những bậc đá bờ sông, vừa khẽ hỏi: “Em đã nói với anh chưa nhỉ, rằng em cũng thích tên anh”.

Anh ngoái đầu lại, mắt ánh lên nét cười.

Chí Hằng - đến tận vĩnh hằng.

** “Lá ngô đồng rơi, ai ai cũng biết mùa thu đã về”.

Ngoại truyện 1

Cùng em đi đến cuối cuộc đời

Một

Lần đầu tiên Hứa Chí Hằng không tin vào khả năng phán đoán của anh trai mình - Hứa Chí Tín, khi đó anh trai hai mươi bảy tuổi.

Còn anh, năm ấy hai mươi tuổi, đang học đại học ở Bắc Kinh. Đến kỳ nghỉ hè, anh về nhà, trong buổi đoàn viên, anh trai thông báo quyết định kết hôn vào mùa thu. Bố mẹ mừng ra mặt, mẹ mở ngay quyển lịch Vạn niên để chọn ngày hoàng đạo. Hứa Chí Hằng cười nói: “Vậy sao lúc đi đón em và Mục Thành, chẳng thấy chị Tư Thanh nói gì đến chuyện cưới xin nhỉ?”.

Tư Thanh là chị gái Vu Mục Thành, tên đầy đủ là Vu Tư Thanh. Hứa Chí Tín và Vu Tư Thanh đã yêu nhau hơn hai năm, nhưng lúc này Chí Hằng thấy vẻ mặt bố mẹ và anh trai có gì đó khác khác. Hứa Chí Tín ho khò khẹ mấy cái rồi nói: “Con có hẹn, con xin phép đi trước”.

Hứa Chí Tín đi rồi, mẹ mới cười và nói: “Chí Hằng, anh trai con và Tư Thanh đã chia tay nhau rồi, sau này con đừng nói chuyện này trước mặt anh trai con nữa nhé!”.

Hứa Chí Hằng hết sức ngạc nhiên, hai họ Hứa - Vu có quan hệ làm ăn lâu dài, tính ra đã gần hai mươi năm rồi, tình yêu của Hứa Chí Tín và Vu Tư Thanh cũng được hai bên gia đình ủng hộ và coi đó như mối lương duyên tốt lành. Mùa xuân vừa qua, hai anh em họ Hứa và hai chị em họ Vu cùng đi đi lịch, hai anh chị vẫn còn rất mặn nồng. Hứa Chí Hằng vốn coi tình cảm trai gái có chia tay cũng là chuyện bình thường, nhưng anh trai - một người rất chín chắn trong mắt anh - lại đột nhiên có ý định kết hôn, tình cảm thay đổi còn nhanh hơn những mối tình không đầu không cuối nhan nhản ở trường khiến anh khó hiểu.

Bố mẹ đã quyết không nhắc đến chuyện này thì anh cũng tránh gây chuyện với anh trai. Anh chỉ còn cách đến tâm sự to nhỏ với Vu Mục Thành, và cuối cùng đưa ra một kết luận: Chuyện chia tay này không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai gia đình và cả quan hệ bạn bè giữa hai người. Vu Mục Thành cười nói: “Chính chị mình bỏ anh cậu đấy chứ, chị ấy nói, tính cách hai người không hợp nhau”.

“Lý do này là vạn năng nhất nhưng cũng kém thuyết phục nhất đấy!”.

Vu Mục Thành xua tay: “Chỉ cần biết chị mình không phải đau khổ là được rồi. Thế này chẳng phải là càng hay sao? Bây giờ anh trai cậu cũng sắp kết hôn rồi còn gì”.

Đến khi Hứa Chí Hằng gặp mặt chị dâu tương lai rồi thì mối lo lắng của anh càng thêm sâu sắc. Bởi dù như anh nhận xét, đó là cô gái dịu dàng, nhưng công bằng mà nói thì không thể sánh với vẻ xinh đẹp, năng động và phóng khoáng của chị Tư Thanh. Nhưng anh không tỏ ra ngạc nhiên, mà chỉ lịch sự chào hỏi cô gái đang rất bối rối trước mặt.

Tánh hiếu kỳ cuối cùng cũng thắng thế, anh hỏi Chí Tín: “Sao anh quyết định kết hôn sớm vậy?”.

“Cô ấy rất hợp với anh, chỉ đơn giản vậy thôi”, Hứa Chí Tín quả quyết đáp. Hứa Chí Hằng hiểu ý anh trai nên không hỏi thêm gì nữa.

Hứa Chí Tín kết hôn, điều đáng ngạc nhiên là Vu Tư Thanh cũng đến dự đám cưới, tươi cười vui vẻ, quá khứ hai năm yêu nhau giống như một trang kỷ niệm bị gấp lại. Sau này, Hứa Chí Hằng tốt nghiệp đại học rồi đi Mỹ du học, đến phiên anh bị gia đình giục chuyện cưới xin thì anh chỉ phớt lờ cho qua chuyện chứ tuyệt nhiên không có ý kiến gì.

Cô bạn gái Lương Thiến của anh tính tình vui vẻ, hoạt bát, vẫn còn chút trẻ con nũng nịu, đúng như những cô gái xuất thân khá giả. Cô chỉ thích duy trì tình yêu lãng mạn càng lâu càng tốt mà chẳng muốn tiến tới hôn nhân. Anh cũng tán đồng với quan điểm của bạn gái, không hứng thú chuyện cưới xin.

Cuộc hôn nhân của Hứa Chí Tín không thuận lợi, nguyên nhân là họ mãi mà chẳng có lấy mụn con. Bị gia đình giục quá, họ đành đến bệnh viện kiểm tra, nghe đâu vấn đề nằm ở chị dâu. Thế là thuốc Đông y lẫn Tây y đồng loạt được sử dụng, nhìn dáng vẻ thì rõ ràng chị dâu đang chịu áp lực, sắc mặt mệt mỏi, xanh xao. Hứa Chí Hằng thấy vậy liền khuyên anh trai nên động viên và quan tâm đến chị dâu hơn nữa. Hứa Chí Tín ngạc nhiên nói: “Anh vẫn tốt với chị dâu em đấy chứ, có sốt ruột chuyện sinh con đâu”.

Hứa Chí Hằng trầm nghĩ, chỉ có mỗi việc không sốt ruột chuyện con cái thì chưa đủ. Tuy nghĩ thế nhưng anh cũng chẳng biết nói gì thêm.

Cuối cùng thì chị dâu cũng có bầu, sinh được một cháu trai bụ bẫm, kháu khỉnh, cả nhà đều vui mừng khôn xiết.

Đương nhiên Hứa Chí Tín cũng rất vui mừng, nhưng việc đó cũng chẳng khiến anh để tâm nhiều đến việc gia đình. Trái lại, anh càng say mê công việc hơn nữa, dưới sự điều hành của anh, gia sản họ Hứa phát triển đến mức khiến người khác thán phục.

Còn Vu Tư Thanh, trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, đã tổ chức đám cưới. Chồng cô là một kỹ thuật viên, vẻ ngoài lịch sự, có học thức. Hai người kết hôn không lâu cũng sinh được một cháu trai kháu khỉnh. Sau đó, cả gia đình chuyển đến một thành phố miền Trung để tiếp quản hạn mục đầu tư của gia đình.

Hứa Chí Hằng kể chuyện của nhà mình cho Lương Thiến nghe, cô suy đoán thâm thúy: “Chỉ có thể là chị Vu Tư Thanh rất yêu anh trai anh, nhưng chị không thể tha thứ khi anh ấy cư xử có lỗi với mình, nên trong lúc đau buồn, chị đã đề nghị chia tay. Giờ chị ấy cưới một người tuy không xuất sắc như anh ấy, nhưng có tình yêu chân thành”.

Hứa Chí Hằng bật cười: “Đúng là con gái, ai cũng có năng khiếu viết kịch bản phim tâm lý”.

Lương Thiến vẫn chưa hết mạch suy đoán: “Có khi anh trai anh vẫn đang nhung nhớ chị Tư Thanh, nên mới cưới một cô gái tính tình hiền hậu như chị dâu anh. Người như chị ấy sẽ chẳng bao giờ truy đến ngọn nguồn mọi chuyện”.

Hứa Chí Hằng lắc đầu: “Chẳng kịch tính đến mức thế đâu”.

Bởi anh hiểu tính quyết đoán của anh trai, cũng như hiểu sự phóng khoáng, mạnh mẽ của chị Tư Thanh, nên cho rằng một tình yêu đã qua rồi sẽ chẳng ảnh hưởng quá sâu đậm đến họ. Bấy giờ ai cũng có cuộc sống riêng của mình, dưới con mắt của anh thì như thể vừa theo lẽ tự nhiên vừa hợp đạo lý.

Cuộc sống của mỗi người đều vận hành trên một quỹ đạo. Anh trai anh có tiếng là một người toàn tâm toàn ý với công việc, công ty anh điều hành ngày một phát đạt, còn chị dâu chuyên tâm với hậu phương cho chồng và chăm sóc con cái, thần sắc cũng tươi tắn hơn trước. Cuộc sống gia đình của Vu Tư Thanh thì êm

đem hạnh phúc, nhưng sự nghiệp lại chẳng có gì đáng kể. Vu Mục Thành lại trái ngược hẳn Chí Hằng, anh đi làm mấy năm rồi mới ra nước ngoài du học, sau đó trở về tiếp quản công việc của anh rể.

Cuộc sống của Hứa Chí Hằng sau khi tốt nghiệp cũng giống như những người bình thường khác, làm việc, yêu đương, các hoạt động giải trí, gặp mặt bạn bè, có niềm vui và cả những hiểu lầm, vấp ngã hay một chút chán nản thường thấy. Tất cả cứ thế cho đến lúc Lương Thiên đề nghị chia tay.

Nếu trong các cuốn phim tâm lý tình cảm thường thấy, Hứa Chí Hằng khi bị bỏ rơi sẽ đau khổ mà rời xa Thượng Hải và đến một thành phố khác, vùi đầu vào công việc để quên đi vết thương lòng. Nhưng thực ra, chỉ thỉnh thoảng anh mới suy nghĩ vẩn vơ, chứ không có nhiều cảm giác thất bại hay buồn khổ.

Có người nói, hôn nhân là hầm mộ của tình yêu, còn đối với Chí Hằng, một người không hề có ý niệm và trông đợi gì về hôn nhân thì kẻ thù của tình yêu lại là thời gian và cảm giác chán chường sau khi thời kỳ yêu đương cao trào đã qua đi. Hai tín đồ của cuộc sống hưởng thụ đến với nhau, chia tay khi vị ngọt ban đầu của tình yêu đã qua thì chẳng có gì là lạ.

Anh chẳng thể trở thành một tín đồ của công việc giống như anh trai mình, nhưng cũng không từ chối việc đi đến một thành phố mới để thử nghiệm sự thay đổi cuộc sống và tận hưởng cảm giác thỏa mãn với công việc và những thành quả mà nó đem lại.

Giờ đây, anh không phải ân hận vì đã đưa ra quyết định đó, bởi anh đã gặp được Diệp Tri Thu.

Hai

Khi Hứa Chí Hằng vội vàng vàng đến bệnh viện thì đã là chín giờ tối. Ca phẫu thuật của Hứa Chí Tín vẫn chưa kết thúc, nhưng người túc trực ngoài phòng phẫu thuật chỉ có bố mẹ và hai phó tổng giám đốc. Khi biết toàn bộ nội tình của vụ tai nạn ô tô, anh không dám tin vào tai mình nữa.

Đương nhiên, anh chưa bao giờ coi Hứa Chí Tín như một tượng đài về đạo đức, bởi anh biết, thương trường như chiến trường, mọi thủ đoạn đều được giở ra để hạ gục đối phương. Có điều, anh thường tránh để mình không bị lấn vào vòng xoáy đó. Mà Hứa Chí Tín là người có khả năng tự kiểm chế rất cao, không bao giờ để sự việc gì đi ra ngoài tầm kiểm soát, mà lại càng không buông thả mình vào những việc như vậy. Chí Hằng từng tận mắt nhìn thấy lịch làm việc của Hứa Chí Tín, mỗi một trang giấy đều kín đặc kế hoạch công việc, không để trống chút thời gian rảnh nào. Chí Hằng chỉ biết thở dài và đã hơn một lần góp ý với anh trai: “Anh làm để sống hay để chết đấy? Cần gì phải vất vả đến thế?”.

Chị dâu chỉ biết chấp nhận và nói: “Anh cậu nghiện việc kiếm tiền chứ không phải nghiện tiền”.

Hứa Chí Hằng không thể tưởng tượng được một người bận rộn đến vậy lại có thể đi công tác với một cô gái trẻ, mà cô gái đó cũng thú nhận đã qua lại với Chí Tín hơn một năm rồi.

Một vị phó tổng trong công ty nói ngắc ngứ: “Cô ấy là một trợ lý văn phòng, đã làm ở đây hai năm rồi, ăn mặc, trang điểm và cách nói năng chẳng có gì nổi bật, không ai nghĩ cô ấy lại có quan hệ đặc biệt với Tổng giám đốc Hứa”.

Hứa Chí Hằng im lặng, đương nhiên anh không tin họ hoàn toàn không biết tí gì, thử hỏi trong một công ty thì điều gì là nhạy cảm nhất, đương nhiên đứng số một vẫn là đời tư của sếp, mà người biết sau cùng thì chắc chắn là sếp bà.

Thảo nào chị dâu lại dùng dùng nỗi giận đến mức thẳng tay tát vào mặt cô gái đó, hơn nữa, trong khi chồng còn đang nằm trên bàn phẫu thuật thì chị đã dắt con đi khỏi nhà.

Thời gian sau đó, Hứa Chí Hằng bận tối tăm mặt mũi vì phải thay anh trai điều hành mọi việc ở công ty. Bố anh tuổi tác đã cao, không động tay đến việc của công ty từ lâu rồi, vậy mà thời gian anh trai nằm viện, ngày nào ông cũng phải đến công ty cùng Chí Hằng. Hứa Chí Tín làm ăn mạnh bạo và luôn là người đi trước, địa bàn làm ăn của công ty không ngừng mở rộng, anh vừa mua lại vừa sát nhập rất nhiều doanh nghiệp ở miền Trung và miền Nam, mở rộng phạm vi kinh doanh đến mức Chí Hằng kinh ngạc. Anh ấy nổi tiếng là độc đoán, việc gì cũng đích thân làm, khiến những người dưới quyền mỗi lần báo cáo đều thấp thỏm vì sợ có gì thiếu sót.

Bây giờ, những công việc đó đều đổ hết lên đầu Hứa Chí Hằng, hôm nào điện thoại công ty cũng đổ chuông liên hồi. Ngoài điện thoại di động của mình, anh còn phải trả lời điện thoại của anh trai. Ngoài những cuộc gọi liên tục về công việc, lại còn liên tiếp nhận được điện thoại của cô gái kia. Dù anh có dễ tính đến mấy thì cũng phải phát cáu.

Anh hẹn cô ta đến công ty, đặt trước mặt cô ta một tấm chi phiếu rồi nói: “Cô hãy tự động biến mất, đừng bao giờ đến công ty, đến bệnh viện và cũng đừng gọi điện đến nữa”.

Cô gái đó hãy còn rất trẻ, trên mặt còn hằn những vết tím bầm của vụ tai nạn, nhưng việc đó không làm giảm vẻ quyến rũ, đầm thắm. Mắt rưng rưng lệ, cô nói: “Em muốn gặp anh Chí Tín”.

“Nhưng anh ấy không muốn gặp cô, khi tỉnh lại, anh ấy chỉ hỏi về vợ và con thôi”, Hứa Chí Hằng điềm đạm trả lời. Hoàn toàn vô cảm trước vẻ tuyệt vọng và khổ sở của cô gái ấy, anh tiếp: “Đừng tưởng vợ anh ấy bỏ đi rồi thì cô sẽ có cơ hội. Tôi thấy đối với cô, lựa chọn tốt nhất là cầm tấm chi phiếu này”, anh hất cầm về phía tấm chi phiếu đặt trên mặt bàn, “Đừng bao giờ xuất hiện nữa”.

“Nếu chưa được trực tiếp nghe anh ấy nói rõ ràng thì tôi sẽ chẳng đi đâu cả”, cô ta đứng bật dậy: “Tưởng gia đình anh có tiền là có thể làm nhục tôi như vậy được sao?”.

“Tôi thì cho rằng bám riết một người đàn ông đã có vợ thì đã tự làm nhục chính mình rồi”, Hứa Chí Hằng lạnh lùng trả lời. Anh đâu có tâm tư để ý đến lời cô ta nữa, bởi sau bao ngày cử người đi khắp nơi tìm kiếm, hỏi han mà vẫn chẳng có tin tức gì của chị dâu.

Sau mỗi ngày làm việc mệt nhọc, anh lại gọi điện cho Diệp Tri Thu, việc làm đó khiến tâm trạng anh được yên bình đôi chút. Anh nhớ chuỗi ngày êm đềm khi hai người còn ở bên nhau, nhớ đôi mắt sáng chăm chú nhìn anh, và cả nụ cười rạng rỡ của cô.

Khi cô đồng ý đến thăm anh, anh cảm thấy lòng mình thanh thản rất nhiều, thần kinh đang căng ra bỗng trở nên thư thái.

Trong lúc đứng ở sân bay để đợi máy bay của cô, đầu óc anh vẫn phải tiếp tục hoạch định công việc. Đã có tin tức của chị dâu và anh nhất định phải tự mình đi đón; các công việc ở công ty mới tạm thời ổn định nhưng vẫn còn rất nhiều rắc rối, còn sức khỏe của anh trai thì thật sự là chưa có chuyển biến tốt... Thế nhưng, khi Diệp Tri Thu xuất hiện trước mắt, anh chỉ còn niềm vui vô bờ.

Đêm hôm đó, anh ôm chặt cô, lần đầu tiên anh cảm nhận sự thân thiết tốt cùng của sự gắn bó về thể xác, có lẽ đó không phải là sự hưng phấn tốt bụng, mà là một sự đắm đuối mê mẩn sau mỗi động tác vuốt ve âu yếm, nụ hôn nào cũng muốn kéo dài vô tận. Trái tim anh trở nên mềm yếu, dường như cả thế giới chỉ có hai người - anh và cô.

Khi cô đã ngủ say, anh cũng thấm mệt nhưng lại không buồn ngủ chút nào. Anh ngắm mãi khuôn mặt cô trong ánh sáng mờ. Chưa bao giờ anh ngắm nhìn ai trong đêm lâu đến vậy. Người con gái này đang ngủ rất ngon, trút bỏ lớp vỏ điểm trang của ban ngày, giữa đôi mày còn lộ ra vẻ yếu đuối. Anh vuốt ve mái tóc cô đang xòa trên gối, mềm mại và êm ái. Anh chỉ muốn ôm chặt cô trong lòng mãi như thế.

Đây là cảm giác mà anh chưa từng trải qua.

Ngày hôm sau, anh bay đến vùng quê cũ của chị dâu, tìm đến nhà theo địa chỉ sẵn có. Chị dâu anh có phần ngạc nhiên, lạnh nhạt tiếp đãi, đứa cháu trai Minh Minh mới sáu tuổi không biết đến sự phức tạp của thế giới người lớn, nhảy tót lên người anh như chú khỉ con, cười “hì hì” và bắt chú đưa đi vườn bách thú chơi: “Mẹ chẳng chịu đưa cháu đi gì cả, sao hôm nọ cháu gọi điện cho bố mà chú lại nghe thế? Chú ơi, lúc đó chú bảo bố cháu đang họp, sao bố họp xong không gọi điện lại cho cháu thế?”.

Anh chẳng biết phải trả lời thế nào, hai người lớn nhìn nhau rồi đều im lặng. Đúng lúc đó, bà ngoại từ ngoài vào giải vây: “Minh Minh, cháu với bà đi siêu thị mua đồ nào”.

Trong nhà chỉ còn lại hai người.

“Tình hình anh trai em đã ổn định rồi, chị dâu, chị đưa Minh Minh về nhà đi.”

“Chí Hằng, chị không muốn làm khó em, nhưng bây giờ chị thật sự không muốn đối mặt với anh trai em. Vụ tai nạn này chỉ như giọt nước cuối cùng làm tràn ly, nếu không phải vì nghĩ đến Minh Minh sau này sẽ khổ

sở vì sống mồ côi bố mẹ, thì lúc đó chị đã nhảy bổ vào cái phòng cấp cứu để tự tay bóp chết kẻ đã phản bội chị.”

Sự thù hận tốt bậc của chị dâu làm Chí Hằng sờn gai ốc: “Chị à, việc này anh em sai rồi, em cũng không cần xin lỗi thay cho anh ấy. Nhất định anh ấy phải giải thích mọi chuyện với chị, nhưng cứ tránh né thế này cũng không phải chuyện hay”.

“Chị gặp thì sẽ sao đây? Đi chăm sóc anh ta sao? Chị đã chăm sóc anh ta hơn mười năm rồi, đừng nói với chị là nhà đã có người giúp việc thì chị qua nhàn nhé! Phải, chị không phải động tay vào nhiều việc, nhưng đã phải tốn quá nhiều công sức, bắt chị phải đối mặt với người chồng phản bội bị tai nạn giao thông cùng cô bồ trẻ thì chị không chịu đựng nổi.”

Hứa Chí Hằng ở lại đó hai ngày, đã thuyết phục hết nước hết cái nhưng không có tác dụng gì. Trong lòng anh lại canh cánh chuyện Diệp Tri Thu đang đợi ở nhà, lại còn việc công ty nữa, anh định buông xuôi mọi chuyện thì chị dâu đột nhiên đồng ý cùng anh trở về. Bởi chính chị cũng không chịu nổi áp lực từ chính bố mẹ ruột. Chị nói: “Chị phải nói trước với em thế này, trở về, chị không đến bệnh viện đâu, khi nào anh ấy khỏe lại thì chị sẽ bàn bạc ngay chuyện ly dị, quyền nuôi Minh Minh phải thuộc về chị”.

“Mọi chuyện sẽ do anh trai và chị định đoạt, em không can thiệp vào đâu.”

Hứa Chí Hằng mừng như bắt được vàng, vội đặt vé máy bay về và gọi điện cho Diệp Tri Thu.

Hôm sau, Hứa Chí Hằng vừa đưa chị và cháu về nhà thì phải đến ngay công ty để dự cuộc họp. Nhưng di động của Hứa Chí Tín lại có cuộc điện thoại của Ban quản lý chung cư mà anh đang ở, nói rằng có một cô gái cứ ngồi lì ở ngoài cửa không chịu đi. Khi nghe họ miêu tả, anh biết ngay đó là ai. Đang định bảo Ban quản lý cưỡng chế đuổi cô ta đi, nhưng bỗng nghĩ ra rằng, nếu để Diệp Tri Thu bắt gặp, có khi lại dẫn tới hiểu lầm. Anh đành vội vàng trở về và tìm cách để cô ta đi, sau đó an ủi Diệp Tri Thu, rồi lại đến công ty họp, vừa đi vừa khen mình suy nghĩ thấu đáo.

Anh nghĩ, có lẽ Diệp Tri Thu sẽ không đến nổi như chị dâu, bỏ đi không nói lời từ biệt, nhưng cô ấy lại quen với việc giấu kín suy nghĩ trong lòng, tự gặm nhấm nỗi đau. Trong thời điểm khó khăn hiện tại, anh sẽ không chịu nổi nếu như có chút rắc rối gì trong tình cảm hai người, anh chỉ muốn giữ chặt cô bên mình.

Thế nhưng, tất cả đều nằm ngoài dự liệu của anh, Diệp Tri Thu không bỏ đi, không lời cáo biệt, mà chỉ nhắn cho anh một tin rồi cứ thế đi thẳng đến Thẩm Quyền trước dự định. Anh vốn đau khổ nghĩ rằng, cô làm thế vì công việc bắt buộc, vì cô là người không quen với cuộc sống nhàn rỗi. Nhưng khi nghe điện thoại, biết chuyến bay đến Thẩm Quyền bị trễ, lại nghe thấy tiếng Tăng Thành chào hỏi Diệp Tri Thu, chỉ có người đàn ông đó mới gọi cô thân thiết như vậy, bao nhiêu dằn vặt bỗng như ào đến cùng một lúc, anh ùng ùng nổi giận.

Người yêu cũ của anh là Lương Thiến, xinh đẹp, đáng yêu, không thiếu người theo đuổi, thậm chí có kẻ còn tỏ ra ân cần với cô ngay trước mặt anh, anh chỉ cười nhạt nhưng không hề có cảm giác ghen tương. Nhưng lần này, khi bỏ điện thoại xuống, anh nhận thấy rõ cảm giác ghen tương lạ lẫm đang dâng lên xâm chiếm con người mình.

Ba

Tối hôm sau, Hứa Chí Hằng bố trí để đưa chị Vu Tư Thanh vừa từ nước ngoài về tranh thủ đi thăm Chí Tín. Tình hình của anh trai về cơ bản đã ổn định, anh đang nằm dựa trên giường đọc cuốn Tạp chí Kinh tế. Gặp Vu Tư Thanh, Chí Tín mừng rỡ: “Tư Thanh à, em về nước hồi nào thế?”.

Vu Tư Thanh cười nói: “Sáng nay em vừa về, chiều đã đến thăm anh luôn đấy, bạn bè quá tốt phải không?”.

Hứa Chí Tín cười như mếu: “Chào mừng em đến tham quan giây phút đau khổ của đời anh”.

“Đừng nói vậy, được nhìn thấy anh lúc này cũng đáng giá ột chuyến bay khứ hồi đấy chứ.” Vu Tư Thanh bật cười, tiện tay cô cầm đồ chơi đang để trên chiếc ghế cạnh giường lên và ngồi xuống đó. “Con trai anh đến thăm anh đấy à?”.

Hứa Chí Tín cầm đồ chơi đó để lên tủ đầu giường, anh nói: “Bà nội đưa cháu đến, lần đầu tiên thấy nó ngoan ngoãn như vậy, ngồi ngay ngắn, tự nhiên anh thấy sợ, nghĩ thế là hết, bây giờ đã là tội đồ trong mắt

mọi người, đến con trai cũng xa lánh mình. Em đoán xem cuối cùng nó nói gì? Nó vỗ ngực và bảo: trước khi đến đây mẹ đã dặn con kỹ, chỗ này của bố bị vỡ rồi, không được tự tiện động chạm tay vào đó và cũng không được trèo lên người bố”.

Vu Tư Thanh bật cười, cô lắc đầu: “Anh bị vậy cũng đáng đời lắm”.

“Em không chữ anh đáng chết là khách khí với anh lắm rồi.”

Đã mười năm trôi qua, hai người đã đường ai nấy đi, lập gia đình rồi sinh con cái, họ gặp nhau như hai người bạn cũ, nói chuyện thỏa mái không chút e dè.

Hứa Chí Hằng đang có chuyện buồn trong lòng nên không can dự vào câu chuyện của họ, cũng chẳng để ý xem nội dung câu chuyện là gì, cứ lật đi lật lại quyển tạp chí. Vu Tư Thanh không có ý ở lại lâu, cũng chẳng bình luận gì về hành động của Hứa Chí Tín. Họ chỉ hỏi han cuộc sống của nhau từ khi chia tay đến giờ, rồi Tư Thanh dặn Chí Tín chú ý nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, sau đó cô đứng dậy ra về.

Hứa Chí Hằng đưa cô về nhà, anh vừa lái xe vừa nói: “Chị Tư Thanh, có phải hôn nhân là điều rất quan trọng với phụ nữ không?”.

Vu Tư Thanh cười và nhìn anh: “Chị thì cho rằng, đối với cả nam và nữ, hôn nhân đều quan trọng như nhau”.

“Mình không cần phải nâng quan điểm đến việc nam nữ bình đẳng hay quyền phụ nữ gì đó được không chị, mà chỉ nói chuyện tự nhiên thôi. Em muốn hỏi, có phải đến một tuổi nào đó, phụ nữ thấy rằng, nếu đàn ông không nói đến hôn nhân thì tình cảm đó không thật sự thành ý? Nhất định phải dùng luật pháp để cố định mối quan hệ đó lại, mới thể hiện sự tôn trọng và trách nhiệm với cô ấy sao? Em thấy người phụ nữ dù có tự tin, phóng khoáng đến mấy cũng không thoát được suy nghĩ tầm thường đó.”

“Chí Hằng à, chị không biết tại sao em lại có suy nghĩ như vậy. Đối với bản thân chị, danh phận trong hôn nhân có được chắc chắn không phải là sự ân sủng mà người đàn ông ban tặng cho phụ nữ. Khi quyết định kết hôn cùng ai, tức là đã đưa ra lời giao ước với người đó. Chỉ khi hoàn toàn tin tưởng vào đối phương và tương lai giữa hai người thì người ta mới đưa ra giao ước đó. Đương nhiên, pháp luật cũng không thể bảo đảm hoàn toàn là lời giao ước trên vĩnh viễn không thay đổi, anh trai em là một ví dụ rõ ràng đấy thôi. Còn chị dâu em có lẽ là mẫu người phụ nữ truyền thống, coi trọng hôn nhân, nhưng chị ấy cũng không thể chấp nhận một cuộc hôn nhân chỉ còn trên danh nghĩa. Cho nên, không thể đánh giá thấp ý thức bản thân của người phụ nữ và cũng không thể đánh giá quá cao sự hấp dẫn của hôn nhân.”

Hứa Chí Hằng mỉm cười, thừa nhận chị Tư Thanh giờ đây dù trông vẻ mặt phúc hậu hiền từ, tỏ rõ cuộc sống an nhàn tận Canada, nhưng khi nói lên quan điểm thì cách suy luận logic của chị không hề kém ngày trước.

“Nếu chị mà là chị dâu em thì anh trai em chẳng có gan làm cái trò ấy đâu.”

“Khi hai chị còn yêu nhau thì quan hệ hai bên đã căng thẳng rồi, nếu chị lấy anh ấy, chắc chắn chẳng đến một năm sau, cả hai bên sẽ thương tích đầy mình. Không, không, chị và anh ấy vẫn là bạn thì thích hợp hơn. Ai cần thiết cho ai, chỉ có người trong cuộc mới biết rõ. Em xem Mục Thành đấy, bây giờ đã trở thành một người chồng kiểu mẫu rồi, chăm sóc Tạ Nam từng li từng tí. Là chị ruột của nó mà chị chẳng tin nổi, trước đây chị cứ coi nó là người quá lý thuyết, quá cứng nhắc chứ không có tình cảm gì nhiều.”

Chí Hằng trở về nhà, không buồn đi ngủ mà cũng chẳng có tâm tư đâu để giải quyết công việc, anh tiện tay mở tủ lạnh để lấy chai bia, bỗng anh đứng khựng lại, trong tủ để chật bao nhiêu là thức ăn, có túi rau gói riêng, sườn đã chặt thành miếng, các loại gia vị đầy đủ. Rõ ràng là Diệp Tri Thu mua về, chuẩn bị làm cho anh một bữa tối thịnh soạn.

Anh cứ đứng ngây ra một lúc lâu, nghĩ nguyên nhân nào đã khiến cô ấy vội vàng bỏ đi như vậy? Đương nhiên là khi Hứa Chí Hằng đã bình tĩnh trở lại và nghe cú điện thoại mà Diệp Tri Thu gọi lại giải thích thì anh bỏ ngay suy nghĩ rằng cô ấy và Tăng Thành có hẹn hò. Anh biết rõ, cô vốn là người thành thật và thẳng thắn, nhất là trong tình cảm, cô không bao giờ nói dối.

Nhưng bây giờ, sự ghen tuông của anh không phải là với giọng nói mà anh nghe thấy trong điện thoại nữa.

Từ khi Diệp Tri Thu nói ý định sẽ bán căn nhà đi, anh đã căn dặn cô thư ký Lý Tinh đi tìm cho anh căn hộ khác thích hợp hơn. Một hôm trên đường đi làm về, anh thấy tấm biển ven đường có thông báo khu Tân Giang Hoa Viên quý hai đang rao bán mấy căn hộ cuối cùng. Anh nghĩ ngợi rồi rẽ sang hướng đó xem xét, sau đó quyết định sẽ mua luôn một căn. Động lực khiến anh đưa ra quyết định đó không phải là lời giới thiệu hấp dẫn của cô nhân viên, cũng không phải là cảnh đẹp của dòng sông mênh mông mà ngày ngày anh vẫn trầm tư ngắm nghía.

Trên thực tế, anh đâu có hứng thú với việc đầu tư, thứ nhất là vì bố mẹ và anh trai anh đã đầu tư rất nhiều vào lãnh vực bất động sản, không đến lượt anh phải tổn hao tâm trí. Thứ hai là, anh nghĩ với tính cách của mình sẽ khó mà định cư ở thành phố nào, không cần thiết phải vác thêm một gánh nặng về việc giá nhà, giá đất chỗ này chỗ kia chênh lệch ra sao.

Nhưng những gì mà Diệp Tri Thu đã bỏ ra cho căn hộ ở Tân Giang Hoa Viên đã làm anh cảm động. Anh nghĩ nếu cô nhất định bán căn hộ đó để đoạn tuyệt với quá khứ, thì tuy anh nhận thấy không nhất thiết phải làm như vậy, nhưng ít ra anh sẽ cho cô một niềm an ủi.

Anh trả tiền và cầm chìa khóa căn hộ một cách thuận lợi, chuẩn bị đưa Diệp tri Thu đi tham quan, thậm chí, anh còn tưởng tượng cô ấy sẽ mừng vui như thế nào trước bất ngờ này. Nhưng khi anh lái xe vào Trung tâm Hội nghị của khu công nghiệp để đón cô trong buổi hội thảo do Tập đoàn Tổ Mỹ tổ chức, anh bất ngờ nhìn thấy trên bậc thang, Diệp Tri Thu đang đứng đối diện nói chuyện cùng một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng dưới ánh chiều tà.

Họ đứng không gần nhau lắm, đang nghiêm túc nói chuyện, biểu hiện cũng không có gì là thân mật, nhưng từ thần sắc đến thái độ đều chứng tỏ họ rất hiểu nhau.

Khi Diệp Tri Thu lên xe, đầu óc cô hoàn toàn mông lung, chính trạng thái này cùng với cảnh tượng tinh tế ban nãy khiến Hứa Chí Hằng bỏ luôn ý định đưa cô đi xem nhà. Anh biết rằng, Diệp Tri Thu sẽ không làm anh hụt hẫng, khi đến đó cô sẽ tỏ ra rất vui mừng, nhưng cái kiểu đó sẽ khiến anh chẳng còn vui vẻ gì nữa.

Lần đầu tiên giữa họ có khúc mắc, tạm biệt nhau không mặn mà.

Anh chỉ có thể tự nói với mình rằng: anh không thể chấp nhận được người bạn gái không toàn tâm toàn ý.

Chỉ đến bây giờ anh mới thẳng thắn thừa nhận, anh thực sự đã ghen rồi.

“Nhưng Chí Hằng, anh đã chuẩn bị chấp nhận em hoàn toàn như em đã chấp nhận anh chưa?”

Cô đã hỏi anh câu đó trong sự mệt mỏi và chán nản cực độ, câu hỏi ấy giờ lại dấy lên trong lòng anh.

Hứa Chí Hằng không thể không tự hỏi mình, trong quá trình tận hưởng tình yêu, anh đã cho cô những gì? Nếu hai bên chỉ muốn hưởng thụ quãng thời gian trước mắt thì anh có quyền gì mà hỏi nguyên nhân tại sao cô bỏ đi.

Những đồ ăn trong tủ lạnh là thứ duy nhất Diệp Tri Thu để lại trong những ngày cô ở đây. Anh chợt nghĩ, nếu mình không làm một điều gì đó, có lẽ sẽ phải chấp nhận một kết cục là hai người càng ngày càng xa nhau.

Sắp xếp một kỳ nghỉ lãng mạn, đối với Hứa Chí Hằng mà nói, đó không phải việc khó. Nếu không phải do thời gian không cho phép và công việc trước mắt còn bộn bề, anh còn có những kế hoạch hoành tráng hơn với độ sát thương cao hơn hẳn.

Tuy nhiên, sắp xếp được chuyến đi Tây Xung, anh không chỉ có mục đích khiến cho Diệp Tri Thu ngất ngây bối rối mà hoàn toàn bị khuất phục trong sự quyến rũ của mình.

Cái anh cần là một địa điểm, một nơi cho anh cơ hội để hai người trút bỏ mọi e ngại và thẳng thắn đối diện với nhau.

Quả nhiên nỗ lực đó của anh đã được đền đáp xứng đáng.

Lần đầu tiên anh trải qua cảm giác thẳng thắn không giấu giếm điều gì trước mặt người khác, dù rằng sau đó ai về thành phố nấy, nhưng hố ngăn về khoảng cách không hề làm mờ đi tình yêu sâu đậm đã có giữa hai người.

Hóa ra, ở bên người mà mình yêu, sự cho đi và nhận lại về tình cảm thực sự tỉ lệ thuận với nhau. Bây giờ, nghĩ về quãng thời gian hai người ở bên nhau, chỉ là một mình ôn lại niềm vui đó, còn có đủ ỉn hay không thì anh không chắc.Bốn

Hứa Chí Tín khỏe mạnh và xuất viện, nhưng cuộc gặp của anh với vợ không vui vẻ gì. Hứa Chí Tín rõ ràng không có thói quen hạ mình nhận lỗi, còn vợ anh chỉ nói ngắn gọn rằng cô ấy đã tìm được luật sư: “Tôi yêu cầu được quyền nuôi con và chia đôi tài sản một cách hợp lý, chỉ thế thôi”.

Hứa Chí Tín nói lạnh lùng: “Nếu cô đã muốn như vậy, tôi sẽ để luật sư của cô nói chuyện với luật sư của tôi, có điều dù sao cũng từng là vợ chồng, tôi thấy không cần thiết phải làm như vậy”.

Nhà vợ anh ở tỉnh ngoài, nên cô ấy không có nhiều bạn bè ở thành phố này, khi nói chuyện, đa phần họ khuyên cô nên suy nghĩ thực tế hơn. Cô lọc các thông tin quảng cáo trên báo, tìm đến một trung tâm tư vấn luật nghe nói có rất nhiều kinh nghiệm đại diện quyền lợi thân chủ trong các vụ tranh chấp ly hôn. Khi tìm đến nơi, cô mới phát hiện, văn phòng tư vấn luật đó đặt trong một tòa nhà cũ kỹ, có treo một tấm biển nhỏ xíu. Ngồi quầy tiếp tân là một cô gái trang điểm lòe loẹt, còn vị luật sư tiếp cô thì mặc một áo sơ mi với chiếc cổ nhàu nhĩ, trên vai áo lê bạc trắng còn vương đầy gàu, nói tiếng phổ thông nhưng vẫn nặng giọng địa phương, cử chỉ cũng không có khí chất của một luật sư chuyên nghiệp, khác hẳn với vị luật sư của Hứa Chí Tín.

Ông ta nhiệt tình động viên cô kiện chồng ra tòa, hỏi kỹ cô có bằng chứng gì về tội phản bội của chồng không. Nếu cô có bằng chứng thì không đến nỗi phải trơ mắt ra mà nhìn kẻ thứ ba ngang nhiên trong bệnh viện khi mọi chuyện vỡ lở. Về tình hình kinh doanh của công ty Hứa Chí Tín thì cô càng chẳng biết chút gì.

Sau khi đi ra khỏi tòa nhà, đối diện với cái nắng chói chang của mùa hè Hàng Châu, cô cảm thấy đất trời cứ quay cuồng, hoa mắt chóng mặt. Từ khi biết Hứa Chí Tín đi ngoại tình, cô không ăn uống được mấy, cả đêm trằn trọc, sức khỏe giảm sút.

Cố gắng gọi taxi, về đến nhà, cô bắt đầu sốt, ngã vật xuống ghế sofa, mãi không sao dậy được. Bé Minh Minh sợ quá, vội gọi điện cho bố, nhưng cô đã giật lấy ống nghe và vút mạnh xuống đất. Minh Minh càng sợ hãi nhìn mẹ, ngơ ngác không dám khóc nữa.

Cô ân hận vì cơn nóng giận vô cớ của mình, đưa tay cho con trai và nói với giọng đã khản đặc: “Con ngoan, mẹ xin lỗi, mẹ không nên làm như vậy”.

“Mẹ ơi, con muốn bố về nhà, có phải mẹ không cho bố về không?”

“Ai bảo con thế, dạo này bố con bận lắm”.

“Không đúng, mẹ nói dối, bố nói với con rồi, bây giờ ở công ty đã có chú giúp đỡ, vì thế bố có nhiều thời gian chơi với con hơn.”

Cô không biết nói lại với con thế nào, nghĩ đến việc phải giải thích với đứa con mới sáu tuổi thế nào là việc ly hôn đây. Cô cảm thấy mình bất lực, chỉ muốn chìm luôn vào giấc ngủ dài không bao giờ thức dậy nữa.

Cô ngất đi, khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện, Hứa Chí Tín đang đứng bên giường, thấy cô tỉnh lại, anh đưa cho cô một cốc nước và từ tốn nói: “Em cứ yên tâm nằm viện nghỉ ngơi một thời gian, tạm thời để Minh Minh cho bà nội trông coi”.

“Anh dám cướp con của tôi, tôi sẽ liều mạng với anh”, cô bật dậy và hét lên.

Hứa Chí Tín đưa tay giữ chặt vai cô: “Em xem, giờ em ốm đau thế này, nếu cứ thế có khi mất mạng đấy. Đến ba người giúp việc cũng bị em dọa mà sợ bỏ đi cả rồi, em khi thì ngủ cả ngày trong phòng, lúc thì ra đường vẩn vơ đến khi khuya lác khuya lơ mới về, rồi gắt gỏng lung tung, ngay cả Minh Minh cũng bị em dọa sợ chết khiếp. Đợi đến khi tinh thần em ổn định, lúc ấy mình nói chuyện về Minh Minh cũng chưa muộn”.

“Anh Chí Tín!”, Hứa Chí Hằng đứng ngay trước cửa phòng bệnh, nhả mặt gọi anh: “Anh ra đây một chút, em có chuyện muốn nói với anh”.

“Chị dâu đã như vậy rồi, sao anh còn chọc tức chị thêm nữa. Nói cho cùng, chị ấy cũng là vợ của anh, mà chuyện này rốt cuộc cũng là lỗi ở anh, dù anh thật sự muốn ly hôn đi chăng nữa thì cũng không cần phải đối xử với chị ấy như vậy.”

“Ai bảo là anh muốn ly hôn?”

“Từng lời nói và cử chỉ hiện nay của anh làm gì có ý muốn cải thiện mối quan hệ của hai người chứ? Chuyện của anh em thật không hiểu nổi.”

“Chí Hằng, em nghĩ bây giờ anh đi xin lỗi, chiều chuộng thì cô ấy sẽ chấp nhận sao?”

“Lẽ nào anh tưởng ép đến đường cùng thì chị ấy sẽ cầu xin anh giữ lại cuộc hôn nhân này và bảo đảm sau này sẽ không hạch sách chuyện riêng của anh sao?”

“Em coi anh là loại người nào vậy?”, Hứa Chí Tín bực bội nhìn thẳng em trai, “Chẳng lẽ em nghĩ anh đối phó với vợ mình như vậy sao? Từ khi tốt nghiệp đại học, cô ấy chỉ đi làm có hai năm, rồi lấy chồng ở nhà trông nom gia đình, chẳng có kinh nghiệm sống gì cả. Cô ấy ở nhà có quát tháo và đuổi mấy người giúp việc đi cũng chẳng sao, vất vả quá thì lại kiếm người khác, sự bực tức trong người cô ấy cũng phải có chỗ mà trút chứ. Nhưng bạn của cô ấy đều nói với anh rằng, cô ấy đi khắp nơi kể khổ đến mức họ không chịu nổi nữa. May mà cô ấy không biết tí gì về tình hình công ty, chứ không cứ cái kiểu làm loạn lên này, chưa chắc đã ly hôn được mà lại đem vô số rắc rối đến cho anh. Anh phải giúp cô ấy tỉnh táo lại, hiểu biết về những cạm bẫy của thế giới này.”

Hứa Chí Hằng đành im lặng, anh nghĩ bạn của chị dâu mà phải đi tìm Hứa Chí Tín để kêu ca về chị ấy thì cũng thật đáng thương, mà theo như tình hình hiện nay của chị thì ly hôn rồi sẽ sống sao đây, thực sự khiến anh cũng chẳng còn cách nào nữa.

“Em vào đó mà an ủi chị ấy, anh phải đi đây. Nói với chị ấy là Minh Minh sắp phải đi học rồi, lúc đó anh muốn đón chị ấy về để cùng anh đưa Minh Minh đến trường học”.

Hứa Chí Hằng bước vào phòng, gọi tiếng “chị dâu”, rồi anh không biết nên bắt đầu từ đâu. Chị dâu nằm trên giường mỉm cười tuyệt vọng, hỏi: “Chí Hằng, cậu có biết tên của chị không?”.

Hứa Chí Hằng thực sự không hiểu chị dâu mình đang nói gì, chị dâu nhìn lên trần nhà, nét mặt vô hồn: “Hồi nãy cô y tá vào tiêm gọi chị là bệnh nhân giường số ba mươi bảy, chị mới chợt nghĩ rằng, bố mẹ chồng gọi chị là con dâu, Minh Minh gọi chị là mẹ, lái xe hay người giúp việc thì gọi chị là cô Hứa, em lại gọi chị là chị dâu, còn anh trai em lâu lắm rồi chẳng gọi chị bằng tên gì cả, mà chỉ gọi một tiếng là mẹ Minh Minh. Chị đã đánh mất bản thân mình rồi...”.

“Chị dâu à , anh Chí Tín không có ý đối phó với chị đâu, chỉ là anh ấy không quen hạ mình xin lỗi ai. Thực ra anh ấy biết mình đã sai rồi”.

“Không, anh ta có thể cảm thấy có lỗi với chị, cảm thấy mọi chuyện đã làm tổn thương chị, dù sao chị cũng là mẹ của con trai anh ta, chứ thực ra, anh ta không hề nghiêm túc nhận mình đã sai”.

Hứa Chí Hằng không thể không thừa nhận chị dâu đã đúng, anh nói: “Chị cứ yên tâm dưỡng bệnh, đừng suy nghĩ quá nhiều, để tâm lý ổn định lại, cháu Minh Minh cũng sắp vào lớp Một rồi. Đến lúc đó, chị có thể suy nghĩ đến việc mở rộng phạm vi giao tiếp của mình, hoặc kinh doanh gì đó mà mình thích, đừng nên cả ngày cứ nghĩ về chuyện này như thế”.

“Nói ra thì cứ như là cậu rất biết cách để thích ứng với tình trạng này ấy nhỉ. Đây chỉ là đánh giặc trên giấy thôi. Chí Hằng, một người phụ nữ đã sắp bốn mươi tuổi rồi, giao tiếp cũng ít có cơ hội, suốt ngày chỉ quanh quẩn với việc chăm chồng dạy con và chợ búa dọn dẹp, nhưng chị cũng thấy rằng người sẽ sống với chị cả đời không hề thỏa mãn với việc trong cuộc đời anh ấy chỉ có mình chị. Như thế chị có thể làm gì đây? Em đừng nói đến sự thất bại của chị nữa...”

“Em chưa bao giờ nói với chị về bạn gái của em, chị dâu, khi mới quen nhau, cô ấy bị người tình đã gắn bó suốt sáu năm yêu đương bỏ rơi, buộc phải đổi chỗ làm mới kiếm được công việc có thu nhập hơn, như thế mới có đủ số tiền để chia tách rõ ràng quyền sở hữu căn hộ với đối phương. Ngày nào cũng bận tới mất tới mũi, dù vậy nhưng cô ấy không bao giờ than thở kêu ca gì với em. Em nhắc đến cô ấy không phải để so sánh gì với chị, chị à, mỗi người phụ nữ đều có những cảnh ngộ khác nhau, nhưng cuộc đời này không bao giờ đặc biệt trọng đại ai hay hà khắc với ai cả, tất cả đều phải dựa vào bản thân để đạt điều mình muốn thôi.”

Khi Hứa Chí Hằng ra khỏi bệnh viện thì mặt trăng đã chiếu xuống những ánh bạc. Vầng trăng tròn vành vạch đang tỏa ánh sáng dịu dàng xuống dương gian kia đâu biết rằng, ở đó không phải tất cả các gia đình đều hòa thuận và hạnh phúc. Anh bấm số máy của Diệp Tri Thu, nghe thấy tiếng sấm chớp ùng ùng ở đầu máy bên kia, và cả giọng nói dịu dàng của cô: “Nhưng... em vẫn muốn có anh bên cạnh”.

“Thu Thu, anh cũng nhớ em, rất nhớ.” Tiếng sấm như muốn nhấn chìm giọng nói của cả hai, nhưng họ đều hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì.

Anh đã quyết định, sẽ ở bên cô suốt cuộc đời này.

21. Chương Phiên Ngoại

Ngoại truyện 2

Đi lượt qua em

Một

Khi chia tay với cô bạn gái Diêu Hiểu Nghiên, Tăng Thành nói rằng muộn nhất là một năm sau anh sẽ trở về Bắc Kinh.

Thế nhưng, khi bước ra khỏi cổng bệnh viện nơi bố anh đang cấp cứu, Tăng Thành biết rằng có lẽ anh sẽ phải thất hẹn.

Bố anh là Tăng Lập Sơn, ông khởi nghiệp từ đôi bàn tay trắng, xí nghiệp may mặc mà ông tự mình xây dựng cơ đồ lúc bấy giờ đã có đến mười bốn tổ hợp lớn với hơn năm trăm nhân viên, cũng vào loại lớn ở vùng này và phát triển rất ổn định. Chí hướng của Tăng Thành lại không nằm ở đó, hơn nữa, bố anh cũng khuyến khích anh theo học nghề nghiệp mà mình yêu thích, nên đã cấp tiền cho anh ăn học và ở lại Bắc Kinh lập nghiệp.

Nào ngờ, chưa đến sáu mươi tuổi, có thể nói vẫn đang ở độ tuổi sung mãn, Tăng Lập Sơn đột ngột bị xuất huyết não. Tuy rằng ông được cấp cứu kịp thời, nhưng sức khỏe đã kém đi nhiều so với hồi trước. Ông vừa hồi phục được một chút là lại nghỉ ngay đến công việc. Những quản đốc phân xưởng hay các quản lý kinh doanh đứng xúm đen xúm đỏ trước giường bệnh, vừa báo cáo tình hình, vừa đưa mắt nhìn nhau như đang trao đổi điều gì đó. Tăng Thành đứng cách xa đó một chút, anh thấy bố mình gơ cánh tay lên lập cập cầm tờ giấy mà cố gắng đọc với cặp kính lão, trái tim anh như có tảng đá lớn đè nặng. Anh bước lại, rồi cầm tờ báo cáo đó, không thềm để ý đến ánh mắt của những kẻ đã đi theo bố anh bao năm, bình tĩnh nói: “Bố ơi, để con xem cho”.

Trong giây phút đó, anh đã biết rằng mình không còn sự lựa chọn nào khác, gánh nặng đó đã tự động đè nặng lên đôi vai anh mà không cần biết anh có đồng ý hay không.

Lần đầu tiên Tăng Thành vào phân xưởng sản xuất, xem xét các công đoạn, bất giác anh thấy có gì không ổn. Phân xưởng xây theo lối cũ, các máy may xếp thành hàng thẳng tắp, chỉ để ra một lối nhỏ ở giữa, các máy may điện đồng thời làm việc, tuy không quá ồn ã nhưng cũng chẳng khiến người ta dễ chịu. Sau mỗi công đoạn không có sự chuyển tiếp rõ ràng nên các phục trang bán thành phẩm cứ vút lộn xộn vào các thùng các tông. Vải vụn đầy nền nhà. Theo đánh giá của anh, đây không thể gọi là công xưởng, mà chỉ có thể coi là một cơ sở gia công loại lớn mà thôi.

Anh bắt đầu học hỏi về quá trình tiêu thụ và sản xuất quần áo, kín đáo tìm hiểu về hiện trạng quản lý ở công ty hiện nay. Một ngày anh ở công ty đến mười hai tiếng đồng hồ, chăm chỉ tìm tòi mò mẫm. Quá

trình này hết sức gian nan vất vả, niềm động viên duy nhất của anh lúc đó là những cú điện thoại qua lại giữa anh và bạn gái ở nơi xa. Có rất nhiều lần, vừa nghe xong điện thoại, qua ô cửa sổ, anh ngẩn nhìn cảnh thành phố về đêm, buồn bã nghĩ: thế này thật không công bằng với Hiểu Nghiên. Điều Hiểu Nghiên là bạn cùng khóa với anh, lại là người ngoại tỉnh, sau khi tốt nghiệp đại học, cô tiếp tục theo đuổi chương trình thạc sĩ, hai người cùng có ước mơ tạo lập sự nghiệp ở Bắc Kinh. Thế mà bây giờ, anh đang lao lực cho sản nghiệp của gia đình, công ty mà anh cùng bạn thành lập đã chuyển nhượng cho người khác, anh chẳng còn tâm trí và sức lực để nghĩ cho bạn gái nữa.

Quả nhiên, thời hạn một năm đã hết, khó khăn lắm anh mới nói: “Xin lỗi, Hiểu Nghiên, e rằng trong thời gian sắp tới anh không thể qua đó được”.

Điều Hiểu Nghiên đã kết thúc khóa học thạc sĩ và thuận lợi vào làm trong một doanh nghiệp nước ngoài nổi tiếng, có cả cơ hội đi bồi dưỡng thêm ở nước ngoài. Cô trầm tư hồi lâu rồi cuối cùng cũng nói: “Em cũng phải nói lời xin lỗi với anh”.

Kết cục chia tay đó như một tất yếu, Tăng Thành càng vui đầu vào công việc. Ngành thời trang là một ngành cực nhọc, một năm bốn mùa cũng có mùa sản xuất và kinh doanh không khởi sắc, nhưng việc phát triển, tìm tòi cái mới và duy trì thị trường thì không bao giờ dừng lại. Mỗi một khâu đều trăm mối tơ vò. Tăng Thành không giống như những ông chủ trong ngành thời trang khác, mãi mê với việc tham gia các cuộc họp báo trình diễn thời trang để tìm ra những yếu tố đang thịnh hành hay sản phẩm đang bán chạy. Anh để tâm sức vào việc xây dựng một bộ máy quản lý thông suốt và cẩn mật, chia tách rõ ràng công việc của những người làm chuyên môn và quản lý.

Xí nghiệp trong tay anh dần phát triển mở rộng, anh đi đầu trong việc thầu đất để xây dựng khu công nghiệp hiện đại hóa, mua về những thiết bị máy móc hiện đại nhất, các công đoạn sản xuất đều sắp xếp hợp lý, anh là người đầu tiên ở đây sử dụng hệ thống ERP** để quản lý việc tiêu thụ, bắt đầu tổ chức các cuộc họp báo trình diễn thời trang, mời các nhà thiết kế ở Hồng Kông về làm việc với mức lương cao, tham gia các buổi triển lãm quy mô lớn, đồng thời phát triển thêm những thương hiệu khác, dần dần Tổ Mỹ trở thành công ty điển hình của ngành thời trang tỉnh này.

Những kẻ trong giới trước đây bĩu môi khinh khỉnh nhìn anh thì bây giờ đứng ngồi không yên, lặng lẽ rập khuôn cách làm của anh. Những người dưới quyền bố anh vốn tự tin về năng lực của mình giờ cũng không thể không thán phục mà tuân theo sự chỉ đạo của anh, nhân viên nhìn anh với ánh mắt sùng kính; bố anh từ lúc lo lắng giờ đã yên tâm hơn nhiều, bắt đầu tham gia các câu lạc bộ thái cực quyền và thư pháp, chuẩn bị tuổi già an nhàn.

Nhưng khi nghe bạn bè đến báo tin Điều Hiểu Nghiên đã lấy chồng, anh thần thờ, tay cầm bát lửa một lúc lâu mới châm thuốc, bên tai vẫn còn vang nghe giọng nói: “Thành, anh đừng hút thuốc nữa, nếu anh cai được thuốc thì anh sẽ trở thành người đàn ông hoàn hảo đấy”.

Lúc đó anh cười nói: “Anh sợ nếu hoàn hảo quá thì em sẽ tự ti và cảm thấy mình không xứng đáng với anh đấy!”.

Người anh yêu giờ đã là vợ của người khác, còn anh thì trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của một doanh nghiệp thời trang ăn nên làm ra. Bố anh đã chính thức thay đổi tư cách pháp nhân của công ty, giao toàn quyền quản lý công ty cho anh.

Anh vẫn thường phải đi Bắc Kinh công tác, nhưng chưa bao giờ liên lạc với Điều Hiểu Nghiên. Đối với anh, tình yêu ấy là một hoài niệm đẹp, không nên liên lạc lại để làm thay đổi hoài niệm đó.

Nhưng họ bất ngờ chạm mặt nhau trong một trung tâm mua sắm ở Bắc Kinh. Lúc đó, Tăng Thành đang nói chuyện điện thoại khi đi thang cuốn tự động, vừa lúc Điều Hiểu Nghiên đang bế một bé gái khoảng hơn một tuổi đi theo chiều xuống. Khuôn mặt hơi mập hơn trước cùng vẻ hạnh phúc, hai người nhìn thấy nhau và gật đầu chào, rồi lại đi lướt qua nhau.

Khi Tăng Thành lên tầng hai thì di động đổ chuông, anh bấm nút nghe.

“Trước đây, không bao giờ anh chịu đi cùng em vào các trung tâm thương mại mua sắm quần áo cả”, giọng Điều Hiểu Nghiên thật dịu dàng, “Anh thà đứng ở ngoài hút thuốc còn hơn”.

“Thời gian và hoàn cảnh có thể thay đổi một con người, Hiểu Nghiên, một phần công việc hiện nay của anh là đi dạo các trung tâm bán quần áo nữ, cứ coi như đó là một hình phạt nghiêm khắc đối với anh đi”, anh cũng trả lời với giọng nói nhẹ nhàng.

Cô cười, anh còn nghe thấy rõ tiếng trẻ con bi bô bên đó, cô ấy tiếp: “Anh hút thuốc ít thôi, bây giờ anh có hoàn hảo hơn cũng không sao, vì đã có người con gái khác phải tự ti rồi”.

Điều Hiểu Nghiên bỏ điện thoại xuống, mở cửa xe, cẩn thận đặt con gái vào chỗ ngồi dành riêng cho em bé, rồi quay đầu nhìn trung tâm thương mại ấy một lần nữa, trong đó có một người đàn ông xuất sắc mặc bộ lễ màu ghi. Tăng Thành từng là bạn học và cũng từng là người yêu của cô, cô thấy may mắn vì những năm tháng đẹp nhất cuộc đời mình là được ở bên anh, chẳng có gì phải nuối tiếc và ân hận.

* * ERP là chữ viết tắt của Enterprise Resource Planning, chỉ một hệ thống dùng để hoạch định tài nguyên trong một tổ chức hay một doanh nghiệp.Hai

Đối diện với Tăng Thành, Trương Dị Hân đúng là có chút tự ti.

Ưu điểm của cô chỉ là gia cảnh khá giả và hình thức ưa nhìn, cô thật sự không dám tin rằng, mình sắp hẹn hò với người đàn ông có điều kiện tốt như vậy, vừa chín chắn vừa sống nội tâm. Tăng Thành năm nay đã gần ba mươi, mỗi hành động, mỗi lời nói đều đúng mực và ẩn chứa tâm sâu trí tuệ. Anh luôn chuyên tâm với công việc, ngoài nghiệp thuốc lá ra thì anh không có tật xấu nào. Những sở thích của anh lúc rảnh rỗi cũng rất giản dị, đó là nghe nhạc, đọc sách và đánh tennis.

Cô tính tới tính lui, đứng trước gương tự chấm điểm mình, sau đó rút ra kết luận: từ tính tình đến hình thức đều ở mức trung bình. Dù có mơ mộng được gặp hoàng tử bạch mã thì trong cuộc sống thực, cô cũng chưa bao giờ ảo tưởng mình là công chúa trong chuyện cổ tích. Lý trí mách bảo, cô khó có thể nắm giữ được trái tim của người đàn ông này, nhưng khi Tăng Thành gọi điện thoại hẹn hò thì cô không thể nói lời từ chối.

Một lần, do đến hiệu ăn khá sớm nên họ ngồi ở sảnh để chờ đợi. Tăng Thành rút thuốc ra hút, làn khói bay vờn xung quanh, lúc đó cô chỉ cảm thấy suy nghĩ của anh đang ở tận đâu đâu. Một luồng sức mạnh từ đâu đến thôi thúc, cô rút điều thuốc trong tay anh ra và nói: “Anh hút thuốc ít thôi, điểm gì ở anh cũng tốt cả, chỉ mỗi cái tật này là xấu”.

Anh sững người, sau đó thì cười xòa, từ đó trở đi đúng là không mấy khi anh hút thuốc trước mặt cô nữa. Cô nghĩ, anh ấy cũng để ý đến thái độ của mình đấy chứ.

Cô bắt đầu quan tâm đến Tăng Thành nhiều hơn, chu đáo đến mức bố mẹ anh cũng phải hài lòng. Khi Tăng Thành cầu hôn, tim cô đập mạnh, nhưng vẫn có chút chạnh lòng mà không rõ nguyên nhân. Bởi lời cầu hôn đó thật sự chân tình, nhưng lại kém nhiệt tình.

Cô đành tự an ủi mình, có lẽ những người đàn ông trầm tĩnh luôn thiếu sự nhiệt tình.

Khi sắp xếp tổ ấm yên ương của hai người, Trương Dị Hân phát hiện một chiếc hộp đặt trong ngăn kéo ở thư phòng của Tăng Thành, trong đó toàn là ảnh mà Tăng Thành chụp với một cô gái lạ. Cô gái nhìn thật xinh và có học thức, đôi mắt sáng lúc nào cũng như đang cười, còn Tăng Thành, nụ cười hạnh phúc đó của anh thì từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy.

Cô lặng người, cứ ngồi im ở đó một lúc lâu. Đến khi Tăng Thành về và đi vào phòng, nhìn thấy chiếc hộp đã bị mở ra, anh hơi nhú mày, rồi sắp xếp lại số ảnh và để vào chỗ cũ. Anh nói: “Sau này em đừng có đụng vào đồ đạc trong thư phòng của anh”.

Anh có thể coi như chẳng có chuyện gì vậy sao? Cô nổi đóa: “Anh không định cho em một lời giải thích sao? Vậy sao còn kết hôn để làm gì?”.

“Đều đã là chuyện cũ rồi. Dị Hân, chúng mình đã đến tuổi này rồi, ai chẳng có kỷ niệm riêng, cần gì phải giải thích”.

Cô cứng họng, không đủ dũng cảm để nói thẳng một sự thật: “Nhưng em lại không có kỷ niệm riêng nào cả.”

Cô cũng hiểu, chẳng có chút kỷ niệm gì chỉ chứng tỏ cuộc sống của cô đơn điệu tẻ nhạt, và đương nhiên Tăng Thành không hề coi chuyện “không có kỷ niệm riêng” đó của cô là một ưu điểm đáng trân trọng.

Tăng Thành nhìn cô nước mắt ngấn dài, anh dừng bước và nói rành mạch: “Dị Hân, em hãy suy nghĩ cho kỹ, anh là người nghiêm túc trong hôn nhân, nhưng anh không phải típ người muốn chơi những trò tình yêu của tuổi mới lớn, chỉ vì một chuyện con con mà phải giải thích đi giải thích lại thì chẳng hay ho gì. Nếu như giữa chúng ta không có lòng tin thì chuyện này coi như thôi vậy”.

Trong cuộc đấu trí này, Trương Dị Hân đã thất bại hoàn toàn, chỉ biết tự trách mình giận dữ không đúng chỗ. Tăng Thành đưa giấy ăn cho cô, cô nghĩ, hãy dựa vào điều này để giải thoát mình ra khỏi tình cảnh khó khăn vừa rồi. Nhưng vẫn còn bực dọc, cô ngược đời mắt nhắm lệ hỏi anh với chút hờn dỗi: “Sao anh lại đồng ý kết hôn với em? Em rõ ràng không xinh bằng người yêu trước đây của anh mà”.

Tăng Thành mỉm cười và chán nản trả lời: “Em cần gì phải đánh giá thấp mình như vậy, đối với anh, hợp nhau là yếu tố quan trọng nhất”.

Câu trả lời ấy đương nhiên không thể thỏa mãn suy nghĩ còn mang nhiều mơ mộng ở tuổi thiếu nữ của Trương Dị Hân, nhưng cô biết rằng, đòi hỏi nhiều hơn là không thể được.

Hôn lễ cử hành đúng như dự định, rồi sau đó họ đã có ngay một cháu trai khá khinh. Tăng Thành là người chồng, người cha gương mẫu, không có gì đáng chê trách. Mỗi lần anh đi nước ngoài về đều mua quà cho vợ, cứ rảnh rỗi là chơi với con, nếu có tiệc tùng tiếp khách thì cũng mời thêm vài vị giám đốc hoặc trưởng phòng đi cùng, không bao giờ uống say làm điều càn quấy, cũng chẳng bao giờ dây dưa với những người phụ nữ ở bên ngoài, các quý bà cứ ngưỡng mộ khen cô tốt số.

Thế nhưng, Tăng Thành càng tỏ ra mẫu mực thì cô càng cảm thấy có gì không ổn. Chồng cô lúc nào cũng giữ thái độ lạnh lùng, thậm chí ngay cả trước mặt cô - người thân thiết nhất - cũng không bao giờ để lộ suy tư, điều đó khiến cô càng phải suy nghĩ, mà mọi suy nghĩ của cô đều hướng về tập ảnh trong chiếc hộp đó.

Tăng Thành vẫn để hộp ảnh đó ở chỗ cũ. Những lúc buồn bã, Trương Dị Hân lại lặng lẽ đi vào thư phòng của chồng, mở tập ảnh ra vừa ngắm vừa bực bội.

Dù là thời trai trẻ của anh, bên anh không phải cô, mà là một phụ nữ khác, cùng chia sẻ những phút giây hạnh phúc.

Cô nghĩ, anh đã sống những giây phút hạnh phúc vô bờ như thế bên người con gái khác, có lẽ, tất cả những nhiệt tình của anh đã gửi hết cho cô ta rồi.

Cô nghĩ, có lẽ anh vẫn còn lưu giữ hồi ức về cô gái ấy, anh lấy cô là vì cô “phù hợp” để làm một người vợ.

Trương Dị Hân vẫn hoài nghi và để ý cách cư xử của chồng với các cô gái khác, xem trong lúc tiếp xúc với bọn họ anh ấy có thái độ gì khác thường không. Một hôm, cô đi qua công ty để xem một mẫu quần áo, qua khung cửa sổ rộng đến sát đất, cô thấy Tăng Thành đang nói chuyện cùng một cô gái khá hiện đại với mái tóc búi gọn sau gáy và bộ quần áo công sở vừa vặn. Trái tim cô đau đốn, bởi cô nhận thấy cô gái kia có thần sắc giống hệt cô gái trong tấm ảnh.

Các nhân viên khác tiết lộ với cô rằng, cô gái đó là giám đốc nhân sự vừa được bổ nhiệm, vô cùng sắc sảo, được Tổng giám đốc Tăng coi trọng.

Cô bắt đầu đến công ty để thị sát nhiều hơn, cuối cùng cũng đến ngày cô vô cớ nổi cáu khi cô giám đốc nhân sự kia bước ra từ phòng làm việc của Tăng Thành. Các nhân viên đứng quanh đó đều im bật, còn cô giám đốc nhân sự chỉ nhếch mép cười nhạt, nói rằng người cần biết tự trọng hơn chính là bà chủ. Nghe thế, Trương Dị Hân bực đến mức tay chân run rẩy, cô hiểu rằng, địa vị mình trong mắt các nhân viên đứng là bị hạ thấp, mà nguyên nhân chủ yếu là Tăng Thành chẳng đặt cô vào vị trí nào để nhân viên phải nể trọng cô hơn. Tối đó, Tăng Thành về nhà, nghe cô kể khổ một tràng, anh chỉ nói điêm đạm: “Dị Hân, về cơ bản anh thấy cô ta nói có lý, anh không thể chỉ vì câu nói như vậy mà đuổi việc một nhân viên có năng lực. Có lẽ anh đã không mang đến cho em cảm giác an toàn, em cứ làm rối mọi việc lên như vậy, mọi người đều mất mặt mà anh cũng chán ngán lắm. Hoặc là em kèm chế bản thân một chút, đừng nổi giận vô cớ nữa, hoặc là chúng ta chia tay thôi”.

Anh có thể nói đến việc ly hôn nhẹ như lông hồng vậy khiến Trương Dị Hân vừa sợ hãi vừa tức giận. Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn thấy cần phải gặp riêng cô giám đốc nhân sự kia. Sau một hồi vắt vả thuyết phục, cuối cùng cô ta cũng chấp nhận yêu cầu của cô với nụ cười nhạt, đồng ý chủ động xin nghỉ việc. Nhưng kèm theo

là một câu nói thách thức: “Bà Tăng à, nếu như Tổng giám đốc Tăng đã cho tôi dù chỉ là một tia hy vọng nhỏ nhoi thì tôi đã chẳng ra đi”.

Cô nhục nhã nhưng vẫn thấy còn may. Đúng là cô gái này có ý đồ với chồng mình, nếu không phải là cô đã phát hiện ra sớm thì...

Từ đó trở đi, các nhân viên công ty hể nhìn thấy cô là mặt mày nghiêm trang, nói năng lễ độ, cô cũng biết mình đã trở thành đề tài cho những câu chuyện trong công ty. Thậm chí, đến khi không còn đối thủ cạnh tranh với mình nữa thì thần kinh cô vẫn căng như dây đàn. Cuộc sống ngọt ngào đó làm cô càng ngày càng lạnh lùng hà khắc, không còn kiên nhẫn làm người vợ hiền thực để làm đẹp lòng chồng nữa.

Lần thứ hai Tăng Thành nói lời chia tay, cô hiểu rằng cuộc hôn nhân của mình đã đến hồi kết. Cô cũng mệt mỏi lắm rồi, nhưng vẫn muốn níu kéo chứ không gật đầu đồng ý ngay. Trong lòng mâu thuẫn đến mức cô cũng chẳng hiểu rõ mình cần gì, vẫn muốn tìm xem có người con gái nào đứng sau sự việc này không, cũng muốn dò xem người đàn ông lạnh lùng kia thật sự đang nghĩ gì?

Thế nhưng tất cả đều vô ích, Tăng Thành đã quyết định làm gì thì chẳng ai có thể thay đổi được.

Anh dành cho cô rất nhiều ưu đãi. Ngay cả khi cô mời luật sư đến kiểm tra thì ông ta cũng phải thừa nhận, sự chia chác này rất hời cho cô, không cần đòi hỏi thêm nữa. Khi Tăng Thành hỏi sau này có dự định gì không, thì cô lên mặt, nói: “Liên quan gì đến anh chứ?”. Thấy anh chẳng biến đổi nét mặt, cô bực lên hơn đôi: “Em chuẩn bị ra nước ngoài học lên, được cái kinh tế dư giả, học theo ngành mà mình yêu thích cũng tốt”.

“Như thế cũng tốt”, Tăng Thành trả lời gọn nhẹ: “Anh sẽ gọi thư ký giúp em làm thủ tục, nếu có vấn đề gì, lúc nào em cũng có thể gọi anh”. Trương Dị Hân không hề thích thú gì với việc học hành, nhưng nếu cô vẫn ở chỗ cũ, khi gặp lại người quen, họ cứ gọi cô là vợ cũ Tăng Thành. Đành vậy, cô quyết tâm chuyển đến một chỗ mới, xem ai xa ai sẽ khó sống hơn, cô tự nghĩ.

Quyền nuôi con thuộc về cô, nhưng Tăng Thành thỏa thuận riêng với cô, rằng khi cô định cư ở nước ngoài thì con trai vẫn học ở trong nước, đợi học xong trung học thì sẽ bàn bạc tiếp xem có nên cho con ra nước ngoài tiếp tục con đường học vấn hay không.

Chỗ cô ở cũng có cộng đồng người Hoa, cô vẫn nghe được các thông tin về Tăng Thành. Vài tháng sau, một vị phu nhân sang thăm con gái đang du học bên này đã nói với cô rằng, Tăng Thành có mối quan hệ tình cảm với cô Diệp Tri Thu gì đó, vốn là quản lý kinh doanh của Tổ Mỹ, hiện giờ đã nghỉ việc, thông tin này đã lan khắp giới thời trang của thành phố rồi.

Trương Dị Hân đã gặp Diệp Tri Thu, một cô gái thanh tú và nhanh nhẹn, cô cũng nhận ra đây là típ người mà Tăng Thành thích. Cô đã từng nghi ngờ và kín đáo quan sát Diệp Tri Thu, nhận thấy cô gái này thật ngoan ngoãn, luôn nhìn cô bằng ánh mắt thẳng thắn. Tiệc liên hoan cuối năm ở công ty, cô ta còn cố tình đưa bạn trai đến ra mắt. Thấy đôi bạn trẻ tình cảm thắm thiết mà cũng đẹp đôi, Trương Dị Hân cũng như trút được gánh nặng.

Trông bà kia thê thọt với cái nhìn thích thú, cô đành nghiêng rằng kiểm chế coi như không có chuyện gì, nhưng khi về đến nhà thì như ngã quỵ. Cô run run rót nửa ly rượu và ngửa cổ uống một hơi. Sau đó, gọi một cú điện thoại đường dài về Trung Quốc cho Tăng Thành, nói năng lộn xộn, nhưng đại để là mắng té tát việc Tăng Thành và Diệp Tri Thu khôn ngoan xảo hoạt, đúng là gian phu dâm phụ. Tăng Thành giờ điện thoại ra xa, đợi cô hò hét xong mới hỏi lại: “Bây giờ cô dễ chịu hơn chưa?”.

Cô mắng mỗ xong, chỉ còn lại cảm giác mệt mỏi và vô vị, nhận thấy mình bực tức hết sức vô lý. Mà Tăng Thành chỉ bình tĩnh trả lời: “Cô đừng để tâm đến tôi nữa, Dị Hân, hãy sống cho thỏa mái và tận hưởng cuộc sống của mình đi, như thế sẽ tốt hơn”.

Một thời gian sau, cô lại nghe thấy tin Diệp Tri Thu đã kết hôn còn Tăng Thành vẫn sống độc thân, Trương Dị Hân vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ: Chẳng lẽ lần này mình lại nghi oan cho anh ấy?

Từ sâu thẳm con tim, cô nghĩ: Dù anh ấy đã thay lòng đổi dạ thì mình cũng rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại. Người đàn ông này đúng là ly hôn vì không muốn ở bên cạnh mình nữa. Anh ta chán ghét cuộc hôn nhân này đến tận mức độ ấy sao? Cô cảm thấy hận Tăng Thành. Thế nhưng, bây giờ hai người đã ở cách

xa nhau vời vợi, cứ giữ mãi mối hận đó thì cũng không phải là điều hay, thời gian và không gia như một liều thuốc thần. Trương Dị Hân đã quen với cuộc sống giảng đường, cô đăng ký học đại học ngành Ngôn ngữ, có một nhóm bạn bè, thật sự bắt đầu một cuộc sống mới, tâm tính cũng ôn hòa trở lại.

Một năm trôi qua, vào dịp hè, Tăng Thành đúng hẹn đưa con trai qua X thăm cô. Cô ngấm nghĩa cậu con trai mà mừng đến rớm lệ, sau đó đưa con đi chơi khắp nơi. Buổi tối khi con đã ngủ, cô cùng Tăng Thành ngồi uống rượu vang, hàn huyên tâm sự đến gần nửa đêm.

Đây là lần đầu tiên hai người thỏa mái ngồi trò chuyện. Cô biết anh vẫn độc thân, không có bạn gái, thậm chí cô còn trêu đùa: “Anh ở vậy không hợp với lẽ tự nhiên của con người cả về tâm sinh lý đâu nhé, nếu anh gặp ai đó thấy hợp thì cũng nên suy nghĩ”.

Tăng Thành cũng cười: “Dị Hân, em có thể khuyên anh tìm mẹ kế cho con trai chúng ta sao?”

“Cô gái nào thành vợ anh thì cũng sẽ phải ngoan ngoãn mà nghe lời anh thôi, em đoán cô ấy chẳng có gan làm người mẹ kế độc ác đâu”.

Tăng Thành bật cười: “Em cũng nên tìm lấy mình một chỗ dựa chứ”.

“Em đã từng lấy được người đàn ông tử tế, nhưng đáng tiếc là anh ấy không hề yêu em”, cô vẫn đùa nhưng trong giọng nói có gì chua xót.

Tăng Thành không cười nữa, nghiêm túc nói: “Dị Hân, anh vẫn quan điểm như cũ, hợp nhau mới là điều quan trọng nhất. Đối với em mà nói, anh thật sự chưa tốt.”

Tăng Thành về nghỉ ở phòng dành cho khách, còn Dị Hân vẫn ngồi đó. Cô rót tiếp mình một ly rượu, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Họ đã từng có những năm tháng đi chung một đoạn đường, nhưng kết cục cũng là đi lướt qua nhau để ai đi đường nấy. Giờ đây, họ mới thực sự hiểu và làm bạn với nhau một cách muộn màng.Ba

Phương Văn Tĩnh không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

Phạm An Dân xuống xe, cúi xuống cốp sau để lấy đồ, còn cô bước ra khỏi xe, đang đứng vuốt tóc thì nhìn thấy một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, đó là người con trai dáng người cao ráo, mặc áo phông trắng đứng cách đó không xa.

Anh đang cầm máy ảnh chụp ngân hàng kiểu cũ ở bên sông, sau đó cùng người con gái bên cạnh kiểm tra từng tấm ảnh, không biết cô gái đó nói gì mà anh chỉ lắc đầu và cười vui vẻ, nụ cười tươi tắn đó làm cô chắc chắn mình không nhận nhầm người.

Phương Văn Tĩnh gọi: “Lạc Thanh”.

Anh quay đầu lại, nhìn cô với vẻ mặt ngạc nhiên, khuôn mặt hơi lúng túng: “Xin lỗi, cô là...”.

“Phương Văn Tĩnh”

Lâm Lạc Thanh “ồ” lên một tiếng, lúc đó anh mới nhận ra, cô là người bạn cùng trường, học trên anh một khóa, từng là bạn thân của em gái mình. Anh cười nói: “Chào cô, Phương Văn Tĩnh”. Anh không xã giao nhiều mà chỉ nói mình vừa về nước nghỉ hè, vài hôm sau sẽ trở lại Mỹ. Còn em gái anh là Lạc Bình, vẫn đang học ở đại học British Columbia, chuyên ngành Hải dương học, nhưng cô ấy có ý muốn đến Mỹ học tiến sĩ. Anh nói: “Văn Tĩnh, em thì sao? Em còn trước chúng tôi một khóa, chắc là tốt nghiệp rồi chứ?”.

Phương Văn Tĩnh gật đầu, giới thiệu Phạm An Dân: “Tôi đã kết hôn, đây là chồng tôi, Phạm An Dân”.

Hai người lịch sự bắt tay nhau. Lâm Lạc Thanh cũng giới thiệu cô gái xinh đẹp, cao ráo đứng bên cạnh: “Đây là bạn tôi, Hợp Hoan. Muộn rồi, chúng tôi còn phải đi nơi khác nữa, gặp lại sau nhé”.

Không chờ cô trả lời, anh vẫy tay, anh và cô gái kia đi lướt qua cô.

Mùa hè bảy năm về trước, Phương Văn Tĩnh đã ra sân bay tiễn hai anh em Lâm Lạc Thanh, Lâm Lạc Bình và mẹ của họ đi Bắc Kinh, rồi sau đó sẽ chuyển sang chuyến bay đi Canada. Năm đó cô mười sáu tuổi, còn Lạc Thanh, Lạc Bình mười lăm tuổi.

Lâm Lạc Thanh nét mặt căng thẳng, không hề để ý rằng cô đang nhìn anh. Cô đã tặng cho Lạc Bình một món quà kỷ niệm, nhưng trong túi vẫn còn một món quà nữa, nhưng cô không đủ can đảm để tặng cho anh.

Cô và Lạc Bình cùng đi vào nhà vệ sinh để rửa tay. Cô ngẩng ngửa khuôn mặt của cô gái bên cạnh trong gương, thật giống Lạc Thanh, họ đều có đôi mắt sáng, Lạc Bình thấp hơn Lạc Thanh một chút, mặt vẫn còn nét trẻ con, hồng hào khỏe mạnh. Còn cô, một cô gái gầy gò với nét mặt ngây ngô, trông thật yếu đuối.

Sống mũi cay cay, mắt rướm lệ, Lạc Bình ngược lên, nhìn thấy vẻ mặt của Văn Tĩnh, mắt cũng đỏ lên và vòng tay ôm lấy cô: “Tiểu Tĩnh, tớ sẽ thường xuyên liên lạc với cậu, sau này cậu hãy cố gắng sang Canada du học nhé”.

Cô gục đầu lên vai Lạc Bình, cảm thấy tuyệt vọng và đau khổ, cô làm sao có thể nói với người bạn gái duy nhất và thân nhất của mình là mình đã yêu người anh sinh đôi của cô ấy, thậm chí chỉ vì thế mà càng thân thiết với cô ấy hơn.

Cô gái Lạc Bình tính tình sôi nổi, dù ít hơn một tuổi nhưng lại thích chăm sóc cô, biết cô có chứng trầm cảm nên luôn kể những câu chuyện cười làm cô vui. Nhiều lúc, hai người cùng nhau ăn quà vặt, nghe nhạc, xem phim, thậm chí chia sẻ những chuyện riêng tư rất con gái.

Lạc Bình thường hay trêu ghẹo anh trai chỉ sinh ra sớm hơn mình sáu phút, có lần còn bí mật lấy thư tỏ tình mà những nữ sinh khác viết cho anh để đọc cho Phương Văn Tĩnh nghe. Những câu văn còn vụng về đã bị cô đọc với giọng điệu trịnh trọng càng thêm buồn cười. Chưa được mấy câu thì anh trai đã xông ra cướp lấy, cậu cuộn báo lại thành cây gậy đập lên đầu cảnh cáo em.

Lạc Bình lấy tay ôm đầu, tinh nghịch hỏi lại anh: “Lạc Thanh, thế anh có thích người ta không?”.

Lạc Thanh tìm cách trả đũa: “Cô ta cũng ngốc nghếch và trẻ con giống hệt như em đấy, anh có đỡ hơi đâu mà thích”.

“Vậy anh thích những cô gái như thế nào?”.

Trái tim của Phương Văn Tĩnh đập dồn dập, cô chỉ nghe Lạc Thanh trả lời: “Đương nhiên là phải xinh đẹp, có trí tuệ, tóm lại là phải ngược hẳn em”.

Lạc Bình cười ha hả: “Anh chẳng làm gì được em đâu, cứ nói kiểu thế chỉ chứng minh là anh yêu em gái”.

Lạc Thanh không làm gì được cô em ghê gớm, chỉ “hừ” một tiếng rồi đành bỏ đi.

Phương Văn Tĩnh biết Lạc Thanh không hề để ý gì đến sự tồn tại của cô. Anh chẳng quan tâm gì đến cô và em gái suốt ngày thì thầm thào thào những chuyện riêng. Trước mặt anh, cô càng lặng lẽ tự thu nhỏ mình tới mức thậm chí làm cho Lạc Bình phải ngạc nhiên: “Tại sao cậu cứ như là chẳng ưa anh Lạc Thanh ấy nhỉ? Anh ấy đúng là có lúc tự cao tự đại đến mức đáng ghét nhưng cũng chẳng khiến người khác tránh xa như vậy”.

Cô chẳng biết thanh minh cách nào, đành nói: “Không đâu, chỉ là tớ không biết phải nói chuyện gì với anh ấy thôi”.

Cô thật sự biết mình nên nói chuyện gì với anh ấy, chỉ là không có nỗi can đảm nói ra tình cảm đơn phương mà chắc chắn là không được đáp lại ấy. Một người khô ngơ như vậy làm sao lại thích cô cơ chứ.

Cô thậm chí ghét cả bản thân mình, chán ghét người bố bỏ bịch ở ngoài mà vô trách nhiệm với vợ con, ghét cả người mẹ cay nghiệt lạnh lùng, chán ghét cái gia đình cứ chốc chốc lại cãi vã, chán nghe giọng nói hả hê của mẹ khi nhắc đến hoàn cảnh ly hôn của bố mẹ Lạc Thanh, Lạc Bình, căm ghét cái chứng tự kỷ không lối thoát mà mình mắc phải.

Lâm Lạc Thanh đã đi qua Phương Văn Tĩnh, ba mẹ con họ cùng đi qua cửa an ninh rồi từng người xa dần tầm nhìn của cô.

Bố mẹ cô đều không đồng ý cho cô ra nước ngoài du học, lý do cũng hợp lệ, rằng cô không thể có khả năng sống độc lập. Từ khi vào trung học phổ thông đã phải dùng đến thuốc để trị chứng trầm uất, trình độ học vấn bình thường, tính cách quá hướng nội, không hề thích hợp với cuộc sống ở nước ngoài. Mẹ cô đã nói rất thẳng thắn: “Tiểu Tĩnh, con học lấy một cái bằng đại học tầm tầm là được rồi, sau này kiếm một chàng

traí đáng tin cậy làm chồng, tiếp quản công ty của bố, mẹ vẫn có thể chăm sóc con. Nếu bây giờ mẹ để con ra nước ngoài thì mới là hại con đấy”.

Cô phải nhìn nhận lời mẹ nói có lý, mà cô cũng sợ, nếu ra đi lại một lần nữa thất vọng. Thư từ của cô với Lạc Bình ngày càng thưa dần, gửi email cho nhau cũng chỉ thông báo tình hình của mỗi bên. Cô đi khám ở một bác sĩ tâm lý, cố gắng điều chỉnh lại tâm tính, giảm sự phụ thuộc vào thuốc. Rồi cô học cách trang điểm, làm đẹp, tiếp xúc nhiều hơn với mọi người xung quanh.

Cuối cùng cũng có những bạn trai chú ý đến cô, khen cô xinh đẹp, tính tình hòa nhã, cô tỏ ra ngây thơ mà nhận lấy những lời khen đó, đồng thời nghĩ rằng, nếu mình như thế này mà xuất hiện trước mắt Lâm Lạc Thanh thì anh ấy có để ý đến mình không?

Năm tốt nghiệp đại học, cô đã thuyết phục được mẹ đưa cô đi Canada du lịch, nhưng không gặp được Lạc Thanh. Nghe Lạc Bình nói, anh ấy đã đi Mỹ học tiếp, và rất thích đi du lịch khắp nơi.

Cô lại một lần nữa buồn bã, cuộc sống của Lạc Thanh giờ đã quá xa với cuộc sống của cô rồi. Mà cô bạn Lạc Bình nữa, cũng cao hơn trước nhiều, làn da nhờ tắm nắng mà khỏe mạnh, khuôn mặt thanh tú, rạng ngời sức sống. Khi cô ấy nói về chuyên ngành Hải dương học của mình thì thích thú say mê, không còn là nữ sinh trẻ con vẩn vơ đầu vào vai cô thủ thủ nữa.

Phương Văn Tĩnh nhìn theo bóng Lâm Lạc Thanh bước bên cạnh cô gái cao ráo, đang dần dần mất hút khỏi tầm mắt mình. Phạm An Dân nhìn đồng hồ nói: “Tiểu Tĩnh, nhanh lên, chuyến phà này sắp chạy rồi”.

Cô bỗng nổi giận: “Tại sao về nhà anh cứ phải đi phà, mà sao tuần nào cũng phải về nhà một lần?”.

“Em có thể không đi”, Phạm An Dân lạnh lùng nói, đưa chìa khóa ô tô cho cô ta: “Lần nào cũng hỏi đi hỏi lại câu này để làm gì? Nếu không muốn, em cứ lái xe về nhà trước đi”.

Phương Văn Tĩnh im bật, cô nhìn gương mặt tuấn tú mà lạnh lùng của anh, cô đã thấy mình sai lầm khi chỉ trong cái nhìn đầu tiên, cô đã thấy anh giống Lạc Thanh quá. Nhưng giờ đây, anh đã là chồng cô, nhưng cô lại thấy anh xa lạ.

Bốn

Lần đầu Phương Văn Tĩnh gặp Phạm An Dân là ở công ty của bố cô.

Sau khi Phương Văn Tĩnh tốt nghiệp đại học, cô không hề muốn đi tìm việc, chỉ thỉnh thoảng đến công ty làm gì đó để tiện thể giúp mẹ giám sát động tĩnh của bố. Hôm đó, cô đang định ra về, lễ tân dẫn một chàng trai trẻ trung vào, trong giây khắc đã lướt qua nhau đó, cô sững sờ. Đúng vậy, anh ta có khuôn mặt giống hệt Lạc Thanh đã bao lần xuất hiện trong giấc mơ của cô, lịch sự và nho nhã, trong nụ cười còn thoáng nét trẻ con.

Cô ngẩng anh qua lớp kính, anh đi vào phòng tiếp khách, nói chuyện với các giám đốc bộ phận, cô càng khẳng định, thần thái của anh chàng này và Lạc Thanh giống hệt nhau. Nhìn thấy anh, cô như nhìn thấy một Lâm Lạc Thanh đã trưởng thành.

Cô bước vào phòng tiếp khách, vị giám đốc đó giới thiệu họ với nhau, và nói thêm với cô rằng, anh Phạm An Dân đây là một nhân viên kỹ thuật ở doanh nghiệp điện có vốn nước ngoài, sẽ tham gia vào dự án lắp đặt của một công trình ở công ty mình.

Từ đó, Phương Văn Tĩnh rất chăm chỉ đi làm, thậm chí thường ra ngoài công trường ngổn ngang mà không chút ngại. Cô hỏi Phạm An Dân những câu về kỹ thuật không đầu không cuối với giọng ngây thơ. Phạm An Dân buồn cười nhưng vẫn trả lời cụ thể, cứ như vậy họ trở nên thân thiết.

Cô biết, Phạm An Dân đã có bạn gái hơn sáu năm, hai người còn mua chung một căn hộ, năm sau sẽ kết hôn. Câu chuyện của anh khiến cô cụt hứng, nhưng cũng lúc đó trong đầu cô lại lóe lên ý nghĩ, điều đó chẳng có gì trở ngại.

Tấn công Phạm An Dân khó khăn hơn cô tưởng, anh làm công việc kỹ thuật, tính cách có chút rụt rè, chỉ thể hiện sự sôi nổi của mình trước những người bạn thân thiết.

Cô thấy, những lúc nghỉ ngơi anh hay đọc báo Thể thao, nhất là những tin tức về giải bóng đá châu Âu. Thế là hôm sau, cô làm như vô tình mang đến những chiếc móc chìa khóa có logo của các đội tuyển bóng đá trong giải ngoại hạng Anh mà bố cô đi nước ngoài mang về, tặng cho anh. Đương nhiên anh rất thích, rồi anh lại hồ hởi kể cho cô nghe về những ngôi sao bóng đá mà mình yêu thích và thuộc như lòng bàn tay. Tất nhiên, những chuyện đó cô chẳng có gì hứng thú, nhưng vẻ mặt rạng rỡ của anh khi kể chuyện khiến cô thực sự say mê.

Cô cứ ngồi mơ mộng như vậy, chẳng phải là người con trai giống hệt Lạc Thanh đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ với cô đó sao? Nếu không có được người con trai đó, thì có lý do gì để bỏ qua chàng trai trước mặt?

Cô phát hiện rằng Phạm An Dân rất thích các loại xe ô tô, có thể nói đầy đủ về các loại nhãn hiệu xe đang đỗ trên đường, về cách lắp ráp và các tham số kỹ thuật. Vì thế, cô thường đưa chìa khóa chiếc Audi cho anh để nhờ anh ấy đưa cô về công ty. Dù chỉ là lái chiếc xe có vẻ nữ tính này, nhưng anh cũng thấy vui mừng sung sướng, cười nói: “Nếu không phải vì bạn gái anh cứ quyết tâm mua nhà ở trung tâm thành phố thì anh đã có thể mua ỉnh một chiếc xe rồi”.

Dần dần, Phương Văn Tĩnh hiểu nhiều hơn về cô bạn gái đó: là quản lý kinh doanh ở một công ty thời trang, tháo vát, bận rộn, thường xuyên đi công tác, ít khi có thời gian rỗi cùng anh đi ăn hoặc đi xem phim. Anh than thở: “Thực ra anh muốn cô ấy làm một công việc gì đó nhẹ nhàng hơn, làm kinh doanh đúng là thay đổi cả bản chất của con gái ấy chứ”.

Đương nhiên, mối quan hệ của họ vẫn còn một hố sâu ngăn cách, điều này không thể trách anh ấy được, Phương Văn Tĩnh tự nhủ. Những lúc ngồi trước gương trang điểm, nhìn khuôn mặt mình, nụ cười gian xảo mà đặc ý thi thoảng xuất hiện trên khuôn mặt khiến cô khiếp sợ. Cô quá quen với điệu cười đó, bởi nó vẫn thường xuất hiện trên gương mặt của mẹ khi bà đuổi cổ những người tình của chồng, hay khi bố cô nêu ra ý định muốn ly hôn, bà vẫn với nụ cười đó, ung dung nêu ra những điều kiện mà ông không sao đáp ứng được.

Cô cố gắng điều chỉnh cách biểu cảm, khiến cho gương mặt trở nên dịu dàng. Đồng thời, cũng tự nhắc mình, không thể giống như mẹ được, không thể để hôn nhân cả đời của mình giống như hôn nhân của bố mẹ.

Đương nhiên là Phạm An Dân không hề giống với bố cô. Khi cô nắm tay anh, anh bỗng rút lại, lắp bắp giải thích: “Xin lỗi nhé, cô Phương, tôi đã có bạn gái rồi”.

Cô chỉ hồn nhiên cười: “Lúc nào đó anh giới thiệu để chúng em làm quen nhau nhé! Chắc chắn cô ấy rất tuyệt vời, em thật ngưỡng mộ cô ấy vì có bạn trai như anh”. Phạm An Dân quen dần với những lời nói, cử chỉ ngọt ngào của cô, đến một ngày, trong một môi trường mà cô đã dụng tâm sắp đặt; họ đã trao nhau vòng tay và nụ hôn nóng bỏng đầu tiên. Sự hoảng hốt của cô là có thật, bởi cô không hề có chút kinh nghiệm nào. Khi Phạm An Dân chuẩn bị nói câu “Xin lỗi” thì cô đã tranh nói trước: “Xin lỗi anh, em không nên như vậy, chắc là em đã say”. Cô lặng lẽ khóc, Phạm An Dân đành ôm chặt lấy cô mà an ủi.

Nhưng Phạm An Dân cứ dửng dăng không quyết. Dù rằng, dưới sự sắp xếp của cô, anh đã lật bài ngửa mà chia tay với người yêu nhưng vẫn không hề thỏa mái. Ngược lại, anh càng hoang mang hơn, đôi lúc lại trầm tư suy nghĩ. Cô đã tặng anh chiếc chìa khóa của chiếc xe Mercedes mới coong nhưng anh cũng chỉ vui vẻ trong chốc lát.

Cô chỉ còn cách nắm bắt cơ hội để chặn mọi con đường lùi của anh.

Ngày lễ Tình nhân đó, lần đầu tiên cô xuất hiện trước mặt Diệp Tri Thu, cô vừa khoác tay Phạm An Dân vừa cười mỉm với người tình cũ của anh. Còn Diệp Tri Thu chỉ quay mặt đi và vội vàng vàng lên xe. Phạm An Dân nhìn theo bóng Tri Thu một hồi lâu, sau đó mới nói: “Xin lỗi nhé, Tiểu Tĩnh, hôm nay anh mệt lắm, muốn về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi, đợt hôm khác đưa em đi xem phim vậy!”.

Cô gật đầu. Khi lái xe đi theo anh, cô phát hiện anh không hề về nhà, chỉ lái xe lòng vòng ngoài đường, sau đó ngừng xe ở chung cư Tân Giang Hoa Viên rất lâu. Anh mở cửa xe, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Cho đến đêm khuya, anh lại lái xe đến một tòa nhà khác và bước vào đó. Con giận dữ lại sôi sục, cô định bấm điện thoại chất vấn xem anh đi đâu thì phát hiện anh chỉ ngồi ở một góc nhỏ bên cửa và tiếp tục hút thuốc.

Diệp Tri Thu bước xuống khỏi chiếc xe Cayenne, bước nhanh vào tòa nhà, không còn cảm giác mệt mỏi, nặng nề như lúc ban ngày. Cô bước vào trong, Phạm An Dân gọi cô lại, Phương Văn Tĩnh thấy vậy ngăn ngừa một lát rồi cũng quyết định bước vào theo. Cô không thể để hai người đó có cơ hội người nói xin lỗi kẻ xin tha thứ để gương vỡ lại lành được.

Nhưng cô lại tính nhầm, Diệp Tri Thu chỉ nhìn lướt qua họ một lát rồi mệt mỏi nói: “Tôi không thích xem các người biểu diễn đâu, đừng hòng bắt tôi diễn theo nữa”, sau đó chẳng chần chừ gì, bấm thang máy đi lên.

Phạm An Dân khoát tay đẩy Phương Văn Tĩnh ra: “Xin cô đừng theo tôi nữa, để tôi được yên tĩnh một lát”.

Cô vẫn lái xe theo anh, thấy anh lái ra bến phà, đi lên thuyền phà đêm chạy suốt đêm trong lễ Tình nhân. Ngoài trời bắt đầu mưa nhỏ mang theo hơi lạnh buốt giá.

Cô ngồi yên trong xe, cảm thấy lo lắng và sợ hãi. Cô không biết mình đã sai lầm ở khâu nào, đành tự dặn mình, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh. Phạm An Dân không vì chuyện chiếc chìa khóa xe Mercedes mà hoàn toàn bị cô thuần phục vô điều kiện. Điều này làm cô càng đánh giá anh cao hơn, anh hoàn toàn xứng đáng để cô phải lao tâm khổ tứ mà theo đuổi, chỉ là không nên nóng vội.

Phương Văn Tĩnh bắt đầu cố gắng thể hiện mình rộng lượng hơn, tận tâm chăm sóc Phạm An Dân. Đêm đó, do đi trong mưa nên Phạm An Dân đã bị cảm và chuyển thành viêm phổi. Đúng là anh đã bình tĩnh lại và bắt đầu nói chuyện cười xin với cô.

Phương Văn Tĩnh ngấm nhấm dính hôn, nghĩ rằng, nếu như bóng dáng Lạc Thanh đã biến mất hẳn, thì ít nhất cô phải giữ chặt lấy vòng tay này. Cô đã phải dùng hết tâm sức để chinh phục và cướp đoạt, cảm giác thắng lợi còn chưa xác định được đó làm cô thấy trống rỗng. Cô luôn nghi ngờ, nên càng muốn phải nắm chắc hơn, càng cần dùng đến sự đau khổ của kẻ khác để chứng minh sự thắng lợi của mình. Năm

Phạm An Dân từng khẳng định, anh sẽ kết hôn cùng Diệp Tri Thu và sống trọn đời. Anh chắc chắn Diệp Tri Thu cũng cùng ý nghĩ với anh.

Lý tưởng của Phạm An Dân thực ra rất bình thường. Làm một công việc thích hợp với chuyên ngành mà mình học, từng bước từng bước thăng chức và được lên lương, mua một căn hộ thoáng mát ở ngoại ô, rồi mua chiếc xe trung bình, tổ chức đám cưới với Diệp Tri Thu, sinh một bé trai kháu khỉnh, đương nhiên là bé gái cũng chẳng sao, lúc rảnh rỗi thì đi đá bóng với bạn bè hoặc lái xe đưa vợ con đi du lịch.

Ngoài việc say mê cảm giác phiêu diêu do lái xe hơi mang lại, anh không yêu cầu gì quá cao với cuộc sống vật chất. Làm công nhân kỹ thuật ột doanh nghiệp nước ngoài, anh hoàn toàn hài lòng với mức lương và môi trường làm việc ở đây. Thấy Diệp Tri Thu lao vào công việc như thiêu thân, đi công tác liên tục, anh không vui nhưng không hiểu sao lại chẳng nói ra được.

Nếu có thể, anh vẫn muốn Tri Thu làm công việc thiết kế, dù không được thành công như Tân Định, và dù thu nhập có ít hơn một chút.

Thế nhưng, chỉ gần một năm sau đó, mọi sự đã thay đổi hoàn toàn. Tài khoản ngân hàng của Phạm An Dân có thêm mười bảy ngàn tiền mặt, sở hữu chiếc xe Mercedes, trên danh thiếp có thêm dòng chữ giám đốc, còn bên cạnh là một cô vợ xinh đẹp, nhưng không phải là Diệp Tri Thu.

Có kẻ ám muội nói: “Đúng là một sự lựa chọn sáng suốt, vận may đó có thể giảm được bao năm phấn đấu ấy chứ”.

Ý đồ châm biếm ẩn trong câu đó đương nhiên là anh hiểu, nhưng anh chỉ còn cách im lặng, không thể quay ra mà giải thích với kẻ đó rằng: “Thực ra tôi không hề ngại việc cùng kẻ vai phần đấu với Thu Thu”.

Anh còn mặt mũi nào nhắc đến tên cô nữa. Nếu đó chỉ là một cuộc chia tay nhẹ nhàng như những mối tình trai gái thường gặp nơi phố thị, thì có lẽ anh sẽ nhanh chóng tha thứ ình. Trong một vài giây phút nào đó hồi tưởng lại qua khứ, sẽ có phần buồn bã, thế mà giờ đây, cái tên mà anh từng gọi với bao yêu thương lại như một mũi kim khiến tim anh rỉ máu.

Cuộc chia tay của họ, không biết do ông trời sắp đặt hay do Phương Văn Tĩnh chen vào mà bây giờ trở nên bi kịch thế này.

Diệp Tri Thu phải từ bỏ công việc đang thuận lợi để chuyển sang một công ty thời trang khác, cô bận rộn đến mức thân xác tiền tụy. Vì số tiền nhà phải trả cho anh mà đến cả mẹ anh cũng sang làm phiền bố mẹ Tri Thu.

Diệp Tri Thu định bán căn hộ mà cô đã dày công bài trí ấy đi, chỉ có anh biết được cô đã phải tốn bao nhiêu tâm huyết cho căn hộ đó.

Diệp Tri Thu nhìn anh với ánh mắt chán ghét và mệt mỏi, lịch sự mời anh và cô bạn gái mới dừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Diệp Tri Thu nhìn màn hình LED lớn đang quảng cáo cho cô biết cuộc sống hạnh phúc của người khác mà bật cười, nỗi chua xót ẩn chứa trong nụ cười ấy khiến trái tim anh như bị ai bóp mạnh đau đớn.

Mà cuộc sống của anh giờ đây đâu có khác gì địa ngục. Anh vào công ty của bố vợ, trong vai trò quản lý mà anh không hề quen, nhân viên dưới quyền luôn sẵn sàng những câu châm chọc, chế diễu. Với sự kiên trì thuyết phục của mẹ vợ, anh và Phương Văn Tĩnh sau đám cưới đã chuyển đến sống cùng bà, lúc đó anh mới biết được con người cứng rắn của bà không phải là dễ thỏa hiệp. Còn người vợ trẻ trước đây ngoan ngoãn, lịch thiệp, độ lượng bao nhiêu bây giờ bỗng trở thành một người đàn bà phức tạp bấy nhiêu. Mới mấy phút trước còn ngọt ngào dễ chịu, trong nháy mắt đã biến thành một người đa nghi, truy vấn anh có thật sự yêu cô không? Có còn nhớ nhung đến người con gái trước đây không? Có hối hận vì đã kết hôn với cô không?...

Trả lời là không hối hận, anh càng ngày càng cảm thấy là đã gượng ép chính mình. Một lần hai vợ chồng cãi vã, anh nói: "Chúng ta cứ sống thế này thì có ý nghĩa gì đây?". Phương Văn Tĩnh nghe thấy vậy thì nổi giận đùng đùng, mẹ cô chạy ngay đến và mắng anh xối xả. Uống thuốc an thần xong, cô mới bình tĩnh lại.

Anh vợ lấy chiếc chìa khóa xe đi ra ngoài, lái một mạch ra khỏi thành phố, đi lòng vòng ra ngoại ô, chẳng biết tại sao cuộc sống của mình lại đi đến bước đường cùng này, mà cũng không biết bây giờ mình nên đi đâu. Chiếc Mercedes phóng vun vút trên đường cao tốc, đưa đến cho người lái một cảm giác thư thái vô cùng. Nhưng cái thư thái đó không đáng để anh phải trả một giá đắt như thế.

Sau khi Phương Văn Tĩnh nổi cơn thịnh lộ là y như rằng lại nhỏ nhẹ xin lỗi anh, chiều chuộng cho anh vui, nhưng anh biết trạng thái bình tĩnh đó sẽ không kéo dài được lâu. Điều duy nhất khiến anh mừng vui chính là Phương Văn Tĩnh chưa đến nỗi độc đoán và hung dữ như mẹ. Nhưng rồi anh lại nghĩ, nếu đến nước đó thật thì có lẽ anh lại được giải thoát nhanh chóng.

Nói ra cũng thật nực cười, hình như Phương Văn Tĩnh còn quan tâm đến Diệp Tri Thu hơn cả anh, cô thường mang những tin tức về Diệp Tri Thu ra nói: "Nghe đâu như cô ấy có quan hệ tình cảm với ông chủ cũ Tăng Thành, chuyện này đã lan truyền khắp nơi rồi. Chuyện Tăng Thành ly hôn với vợ chắc chắn là có liên quan đến cô ta". "Nghe nói cô ta lại bỏ việc rồi, đúng là tức trí đa mưu đấy chứ!"; rồi lại: "Hôm kia em thấy cô ấy mua cả một bộ Wedgwood mà không thèm chép miệng lấy một cái".

Anh không cần nhìn vợ cũng hiểu rất rõ rằng, Phương Văn Tĩnh tỏ vẻ như tiện miệng nói ra, nhưng chắc chắn đang theo dõi thái độ của anh. Anh không tránh khỏi nụ cười đau khổ, bởi bây giờ càng ngày anh càng chẳng tỏ thái độ gì, dù là ở công ty hay ở nhà.

Phạm An Dân một mình bước ra khỏi căn hộ của bố mẹ, đây có lẽ là nơi anh về tránh bão. Anh rất mừng vì Phương Văn Tĩnh không còn muốn tuần nào cũng cùng anh về thăm bố mẹ, anh có thể một mình ngồi phà, lên bờ đi bộ về nhà, thưởng thức một bữa ăn ngon do mẹ nấu, cuộn tròn trong căn phòng của mình mà thần thờ cũng chẳng có ai làm phiền, rồi sau đó lại đi bộ ra bến phà để trở về cái nơi mình bắt buộc phải về.

Anh bỗng dừng lại, Diệp Tri Thu khoác tay một người đàn ông dáng cao ráo, đang đi ngược lại phía anh. Người đàn ông đó đang nghiêng đầu nhìn cô, chẳng biết là nói với cô câu gì, chỉ thấy cô cười vui vẻ. Nụ cười tươi tắn rạng rỡ kia anh đã rất thân quen mà lâu rồi không được nhìn thấy.

Ngẩng đầu và nhìn thấy anh, cô hơi lạng người, rồi khẽ gật đầu chào. Hai người lại đi lướt qua anh.

Phạm An Dân hiểu rằng, anh đã vĩnh viễn để tuột mất cuộc sống mà anh từng mơ ước.

Sáu

Mọi người thường gọi Diệp Tri Thu bằng các cách gọi như: Tổng quản lý Diệp, Quản lý Diệp, Tiểu Diệp, Thu Thu, chỉ có Tăng Thành gọi cô đơn giản là Tri Thu.

Sau khi Diệp Tri Thu nghỉ việc, lần đầu tiên cô gọi lại cho Tăng Thành, nhìn thấy số của cô, ông nghe máy và nói: “Chào Tri Thu”. Trước kia ông vẫn thường gọi cô là Tiểu Diệp, đó là lần đầu tiên ông gọi cô là Tri Thu. Cách ông gọi cô dễ dàng như cách gọi đã thân quen lắm, ông cũng không phải vì giận cô đột nhiên xin nghỉ việc mà gọi như vậy. Diệp Tri Thu nhẹ nhàng. “Xin lỗi ông”. Không phải vì cô đột nhiên nhảy việc mà chỉ vì cô cảm thấy áy náy khi vẫn phải mượn danh ông để làm thủ tục đổi tên sở hữu căn hộ. Ông không nén được tiếng bật cười, khuyên cô đừng nghĩ ngợi nhiều về việc đó. Lúc bỏ điện thoại xuống mà trong lòng vẫn không hết nghi hoặc

Việc Diệp Tri Thu xin nghỉ hoàn toàn ngoài dự kiến của ông, điều đó khiến ông bỏ qua nguyên tắc làm việc mọi khi của mình, chủ động gọi Tân Dịch để hỏi han về tình hình của cô, nhưng cũng không biết thêm gì hơn. Ông chỉ nghĩ, có lẽ cô chuẩn bị kết hôn nên đang cần tiền. Tuy sự ra đi của cô khiến ông buồn, nhưng ông có thể hiểu được. Nhưng tại sao một cô gái sắp lấy chồng lại phải đầu tư thời gian và tâm trí cho việc chuyển tên nhà ở như vậy?

Mãi đến khi gặp được Tân Trầm - cháu của Tổng giám đốc Tân ở bên khu địa ốc Vạn Phong - ông mới biết được nguyên nhân. Thì ra, cô gái lúc nào cũng làm việc kiên cường không phàn nàn nửa lời kia đang gặp phải biến cố tình yêu, cô đang phải chia căn hộ mua chung với bạn trai, mà thời gian xảy ra biến cố thì chỉ mới vào giữa mùa thu năm ngoái.

Tăng Thành nhớ, đó là khi ông điều cô đi giám sát việc cải tạo khu bán hàng của công ty ở tỉnh bên. Đó là dự án tu sửa cửa hàng lớn nhất trong các cửa hàng ở tỉnh đó nên rất được ông coi trọng. Diệp Tri Thu cũng hiểu điều này, nên hàng ngày cô đều đúng giờ gọi điện, báo cáo tình hình tiến độ công việc cho ông. Duy chỉ có ngày hôm đó, ông không nhận được điện thoại của cô.

Đợi đến tối, ông gọi lại. Giọng của cô khản đặc, vẫn vội vàng nói câu “Xin lỗi”, rồi lần lượt báo cáo từng công việc một. Sau khi việc cải tạo đã xong, ông qua đó thị sát, nhân viên quản lý ở đó không ngớt lời khen ngợi khi nói đến Diệp Tri Thu: “Tổng quản lý Diệp thật có trách nhiệm, bệnh đến như vậy mà ban ngày vẫn cố gắng đến chỉ huy công việc, mãi đến tối mới chịu đi bệnh viện truyền dịch. Đối với một cô gái yếu đuối như vậy thật là không dễ dàng gì”.

Lúc đó, ông quả thực hơi tức giận, sau khi về đã gọi Diệp Tri Thu lên văn phòng, đang chuẩn bị phê phán cô về cách làm việc quên cả bản thân đến mức không cần thiết, thì cô trình lên luôn bản báo cáo xin thôi việc, khiến ông không kịp trở tay. Thế thì, việc cô bị ốm không chỉ đơn thuần do áp lực công việc mà ông tạo ra, mà nguyên nhân lớn hơn có thể là vết thương của lần biến cố tình cảm này. Kết luận đó cũng không làm ông cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cô gái này đã lựa chọn một mình hứng chịu tất cả, nghĩ đến điểm này, trong lòng ông dấy lên nỗi xúc động khó tả.

Dưới Tăng Thành không thiếu các nhân viên luôn nỗ lực làm việc để thăng tiến, phương pháp quản lý của ông là đưa ra mức thù lao làm ngay ngắt những người muốn đầu tư công sức làm việc ỉnh để họ cố gắng. Nhưng Diệp Tri Thu thì khác, cô gái đó khi mới vào là người hướng nội, rụt rè, chưa bao giờ thích thể hiện, nhưng cũng chưa bao giờ làm việc kiêu chiểu lệ, không kêu ca phàn nàn gì mà cũng không chủ động khoe công lao của mình. Cô cứ từng bước trưởng thành, dần dần có được lập trường luôn ổn định và bình tĩnh, ánh mắt sáng, kiên định, làm việc cũng rất có trách nhiệm, là người mà ông có thể yên tâm giao phó công việc.

Không biết từ lúc nào, ông đã dành sự chú ý nhiều hơn cho cô. Ông có thể không thể hiện thái độ khi chỉ cho cô đường đi nước bước, nghe cô nói muốn mua nhà để lấy chồng, ông gọi điện cho bạn nhờ ông ta dành cho cô sự ưu đãi, nhìn thấy cô và Tân Dịch tranh thủ những lúc rỗi rãi chụm đầu vào bàn thiết kế váy cưới, ông không tránh khỏi hồi ức của bản thân, trước đây mình cũng đã cùng một người con gái nhìn lên bầu trời xa xăm, chỉ về những ngôi nhà cao tầng đang xây, chuẩn bị ái ẩm tương lai nơi ấy. Việc đã qua tự nhiên ào đến trước mắt, nhìn lại cuộc hôn nhân đang vào thời kỳ khủng hoảng, ông không thể không tránh khỏi cảm giác buồn chán. Ông đã gặp bạn trai của cô, đó là người có vẻ ngoài tuấn tú, nho nhã, rất tương xứng với cô, nhưng cuối cùng thì anh ta cũng làm ra việc tày đình, bỏ rơi một cô gái như Diệp Tri Thu. Điều đó

làm ông cảm thấy không thể tin nổi.

Lần gặp lại ở khu bán hàng, cô đang đứng trước cửa hàng của Tín Hòa để xem xét cách bài trí bên trong, trông cô lúc đó tiền tụy xanh xao, thân hình gầy ốm đó khiến Tăng Thành lại bị xúc động thêm một lần nữa. Hôn nhân của ông đang vào hồi kết, Trương Dị Hân đã nhượng bộ đồng ý việc mời luật sư đến nói chuyện, ông không muốn thêm rắc rối gì hơn vào lúc này, và cũng không muốn gây phiền toái cho Diệp Tri Thu, vì thế ông chỉ gọi cô xuống tầng hầm đỗ xe, nói cho cô việc điều chỉnh vị trí các khu bán hàng, và đương nhiên, Tín Hòa sẽ bị ảnh hưởng, đồng thời nói điều ông vẫn không thể hiểu nổi: “Chẳng nhẽ nói với tôi về hai mươi vạn đồng lại khó đến vậy sao?”.

Câu trả lời của cô hết sức tự nhiên: “Tôi không muốn gây phiền cho ông, cũng không muốn chuốc phiền toái ỉnh”.

Tăng Thành im lặng. Đương nhiên, đây không phải là phong thái thường thấy của Diệp Tri Thu là luôn tự mình giải quyết hết khó khăn, cô chỉ coi ông là ông chủ, chứ đừng nói đến việc ông còn có một bà vợ nổi tiếng, không ngại đương đầu, lẽ dĩ nhiên cô muốn tránh cho an toàn.

Nhưng đối với ông, giờ cô đã không chỉ đơn giản là một nhân viên đã từng dưới quyền của ông.

Ý thức được điều này, ông hết sức thận trọng, quyết định trước khi làm xong thủ tục ly hôn thì sẽ không gặp riêng cô nữa.

Thế mà, bên cạnh cô lại xuất hiện một gương mặt khác, người đàn ông đó đã nhìn cô ầm ập đến thế, cô cũng dịu dàng đáp lại. Trong lòng ông đau đớn, nhưng vẫn quyết định cố gắng, hết sức có thể, đưa ra lời cầu hôn để cô có sự lựa chọn.

Và ông cuối cùng đã để mất cô như vậy.

Khi họ lại được ngồi cạnh nhau, cả hai đều có cảm giác thân thiết như những người bạn cũ.

Vậy cũng được, chỉ cần cô ấy hạnh phúc.

Tăng Thành gọi Tân Định tới, ông nói: “Chẳng phải là cô phải thiết kế cho bạn mình một chiếc váy cưới sao? Hãy hoàn thành thiết kế này đi, coi như đây là món quà cưới tôi gửi cho cô ấy”.

Đám cưới của Diệp Tri Thu tổ chức rất đơn giản ở Hàng Châu, Tăng Thành cho Tân Định nghỉ phép để cô có thể đi tham dự và làm phù dâu cho bạn mình.

Hàng năm, cứ vào dịp cuối năm, các trung tâm thương mại lớn thường tổ chức hoạt động bình chọn và công nhận xếp hạng bán hàng của ngành thời trang. Với những dịp như thế này, bất kể là nhà sản xuất, đại lý hay bên quảng cáo hình ảnh đều coi đây là cơ hội lớn của mình. Xếp hạng thứ nhất về thời trang trong nước năm nay không ai khác chính là Tổ Mỹ, Tăng Thành với áo khoác màu ghi đứng trên bục phát biểu với một khí thế nổi trội hơn hẳn mọi người. Khi kết thúc những lời phát biểu ngắn gọn, ông đi xuống, chạm phải ánh mắt của Diệp Tri Thu đang đứng cách đó không xa, hai người cùng mỉm cười và khẽ gật đầu chào nhau.

Diệp Tri Thu lúc này là giám đốc của Công ty Trách nhiệm hữu hạn và Thương mại Thịnh Hoa, cô nhận chức này được ba tháng, thuận lợi tiếp nhận công việc và nhận được lời đánh giá cao của Chủ tịch Hội đồng quản trị Từ Hòa Anh. Đây là lần đầu tiên cô gặp lại Tăng Thành sau khi rời Thẩm Quyền.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tăng Thành cùng các giám đốc thị trường lui lại phía sau, khách trong hội trường vắng dần. Ông đi ra, gặp Diệp Tri Thu đang đứng ở cầu thang máy nói chuyện điện thoại, hai người cùng đi thang máy xuống. Diệp Tri Thu hơi ngần ngại nói: “Tổng giám đốc Tăng, cảm ơn ông đã tiến cử tôi”.

Tăng Thành dịu dàng nói: “Không cần khách khí, Tri Thu. Năng lực của em mới là nhân tố quyết định cuối cùng”.

Cả hai đều im lặng. Thực ra, không phải là không còn đề tài nói chuyện, ví dụ như việc thu hút vốn đầu tư giai đoạn một của Tổ Mỹ ở khu dự án phát triển đã có những thành công vang dội; buổi trình diễn của Tân Định trong Tuần lễ Thời trang ở Bắc Kinh đã nhận được rất nhiều lời khen, việc điều chỉnh các quầy

hàng trong siêu thị ở quý một... mà chỉ vì họ cũng cảm thấy không cần phải nói với nhau những lời xã giao như vậy.

Khi thang máy xuống tới tầng một, Tăng Thành lịch sự để Diệp Tri Thu bước ra trước.

“Tri Thu, có cần tôi đưa em về không?”

“Có Chí Hằng đến đón tôi rồi. Cám ơn ông, Tổng giám đốc Tăng. Tạm biệt!”

Ông cười mỉm, gật đầu rồi bước qua cô đi về bãi đỗ xe phía sau khách sạn.

Trong cuộc sống, luôn có những cuộc gặp gỡ rồi đi qua nhau, không phải cuộc gặp gỡ nào cũng tạo nên nhân duyên, nhưng không phải mỗi nhân duyên nào cũng có nghĩa là sẽ cùng nhau đi hết cuộc đời. Đời người có biết bao thay đổi, có người mà bạn ngỡ rằng có thể chia sẻ buồn vui cả chặng đường dài thì lại chỉ có thể cùng bạn đi một quãng đường mà thôi. May mà chúng ta luôn có mơ ước về sự vĩnh cửu và không bỏ lỡ khi tình yêu mới lại đến...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-tinh-yeu-den-lan-nua>